DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

EJDERHA CUMHURİYETİ

R. F. KUANG

"Fantastik edebiyatın olağanüstü yeni kalemi."
—PETER V. BRETT

Çeviren: **Nevgül Güven**

ithaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

R. F. KUANG

Fantastik edebiyatın yükselen yıldızlarından R. F. Kuang, *Haşhaş Savaşı* kitabıyla çıkış yaptığında sadece 22 yaşındaydı. *Haşhaş Savaşı* Nebula, Dünya Fantazi ve Locus gibi birçok prestijli ödüle aday gösterildi. Serinin ikinci kitabı olan *The Dragon Republic*'le birlikte *Time*'ın hazırladığı Tüm Zamanların En İyi Fantastik Kitapları listesine alındı. Kuang, 2020 yılında Astounding En İyi Yeni Yazar Ödülü'ne layık görüldü. Üçlemenin son kitabı *The Burning God* 2020 yılında yayımlandı.

Yale Üniversitesi'nde akademik kariyerini devam ettiren Kuang, aynı zamanda Çinceden İngilizceye çeviri yapmaktadır. Yazarın gelecek kitapları arasında 2022 yılında yayımlayacağı *Babel, or The Necessity of Violence: An Arcane History of the Oxford Translators' Revolution* isimli bir fantastik roman ve 2023 yılında yayımlayacağı *Yellowface* isimli tekil bir roman bulunmaktadır.

İthaki Yayınları, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ejderha Cumhuriyeti
R. F. Kuang

Orijinal Adı: *The Dragon Republic (Book 2)*

İthaki Yayınları – 2144

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayın Sorumlusu: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak İllüstrasyonu: *Seyithan Murat Dinçer*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Mayıs 2022, İstanbul

Karton Kapak ISBN: 978-625-8401-62-2
Sert Kapak ISBN: 978-625-8401-63-9

Sertifika No: 46603

© R.F. Kuang, 2018
Türkçe Çeviri © Nevgül Güven, 2022
© İthaki, 2022

Bu eserin tüm hakları Akcalı Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

R. F. KUANG

EJDERHA CUMHURİYETİ

Çeviren: Nevgül Güven

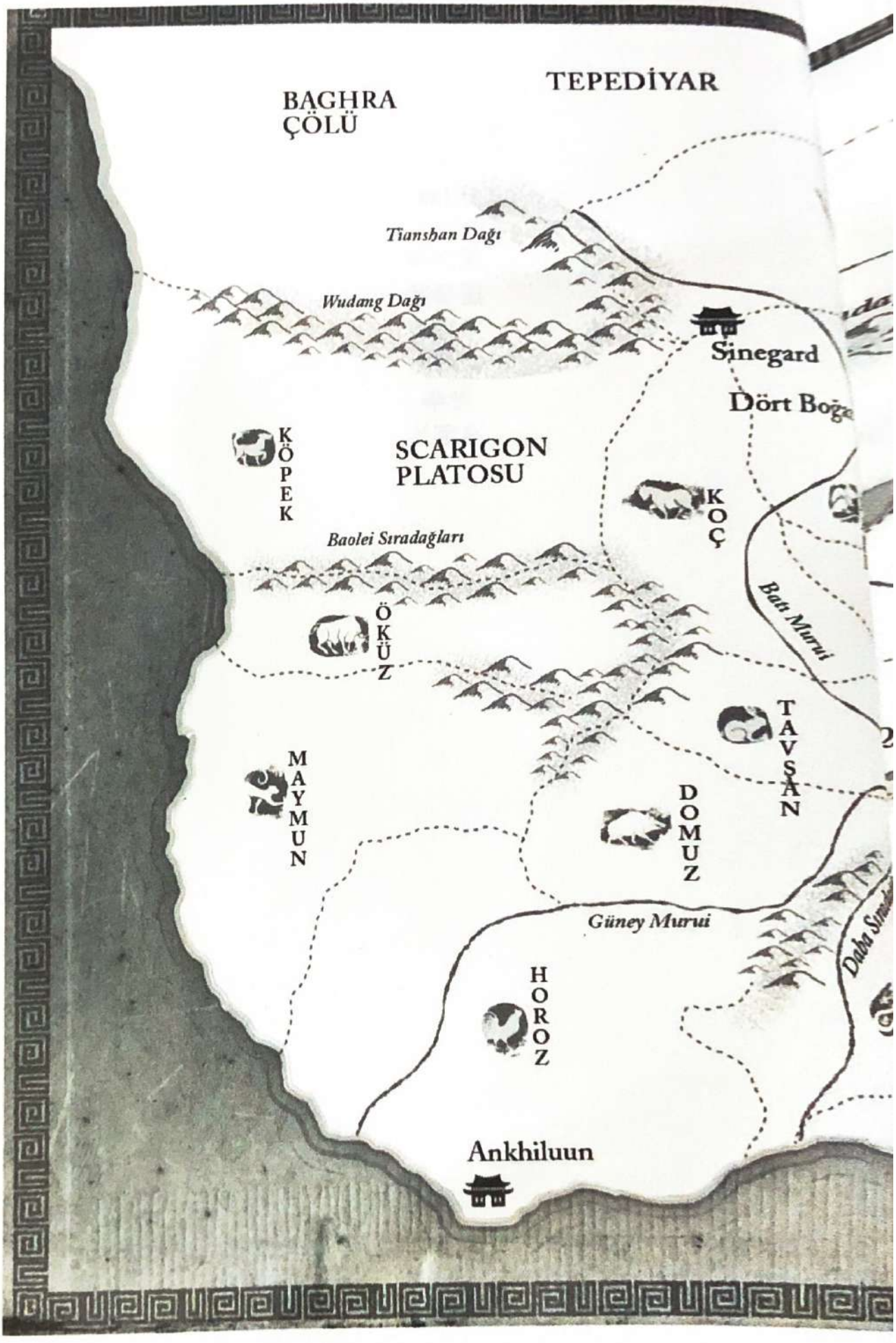
İthaki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

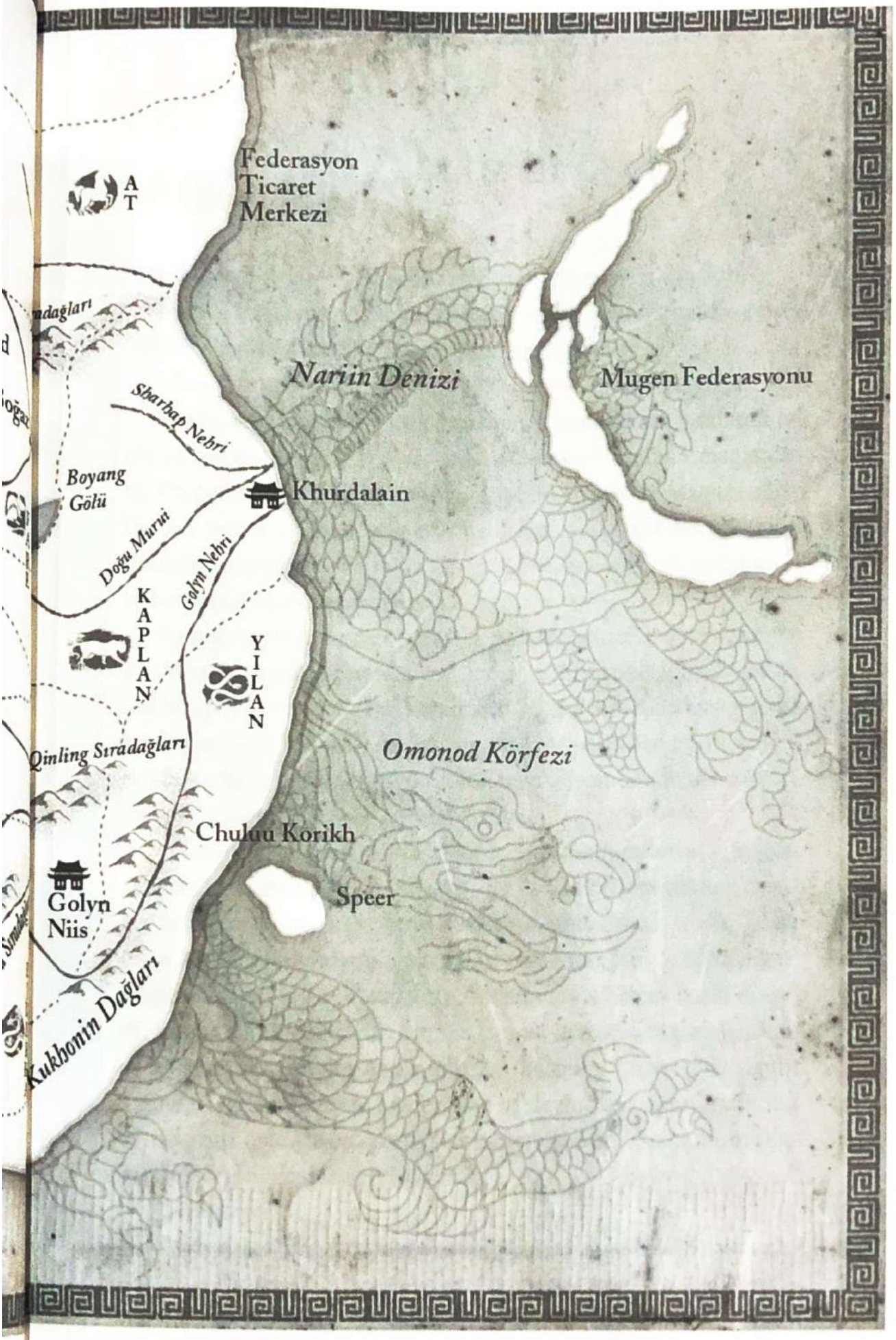
Ithaf

匡为华
匡萌芽
冯海潮
钟辉英
杜华
冯宝兰

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ARLONG, SEKİZ YIL ÖNCE

"Hadi," diye yalvardı Mingzha. "Lütfen, görmek istiyorum."

Nezha kardeşinin tombul bileğini tutup onu sığ tarafa çekti. "Nilüfer yapraklarının ötesine geçmemize izin yok."

"Ama bilmek istemiyor musun?" diye sızlandı Mingzha.

Nezha tereddüt etti. O da kıvrımın ardındaki mağaralarda ne olduğunu görmek istiyordu. Dokuz Kıvrım Nehri'nin mağaraları, Yin çocukları kendilerini bildi bileli bir gizemdi. Mağara ağızlarının ardında yatan karanlık ve derin uykudaki kötülüklere, dikkatsiz çocukları bir lokmada yutuvermeye hevesli canavarlara karşı çok kez uyarılmışlardı.

Bu bile hepsi maceracı olan Yin çocuklarını cezbetmeye yeterdi. Ama hazinelere dair söylentiler de vardı: sular altında yatan inciler, yeşim ve altın. Bir keresinde, Nezha'nın Klasikler hocası kaybolan tüm hazinelerin bu mağaralara sürüklendiğini söylemişti. Ve hava güneşli olduğunda Nezha odasından mağara girişlerindeki metal ışıltısını görebiliyordu.

Yıllardır o mağaraları keşfetmek için can atıyordu – bugün aslında idealdi, herkes meşguldü ve kimse onlara dikkat etmiyordu. Ama Mingzha'yı korumak onun sorumluluğuydu. Daha önce hiç ona tek başına göz kulak olmasına izin verilmemişti, bugüne kadar hep çok küçüktü. Ama bu hafta babası başkentteydi, Jinzha Akademi'deydi, Muzha Hesperya'daki Gri Kuleler'deydi ve sarayın kalanını annesinin ani hastalığı dolayısıyla panik sarmıştı, hizmetçiler de Mingzha'yı aceleyle Nezha'nın kollarına tutuşturup uslu durmalarını tembihlemişlerdi. Nezha bunu başarabileceğini göstermek istiyordu.

"Mingzha!"

Kardeşi yeniden sığ sulara açılmıştı. Nezha küfredip onun peşinden suya daldı. Altı yaşındaki bir çocuk nasıl bu kadar hızlı hareket edebilirdi ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Hadi ama*," diye mızmızlandı Minghza, Nezha onu bileğinden yakaladığında.

"Gidemeyiz," dedi Nezha. "Başımız derde girer."

"Annem bütün hafta yataktan çıkmadı. Haberi olmaz." Mingzha elini Nezha'dan kurtarıp ona muzip muzip gülümsedi. "Ben söylemem. Hizmetçiler söylemez. Sen söyler misin?"

"Seni küçük iblis," dedi Nezha.

"Sadece girişi görmek istiyorum." Mingzha ona umutla gülümsedi. "İçeri girmemize gerek yok. *Lütfen*.

Nezha pes etti. "Yalnızca köşeyi döneceğiz. Mağaranın girişine uzaktan bakabiliriz. Sonra hemen geri döneceğiz, tamam mı?"

Mingzha neşeyle çığlık atıp suya daldı. Nezha da peşinden gidip eğilerek kardeşinin elini tuttu.

Kimse Mingzha'nın isteklerine karşı çıkamıyordu. Ona kim dayanabilirdi ki? Tombul ve neşeli bir çocuktu, kahkaha ve zevkle dolu bir zıplayan top gibiydi, sarayın bir tanesiydi. Babası ona bayılıyordu. Jinzha ve Muzha ne zaman isterse onunla oynuyordu, Nezha'ya yaptıkları gibi kaybolmasını söylemiyorlardı.

En çok üstüne titreyen ise annesiydi – tüm diğer oğullarının kaderi asker olmak olduğu ama Mingzha'yı kendine saklayabileceği içindi belki de. Onu işlemeli ipeklerle giydirip altın ve zümrütten yapılma o kadar çok tılsımla beziyordu ki Mingzha tüm o iyi şansın altında ezilerek her hareketinde tıkırdıyordu. Saraydaki hizmetçiler hep Mingzha'yı görmeden önce duyabildikleriyle ilgili şakalar yapardı. Nezha şimdi onu durdurup takılarını çıkarmak istedi, mücevherlerin ağırlığının onu dalgaların altına çekmesinden korkuyordu ama Mingzha ağırlıksızmışçasına ileri atıldı.

"Burada duracağız," dedi Nezha.

Mağaralara hayatlarında hiç olmadığı kadar yaklaşmışlardı. Mağaraların girişleri öyle karanlıktı ki Nezha bir metreden ötesini göremiyordu ama duvarlar pürüzsüzdü ve balık pulları gibi binlerce renkle ışıldıyordu.

"Bak." Mingzha sudaki bir şeyi gösterdi. "Babamın pelerini."

Nezha kaşlarını çattı. "Babamın pelerininin nehrin dibinde ne işi var?"

Ama kuma yarı gömülmüş, dipte yatan pelerinin Yin Vaisra'nın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuna şüphe yoktu. Nezha, yalnızca Yin Hanedanlığı üyelerinin giyme izni olan gök mavisi kumaşın üzerine gümüş iple işlenmiş ejderha armasını görebiliyordu.

Mingzha en yakın mağaraya işaret etti. "Oradan geldi."

Açıklanamaz bir hisle Nezha'nın tüyleri diken diken oldu. "Mingzha, uzaklaş oradan."

"Neden?" İnatçı ve korkusuz Mingzha mağaraya daha da yaklaştı.

Su dalgalanmaya başladı.

Nezha kardeşini geri çekmek için uzandı. "Mingzha, bekle—"

Devasa bir şey sudan yükseldi.

Nezha, kocaman ve karanlık bir şekil gördü –bir yılan gibi kaslı ve sarmal– ardından dalgalar yükselerek Nezha'yı yüzüstü suya devirdi.

Nehir derin olmamalıydı. Su ancak Nezha'nın beline ve Mingzha'nın omuzlarına geliyordu, mağaraya yaklaştıkça da sığlaşıyordu. Ama Nezha gözlerini açtığında suyun altındaydı, yüzey kilometrelerce uzakta gibiydi ve mağaranın zemini Arlong'un sarayı kadar uçsuz bucaksızdı.

Zeminde ışıldayan soluk yeşil bir ışık gördü. Güzel fakat gözleri olmayan yüzler gördü. Kum ve mercanlara işlenmiş insan yüzleri; gümüş paralar, porselen vazolar ve altın külçeleriyle bezeli sonsuz bir mozaik – mağarayı kaplayan ve ışığın eriştiği her yere uzanan bir hazine.

Göründüğü an gözden kaybolan bir hareket, bir gölge gördü.

Buradaki suda bir tuhaflık vardı. Bir şey onu esnetip boyutlarını değiştirmişti. Sığ ve aydınlık olması gerekirken derindi; derin, karanlık ve korkutucu derecede sessiz.

Sessizlikte Nezha kardeşinin boğuk çığlığını duydu.

Suyu tekmeleyerek yüzeye ulaşmaya çalıştı, kilometrelerce uzakta gibiydi.

Sonunda sudan çıkmayı başardığında su yeniden sığdı.

Nezha gözlerini silip derin derin nefes aldı. "Mingzha?"

Kardeşi yoktu. Nehirde kızıl izler vardı. Kızıllığın bir kısmı katı, yumru yumru öbeklerdi. Nezha bunların ne olduğunu biliyordu.

"*Mingzha?*"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nehir sessizdi. Nezha dizlerinin üstüne çöküp öğürdü. Kanlı sulara kusmuk karıştı.

Taşlarda bir tıkırtı duydu.

Aşağı bakınca altın bir halhal gördü.

Sonra karanlık bir şekil mağaradan yükseldi ve Nezha'nın kemiklerini titreten, kaynağı olmayan derin bir sesle konuştu.

"Merhaba, ufaklık."

Nezha çığlık attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KISIM I

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Şafak sökerken *Petrel* sislerin içinden geçerek Adlaga limanına yanaştı. Üçüncü Haşhaş Savaşı'nda Federasyon askerlerinin darmadağın ettiği liman güvenliği hâlâ toparlanamamıştı, özellikle Milis bayraklı bir ikmal gemisine kimse dikkat etmiyordu. *Petrel,* liman polisinin önünden süzülerek şehir duvarına olabildiğince yakın bir yerde demir attı.

Rin, geminin burnuna dikildi; uzuvlarının seğirmesini gizlemeye, şakağındaki zonklamayı yok saymaya çalışıyordu. Afyona ihtiyacı vardı ama olmazdı. Bugün zihninin berrak olması gerekiyordu. İşlevsel. Ayık.

Petrel rıhtıma hafifçe çarptı. Cike ekibi üst güvertede toplanıp dakikalar geçerken beklentiyle gri gökyüzünü izledi.

Ramsa ayağını güverteye vurup duruyordu. "Bir saat oldu."

"Sabırlı ol," dedi Chaghan.

"Unegen kaçmış olabilir," dedi Baji.

"Kaçmadı," dedi Rin. "Öğlene kadar vakit istemişti."

"Bizden kurtulma şansını kaçırmaz ama," dedi Baji.

Haklıydı da. Zaten Cike'ın en gergin üyesi olan Unegen günlerdir onları bekleyen görevle ilgili söylenip duruyordu. Rin, Adlaga'daki hedeflerini gözlemesi için onu önden karaya göndermişti. Ama buluşma vakti geçmek üzereydi ve Unegen hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

"Cesaret edemez," dedi Rin ve konuşmak başını zonklatınca yüzünü buruşturdu. "Onu avlayıp derisini canlı canlı yüzeceğimi biliyor."

"Mmm," dedi Ramsa. "Tilki kürkü. Yeni bir atkı hoş olurdu."

Rin gözlerini tekrar şehre çevirdi. Adlaga tuhaf bir şehir kalıntısıydı; yarı canlı, yarı yerle bir edilmiş. Bir yanı savaştan hasarsız çıkarken diğer yanı ise öyle ağır bombalanmıştı ki kararmış çimlerin arasında binaların temelleri görünüyordu. Ayrım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öyle belirgindi ki yıkımın başladığı yerde yarım evler vardı: Bir yanları siyah ve yıkık, diğer yanları her nasılsa ayakta kalmayı başarmış ve okyanus rüzgârlarına karşı uğulduyordu.

Rin, bu şehirde hayatta kalan birileri olduğuna inanamıyordu. Federasyon burada da Golyn Niis'teki kadar özenli davrandıysa geriye yalnızca cesetler kalmış olmalıydı.

Sonunda, kararmış yıkıntıların arasında bir kuzgun belirdi. İki kez geminin etrafında döndükten sonra hedefe kilitlenmiş gibi *Petrel*'e doğru dalışa geçti. Qara, kumaş sarılı kolunu havaya kaldırdı. Kuzgun, dalışı bırakıp pençelerini kızın bileğine doladı.

Qara işaretparmağını kuşun başından omurgasına doğru gezdirdi. Kuzgun tüylerini titreterek gagasını kızın kulağına yaklaştırdı. Birkaç saniye geçti. Qara gözleri kapalı, sabit durmuş, diğerlerinin duyamadığı bir şeyi dinliyordu.

"Unegen, Yuanfu'yu bulmuş," dedi Qara. "İki saat sonra, belediye binasında."

"Yeni bir atkın olmayacak, ha?" dedi Baji, Ramsa'ya.

Chaghan güvertenin altından bir çanta çıkarıp içindekileri yere döktü. "Herkes giyinsin."

Çalıntı Milis üniformaları giyerek gizlenme fikri Ramsa'dan çıkmıştı. Üniformalar Moag'ın onlara satamadığı tek şeydi ama bulması zor da değildi. Terk edilmiş her kıyı şehrinde öbek öbek cesetler vardı ve yanmamış veya kanla kaplı olmayan yeteri kadar üniforma bulmak için iki tur yetmişti.

Rin üniformasının kol ve bacaklarını kıvırmak zorunda kaldı. Onun cüssesinde ceset bulmak zordu. Botlarını bağlarken kusmamaya çalıştı. Gömleği, yarı yanmış bir ceset yığınındaki bir cesetten almıştı ve üç kere yıkamasına rağmen tuzlu okyanus suyunun altındaki yanık et kokusundan kurtulamamıştı.

Ramsa kendinin üç katı bir üniformanın içinde yüzerken ona selam çaktı. "Nasıl oldum?"

Rin botlarını bağlamak için eğildi. "Neden onu giyiyorsun?"

"Rin, lütfen—"

"Bizimle gelmiyorsun."

"Ama istiyorum—"

"*Gelmiyorsun, dedim.*" Ramsa cephane dehasıydı ama kısa boylu, sıska ve bire bir dövüşte işe yaramazdı. Tek ateşli silah

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzmanını kılıç tutmayı bilmediği için kaybetmeye niyeti yoktu. "Seni bayrak direğine bağlamak zorunda bırakma beni."

"Hadi ama," diye sızlandı Ramsa. "Haftalardır bu gemideyiz ve beni deniz tutuyor, ortalıkta dolanmak bile midemi bulandırıyor—"

"Vah vah." Rin, kemeri belindeki ilmiklerden geçirdi.

Ramsa cebinden bir avuç roket çıkardı. "O zaman şunları ateşe verir misin?"

Rin ona ters ters baktı. "Adlaga'yı havaya uçurmaya çalışmadığımızı anlamadın sanırım."

"Hayır, yalnızca yerel hükümeti devirmek istiyorsunuz, çok daha iyi."

"Minimum sivil zayiatıyla, bu yüzden de sana ihtiyacımız yok." Rin uzanıp bayrak direğine dayanmış varile dokundu. "Aratsha, ona göz kulak olur musun? Gemiden ayrılmadığından emin ol."

Şeffaf ve bulanık bir yüz sudan çıktı. Aratsha hayatının çoğunu suda geçiriyor, Cike'ın gemilerini istedikleri yere götürüyordu. Tanrısını çağırmadığında ise varilinde dinlenmeyi tercih ediyordu. Rin, onun asıl insan formunu hiç görmemişti. Herhangi birinin görüp görmediğinden de emin değildi.

Konuşurken Aratsha'nın ağzından baloncuklar çıktı. "Mecbursam."

"İyi şanslar," dedi Ramsa. "Sanki aptal bir varilden daha hızlı koşamayacağım."

Aratsha başını ona doğru eğdi. "Seni saniyeler içinde boğabileceğimi hatırla lütfen."

Ramsa cevap vermek için ağzını açtı ama Chaghan konuştu. "Herkes silahını seçsin." Bir sandık dolusu Milis silahını güverteye boşaltırken çelikler tıngırdadı. Baji şikâyet ede ede dokuz uçlu mızrağının yerine standart bir piyade kılıcı aldı. Suni, bir Emperyal baltalı kargısı aldı ama Rin, silahın yalnızca göstermelik olduğunu biliyordu. Suni'nin özel yeteneği kalkan boyundaki elleriyle kafa parçalayabilmekti. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Rin, bir korsan palasını beline bağladı. Bu, standart Milis silahlarından değildi ama Milis kılıçları onun için fazla ağırdı. Moag'ın demir ustaları ona daha hafif bir şey ayarlamıştı. Henüz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tutuşuna alışamamıştı ama bugünün kılıç dövüşüyle biteceğini de düşünmüyordu.

Eğer işler onun karışması gerekecek kadar ters giderse gün alevlerle biterdi.

"Tekrarlıyorum." Chaghan'ın soluk renkli gözleri Cike'ın üzerinde dolandı. "Bu bir nokta operasyonu. Tek bir hedefimiz var. Bu bir suikast, savaş değil. Sivillere zarar vermeyeceksiniz."

Özellikle Rin'e baktı.

Rin kollarını kavuşturdu. "Biliyorum."

"Kazara bile olsa."

"*Biliyorum.*"

"Yeter be," dedi Baji. "Ne zaman zayiata bu kadar takar oldun sen?"

"Halkınıza yeterince zarar verdik," dedi Chaghan.

"*Sen* yeterince zarar verdin," dedi Baji. "O barajları yıkan ben değildim."

Bunu duyan Qara irkildi ama Chaghan tek kelimesini duymamış gibi davrandı. "Artık sivillere zarar vermiyoruz. Anlaşıldı mı?"

Rin omuz silkti. Chaghan komutan olmayı seviyordu, Rin de genellikle bunu umursayabilecek hâlde olmuyordu. İstediği kadar patronluk taslayabilirdi. Rin'in önemsediği tek şey bu işi bitirmekti.

Üç ay. Yirmi dokuz hedef, hepsi hatasız hallolmuştu. Son bir kelle, sonra son hedeflerini öldürmek üzere kuzeye yelken açacaklardı: İmparatoriçe Su Daji.

Bunu düşününce Rin'in ensesi karıncalandı. Elleri ısınmaya başladı.

Şimdi değil. Henüz değil. Derin bir nefes aldı. Sonra, sıcaklık göğsüne yayılırken daha çaresiz bir nefes daha.

Baji elini omzuna koydu. "İyi misin?"

Rin yavaşça nefes verdi. Ondan geriye saydı, sonra sadece tek sayıları sayarak kırk dokuza kadar çıktı, sonra da sadece asal sayıları sayarak geri indi. Ona bu numarayı Altan öğretmişti ve genellikle işe yarıyordu, en azından bunu yaparken Altan'ı düşünmediğinde. Isı geri çekildi. "İyiyim."

"Ve ayıksın?" diye sordu Baji.

"*Evet*," dedi Rin sertçe.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baji elini omzundan çekmedi. "Emin misin? Çünkü—"

"*İyiyim*," diye çıkıştı Rin. "Hadi gidip şu piçi haklayalım."

Üç ay önce, Cike ekibi Speer Adası'ndan yelken açtığında bir sorunla yüzleşmişlerdi.

Gidecek bir yerleri yoktu.

Anakaraya dönemeyeceklerini biliyorlardı. Ramsa, gayet akıllıca bir yorumda bulunup eğer İmparatoriçe, Cike'ı Federasyon biliminsanlarına sattıysa, onları bir daha canlı ve özgür görmekten hoşlanmayacağını belirtti. Yılan Vilayeti'nin ufak bir kıyı kasabasına yaptıkları küçük bir seyahat şüphelerini doğrulamıştı. Yüzleri tüm kasaba panolarını kaplıyordu. Savaş suçlusu ilan edilmişlerdi. Kellerine ödül konmuştu – ölüsüne beş yüz imparatorluk gümüşü, canlısına altı yüz.

Olabildiğince çok malzeme sandığı çalarak kimse onları görmeden hemen Yılan Vilayeti'nden ayrılmışlardı.

Omonod Körfezi'nde seçeneklerini tartışmışlardı. Hemfikir oldukları tek şey İmparatoriçe Su Daji'yi –Engerek, Üçlü'nün son üyesi, ülkesini Federasyon'a satan hain– öldürmeleri gerektiğiydi.

Ama İmparatorluk'taki en güçlü kadına ve İmparatorluk Mililerinin gücüne karşı dokuz –Kitay'sız sekiz– kişilerdi. Malzeme eksikliği çekiyorlardı, yalnızca sırtlarındaki silahlara ve zamanlarının çoğunu alt güverteden su boşaltarak geçirmelerine sebep olacak kadar hırpalanmış, çalıntı bir gemiye sahiplerdi.

Böylece güneye yelken açtılar, Yılan Vilayeti'ni geçip Horoz bölgesine girdiler, Ankhiluun'a ulaşana dek kıyı şeridini takip ettiler. Orada Korsan Kraliçe Moag için çalışmaya başladılar.

Rin, daha önce tanıştığı kimseye, Moag'a –Taştan Orospu, Yalancı Dul ve Ankhiluum'un gaddar hükümdarı– olduğu kadar saygı duymamıştı. Kocasını öldürünce Leydi'den Kraliçe'ye dönüşmüştü ve yıllardır Ankhiluun'u yasadışı bir uluslararası ticaret bölgesi olarak yönetiyordu. İkinci Haşhaş Savaşı'nda Üçlü'yle takışmıştı ve o zamandan beri İmparatoriçe'nin adamlarını savuşturuyordu.

Daji'den kurtulmalarında Cike'a yardım etmekten memnuniyet duyardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşılığında otuz kelle talep etmişti. Cike bunların yirmi dokuzunu teslim etmişti. Çoğu önemsiz kaçakçılar, kaptanlar ve paralı askerlerdi. Moag'ın temel geliri kaçak afyon ithalatından geliyordu ve oyunu onun kuralına göre oynamayan –veya en azından cebini dolu tutmayan– afyon tüccarlarını yakından takip ediyordu.

Otuzuncu hedef daha zordu. Bugün Rin ve Cike, Adlaga'nın yerel hükümetini devirmeyi planlıyorlardı.

Moag yıllardır Adlaga piyasasına girmeye çalışıyordu. Küçük kıyı şehrinin pek bir cazibesi yoktu ama Federasyon işgalinden beri afyon bağımlılığı süren halk tüm servetini zevkle Ankhiluun ithalatına harcayabilirdi. Adlaga, yirmi yıldır Moag'ın agresif afyon pazarlamasına karşı durmayı yalnızca şehrin gözü açık yargıcı Yang Yuanfu ve onun yönetimi sayesinde başarmıştı.

Moag, Yang Yuanfu'nun ölmesini istiyordu. Cike'ın uzmanlık alanı suikastlardı. İdeal bir eşleşmeydi.

Üç ay. Yirmi dokuz kelle. Tek bir hedef daha ve sonra paraları, gemileri ve İmparatorluk Muhafızları'nın dikkatini Rin'in Daji'ye ulaşıp alevli parmaklarını boğazına dolamasına yetecek kadar dağıtacak askerleri olacaktı.

Liman güvenliği gevşek sayılırsa duvarların hiç korunmadığı söylenebilirdi. Cike, Adlaga'nın duvarlarından sorunsuz geçti – gerçi Federasyon sınır boyunca delikler açtığı ve bunların hiçbiri korunmadığı için bu pek de zor sayılmazdı.

Unegen onlarla kapının ardında buluştu.

"Cinayet için güzel bir gün seçmişiz," dedi onları dar bir sokağa yönlendirirken. "Yuanfu bir savaş anma seremonisi için öğlen şehir merkezine gelecek. Gün ortasında ortalıkta olacak, yüzümüzü göstermeden onu bir sokak arasında rahatça yakalayabiliriz."

Unegen, Aratsha'nın aksine, tilki ruhunun şekil değiştirme gücünü kullanmıyorken insan formunda olmayı tercih ediyordu. Ama Rin onun tavırlarının hep tilkimsi olduğunu düşünüyordu. Unegen kurnaz ve ürkekti; kısık gözleri hep etrafta dolanıp olası kaçış yollarını arıyordu.

"İki saatimiz mi var yani?" diye sordu Rin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biraz daha fazla. Birkaç sokak ötede boş sayılabilecek bir depo var," dedi Unegen. "Orada bekleyebiliriz. İşler ters giderse de kolayca ayrılabiliriz."

Rin, Cike'a dönüp düşündü.

"Yuanfu görününce sokağın köşelerini tutacağız," diye karar verdi. "Suni, sen güneybatıdasın. Baji, kuzeybatı. Ben de kuzeydoğuyu alacağım."

"Dikkat dağıtma?" diye sordu Baji.

"Yok." Normalde dikkat dağıtma harika bir fikir olurdu ve Rin, kendisiyle Baji atılıp hedeflerinin boğazını keserken Suni'nin ortalığı birbirine katmasına bayılıyordu ama halka açık bir seremonide sivillere zarar verme riski çok yüksekti. "İlk atışı Qara'ya bırakacağız. Kalanımız, direniş olursa gemiye giden yolu açmakla sorumlu."

"Hâlâ sıradan paralı askerlermiş gibi mi davranıyoruz?" diye sordu Suni.

"Öyle yapalım," dedi Rin. Şimdiye dek becerilerini saklamakta veya söylenti yaymaya çalışanları susturmakta başarılı olmuşlardı. Daji, Cike'ın onun peşinde olduğunu bilmiyordu. Onların ölü olduğuna inanması daha iyiydi. "Ama normaldekinden daha iyi bir rakiple karşı karşıyayız, o yüzden yapmanız gerekeni yapın. Ne de olsa amacımız kellesini uçurmak."

Bir nefes alıp planı tekrar aklından geçirdi.

Bu işe yarayacaktı. Sorun olmayacaktı.

Cike'la strateji kurmak aşırı güçlü, tahmin edilemez ve tuhaf taşlarla satranç oynamak gibiydi. Aratsha sulara hükmediyordu. Suni ve Baji kaba kuvvetti, koca birlikleri zorlanmadan yerle bir edebilirlerdi. Unegen tilkiye dönüşebiliyordu. Qara kuşlarla konuşmakla kalmıyordu, aynı zamanda bir deve kuşunun gözünü yüz metre öteden vurabilirdi. Ve Chaghan... Chaghan'ın onu her an gıcık etmek dışında ne yapabildiğinden emin değildi ama insanları delirtebiliyor gibiydi.

Tek bir devlet yetkilisine karşı hepsi, aşırı güç kullanmak gibiydi.

Ama Yang Yuanfu suikast teşebbüslerine alışkındı. İmparatorluk'taki yolsuzluk yapmayan birkaç devlet adamından biri olmak bunu gerektiriyordu. Nereye giderse gitsin, bölgedeki en güçlü adamlardan oluşan bir birlikle geziyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rin, Moag'ın raporlarından Yang Yuanfu'nun geçen on beş yılda en az on üç suikast teşebbüsünden kurtulduğunu biliyordu. Korumaları ihanete alışkındı. Onları geçebilmek için doğaüstü güce ihtiyaç vardı. Aşırı güç kesinlikle gerekliydi.

Depoda, Cike'ın beklemekten başka yapacak bir işi yoktu. Unegen sürekli kıpırdaşarak duvardaki açıklıklardan dışarıyı gözledi. Chaghan ve Qara sırtlarını duvara dayayıp sessizce oturdular. Suni ve Baji ise kamburlarını çıkarıp dikilerek yemek sırasındaymış gibi kollarını kavuşturup beklediler.

Rin odada volta atıyordu, şakaklarındaki ağrıyı görmezden gelerek nefesine odaklandı.

Afyon almayalı otuz saat olmuştu. Haftalardır bu kadar uzun süre ayık kalmamıştı. Ellerini kavuşturup titremelerini durdurmaya çalıştı.

İşe yaramadı. Baş ağrısı da geçmedi.

Siktir.

Önceleri afyona yalnızca yas tutarken ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Altan ve Speer'la ilgili anılar zihninden silinip yaptığının boğucu suçluluğu geçene dek içeceğini sanıyordu.

Doğru kelimenin *suçluluk* olduğunu düşünüyordu. Anlamsız bir duygu olan *suçluluk*, etik kavram olan değil. Çünkü kendine üzgün olmadığını, Mugen'in bunu hak ettiğini söylüyordu ve geçmişe bakmıyordu. Ama bu hatıra, her duyguyu içine attığı koca bir delik gibiydi zihninde.

Ama boşluk onu içeri bakmaya, içeri düşmeye çağırıp duruyordu.

Anka onun unutmasını istemiyordu. Anka övünmek istiyordu. Anka öfkeyle hayatta kalıyordu ve öfke de geçmişe bağımlıydı. Yani Anka her gün zihnindeki yaraları pençeleyip ateşe verme ihtiyacı duyuyordu çünkü bu, anıları geri getiriyordu ve anılar da öfkesini körüklüyordu.

Afyon olmadan Rin'in zihninde sürekli, genellikle etrafındaki gerçeklikten daha gerçekçi olan imgeler dönüyordu.

Bunlar bazen Altan'dı. Bazen değildi. Anka, nesillerdir biriken anıların aracısıydı. Binlerce Speerlı yas ve çaresizlikle tanrılarına dua etmişti. Tanrı da onların çektiği acıları biriktirip alevlere çevirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu anılar bazen aldatıcı biçimde sakindi. Bazen Rin, bembeyaz bir sahilde koşan kahverengi tenli çocuklar görüyordu. Kıyıda devasa alevler vardı – cenaze ateşleri veya yok edici alevler değil, kamp ateşleri. Şenlik ateşleri. Sıcak ve besleyici alevler.

Bazen de bir köy dolusu Speerlı görüyordu. Ne kadar *çok* olduklarına şaşırıyordu, bazen zihninin bir uydurması olduğundan korktuğu koca bir ırk. Anka oyalanırsa Rin bazen neredeyse anladığı bir dilde konuşmalar duyabiliyor, neredeyse tanıdığı yüzler görebiliyordu.

Nikara hikâyelerindeki acımasız canavarlar değillerdi bunlar. Kızıl İmparator'un ve sonrasındaki her yöneticinin ihtiyacı olan ve dönüşmeye zorladıkları akılsız savaşçılar değillerdi. Alevlerinin etrafında toplanıp seven, gülen ve ağlayan insanlardı. *İnsanlardı.*

Ama Rin her seferinde, sahip olmadığı bir mirasın anısına gömülmek üzereyken ufukta, anakaradaki Federasyon deniz üssünden gelen gemileri görüyordu.

Sonrası bir renk karmaşası, Rin'in takip edemeyeceği kadar hızlı değişen anı birikimiydi. Bağrışlar, çığlıklar, hareket. Ellerinde silahlarla sahile dizilmiş yüzlerce Speerlı.

Ama hiçbir zaman yeterli değildi. Federasyon'a göre tanrılarla savaşmak için sopalar kullanan barbarlardan ibarettiler ve top bombardımanıyla köy fitil gibi tutuşuverdi.

Gemi kulelerinden masum çıtırtılarla gaz fişekleri saçılıyordu. Yere değdikleri an devasa, kalın ve kötü kokulu sarı duman bulutları yayılıyordu.

Kadınlar düştü. Çocuklar kıvrandı. Savaşçılar birer birer döküldü. Gaz ânında öldürmedi, yaratıcıları o kadar merhametli değildi.

Sonra katliam başlıyordu. Federasyon hiç durmadan ve ayrım yapmadan ateş açıyordu. Mugen arbaletleri aynı anda üç ok atabiliyor, durmak bilmeyen bir metal yağmuruyla boyunları, kafaları, uzuvları ve kalpleri parçalıyordu.

Dökülen kan beyaz kumda ebruli desenler oluşturdu. Cesetler hareketsizdi. Şafak sökünce Federasyon generalleri, kanlı sahile bayraklarını dikmek için parçalanmış bedenleri çiğneyerek kıyıya yürüdü.

*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir sorunumuz var," dedi Baji.

Rin dikkatini topladı. "Ne?"

"Bak."

Birden zillerin sesini duydu – bu yıkık şehirde yabancı duran neşeli bir ses. Yüzünü deponun duvarındaki açıklığa yasladı. Dansçıların direkler üstünde taşıdığı kumaş ejderha kalabalığın arasında yukarı aşağı salınıyordu. Kurdeleler ve flamalar sallayarak onları takip eden dansçılar, onların ardında da müzisyenler ve kırmızı tahtırevanlarda hükümet yetkilileri vardı. Peşlerinde ise kocaman bir kalabalık.

"Ufak bir seremoni demiştin," dedi Rin. "Lanet olası bir geçit töreni değil."

"Bir saat önce her yer sessizdi," diye ısrar etti Unegen.

"Şimdi ise tüm kasaba meydanda toplanıyor." Baji dışarıyı izledi. "Hâlâ 'sivil zayiatı yok' kuralına uyacak mıyız?"

"Evet," dedi Chaghan, Rin cevap veremeden.

"Çok sıkıcısın," dedi Baji.

"Kalabalıklar suikastları kolaylaştırır," dedi Chaghan. "Yaklaşmak için iyi bir şans. Fark edilmeden hedefi halledin, korumaları tepki vermeye fırsat bulmadan sıvışın."

Rin, *Ama çok fazla şahit olacak,* demek için ağzını açtı ama yoksunluk krampları önce davrandı. Karnında başlayıp bütün vücudunu saran sancılar öyle aniydi ki bir an görüşü kararda, tek yapabildiği göğsünü tutup nefes almaya odaklanmaktı.

"İyi misin?" diye sordu Baji.

Cevap veremeden boğazında safra birikti. Öğürdü. İkinci bir bulantı dalgası. Ve üçüncü.

Baji elini Rin'in omzuna koydu. "Rin?"

"*İyiyim*," diye ısrar etti Rin bilmem kaçıncıya.

İyi değildi. Yine başı zonkluyordu ve bu sefer zonklamaya tüm göğsünü saran ve dizlerinin üstüne çöküp inleyene dek rahat vermeyen bir bulantı dalgası eşlik ediyordu.

Yere kusmuk saçıldı.

"Plan değişikliği," dedi Chaghan. "Rin, gemiye dön."

Rin ağzını sildi. "Hayır."

"İşe yarayacak hâlde değilsin."

"Ve senin komutanınım," dedi. "O yüzden çeneni kapa ve dediğimi yap."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chaghan'ın gözleri kısıldı. Depoya sessizlik hâkimdi.

Rin, aylardır Cike'ın kontrolü için Chaghan'la boğuşuyordu. Chaghan her adımda onun kararlarını sorguluyor ve bulduğu her fırsatta Altan'ın onu komutan yapmış olmasının aptalca bir karar olduğunu düşündüğünü göstermekten çekinmiyordu.

Ve Rin, doğruyu söylemesi gerekirse, onun haklı olduğunu biliyordu.

Korkunç bir liderdi. Geçen üç aydaki saldırı planlarının çoğu "Herkes hep birlikte saldırsın, bakalım bu işten sağ çıkabilecek miyiz"den ibaretti.

Ama komuta kabiliyeti bir yana, orada olması gerekiyordu. Adlaga görevinde bulunması lazımdı. Speer'dan ayrıldıklarından beri yoksunluk semptomları giderek kötüleşiyordu. Moag'ın verdiği ilk birkaç görevde çoğunlukla iyi durumdaydı. Sonra bitmek bilmeyen ölümler, çığlıklar ve savaş hatıraları sürekli öfkesini tetikler olmuştu ve günün çoğunu kafası güzel geçirmeye başlamıştı. Ayıkken bile lanet Anka susmak bilmediği için sürekli deliliğin kıyısında hissediyordu.

Kendini toplaması gerekiyordu. Bu basit görevi yerine getiremez, şaman bile olmayan bir hükümet görevlisini öldüremezse İmparatoriçe'ye karşı çıkma ihtimali bile olamazdı.

İntikam fırsatını kaçıramazdı. Sahip olduğu tek şey intikamdı.

"Görevi tehlikeye atma," dedi Chaghan.

"Bana patronluk taslama," diye karşılık verdi Rin.

Chaghan iç çekip Unegen'e döndü. "Ona göz kulak olur musun? Sana afyonruhu veririm."

"Gemiye döneceğimi sanıyordum," dedi Unegen.

"Plan değişikliği."

"Peki." Unegen omuz silkti. "Mecbursam."

"Hadi ama," dedi Rin. "Bakıcıya ihtiyacım yok."

"Kalabalığın kıyısında bekleyeceksin," diye komut verdi Chaghan onu duymazdan gelerek. "Unegen'in yanından ayrılmayacaksın. İkiniz destek kuvvetsiniz, hatta son çaremizsiniz."

Rin kaşlarını çattı. "Chaghan—"

"*Son çare*," diye tekrarladı Chaghan. "Yeterince masumu öldürdün."

*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vakit geldi. Cike üyeleri birer birer depodan çıkıp kalabalığa karıştı.

Rin ve Unegen, Adlaga'nın kalabalığına kolayca girdi. Anacaddeler kendi derdine düşmüş sivillerle dolup taşıyordu ve her yerden o kadar çok ses yükseliyordu ki Rin nereye bakacağını şaşırıyor ve biraz paniğe kapılıyordu.

Uyumsuz birkaç gong ve savaş davulu geçit töreninin önündeki lut sesini bastırdı. Sokak satıcıları her köşede ürünlerini tanıtıyor, Rin'in acil tahliyelerle özdeşleştirdiği bağrışlarla fiyatlarını ilan ediyordu. Kırmızı kutlama konfetisi sokakları kaplıyor, çocuklar ve göstericiler havaya avuç avuç konfeti attığında kırmızı kar yağıyor gibi oluyordu.

"Bu kutlamaya bütçeleri nasıl yetiyor?" diye mırıldandı Rin. "Federasyon ellerinde hiçbir şey bırakmadı."

"Sinegard'dan yardım," diye tahmin etti Unegen. "Savaş bitimi kutlama fonu. Halkın mutlu ve sadık kalmasını sağlamak için."

Rin baktığı her yerde yiyecek gördü. Çubuklara geçirilmiş karpuz küpleri. Kırmızı fasulyeli hamur işleri. Soya soslu haşlanmış mantı ve lotus kurabiyesi satan stantlar sokağı doldurmuştu. Satıcılar kıvrak hareketlerle pankek çeviriyordu, başka koşullar altında yağın cızırdaması bile Rin'i acıktırırdı ama şimdi yoğun kokular yalnızca midesini bulandırıyordu.

Bu yiyecek bolluğu hem inanılmaz hem de adaletsiz hissettiriyordu. Daha birkaç gün önce açlıktan ölmekten daha hızlı ve acısız olduğu için bebeklerini nehir çamurunda boğan insanların yanından geçmişlerdi.

Tüm bunlar Sinegard'dan geldiyse İmparatorluk bürokratlarının elinde bunca zamandır yiyecek var demekti. Niye bunları savaş süresince halktan saklamışlardı ki?

Adlaga halkı da aynı soruyu soruyorsa bile bunu belli etmiyordu. Herkes çok *mutlu* görünüyordu. Savaş bittiği, İmparatorluk galip çıktığı ve güvende oldukları için herkes çok rahatlamıştı.

Ve bu Rin'i öfkeden deliye döndürüyordu.

Hep öfke sorunu vardı, bunun farkındaydı. Sinegard'da sürekli öfkeyle ani tepkiler veriyor, sonuçlarıyla sonra yüzleşiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du. Ama şimdi öfkesi geçmek bilmiyordu, içinde tutamadığı ve kontrol edemediği bu öfke onu yiyip bitiriyordu.

Ama öfkesini durdurmak da istemiyordu. Bu öfke onun kalkanıydı. Ne yaptığını hatırlamasını engelliyordu. Çünkü kızgın olduğu sürece her şey yolundaydı – yaptığı şey doğruydu. Kızgınlığı geçerse dağılacağından korkuyordu.

Kalabalığın içinde Yang Yuanfu'yu ve korumalarını arayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

Tanrısı buna izin vermiyordu.

Öldür onları, diyordu Anka. *Mutluluğu hak etmiyorlar. Onlar savaşmadı.*

Meydanın bir anda alev aldığını hayal etti. Anka'nın sesini zihninden atabilmek için delicesine başını salladı. "Hayır, dur..."

Yak onları.

Avuçları alevlerle ısındı. Midesi buruldu. Hayır – şimdi, burada olmaz. Gözlerini kapattı.

Onları küle çevir.

Kalp atışları hızlandı, görüşü daralıp yeniden genişledi. Ateş basmıştı. Kalabalık, düşmanlarla dolu gibiydi. Bir an herkes silahlı, mavi üniformalı Federasyon askerlerine döndü; sonra yine sivil oldular. Boğulurcasına derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp kızıl sisi zihninden uzaklaştırmaya çalışırken ciğerlerine zorla hava doldurdu.

Bu sefer uzaklaştıramadı.

Her yanını saran kahkahalar, müzik ve gülümseyen yüzler çığlık atmak istemesine sebep oluyordu.

Altan ölmüşken ne cüretle yaşıyorlardı? Bu insanların kendi kazanmadıkları, kazanmak için acı çekmedikleri bir savaşın bitimini kutlaması ve hayatın devam etmesi çok adaletsizce geliyordu.

Unegen omzunu sıktı. "Kendini topladın sanıyordum."

Rin sıçrayarak ona döndü. "*Topladım zaten!*" diye tısladı. Biraz fazla yüksek sesle cevap vermişti. Etrafındakiler ondan uzaklaştı.

Unegen onu kenara, Adlaga'nın kalıntılarının gölgesinde güvenli bir yere çekti. "Kendine dikkat çekiyorsun."

"*İyiyim*, Unegen, bırak beni—"

Unegen onu bırakmadı. "Sakinleşmen gerekiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum—"

"Hayır. *Şimdi* sakinleşmen gerekiyor." Omzunun üstünden bir yere işaret etti. "O burada."

Rin döndü.

İmparatoriçe, kırmızı satene bürünmüş bir gelin gibi orada oturuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Rin, İmparatoriçe Su Daji'yle son karşılaştığında ateşlenmiş, yanıyordu; Daji'nin güzel, hipnotize edici yüzü, porselen cildi ve güve kanatları gibi gözleri dışında hiçbir şeyi göremeyecek kadar hezeyanlıydı.

İmparatoriçe her zamanki gibi çarpıcıydı. Rin'in Mugen istilasından çıktığını bildiği herkes on yıl yaşlanmış, bitkin ve yaralı görünüyordu ama İmparatoriçe her zamanki gibi soluk tenliydi, yaşını belli etmiyordu ve cildi hiçbir iz taşımıyordu, âdeta ölümlülerin dokunamadığı ayrı bir dünyada yaşıyordu.

Rin'in nefesi hızlandı.

Daji'nin burada olmaması gerekiyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Zihninde Daji'nin bedeni canlandı. Başı beyaz mermere vurarak açılmış. Solgun boğazı kesilmiş. Vücudu kül olmuş – ama hemen yanmayacaktı. Rin onu yavaş yavaş yakıp tadını çıkarmak istiyordu.

Kalabalık tezahürata başladı.

İmparatoriçe perdelerden dışarı eğilip neredeyse güneşte parlayan beyazlıktaki elini salladı. Gülümsüyordu.

"Kazandık," diye seslendi. "Hayattayız."

Rin'in içi öylesine öfke doldu ki neredeyse boğulacaktı. Vücudu kaşıyamadığı karınca ısırıklarıyla kaplıydı sanki – hırsla yanıp tutuşuyor, kendini kontrol etmek istemiyordu.

İmparatoriçe nasıl hayatta olabilirdi? Bu zıtlık onu delirtiyordu; Altan, Üstat Irjah ve daha birçoğu ölmüşken Daji yara bile almamış gibiydi. Anlamsız bir istilaya –*kendi* izin verdiği bir istila– milyonlarını vermiş bir ulusun başındaydı ve kutlamaya gelmişti.

Rin ileri atıldı.

Unegen ânında onu geri sürükledi. "Ne yapıyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne sanıyorsun?" Rin kollarını onun tutuşundan kurtardı. "Onu öldüreceğim. Git diğerlerini çağır, desteğe ihtiyacım var—"

"Delirdin mi sen?"

"Daji *burada*! Bir daha böyle bir fırsat bulamayabiliriz."

"O zaman bırak Qara halletsin."

"Qara'nın açısı iyi değil," diye tısladı Rin. Qara'nın çan kulesi yıkıntılarındaki konumu fazla yüksekteydi. Bu kalabalığın arasından ok atamazdı. Tahtırevanın içinde Daji her yönden koruma altındaydı. Önden atılacak oklar Daji'nin önündeki korumalarca durdurulurdu.

Ayrıca Rin, Qara'nın ok *atmayacağından* endişeleniyordu. Şimdiye dek İmparatoriçe'yi görmüş olmalıydı ama sivillerin arasına ateş açmaktan veya birileri pozisyonunu almadan Cike'ın yerini ele vermekten korkuyor olabilirdi. Qara temkinli davranmaya karar vermiş olabilirdi.

Rin'in temkinle işi yoktu. Evren ona bu şansı vermişti. Her şeyi dakikalar içinde bitirebilirdi.

Anka zihninde hevesli ve sabırsızdı. *Hadi, çocuğum... Beni serbest bırak...*

Rin, tırnaklarını avucuna batırdı. *Daha değil.*

İmparatoriçe'den fazla uzaktaydı. Şimdi alev alırsa meydandaki herkes ölürdü.

Ateşini daha iyi kontrol edebiliyor olmayı diledi. Ya da kontrol edebiliyor olmayı. Ama Anka kontrolün tam zıddıydı. Anka gürleyen, her şeyi yok eden, kaotik alevler istiyordu.

Ve tanrıyı çağırdığında kendi iradesini Anka'nınkinden ayıramıyordu; onun isteği, kendi isteği, ateşini besleyecek bir ölüm çağrısıydı.

Başka bir şey düşünmeye çalıştı, öfke ve intikam dışında herhangi bir şey. Ama İmparatoriçe'ye baktığında tek gördüğü alevlerdi.

Daji başını kaldırdı. Gözleri Rin'inkilerle buluştu. Kolunu kaldırıp Rin'e el salladı.

Rin donakaldı. Bakışlarını kaçıramıyordu. Daji'nin gözleri anılara, dumana, ateşe, cesetlere ve kemiklere çılan pencerelerdi ve Rin tek görebildiği şeyin iskelede kendini alevlere boğan Altan olduğu karanlık bir okyanusa doğru düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daji'nin dudaklarınca zalimce bir gülümseme belirdi.

Tam o sırada Rin'in arkasında havai fişekler patladı –*çat-çat-çat*– ve Rin'in kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

Bir anda elleriyle kulaklarını kapatıp çığlık atmaya başladı.

"Havai fişek!" diye tısladı Unegen. Rin'in ellerini zorla başından uzaklaştırdı. "Yalnızca havai fişek."

Ama bunun bir anlamı yoktu – onların havai fişek olduğunu *biliyordu* zaten ama bu mantıklı bir düşünceydi ve gözlerini kapatıp patlama sesleri eşliğinde uçan uzuvlar ve çığlık atan çocuklar görüyorken mantıklı düşünceler hiçbir işe yaramıyordu.

İkiye ayrılmış bir binanın zemininden sallanan ve aşağıdaki alevlere düşmemek için kaygan parmaklarıyla tutunacak bir yer arayan bir adam gördü. Duvarlara yapışmış ve etraflarını kaplayan koyu renkli kan olmasa üzerlerindeki açık renkli tozdan dolayı heykel sanabileceği insanlar gördü.

Çok fazla insan. Etrafında çok fazla insan vardı. Dizlerinin üstüne çöküp yüzünü ellerine gömdü. Bu kadar kişinin arasına en son girdiğinde Khurdalain'deki vahşetten kaçıyorlardı – gözlerini açıp bir kaçış yolu bulmak için delice etrafa bakındı ama tek görebildiği, birbirine dayanmış bedenlerden oluşan bir duvardı.

Çok fazlaydı. Çok fazla görüntü, çok fazla bilgi – zihni kendi içine kapandı, alevler omuzlarından yükselip havada patlıyordu ve her biri Rin'in daha çok sarsılmasına sebep oluyordu.

Ve *çok fazla insan* vardı – birbirlerine yapışmış, her yöne uzanan kolları olan ve onu parçalamak isteyen, ismi veya yüzü olmayan bir yaratık—

Binlercesi, yüz binlercesi – ve sen onları öldürdün, uykularında yakıp kül ettin—

"Rin, dur!" diye bağırdı Unegen.

Ama artık önemi yoktu. Kalabalık, etrafında bir çember oluşturmuştu. Anneler çocuklarını geri çekiyordu. Gaziler ona işaret edip heyecanla bir şeyler konuşuyordu.

Yere baktı. Her yerinden duman çıkıyordu.

Daji'nin tahtırevanı yok olmuştu. Onu güvenli bir yere götürdüklerine şüphe yoktu; Rin'in parlayan varlığı bir uyarı sinyali gibiydi. İmparatorluk muhafızları kalkanlarını kaldırıp kalabalığı yararak mızraklarını Rin'e doğrulttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hassiktir," dedi Unegen

Rin dengesizce geri çekildi. Elleri sanki başkasınınmışçasına önüne uzanmış, parmakları alevlerle parıldıyordu. Sanki Anka'yı bu dünyaya sürükleyen bir başkasının iradesiydi.

Yak onları.

İçinde alevler nabız gibi atıyordu. Gözlerinin ardındaki damarların gerildiğini hissedebiliyordu. Basınçtan başı zonkluyor, görüşü bozuluyordu.

Öldür onları.

Komutanları bağırarak bir emir verdi. Milisler etrafını sardı. O anda kendini koruma içgüdüsü devreye giren Rin tüm kontrolü kaybetti. Zihninde sağır edici bir sessizlik duydu, ardından kazandığının farkında olan bir tanrının tiz, muzaffer kıkırdaması.

Sonunda Unegen'e baktığında bir adam yerine pul pul dökülen derinin içinde bembeyaz kemikleri olan yanık bir ceset gördü. Unegen'in birkaç saniyede küle dönüştüğünü gördü ve külün şu anki et ve kemik karmaşasına kıyasla ne kadar temiz olduğunu düşündü...

"*Dur!*"

Bu bir çığlık değil, yakarıştı. Bir an için alevlerin arasında Unegen'in yüzü belirdi.

Onu öldürüyordu. Onu öldürdüğünün farkındaydı ama duramıyordu.

Kendi uzuvlarını bile oynatamıyordu. Hareketsizdi, tüm uzuvlarından alevler fışkırıyor ve onu taş bir heykel gibi zorla yerinde tutuyordu.

Yak onu, dedi Anka.

"Hayır, dur—"

Bunu sen istedin.

İstediği bu değildi. Ama durduramıyordu. Neden Anka'nın verdiği güçlerin arasında kontrol de yoktu ki? Yalnızca gittikçe güçlenen bir açlık vardı; ateş, tükettikçe daha fazlasını istiyordu, bir zamanlar Mai'rinnen Tearza onu uyarmıştı ama Rin onu dinlememişti ve şimdi Unegen ölecekti...

Ağır bir şey ağzının üzerine kapandı. Afyonruhu tadı aldı. Koyu kıvamlı, tatlı ve boğucu. Tıkanıp direnirken zihninde pa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nik ve rahatlama savaş verdi ama o nefes almaya çalışırken Chaghan afyona batırılmış kumaşı daha da sıkı tuttu.

Ayakları yerden kesildi. Rin cıyakladı ama sesi duyulmadı.

"Nefes al," diye emir verdi Chaghan. "Kes sesini. Yalnızca nefes al."

Tanıdık ve tatlı kokuya direndi; Enki bunu daha önce birçok kez onun için hazırlamıştı. Direnmemeye çalıştı, içgüdülerini bastırdı – onlara bunu yapmalarını söyleyen kendisiydi, *olması gereken* buydu.

Yine de bu, direnmemeyi kolaylaştırmıyordu.

Dizlerinin bağı çözüldü. Omuzları çöktü. Chaghan'a doğru devrildi.

Chaghan onu doğrultup kolunu omzuna doladı ve onu merdivenlere yöneltti. Geçtikleri yerde duman tütüyordu; sıcaklık Rin'i etkilemiyordu ama Chaghan'ın saçının uçlarının kıvrılıp karardığını görebiliyordu.

"*Siktir*," diye mırıldandı Chaghan.

"Unegen nerede?" diye sordu Rin.

"İyi, iyi olacak..."

Unegen'i görmek için ısrar etmek istedi ama dili fazla ağır geldiğinden konuşamadı. Dizleri tamamen tutmaz oldu ama düştüğünü hissetmedi. Uyuşturucu kanına işledi, dünya bir peri diyarı gibi havadar ve hafifti. Birinin seslendiğini duydu. Birinin onu kaldırıp kayığa yerleştirdiğini hissetti.

Omzunun üstünden son bir kez bakmayı başardı.

Ufukta bütün liman şehri ışıl ışıldı – bütün iskelelerde lambalar yanıyor, ışıldayan havaya çan sesleri ve duman işaretleri yayılıyordu.

Tüm İmparatorluk gözcüleri bu işareti görebilirdi.

Rin standart Milis kodlarını öğrenmişti. Bu işaretlerin anlamını biliyordu. Tahta ihanet edenleri yakalama çağrısıydı.

"Tebrikler," dedi Chaghan. "Milisleri tepemize bindirdin."

"Ne yapa—" Dili fazla ağırdı. Kelimeleri bir araya getiremiyordu.

Chaghan elini Rin'in omzuna koyup onu itti. "Eğil."

Rin, hiç de zarif olmayan bir şekilde oturakların altına yuvarlandı. Gözlerini açınca kayığın ahşap tavanını gördü, o kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yakındı ki ahşabın desenini bile seçebiliyordu. Ahşabın çizgileri mürekkeple çizilmiş imgelere dönüştü ve Rin kendini onlara bırakınca mürekkep renklenerek kırmızı, siyah ve turuncu bir dünyaya dönüştü.

Yarık açıldı. Ancak kafası güzelken ve düşünmeyi reddettiği tek şeyden uzak duracak kontrolü olmadığında oluyordu bu.

Yay şeklindeki adanın üzerinde uçuyordu, yanardağın patlamasını, lavların zirveden akışını ve aşağıdaki şehre inişini izledi.

Yaşamların bir anda dumana dönüşmesini izledi. O kadar kolaydı ki bir mumu üflemek veya parmağının altındaki bir güveyi ezmekten farksızdı; istemişti ve olmuştu, bir tanrı gibi.

Olanları böyle kuş bakışı izlediğinde suçluluk duymuyordu. Hatta merakla izliyordu, bir karınca yuvasını ateşe vermiş veya bir böceğe bıçak saplamış gibi.

Böcekleri öldürmede suçluluk duyulacak bir şey yoktu. Ancak ölümlerini izlemenin getirdiği çocuksu merak vardı.

Bu bir anı veya görü değildi. Bu, zihninde oluşturduğu bir illüzyondu, onu her uyuttuklarında gördüğü bir illüzyon.

Bunu görmek istiyordu – sahip olmadığı bu anının kıyısında dolaşmak, bir katilin soğukkanlı umursamazlığı ve eylemin mahvedici suçluluğu arasında dans etmek *zorundaydı*. Suçluluğuyla bir çocuğun elini muma tutuşu gibi oynuyordu, kendini azıcık acı hissedecek kadar yaklaşmaya zorluyordu.

Bu kendini cezalandırışıydı, açık yaraya tırnak saplamak gibi. Cevabı tabii ki biliyordu ama kimseye itiraf edemezdi – adayı batırdığı o an, katil olduğu o an bunu istemişti.

"İyi mi?" Ramsa'nın sesi. "Neden gülüyor?"

Chaghan'ın sesi. "İyi olacak."

Evet, diye bağırmak istedi Rin, evet, iyiydi; yalnızca rüya görüyordu, yalnızca bu dünya ile diğeri arasında kalmıştı, yalnızca yaptığının illüzyonları onu ele geçirmişti. Kayığın zemininde yuvarlandı ve kıkırdamaları kahkahalara dönüştü, kahkahalar hıçkırıklara dönüştü ve hiçbir şey göremeyinceye dek ağladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

"Uyan."

Biri kolunu sertçe çimdikledi. Rin birden doğruldu. Sağ eli, belinde olmayan kemerindeki diğer odada olan bıçağına uzanırken sol elini savurdu ve—

"Siktir!" diye bağırdı Chaghan.

Rin zorlanarak onun yüzüne odaklandı. Chaghan geri çekilip elinde silah değil, yalnızca bir havlu olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı.

Rin'in elleri direkt boynuna ve bileklerine gitti. Bağlı olmadığını biliyordu, *biliyordu* ama yine de teyit etmek zorundaydı.

Chaghan hızla moraran yanağını ovuşturdu.

Rin ona vurduğu için özür dilemedi. Ona yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Hepsi biliyordu. İzin almadan ona dokunmamaları gerektiğini. Arkasından yaklaşmamaları gerektiğini. Omonod Körfezi'nin dibini bir kömür parçası olarak boylamak istemiyorlarsa ani sesler çıkarmayıp hareket etmemeleri gerektiğini.

"Ne zamandır kendimde değildim?" Öğürdü. Ağzında bir şey ölmüş gibiydi; dili, saatlerce ahşap yalamış gibi kupkuruydu.

"Birkaç gün," dedi Chaghan. "Yataktan kalktığın için tebrikler."

"*Gün mü*?"

Chaghan omuz silkti. "Sanırım dozu ayarlamayı becerememedim. En azından seni öldürmedi."

Rin kurumuş gözlerini ovuşturdu. Kocaman çapaklar oluşmuştu. Yatağın yanındaki aynada kendini gördü. Gözbebekleri kırmızı değildi –herhangi bir uyuşturucu kullandığında eski hâline dönmeleri biraz zaman alıyordu– ama gözünün beyazları kıpkırmızıydı, damarları öfkeli örümcek ağları gibiydi.

Anılar yavaşça zihnine doluştu, afyonruhunun buğusundan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurtulmaya çalıştılar. Rin gözlerini kapattı ve rüyalarıyla gerçekten olanları birbirinden ayırmaya çalıştı. Düşünceleri sorulara dönüşürken içine kötü bir his yayıldı. "Unegen nerede?"

"Vücudunun yarısını yaktın. Onu neredeyse öldürdün." Chaghan'ın ses tonunda hiç sempati yoktu. "Onu bizimle getiremedik, o yüzden Enki ona bakmak için geride kaldı. Ve, şey, geri dönmeyecekler."

Rin birkaç kez göz kırptı, görüşünün bulanıklığını azaltmaya çalışıyordu. Başı dönüyor, her hareketinde dengesi bozuluyordu. "Ne? Neden?"

"Cike'tan ayrıldılar."

Rin'in bunu algılaması birkaç saniye aldı.

"Ama... ama *ayrılamazlar*." Göğsü panikle sıkışmaya başladı. Enki onların tek doktoruydu ve Unegen en iyi casuslarıydı. Onlar olmadan Cike yalnızca altı kişiydi.

İmparatoriçe'yi altı kişiyle öldüremezdi.

"Onları suçlayamazsın," dedi Chaghan.

"Ama *yemin ettiler!*"

"Tyr'e bağlılık yemini ettiler. Altan'a bağlılık yemini ettiler. Senin gibi bir beceriksize bağlı kalma zorunlulukları yok." Chaghan başını eğdi. "Daji'nin kaçtığını söylememe gerek yok herhalde."

Rin ona ters ters baktı. "Benim tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Su Daji'yi öldürmene yardım edeceğimi söyledim," dedi. "Sen bu gemideki herkesin hayatını tehlikeye atarken elini tutacağımı değil."

"Ama diğerleri—" Birden içine korku doldu. "Onlar hâlâ benimle, değil mi? Bana sadıklar?"

"Olayın sadakatle alakası yok," dedi Chaghan. "Korkuyorlar."

"Benden mi?"

"Dünya senin etrafında dönüyor, değil mi?" Chaghan'ın dudakları büzüldü. "Kendilerinden korkuyorlar. Bu İmparatorluk'ta şaman olmak yalnız olmak demek, hele ki ne zaman aklını kaçıracağını bilmiyorsan."

"Biliyorum. Anlıyorum."

"*Hiçbir şey* anlamıyorsun. Delirmekten korkmuyorlar. De-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lireceklerini *biliyorlar*. Yakında Feylen gibi olacaklarını, kendi bedenlerinin içinde hapis kalacaklarını biliyorlar. Ve o gün geldiğinde buna son verebilecek yegâne insanların yanında olmak istiyorlar. *Bu yüzden* hâlâ buradalar."

Cike, kendi kendini kontrol ediyor, demişti Altan, *Cike kendinden olana sahip çıkar.*

Bu, birbirlerini korudukları anlamına geliyordu. Aynı zamanda da dünyayı birbirlerinden korudukları anlamına. Cike, birbirine tutunarak akrobasi yapan çocuklar gibiydi, boşluğa düşmemek için birbirlerine güveniyorlardı.

"Komutan olarak senin görevin onları korumak," dedi Chaghan. "Korktukları ve başka gidecek yerleri olmadığı için senin yanındalar. Ama aldığın her aptalca karar ve kontrolsüzlüğünle onları tehlikeye atıyorsun."

Rin başını ellerinin arasına alıp inledi. Her kelimeyle kulak zarına bıçak saplanıyor gibiydi. Sıçıp batırdığını biliyordu ama belli ki Chaghan bunu gözüne iyice sokmaktan zevk alıyordu. "Beni yalnız bırak."

"Hayır. Yataktan çık ve şımarıklığı bırak."

"Chaghan, lütfen—"

"Darmadağınsın."

"Biliyorum."

"Evet, Speer'dan beri biliyorsun ama iyiye değil, kötüye gidiyorsun. Her şeyi afyonla düzeltmeye çalışıyorsun ve bu seni mahvediyor."

"*Biliyorum*," diye fısıldadı Rin. "Ama... o hep *zihnimde*, çığlık atıp—"

"O zaman onu kontrol et."

"*Edemiyorum.*"

"Neden?" Chaghan tiksinmiş gibi bir ses çıkardı." Altan ediyordu."

"Ama ben Altan değilim." Rin gözyaşlarını tutamadı. "Bana söylemek istediğin bu muydu? Altan kadar güçlü değilim, zeki değilim, onun yaptıklarını yapamıyorum—"

Chaghan sertçe güldü. "O zaten bariz."

"*Sen* komutaya geç o zaman. Zaten komutan gibi davranıyorsun, resmen al görevi bari. Umurumda değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü Altan seni komutan yaptı," dedi Chaghan. "Ve senin aksine ben, onun mirasına sahip çıkmayı biliyorum."

Bu Rin'i susturdu.

Chaghan öne eğildi. "Bu senin yükün. Bu yüzden kendini kontrol etmeyi öğrenip onları koruyacaksın."

"Ama ya mümkün değilse?" diye sordu Rin.

Chaghan gözünü bile kırpmadı. "Gerçeği mi istiyorsun? O zaman intihar et."

Rin buna nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Anka'yla baş edebileceğini düşünmüyorsan ölmelisin," dedi Chaghan. "Çünkü seni yiyip bitirecek. Vücudunu boş bir araca çevirecek ve yalnızca sivilleri veya Unegen'i değil, yoluna çıkan her şeyi, etrafındaki herkesi ve şimdiye kadar sevmiş olduğun ne varsa onları yok edecek. Ve dünyan küle döndüğünde ölebilmeyi *dileyeceksin*."

Rin tökezlemeden yürüyebilecek gücü bulduğunda diğerlerinin yanına gitti.

"Bu ne?" Ramsa masaya bir şey tükürdü. "Kuş boku mu?"

"Kurt üzümü," dedi Baji. "Lapada sevmiyor musun?"

"Küflüler."

"Her şey küflü."

"Ama yeni malzeme geliyor sanıyordum," diye mızmızlandı Ramsa.

"Hangi parayla?" diye sordu Suni.

"Biz *Cike*'ız!" diye bağırdı Ramsa. "Bir şeyler çalabilirdik!"

"Bu pek—" Rin'in girişte dikildiğini gören Baji sustu. Ramsa ve Suni de onun bakışlarını takip ettiler. Sustular.

Rin de onlara bakakaldı, söyleyecek bir şey bulamıyordu. Onlara ne diyeceğini bildiğini sanıyordu. Oysa şimdi yalnızca ağlamak istiyordu.

"Günaydın," dedi Ramsa sonunda. Ona bir sandalye çıkardı. "Aç mısın? Berbat görünüyorsun."

Rin boş boş gözlerini kırptı. Ağzından çıkan kelimeler bir fısıltıdan ibaretti. "Ben sizden..."

"Gerek yok," dedi Baji.

"Ama ben—"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Gerek yok*," dedi Baji. "Zor olduğunu biliyorum. Eninde sonunda başaracaksın. Altan başardı."

Suni de başıyla onayladı.

Rin'in ağlama isteği artıyordu.

"Otur," dedi Ramsa usulca. "Bir şeyler ye."

Rin tezgâha doğru ilerleyip beceriksizce kâsesine lapa koymaya çalıştı. Lapa kepçeden tezgâha aktı. Masaya doğru ilerlerken ayaklarının altındaki zemin kayıp duruyordu. Nefes nefese sandalyeye çöktü.

Kimse yorum yapmadı.

Rin pencereden dışarı baktı. Hareketli sularda yavaşça ilerliyorlardı. Görünürde kıyı yoktu. Bir dalgayla sallandıklarında mide bulantısını zor bastırdı.

"En azından Yang Yuanfu'yu hallettik mi?" diye sordu bir düre sonra.

Baji başıyla onayladı. "Kargaşada Suni halletti. Muhafızları Daji'yle meşgulken kafasını duvara vurup bedenini okyanusa attı. Dikkat dağıtma taktiğin işe yaradı yani. Sana söyleyecektik ama şey, pek kendinde değildin."

"Bayağı uçmuştun," diye ekledi Ramsa. "Yerde kıkırdamakla meşguldün."

"Anladık," dedi Rin. "Şimdi Ankhiluun'a mı dönüyoruz?"

"Olabildiğince hızla. Tüm İmparatorluk Muhafızları peşimizde ama Moag'ın bölgesine gireceklerini sanmıyorum."

"Mantıklı," diye mırıldandı Rin. Kaşığını lapaya daldırdı. Ramsa küf konusunda haklıydı. Yeşil siyah benekler o kadar kocamandı ki neredeyse tüm lapa yenmez hâldeydi. Midesi bulandı. Kâseyi uzağa itti.

Diğerleri masada oturmuş huzursuzlukla kıpırdanıyor, gözlerini kırpıştırıyor ve onunla göz göze gelmekten kaçınmak için etraftaki her şeyi inceliyorlardı.

"Enki ve Unegen ayrılmış," dedi.

Boş bakışlar ve omuz silkmeyle cevap aldı.

Derin bir nefes aldı. "Yani, demek istediğim şuydu ki—"

Rin devam edemeden Baji lafını kesti. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Ama—"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Özellikle satılmaktan nefret ediyorum. Daji hak ettiğini bulacak. Bu iş bitene dek buradayım, küçük Speerlı. Benim seni terk etmemden korkmana gerek yok."

Rin diğerlerine baktı. "Peki ya siz?"

"Altan daha iyisini hak ediyordu," dedi Suni bu yeterli bir cevapmışçasına.

"Ama sen burada kalmak zorunda değilsin." Rin, Ramsa'ya döndü. Genç, masum, minicik, dâhi ve tehlikeli Ramsa. Rin, onun yanında kalacağından emin olmak istiyordu ama bunu talep etmesi bencilce olurdu. "Hatta kalmamalısın."

Ramsa kâsesini sıyırdı. Konuşmayla hiç ilgilenmiyor gibiydi. "Artık başka her yer sıkıcı gelir."

"Ama yalnızca bir çocuksun."

"Siktir git." Arka dişlerine takılan bir şeyi çıkarmak için parmağını ağzına soktu. "Bizim katil olduğumuzu anlaman lazım artık. Tüm hayatını tek bir şey yaparak geçirdiysen durmak çok zor."

"Hem o hem de diğer tek seçeneğimiz Baghra," dedi Baji.

Ramsa başıyla onayladı. "Baghra'dan nefret etmiştim."

Rin, Cike'ın hiçbirinin Nikara kolluk kuvvetleriyle arasının iyi olmadığını hatırladı. Ya da sivil toplumlarla.

Aratsha, Yılan Vilayeti'nde, köylülerin onları selden koruduğuna inandıkları bir nehir tanrısına taptığı ufak bir köyden geliyordu. Nehir tanrısı tarikatının yeni bir üyesi olan Aratsha yıllardır kendinden öncekilerin yapabildiklerini iddia ettiği şeyleri yapabilen ilk şamandı. Ama bu süreçte de yanlışlıkla iki küçük kızı boğmuştu. Sahtekâr hocalarını öven köylüler tarafından taşlanmak üzereyken Cike'ın eski komutanı Tyr onu bulup Gece Kalesi'ne getirmişti.

Ramsa, Milisler için patlayıcı üreten, simyacı bir aileden geliyordu. Bir gün bir patlamada ebeveynlerini ve bir gözünü kaybetmiş, İmparatoriçe'ye suikast düzenlediği iddia edilerek Baghra'daki meşhur hapishaneye kapatılmıştı. Tyr onu orada bulup Cike'a silah tasarlaması için hücresinden çıkarmıştı.

Baji ve Suni hakkında pek bir şey bilmiyordu. İkisinin de bir zamanlar Sinegard'da öğrenci olduğunu ve eski Sezi öğrencileri olduğunu biliyordu. Bir şeyler korkunç derecede ters gittiğinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

okuldan atıldıklarını ve ikisinin de Baghra'da zaman geçirdiğini biliyordu. İkisi de daha fazlasını anlatmaya gönüllü değildi.

Chaghan ve Qara da aynı derecede gizemliydi. İmparatorluk'tan değillerdi. Nikara dilini Tepediyar aksanıyla konuşuyorlardı. Ama evleri sorulduğunda belirsiz cevaplar veriyorlardı. *Evimiz çok uzakta. Evimiz Gece Kalesi.*

Rin ne demek istediklerini anlıyordu. Onların da, diğerleri gibi, gidecek başka yeri yoktu.

"Sorun ne?" diye sordu Baji. "Gitmemizi istiyor gibisin."

"Mesele o değil," dedi Rin. "Ben... ondan kurtulamıyorum. Korkuyorum."

"Neden?"

"Size zarar vermekten korkuyorum. Adlaga son olay olmayacak. Anka'yı zihnimden uzaklaştıramıyorum ve durduramıyorum—"

"Çünkü yenisin," diye lafını böldü Baji. Sesi çok nazikti. Nasıl bu kadar nazik olabilirdi? "Hepimiz bu yoldan geçtik. Bedenini sürekli kullanmak istiyorlar. Ve deliliğin kıyısında olduğunu, delirmek üzere olduğunu düşünüyorsun ama öyle değil."

"Nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü her seferinde biraz daha kolaylaşıyor. Sonunda deliliğin kıyısında var olmayı öğreniyorsun."

"Ama bir daha olmayacağına söz—"

"Veremezsin. Yine de Daji'nin peşine düşeceğiz. Onu öldürene dek tekrar tekrar deneyeceğiz. Tyr bizden ümidini kesmedi, biz de senden ümidimizi kesmeyeceğiz. Cike'ın var olma sebebi bu."

Rin inanamayarak ona baktı. Bunu hak etmiyordu, ne olduğundan bile emin değildi. Arkadaşlık değildi. Arkadaşlığı hak etmiyordu. Sadakat değildi, onu zaten hiç hak etmemişti. Ama bu bir çeşit dostluktu, ortak ihanetten doğan bir tür bağlılık. İmparatoriçe onları Federasyon'a satmıştı ve hiçbiri, nehirler Daji'nin kanıyla kırmızıya boyanana dek durmayacaktı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman kes sesini ve aptallık etmeyi bırak." Ramsa kâsesini geri önüne itti. "Lapanı ye. Küf besleyicidir."

*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omonod Körfezi'nde gece oldu. Karanlığa gizlenen *Petrel* çok kuvvetli bir şamanik güçle suda süzülerek takipçilerini birkaç saat içinde geride bırakmıştı. Cike dağıldı – Qara ve Chaghan zamanlarının çoğunu diğerlerinden ayrı geçirdikleri kamaralarına döndüler, Suni ve Ramsa gece nöbeti için güverteye çıkarken Baji de hamağına uzandı.

Rin bir tanrıyla zihinsel savaşa girmek için kendini kamarasına kilitledi.

Çok vakti yoktu. Afyonruhunun etkisi tamamen geçmek üzereydi. Kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı, yere oturdu, başını dizlerinin arasına soktu ve tanrısının sesini duymayı bekledi.

Anka'nın tam itaat beklediği, onu dinleyene kadar düşüncelerini bastırmak için bağırdığı hâle gelmeyi bekledi.

Bu sefer o da bağıracaktı.

Dizinin yanına ufak bir av bıçağı koydu. Gözlerini sımsıkı kapattı. Afyonruhunun son damlasının kanından gidişini hissetti, zihnini bulanıklaştıran bulut dağıldı. Karnında, gitmek bilmeyen o ağrıyı hissetti. Ayık olmanın korkutuculuğuyla birlikte *farkındalığı* hissetti.

Hep aynı âna geri dönüyordu, aylar önce Speer'da elleriyle dizlerinin üstüne çöktüğü o âna. Anka bu ânı seçiyordu çünkü o an, yok edici gücünün doruğuydu. Rin'i sürekli oraya döndürüyordu çünkü kendini affetmesinin tek yolunun, başladığı işi bitirmek olduğuna inanmasını istiyordu.

Bu gemiyi yakmak istiyordu. Rin'in etrafındaki herkesi öldürmek. Sonra kıyıya ulaşıp onu da yakmak, bir kâğıdın ucunu tutuşturan alev gibi karaya yayılıp her şey küle dönene dek önüne çıkan her şeyi yakmak istiyordu.

O zaman temiz hissedecekti.

Bir çığlık senfonisi duydu, Mugenli ve Speerlı seslerinin karışımı – ikisinin farkı yoktu çünkü acı dolu çığlıkların dili yoktur.

Aynı anda hem bir rakamdan ibarettiler hem de rakam değildiler ve ikisinin arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu, korkunç bir histi çünkü rakam oldukları sürece sorun yoktu ama bunları *yaşam* olarak düşündüğünde çekilmez oluyordu—

Çığlıklar Altan'a dönüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kömüre dönmüş cildi çatlaktı, gözleri kor kırmızısıydı, siyah gözyaşları yüzünde çizgiler oluşturuyordu, alevler onu içten içe yakıyordu ve Rin hiçbir şey yapamıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Özür dilerim, özür dilerim, *denedim...*"

"Sen olmalıydın," dedi Altan. Dudakları çatladı, açıldı ve kemiklerini ortaya çıkardı. "Ölen sen olmalıydın. Alevlerde boğulan sen olmalıydın." Yüzü küle dönüştü, yalnızca kafatası kaldı, kemikli parmaklar Rin'in boynuna dolandı. "Ölen sen olmalıydın."

Sonra Rin, zihnindeki düşüncelerin kendine mi Altan'a mı ait olduğunu anlayamadı, o kadar yüksek seslilerdi ki her şeyi bastırıyorlardı.

Acı çekmeni istiyorum.

Ölmeni istiyorum.

Yanmanı istiyorum.

"Hayır!" Bıçağı bacağına sapladı. Acı yalnızca anlık bir rahatlamaydı, zihni bir anlığına boşaldı ve sonra alevler geri geldi.

Başarısız olmuştu.

Geçen sefer de başarısız olmuştu, ondan önceki sefer de. Her deneyişinde başarısız olmuştu. Artık zihnini saran alevleri kontrol edemeyeceğini bilerek kendine işkence etmek dışında neden bunu denediğini bile bilmiyordu.

Kesik, kol ve bacaklarında önceki haftalarda açtığı –ve açık tuttuğu– kesikleri birleştirdi çünkü acı geçici olsa da hâlâ afyon dışındaki tek çözümü oydu.

Ve düşünemez hâle geldi.

Artık hareketleri otomatikti, çok kolaydı – afyonu avuçladı, elinde alevler parıldadı ve çürük bir şeyin kokusunu gizleyen kristal şekerin kokusu odayı doldurdu.

Afyonun güzel yanı, onu içine çektiği an her şeyin önemini yitirmesiydi. Saatlerce kendi dünyasına gömülüp var olmanın getirdiği sorumluluklardan kaçabiliyordu.

Derin bir nefes aldı.

Alevler söndü. Anılar yok oldu. Dünya ona zarar vermeyi bıraktı ve pes etmenin getirdiği hayal kırıklığı bile anlamsız bir hiçliğe dönüştü. Geride kalan tek şey tatlı dumandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

"Ankhiluun'un şehrin ne kadar ağırlık kaldırabileceğini hesaplayan bir kamu dairesi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Ramsa neşeyle.

Aralarında Yüzen Şehir'de yolunu rahatça bulabilen bir tek o vardı. Önden gidiyor, çamurlu kanalların etrafını çevreleyen dar köprülerden rahatlıkla geçiyordu. Diğerleri de yavaş yavaş ve dikkatlice onu takip ediyordu.

"Peki ne kadarmış?" diye sordu Baji, onu memnun etmek için.

"Sanırım maksimum kapasiteye yaklaşıyorlar," dedi Ramsa. "Yakında nüfusla ilgili bir şey yapmaları gerekecek, yoksa Ankhiluun batmaya başlayacak."

"Onları anakaraya yollayabilirler," dedi Baji. "Geçtiğimiz birkaç ayda birkaç yüz bin kişi kaybetmişizdir kesin."

"Ya da onları bir savaşa daha göndersinler. Adam öldürmek için iyi bir yol." Ramsa bir sonraki köprüye sıçradı.

Rin beceriksizce onu takip etti ve kör edici güney güneşi karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Gemide günlerdir kamarasından çıkmamıştı. İşlevsel kalırken zihninin sesini bastırabilecek minimum afyon dozunu alıyordu. Ama bu miktar bile dengesini öyle bir bozuyordu ki karada ilerlerken Baji'nin koluna tutunmak zorunda kaldı.

Rin, Ankhiluun'dan nefret ediyordu. Nereye giderse peşini bırakmayan tuzlu okyanus kokusundan, şehrin gürültüsünden, Ankhiluun'un Nikara ve batı dillerinin karışımı olan anlaşılmaz dilinde birbirine bağıran korsanlar ve tüccarlardan nefret ediyordu. Yüzen Şehir'in açık sularda demir atmış olmasından ve gelen her dalgayla sallandığı için sürekli düşüyor gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Mecbur olmasa buraya gelmezdi. Ankhiluun, İmparatorluk'ta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güvende sayılabileceği tek yerdi. Ona silah satacak olanlar da bir tek buradaydı.

Ve afyon.

Birinci Haşhaş Savaşı'nın bitiminde Hesperya Cumhuriyeti, Mugen Federasyonu'nun elçileriyle bir anlaşma imzalamış ve Nikara kıyısında iki tarafsız bölge belirlemişti. İlki Khurdalain'deki uluslararası limandı. İkincisi de Ankhiluun yüzen şehriydi.

O zamanlar Ankhiluun basit bir limandı – kıyı kumları daha büyük yapıları kaldıramadığı için bodrumları olmayan tek katlı binalardan ibaretti.

Sonra Üçlü, İkinci Haşhaş Savaşı'nı kazanmış ve Ejderha İmparator Hesperya donanmasının yarısını Güney Nikan Denizi'nde havaya uçurmuştu.

Yabancıların yokluğunda Ankhiluun serpildi. Yerliler, yarı yıkık gemilere deniz parazitleri gibi yerleştiler ve onları birleştirip Yüzen Şehir'i oluşturdular. Şimdi Ankhiluun kıyıdan örümcek ağı gibi uzanıyor, kıyıya bağlı gemiler ve aralarındaki yollardan oluşuyordu.

Ankhiluun, afyonun her türünün İmparatorluk'a giriş noktasıydı. Moag'ın afyon yelkenlileri güney yarıküreden yola çıkıyor, yüklerini depo görevi gören devasa gemilere boşaltıyor, ince kaçakçı botları bunları alıp Murui Nehri'nden ayrılan akıntılara döküyor ve İmparatorluk'un kanına sızan bir zehir gibi afyonu yayıyordu.

Ankhiluun ucuz ve bol afyon demekti, bu da Rin için huzurla eş anlamlıydı – saatlerce hiçbir şey düşünmesine gerek olmamasıydı.

Ve Rin en çok da bu yüzden Ankhiluun'dan nefret ediyordu. Bu yüzden bu kadar korkuyordu. Burada, kamarasına kilitli hâlde ne kadar çok zaman geçirirse ayrılması o kadar zorlaşıyor gibiydi.

"Tuhaf," dedi Baji. "Daha iyi karşılanacağımızı düşünmüştüm."

Şehir merkezine ulaşmak için yüzen pazar yerinden, kanalların kıyısındaki çöp yığınlarından ve sandalye veya bankları olmayan Ankhiluun barlarının önünden geçtiler, sarhoşlar barların duvarlarından sarkan halatlara kollarını geçirip salınıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yarım saatten fazladır yürüyorlardı. Şehrin merkezinde, şehir sakinlerinin görüş alanındalardı ve kimse yollarını kesmemişti.

Moag döndüklerini biliyor olmalıydı. Moag, Yüzen Şehir'de olan *her şeyi* bilirdi.

"Moag böyle güç oyunları oynamayı seviyor." Rin durup soluklandı. Hareket eden zemin midesini bulandırıyordu. "O bizi aramaz. Bizim ona gitmemiz lazım."

Chiang Moag'la görüşme ayarlamak kolay değildi. Korsan Kraliçe'nin güvenliği öyle sıkıydı ki nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Yalnızca asistanları ve casusları olan Kara Zambaklar onunla iletişim kurabiliyordu ve Zambaklar da yalnızca şehrin ana kanalındaki gösterişli bir zevk teknesinde bulunuyordu.

Rin elini gözlerine siper ederek başını kaldırdı. "Orada."

Siyah Orkide bir gemiden ziyade üç katlı bir köşk gibiydi. Çatısından rengârenk fenerler sarkıyor, kâğıt perdeli pencerelerinden hızlı tempolu bir müziğin ezgisi sızıyordu. *Siyah Orkide* her gün kanalda dolanıyor ve kırmızı kayıklarla yanına gelen müşterileri güverteye alıyordu.

Rin ceplerini karıştırdı. "Bakırı olan var mı?"

"Bende var." Baji kayıkçıya bir bakır para fırlattı ve kayık, Cike'ı gemiye doğru götürdü.

İkinci katta tırabzanlara yaslanmış olan birkaç Zambak onlara el salladı. Baji yanıt olarak ıslık çaldı.

"Kes şunu," diye mırıldandı Rin.

"Niye?" diye sordu Baji. "Hoşlarına gidiyor. Bak, gülümsüyorlar."

Zambaklar, Moag'ın özel ordusuydu; armut boyunda memeleri ve her an ortadan ikiye kırılacakmış gibi görünen ince belleriyle feci çekicilerdi. Hepsi dövüş sanatları ile dilbilim eğitimi almıştı ve Rin'in gördüğü en kendini beğenmiş kadın topluluğuydu.

Bir Zambak onları iskele tahtasında durdurdu, sanki onları fiziksel olarak durdurabilirmiş gibi elini öne uzatmıştı. "Randevunuz yok."

Belli ki yeniydi. En fazla on beş yaşındaydı. Yüzünde makyaj namına sadece çok az ruj vardı, memeleri gömleğinde çıkıntı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapan ufak tomurcuklardan ibaretti ve İmparatorluk'taki en tehlikeli insanların karşısında dikildiğinden belli ki haberi yoktu.

"Ben Fang Runin'im," dedi Rin.

Kız göz kırptı. "Kim?"

Rin, Ramsa'nın kıkırdamasını öksürükle gizlediği duydu.

"*Fang Runin*," diye tekrar etti. "Randevuya ihtiyacım yok."

"Ah, tatlım, burada işler öyle yürümüyor." Kız, incecik parmaklarını akıl almaz derecede ince olan beline dokundurdu. "Randevu alman lazım ve randevular günler öncesinden doluyor." Rin'in omzunun üzerinden Baji, Suni ve Ramsa'ya baktı. "Dört kişinin üstündeki gruplar da ekstra. Kızlar paylaşılmaktan hoşlanmıyor."

Rin bıçağına uzandı. "Bana bak, seni boklu—"

"*Geri çekil.*" Kız aniden, herhalde kolunun yeninde sakladığı bir avuç iğneyi tutuyordu. İğnelerin ucu zehirle kaplıydı. "Kimse bir Zambak'a dokunamaz."

Rin kıza tokat atmamak için kendini zor tuttu. "*Hemen* kenara çekilmezsen bu bıçağı kıçına öyle bir sokarım ki—"

"Ah, ne büyük sürpriz." Ana girişteki ipek perdeler hareketlendi ve kıvrımlı bir figür güvertede belirdi. Rin inlememek için kendini zor tuttu.

Bu Sarana'ydı, Zambaklar'ın en tepesindeydi ve Moag'ın favorisiydi. Üç ay önce Ankhiluun'a geldiklerinden beri Moag'la aralarındaki aracıydı. Sivri dilliydi, seksi imalar yapmaya bayılırdı ve –Baji'ye göre– Murui'nin güneyindeki en mükemmel memelere sahipti.

Rin ondan nefret ediyordu.

"Seni burada görmek ne hoş." Sarana yaklaşıp başını yana eğdi. "Kadınlara ilgi duymadığını sanıyorduk."

Konuşurken kıvırtıyor, her kelimesini kalçasının hareketleriyle vurguluyordu. Baji boğulur gibi bir ses çıkardı. Ramsa utanmadan gözlerini Sarana'nın göğsüne dikmişti.

"Moag'ı görmem lazım," dedi Rin.

"Moag meşgul," dedi Sarana.

"Moag beni bekletmemesi gerektiğini biliyor."

Sarana özenle çizilmiş kaşlarını kaldırdı. "Saygısızlık edilmesinden de hoşlanmıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İlla kabalık mı edeyim?" diye çıkıştı Rin. "Geminin alev almasını istemiyorsan efendine onunla görüşmek istediğimi söyle."

Sarana esneme numarası yaptı. "Bana iyi davran, Speerlı. Yoksa seni ispiyonlarım."

"Gemini dakikalar içinde batırabilirim."

"Ve Moag sen daha gemiden inemeden hepinizi oklara boğar." Elini umursamazca salladı. "Uza, Speerlı. Moag hazır olunca seni çağırırız."

Rin öfkeden kudurdu.

Ne *cüret*.

Sarana bunun bir hakaret olduğunu düşünebilirdi ama Rin bir Speerlıydı. Kendi başına Üçüncü Haşhaş Savaşı'nı kazanmıştı. Bir *ülkeyi* batırmıştı. Bunca yolu aptal bir Zambak fahişesiyle gevezelik etmek için gelmemişti.

Öne eğilip dudaklarını Sarana'nın kulağına bastırdı. "Belki şu an güvende olduğunu sanıyorsun. Belki de dönüp giderim. Sen de orospularına Speerlıyı korkuttuğunla ilgili hava atarsın! Ne de şanslısın ama! Sonra bir gece, fenerlerini söndürüp iskele tahtanı çektiğinde duman kokusu alırsın. Güverteye koşarsın ama o zamana dek alevler o kadar yayılmış olur ki iki adım önünü göremezsin. Ben olduğumu anlarsın ama Moag'a hiçbir zaman söyleyemezsin çünkü o güzel tenin yanıp kavrulur ve gemiden aşağıdaki kaynar suya atlarken son gördüğün şey benim kahkaha atan yüzüm olur." Rin, dirseğini Sarana'nın solgun boğazına bastırdı. "*Benimle oynama*, Sarana."

Sarana delicesine Rin'in bileklerine vurdu.

Rin başını eğdi. "Ne dedin?"

Sarana'nın sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Moag... bir istisna yapabilir."

Rin onu bıraktı. Sarana duvara yaslanıp nefes almaya çalıştı.

Rin'in görüşü kızıla dönmeye başlamıştı. Yumruğunu kapatıp açtı, derin bir nefes aldı ve elini tuniğine sildi. "İşte böyle."

"Geldik," dedi Sarana.

Rin gözbağını çözmek için yüzüne uzandı. Sarana onu yalnız getirmişti –diğerleri zevk teknesinde kalmaktan gayet memnun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

du– ve çıplak savunmasızlık hissi kanallardaki seyahatleri boyunca Rin'i rahatsız etmişti.

Önce yalnızca karanlık gördü. Sonra gözleri loş ışığa alıştı ve odanın minicik lambalarla aydınlatıldığını anladı. Pencere yoktu, içeri güneş ışığı girmiyordu. Bir binada mı, yoksa gemide mi olduklarını bile anlayamıyordu. Gece mi olmuştu, yoksa bulundukları ortam güzelce mühürlendiği için ışık mı almıyor bilemiyordu. İçerideki hava dışarıdan serindi. Hâlâ denizin sarsıntısını hissediyor gibiydi ama sarsıntı o kadar hafifti ki hayal mi gerçek mi emin değildi.

Her neredeyse, yapı devasaydı. Karaya çıkarılmış bir savaş gemisi miydi? Bir depo muydu?

Oyma bacaklı mobilyalar muhakkak yabancı menşeli olmalıydı, İmparatorluk'ta böyle oyma yapılmıyordu. Duvarlarda portreler asılıydı ama bunlar da Nikara halkı olamazdı; soluk tenli, öfkeli görünen ve tuhaf beyaz peruklar takmış adamlardı. Yirmi kişinin rahat sığacağı kocaman bir masa odanın ortasında duruyordu.

Masanın öbür ucunda Zambak okçularıyla çevrelenmiş Korsan Kraliçe oturuyordu.

"Runin." Moag'ın sesi ağır, derin ve tuhaf bir şekilde etkileyiciydi. "Seni görmek bir zevk."

Moag, Ankhiluun sokaklarında, Taş Dul olarak biliniyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir kadındı ve güzelden çok yakışıklıydı. Ankhiluun'un korsan kaptanlarından biriyle evlenmiş bir fahişe olduğu söyleniyordu. Adamın ölümü şüpheliydi ama incelenmemişti ve Moag, Ankhiluun'un korsan hiyerarşisinde sürekli yükselerek daha önce görülmemiş güçte bir donanmaya sahip olmuştu. Ankhiluun'un tüm korsanlarını tek bayrak altında birleştirebilen ilk kişiydi. Onun yönetimine dek, Ejderha İmparator'un ölümünden beri Nikan'ın on iki vilayetinin sürekli çatışma hâlinde olması gibi korsanların hepsi birbiriyle savaştaydı. Aslında Moag, Daji'nin hiçbir zaman yapamadığını yapmış, farklı grupların askerlerinin tek bir dava –yani kendisi– için çalışmasını sağlamıştı.

"Hiç şahsi ofisime gelmemiştin sanırım." Moag odayı gösterdi. "Güzel, değil mi? Hesperyalılar çok can sıkıcıydı ama dekorasyondan anlıyorlardı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Asıl sahiplerine ne oldu?" diye sordu Rin.

"Bilmem. Hesperya Donanması askerlerine yüzme öğretmiştir herhalde." Moag karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Yok, teşekkürler." Rin artık sandalyelerde oturmaya dayanamıyordu. Masaların bacaklarını engellemesinden nefret ediyordu, zıplaması veya koşması gerekirse bacakları masaya çarpacak ve değerli kaçış zamanından olacaktı.

"Nasıl istersen." Moag başını yana eğdi. "Duyduğuma göre Adlaga pek iyi gitmemiş."

"Şaşırtıldık," dedi Rin. "Daji'yle karşılaştık."

"Ah, biliyorum," dedi Moag. "Kıyıdaki herkes biliyor. Sinegard olayı kendi lehine çevirdi, biliyorsun değil mi? Sen, tahta ihanet eden asi Speerlısın. Mugenliler seni yakalayıp delirtti ve artık çok tehlikelisin. Kafana konan ödül altı bin İmparatorluk gümüşüne çıkarıldı, canlıysan iki katı."

"Güzelmiş," dedi Rin.

"Çok gerilmişe benzemiyorsun."

"Hatalı oldukları bir şey yok." Rin öne eğildi. "Bak, Yang Yuanfu öldü. Kellesini getiremedik ama adamların Adlaga'ya ulaşınca teyit ederler. Ödeme zamanı."

Moag onun dediklerini duymazdan gelip çenesini ellerine dayadı. "Anlamıyorum. Niye bu kadar uğraşıyorsun?"

"Moag, hadi ama—"

Moag elini kaldırıp lafını kesti. "Anlat bana. Çoğu kişinin hayal bile edebileceğinden güçlüsün. İstediğini yapabilirsin. Savaş Lordu olabilirsin. Korsan olabilirsin. İstersen benim gemilerimden birinin kaptanı bile olabilirsin. Neden bu mücadeleyi seçiyorsun?"

"Çünkü bu savaşı Daji başlattı," dedi Rin. "Çünkü arkadaşlarımı öldürdü. Çünkü hâlâ tahtta. *Birinin* onu öldürmesi gerekiyor ve o kişi ben olmak istiyorum."

"Ama *neden*?" diye üsteledi Noag. "Kimse İmparatoriçe'den benden fazla nefret edemez. Ama şunu bil, küçük kız: Müttefik bulamayacaksın. Devrimler teoride güzeldir ama kimse ölmek istemez."

"Başkasının tehlikeye atılmasını istemiyorum. Yalnızca *bana* silah ver."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ya başarısız olursan? Milislerin silahların kaynağını araştırmayacağını mı sanıyorsun?"

"Senin için otuz adam öldürdüm," diye çıkıştı Rin. "Bana istediğim tüm malzemeleri vermekte borçlusun, anlaşmamız buydu. Şimdi öylece—"

"Öylece ne?" Moag öne eğildi. Parmakları hançerinin kabzasında dolanıyordu. Çok eğleniyor gibiydi. "Sana *borçlu* olduğumu mu sanıyorsun? Sözleşmemiz mi vardı? Hangi kanun hükmünde? Ne yapacaksın, beni dava mı edeceksin?"

Rin gözlerini kırpıştırdı. "Ama dedin ki—"

"'Ama dedin ki,'" diye dalga geçti Moag tiz bir sesle. "İnsanlar tutmayacağı sözler verir, küçük Speerlı."

"Ama anlaşmamız vardı!" Rin sesini yükseltti ama kelimeler ağzından kendine güvenli değil de şikâyet eder gibi çıktı. Kendi kulaklarına bile çocuksu gelmişti sesi.

Birkaç Zambak yelpazelerinin arkasında kıkırdamaya başladı.

Rin ellerini yumruk yaptı. Kanındaki afyon kalıntısı alevlere boğulmasını engelliyordu ama yine de görüşü kızıllaşmaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldı. *Sakin ol.*

Moag'ı öldürmek o an hoşuna giderdi ama sonrasında o bile Ankhiluun'dan canlı çıkamazdı.

"Biliyor musun, senin soyundan biri olarak bayağı aptalsın," dedi Moag. "Speerlı yeteneklerin, Sinegard eğitimin, Milis deneyimin var ama hâlâ dünyanın nasıl işlediğini anlamıyorsun. Bir şeylerin yapılmasını istiyorsan zorla yaptıracaksın. Sana ihtiyacım var ve sana ödeme yapabilecek tek kişi benim, bu yüzden bana ihtiyacın var. İstediğin kadar şikâyet et. Bir yere gitmiyorsun."

"Ama bana ödeme *yapmıyorsun*." Rin kendine engel olamadı. "O yüzden siktir git."

Rin daha hareket edemeden alnına on bir ok doğrultuldu.

"*Geri çekilin*," diye tısladı Sarana.

"Bu kadar dramatik olma." Moag ojeli tırnaklarını inceledi. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Gençsin. Önünde koca bir hayat var. Neden hayatını intikam uğruna harcayasın ki?"

"Başkente gitmem gerek," diye inat etti Rin. "Ve bana gerekli malzemeleri sen vermezsen başka yere giderim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Moag abartılı bir şekilde iç çekti, parmaklarını şakaklarına dayadı ve kollarını masada kavuşturdu. "Bir uzlaşma teklifim var. Benim için son bir iş yapacaksın, sonra sana istediğin her şeyi vereceğim. Ne dersin?"

"Neden sana inanayım?"

"Başka ne şansın var?"

Rin bunu düşündü. "Nasıl bir iş?

"Deniz savaşları konusunda ne düşünüyorsun?"

"Nefret ediyorum." Rin açık sularda olmayı sevmiyordu. Şimdiye dek yalnızca karadaki işleri kabul etmişti ve Moag bunu biliyordu. Okyanusta çok çabuk âciz kalıyordu.

Su ve ateş iyi anlaşmıyordu.

"İyi bir ödül fikrini değiştirir diye düşünüyorum." Moag masasını karıştırdı ve bir geminin karakalem çizimini çıkardı. "Bu *Heron*. Standart bir afyon gemisi. Kırmızı yelkenleri ve kaptanı değiştirmediyse Ankhiluun bandırası var. Aylardır hesap defterleri tutmuyor."

Rin ona bakakaldı. "Muhasebe hatası yüzünden birini öldürmemi mi istiyorsun?"

"Kârın hakkından fazlasını kendine saklıyor. Bunu çok da zekice yapıyor. Rakamlarla oynayacak bir muhasebeci bulmuş, bu yüzden fark etmemiz haftalar sürdü. Ama her şeyin üç kopyasını tutarız. Rakamlar yalan söylemez. Gemisini batırmanı istiyorum."

Rin resmi inceledi. Gemi tasarımı tanıdıktı. Ankhiluun iskelesinde Moag'ın buna benzer en az bir düzine gemisi vardı. "Hâlâ şehirde mi?"

"Hayır. Ama birkaç güne dönecek. Yaptığından haberim yok sanıyor."

"Neden kendin halletmiyorsun?"

"Normalde öyle yapardım," dedi Moag. "Ama o zaman onu korsan adaletine göre yargılamam gerekirdi."

"Ankhiluun'un ne zamandır *adaleti* var?"

"İmparatorluk'tan bağımsız olmamız, anarşik olduğumuz anlamına gelmiyor, tatlım. Bir mahkeme düzenlememiz gerekirdi. Dolandırıcılık davalarında standart prosedür bu. Ama ona adil bir dava düzenlemek istemiyorum. Şehirde çok fazla arkadaşı var, onu benim cezalandırmam olay çıkarır. Siyasetle uğraşasım yok. Onu yok etmeni istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tutsak alınacak biri var mı?"

Moag sırıttı. "Önemli kimse yok."

"O zaman bir gemi ödünç almam lazım."

Moag'ın gülümsemesi genişledi. "Bunu yaparsan gemi sende kalabilir."

Bu ideal değildi, Rin'e Milis renklerinde bir gemi gerekiyordu, bir kaçakçı gemisi değil. Ayrıca Moag yine de silahları ve parayı vermeyebilirdi. Hayır – Moag'ın onu bir şekilde kandıracağı kesindi.

Ama elinde hiçbir koz yoktu. Gemiler ve askerler Moag'ın elindeydi, bu yüzden de şartları o belirleyebiliyordu. Rin'in elindeki tek şey öldürme becerisiydi ve onun da daha iyi alıcısı yoktu.

Daha iyi bir seçeneğe sahip değildi. Stratejik olarak köşeye sıkışmıştı ve çıkış yolu bulamıyordu.

Ama bulabilecek birini tanıyordu.

"İstediğim bir şey daha var," dedi. "Kitay'ın adresi."

"Kitay mı?" Moag gözlerini kıstı. Rin düşüncelerin zihninde uçuştuğunu görebiliyordu. Bunun bir risk olup olmadığını, değip değmeyeceğini hesaplıyordu.

"Arkadaşım," dedi Rin elinden geldiğince pürüzsüz bir şekilde. "Sınıf arkadaşıydık. Onu önemsiyorum. Hepsi bu."

"Ve onu ancak şimdi mi soruyorsun?"

"Şehirden kaçmayacağız, derdin oysa."

"Ah, beceremezdiniz zaten." Moag ona acıyarak baktı. "Ama sana yerini söylemememi rica etti."

Rin'in şaşırmaması gerekirdi ama yine de canı yandı.

"Önemi yok," dedi Rin. "Yine de adresini istiyorum."

"Ona söylemeyeceğime dair söz verdim."

"Sözlerinin hiçbir değeri yok, seni yaşlı orospu." Rin sabırsızlığını bastıramadı. "Sırf eğlencesine işi yokuşa sürüyorsun."

Moag güldü. "Haklısın. Eski yabancı bölgede. Yolun sonundaki bir güvenli evde. Kapılarda Kızıl Hurda Donanması sembolleri göreceksin. Kapıda bir adamım var ama seni görünce çekilmesini söylerim. Gideceğini haber vereyim mi?"

"Lütfen verme," dedi Rin. "Sürpriz yapmak istiyorum"

*

Eski yabancı bölge durgun ve sessizdi, Ankhiluun'un bitmek bilmeyen kargaşasından sonra iyi geliyordu. Evlerin yarısı terk edilmişti – Hesperyalılar bölgeyi terk ettiğinden beri kimse burada yaşamamıştı, binaların diğer yarısı da depo olarak kullanılıyordu. Ankhiluun'un kalanını kaplayan parlak ışıklar burada yoktu. Bölge, ana meydandan fazla uzaktı ve Moag'ın adamlarının buraya erişimi kolaydı.

Bu, Rin'in hoşuna gitmiyordu.

Ama Kitay güvende olmalıydı. Onun zarar görmesine izin vermek taktiksel olarak çok kötü bir hamle olurdu. İnanılmaz bir bilgi kaynağıydı. Her şeyi okuyor ve hiçbir şeyi unutmuyordu. Değerliydi ve Moag onu ev hapsine kapattığına göre bunun farkındaydı.

Yolun sonundaki ev, suyun üstünde salınan sokaktaki diğerlerinden biraz daha uzaktaydı. Yalnızca iki uzun zincir ve kötü yerleştirilmiş tahtalarla bağlanmıştı.

Rin tahtaların üzerinden dikkatle yürüyüp kapıyı çaldı. Cevap yoktu.

Kapı koluna uzandı. Bir kilidi bile yoktu – anahtar deliği göremiyordu. Kitay'ın birilerini içeri almamasını imkânsız hâle getirmişlerdi.

Kapıyı itip açtı.

İlk fark ettiği şey dağınıklıktı – sararmış kitaplar, haritalar ve günceler her yüzeye yayılmıştı. Gözleri odanın loş ışığına alışınca deri ciltli kitapların arasında neredeyse yok olmuş ve kucağında kalın bir kitapla oturmuş Kitay'ı gördü.

"Yemek yedim," dedi Kitay başını kaldırmadan. "Sabah gelin."

Rin boğazını temizledi. "Kitay."

Kitay başını kaldırdı. Gözleri kocaman oldu.

"Merhaba," dedi Rin.

Kitay kitaplarını yavaşça kenara koydu.

"Girebilir miyim?" diye sordu Rin.

Kitay ona uzunca baktıktan sonra elini "Gel" dercesine salladı. "Peki."

Rin kapıyı kapattı. Kitay kalkmaya yeltenmeyince Rin kitaplara basmamaya gayret ederek yavaşça ona doğru ilerledi. Kitay

dikkatle düzenlenmiş dağınıklıklarının bozulmasından nefret ederdi. Sinegard'da sınav zamanı birileri mürekkep hokkalarını yerinden oynattığında olay çıkarırdı.

Oda o kadar doluydu ki tek boş yer Kitay'ın yanındaki duvarın dibiydi. Rin ona dokunmamaya dikkat ederek yere çöktü, bağdaş kurdu ve ellerini dizlerine koydu.

Bir an için birbirlerine baktılar.

Rin uzanıp yüzüne dokunabilmeyi çok istiyordu. Çok güçsüz ve zayıf görünüyordu. Golyn Niis'ten beri iyileşmişti ama şimdi bile köprücükkemikleri fazla belirgindi ve bilekleri Rin'in tek elle kırabileceği kadar inceydi. Kıvırcık saçlarını uzatmış, başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı. Saçının toplu oluşu yüzünün derisini çekip elmacıkkemiklerinin daha da belirginleşmesine sebep oluyordu.

Sinegard'da tanıştığı çocuğa hiç benzemiyordu.

Asıl fark gözlerindeydi. Eskiden merakla parıldayan gözleri şimdi boş ve mattı.

"Kalabilir miyim?" diye sordu Rin.

"Seni içeri aldım, değil mi?"

"Moag'dan adresini bana söylememesini istemişsin."

"Ah." Kitay gözlerini kapatıp açtı. "Evet, öyle yaptım."

Rin'in gözlerine bakmıyordu. Rin, bunun ona çok öfkeli olduğu anlamına geldiğini biliyordu ama bunca ay sonra bile öfkesinin nedenini tam olarak bilmiyordu.

Hayır – biliyordu ama haksız olduğunu kabul etmek istemiyordu. Bu konuda tartıştıkları, *gerçekten* kavga ettikleri gün Kitay kapıyı Rin'in yüzüne çarpmış ve ertesi gün karaya çıkana dek onunla konuşmamıştı.

O zamandan beri bunu düşünmemişti. Ona piposunu aratan her anı gibi bunu da bastırmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu Rin.

"Ev hapsindeyim. Sence nasılım?"

Rin masaya yayılmış kâğıtları inceledi. Yer bile kâğıtlarla kaplıydı.

Kitay'ın bir şeyler karaladığı hesap defterine göz attı. "En azından Moag seni meşgul tutuyor gibi."

"Meşgul de denebilir herhalde." Kitabı kapattı. "İmparator-

luk'un en çok aranan suçlularından biriyle çalışıyorum ve bana *vergilerini* hesaplatıyor."

"Ankhiluun vergi ödemiyor."

"İmparatorluk vergilerini değil. Moag'a ödenenleri." Kitay mürekkep fırçasını parmaklarının arasında döndürdü. "Moag bir suç şebekesi işletiyor ve vergilendirmesi de en az şehir bürokrasisi kadar karmaşık. Ama şimdiye dek kullandıkları kayıt sistemi..." Ellerini havada salladı. "Kim tasarladıysa rakamların nasıl işlediğini anlamıyormuş."

Moag'ınki ne akıllıca bir hamle, diye düşündü Rin. Kitay'ın zekâsı yirmi profesöre eşitti. Devasa toplamaları göz bile kırpmadan yapabilir, Strateji'de Üstat Irjah'la yarışabilirdi. Ev hapsinde huysuz olabilirdi ama bulmacalara asla karşı koyamazdı. Kayıtlar onun için oyuncak gibiydi.

"Sana iyi davranıyorlar mı?" diye sordu.

"İyi sayılır. Günde iki kez yemek getiriyorlar. İyi çalışırsam bazen daha bile fazla."

"Zayıf görünüyorsun."

"Yemekler çok iyi değil."

Hâlâ Rin'e bakmıyordu. Rin elini onun koluna koymayı denedi. "Moag seni burada tuttuğu için üzgünüm."

Kitay geri çekildi. "Senin kararın değildi. Ben de kendimi tutsak alsam aynını yapardım."

"Moag çok da kötü değil. Kendi halkına iyi davranıyor."

"Ve yirmi yıldır Sinegard'a yalan söyleyerek yasadışı bir şehir işletmek için şiddete başvuruyor," dedi Kitay. "Etik algını tamamen kaybettiğinden şüphelenmeye başlıyorum, Rin."

Rin buna içerledi. "Halkı hâlâ İmparatoriçe'ninkinden iyi durumda."

"Generalleri ülkeye ihanet etmekle meşgul olmasa İmparatoriçe'nin halkı da iyi durumda olurdu."

"Neden Sinegard'a bu kadar sadıksın?" diye sordu Rin. "İmparatoriçe'nin sana bir faydası dokunmuş değil ya."

"Ailem on nesildir Sinegard tahtına hizmet ediyor," dedi Kitay. "Ve İmparatoriçe'nin aptal komutanını öldürttüğünü düşünüyorsun diye intikam görevine yardım etmeyeceğim. Bu yüzden arkadaşımmış gibi davranmayı bırakabilirsin, Rin çünkü sırf bunun için geldiğini biliyorum."

"Öldürttüğünü *düşünmüyorum*," dedi Rin. "Biliyorum. Ve Federasyon'u Nikara'ya sokanın da İmparatoriçe olduğunu biliyorum. Bu savaşı o istedi, işgali o başlattı ve Golyn Niis'te gördüğün her şey Daji'nin suçuydu."

"Hepsi iftira."

"Hepsini Shiro'nun ağzından duydum!"

"Ve Shiro'nun sana yalan söylemesi için bir sebep yok mu?"

"Daji'nin *sana* yalan söylemesi için bir sebep yok mu?"

"O İmparatoriçe," dedi Kitay. "İmparatoriçe kendi halkına ihanet etmez. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlamıyor musun? Politik bir avantajı yok—"

"Bunu istiyor olmalısın!" diye bağırdı Rin. Onu sarsmak, tokat atmak, yüzündeki o boşluğu silmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. "Neden istemiyorsun? Neden öfkeli değilsin? Golyn Niis'i görmedin mi?"

Kitay kaskatı kesildi. "Evimden çık."

"Kitay, lütfen—"

"*Şimdi*."

"Arkadaşınım ben senin!"

"Hayır, değilsin. Fang Runin benim arkadaşımdı. Sen kimsin bilmiyorum ama senden hiçbir şey istemiyorum."

"Neden böyle söyleyip duruyorsun? Sana ne yaptım?"

"*Onlara* yaptığın ne peki?" Rin'in elini yakaladı. Rin o kadar şaşırmıştı ki geri çekilmedi. Kitay, Rin'in elini yanındaki gaz lambasına uzatıp zorla ateşin üstünde tuttu. Rin eline batan binlerce iğne gibi ani bir acıyla bağırdı.

"Daha önce hiç yandın mı?" diye fısıldadı Kitay.

Rin, ilk defa Kitay'ın ellerinde ve kollarındaki yanık izlerini gördü. Kimisi yeniydi. Kimisi dün oluşmuş gibi.

Acı gittikçe arttı.

"Siktir!" Bir tekme savurdu. Kitay'ı ıskaladı ama lambaya çarptı. Yağ, kâğıtların üstüne döküldü. Alevler yükseldi. Bir an için Kitay'ın alevlerle aydınlanmış korku dolu yüzünü gördü, sonra bir battaniye alıp ateşin üstüne fırlattı ve oda kardı.

"Bu da neydi?" diye bağırdı Rin.

Yumruklarını kaldırmadı ama Kitay, kaldırmış gibi geri çekildi – omzu duvara çarptı ve yere çöküp kafasını kollarına gömdü, hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ne oldu bilmiyorum..."

Rin'in elindeki acı nefesini kesti, neredeyse başı dönüyordu. Neredeyse kafayı bulmuş gibiydi. Fazla düşünürse ağlamaya başlayacaktı ve bunu kaldıramazdı, o yüzden gülmeye başladı. Kahkahaları tüm bedenini sarsan hıçkırıklara dönüştü.

"Neden?" diye sordu sonunda.

"Nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum," dedi.

"Neyin?"

"Nasıl *hissettiklerini*. O anda. Son saniyelerinde. Hayatları biterken nasıl hissettiklerini."

"Bir şey hissetmiyorlar," dedi Rin. Kolu yine sızlamaya başladı ve acıyı hissetmemek için yumruğunu yere vurdu. Sızlama gecene dek dişlerini sıktı.

"Altan anlatmıştı," dedi. "Bir süre sonra nefes alamıyorsun. Nefes almaya çalışırken acıyı bile hissedemiyorsun. Yanarak değil, havasızlıktan ölüyorsun. Boğuluyorsun, Kitay. O oluyor."

BÖLÜM 5

"Biraz zencefilli şeker dene," diye önerdi Ramsa.

Rin, midesinde bir şey kalmadığından emin oluncaya dek öğürüp tükürdü, sonra başını tırabzanlardan geriye çekti. Kahvaltısının kalıntıları, balgamlı ve yumurtalı bir öbek, aşağıdaki dalgalarda yüzüyordu.

Ramsa'dan şeker parçalarını aldı ve öğürme isteğini bastırmaya çalışarak çiğnedi. Bunca haftadır denizde olmasına rağmen ayaklarının altındaki zeminin sallanmasına alışamamıştı.

"Bugün dalgalar daha şiddetli olacak," dedi Baji. "Omonod'da muson yağmurları sezonu yaklaşıyor. Böyle devam ederse rüzgâra karşı gitmekten vazgeçeriz ama kıyı dalgakıran görevi gördüğü sürece sorun olmasa gerek."

İçlerinde gerçek deniz deneyimi olan tek kişi oydu –Baghra'ya gönderilmeden hemen önceki çalışma cezasının bir parçası olarak bir nakliye gemisinde bulunmuştu– ve sürekli bununla hava atıyordu.

"Ah, kes sesini," dedi Ramsa. "Gerçekten dümen tutuyor değilsin ya."

"Ben rotacıyım!"

"*Aratsha* rotacı. Sen yalnızca dümenin başında gözükmekten hoşlanıyorsun."

Rin, gemiyi kullanırken fazla manevra yapmaları gerekmediğine seviniyordu. Bu, Moag'ın adamlarından bir tayfaya ihtiyaçları olmaması demekti. Yalnızca altısı, Güney Nikan denizinde istedikleri yere gidebilirdi. Aratsha geminin yanında süzülüp onları yönlendirirken yalnızca ufak tefek bakım işleriyle uğraşmaları gerekiyordu.

Moag onlara *Caracel* isimli bir afyon gemisi ödünç vermişti, gemi incecik ve zarif olmasına rağmen iki yanında altışar top bulunuyordu. Her topu kullanabilecek kadar adamları yoktu ama

Ramsa akıllıca bir plan yapmıştı. Altı fitili de aynı ipe bağlamıştı, böylece hepsini tekte ateşleyebiliyordu.

Ama bu son çareleriydi. Rin'in bu mücadeleyi toplarla kazanmaya niyeti yoktu. Moag kimsenin sağ çıkmasını istemiyorsa Rin'in gemiye binebilecek kadar yaklaşması yeterliydi.

Tırabzanda kollarını kavuşturup çenesini kollarına yaslayarak suyu izledi. Deniz yolculuğu, düşman kamplarını gözlemekten çok daha sıkıcıydı. Savaş alanları eğlendiriciydi. Denizde ise yalnızdı. Her sabah gri, tekdüze ufku izleyerek gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Moag, kaptanın ne zaman kıyıya döneceğinden emin değildi. Şu an da olabilirdi, gece yarısı da.

Rin, denizcilerin bu korkunç yönsüzlüğe nasıl alışabildiğini anlamıyordu. Okyanusun her yeri ona aynı görünüyordu. Kıyı görünürde değilken ufuktaki her nokta birbirinin aynısıydı. İstese yıldız haritalarını okuyabilirdi ama çıplak gözle bakınca yeşilimsi mavi denizin her tarafı aynıydı.

Omonod Körfezi'nde herhangi bir yerde olabilirlerdi. Speer Adası denizde bir yerlerdeydi. Federasyon da öyle.

Moag bir keresinde hasarı kontrol etmek için onu Mugen'e götürmeyi teklif etmişti ama Rin reddetmişti. Orada ne bulacağını biliyordu. Taşın içinde donakalmış milyonlarca beden; yaşarken gerçekleştirdikleri son eylemin ortasında donakalmış, yanık milyonlarca iskelet.

Nasıl duruyorlardı acaba? Çocuklarına uzanan anneler? Eşlerine sarılan kocalar? Belki elleri, suya ulaşırlarsa dağdan inen kükürt bulutlarından kaçabilirlermiş gibi denize doğru uzanmıştı.

Bunları çok kez hayal etmişti, hayal gücünde gerçekte olabileceklerinden çok daha canlıydı imgeler. Gözlerini kapattığında Mugen'i ve Speer'ı görüyordu; iki adanın sınırları zihninde bulanıklaşmıştı çünkü ikisinin de hikâyesi aynıydı: alev alan çocuklar, yanarak dökülen etler, etlerin altından görünen parlak kemikler.

Bir başkasının savaşı yüzünden, başkalarının yaptıkları yüzünden yanmışlardı; hiç tanışmadıkları biri ölmeleri gerektiğine karar vermişti ve son anlarında niye yandıklarını bile bilmiyorlardı.

Rin gözlerini kırpıştırıp zihnini boşaltmaya çalıştı. Hayallere dalıp duruyordu. Önceki gece yanık avucunun acısından uyuyamayınca çok az afyonruhu almıştı ki bu, şimdi düşününce, iyi bir fikir değildi çünkü onu afyondan daha fazla yoruyordu ve o kadar keyifli de değildi.

Elini inceledi. Elini saatlerce aloe veraya buladığı hâlde cildi şişik ve kıpkırmızıydı. Suratını buruşturmadan yumruk yapamıyordu. Kılıç elini değil de sol elini yaktığına memnundu. Yanık eliyle kılıç tuttuğunu hayal edince içi kötü oldu.

Başparmağının tırnağını avucundaki açık yaranın ortasına bastırdı. Tüm koluna acı yayıldı ve gözleri sulandı ama bu onu uyandırdı.

"Afyonruhu almamalıydın," dedi Chaghan.

Rin birden doğruldu. "Uyanığım."

Chaghan yanına yaslandı. "Eminim öylesindir."

Rin ona ters ters baktı, onu aşağı atmak için ne kadar efor sarf etmesi gerekeceğini düşündü. Çok olmadığını tahmin etti. Chaghan çok zayıftı. Yapabilirdi. Yokluğunu da fark etmezlerdi. Muhtemelen.

"Şu kayaları görüyor musunuz?" Tartışmanın başlangıcını hissetmiş olan Baji aralarına girdi. Uzaktaki Ankhiluun kıyısına işaret etti. "Size ne gibi görünüyorlar?"

Rin gözlerini kıstı. "İnsan?"

Baji başıyla onayladı. "Boğulmuş bir adam. Günbatımında kıyıya doğru yelken açarsan güneşi yutuyor gibi görünüyor. Ankhiluun'u bulduğunu böyle anlıyorsun."

"Oraya kaç kez gittin?" diye sordu Rin.

"Çok. Bir keresinde Altan'la gelmiştim, iki yıl önce."

"Neden?"

"Tyr, Moag'ı öldürmemizi istedi."

Rin güldü. "Eh, başarısız olmuşsunuz."

"Hakkını vermek gerekirse Altan'ın başarısız olduğu *tek* seferdi."

"Eminim," dedi Rin. "Muhteşem Altan. Hatasız Altan. Sahip olduğunuz en iyi komutan. Her şeyi doğru yapan."

"Chuluu Korikh hariç," diye araya girdi Ramsa. "O muazzam bir felaketti."

"Aslında Altan'ın stratejik kararları oldukça iyiydi." Baji çenesini kaşıdı. "Yani, biliyorsunuz ya, çok kötü kararlar vermeye başlamadan önce."

Ramsa ıslık çaldı. "Sonlara doğru aklını yitirmişti."

"Biraz delirdi, evet."

"Altan hakkında konuşmayı kesin," dedi Chaghan.

"En iyilerin hep delirmesi ne acı," diye, onu umursamadan devam etti Baji. "Feylen gibi. Huleinin de. Altan'ın Khurdalain'de uyurgezerliğe başladığını hatırlıyor musunuz? Bir gece işemeye kalkmıştım ve—"

"*Kesin*, dedim!" Chaghan ellerini tırabzana vurdu.

Rin, güvertenin birden serinlediğini hissetti; kollarındaki tüyler diken diken oldu. Gök gürültüsüyle şimşek arasındaki o an gibi hava durgunlaştı. Chaghan'ın kemik beyazı saçları dikilmeye başladı.

Yüzüyle aurası uyuşmuyordu. Ağlamak üzere gibi duruyordu.

Baji ellerini kaldırdı. "Tamam. Kaplan'ın memeleri aşkına. Özür dilerim."

"Hakkınız yok," diye tısladı Chaghan. Parmağını Rin'e uzattı. "Özellikle *senin*."

Rin doğruldu. "O da ne demek?"

"Senin yüzünden—"

"Benim yüzümden *ne*?" diye sordu yüksek sesle. "Hadi, söyle."

"Gençler. *Gençler*." Ramsa aralarına girdi. "Yüce Kaplumbağa, sakin olun. Altan öldü. Tamam mı? Öldü. Ve kavga etmek onu geri getirmeyecek."

"Şuna bakın." Baji dürbününü Rin'e uzatıp dikkatini ufuktaki siyah bir noktaya çekti. "Şu size Kızıl Hurda gemisi gibi görünüyor mu?"

Rin gözlerini kısıp dürbünden baktı.

Moag'ın Kızıl Hurda donanması diğer korsanlardan ve İmparatorluk Donanması'ndan kaçabilecek kadar ince inşa edilmiş özel afyon gemilerinden oluşuyordu. Sazan yüzgecine benzeyen, karakteristik çıtalı yelkenleri ve büyük miktarda afyon taşımak için derin gövdeleri vardı. Açık denizde tanımlayıcı sembollerini

gizliyorlardı ama Güney Nikan'da demir attıklarında kızıl Ankhiluun bandırası dalgalandırıyorlardı.

Ama bu gemi iriydi, geniş ve basıktı, afyon gemilerinden çok daha yuvarlak hatlıydı. Rin izlerken, gemi bir şaman yardımı olmaksızın yapamaması gereken ani bir dönüşle onlara doğru yöneldi.

"Bu Moag'ın değil," dedi Rin.

"Ama düşman gemisi olduğu anlamına gelmiyor," dedi Ramsa. Kendi dürbünüyle baktı. "Dost olabilir."

Baji alayla güldü. "Korsan kraliçesiyle çalışan bir grup kanun kaçağıyız. Çok dostumuz olduğunu mu sanıyorsun?"

"Doğru dedin." Ramsa dürbününü kapatıp cebine koydu.

"Ateş açın," diye önerdi Chaghan.

Baji ona inanamayarak baktı. "Bak, denizde ne kadar zaman geçirdin bilmiyorum ama bandırası olmayan ve destek kuvveti olup olmadığını bilmediğin bir gemi gördüğünde öylece *ateş açamazsın.*"

"Neden?" diye sordu Chaghan. "Kendin söyledin. Dost olamaz."

"Ama düşmancıl olmayabilir."

Ramsa'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Kafası karışık bir yavru kuş gibiydi.

"Ateş açmayın," dedi Rin aceleyle. "En azından kim olduklarını öğrenelim."

Şimdi gemi, ismini görebilecekleri kadar yakındaydı. *Karabatak*. Rin, Ankhiluun'da demir atan Kırmızı Hurda gemilerinin listesini incelemişti. Bu, onlardan biri değildi.

"Şunu görüyor musun?" Ramsa yine dürbününden bakıyordu. "Bu da ne?"

"Ne?" Rin, Ramsa'yı rahatsız edenin ne olduğunu anlayamıyordu. Gemide silahlı kimse göremiyordu. Aslında gemide hiçbir tayfa yoktu.

Sorunun bu olduğunu fark etti.

Gemide kimse yoktu.

Dümen boştu. Kürek çeken yoktu. *Karabatak*, boş güvertelerini hepsinin görebileceği kadar yaklaşmıştı.

"Bu mümkün değil," dedi Ramsa. "Nasıl ilerliyorlar?"

Rin tırabzanlardan eğilip aşağı seslendi. "Aratsha! Sağa keskin dönüş."

Aratsha onu dinleyip geminin yönünü başka hiçbir şekilde mümkün olmayacak kadar hızlı değiştirdi. Ama yabancı gemi de ânında dönüp onları takip etti. Hızlıydı, *Caracel*'i Aratsha'nın yönlendirmesine rağmen *Karabatak* yetişmekte güçlük çekmiyordu.

Birkaç saniye sonra neredeyse yetişmişti. Onlara paralel ilerliyordu. Gemide her kim varsa onların güvertesine çıkmaya niyetliydi.

"Hayalet gemi," diye inledi Ramsa.

"Aptallık etme," dedi Baji.

"O zaman bir şamanları var. Chaghan haklı, ateş açmalıyız."

Hepsi onay için çaresizce Rin'e baktı. Rin tam ağzını açmıştı ki bir gümlemeyle *Caracel* sarsıldı.

"Hâlâ düşman olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Chaghan.

"Ateş," dedi Rin.

Ramsa fitili yakmak için güvertenin altına koştu. Bir an sonra toplar birer birer patlarken *Caracel* sarsıldı. Parlak metal toplar suyu sıyırıp geçti ama diğer gemide delik açmak yerine metal kaplamadan sekip düştüler. Savaş gemisi hiç etkilenmemiş gibiydi.

Bu sırada *Caracel* sancak tarafına doğru yatmaya başladı. Rin aşağı baktı – geminin gövdesi hasar görmüştü ve gemiler hakkında pek bir şey bilmese de geminin ayakta kalamayacağı belliydi.

Sessizce küfretti. Kıyıya cankurtaran kayığıyla çıkmaları gerekecekti. Tabii önce *Karabatak* onları halletmezse.

Aşağıda topları yeniden doldurmaya çalışan Ramsa'nın panik dolu ayak seslerini duyabiliyordu. Başlarının üstünden Qara'nın okları uçtu ama onlar da geminin yanlarından sekti. Qara'nın hedef alabileceği bir şey yoktu – ne güvertede tayfa vardı ne de okçular. *Caracel*'i dakikalar içinde batıracak topları varken okçulara ihtiyaçları yoktu.

"Yaklaş!" diye bağırdı Rin. Silahları ve askerleri yetersizdi. Tek şansları o gemiye çıkıp onu yakmaktı. "Aratsha! Beni o gemiye çıkar!"

Ama hareket etmiyorlardı. *Caracel* suda kıpırdamadan süzülüyordu.

"*Aratsha!*"

Cevap yoktu. Rin tırabzanlara tırmanıp sarkarak aşağı baktı. Tuhaf, siyah bir akıntı gördü; su altında yayılan duman gibiydi. Kan mı? Ama Aratsha su formundayken kanı akmıyordu. Ve bulutsu akıntının rengi de kan olmak için fazla koyuydu.

Hayır. Mürekkep gibiydi.

Başlarının üstünde bir şey uçtu. Rin eğildi. Salvo, Rin'in hemen önünde suya düştü. Suya temas ettiği yerde bir siyahlık daha yayıldı.

Gerçekten mürekkepti.

Suya mürekkep topları atıyorlardı. Bu bilinçli bir saldırıydı. Saldırganları Cike'ın bir su şamanına sahip olduğunu biliyordu ve *ne olduğunu bildikleri için* Aratsha'nın görüşünü engelliyorlardı.

Rin'in göğsü sıkıştı. Bu sıradan bir saldırı değildi. Savaş gemisi onları hedef almıştı, yapabileceklerine karşı hazırlıklıydı. Bu, önceden planlanmış bir pusuydu.

Moag onları satmıştı.

Bir dizi füzenin daha ıslığı duyuldu, bu sefer güverteyi hedef almışlardı. Rin eğilip çarpışmaya hazırlandı ama çarpışma olmadı. Gözlerini açtı. Gecikmeli bir patlayıcı mıydı?

Ama gemi hiçbir patlayıcıyla sarsılmadı. Onun yerine füzelerden hızla siyah bir duman yayılmaya başladı. Rin kaçmaya uğraşmadı. Duman birkaç saniye içinde tüm güverteyi kaplamıştı.

Yalnızca görüşlerini engellemek için değildi, boğucuydu. Rin nefes almaya çalışınca biri boğazını sıkıyormuş gibi hava alamadı. Havanın tadı değişikti, tatlı ve çok tanıdıktı.

Afyon.

Ne olduğumuzu biliyorlar. Bizi neyin zayıf kıldığını biliyorlar.

Suni ve Baji düpedüz boyun eğip dizlerinin üstüne çöktüler. Qara her neredeyse o da ok atmayı bırakmıştı. Rin, dumanda Ramsa ve Chaghan'ın hareketsiz siluetlerini görebiliyordu. Bir tek Rin ayaktaydı, şiddetle öksürerek boğazını tutuyordu.

O kadar çok afyon içmişti ki kafayı bulma sürecini ezberlemişti. Kendinden geçmesi an meselesiydi.

Önce başı dönüyor, havada süzülüyor gibi hissediyor ve aşırı mutlu oluyordu.

Ardından gelen hissizlik de bir o kadar iyiydi.

Sonra da hiçlik.

Rin'in kolları arı kovanına sokulmuş gibi sızlıyordu. Ağzının tadı kömür gibiydi. Boğazını ıslatacak kadar tükürük biriktirmeye çalıştı ama ancak iğrenç bir topak balgam çıkarabildi. Gözlerini zorla açtı. Ani ışık gözlerini sulandırdı, bakışlarını kaldırmadan önce göz kırpıştırması gerekti.

Bir direğe bağlanmış, kolları başının üzerine kaldırılmıştı. Parmaklarını oynattı. Parmaklarını hissedemiyordu. Bacakları da öyle sıkı bağlıydı ki kıvıramıyordu bile.

"Ah, uyandı." Baji'nin sesi.

Rin boynunu zorlasa da onu göremedi. Başını oynattıkça ani vertigo atakları yaşıyordu. Bağlıyken bile uçuyor gibi hissediyordu. Yukarı veya aşağı bakmak düşüyor gibi hissetmesine sebep oluyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. "Baji? Neredesin?"

"Arkanda," dedi Baji. "Direğin... öbür tarafında."

Kelimeler ağzından zorla çıkıyor gibiydi.

"Diğerleri?" diye sordu Rin.

"Herkes burada," Ramsa diğer taraftan konuştu. "Aratsha da şu fıçıda."

Rin dikleşti. "O zaman o—"

"Hayır. Kapağı mühürlediler. İyi ki nefes almaya ihtiyacı yok." Ramsa kollarını oynatıp ipi çekiştiriyor olmalıydı çünkü ipler Rin'in bileklerini kesiyordu.

"Kes şunu," dedi.

"Pardon."

"Kimin gemisi bu?" diye sordu.

"Söylemiyorlar," dedi Baji.

"Onlar dediğin kim?"

"Bilmiyoruz. Nikara olduklarını düşünüyoruz ama bizimle konuşmuyorlar." Baji biriyle konuşmak için sesini yükseltti ama adam Rin'in arkasında duruyor olmalıydı çünkü kimseyi göremiyordu. "Hey, sen! Nikara mısınız?"

Cevap yok.

"Gördün mü?" dedi Baji.

"Belki dilsizlerdir," dedi Ramsa. "Hepsi."

"Aptallık etme," dedi Baji.

"Olabilirler! Bilemezsin!"

Bu hiç de komik değildi ama Ramsa öne eğilerek kıkırdamaya başladı, ipler Rin'in kollarını iyice sıktı.

"Hepiniz susar mısınız?" Chaghan'ın sesi. Birkaç metre uzaktan geliyordu.

Rin gözlerini birkaç saniyeliğine açtı ve karşı direğe bağlanmış olan Chaghan, Qara ve Suni'yi gördü.

Chaghan kardeşine yaslanmıştı. Suni hâlâ kendinde değildi. Başı öne sarkmış, açık ağzında salya birikmişti.

"Ah, selam," dedi Ramsa. "Seni görmek de güzel."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Chaghan. Ardından da "Lanet Nikara domuzları" ile biten bir dizi hakaret sıraladı.

"Kafan mı güzel?" Ramsa kıkırdadı. "Kaplan'ın memeleri aşkına, Chaghan'ın kafası güzel—"

"Hayır... değil..."

"Çabuk, biri ona kabız mı olduğunu, yoksa suratının hep mi böyle olduğunu sorsun."

"En azından iki gözüm var," diye çıkıştı Chaghan.

"Ah, *'iki gözüm var'*. İyi laf. En azından bir güvercinin bile beni yere serebileceği kadar sıska değil—"

"Susun," diye tısladı Rin. Gözlerini yine açıp etrafını inceledi. Görebildiği tek şey arkalarında hareket eden okyanustu. "Ramsa. Ne görüyorsun?"

"Sadece geminin yanını. Biraz da okyanus."

"Baji?"

Sessizlik. Yine uykuya mı dalmıştı?

"*Baji!*" diye bağırdı.

"Hı? Ne?"

"Ne görüyorsun?"

"Iıı... Ayaklarımı. Bir gemi duvarı. Gökyüzü."

"Hayır, aptal – nereye gidiyoruz?"

"Ben nereden bileyim – dur. Bir nokta var. Evet, bir nokta. Bir ada mı?"

Rin'in kalbi hızlandı. Speer? Mugen? Ama ikisine de gitmek haftalar sürerdi, yakında olmaları mümkün değildi. Ankhiluun civarında bir ada da hatırlamıyordu. Belki eski Hesperya deniz

üssüydü? Ama onlar da terk edileli çok olmuştu. Hesperyalılar geri geldiyse son gördüğünden beri Nikara dış ilişkileri bayağı değişmiş demekti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Pek değil. Dur." Baji bir an sessiz kaldı. "Yüce Kaplumbağa. Ne güzel gemi."

"*Ne güzel gemi* ne demek, Baji?"

"Gemi insan olsa onunla yatardım demek," dedi Baji.

Rin, afyonun etkisi geçene dek Baji'nin pek işe yaramayacağını düşündü. Ama sonra içinde bulundukları gemi ani bir dönüş yapınca Rin geminin gerçekten çok güzel olduğunu gördü. Gördüğü en büyük savaş gemisinin yanına yaklaşmışlardı: devasa, çok katlı, birçok mancınık ve lombar, güverte kulesinin tepesinde de koca bir mancınık.

Rin, Sinegard'da savaş gemilerini incelemişti ama pek de ayrıntılı çalışmamıştı. İmparatorluk donanması kötü durumdaydı ve deniz görevine gönderilenler de sınıfının en kötüleriydi. Yine de Rin'in bunun İmparatorluk gemisi olmadığını anlayabileceği kadar şey öğrenmişti.

Nikara böyle gemiler yapamıyordu. Yabancı bir gemi olmalıydı.

Zihni olasılıkları gözden geçirdi. Hesperyalılar Üçüncü Haşhaş Savaşı'nda taraf tutmamıştı – ama tutsalar İmparatorluk'un yanında olurlardı, bu da...

Ama sonra tayfanın birbirine bağırdığı komutları duydu. Nikaracayı akıcı konuşuyorlardı. "*Dur. Borda etmeye hazırlan.*"

Hangi Nikara generalinin Hesperya gemisine erişimi vardı?

Rin bağrışlar, ahşap gıcırtısı ve güverte tarafında ayak sesleri duydu. İplerini çekiştirdi ama tek başardığı bileklerini daha çok yara yapmak oldu; derisi açık yara gibi yanıyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı "Kimsiniz?"

Birinin selam durma komutu verdiğini duydu, bu da yüksek rütbeli birinin geldiğinin göstergesiydi. Bir Savaş Lordu mu? Bir *Hesperyalı mı?*

"El değiştirmek üzereyiz sanırım," dedi Baji. "Hepinizi tanıdığıma memnunum. Sen hariç, Chaghan. Sen tuhafsın."

"Siktir lan," dedi Chaghan.

"Durun, arka cebimde hâlâ balina kemiği var," dedi Ramsa. "Rin, birazcık tutuşmayı deneyip ipleri yaksan ben de kemiği—"

Ramsa devam etti ama Rin onun dediklerini duymuyordu.

Görüşüne bir adam girmişti. Üniformasına bakılırsa generaldi. Yüzünde yarım bir maske vardı – gök mavisi seramikten yapılmış bir Sinegard opera maskesi. Ama Rin'in dikkatini çeken uzun ve kaslı yapısı, herkesin önünde eğilmesini bekler gibi kendini beğenmiş yürüyüşüydü.

Bu yürüyüşü tanıyordu.

"Suni ana muhafızları halleder, ben topları falan kullanıp gemiyi patlatırım—"

"Ramsa," dedi Rin, sesi zor çıkıyordu. "*Kapa. Çeneni.*"

General güverteyi geçip yanlarına geldi.

"Neden bağlılar?" diye sordu.

Rin kaskatı kesildi. Bu sesi tanıyordu.

Tayfadan biri aceleyle yaklaştı. "Efendim, ellerine dikkat etmemiz söylendi."

"Bunlar bizim halkımız. Tutsak değiller. Bağlarını çözün."

"Efendim ama onlar—"

"Emirlerimi tekrarlamayı sevmem."

O olmalıydı. Bu kadar az kelimeyle böylesine aşağılayıcı konuşabilen tek bir kişi tanıyordu.

"Öyle sıkı bağlamışsınız ki kangren olacaklar," dedi general. "Onları babama hasarlı teslim ederseniz çok, *çok* sinirlenir."

"Efendim, tehlikenin boyutunu anladığınızı zannetmiyorum—"

"Ah, anlıyorum. Sınıf arkadaşıydık. Değil mi, Rin?" General önünde diz çöküp maskesini çıkardı.

Rin irkildi.

Hatırladığı çocuk çok güzeldi. Cildi porselen gibi, hatları heykeltıraşların oyabileceğinden bile güzel, zarif kaşları Nikara şairlerinin yüzyıllardır betimlemeye çabaladığı üstten bakma ve kırılganlığın karışımını mükemmel bir şekilde yansıtırdı.

Nezha artık güzel değildi.

Yüzünün sol kısmı hâlâ mükemmeldi; her nasılsa hâlâ sırlanmış seramik gibiydi. Ama sağ yanı... sağ yanı, yanağını kaplumbağa kabuğu gibi kaplayan yara izleriyle doluydu.

Bunlar doğal yaralar değildi. Gazdan geriye kalan cesetlerde gördüğü yanıklara hiç benzemiyordu. Nezha'nın yüzü düpedüz kararmış olmasa bile çarpılıp bozulmuş olmalıydı. Ama cildi her zamanki kadar solgundu. Porselen gibi yüzü kararmamıştı, kırılıp yapıştırılmış cama benziyordu. Tuhaf, geometrik yaraları cildine fırçayla çizilmiş gibi duruyordu.

Dudakları kalıcı, alaycı bir gülümsemeyle sola çekilmişti, dişleri görünüyordu. Asla yüzünden çıkaramayacağı bir alaycılık maskesiydi.

Rin, gözlerine baktığında solan çimlerin üstünde zehirli sarı gaz bulutları görüyordu. Boğucu öksürüklere dönüşen çığlıklar duyuyordu. Ve birinin tekrar tekrar adını çağırışını duyuyordu.

Nefes alması gittikçe zorlaştı. Kulakları uğuldamaya, gözleri kararmaya başladı.

"Ama öldün," dedi. "Ölüşünü gördüm."

Nezha eğlenmiş gibiydi. "Güya zeki olan sendin."

BÖLÜM 6

"*Nasıl ya*?" diye bağırdı Rin.

"Sana da merhaba," dedi Nezha. "Beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm."

Rin ona bakmak dışında bir şey yapamıyordu. Gerçekten hayatta olması, önünde durmuş konuşuyor ve *nefes alıyor* olması inanılmaz, akıl almaz geliyordu.

"Kaptan," dedi Nezha. "İpler."

Rin bileklerinin etrafındaki baskının bir an artıp sonra yok olduğunu hissetti. Kolları iki yanına düştü. Uzuvlarına kan üşüşürken parmakları binlerce küçük şok dalgası hissetti. Bileklerini ovdu ve derisi soyulunca yüzünü buruşturdu.

"Ayakta durabilir misin?" diye sordu Nezha.

Rin başıyla onaylayınca Nezha onu tutup ayağa kaldırdı. Bir adım atınca Rin'in başı dönmeye başladı.

"Yavaş." Rin düşmek üzereyken Nezha kolunu yakaladı.

Rin doğruldu. "Bana dokunma."

"Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Ama—"

"*Bana dokunma*, dedim."

Nezha ellerini kaldırıp geri çekildi. "Az sonra her şeyi anlayacaksın. Güvendesin. Güven bana."

"Sana güveneyim mi?" diye tekrarladı. "Gemimi bombaladın!"

"Yani, teknik olarak senin gemin sayılmazdı."

"Bizi öldürebilirdin!" diye cırladı. Zihni hâlâ bulanıktı ama bu detay çok önemliydi. "Gemime afyon attın!"

"Gerçek füze mi atsaydım? Size zarar vermemeye çalışıyorduk."

"Adamların bizi saatlerce direğe bağladı!"

"Çünkü ölmek istemiyorlardı!" Nezha sesini alçalttı. "Bak, işler bu şekilde geliştiği için üzgünüm. Sizi Ankhiluun'dan çıkarmamız gerekiyordu. Size zarar vermeye çalışmıyorduk."

Onu sakinleştirmeye çalışan ses tonu Rin'i yalnızca daha çok sinirlendirdi. O çocuk değildi, fısıldayarak onu sakinleştiremezdi. "Öldüğünü düşünmeme izin verdin."

"Ne bekliyordun, mektup falan mı? Seni bulmak da çok kolay sayılmaz."

"Bir mektup *gemimi bombalamaktan* daha iyi olurdu!"

"Bunu unutacak mısın?"

"Unutması pek kolay bir şey değil!"

"Benimle gelirsen her şeyi açıklayacağım," dedi Nezha. "Yürüyebiliyor musun? Lütfen? Babam bizi bekliyor."

"Baban mı?" diye tekrar etti Rin aptal gibi.

"Hadi ama, Rin. Babamın kim olduğunu biliyorsun."

Rin ona boş boş baktı. Sonra algıladı.

Ah.

Ya aşırı şanslıydı ya da ölmek üzereydi.

"Sadece ben mi?" diye sordu.

Nezha'nın gözleri Cike'ın üzerinde dolaştı ve bir an bakışları Chaghan'a takıldı. "Yeni komutanın sen olduğunu söylediler?"

Rin tereddüt etti. Pek komutan gibi davranmamıştı. Ama yalnızca lafta da olsa bu onun rütbesiydi. "Evet."

"O zaman sadece sen."

"Adamlarım olmadan hiçbir yere gitmem."

"Ona izin veremem."

Rin çenesini dikleştirdi. "Yazık."

"Gerçekten içlerinden herhangi birinin Savaş Lordu'yla görüşebilecek hâlde olduğunu düşünüyor musun?" Nezha, Cike'ı işaret etti. Suni hâlâ uyuyordu, salya birikintisi gittikçe büyüyordu. Chaghan ağzı açık ve büyülenmiş bir şekilde gökyüzünü inceliyordu ve Ramsa gözlerini kapatmış kıkırdıyordu.

Rin ilk defa afyon direncinin yüksekliğinden memnun oldu.

"Onlara zarar vermeyeceğine söz ver," dedi.

Nezha alınmış gibiydi. "Lütfen. Tutsak değilsiniz."

"Neyiz o zaman?"

"Paralı asker," dedi dikkatlice. "Durumu bu açıdan düşün. İşi olmayan paralı askerlersiniz ve babamın size çok cömert bir teklifi var."

"Ya teklifi beğenmezsek?"

"Bence beğeneceksiniz." Nezha, Rin'e onu takip etmesini işaret etti ama Rin kıpırdamadı.

"Ben yokken adamlarımı besleyin o zaman. Kalıntılarla değil, gerçek bir yemek."

"Rin, hadi ama—"

"Yıkayın da. Ve kendi odalarına götürün. Hapishane gemisine değil. Şartlarım bunlar. Ayrıca, Ramsa balık sevmiyor."

"Kıyıda yaşıyordu ve *balık* sevmiyor mu?"

"Yemek seçer."

Nezha, kaptana bir şeyler mırıldandı, kaptanın yüzü bozuk süt kokusu almış gibi ekşidi.

"Tamam," dedi Nezha. "Şimdi gelecek misin?"

Rin bir adım atıp tökezledi. Nezha ona kolunu uzattı. Rin, onun gemiden inmesine yardım etmesine izin verdi.

"Teşekkürler, Komutan," diye seslendi Ramsa arkalarından. "Ölmemeye çalış."

Hesperya savaş gemisi *Seagrim*, kayıklarının yanında kocamandı, gölgesi onları tamamen kaplıyordu. Rin boyutunu hayranlıkla inceledi. Tikany'nin yarısını bu gemiye sığdırabilirdi, tapınak dahil.

Bu koca şey nasıl yüzüyordu? Ve nasıl hareket ediyordu? Görünürde kürek yoktu. *Seagrim*, aynı *Karabatak* gibi görünüyordu, görünür tayfası olmayan bir hayalet gemi.

"Bunu yürüten bir şamanınız olduğunu söyleme bana," dedi Rin.

"Keşke. Çarklı gemi."

"O ne?"

Nezha sırıttı. "Arlong'un Yaşlı Bilgesi efsanesini duydun mu?"

Rin gözlerini devirdi. "O kim, büyükbaban mı?"

"Büyük büyükbabam. Efsaneye göre yaşlı bilge, tarlaları sulayan su değirmenini incelerken tersini yapmayı düşünmüş; çarkı o döndürürse su hareket eder. Aslında bariz bir şey, değil mi? Birinin bunu gemilere uygulaması çok uzun sürmüş.

"Bak şimdi, Eski İmparatorluk gemilerinin tasarımları çok saçma. Üst güvertedeki küreklerle kontrol ediliyorlar. Kürekçilerin vurulursa suyun ortasında kalıyorsun. Ama çarkı döndüren-

ler alt güvertede. Gövdenin içinde, düşmandan uzaktalar. Eski modellere kıyasla iyi, değil mi?"

Nezha gemilerden bahsetmekten hoşlanıyor gibiydi. Rin, geminin alt tarafındaki bir noktayı gösterirken sesindeki gururu duydu. "Şunları görüyor musun? Çarkları saklıyor."

Rin, konuşurlarken gözlerini Nezha'nın yüzünden ayıramıyordu. Yaraları yakından o kadar da rahatsız edici değildi, hatta tuhaf biçimde çekiciydi. Konuşmanın canını yakıp yakmadığını merak etti.

"Ne oldu?" diye sordu Nezha. Yanağına dokundu. "Çirkin, değil mi? Seni rahatsız ediyorsa maskeyi geri takabilirim."

"Ondan değil," dedi Rin aceleyle.

"Neden o zaman?"

Rin yeniden gözlerini kırptı. "Ben... özür dilerim."

Nezha kaşlarını çattı. "Ne için?"

Rin yüzünde alaycılık bulmayı bekleyerek onu inceledi ama Nezha'nın ifadesi ciddi ve endişeliydi.

"Benim suçum," dedi Rin.

Nezha kürek çekmeyi bıraktı. "Senin suçun değil."

"Öyle." Rin yutkundu. "Seni kurtarabilirdim. Bana seslendiğini duydum. Beni *gördün*."

"Öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Evet, hatırlıyorsun. Yalan söyleme."

"Rin. Yapma bunu." Nezha uzanıp elini tutmak için kürek çekmeye ara verdi. "Senin suçun değildi. Seni suçlamıyorum."

"Suçlamalısın."

"Suçlamıyorum."

"Seni kurtarabilirdim," dedi tekrar. "Kurtarmak istedim, denedim ama Altan izin vermedi ve—"

"O zaman Altan'ı suçla," dedi Nezha ters bir şekilde ve kürek çekmeye devam etti. "Federasyon'un beni öldürme niyeti yoktu. Mugenliler esir almayı seviyor. Biri bir savaş lordunun oğlu olduğumu öğrenmiş, beni rehin aldılar. Ejderha Vilayeti'nin teslim olması için beni kullanabileceklerini düşündüler."

"Nasıl kaçtın?"

"Kaçmadım. İmparator Ryohai'nin ölüm haberi geldiğinde kamptaydım. Askerler, ülkeden sağ salim çıkabilmek için babama beni teklif ettiler."

"Sağ salim çıktılar mı peki?" diye sordu Rin.

Nezha yüzünü buruşturdu. "*Bir şekilde* çıktılar."

Savaş gemisine ulaştıklarında Nezha kayığın uçlarına dört halat bağladı ve gökyüzüne doğru ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra denizciler onları kaldırırken kayık sallanmaya başladı.

Ana güverte kayıktan görünmüyordu ama Rin şimdi geminin her bir köşesinde askerler olduğunu görebiliyordu. Yüz hatları Nikara olduklarını gösteriyordu, Ejderha Vilayeti'nden olmalıydılar ama Milis üniforması giymiyorlardı.

Khurdalain'de tanıştığı Yedinci Bölük askerleri pazıbentlerine ejderha sembolü işlenmiş yeşil Milis kıyafetleri giyiyordu. Bu askerlerse göğüslerinde gümüş ejderha deseni olan lacivert üniformalar giymişti.

"Kaptan Eriden," Nezha, üniformasına bakılırsa ondan daha yüksek rütbede olmasına rağmen durup kaptanı selamladı.

"General." Kaptan Eriden hayatı boyunca hiç gülümsememiş birine benziyordu. Kaşlarının çatıklığı yüz hatlarının bir parçası gibiydi. Başını eğerek Nezha'yı selamladı ve Rin'e döndü. "Kollarını uzat."

"Gerek yok," dedi Nezha.

"Kusura bakmayın, efendim ama hayatı pahasına babanızı korumaya yemin eden siz değilsiniz," dedi Eriden. "Kollarını uzat."

Rin kollarını uzattı. "Bir şey bulamayacaksın."

Normalde Rin botlarında ve iç gömleğinde hançerler saklardı ama şu an onların yokluğunu hissedebiliyordu; *Karabatak* tayfası üstlerini aramış olmalıydı.

"Yine de kontrol etmem gerek." Eriden kollarını inceledi. "Uyarıyorum, Ejderha Savaş Lordu'nun yönüne bir çubuk bile doğrultursan sen nefes alamadan seni arbalet oklarına boğarız." Elleri gömleğinde yukarı ilerledi. "Ayrıca adamlarını rehin aldığımızı unutma."

Rin, Nezha'ya suçlayıcı bir bakış attı. "Esir olmadığımızı söylemiştin."

"Değiller," dedi Nezha. Eriden'e ters ters baktı. "*Değiller*. Onlar misafirlerimiz, kaptan."

"Ne olurlarsa olsunlar." Eriden omuz silkti. "Bir şeylere kalkışırsan ölü olurlar."

Rin, adam belinde silah olup olmadığını kontrol edebilsin diye döndü. "Öyle bir niyetim yok."

Aramasını bitiren Eriden ellerini üniformasına sildi ve kapı koluna uzandı. "O zaman, Ejderha Savaş Lordu adına gemimize hoş geldiniz."

"Fang Runin, değil mi? *Seagrim*'e hoş geldin."

Bir an için Rin bakakaldı. Ejderha Savaş Lordu'na bakıp Nezha'yı görmemek mümkün değildi. Yin Vaisra, oğlunun yarasız ve büyümüş hâliydi. Yin Hanesi'nin inanılmaz güzelliğine sahipti –soluk ten, tek bir gri teli olmayan simsiyah saçlar, mermerden oyulmuşçasına zarif hatlar– soğuk, kendini beğenmiş ve gösterişli.

Rin, Sinegard'dayken Ejderha Savaş Lordu'na dair çok dedikodu duymuştu. İmparatorluk'taki en zengin bölgenin başındaydı. İkinci Haşhaş Savaşı'nda Kızıl Uçurum'daki savunmayı tek başına yönetmişti. Yıllardır Daji'nin yönetiminde olmaktan huzursuzdu. Üst üste üç yıl İmparatoriçe'nin yaz geçidine katılmadığında çıraklar tahta ihanet edeceği dedikoduları yaymış, Nezha da bunu duyunca kudurup birini revirlik etmişti.

"Rin demeniz yeterli." Sözcükler ağzından zayıf ve kırılgan çıktı, altın kakmalı koca odada yok olup gitti.

"Adi bir kısaltma," dedi Vaisra. Sesi bile Nezha'nınkinin biraz daha kalın hâliydi. Konuşması ağır ve küçümseme doluydu. "Güneyliler böyle kısaltmaları seviyor. Ben sana Runin diyeceğim. Lütfen, otur."

Rin, aralarındaki meşe masaya bir bakış attı. Masa alçaktı, sırtı yüksek sandalyeler de çok ağır görünüyordu. Otururbut, dizleri sıkışmış olacaktı. "Ayakta dururum."

Vaisra bir kaşını kaldırdı. "Seni rahatsız mı ettim?"

"Gemimi bombaladınız," dedi Rin. "Yani evet, biraz."

"Tatlım, seni öldürmek istesem cesedin Omonod Körfezi'nin dibinde olurdu."

"Peki, neden değil?"

"Çünkü sana ihtiyacımız var." Vaisra kendine bir sandalye

çekip oturdu, Nezha'ya da aynı şeyi yapmasını işaret etti. "Seni bulmak kolay olmadı. Haftalardır Yılan Vilayeti'nin kıyılarını turluyoruz. Mugen'e bile baktık."

Bunu, Rin'i sarsmak için söylemiş gibiydi, işe yaramıştı da. Rin irkilmeden edemedi. Vaisra onu izleyerek bekledi.

Rin yemi yuttu. "Ne buldunuz?"

"Yalnızca birkaç minik ada. Nerede olduğunu bilmiyorlardı tabii ama emin olmak için bir hafta kadar kaldık. İnsanlar işkence görünce her şeyi söyleyebiliyor."

Rin elini yumruk yaptı. "*Hayattalar* mı?"

Biri göğsüne yumruk atmış gibiydi. Anakarada Federasyon askerleri kaldığını biliyordu ama *sivillerin* hayatta olduğundan haberi yoktu. Tüm ülkeyi yok ettiğini sanıyordu.

Ya yok edemediyse? Stratejist Sunzi her zaman düşmanın işini bitirdiğinden emin olmanı öğütlerdi ki daha güçlü dönemesinler. Federasyon sivilleri birleşirse ne olacaktı? Ya hâlâ savaşması gereken bir savaş varsa?

"İşgal bitti," diye temin etti Vaisra. "Bunu garanti altına aldın. Ana adalar yok oldu. İmparator Ryohai ve danışmanları öldü. Takımadanın kıyılarındaki birkaç şehir duruyor ama Federasyon, kraliçesi ölünce dağılan bir karınca yuvası gibi delirmiş durumda. Bazısı adalardan yelken açıp Nikara'ya sığınmaya çalışıyor ama... eh. Geldikleri gibi onlardan kurtuluyoruz."

"Nasıl?"

"Her zamanki gibi." Gülümsedi. "Neden oturmuyorsun?"

Rin istemeye istemeye bir sandalye çekti, masadan olabildiğince uzak durarak sandalyenin ucuna oturdu.

"İşte," dedi Vaisra. "Şimdi dost olduk."

Rin açıksözlü olmaya karar verdi. "Beni başkente geri mi götüreceksiniz?"

"Aptal olma."

"O zaman benden ne istiyorsunuz?"

"Hizmetlerini."

"Sizin için kimseyi öldürmem."

"Biraz daha büyük düşün, tatlım." Vaisra öne eğildi. "İmparatorluk'u devirmek istiyorum. Senin de yardım etmeni istiyorum."

Oda sessizleşti. Rin, kahkahalara boğulmasını bekleyerek Vaisra'nın yüzünü inceledi. Ama Vaisra –ve Nezha da– öyle içten görünüyordu ki Rin kıkırdamadan edemedi.

"Komik olan ne?" diye sordu Vaisra.

"Delirdiniz mi?"

"Aradığın kelime 'ileri görüşlü'. İmparatorluk yıkılmak üzere. İç savaşı engellemenin tek yolu devrim ve birinin bunu başlatması lazım."

"Ve Milislere karşı durabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" Rin yine güldü. "On bir vilayete karşı teksiniz. Sizi katlederler."

"O kadar emin olma," dedi Vaisra. "Vilayetler öfkeli. Hasar aldılar. Ve ilk defa Federasyon tehdidi yok oldu. Vilayetleri birleştiren güç korkuydu. Şimdi temeldeki çatlaklar gün geçtikçe büyüyor. Geçen ay kaç tane yerel ayaklanma çıktı, haberin var mı? Daji, İmparatorluk'u bir arada tutmak için elinden geleni yapıyor ama bütün yapı, temeli çürümüş bir gemi gibi batıyor. Bir süre sürüklenebilir ama sonunda kayalara çarpıp parçalanacak."

"Ve siz, İmparatorluk'u yıkıp yenisini inşa etmek istiyorsunuz."

"Senin istediğin de bu değil mi?"

"Bir kadını öldürmekle bir rejimi yıkmak aynı şey değil."

"Ama bu olayları ayrı tutamazsın," dedi Vaisra. "Başarılı olursan ne olacağını düşünüyorsun? Daji'nin yerine kim geçecek? Yerine geçen kişiye On İki Vilayeti yönetmesi için güvenecek misin? Senin gibilere Daji'den daha iyi davranacağını düşünüyor musun?"

Rin o kadarını düşünmemişti. Daji'yi öldürdükten sonra ne olacağını düşünmekle hiç uğraşmamıştı. Altan'ın intikamını aldıktan sonra yaşamak istediğinden bile emin değildi.

"Benim için önemi yok," dedi Rin.

"O zaman şöyle düşün," dedi Vaisra. "İntikamını almana binlerce kişilik bir orduyla yardımcı olabilirim."

"Emir almam gerekecek mi?" diye sordu Rin.

"Rin—" dedi Nezha.

"*Emir almam gerekecek mi?*"

"Evet," dedi Vaisra. "Tabii ki."

"O zaman siktirin gidin."

Vaisra'nın kafası karışmış gibiydi. "Tüm askerler emir alır."

"Ben artık asker değilim," dedi Rin. "İmparatorluk'a sadakatimi, vaktimi sundum ve kendimi Mugen araştırma laboratuvarında bir masaya bağlı buldum. Artık emir almıyorum."

"Biz İmparatorluk değiliz."

Rin omuz silkti. "Olmak istiyorsunuz."

"Seni küçük aptal." Vaisra elini masaya vurdu. Rin irkildi. "Bir an için etrafına bak. Bu seninle ilgili değil, halkımızın geleceğiyle ilgili."

"*Senin* halkının geleceği," dedi Rin. "Ben Speerlıyım."

"Sen, öfke ve kayıptan körlemesine kaçan, korkak, ufak bir kız çocuğusun. Tek istediğin şey intikamını almak. Ama çok daha fazlası olabilirsin. Çok daha fazlasını *yapabilirsin. Beni dinle.* Tarihi değiştirebilirsin."

"Tarihi yeterince değiştirmedim mi?" diye fısıldadı Rin.

Başkalarının gelecek görüşleri umurunda değildi. Muhteşem olmayı, tarihte yer edinmek istemeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Bunun bedelini öğrenmişti.

Ve yalnızca çok *bitkin* olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Tek istediği Altan'ın intikamını almaktı. Daji'nin kalbine bir hançer saplamak istiyordu.

Sonra da yok olmak istiyordu.

"Halkın Daji yüzünden değil, bu İmparatorluk yüzünden öldü," dedi Vaisra. "Vilayetler zayıf, izole ve teknolojide çok geri kalmış durumda. Federasyon ve Hesperya'ya kıyasla onlarca değil, yüzlerce yıl gerideyiz. Sorun yalnızca halk değil, yöneticiler de. On iki vilayet sistemi Nikara'nın gelişimini engelleyen antik, verimsiz bir sistem. Gerçekten birleşmiş bir ülke düşün. Ordunun sürekli kendi içinde savaşmadığını. O zaman bizi kim yenebilir ki?"

Ellerini masada açarken Vaisra'nın gözleri parladı. "İmparatorluk'u bir cumhuriyete çevireceğim – bireyin özgürlüğü üzerine kurulu muhteşem bir cumhuriyete. Savaş Lordları yerine seçimle gelen yöneticiler olacak. İmparatoriçe yerine parlamentomuz olacak. Su Daji gibi birinin bu toprakları tek başına mahvetmesini imkânsız kılacağım. Ne düşünüyorsun?"

Güzel konuşma, diye düşündü Rin. Vaisra daha alık birini kandırabilirdi.

İmparatorluk'un belki de yeni bir hükümete ihtiyacı vardı. Belki demokrasi huzur ve düzen sağlardı. Ama Vaisra, Rin'in umursamadığını anlayamıyordu.

"Bir savaştan yeni çıktım," dedi Rin. "İkincisine girmeye pek hevesli değilim."

"Peki, stratejin ne? Kıyıda dolanıp sınırlarında afyon bulundurma cüretini gösteren yöneticileri öldürmeye devam mı?" Vaisra tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Planın buysa sen de Mugen kadar kötüsün."

Rin kıpırdandı. "Daji'yi eninde sonunda öldüreceğim."

"Nasıl, anlatsana?"

"*Sana* söylemek zorunda—"

"Korsan gemisi kiralayarak mı?" diye dalga geçti Vaisra. "Korsan Kraliçe'yle, kaybedeceğin müzakerelere girerek mi?"

"Moag bize malzeme *verecekti*." Rin yüzünün kızardığını hissetti. "Paramız da olacaktı, ta ki siz götler gelip—"

"Felaket derecede naifsin. Anlamıyor musun? Moag sizi zaten satacaktı. Başınızdaki ödülden vazgeçer mi sanıyorsun? Şanslısınız ki bizim teklifimiz daha iyiydi."

"Moag bizi satmaz," dedi Rin. "Benim değerimi biliyor."

"Moag'ın mantıklı olduğunu varsayıyorsun. İş paraya gelene kadar öyle de. Onu satın almak çok kolay, bende de paradan bol bir şey yok." Vaisra hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi başını salladı. "Anlamıyor musun? Moag, Daji tahttayken gelişiyor çünkü Daji'nin dışlayıcı politikaları Ankhiluun'un rekabetçi avantajını yaratan şey. Moag yalnızca ülkenin kalanı boka batmışken ve onun sınırları içerisinde ticaret yapmak daha kârlıyken, yasanın dışında hareket etmekten çıkar sağlıyor. Ticaret yasallaştırılırsa imparatorluğu kalmaz. Bu da senin başarılı olmanı hiç mi hiç istemediği anlamına geliyor."

Rin ağzını açtı, söyleyecek bir şeyi olmadığını fark edip kapattı. İlk defa, karşı argümanı yoktu.

"Lütfen, Rin," diye araya girdi Nezha. "Kendine karşı dürüst ol. Kendi başına bir savaş kazanamazsın. *Altı* kişisiniz. Engerek, daha önce hiç karşılaşmadığın bir bölük seçkin asker tarafından

korunuyor. Ki Daji'nin –hakkında hiçbir şey bilmediğin– dövüş becerilerinden bahsetmiyorum bile."

"Ve artık şaşırtma avantajın da yok," dedi Vaisra. "Daji peşinde olduğunu biliyor, bu yüzden ona yaklaşmanın bir yolunu bulman gerek. *Bana* ihtiyacın var."

Vaisra etrafındaki duvarları gösterdi. "Bu gemiye bak. Hesperya teknolojisinin son ürünü. İki tarafta on ikişer top var."

Rin gözlerini devirdi. "Tebrikler?"

"Bunun gibi on gemim daha var."

Bu Rin'i duraksattı.

Vaisra öne eğildi. "Şimdi anlıyorsun. Akıllı bir kızsın; hesapları kendin yapabilirsin. İmparatorluk'un işler bir donanması yok. Benim var. İmparatorluk'un su yollarını kontrol edebiliriz. Savaş *en kötü ihtimalle* altı ayda bitmiş olur."

Rin düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vurdu. Bu savaşı *kazanabilirler* miydi? Peki ya kazanırlarsa?

İhtimalleri tartmadan edemedi – Sinegard'da bunu göz ardı edemeyecek kadar iyi eğitim almıştı.

Vaisra'nın dediği doğruysa bunun darbe için ideal zaman olduğunu kabul etmek zorundaydı. Milis Kuvvetleri şu anda bölünmüş ve zayıftı. Federasyon birlikleri vilayetleri talan etmişti. Ve Daji'nin ihanetini duyunca vilayetler de taraf değiştirebilirdi.

Bir orduya katılmanın avantajları da barizdi. Tedarik konusunda endişe duymasına gerek kalmazdı. Kendi başına elde edemeyeceği bilgilere erişimi olurdu. Nereye gitmek istese bedava ulaşım yolu bulurdu.

Ama.

"Hayır dersem ne olacak?" diye sordu. "Beni zorla mı çalıştıracaksınız? Speerlı köleniz mi yapacaksınız?"

Vaisra yemi yutmadı. "Cumhuriyet, seçim özgürlüğü üstüne kurulu olacak. Katılmak istemezsen seni zorlayamayız."

"O zaman belki katılmam," dedi, büyük oranda adamın ne tepki vereceğini görmek için. "Saklanırım. Zamanımı beklerim. Güçlenirim."

"Yapabilirsin." Vaisra'nın sesi, sırf itiraz etmek için itiraz ettiğini biliyor gibi bezgindi. "Ya da benim için savaşıp intikamını alabilirsin. Bu zor değil, Runin. Ve gerçekten hayır demeyi dü-

şünmüyorsun. Şımarıklık bir velet olmayı sevdiğinden düşünüyor gibi yapıyorsun."

Rin ona dik dik baktı.

Çok mantıklı bir seçenekti. Bunun bu kadar mantıklı bir seçenek olmasından *nefret ediyordu*. Vaisra'nın bunu bilmesinden de her şeyden çok nefret ediyordu. Rin'in de aynı sonuca varacağını biliyordu ve zihni onunkine yetişene dek onunla alay ediyordu.

"Elimdeki para ve kaynak, bu imparatorlukta başka kimsede yok," dedi Vaisra. "Silah, adam, istihbarat – neye ihtiyacın varsa bende var. Benim için çalışırsan hiçbir şeyin eksik kalmayacak."

"Canımı sana emanet edemem," dedi Rin. Birine en son sadakat yemini ettiğinde ihanete uğramıştı. Altan ölmüştü.

"Sana asla yalan söylemem," dedi Vaisra.

"Herkes bana yalan söylüyor."

Vaisra omuz silkti. "O zaman bana güvenme. Sadece kendi çıkarların doğrultusunda hareket et. Ama çok fazla seçeneğin olmadığını çok çabuk fark edeceksin."

Rin'in şakakları zonkluyordu. Gözlerini ovuşturarak tüm ihtimalleri düşünmeye çalıştı. Bu işte bir iş olmalıydı. Böyle tekliflerin ardında hep bir bit yeniği olurdu. Bunu Moag'dan öğrenmişti – tüm kartları elinde tutan birine asla güvenme.

Biraz zaman kazanması lazımdı. "Adamlarımla konuşmadan karar veremem."

"İstediğini yap," dedi Vaisra. "Gün doğmadan bana cevap ver."

"Vermezsem?" diye sordu Rin.

"O zaman kıyıya yolunu kendin bulmak zorunda kalırsın," dedi Vaisra. "Ve yüzmek için fazla uzun bir yol."

"Şimdi, Ejderha Savaş Lordu bizi öldürmek *istemiyor* mu?" diye sordu Ramsa.

"Hayır," dedi Rin. "Bizi ordusuna katmak istiyor."

Ramsa yüzünü buruşturdu. "Ama neden? Federasyon yok oldu."

"İşte o yüzden. İmparatorluk'u devirmenin tam zamanı olduğunu düşünüyor."

"Aslında zekice," dedi Baji. "Düşünsene. Hazır yangın varken evi soy ya da o deyim her nasılsa."

"Öyle bir deyim olduğunu sanmıyorum," dedi Ramsa.

"Ondan biraz daha şerefli," dedi Rin. "İmparatorluk yerine cumhuriyet kurmak ve Savaş Lordu sistemini kaldırmak istiyor. Parlamento kurup yöneticileri seçmek ve İmparatorluk'taki tüm yönetim yapısını değiştirmek."

Baji kıkırdadı. "Demokrasi mi? Cidden mi?"

"Hesperyalılarda işe yaradı," dedi Qara.

"Yaradı mı?" diye sordu Baji. "Batı kıtası on yıldır savaşta değil mi?"

"Sorun demokrasinin işe yarayıp yaramayacağı değil," dedi Rin. "Bunun önemi yok. Sorun, bizim katılıp katılmayacağımız."

"Bu tuzak olabilir," diye belirtti Ramsa. "Seni Daji'ye götürüyor olabilir."

"O zaman bizi baygınken öldürebilirdi. Tehlikeli yolcularız. Vaisra gerçekten ona katılmamızı istemese bu riski aldığına değmezdi."

"Yani?" diye sordu Ramsa. "Bizi ikna edebildi mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rin. "Belki."

Üstünde düşündükçe daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Vaisra'nın gemilerini istiyordu. Silahlarını, askerlerini, gücünü.

Ama işler ters gider de Vaisra, Cike'a zarar verirse bu onun sorumluluğu olurdu ve Cike'ı yine hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Kendi başımıza gitmenin de avantajı var," dedi Baji. "Emir almak zorunda değiliz."

Rin başını iki yana salladı. "Yine de altı kişiyiz. Bir devlet liderini altı kişiyle öldüremeyiz."

Birkaç saat öncesine kadar bunu denemeye kesinlikle gönüllü olduğunu unut gitsin.

"Ya bize ihanet ederse?" diye sordu Aratsha.

Baji omuz silkti. "İstediğimiz zaman kaçabiliriz. Ankhiluun'a döneriz."

"Ankhiluun'a dönemeyiz," dedi Rin.

"Neden?"

Rin onlara Moag'ın oyununu anlattı. "Vaisra daha iyi teklifte bulunmasa Moag bizi Daji'ye satacakmış. Vaisra, Moag öldüğümüzü düşünsün diye gemimizi batırmış."

"Yani Vaisra yoksa desteğimiz yok," dedi Ramsa. "Harika."

"Bu Yin Vaisra cidden o kadar kötü mü?" diye sordu Suni. "Sonuçta tek bir kişi."

"Doğru," dedi Baji. "Diğer Savaş Lordları'ndan daha korkutucu olamaz. Öküz ve Koç Savaş Lordları pek de özel değildi. Hepsi adam kayırma ve soy içi üremeden ibaret."

"Aynı senin gibi üremişler desene," dedi Ramsa.

"Bana bak, küçük orospu—"

"Katıl," dedi Chaghan. Sesi bir fısıltıdan ibaretti ama tüm kamara sessizleşti. Bütün akşam ilk defa konuşmuştu.

"Seçim şansın varmış gibi konuşuyorsunuz," dedi. "Yok. Hayır dersen Vaisra'nın cidden seni bırakacağını mı düşünüyorsun. Bunu yapmayacak kadar zeki. Sana vatana ihanet planlarını açıkladı. Başkasına gitme riskin olduğunu düşünürse seni ânında öldürtür." Rin'e sert sert baktı. "Kaderinle yüzleş, Speerlı. Ya katılacaksın ya öleceksin."

"Böbürleniyorsun," diye suçladı Rin.

"Asla," dedi Nezha. Geçit boyunca sırıtıp durmuştu, savaş gemisinde onu şevkli bir tur rehberi gibi gezdiriyordu. "Ama bizimle olmandan memnunum."

"Kes sesini."

"Mutlu olamaz mıyım? Seni özledim." Nezha ilk güvertede bir odanın önünde durdu. "Önden buyur."

"Bu ne?"

"Yeni odan." Kapıyı açtı. "Bak, içeriden dört farklı şekilde kilitleniyor. Hoşuna gider diye düşündüm."

Hoşuna gitmişti de. Oda, eski gemisindekinin iki katıydı ve yatağı bitli çarşaflarla bezeli bir karyola değil, gerçek bir *yataktı*. İçeri girdi. "Tamamı benim mi?"

"Dedim sana." Nezha'nın sesi kendinden memnundu. "Ejderha Ordusu'nun ayrıcalıkları var."

"Ah, kendinize verdiğiniz isim bu mu?"

"Teknik olarak Cumhuriyet Ordusu. Vilayetsel olmaması lazım, malum."

"O ismi almak için müttefik lazım."

"Üstünde çalışıyoruz."

Rin lombara döndü. Karanlıkta bile *Seagrim*'in ne kadar hızlı

gittiğini görebiliyordu, kara suları Aratsha'nın yönlendirebileceğinden çok daha süratli yararak ilerliyorlardı. Sabah olmadan Moag ve donanması kilometrelerce geride kalmış olacaktı.

Ama Rin, Ankhiluun'u bu şekilde geride bırakamazdı. Henüz değil. Alması gereken bir şey daha vardı.

"Moag bizim öldüğümüzü mü sanıyor?" diye sordu.

"Öyle değilse şaşırırım. Suya yanık cesetler bile attık."

"Kimin cesetleri?"

Nezha kollarını başının üstüne uzatıp gerindi. "Önemi var mı?"

"Yok sanırım." Suyun üzerinde güneş batmıştı. Yakında Ankhiluun korsan devriyeleri kıyı şeridini turlamaya başlardı. "Daha küçük bir geminiz var mı? Moag'ın gemilerinin arasından geçebilecek bir şey?"

"Tabii ki," diye çıkıştı Nezha. "Neden, geri dönmen mi gerekiyor?"

"*Benim* dönmem gerekmiyor," dedi Rin. "Ama sen birini unuttun."

Kitay'ın Vaisra'yla görüşmesi nereden bakılırsa bakılsın tam bir felaketti. Kaptan Eriden, Rin'i ikinci güverteye sokmamıştı, bu yüzden kulak kabartamıyordu ama Kitay'ı gemiye alışlarından bir saat sonra Rin, Nezha ve iki askerin onu alt kata sürüklediklerini görmüştü. Onlara yetişmek için geçidi koşarak geçti.

"—kızgın olman umurumda değil, *Ejderha Savaş Lordu*'na *yemek fırlatamazsın*," dedi Nezha.

Kitay'ın yüzü öfkeden mosmor olmuştu. Nezha'yı canlı gördüğüne sevindiyse de belli etmiyordu. "Adamların evimi havaya uçurmaya kalkıştı!"

"Öyle şeyler yapıyorlar," dedi Rin.

"Ölmüşsün gibi göstermemiz lazımdı," dedi Nezha.

"Ben hâlâ evdeydim!" diye bağırdı Kitay. "Hesap defterlerim de!"

Nezha hayretler içindeydi. "O defterlerden kime ne?"

"Şehrin vergilerini hesaplıyordum."

"*Ne*?"

Kitay alt dudağını büktü. "Neredeyse bitmişti."

"Ne?" Nezha gözlerini kırpıştırdı. "Rin, şu aptalın aklını başına getir."

"Aptal olan ben miyim?" diye sordu Kitay. "*Ben mi?* İç savaş başlatmanın iyi bir fikir olduğunu düşünenler *sizsiniz*—"

"Çünkü imparatorluğun buna ihtiyacı var," diye ısrar etti Nezha. "Federasyon işgaline sebep olan Daji'ydi; Golyn Niis onun yüzünden—"

"Golyn Niis'te değildin," diye hırladı Kitay. "*Sakın* bana Golyn Niis'ten bahsetme."

"Peki –özür dilerim– ama bu, rejim değişikliği için iyi bir sebep değil mi? Milis'i parmağında oynatıyor, dış ilişkilerimizin içine etti, hükmetmeye uygun değil."

"Kanıtın yok."

"Kanıtımız var." Nezha durdu. "Yaralarına bak. *Bana* bak. Kanıt cildimizde yazılı."

"Umurumda değil," dedi Kitay. "Siyasetiniz umurumda değil, evime dönmek istiyorum."

"Dönüp ne yapacaksın?" diye sordu Nezha. "*Kim için* savaşacaksın? Savaş yaklaşıyor, Kitay ve başladığında tarafsızlık diye bir şey olmayacak."

"Bu doğru değil. Kendimi izole edip münzevi bir bilge hayatı yaşayacağım," dedi Kitay ters ters.

"Kes şunu," dedi Rin. "Nezha haklı. Yalnızca inatçılık yapıyorsun."

Kitay gözlerini devirdi. "Tabii ki sen bu deliliğe katılırsın. Ne bekledim ki?"

"Belki de delilik," dedi Rin. "Ama Milisler için savaşmaktan iyidir. Hadi ama, Kitay. Eski hayatına dönemeyeceğini biliyorsun."

Adalet ve sadakat arasındaki zıtlığı çözmeyi ne kadar çok istediğini Kitay'ın gözlerinde görebiliyordu – çünkü zavallı, ilkeleri ve değerleri olan, her zaman doğru olanı yapmaya uğraşan Kitay, askeri darbenin gerekli olabileceğini kabullenemiyordu.

Ellerini havada savurdu. "Öyle olsa bile, cumhuriyetinize katılabileceğimi düşündüren ne? Babam İmparatorluk'un *savunma bakanı*."

"O zaman yanlış yöneticiye hizmet ediyor," dedi Nezha.

"Anlamıyorsun! Bütün ailem başkentte. Bunu bana karşı kullanabilirler – annem, kardeşim—"

"Onları kurtarabiliriz," dedi Nezha.

"Ah, beni kurtardığınız gibi mi? Harika, eminim gecenin kōründe evleri yanarken kaçırılmaya *bayılacaklar*."

"Sakin ol," dedi Rin. "Hayatta olurlar. Endişelenmen gerekmez."

"Sanki nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diye çıkıştı Kitay. "Aileye en yakın şeyin, kendini bunun kadar aptalca bir görevde ōldürten, intihara meyilli bir manyaktı."

Rin, Kitay'ın bunu sōylerken bile çizgiyi aştığını fark ettiğini gōrebiliyordu. Nezha donakaldı. Kitay göz kırpıştırarak Rin'le gōz gōze gelmemeye uğraştı. Rin bir an için onun dayanamayıp ōzür dileyeceğini umdu ama Kitay bakışlarını kaçırdı.

Gōğsüne bir ağrı saplandı. Onun tanıdığı Kitay ōzür dilerdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Nezha duvara, Kitay yere bakıyor; ikisi de Rin'le gōz gōze gelmiyordu.

Sonunda Kitay birinin onları bağlamasını bekliyor gibi ellerini uzattı. "Beni gemi hapishanesine indirseniz iyi olur," dedi. "Tutsaklarınızın güvertede dolanmasını istemezsiniz."

BÖLÜM 7

Rin odasına döndüğünde kapıyı dikkatle içeriden kilitledi, dört kilidi de yerine oturtup ne olur ne olmaz diye bir de kapıya sandalye dayadı. Sonra yatağına uzandı. Gözlerini kapatıp rahatlamaya ve kendini güvende hissetmeye çalıştı. Güvendeydi. Müttefikleriyleydi. Peşinde kimse yoktu.

Uykusu gelmedi. Bir şey eksikti.

Ne olduğunu anlaması biraz sürdü. Geminin sudaki sarsıntısını hissetmeyi bekliyordu ama *Seagrim* öyle büyük bir gemiydi ki güvertesinde olmak karada olmak kadar hareketsizdi. Bir kez olsun sabit zemindeydi.

İstediği buydu, değil mi? Olması gereken yerdeydi ve gidecek bir yeri vardı. Artık sürüklenmiyordu, başarısız olacağını bildiği planlar yapmaya çabalayıp durmuyordu.

Bakışlarını tavana dikip nabzını yavaşlatmaya çalıştı. Ama bir şeylerin ters olduğu hissini üstünden atamıyordu – içinde yalnızca dalgaların hareketinin yoksunluğundan ibaret olmayan bir huzursuzluk vardı.

Parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti. Sonra avuçlarında başlayan bir ısı dalgası kollarına ve göğsüne yayıldı. Ondan bir dakika sonra da baş ağrısı başladı ve yakıcı acı dişlerini sıkmasına sebep oldu.

Sonra alevler gözkapaklarını yakmaya başladı.

Speer'ı ve Federasyon'u gördü. Küller ve kemikler eriyerek birbirine karıştı; sıska, yakışıklı bir siluet etlinde uç çatallı mızrakla ona yaklaştı.

"Seni aptal orospu," diye fısıldadı Altan. İleri uzandı. Elleri, Rin'in boynuna dolandı.

Rin aniden gözlerini açtı. Doğrulup çaresizce derin derin nefes alıp verdi. Paniğini yatıştırmaya çalıştı.

Aniden neyin yanlış hissettirdiğini buldu.

Bu gemide afyona erişimi yoktu.

Hayır. Sakin ol. Sakin.

Bir zamanlar Sinegard'da, Üstat Jiang zihnini Anka'ya kapatmasına yardım etmeye çalışırken düşüncelerini toparlayıp var olmamaya benzeyen bir boşluğa ulaşmasını sağlayacak teknikler öğretmişti. Ölü gibi düşünmeyi öğretmişti.

Rin o zamanlar bu dersleri küçümsemişti. Şimdi ise hatırlamaya çalışıyordu. Jiang'ın ona saatlerce tekrarlattığı mantraları hatırlıyordu. *Yokluk. Ben yokum. Hiçliğim. Hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum... Ben kumum, ben tozum, ben külüm.*

İşe yaramıyordu. Panik dalgaları sakinliğini bozuyordu. Parmaklarındaki karıncalanma bıçaklara dönüşmüştü. Alev almıştı, her yeri yanıyordu ve Altan'ın sesi her yerde yankılanıyordu.

Ölen sen olmalıydın.

Kapıya koşup sandalyeyi tekmeleyerek çekti, kilitleri açı ve koridora çıplak ayak koştu. Gözlerine bıçaklar saplanıyor, görüşünü bulandırıyordu.

Gözlerini kıstı ve loş ışıkta görmeye çalıştı. Nezha, odasının koridorun sonunda olduğunu söylemişti... O zaman, bu oda... Kapı açılıp aralıkta Nezha belirene kadar kapıya delicesine vurdu.

"Rin? Ne yapı—"

Rin, Nezha'nın tişörtünü yakaladı. "Doktorunuz nerede?"

Nezha'nın kaşları havaya fırladı. "Yaralandın mı?"

"*Nerede?*"

"İlk güverte, sağdan üçüncü kapı ama—"

Merdivenlere doğru koşarken Nezha'nın cümlesini bitirmesini beklemedi. Peşinden koştuğunu duydu ama umurunda değildi; önemli olan tek şey afyon, afyonruhu veya gemide bulundurdukları benzer bir şeydi.

Ama doktor onu ofisine almadı. Kapıyı vücuduyla tıkadı; bir eli çerçevede, diğeri kapının kolundaydı.

"Ejderha Savaş Lordu'nun emri." Onu bekliyor gibiydi. "Sana bir şey verememem."

"Ama ihtiyacım... bu acı, katlanamıyorum, bana—"

Doktor kapıyı kapatmaya yeltendi. "İdare etmen gerekecek."

Rin ayağını kapının arasına sıkıştırdı. "Azıcık," diye yalvardı.

Sesinin kulağa ne kadar acınası geldiği umurunda değildi, bir şeye ihtiyacı vardı. Ne olursa. "*Lütfen.*"

"Emirlerim bu yönde," dedi doktor. "Yapabileceğim bir şey yok."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Rin. Doktor irkilip kapıyı çarparak kapattı ama Rin aksi yönde koşmaya başlamıştı bile. Merdivene yaklaşırken ayak sesleri yankılanıyordu.

Üst güverteye ulaşmalıydı, herkesten uzağa. Kötü anıların cam kırıkları gibi zihnine saplanışını hissedebiliyordu; bastırdığı anılar gözlerinin önünde uçuşuyordu – Golyn Niis'teki cesetler, araştırma merkezindeki cesetler, Speer'daki cesetler ve her biri Shiro'nun yüzünü taşıyan, gülüp onu işaret ederek öfkesini kat kat artıran askerler—

"Rin!"

Nezha ona yetişmişti. Rin'in omzunu tuttu. "Ne halt—"

Rin aniden döndü. "Baban nerede?"

"Sanırım amiralleriyle görüşüyor," diye kekeledi Nezha. "Ama ben olsam—"

Rin onu itti. Nezha koluna uzansa da Rin kenara kaçıp koridoru geçerek aşağı, Vaisra'nın ofisine koştu. Kapı kolunu denedi –kilitliydi– ve açılana dek kapıyı öfkeyle tekmeledi.

Vaisra onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

"Beyler," dedi, "bizi yalnız bırakın lütfen."

Odadakiler tek kelime etmeden çıkıp gittiler. Hiçbiri Rin'e bakmadı. Vaisra kapıları kapatıp kilitledi ve ona döndü. "Senin için ne yapabilirim?"

"Doktora bana afyon vermemesini söylemişsin," dedi Rin.

"Evet."

Rin'in sesi titredi. "Bana bak, göt herif, benim ona *ihtiyacım*—"

"Ah, hayır, Runin." Vaisra küçük bir çocuğu azarlar gibi parmağını salladı. "Bahsetmeliydim. Anlaşmamızın son koşulu bu. Ordumda afyon bağımlılarına yer yok."

"Bağımlı değilim, yalnızca..." Başına bir ağrı saplanınca yüzünü buruşturarak cümlesini yarıda kesti.

"Kafan güzelken işime yaramazsın. Ayık olman gerek. Güz Sarayı'na sızıp İmparatoriçe'yi öldürebilecek birine ihtiyacım var, afyon bağımlısı bir bok çuvalına değil."

"Anlamıyorsun," dedi Rin. "Beni uyutmazsanız bu gemideki herkesi yakacağım."

Vaisra omuz silkti. "O zaman seni denize atarız."

Rin ona bakakaldı. Anlayamıyordu. Nasıl bu kadar sakindi? Neden geri adım atmıyor, ondan korkmuyordu? Böyle olmaması gerekiyordu – onu tehdit ettiğinde Vaisra'nın istediğini yapması gerekiyordu, hep böyle olmuştu.

Rin neden onu korkutamıyordu?

Çaresizce yalvarmaya başladı. "Canımın ne kadar yandığını bilmiyorsun. Zihnimde... tanrı hep zihnimde ve *canım yanıyor*..."

"Sebebi tanrı değil." Vaisra ayağa kalkıp ona doğru ilerledi. "Öfke. Ve korkun. İlk defa bir savaş gördün ve sinir sistemin kendini kapatamıyor. Daima korkuyorsun. Herkesin sana saldıracağını sanıyorsun ve sana saldırmalarını *istiyorsun* ki onlara zarar verecek bir sebebin olsun. Bu bir Speerlı problemi değil, askerlerin hepsinin yaşadığı bir şey. Ve çözümü afyon değil. Bundan kaçış yok."

"O zaman ne—"

Ellerini Rin'in omuzlarına koydu. "Yüzleşmelisin. Gerçekliğinin bu olduğunu kabul etmelisin. Direnmelisin."

Rin'in denediğini anlamıyor muydu? Kolay olduğunu mu sanıyordu? "Hayır," dedi. "Benim—"

Vaisra başını yana eğdi. "'Hayır' ne demek?"

Rin'in dili ağırlaşmıştı. Tüm vücudu terliyordu, ellerindeki damlacıkları görebiliyordu.

Vaisra sesini yükseltti. "Emirlerime karşı mı çıkıyorsun?"

Rin titrek bir nefes aldı. "Yapamıyorum. Direnemiyorum."

"Ah, Runin. Anlamıyorsun. Artık benim askerimsin. Emirlerime uyacaksın. Zıpla dediğimde, ne kadar yükseğe, diye soracaksın."

"Ama *yapamıyorum*," diye tekrarladı Rin.

Vaisra sol elini kaldırdı, bir an için eklemlerini inceledi ve elinin tersiyle Rin'in suratına vurdu.

Rin darbenin etkisinden çok şaşkınlıkla geri tökezledi. Yüzü acımıyordu, bir şimşeğe dokunmuş gibi şiddetle sızlıyordu sadece. Dudağına dokundu. Eline kan bulaştı.

"Bana vurdun," dedi şaşkınlıkla.

Vaisra, kızın çenesini yakalayıp kendine bakmaya zorladı. Rin öfkelenemeyecek kadar şaşkındı. Kızgın değildi, korkuyordu. Kimse ona böyle dokunmaya cüret edememişti. Uzun zamandır kimse ona böyle davranmamıştı.

Altan'dan beri.

"Daha önce de Speerlı terbiye ettim." Vaisra parmağını Rin'in yanağında gezdirdi. "İlk değilsin. Soluk ten. Göçük gözler. Afyonla hayatını harcıyorsun. Buram buram afyon kokuyorsun. Neden Speerlılar genç ölüyordu, biliyor musun? Ölene kadar afyon içiyorlardı. Şu anki hâlinle ancak altı ayın var."

Tırnaklarını Rin'in tenine öyle sıkı batırdı ki Rin'in nefesi kesildi. "Buraya kadar. Artık afyon yok. İşin bitince istediğin kadar içebilirsin. O zamana dek yok."

Rin ona inanamayarak baktı. Acıyı hissetmeye başlıyordu. Yüzü önce hafifçe sızladı, sonra zonklamaya başladı. Bir hıçkırık boğazında düğümlendi. "Ama çok canım acıyor..."

"Ah, Runin. Zavallı Runin." Rin'in saçını okşayıp yaklaştı. "Acını *siktir et*. Azıcık disiplinle çözemeyeceğin bir şey değil. Anka'yı engelleyecek gücün var. Zihnin kendini koruyabilir ama yapmıyordun çünkü afyonu bir kaçış yolu olarak kullanıyordun."

"Çünkü ihtiyacım—"

"İhtiyacın olan şey *disiplin*." Vaisra, Rin'in başını daha da yukarı kaldırdı. "Odaklanman gerek. Zihnini güçlendirmen. Çığlıkları duyduğunu biliyorum. Bununla yaşamayı öğren. Altan öğrenmişti."

Rin konuşurken kan tadı adı. "Ben Altan değilim."

"O zaman olmayı öğren," dedi Vaisra.

Rin odasında kendi başına acı çekti, kapısını kilitledi, isteği üzerine kapıda üç asker bekledi.

Yatakta yatmaya katlanamıyordu. Çarşaflar cildini tırmalıyor ve bütün vücuduna yayılan sızlamayı daha da kötüleştiriyordu. Yere kıvrılıp başını dizlerinin arasına aldı ve ileri geri sallanırken çığlık atmamak için parmaklarını ısırdı. Bütün vücudu kasılıyor ve titriyordu, biri sırayla tüm iç organlarının üstünde tepiniyormuş gibi hissediyordu.

Geminin doktoru, afyon bağımlılığının yerini daha hafif bir uyuşturucunun alabileceği gerekçesiyle ona hiçbir şey vermemişti. Zihnini susturacak, gözlerini her kapattığında gördüğü afyon kaynaklı halüsinasyonlar ve Anka'nın ona gösterdiği korkunç sahneleri bastıracak hiçbir şeyi yoktu.

Ve tabii ki Altan. Gördükleri daima Altan'a bağlanıyordu. Bazen bir iskelede yanıyor, bazen ameliyat masasında acıyla inliyor, bazen de hiç yara almamış oluyordu; Rin'in canını en çok yakanlar sonunculardı çünkü o zaman Altan onunla konuşuyordu—

Yanağı hâlâ Vaisra'nın tokadından dolayı yanıyordu ama rüyalarında ona vuran Altan'dı, Rin ona afallamış bir şekilde bakarken Altan sırıtıyordu.

"Bana vurdun," dedi Rin.

"Vurmam gerekiyordu," diye cevapladı Altan. "*Birinin* vurması gerekiyordu. Hak etmiştin."

Gerçekten hak etmiş miydi? Bilmiyordu. Önemli olan tek şey Altan'ın ne düşündüğüydü ve halüsinasyonlarında Altan, Rin'in ölmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Hayal kırıklığısın," diyordu.

"Benim yaptıklarıma yaklaşamazsın bile," diyordu.

"Ölen sen olmalıydın," diyordu.

Ve hepsinin altında, dile getirilmeyen bir komut vardı: *İntikamımı al, intikamımı al, intikamımı al...*

Bazen, kısa bir an için, halüsinasyonlar Altan'ın ona zarar vermediği bir senaryoya dönüşüyordu. Onu seviyor, dokunuşları şefkatli oluyordu. Ama bu anlar gerçek gibi gelmiyordu çünkü Altan'ın doğası da onu tüketen ateş gibiydi: Etrafındaki herkesi yakmıyorsa kendi değildi.

En sonunda bitkinlikten uyuyakaldı ama uykusu huzursuz ve bölük pörçüktü; her dalışında çığlık atarak uyanıyordu ve gece boyunca ancak parmaklarını ısırarak sessiz kalabiliyordu.

"Lanet olsun, Vaisra," dedi. "Siktir. Siktir. *Siktir.*"

Ama Vaisra'dan nefret edemiyordu. Yorgunluktan dolayı olabilirdi; korku, yas ve öfkeyle öylesine bitkin düşmüştü ki başka bir şey hissetmesi çok zordu. Ama buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendini öldürmekte olduğunu, kendi başına afyonu bırakacak gücü olmadığını ve ona bıraktırabilecek tek kişinin öldüğünü aylardır biliyordu.

Onu Altan'ın kontrol ettiği gibi kontrol edebilecek birine ihtiyacı vardı. Bunu itiraf etmekten nefret etse de kurtarıcısı Vaisra olmuştu.

Gündüzler daha kötüydü. Gün ışığı beynini zonklatıyordu. Ama kamarasında daha fazla kalırsa aklını kaçıracaktı, bu yüzden Nezha eşliğinde dışarı çıkmıştı. Üst güverteye çıkarlarken Nezha kolunu sımsıkı tutuyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Nezha.

Saçma bir soruydu, sessizliği bozmak için sorulduğu belliydi çünkü nasıl olduğu *bariz* olmalıydı: Uyumamıştı, yorgunluk ve yoksunluktan kontrol edilemez şekilde titriyordu ve sonunda bayılacağı noktaya gelmeyi umuyordu.

"Konuş benimle," dedi Rin.

"Ne hakkında?"

"Ne olursa olsun. Şu hâlim dışında."

Nezha başını ağrıtmayacak bir mırıltıyla ona sarayla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı; şu Savaş Lordu'nun karısının kimle yattığı, bu Savaş Lordu'nun çocuğunun asıl babasının kim olduğu gibi anlamsız dedikodular.

Konuşurken Rin de onu izledi. Yüzünün detaylarına odaklanmak biraz da olsa dikkatini dağıtıyordu. Sol gözünün sağ gözünden birazcık daha fazla açılışı. Kaşlarının kıvrımı. Sağ yanağındaki yaraların gelincik çiçeğine benzerliği.

Rin'den çok daha uzundu. Ona bakmak için başını kaldırması gerekiyordu. Sinegard'a başladıklarında neredeyse aynı boyda, aynı yapıdalardı. İkinci sınıfa geldiklerinde Nezha hızla irileşmeye başlamıştı. Ama Sinegard'da daha *çocuktular*, bir gün gerçekleri olacağına inanmadıkları savaş oyunları oynayan aptal, naif çocuklar.

Rin bakışlarını nehre çevirdi. *Seagrim* ülkenin iç kısımlarına doğru ilerliyor, Murui'de akıntının tersine yüzüyordu. Çarkçılar çamurlu sularda gemiyi nehir yukarı götürmek için çabalarken çok yavaş ilerliyorlardı.

Nehir kıyısına baktı. Halüsinasyon olup olmadığından emin değildi ama uzakta hareket eden ufak şekiller görüyordu, bir odun parçasında yürüyen karıncalar gibi.

"Şunlar insan mı?" diye sordu.

Öyleydiler. Şimdi daha net görüyordu – taşıdıkları çuvalların ağırlığı altında iki büklüm olmuş yetişkinler, nehir kıyısında çıplak ayak tökezleyen çocuklar ve ebeveynlerinin sırtına bağlı bambu sepetlerdeki bebekler.

"Nereye gidiyorlar?"

Nezha bu soruya birazcık şaşırmış gibiydi. "Mülteciler."

"Nereden?"

"Her yerden. Federasyon'un talan ettiği tek şehir Golyn Niis değildi. Tüm kırsal şehirleri yok ettiler. Biz Khurdalain'de anlamsız bir kuşatmaya direnirken onlar güneye ilerliyor, halkın elinde ne var ne yoksa alıp köyleri ateşe veriyordu."

Rin hâlâ ilk söylediğine takılmıştı. "Yani Golyn Niis..."

"Hayır. Yanından bile geçmez."

Bunun ne kadar fazla ölü anlamına geldiğini algılayamıyordu bile. Golyn Niis'te kaç kişi vardı? Bunu diğer vilayetlerle çarpınca bir milyona yakın bir sayı çıkıyordu.

Ve şimdi, Nikara mülteciler ülkenin dört bir yanından evlerine dönüyordu. Savaşta yok olan şehirlerden kuzeybatıya ilerleyen insan akışı tersine dönmüştü.

"'Kederimin boyutunu sordun,'" diye ezberinden okumaya başladı Nezha. Rin bu dizeyi tanıdı – uzun zaman önce okulda öğrenmişti, bir İmparator'un gelecek nesillere sınav konusu olan son sözleriydi. "'Ve yanıtladım, baharda doğuya akan bir nehir gibi.'"

Murui'de ilerlerlerken nehir kıyısında toplanmış insanlar kollarını *Seagrim*'e uzatmış bağırıyorlardı.

"Lütfen, vilayetin kıyısına kadar..."

"Kızlarımı alın, beni bırakın ama kızlarımı alın..."

"Yeriniz var! Yeriniz var, lanet olsun size..."

Nezha nazikçe Rin'in bileğini çekti. "Hadi aşağı inelim."

Rin başını salladı. Görmek istiyordu.

"Neden kayık göndermiyorlar?" diye sordu. "Neden onları evlerine götüremiyoruz?"

"Evlerine gitmiyorlar, Rin. Kaçıyorlar."

Rin'in midesine taş oturdu. "Ne kadarı hâlâ orada?"

"Mugenliler mi?" Nezha iç çekti. "Tek bir ordu değiller. Ayrı

ayrı birlikler. Üşümüş, aç, öfkeliler ve gidecek hiçbir yerleri yok. Artık hırsız ve haydutlar."

"Kaç kişi?"

"Yeterince."

Rin elini yumruk yaptı. "Barış getirdiğimi sanıyordum."

"*Zafer* getirdin," dedi Nezha. "Sonrasında olan bu. Savaş Lordları vilayetlerini zor kontrol ediyor. Kıtlık var. Suç oranı sürekli artıyor – yalnızca Federasyon haydutlarından dolayı da değil. Nikaralar birbirinin boğazına yapıştı. Yokluk insanları bu hâle getiriyor."

"Tabii sen de bunun yeni bir savaş için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorsun."

"Yeni bir savaş kaçınılmaz. Ama belki bir sonraki büyük savaşı engelleyebiliriz. Cumhuriyet'in büyüme sancıları olacak. Ama temeli atabilirsek –bir sonraki işgalin ihtimalini azaltan ve gelecek nesilleri güvende tutabilecek bir yapı kurabilirsek– o zaman başarılı olmuşuz demektir."

Temel. Büyüme sancıları. Gelecek nesiller. Ne soyut konseptler, diye düşündü Rin; sıradan bir köylünün aklının almayacağı konseptler. İmparatorluk'un kıyıları batarken Sinegard'daki tahtta kimin oturduğunun ne önemi vardı?

Çocukların ağlayışları bir anda dayanılmaz hâle geldi.

"Onlara bir şey veremez miyiz?" diye sordu. "Para? Gümüşün yok mu?"

"Nerede harcayacaklar?" diye sordu Nezha. "Onlara sayamayacakları kadar çok para da versen bir şey alabilecekleri yer yok. Kaynak yok."

"Peki yemek?"

"Onu denedik. Ama bir lokma için birbirlerini parçalıyorlar. Hoş bir görüntü değil."

Rin çenesini ellerine dayadı. Kalabalık arkalarında kalmıştı: görmezden gelinmiş, alakasız, ihanete uğramış.

"Bir şaka duymak ister misin?" diye sordu Nezha.

Rin omuz silkti.

"Hesperyalı bir misyoner, ortalama Nikara köylüsünün hâlinin, çenesine kadar gelen suda duran bir adam gibi olduğunu söylemiş," dedi Nezha. "En ufak dalga bile onu batırmaya yetiyor."

Murui'yi izleyen Rin bunu hiç komik bulmadı.

O gece kendini boğmaya karar verdi.

Bu planlanmış bir eylem değildi, çaresizliktendi. Acı öyle kötü hâle gelmişti ki askerlere yardım etmeleri için yalvararak kapıyı yumrukladı. Kapıyı açtıklarında aralarından fırlayıp merdivenlerden yukarı koştu ve ana güverteye çıktı.

Muhafızlar arkasından koşarak yardım çağırdı ama Rin çıplak ayakları tahta zemine vururken hızını iki katına çıkardı. Ayağına kıymıklar saplanıyordu ama bu *iyi* bir acıydı çünkü yarım saniyeliğine de olsa zihnindeki çığlıkları susturuyordu.

Tırabzan göğsüne geliyordu. Kollarından güç alıp üstüne tırmanmaya çalıştı ama kolları zayıftı –şaşırtıcı derecede zayıftı, bu kadar güçsüzleştiğini fark etmemişti– ve tırabzana yaslanıp kaldı. Yeniden denedi ve kendini, üst vücudu tırabzandan aşağı sarkacak kadar kaldırmayı başardı. Bir an için öylece salındı, *Seagrim*'in gövdesine sürünen karanlık suları izledi.

Bir çift kol onu belinden yakaladı. Rin tekmeler atıp çırpındı ama kollar onu geri çekerken daha da sıktı. Rin başını çevirdi.

"*Suni?*"

Suni onu belinden kavrayıp küçük bir çocuk gibi taşıyarak pruvadan uzaklaştı.

"Bırak beni," dedi Rin nefes nefese. "*Bırak!*"

Suni onu yere indirdi. Rin kaçmaya çalıştı ama Suni bileklerini yakalayıp kollarını arkasında birleştirdi ve onu oturmaya zorladı.

"Nefes al," diye komut verdi. "Sadece nefes al."

Rin dediğini yaptı. Acı azalmadı. Çığlıklar susmadı. Rin titremeye başladı ama Suni kollarını bırakmadı. "Nefes alıp vermeye devam edersen sana bir hikâye anlatırım."

"Sikik hikâyeni dinlemek istemiyorum," dedi Rin nefes nefese.

"İsteme. *Düşünme.* Sadece nefes al." Suni'nin sesi kısık ve yatıştırıcıydı. "Maymun Kral ve ayın hikâyesini duydun mu?"

"Hayır," diye inledi Rin.

"O zaman iyi dinle." Suni tutuşunu çok az gevşetti, yalnızca kollarını acıtmayacak kadar. "Bir zamanlar, Maymun Kral, Ay Tanrıçası'nı ilk kez görmüş."

Rin gözlerini kapatıp Suni'nin sesine odaklanmaya çalıştı. Suni'nin bu kadar konuştuğunu hiç duymamıştı. Her zaman çok sessiz ve içine kapanıktı, kendi zihnini kontrol etmeye alışkın değilmiş de ânın tadını çıkarıyormuş gibi. Rin sesinin ne kadar yumuşak olduğunu unutmuştu.

Suni devam etti. "Ay Tanrıçası gökyüzüne yeni yükselmişti ve hâlâ Dünya'ya o kadar yakın süzülüyordu ki yüzeyde yüzü görülebiliyordu. Çok güzeldi."

Rin'in zihninin derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Bu hikâyeyi biliyordu. Horoz Vilayeti'nde Ay Festivali sırasında çocuklara anlatıyorlardı, her sonbaharda çocuklar ay pastası yiyip pirinç kâğıtlarına yazılı bilmeceler çözüyor ve kâğıt fenerler uçuruyordu.

"Ve Kral âşık oldu," diye fısıldadı Rin.

"Doğru. Maymun Kral tutkuyla yanıp tutuşuyordu. Ona sahip olmalıyım, diye düşünüyordu, yoksa öleceğim. Bu yüzden en iyi askerlerini Ay Tanrıçası'nı okyanustan kurtarmaya gönderdi. Ama başarısız oldular zira ay okyanusta değil gökte yaşıyordu ve askerler boğuldu."

"Neden?" diye sordu Rin.

"Neden mi boğuldular? Neden mi ay onları öldürdü? Çünkü onu bulmak için gökyüzüne tırmanmıyorlardı, denize dalıp yansımasına gidiyorlardı. Yakalamaya çalıştıkları şey bir illüzyondu, gerçek değil." Suni'nin sesi katılaştı. Bir fısıltının ötesine geçmedi ama bağırsa da ancak bu kadar etkili olurdu. "Tüm hayatını gerçek olduğunu zannettiğin bir illüzyonu kovalayarak geçiriyorsun, sonra da fark ediyorsun ki bir alıksın ve daha ileri gidersen boğulacaksın."

Rin'in kollarını bıraktı.

Rin ona döndü. "Suni..."

"Altan bu hikâyeyi severdi," dedi Suni. "İlk defa ondan duymuştum. Ne zaman beni sakinleştirmesi gerekse bunu anlatırdı. Maymun Kral'ın bir tanrı değil de her insan gibi saf ve budala olduğunu düşünmenin yardım edeceğine inanırdı."

"Maymun Kral götün teki," dedi Rin.

"Ve Ay Tanrıçası da tam bir kaltak," dedi Suni. "Gökyüzünde oturup maymunların onun için boğuluşunu izlemiş. Bu onun nasıl biri olduğunu gösteriyor."

Bu Rin'i güldürdü. Bir an için aya baktı. Yarımay koyu renkli, incecik bir bulutun arkasına saklanmıştı. Rin, onu aptal erkekleri ölümüne sürüklemeyi bekleyen cilveli ve sinsi bir kadın olarak hayal edebiliyordu.

Elini Suni'ninkinin üstüne koydu. Suni'nin eli kocamandı, ağaç kabuğu gibi sert ve nasırlarla kaplıydı. Rin'in zihninde binlerce soru uçuşuyordu.

Seni kim böyle yaptı?

Ve daha önemlisi, *Pişman mısın?*

"Yalnız başına acı çekmene gerek yok." Suni ona nadir gülümsemelerinden birini armağan etti. "Yalnız değilsin."

Rin de ona gülümseyecekti ama aniden midesi bulanmaya başladı ve başını eğdi. Güverteye kusmuk sıçradı.

Rin kanlı balgam kusarken Suni sırtını ovaladı. Öğürmesi bittiğinde Rin kuvvetli, derin hıçkırıklarla nefes alırken Suni, onun kusmuk kaplı saçlarını gözünün önünden çekti.

"Çok güçlüsün," dedi Suni. "Ne görüyorsan, ne hissediyorsan senden güçlü olamaz."

Ama Rin güçlü olmak istemiyordu. Çünkü güçlü olursa ayık olması gerekirdi ve ayık olursa da eylemlerinin sonuçlarını düşünmesi gerekirdi. O zaman da zihnindeki o yarığa bakması gerekirdi. O zaman Mugen Federasyonu şekilsiz bir bulanıklık olmaktan çıkar, kurbanları anlamsız sayılardan fazlası olurdu. Bir tek ölümün ne anlama geldiğini algılar ve her birini tek tek düşünmek zorunda kalırdı.

Ve bunları kabul etmek istiyorsa bir şey olmalıydı, *öfke* dışında bir şey hissetmeliydi ama öfkeli olmayı bırakırsa dağılmaktan korkuyordu.

Ağlamaya başladı.

Suni saçını düzeltti. "Yalnızca nefes al," diye mırıldandı. "Benim için nefes al. Olur mu? Beş kez nefes al."

Bir. İki. Üç.

Suni sırtını ovalamaya devam etti. "Önümüzdeki beş saniyeyi atlatmaya bak sadece. Sonra bir beş daha. Ve bir beş daha."

Dört. Beş.

Sonra bir beş daha. Ve tuhaf da olsa o beş, öncekinden daha kolaydı.

"İşte böyle," dedi Suni, belki onuncu seferden sonra. Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse fısıltı bile değildi. "İşte, bak, başardın."

Rin nefes aldı, saydı ve Suni'nin ne demesi gerektiğini nasıl bildiğini merak etti.

Bunu daha önce Altan'la yaşayıp yaşamadığını merak etti.

"Sorun yok, iyi olacak," dedi Suni.

Rin kiminle konuştuğunu görmek için başını kaldırdı ve gölgelerde dikilen Vaisra'yı gördü.

Askerlerin çağrısına cevap vermesi uzun sürmüş olamazdı. Bunca zamandır orada bekliyor, hiç konuşmadan onları mı izliyordu?

"Hava almaya çıktığını duydum," dedi.

Rin yanağındaki kusmuğu elinin tersiyle sildi. Vaisra'nın bakışları lekeli kıyafetlerinden yüzüne kaydı. Rin ifadesini okuyamıyordu.

"İyi olacağım," diye fısıldadı.

"Olacak mısın?"

"Onunla ilgileneceğim," dedi Suni.

Bir anlık sessizlik. Vaisra başıyla sertçe onayladı.

Bir an daha geçtikten sonra Suni, Rin'i yerden kaldırıp kamarasına yürümesine yardım etti. Bir elini Rin'in omzuna doladı; sıcak, sağlam ve rahatlatıcıydı. Gemi sert bir dalgayla sarsılınca Rin tökezleyerek ona çarptı.

"Özür dilerim," dedi.

"Dileme," dedi Suni. "Ve endişelenme. Ben buradayım."

Beş gün sonra *Seagrim* batık bir şehrin üstünden geçti. Rin nehirden çıkan binaları ilk gördüğünde suda yüzen ağaç parçaları veya taşlar olduğunu sandı. Yakınlaştıklarında batık tapınakların kıvrımlı çatılarını ve yüzeyin altındaki evleri görebiliyordu. Koca bir kasaba suyun altından başını çıkarıyordu.

Sonra cesetleri gördü – yarı yenmiş, şişmiş, rengi değişmiş, hepsinin yapış yapış gözleri yendiği için gözyuvarları karanlık deliklerden ibaret olan cesetleri. Nehri bloke etmişlerdi, öyle hızlı çözünüyorlardı ki tayfa gemiye tırmanmaya çalışan kurtçukları uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Denizciler cesetleri uzun sopalarla itip gemiye yol açmak için

pruvada toplandı. Cesetler nehrin iki yanında yığıldı. Birkaç saatte bir denizciler *Seagrim*'in hareket edebilmesi için aşağı inip cesetleri istiflemek zorunda kalıyordu – kimin ineceğini yılgın bir kurayla belirliyorlardı.

"Ne oldu burada?" diye sordu Rin. "Murui mi taştı?"

"Hayır. Baraj yıkıldı." Nezha'nın öfkeden rengi atmıştı. "Daji, Murui vadisini su altında bırakmak için barajı yıktırdı."

Bu Daji değildi. Rin, bunun kimin eseri olduğunu biliyordu.

Ama başka kimse biliyor muydu?

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Tabii. Kuzeydeki Federasyon birliklerini halletti. Kuzeydeki birliklerinin onları kıymaya çevirmesine yetecek kadar köşeye kıstırdı. Ama sel yüzlerce köyü yok etti, yani binlerce kişinin artık evi yok." Nezha elini yumruk yaptı. "Bir yönetici bunu nasıl yapar? Kendi *halkına*?"

"Daji olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Rin temkinle.

"Başka kim olabilir? Bu kadar büyük bir emrin yukarıdan gelmesi gerekiyor. Değil mi?"

"Haklısın," diye mırıldandı Rin. "Başka kim olabilir?"

Rin, ikizleri geminin kıçında otururken buldu. Tırabzana konuşlanmış, arkalarındaki yıkıntıyı izliyorlardı. Rin'in yaklaştığını görünce ikisi de aşağı inip neden geldiğini biliyormuşçasına ona dikkatle baktılar.

"Nasıl bir his?" diye sordu Rin.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Chaghan.

"Sen de yaptın," dedi Rin neşeyle. "Yalnızca ben değil."

"Git uyu," dedi Chaghan.

"Binlerce kişi!" diye övündü Rin. "Karıncalar gibi boğuldu. Gurur duyuyor musun?"

Qara başını çevirdi ama Chaghan gururla çenesini kaldırdı. "Ben Altan'ın emirlerini yerine getirdim."

Bu Rin'in tiz bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Ben de! Ben de onun emirlerini uyguluyordum! Speerlıların intikamını al dedi ve ben de aldım, yani o da benim suçum değil çünkü Altan *dedi ki*—"

"Kes sesini," diye çıkıştı Chaghan. "Dinle... Vaisra baraj kapaklarının açılmasını Daji'nin emrettiğini sanıyor."

Rin hâlâ kıkırdıyordu. "Nezha da öyle."

Chaghan telaşlandı. "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey, tabii ki. Salak değilim."

"Kimseye gerçeği söyleyemezsin," diye araya girdi Qara. "Ejderha Cumhuriyeti'nde kimsenin bundan haberi olamaz."

Rin bunu tabii ki anlıyordu. Ejderha Ordusu'nun Cike'a düşman kesilmesine sebep olacak bir şey yapmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama o anda tek düşünebildiği şey, toplu katliam yapan tek kişinin kendisi olmadığıydı.

"Merak etme," dedi. "Söylemem. Tek canavar ben olurum. Bir tek ben."

İkizler gergin görünüyordu ama Rin gülüşünü bastıramıyordu. Dalga vurmadan hemen önce ne hissettiklerini düşündü. Ezici bir dalga evlerini yutup köylerini yerle bir etmeden, hayatlarını bitirmeden hemen önce siviller yemek hazırlıyor, oyun oynuyor, çocuklarını uyutuyor, sevişiyordu.

Güç dengesi artık böyleydi. Rin gibilerinin elini bir sallamasıyla doğal afetler dünya denen satranç tahtasındaki alakasız taşlar gibi beliriveriyor ve milyonlar yok oluyordu. Onun gibiler – tüm şamanlar– sanki kumdan kaleler, camdan evler, hedef alınıp yok edilebilecek varlıklarmış gibi koca koca şehirlerin üstünde tepinen çocuklardı.

Ankhiluun'dan ayrılışlarının yedinci sabahında acı yok oldu.

Rin ateşi olmadan uyandı. Başı ağrımıyordu. Tereddütle bir adım attı ve bu kadar dengeli oluşuna ve dünyanın fırıl fırıl dönmeyişine şaşırarak memnun oldu. Kapıyı açıp üst güverteye çıktı ve yüzüne sıçrayan nehir suyunun kendini bu kadar iyi hissettirmesiyle sersemledi.

Duyuları daha keskindi. Renkler daha canlıydı. Daha önce kokusunu alamadığı şeyleri koklayabiliyordu. Dünya, onun varlığından haberdar olmadığı bir canlılıktaydı.

Ve *zihninin kendine ait olduğunu* fark etti.

Anka gitmemişti, hâlâ zihninin köşesinde bekliyor, kulağına yok ediş hayalleri fısıldıyor ve arzularını kontrol etmeye çalışıyordu.

Ama bu sefer Rin ne istediğini biliyordu.

Kontrol istiyordu.

Kendi zihnini zayıf tuttuğu, alevleri geçici ve sürdürülemez olan bir çözümle bastırdığı için tanrının içgüdülerinin kurbanı olmuştu. Ama şimdi zihni berraktı, farkındalığı yüksekti ve Anka çığlık attığında onu susturabiliyordu.

Vaisra'yı görmeyi talep etti. Birkaç dakika içinde cevap geldi.

Vaisra ofisinde yalnızdı.

"Benden korkmuyor musun?" diye sordu Rin.

"Sana güveniyorum," dedi Vaisra.

"Güvenmemelisin."

"O zaman sana, senin kendine güvendiğinden daha çok güveniyorum." Vaisra tamamen farklı biri gibi davranıyordu. Sert kişiliği gitmişti. Sesi o kadar nazik ve teşvik ediciydi ki Rin'e Eğitmen Feyrik'i anımsattı.

Eğitmen Feyrik'i uzun zamandır düşünmemişti.

Uzun zamandır *güvende* hissetmemişti.

Vaisra sandalyesinde geriye yaslandı. "Hadi madem. Benim için ateşi çağırmayı dene. Çok az."

Rin elini açıp gözlerini avucuna dikti. Öfkesini hatırladı, karnındaki ateşi hissetti. Ama bu seferki his kontrol edilemez bir fırtına gibi değildi, öfkeli ama yavaş bir yanıştı.

Avucunda ufacık bir alev belirdi. Ve yalnızca o alevden ibaretti; ne daha fazlası ne daha azı, boyutunu büyütebilse de istediğinde küçültebiliyordu.

Gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı; yavaşça alevi yükseltmeye başladı, Vaisra "Dur," diyene dek alevden bir kurdeleyi uzattıkça uzattı.

Avucunu kapattı. Alev söndü.

Kalbinin ne kadar hızlı çarptığını ancak o zaman fark etti.

"İyi misin?" diye sordu Vaisra.

Rin başıyla onayladı.

Vaisra'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Çok memnundu. Gururlu görünüyordu. "Tekrar dene. Daha büyük olsun. Daha parlak. Şekiller ver."

Rin tereddüt etti. "Yapamam. O kadar kontrolüm yok."

"*Yapabilirsin*. Anka'yı düşünme. Bana bak."

Rin, Vaisra'nın gözlerine baktı. Bakışları onun çapası oldu.

Avucunda bir alev belirdi. Titrek elleriyle alevi bir ejderhaya çevirdi, ince alevler Vaisra ile arasındaki alanı kaplıyor, havayı ateşin ısısıyla ışıldatıyordu.

Daha çok, dedi Anka. *Daha büyük. Daha güçlü.*

Çığlıkları zihnini doldurdu. Rin onları bastırmaya çalıştı.

Alev sönmedi.

Rin titremeye başladı. "Hayır, yapa–yapamam, çıkman gerek—"

"Üstüne düşünme," diye fısıldadı Vaisra. "*Bana bak.*"

Yavaşça, neredeyse hayal gördüğünü sanacağı kadar usulca, gözkapaklarının ardındaki kızıllık azaldı.

Alev yok oldu. Rin dizlerinin üstüne çöktü.

"Aferin," dedi Vaisra usulca.

Rin, kollarını kendine dolayıp yerde ileri geri sallandı ve nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye sordu Vaisra.

Rin başını kaldırdı. Vaisra odanın öbür ucuna gidip bir çekmeceyi açtı ve kumaşla kaplı bir nesne çıkardı. Vaisra kumaşı açarken Rin irkildi ama içindeki yalnızca mat bir demir parçasıydı.

"O ne?" diye sordu.

Ama ne olduğunu biliyordu. Bu silahı nerede olsa tanırdı. Bulunduğu mücadelelerin izlerini taşıyan o çeliğe bakarak saatler geçirmişti. Normalde ahşap olması gereken kabzası bile metaldi çünkü Speerlıların tutarken erimeyecek silahlara ihtiyacı vardı.

Aniden başlayan baş dönmesinin afyon yoksunluğuyla alakası yoktu, Altan Trengsin'in o iskelede ölümüne yürüyüşünü hatırlamasından ötürüydü.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Onu nerede buldunuz?"

"Adamlarım Chuluu Korikh'te ele geçirdi." Vaisra eğilip üç uçlu mızrağı ona uzattı. "İstersin diye düşündüm."

Rin anlamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Sen... neden oradaydın?"

"Zannettiğinden daha çok şey bildiğimi kabul etmen lazım artık. Altan'ı arıyorduk. O, şey, işime yarardı."

Rin gözyaşlarının arasında alayla güldü. "Altan'ın sana katılacağını mı sandın?"

"Bence Altan bu İmparatorluk'u yeniden inşa etmek isterdi."

"O zaman onu hiç tanımamışsın."

"Halkını tanıyordum," dedi Vaisra. "Onu araştırma merkezinden kurtaran askerlerin başındaydım ve dövüşecek yaşa geldiğinde eğitimine yardım ettim. Altan bu Cumhuriyet için savaşırdı."

Rin başını salladı. "Hayır, Altan sadece bir şeyleri yakmak istiyordu."

Uzanıp mızrağı aldı, elinde tarttı. Tuhaf hissettiriyordu, ucu çok ağır, sapı tuhaf biçimde hafifti. Altan ondan çok daha uzundu ve mızrak da Rin'in rahat kullanamayacağı kadar uzundu.

Kılıç görevi görmezdi. Yatay darbeler için iyi değildi. Bu mızrağın çok isabetli kullanılması gerekiyordu. Yalnızca ölümcül darbelerle.

Mızrağı uzattı. "Alamam."

"Neden?"

Rin öyle çok ağlıyordu ki kelimeler ağzından zor çıktı. "Çünkü ben Altan değilim."

Çünkü ben ölmeliydim ve hayatta kalıp burada dikilen o olmalıydı.

"Hayır, değilsin." Saçını düzeltmiş olmasına rağmen Rin'in başını okşamaya devam etti. Diğer eli Rin'in parmaklarını tutup mızrağın kabasını sıkı sıkı tuttu. "Ondan daha iyi olacaksın."

Rin kusmadan katı yemek yiyebileceğinden emin olunca bir haftadır yiyeceği ilk yemek için güvertede Nezha'yla buluştu.

"Boğulma." Nezha eğleniyor gibiydi.

Rin ekmeğini mideye indirmekle o kadar meşguldü ki cevap veremedi. Gemideki yemek mi çok güzeldi, yoksa o bu kadar aç olduğu için hayatında yediği en güzel yemek gibi mi geliyordu emin değildi.

"Hava güzel," dedi Nezha, Rin yutkunurken.

Rin ağzı dolu olduğu için mırıldanarak ona katıldı. İlk birkaç gün doğrudan gün ışığına bakamamıştı. Artık gözleri yanmıyordu ve suda yansıyan ışıklara yüzünü buruşturmadan bakabiliyordu.

"Kitay hâlâ surat asıyor mu?" diye sordu.

"Yola gelir," dedi Nezha. "Hep inatçıydı."

"İnatçı hafif kalır."

"Biraz anlayış göster. Nezha asker olmayı hiç istemedi. Za-manının yarısını Sinegard yerine Yuelu Dağı'na gitmiş olmayı dileyerek geçiriyordu. Kalbinde bir bilge yatıyor, dövüşçü değil."

Rin hatırlıyordu. Kitay'ın tek istediği şey bir âlim olmaktı. Yu-elu Dağı'ndaki akademiye gidip bilim, astronomi ya da canı o an ne çekerse onu okumayı istiyordu. Ama İmparatoriçe'nin savun-ma bakanının tek oğluydu, bu yüzden kaderi daha o doğmadan belirlenmişti.

"Çok üzücü," diye mırıldandı. "İstemiyorsan asker olmak zo-runda kalmamalısın."

Nezha elini çenesine dayadı. "Sen istiyor muydun?"

Rin tereddüt etti.

Evet. Hayır. Yapabileceği başka bir şey olduğunu düşünme-mişti. Başka bir şey istese bile önemi olacağını düşünmemişti.

"Eskiden savaştan korkardım," dedi sonunda. "Sonra savaş-makta çok iyi olduğumu fark ettim. Başka bir şeyde iyi olur muy-dum bilmiyorum."

Nezha nehri izleyerek sessizce başıyla onayladı, ekmeğini parçalıyor ama yemiyordu.

"Şeyin nasıl... ıı..." Nezha şakaklarına işaret etti.

"İyi. İyiyim."

İlk defa öfkesini kontrol edebildiğini hissediyordu. Düşüne-biliyordu. Nefes alabiliyordu. Anka hâlâ zihninin bir köşesinde, çağrılırsa alevlere boğulmaya hazır bekliyordu – ama *yalnızca* çağrılırsa.

Başını öne eğince ekmeğinin bittiğini fark etti. Elleri boştu. Midesi guruldadı.

"Al," dedi Nezha. Biraz parçalanmış olan ekmeğini uzattı. "Benimkini ye."

"Aç değil misin?"

"Pek yemek yiyesim yok. Sen de çok aç görünüyorsun."

"Senin yemeğini alamam."

"Ye," diye ısrar etti.

Rin bir ısırık aldı. Ekmek boğazından aşağı kayıp tatmin edici bir ağırlıkla midesine oturdu. Uzun zamandır bu kadar tok his-setmemişti.

"Yüzün nasıl?" diye sordu Nezha.

Rin yanağına dokundu. Ne zaman konuşsa yüzünün alt kısmı sızlıyordu. Afyon sistemini terk ederken yanağında bir morluk oluşmuştu, sanki birini diğeriyle takas eder gibi.

"Kötüye gidiyor sanki," dedi.

"Geçer. Babam hasar verecek kadar vurmaz."

Bir süre sessizce oturdular. Rin, yakalanmayı bekler gibi suda zıplayıp çırpınan balıkları izledi.

"Ya senin yüzün?" diye sordu. "Hâlâ acıyor mu?"

Bazı ışıklarda Nezha'nın yaraları birinin yüzüne oyduğu kırmızı çizgiler gibi görünüyordu. Diğer zamanlarda ise mürekkeple özenerek çizilmiş bir ağ gibi.

"Uzun süre acıdı. Artık hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ya dokunursam?" Rin'in içinden yaralarına dokunmak, yanağını okşamak geliyordu.

"Onu da hissetmem." Nezha'nın parmakları yanağına uzandı. "Ama sanırım insanları korkutuyor. Ne zaman sivillerin yanında olsam babam maskemi taktırıyor."

"Kendini beğenmişlikten takıyorsun sanmıştım."

Nezha gülümsedi ama gülmedi. "O da var tabii."

Rin ekmeğinden koca parçalar koparıp neredeyse çiğnemeden yuttu.

Nezha uzanıp saçına dokundu. "Sana yakışıyor. Gözlerini yeniden görmek güzel."

Saçını kısacık kesmişti. Yerdeki saç tutamlarını görene dek ne kadar iğrenç hâle geldiğini fark etmemişti; karman çorman saçları birbirine dolanmış, bit yuvası olmuştu. Saçı şimdi Nezha'nınkinden kısaydı, tıraşlı ve temizdi. Yeniden öğrenci gibi hissetmesine sebep olmuştu.

"Kitay bir şey yedi mi?" diye sordu.

Nezha huzursuzca kıpırdandı. "Hayır. Hâlâ odasında saklanıyor. Kapısı kilitli falan değil ama çıkmıyor."

Rin kaşlarını çattı. "Eğer o kadar öfkeliyse neden gitmesine izin vermiyorsunuz?"

"Çünkü bizim tarafımızda olmasını tercih ederiz."

"O zaman neden onu babasına karşı koz olarak kullanmıyorsunuz? Rehin olarak takas yapabilirsiniz."

"Çünkü Kitay bir kaynak," dedi Nezha dürüstçe. "Kafasının nasıl çalıştığını biliyorsun. Bir sır değil. Çoğu şeyi biliyor ve her şeyi hatırlıyor. Stratejiyi herkesten iyi anlıyor. Ayrıca babası, orası terk edilmeden önce Sinegard'daydı. Hayatta olduğunun garantisi yok."

Rin yalnızca, "Ah," diyebildi. Başını eğince Nezha'nın ekmeğini de bitirdiğini fark etti.

Nezha güldü. "Ekmek dışında bir şey yiyebilecek gibi misin?"

Rin başıyla onayladı. Nezha hizmetçilerden birine işaret edince adam içeri girdi, birkaç dakika sonra kokusuyla Rin'in ağzının sularını akıtan bir kâseyle geri geldi.

"Bu, kıyı bölgesine özel bir yemek," dedi Nezha. "Biz inga balığı diyoruz."

"Neden?" diye sordu Rin ağzı doluyken.

Nezha balığı çubuklarıyla tutup çevirdi ve kılçığını ayırdı. "Bağrışı yüzünden. Suda çırpınıp kurdeşen döken bebek gibi ağlıyor. Bazen aşçılar sırf eğlencesine onları haşlıyor. Mutfakta seslerini duymadın mı?"

Rin'in midesi altüst oldu. "Gemide bebek var sanmıştım."

"Çok komik değiller mi?" Nezha bir dilimi Rin'in kâsesine koydu. "Dene. Babam çok seviyor."

BÖLÜM 8

"Daji erişebileceğin bir yerdeyse fırsatı kaçırma." Kaptan Eriden konuşurken mızrağının kör ucuyla Rin'i dürttü. "Ona seni baştan çıkarma fırsatı verme."

Rin ilk darbeden kaçtı. İkincisi burnuna indi. Kollarını sallayıp yüzünü buruşturdu ve duruşunu düzeltti. Gözlerini kısıp Eriden'in bacaklarına bakarak hamlelerini yalnızca vücudunun alt yarısından tahmin etmeye çalıştı.

"Seninle konuşmak isteyecek," dedi Eriden. "Hep öyle yapıyor, insanları öldürmeden önce kıvranışlarını izlemenin zevkli olduğunu düşünüyor. Onun bir şey demesini bekleme. Seni deli gibi merak ettirecek ama fırsatını kaçırmadan saldırmalısın."

"Salak değilim," dedi Rin nefes nefese.

Eriden göğsüne birkaç darbe daha yöneltti. Rin yarısını engelledi. Kalanı canına okudu.

Eriden mızrağını geri çekip ufak bir mola vermesine izin verdi. "Anlamıyorsun, Engerek herhangi bir ölümlü değil. Hikâyeleri duymuşsundur. Yüzü öyle büyüleyici ki dışarıda yürüdüğünde kuşlar gökten düşüyor ve balıklar yüzeye çıkıyor."

"Yalnızca bir yüz," dedi Rin.

"*Yalnızca bir yüz* değil. Daji'nin tanıdığım en güçlü ve mantıklı adamları büyülediğini gördüm. Birkaç kelimeyle onlara diz çöktürdü. Hatta çoğunlukla tek bir bakışla."

"Seni hiç büyüledi mi?" diye sordu Rin.

"Herkesi büyüledi," dedi Eriden ama detay vermedi. Haşin suratlı ve kişiliği bir cesedinki kadar renkli olan Eriden yalnızca net ve direkt cevaplar veriyordu. "Dikkatli ol ve bakışlarını yerden ayırma."

Rin bunu biliyordu. Eriden günlerdir aynı şeyi tekrarlıyordu. Daji'nin silah tercihi gözleriydi – o yılan gözleri bir bakışla ruhu hapsedebilir, insanı Daji'nin istediği bir görüye hapsedebilirdi.

Çözüm ise yüzüne asla bakmamaktı. Eriden, Rin'i düşmanının vücudunun yalnızca alt yarısına bakarak dövüşmeye eğitiyordu.

Bunun silahsız dövüşte daha da zor olduğu ortaya çıktı. Bakışların yönüne ve göğsün açısına bağlı olan çok şey vardı. Hareketlerin çoğu üst bedenden geliyordu ama Eriden, ne zaman biraz fazla yukarı baksa Rin'i azarlıyordu.

Eriden onu uyarmadan ileri atıldı. Rin sıradaki saldırıyı bloklamada biraz daha başarılı oldu. Sadece ayaklarını değil, kalçalarını da izlemeyi öğrenmişti – genellikle önce kalçalar hareket ediyor, ayak ve bacaklar ardından geliyordu. Birkaç hamleyi savuşturduktan sonra omzuna sert bir darbe yedi. Canı yanmadı ama çarpışmanın etkisiyle neredeyse mızrağını düşürecekti.

Eriden bir mola daha verdi.

Rin eğilip nefesini düzenlemeye çalışırken Eriden cebinden uzun iğneler çıkardı. "İmparatoriçe bir de bunları seviyor."

Üçünü Rin'e fırlattı. Rin aniden yana atlayıp iğnelerden kaçınmayı başardı ama bileğini burktu.

Yüzünü buruşturdu. İğneler gelmeye devam etti.

Mızrağını delicesine döndürerek iğneleri engellemeye çalıştı. Neredeyse işe yaradı. Beşi yere düştü. Biri bacağına saplandı. İğneyi çıkardı. Eriden uçlarını köreltmeye zahmet etmemişti. *Göt herif.*

"Daji zehir kullanmayı sever," dedi Eriden. "Öldün."

"Teşekkürler, fark ettim," diye çıkıştı Rin.

Mızrağını bırakıp yere çöktü ve derin derin nefes aldı. Ciğerleri yanıyordu. Çok hamlamıştı. Sinegard'dayken saatlerce dövüşebilirdi.

Doğru – afyonun marifeti.

Eriden terlememişti bile. Bir mola daha isteyip zayıf görünmek istemiyordu, o yüzen onu sorularla oyalamaya çalıştı. "İmparatoriçe hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Onun için savaştık. İkinci Haşhaş Savaşı'nda en iyi eğitimli birlikler Ejderha Vilayeti'ndeydi. Neredeyse her zaman Üçlü'yle ön saflardaydık."

"Üçlü nasıldı?"

"Acımasız. Tehlikeli." Eriden mızrağını ona doğrulttu. "Bu kadar konuşma yeter. Şunu—"

"Ama bilmem gerek," diye ısrar etti Rin. "Daji savaş meydanında dövüştü mü? Onu gördün mü? Nasıldı?"

"Daji savaşçı değil. İyi bir dövüş sanatçısı, hepsi öyleydi ama Daji hiçbir zaman kaba kuvvete güvenmezdi. Onun güçleri Bekçi ve Ejderha İmparator'unkinden daha incelikli. Arzuları anlıyor. Erkeklerin ne istediğini biliyor, en derin arzularını alıp onu sağlayabilecek tek kişi kendisiymiş gibi düşünmelerini sağlıyor."

"Ama ben kadınım."

"Fark etmiyor."

"Ama o kadar fark yaratamaz," dedi Rin daha çok kendini ikna etmek için. "Yalnızca *arzu*. Fiziksel gücün yanında ne ki?"

"Ateş ve çeliğin arzuyu alt edebileceğini mi sanıyorsun? Daji her zaman Üçlü'nün en güçlüsüydü."

"Ejderha İmparator'dan daha mı güçlüydü?" Havada süzülen beyaz saçlı adam ve etrafında dolanan canavarsı gölgeleri düşündü. "Bekçi'den daha mı güçlüydü?"

"Elbette," dedi Eriden yavaşça. "Niye geriye kalanın sadece o olduğunu sanıyorsun?"

Bu Rin'i duraklattı.

Daji *nasıl* olup da Nikan'ın tek hükümdarı olmuştu? Sorduğu herkes başka bir hikâye anlatıyordu. İmparatorluk'takilerin kesin olarak bildiği tek şey bir gün Ejderha İmparator'un öldüğü, Bekçi'nin ortadan kaybolduğu ve Daji'nin tahtta tek başına kaldığıydı."

"Onlara ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Rin.

"Öğrenmek için kollarımı verirdim." Eriden mızrağını atıp kılıcını çekti. "Bakalım bununla nasılsın."

Kılıcı çok hızlı hareket etti. Rin çaresizce yetişmeye çalışarak geri tökezledi. Mızrağı birkaç kez neredeyse elinden kaçacaktı. Rin dişlerini sıktı.

Sorun yalnızca Altan'ın mızrağının çok uzun ve çok dengesiz, belli ki ondan daha uzun biri için tasarlanmış olması değildi. Sıkıntı o olsa gururunu bir yana bırakıp kılıca geçerdi.

Sorun bedeniydi. Gerekli hareket ve örüntüleri biliyordu ama kasları ayak uyduramıyordu. Uzuvları beyninin komutlarını iki saniye gecikmeli uyguluyor gibiydi.

İşin özü, sıkıntı *kendisiydi*. Aylarca odasında oturup tüttürmüş, kasları erimişti. Ne kadar zayıf ve sıska olduğunu, ne kadar kolay yorulduğunu ancak şimdi fark etmişti.

"Odaklan." Eriden yaklaştı. Rin'in hareketleri çaresizleşiyordu. Saldırıya geçmeye bile çalışmıyordu. Eriden'in kılıcını yüzünden uzak tutmak için bile çok çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Bu hâldeyken silahlı bir dövüşü kazanması mümkün değildi.

Ama mızrağını öldürmek için kullanmak zorunda değildi. Mızrak sadece uzaktan saldırmak içindi, düşmanları uzak tutup kendini koruyabilmek için.

Onun yalnızca ateşi kullanabilecek kadar yakınlaşması gerekliydi.

Gözlerini kısıp bekledi.

İşte. Eriden onun kabzasına saldırdı – alçak, uzanması gereken bir darbe. Rin silahı elinden atmasına izin verdi. Sonra da açıklıktan faydalanıp birbirine kilitlenmiş silahlarının yarattığı boşluğa girerek dizini Eriden'in iman tahtasına geçirdi.

Eriden iki büklüm oldu. Rin dizlerini tekmeleyip onu göğsünün üstüne düşürdü ve ellerini yüzüne uzattı.

Yalnızca ısıyı yüzünde hissetmesi için ufacık bir alev yarattı.

"Bom," dedi. "Öldün."

Eriden'in ağzı neredeyse gülümsemeye benzeyen bir şekil aldı.

"Nasıl gidiyor?"

Rin dönüp omzunun üstünden baktı.

Vaisra ve Nezha güvertede belirdiler. Eriden doğrulup oturdu.

"Hazır olacak," dedi.

"Hazır *olacak* mı?" diye tekrarladı Vaisra.

"Bana birkaç gün verin," dedi Rin nefes nefese. "Hâlâ çözmeye çalışıyorum. Ama başaracağım."

"Güzel," dedi Vaisra.

"Bacağın kanıyor," dedi Nezha.

Ama Rin onu neredeyse duymadı. Daha önce hiç görmediği koca bir gülümseme takınan Vaisra'yı izliyordu. Kendinden memnun görünüyordu. Gururlu. Ve bu, Rin'i aylardır içtiği her şeyden daha çok tatmin etti.

"Öğlen zirvesi için Güz Sarayı'nda Ejderha Lordu'na eşlik edeceksin," dedi Eriden. "Ve unutma, bir savaş suçlusu olarak takdim edileceksin. Müttefikinmiş gibi davranma. Korkmuş gibi yap."

Vaisra'nın general ve danışmanlarından on tanesi bir kamarada toplanmış, sarayın detaylı haritalarının başına oturmuştu. Rin, Vaisra'nın sağında oturuyor, ilgi yüzünden biraz terliyordu. Tüm plan onun üzerine kuruluydu ve başarısız olma seçeneği yoktu.

Eriden demir kelepçeleri gösterdi. "Kelepçeli ve ağzın bağlı olacaksın. Bunlara alışsan iyi edersin."

"Olmaz," dedi Rin. "Metali yakamam."

"Tamamen metal değiller." Eriden, Rin yakından bakabilsin diye kelepçeleri masada ileri itti. "Aradaki bağlantı ip. En ufak ısıyla yanar."

Rin kelepçeleri kurcaladı. "Daji beni hemen öldürtmeyecek mi? Ne istediğimi biliyor, beni Adlaga'da gördü."

"Ah, Lusan'a demir attığımız an ihanetimizden şüpheleniyor olacak. Baskın yapmaya çalışmıyoruz. Daji yemeğiyle oynamayı sever. Özellikle *senden* kurtulmak istemez. Fazla ilginçsin."

"Daji asla ilk saldırmaz," dedi Vaisra. "Senden olabildiğince çok bilgi almak isteyecek. Sonra seni baş başa konuşmak için bir yere götürecek. Şaşırmış gibi yap. Sonra da benimki kadar cazip bir teklifte bulunacak."

"Ne teklifi?" diye sordu Rin.

"Düşün biraz. İmparatorluk Muhafızları'nda bir pozisyon. Kalan Federasyon birliklerinin canına okuma izni. Hayal edebileceğinden çok şöhret ve para. Hepsi yalan tabii ki. Daji tahtını yirmi yıldır sorun çıkaran kişileri yok ederek koruyor. Onun yanında yer alırsan siyasi suikastlar listesine eklenirsin."

"Ya da evet dediğin an cesedini kanalizasyonda bulurlar," dedi Eriden.

Rin masada etrafına bakındı. "Başka hiç kimse bu planda koca bir boşluk görmüyor mu?"

"Neymiş?" dedi Vaisra.

"Niye onu görür görmez öldürmüyorum? Ağzını açar açmaz? Niye konuşmasını riske ediyoruz?"

Vaisra ve Eriden bakıştılar. Eriden bir an tereddüt ettikten sonra konuştu. "Onu, eh, yapman mümkün olmayacak."

Rin'in rengi attı. "*O da* ne demek?"

"Şimdi anlattık," dedi Vaisra. "Daji seni gördüğü an onu öldürmek için orada olduğunu anlayacak ve benim niyetlerimden de şüphelenecek. Seni Güz Sarayı'na sokup kalanımızı riske atmadan saldıracak kadar yakına götürmemizin tek yolu seni uyutmak."

"Uyutmak," diye tekrarladı Rin.

"Daji'nin muhafızları izlerken sana bir doz afyon vermemiz gerekecek," dedi Vaisra. "Seni bir-iki saat etkisiz hâle getirecek kadar. Ama Daji senin afyon eşiğinin yüksek olduğunu bilmiyor, bu da bizim avantajımıza. Etkisi onun beklediğinden daha çabuk geçecek."

Rin bu plandan nefret ediyordu. Güz Sarayı'na silahsız, kafası güzel ve ateşi çağıramaz hâlde girmesini istiyorlardı. Ama ne kadar düşünürse düşünsün, planda mantıksız bir yan bulamıyordu. Saldıracak kadar yaklaşmak istiyorsa sakinleştirilmiş olmak zorundaydı.

Konuşurken korkusunu belli etmemeye çalıştı. "Yani ben, şey, yalnız mı olacağım?"

"Daji'yi şüphelendirmeden Güz Sarayı'na daha fazla adam sokamayız. Gizli ve az da olsa desteğin olacak. Şuraya, şuraya ve şuraya asker yerleştirebiliriz." Vaisra saray haritasında üç yere dokundu. "Ama unutma, niyetimiz belli. Savaş istesek tüm orduyu getirirdik. Amacımız sadece yılanın başını kesmek. Savaş daha sonra."

"Tehlikede olan bir tek benim yani," dedi Rin. "Ne güzel."

"Seni terk etmeyeceğiz. İşler ters giderse seni oradan çıkaracağız, söz veriyorum. Başarısız bile olsan, bu kaçış yollarından birini kullanacaksın. Kaçış gerekirse diye Kaptan Eriden *Seagrim*'i hemen yelken açmak üzere hazırda tutacak."

Rin haritaya dikkatle baktı. Güz Sarayı aşırı büyüktü; deniz minaresi kabuğunun içinde bir labirent gibi, dar koridorların ve çıkmaz yolların, kıvrımlı geçitlerin ve her yöne uzanan tünellerin sarmal karmaşasıydı.

Kaçış yolları yeşille işaretlenmişti. Gözlerini kısıp kendi ken-

dine mırıldandı. Birkaç dakikaya ezberlemiş olurdu. Bir şeyleri ezberlemekte hep iyi olmuştu, artık afyon kullanmadığı için de bilişsel görevlere odaklanmak daha kolaydı.

Bir saat için bile olsa bu berraklıktan vazgeçeceğini düşününce yüzünü buruşturdu.

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsunuz," dedi. "Neden kimse daha önce Daji'yi öldürmeyi denemedi?"

"Çünkü o İmparatoriçe," dedi Vaisra, bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Tek becerisi çok güzel olmak olan bir kadın sadece," dedi Rin. "Anlamıyorum."

"Çünkü çok gençsin," dedi Eriden. "Üçlü'nün en güçlü zamanında hayatta değildin. O korkuyu bilmiyorsun. Etrafındaki kimseye güvenemezdin, ailene bile. İmparator Riga'ya ihanet sayılabilecek tek kelime bile edersen Engerek ve Bekçi seni hapsetmez, doğrudan yok ederdi."

Vaisra başıyla onayladı. "O zamanlar koca aileler mahvoluyor, idam ediliyor, sürülüyor ve soyları tarihten siliniyordu. Daji tüm bu süreci göz kırpmadan yönetti. Savaş Lordları'nın ona hâlâ boyun eğmesinin bir sebebi var ve bu sadece *güzel* olması değil."

Vaisra'nın yüz ifadesindeki bir şey Rin'i duraklattı. Sonra ilk defa onu korkmuş gördüğünü fark etti.

Daji'nin ona ne yaptığını merak etti.

Biri tam o anda kapıyı çaldı. Rin yerinden sıçradı.

"Gel," diye seslendi Vaisra.

Bir subay başını içeri uzattı. "Nezha size haber vermemi istedi. Geldik."

Yönetiminin sonlarına doğru Kızıl İmparator bir kuzey şehri olan Lusan'da Güz Sarayı'nı inşa etmişti. Başkent veya yönetim merkezi olması planlanmamıştı, merkezî vilayetlerden uzak olduğundan ülkeyi oradan düzgün yönetmek imkânsızdı. En sevdiği cariyeleri ve çocukları için bir ev, Sinegard'ın fazla sıcak olduğu ve dışarı çıkmanın ânında tenlerini karartabileceği kadar güneşli olduğu günlerde bir kaçış yeriydi.

İmparatoriçe Su Daji'nin yönetiminde Lusan, Sinegard ve

Golyn Niis yerle bir edildiği için geçici başkent hâline gelene dek, divan üyelerinin ailelerini güvende tutması için kullanılmıştı.

Seagrim şehre doğru ilerlerken Murui daralmaya başladığından giderek yavaşladılar, sonunda o kadar yavaş gidiyorlardı ki Güz Sarayı'na doğru âdeta emekliyorlardı.

Rin şehir duvarlarını kilometrelerce öteden görebiliyordu. Lusan doğaüstü bir öğleden sonrası ışığıyla içten iç aydınlanmış gibiydi. Her şey altın rengine boyanmıştı; âdeta savaş sırasında İmparatorluk'un kalanı siyah, beyaz ve kan kırmızısından ibaret kalmış, Lusan ise geri kalan tüm renkleri emmişti. Rin'in aylardır gördüğü her şeyden daha parlaktı.

Şehir duvarlarına yaklaştıklarında Rin, nehrin kıyısında elinde boya kovaları ve sırtında kumaş rulolarıyla yürüyen bir kadın gördü. Rin kumaşın parıltısından onun ipek olduğunu anladı, o kadar yumuşaktı ki Rin, kelebek kanadı gibi dokuyu parmaklarında hissedebiliyordu âdeta.

Lusan'da nasıl ipek olabilirdi ki? Ülkenin kalanı pis ve yırtık pırtık kumaşlara bürünmüştü. Murui kıyılarında Rin, haysiyetlerini biraz olsun korumak için nilüfer yapraklarına sarılmış çocuklar ve bebekler görmüştü.

Nehrin ilerisinde balıkçı kayıkları ileri geri süzülüyordu. Her kayıkta birkaç iri kuş vardı –devasa gagalı beyaz yaratıklar– ve kayıklara iple bağlanmışlardı.

Nezha, Rin'e kuşların ne için olduğunu açıklamak zorunda kaldı. "Boyunlarında bir ip var, gördün mü? Kuş balığı yutuyor, balıkçı da balığı kuşun boğazından alıyor. Kuş yeniden dalıyor; her zaman aç, yakaladığı her balığın sepete gittiğini ve ona ancak artıkların kalacağını hiçbir zaman anlayamayacak kadar aptal."

Rin yüzünü buruşturdu. "Pek verimli bir yöntem değil. Neden ağ kullanmıyorlar?"

"Verimsiz," diye onayladı Nezha. "Ama verim için avlanmıyorlar, nadir yiyecek için avlanıyorlar. Tatlıbalık."

"Niye?"

Nezha omuz silkti.

Rin cevabı zaten biliyordu. Neden nadir yiyecek avlamasınlardı ki? Lusan, ülkenin kalanını silip süpüren göçmen krizinden etkilenmemişti. Lükse odaklanma imkânları vardı.

Belki sıcaktandı, belki de zaten diken üstünde olduğundan ama Rin, limana yaklaştıkça daha çok sinirlendi. Bu şehirden nefret ediyordu, açık tenli şımarık kadınların, asker değil bürokrat olan erkeklerin ve korkunun ne demek olduğunu bilmeyen çocukların şehriydi burası.

Nefretle değil de savaşın sınırları dışında hayatın devam edebileceği ve devam *ediyor* olduğu düşüncesiyle, İmparatorluk'un dört yanında hâlâ ipek boyayıp gurme yemekler için avlanan ve her askerin zihnini kurcalayan o sorudan etkilenmeyen insanlar olduğu bilinciyle öfkeden kuduruyordu: Bir sonraki saldırı nerede ve ne zaman olacak?

"Hani tutsak değildim?" dedi Kitay.

"Değilsin," diye yanıtladı Nezha. "Misafirimizsin."

"Gemiden ayrılma izni olmayan bir misafir mi?"

"Biraz daha bizimle kalmasını dilediğimiz bir misafir," dedi Nezha dikkatlice. "Bana öyle bakmayı keser misin?"

Kaptan, Lusan'a demir attıklarını bildirdiğinde Kitay haftalardır ilk kez güverteye çıktı. Rin onun temiz hava almak için çıktığını ummuştu ama Kitay yalnızca Nezha'yı takip ediyor, onu uyuz etmek için her yolu deniyordu.

Rin birkaç kez araya girmeye çalıştı. Ama Kitay o yokmuş gibi davranmakta ısrarcıydı, ne zaman konuşsa onu duymazdan geliyordu. Bu yüzden Rin de dikkatini nehir kıyısına çevirdi.

Seagrim'in etrafında ufak bir grup toplanmıştı. Çoğu İmparatorluk yetkilileri, Lusanlı tüccarlar ve diğer Savaş Lordları'nın elçileriydi. Rin, üst güverteden duyabildiklerinden hepsinin Vaisra'yla görüşme ayarlamaya çalıştığını çıkardı. Ama Eriden ve adamları iskelede durmuş, herkesi geri çeviriyordu.

Vaisra gemiden kesinlikle hiç kimsenin ayrılmamasını emretmişti. Askerler ve tayfa, gemi hâlâ açık sulardaymış gibi gemide yaşayacaktı. Yalnızca Eriden'in birkaç adamının alışveriş için Lusan'a inme izni vardı. Nezha bunun, birinin Rin'in sırrını açığa çıkarması riskini azaltmak için olduğunu açıkladı. Rin de güverteye yalnızca yüzünü örterek çıkabiliyordu.

"Beni sonsuza dek burada tutamazsınız," dedi Kitay yüksek sesle. "Biri burada olduğumu fark edecektir."

"Kim?" diye sordu Nezha.

"Babam."

"Babanın Lusan'da olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İmparatoriçe'nin muhafızlarından. Onun korumalarını yönetiyor. Babamı geride bırakmalarına imkân yok."

"İmparatoriçe herkesi geride bıraktı," dedi Nezha.

Kitay kollarını kavuşturdu. "*Babamı* bırakmaz."

Nezha, Rin'le göz göze geldi. Çocuk bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi, Rin bunun ne olduğunu merak etti.

"Şuradaki adam ticaret bakanı," dedi Kitay aniden. "O bilir."

"Ne?"

Nezha da Rin de ne dediğini anlayamadan Kitay iskeleye doğru atıldı.

Nezha askerlere onu yakalamalarını emretti. Fazla yavaştılar – Kitay kollarından kurtulup geminin kıyısına tırmandı, bir halatı yakalayıp aşağı öyle hızlı kaydı ki elleri tamamen açılıp yaralanmış olmalıydı.

Rin onu durdurmak için iskeleye yöneldi ama Nezha kolunu yakaladı. "Yapma."

"Ama o—"

Nezha başını salladı. "Bırak gitsin."

Kitay'ın koşup ticaret bakanının kolunu yakalamasını ve nefes nefese iki büklüm olmasını sessizce izlediler.

Rin güverteden onları rahatça görebiliyordu. Bakan bir an geri çekilip tanımadığı askeri itmek için ellerini kaldırdı, sonra gelenin Savunma Bakanı Chen'in oğlu olduğunu anladı ve kollarını indirdi.

Rin ne söylediklerini duyamıyordu. Yalnızca ağızlarının oynadığını ve yüz ifadelerini görebiliyordu.

Bakanın elini Kitay'ın omzuna koyduğunu gördü.

Kitay'ın bir soru sorduğunu gördü.

Bakanın başını iki yana salladığını gördü.

Sonra Kitay'ın karnına yumruk yemiş gibi yere çöktüğünü gördü ve Savunma Bakanı Chen'in Üçüncü Haşhaş Savaşı'ndan sağ çıkamadığını anladı.

Vaisra'nın adamları onu gemiye geri götürürken Kitay direnmedi. Yüzü bembeyaz, dudakları sımsıkıydı ve seğiren gözlerinin kenarları kızarmıştı.

Nezha elini Kitay'ın omzuna koymaya çalıştı. Kitay onu geçiştirip doğruca Ejderha Savaş Lordu'na yöneldi. Mavi kuşanmış askerler hemen aralarında bir bariyer oluşturdu ama Kitay silahına uzanmadı.

"Bir karara vardım," dedi.

Vaisra elini salladı. Muhafızları dağıldı. İkisi karşılıklı duruyordu: soylu Ejderha Lordu ve öfkeden kudurmuş, titreyen bir çocuk.

"Evet?" diye sordu Vaisra.

"Görev istiyorum."

"Eve gitmek istediğini sanıyordum."

"Benimle alay etme," diye çıkıştı Kitay. "Bir görev istiyorum. Bana bir üniforma verin. Artık bu üstümdekini giymek istemiyorum."

"Seni nereye—"

Kitay yine sözünü kesti. "Er olmayacağım."

"Kitay—"

"Masada bir yer istiyorum. Baş stratejist."

"Bunun için fazla gençsin," dedi Vaisra kuru kuru.

"Hayır, değilim. Nezha'yı general yaptın. Ve ben her zaman Nezha'dan daha zekiydim. Ne kadar zeki olduğumu biliyorsun. Bir dâhiyim. Beni operasyonların başına geçirirsen tek bir mücadele bile kaybetmeyeceksin, *söz veriyorum.*" Kitay'ın sesi sonuna doğru çatallanmıştı. Rin, boğazındaki seğirmeyi ve çenesinde belirginleşen damarı gördü, Kitay ağlamamaya çalışıyordu.

"Düşüneceğim," dedi Vaisra.

"Biliyordun, değil mi?" diye sordu Kitay. "Aylardır biliyordun."

Vaisra'nın ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm. Sana söyleyen kişi olmak istemedim. Ne kadar acı oldu—"

"Hayır. *Hayır,* kapa çeneni, bunu duymak istemiyorum." Kitay geri çekildi. "Sahte sempatini dinlemek istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

Kitay çenesini kaldırdı. "Ordu istiyorum."

Savaş Lordları'nın görüşmesi zafer töreninden sonra başlayacaktı, tören de iki gün sürüyordu. Vaisra'nın askerleri çoğu etkinliğe

katılmadı. Birkaç birlik sivil kıyafetlerle şehre inip zaten çok detaylı olan haritalarındaki bir şeyin değişmiş olma ihtimaline karşın son detayları kesinleştirdi. Ama tayfanın çoğu gemide kalıp kutlamaları uzaktan izledi.

Arada bir, kimliklerini gizlemek için yüzlerini saklamış silahlı heyetler *Seagrim*'e geliyordu; Vaisra onları ofisinde, kapalı kapılar ardında ağırlıyor ve kulak misafirlerine engel olmak için kapıya muhafız dikiyordu. Rin bu ziyaretçilerin güneyli Savaş Lordları olduğunu tahmin ediyordu: Ayı, Horoz ve Maymun Vilayetleri'nin yöneticileri.

Saatler geçiyor, hiçbir haber gelmiyordu. Rin can sıkıntısından delirmek üzereydi. Saray haritalarını binlerce kez incelemişti ve Eriden'le o kadar çok antrenman yapmıştı ki o gün yürürken bile bacakları ağrıyordu. Tam Nezha'ya kılık değiştirerek Lusan'ı keşfe çıkabilirler mi diye soracaktı ki Vaisra onu ofisine çağırdı.

"Yılan Savaş Lordu'yla bir görüşmem var," dedi. "Karada. Sen de geliyorsun."

"Muhafız olarak mı?"

"Hayır. Kanıt olarak."

Daha fazla açıklama yapmadı ama Rin ne demek istediğini anladığını düşünüyordu. Yalnızca mızrağını alıp şalıyla yüzünü örttü ve peşinden iskeleye yöneldi.

"Yılan Savaş Lordu müttefikimiz mi?"

"Ang Tsolin, Sinegard'da Strateji üstadımdı. Müttefik de olabilir, düşman da. Bugün ona yalnızca eski bir dost muamelesi yapacağız."

"Ona ne demeliyim?"

"Sessiz kal. Seni görmesi yeterli."

Rin, şehrin sınırında işgalci bir ordunun kamp alanı gibi görünen çadırlara varana dek Vaisra'yı nehir boyunca takip etti. Alana yaklaştıklarında yeşil üniformalı askerler onları durdurup silahlarını talep etti.

"Sorun yok," dedi Vaisra, Rin'in tereddüt ettiğini görünce.

"Ona o kadar güveniyor musun?"

"Hayır. Senin silaha ihtiyacın olmadığına güveniyorum."

Yılan Savaş Lordu onlarla dışarıda buluştu, yardımcıları ufak bir masa ile iki sandalye çıkarmıştı.

Rin önce onu bir hizmetçi sandı. Ang Tsolin, bir Savaş Lordu gibi görünmüyordu. Uzun ve hüzünlü suratı olan yaşlı bir adamdı, o kadar zayıftı ki kırılgan duruyordu. Adamlarıyla aynı yeşil Milis üniformasını giyiyordu ama rütbesini gösteren herhangi bir sembol veya kalçasına asılı bir silah yoktu.

"Eski üstat." Vaisra başını eğdi. "Seni yeniden görmek güzel."

Tsolin'in gözleri nehrin aşağısındaki *Seagrim*'in siluetine yöneldi. "Sen de mi orospunun teklifini kabul etmedin?"

"Pek gizli sayılmazdı, ona göre bile," dedi Vaisra. "Sarayda kimse kalıyor mu ki?"

"Chang En. Eski dostumuz Jun Loran. Güneyli Savaş Lordları'nın hiçbiri orada değil."

Vaisra tek kaşını kaldırdı. "Bundan bahsetmediler. Şaşırtıcı."

"Öyle mi? Güneyliler işte."

Vaisra sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sanırım değil. Yıllardır fazla alınganlar."

Kimse Rin'e sandalye getirmedi, o da Tsolin'in adamlarını taklit ederek kollarını kavuşturup Vaisra'nın arkasında dikildi. Bu, adamların hoşuna gitmedi.

"Gelmekte hiç acele etmedin," dedi Tsolin. "Kalanımız için uzun bir kamp demek bu."

"Kıyıdan bir şey aldım." Vaisra, Rin'i işaret etti. "Bu kızın kim olduğunu biliyor musun?"

Rin şalını indirdi.

Tsolin başını kaldırdı. Yüzünü incelerken önce şaşkındı ama sonra koyu renkli tenini ve gözlerinin kızıllığını fark etmiş olacak ki tüm vücudu gerildi.

"Başına konmuş iyi ödül var," dedi sonunda. "Adlaga'da bir suikast girişiminden ötürü."

"Neyse ki hiç paraya ihtiyacım olmadı," dedi Vaisra.

Tsolin sandalyesinden kalkıp Rin'e doğru yürüdü ve aralarında yalnızca birkaç santim kalınca durdu. Rin'den çok uzun sayılmazdı ama bakışları onu huzursuz ediyordu. Dikkatli incelemesi altında kendini numunelik bir şey gibi hissetti.

"Merhaba," dedi. "Ben Rin."

Tsolin onu duymazdan geldi. Hafifçe mırıldanıp yerine geri döndü. "Bu çok bariz bir güç gösterisi. Böylece Güz Sarayı'na mı dalacaksın?"

"Kız bağlı olacak. Sakinleştirici de vereceğiz. Daji öyle istiyor."

"Yani Daji burada olduğunu biliyor."

"Öylesi daha mantıklı olur diye düşündüm. Önden ulak yolladım."

"Huzursuzlanmasına şaşmamalı," dedi Tsolin. "Saray güvenliğini üç katına çıkardı. Savaş Lordları konuşuyor. Ne planlıyorsan bunu bekliyorlar."

"Yardımın faydalı olur o zaman," dedi Vaisra.

Rin, Vaisra'nın Tsolin'le her konuşmasında başını eğdiğini fark etti. Geleneksel davranıyor, büyüğüne sürekli selam vererek saygı ve hürmet gösteriyordu.

Ama Tsolin buna aldanmıyordu. İç çekti. "Barış zamanında hiç memnun olmadın, değil mi?"

"Sen de tek seçeneğimizin savaş olduğunu kabul etmiyorsun," dedi Vaisra. "Hangisini tercih edersin, Tsolin? İmparatorluk'un önümüzdeki yüz yıl içinde yavaş yavaş ölmesini mi, yoksa şansımız yaver giderse ülkeyi bir haftada yoluna sokmamızı mı?"

"Kanın gövdeyi götürdüğü birkaç yıl demek istedin herhalde."

"En fazla birkaç ay."

"Birinin Üçlü'ye son kafa tutuşunu hatırlıyor musun?" siye sordu Tsolin. "Cennet Geçidi'nin merdivenlerinin cesetlerle kaplandığını?"

"Öyle olmayacak," dedi Vaisra.

"Neden?"

"Çünkü yanımızda o var." Vaisra, Rin'i gösterdi.

Tsolin, Rin'e temkinle baktı.

"Zavallı çocuk," dedi. "Çok üzgünüm."

Rin, adamın ne damak istediğini anlayamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Ve vakit avantajımız da var," diye çabucak devam etti Vaisra. "Milis hâlâ Federasyon saldırısından sonra kendini toparlamaya çalışıyor. Zamana ihtiyaçları var. Yeterince hızlı örgütlenemezler."

"En iyi ihtimalde bile kuzey vilayetleri hâlâ Daji'de," dedi Tsolin. "At ve Kaplan asla taraf değiştirmez. Chang En ve Jun onunla. Tek ihtiyacı olan da bu."

"Jun kazanamayacağı savaşa girmez."

"Ama bunu kazanabilir ve kazanacak da. Yoksa herkesi biraz korkutarak alt edebileceğini mi sandın?"

"Senin desteğinle bu savaşı günler içinde bitirebiliriz," dedi Vaisra sabırsızca. "Birlikte kıyıyı kontrol edebiliriz. Kanallar bende. Doğu kıyısı sende. Donanmalarımız birleşirse—"

Tsolin elini kaldırdı. "Halkım hayatları boyunca üç savaşa tanık oldu, her biri de başka yöneticiyleydi. İlk defa barış şansları var. Ve sen onları İç Savaş'a sokmak istiyorsun."

"İç savaş, sen bunu kabul etsen de etmesen de yolda. Ben yalnızca kaçınılmazı hızlandırıyorum."

"Kaçınılmazdan sağ çıkamayız," dedi Tsolin. Sözcükleri yas doluydu. Rin, adamın kederini yüzünden okuyabiliyordu. "Golyn Niis'te çok adam kaybettik, Vaisra. Gencecik çocuklar. Komutanlarımız kuşatmadan önceki gece askerlere ne yaptırdı biliyor musun? Ailelerine mektuplar yazdılar. Onları sevdiklerini söylediler. Eve dönemeyeceklerini. Ve generaller o mesajları en güçlü ve en hızlı askerlerle yolladı çünkü onların cephede olmasının bir fark yaratmayacağını biliyorlardı."

Ayağa kalktı. "Cevabım hayır. Henüz Haşhaş Savaşı'nın yaralarını saramadık. Tekrar kanımızı akıtmamızı isteme."

Vaisra uzanıp Tsolin'in bileğini yakaladı. "Tarafsız mısın yani?"

"Vaisra—"

"Yoksa bana karşı mısın? Daji'nin suikastçılarını beklemeli miyim?"

Tsolin acı çekiyor gibiydi. "Ben bir şey bilmiyorum. Kimseye yardım etmiyorum. Orada bırakalım, olur mu?"

"Öylece gitmesine izin mi vereceğiz?" diye sordu Rin, Tsolin duyamayacak kadar uzaklaştığında.

Vaisra'nın ani kahkahası onu şaşırttı. "Bizi İmparatoriçe'ye ispiyonlayacağını mı düşünüyorsun?"

Rin bunun bariz olduğunu düşünüyordu. "Bizimle olmadığı belli."

"Olacak. Onu savaşa neyin sokacağını açık etti. Vilayetine yönelik tehlike. Savaşla yok oluş arasındaki farkı bu belirleyecek

olursa taraf seçecek, ben de elini zorlayacağım. Savaşı kapısına götüreceğim. O zaman seçeneği kalmayacak ve bence bunu biliyor."

Vaisra'nın yürüyüşü gittikçe hızlandı. Rin yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

"Kızgınsın," diye fark etti.

Hayır, adam *öfkeden kuduruyordu*. Gözlerindeki donuk bakıştan ve duruşunun katılığından belliydi. Rin çocukluğunun çoğunu birinin tehlikeli bir ruh hâlinde olup olmadığını yargılamayı öğrenerek geçirmişti.

Vaisra cevap vermedi.

Rin durdu. "Diğer Savaş Lordları. Onlar da hayır dedi, değil mi?"

Vaisra cevap vermeden önce duraksadı. "Kararsızlar. Bir şey söylemek için çok erken."

"*Onlar* sana ihanet eder mi?"

"Planlarım hakkında bir şey yapabilecek kadar bilgileri yok. Daji'ye tek söyleyebilecekleri şey ondan memnun olmadığım ki bunu zaten biliyor. Onu bile söyleyecek yürekleri olduğunu sanmıyorum." Vaisra'nın sesi aşağılama doluydu. "Koyun gibiler. Sessizce izleyip güç dengesinin nasıl düşeceğini gözlüyorlar ve onları kim koruyabilirse onun yanında duruyorlar. Ama o zamana dek onlara ihtiyacımız olmayacak."

"Ama Tsolin'e ihtiyacın vardı," dedi Rin.

"Bu, Tsolin olmadan çok daha zor olacak," diye itiraf etti. "Dengeyi o değiştirebilirdi. Şimdi gerçekten savaş olacak."

Rin sormadan edemedi, "O zaman yenik mi düşeceğiz?"

Vaisra bir an sessizce onu inceledi. Sonra önünde diz çöküp ellerini Rin'in omuzlarına koydu ve ona öyle yoğun bir dikkatle baktı ki Rin kıvranmamak için kendini zor tuttu.

"Hayır," dedi usulca. "Sen bizimlesin."

"Vaisra—"

"İmparatorluk'u yıkacak mızrak sen olacaksın," dedi sertçe. "Daji'yi yeneceksin. Bu savaşı sen başlatacaksın, güneyli Savaş Lordları'nın da seçeneği kalmayacak."

Bakışlarının yoğunluğu Rin'i huzursuz ediyordu. "Ya yapamazsam?"

"Yapacaksın."

"Ama—"

"Yapacaksın çünkü öyle emrediyorum." Omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı. "En büyük silahım sensin. Beni hayal kırıklığına uğratma."

BÖLÜM 9

Rin, Güz Sarayı'nın haritalardaki gibi köşeli ve soyut şekillerden ibaret olmasını bekliyordu. Ama gerçek Güz Sarayı iyi korunmuş bir güzellik abidesiydi, suluboya bir resimden alınmış gibiydi. Her yerde çiçekler açmıştı. Bahçeler beyaz erik çiçekleri ve şeftali çiçekleriyle doluydu; gölet ve akan sular nilüfer ve lotuslarla bezenmişti. Binanın kendisi ise süslü tören kapıları, devasa mermer sütunları ve kocaman çardaklarıyla zarif bir yapıydı.

Bunca güzelliğe rağmen saraya Rin'i huzursuz eden bir durgunluk hâkimdi. Sıcaklık bunaltıcıydı. Yollar saat başı temizleniyor gibi görünse de kimsenin göremediği çürümüş bir şeylere üşüşmüş gibi havada sinekler dolanıyordu.

Sanki saray, güzel dış görünüşünün ardında korkunç bir şeyler saklıyordu; leylak kokularının ardında bir şeyler çürüyordu.

Belki de Rin bunu hayal ediyordu. Belki de saray gerçekten güzeldi ama ödlekleri barındırdığı için Rin'e öyle geliyordu. Burası bir sığınaktı ve Golyn Niis'te cesetler çürürken birilerinin burada saklanmış olması onu deli ediyordu.

Eriden mızrağını beline dayadı. "Kafanı eğ."

Rin hemen adamın dediğini yaptı. Vaisra'nın tutsağı olarak buradaydı – elleri arkasında bağlı, ağzı çenesini yukarı iten demir bir ağızlıkla kapalı. Fısıldamak dışında konuşamıyordu.

Korkmuş davranmasının hatırlatılmasına gerek yoktu. Çok korkuyordu. Damarlarında dolaşan otuz gram afyon onu sakinleştirmiyordu. Kalp atışlarını yavaşlatsa da paranoyasını kamçılıyor, bulutlarda süzülüyor gibi hissetmesine sebep oluyordu. Zihni endişeli ve fazla aktifti ama bedeni yavaş ve hâlsizdi – en kötü kombinasyon.

Rin, Vaisra ve Kaptan Eriden gün doğarken Güz Sarayı'nın eş merkezli dokuz çemberinin kapılarından geçmişlerdi. Her kapıda üstleri aranmıştı. Yedinci kapıda öyle çok ellenmişlerdi ki Rin soyunmalarının istenmemesine şaşırmıştı.

Sekizinci kapıda bir İmparatorluk muhafızı onları durdurup Rin'in gözbebeklerini kontrol etti.

"Bu sabah muhafızların gözetiminde bir doz aldı," dedi Vaisra.

"Yine de," dedi muhafız. Rin'in çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Gözlerini aç, lütfen."

Rin adamın dediğini yaptı ve gözlerini zorla açarken geri kaçmamaya çalıştı.

Muhafız gördüğünden memnun bir şekilde geçmelerine izin verdi.

Rin, Vaisra'nın peşinden taht odasına girdi. Bir gölün yüzeyi gibi görünen pürüzsüz mermer zeminde ayak sesleri yankılanıyordu.

Oda, Rin'in afyon etkisindeki zihninde bulanıklaşıp süzülen süslemelerle doluydu. Rin göz kırpıp odaklanmaya çalıştı. Duvarlar, tavana kadar uzanıp orada bir daire şeklinde buluşan, özenle çizilmiş sembollerle kaplıydı.

Burası Panteon, diye düşündü. Gözlerini kısarsa tanıdığı tanrıları görebiliyordu: muzip ve zalim Maymun Tanrı; ısrarcı ve güce aç Anka...

Bu tuhaftı. Kızıl İmparator şamanlardan nefret ederdi. Sinegard'daki tahtına geçtikten sonra manastırları yaktırıp keşişleri öldürtmüştü.

Ama belki de tanrılardan nefret etmiyordu. Belki sadece o güce kendi erişemiyor olmaktan nefret ediyordu.

Dokuzuncu kapı onları konsey odasına çıkardı. İmparatoriçe'nin altın işlemeli üniformalar giymiş askerleri yolunu kesti.

"Eşlikçi yok," dedi muhafız komutanı. "İmparatoriçe konsey odasını muhafızlarla doldurmak istemiyor."

Vaisra bundan hoşlanmamıştı. "İmparatoriçe bana bunu daha önce söyleyebilirdi."

"İmparatoriçe sarayda kalan herkese haber gönderdi," dedi komutan kendinden memnun. "Siz davetini geri çevirdiniz."

Rin, Vaisra'nın itiraz edeceğini düşündü ama adam Eriden'e dönüp dışarıda beklemesini söyledi. Eriden selam verip uzaklaştı, onları Güz Sarayı'nda korumasız ve silahsız bıraktı.

Ama tamamen yalnız değillerdi. O sırada Cike, yeraltı sula-

rından şehrin göbeğine doğru yüzüyordu. Aratsha başlarının etrafında hava baloncukları yaratmıştı, böylece nefes almak için yüzeye çıkmadan kilometrelerce yüzebiliyorlardı.

Cike bu yöntemi daha önce pek çok kez kullanmıştı. Bu sefer işler ters giderse destek kuvvet sağlamak için kullanıyorlardı. Baji ve Suni konsey odasının hemen dışında duracak ve gerekirse içeri dalıp Vaisra'yı çıkaracaktı. Qara en yüksek çardağa yerleşip uzaktan destek sağlayacaktı. Ramsa da su geçirmez patlayıcılarıyla nerede en çok kaos yaratabilecekse oraya sızacaktı.

Bu düşünce Rin'i rahatlatıyordu. Güz Sarayı'nı ele geçiremezlerse en azından havaya uçurabilirlerdi.

Rin ve Vaisra girdiğinde konsey odası sessizliğe büründü.

Savaş Lordları ona bakmak için yerlerinde döndüler. Yüz ifadeleri meraktan hoşnutsuzluğa kadar değişiyordu. Vücudunu baştan aşağı süzdüler, kol ve bacaklarına odaklandılar, boyunu ve yapısını değerlendirdiler. Gözleri hariç her yere baktılar.

Rin huzursuzca kıpırdandı. Pazarda inek seçer gibi onu süzüyorlardı.

Önce Öküz Savaş Lordu konuştu. Rin onu Khurdalain'den tanıdı; hâlâ hayatta olmasına şaşırmıştı. "Bu ufaklık mı seni haftalarca oyaladı?"

Vaisra kıkırdadı. "Vaktimi alan aramaydı, yakalama değil. Onu Ankhiluun'da buldum. Moag'ın eline düşmüştü."

Öküz Savaş Lordu şaşırmıştı. "Korsan Kraliçe mi? Kızı nasıl ondan aldın?"

"Yerine daha çok istediği bir şey verdim," dedi Vaisra.

"Neden onu canlı getirdin?" diye sordu masanın diğer ucundaki bir adam.

Rin başını çevirdi ve şaşkınlıktan neredeyse zıpladı. İlk bakışta Üstat Jun'u tanımamıştı. Sakalı uzamış, saçına savaştan önce olmayan aklar düşmüştü. Ama eski Dövüş üstadının yüzündeki çizgilere işlenen kendini beğenmişlik değişmemişti, belli ki ona karşı olan hisleri de.

Vaisra'ya dik dik baktı. "İhanetin karşılığı ölüm cezasıdır. Ve canlı tutulmaması gerekecek kadar tehlikeli."

"Aceleci olma," dedi At Savaş Lordu. "İşe yarayabilir."

"*İşe yarayabilir* mi?"

"Türünün son örneği. Böyle bir silahı yok edersek aptallık etmiş oluruz."

"Silahlar ancak onları kullanmayı bilirsen işe yarar," dedi Öküz Savaş Lordu. "Bu canavarı kontrol etmekte zorlanabilirsin."

"Sizce nerede yanlış yaptı?" Horoz Savaş Lordu onu daha iyi incelemek için eğildi.

Rin, gizliden gizliye Horoz Savaş Lordu Gong Takha'yla tanışmayı dört gözle bekliyordu. Aynı vilayetten geliyorlardı. Aynı lehçeyi konuşuyorlardı. Onun teni de neredeyse Rin'inki kadar esmerdi. *Seagrim*'de Cumhuriyet'e katılmaya en yakın Savaş Lordu'nun o olduğu konuşuluyordu. Ama vilayet bağları ona bir anlam ifade ediyorsa da Takha belli etmiyordu. Ona, kafese kapatılmış bir kaplanı izler gibi bakıyordu.

"Gözlerinde vahşi bir bakış var," diye devam etti. "Sizce Mugen deneyleri yüzünden mi böyle oldu?"

Ben de buradayım, diye çıkışmak istedi Rin. *Burada değilmişim gibi konuşmayı kesin.*

Ama Vaisra sakin olmasını istiyordu. Aptal gibi davran, demişti. Çok zeki görünme.

"Öyle komplike bir şey değil," dedi Vaisra. "Tasmasına direnen bir Speerlıydı. Speerlıların nasıl olduğunu hatırlıyorsunuzdur."

"Köpeklerim kudurunca uyuturum," dedi Jun.

İmparatoriçe kapının girişinden konuştu. "Ama kızlar köpek değildir, Loran."

Rin donakaldı.

Su Daji yeşil üniformasının üstüne töreh cüppesini giymişti. Vatkaları yeşim zırh kakmalıydı ve belinde kılıcı asılıydı. Bir mesaj vermeye çalışıyor gibiydi. Yalnızca İmparatoriçe değil, Nikara Milis Kuvvetleri tümgeneraliydi. İmparatorluk'u bir kez ele geçirmişti. Gerekirse bir daha yapardı.

Daji uzanıp ağızlığına dokunurken Rin nefesini düzenli tutmaya çalıştı.

"Dikkatli ol," dedi Jun. "Isırır."

"Ah, eminim." Daji'nin sesi durgun, neredeyse ilgisizdi. "Karşı koydu mu?"

"Denedi," dedi Vaisra.

"Zayiat vardır diye tahmin ediyorum."

"Bekleneceği kadar değil. Zayıf hâlde. Afyon onu bitirmiş."

"Tabii ki." Daji dudaklarını büzdü. "Speerlılar hep yatkındı zaten."

Elini kaldırıp Rin'in başını okşadı.

Rin'in elleri yumruk oldu.

Sakin ol, diye hatırlattı kendine. Afyon hâlâ kanındaydı. Ateşi çağırmaya çalışınca yalnızca zihninin gerisinde bir uyuşukluk hissediyordu.

Daji'nin gözleri uzun süre Rin'in üstünde kaldı. Rin donakaldı, Vaisra'nın onu uyardığı gibi İmparatoriçe'nin onu hemen ayrı bir odaya almasından korktu. Çok erkendi. Şu an Daji'yle yalnız kalırsa yalnızca ona isabetsiz yumruklar atabilirdi.

Ama Daji gülümsedi, başını salladı ve masaya döndü. "Konuşacak çok şeyimiz var. Başlayalım mı?"

"Peki ya kız?" diye sordu Jun. "Bir yere kapatılmalı."

"Biliyorum." Daji, Rin'e zehir dolu bir gülümsemeyle baktı. "Ama kıvranışını izlemek istiyorum."

Sonraki iki saati Rin'in hayatının en yavaş iki saatiydi.

Savaş Lordları'nın merakı geçince hepsi dikkatlerini ekonomik, tarımsal ve siyasal sorunlara çevirdi. Üçüncü Haşhaş Savaşı neredeyse her vilayeti darmadağın etmişti. Federasyon askerleri tahıl tarlalarını yok etmiş ve koca köyleri haritadan silmişti. Mülteci öbekleri ülkenin nüfus yoğunluğunu tamamen değiştirmişti. Bu tarz bir felaketi aşmak birleşik bir yönetimin olağanüstü çabasını gerektirirdi ve Savaş Lordları birleşik bir güç olmaktan çok uzaktı.

"Lanet olası halkınızı kontrol edin," dedi Öküz Savaş Lordu. "Binlercesi kapıma dayandı ve onlar için yerim yok."

"Ne yapalım, sınır muhafızları mı koyalım?" Tavşan Savaş Lordu'nun, her konuştuğunda Rin'i irkilten hüzünlü ve çatallı bir sesi vardı. "Vilayetimin yarısını sel bastı, tüm kış yetecek kaynağımız yok—"

"Bizim de yok," dedi Öküz Savaş Lordu. "Onları başka yere göndermezsen hepimiz aç kalırız."

"Tavşan Vilayeti'nden sınırlı sayıda mülteci kabul edebiliriz," dedi Köpek Savaş Lordu. "Ama kayıt belgesi sunmaları gerek."

"Kayıt belgesi mi?" diye tekrarladı Tavşan Savaş Lordu. "Bu insanların köyleri darmaduman edildi ve sen *kayıt belgesi* mi istiyorsun? Tabii, köyleri alev alınca ilk kurtardıkları şey—"

"Herkese kapımızı açamayız. Halkım zaten kaynak konusunda—"

"Vilayetin bozkırdan ibaret, herkese yetecek yerin var."

"Yer var; yiyecek yok. Seninkilerin sınırdan ne getireceği de ne malum..."

Rin bu konseyin, konsey demek bile doğru olmazdı ya, İmparatorluk'u yönettiğine inanamıyordu. Savaş Lordları'nın kaynak, ticaret yolu ve bazen de Sinegard'ın en iyi mezunları için kavga ettiğini biliyordu. İşlerin Üçüncü Haşhaş Savaşı'ndan sonra kötüleştiğini de biliyordu.

Ama *bu kadar* kötü olduğundan habersizdi.

Savaş Lordları saatlerce Rin'in umursadıklarına bile inanamadığı ufak detaylar üstünde tartıştılar. Bütün bu süre boyunca Rin zincirlerinin içinde terleyip Daji'nin gerçek yüzünü göstermesini bekleyerek köşede dikildi.

Ama İmparatoriçe beklemekten memnun görünüyordu. Eriden haklıydı – belli ki yemeden önce yemeğiyle oynamayı seviyordu. Masanın başında, yüzünde hoşnut bir ifadeyle oturuyordu. Arada bir Rin'le göz göze gelip ona göz kırpıyordu.

Daji'nin oyunu ne zaman bitecekti? Afyonun etkisinin eninde sonunda geçeceğini biliyordu. Neden zaman harcıyordu?

Daji bu kavgayı *istiyor* muydu?

Bu gerginlik Rin'in dizlerinin bağını çözüyor ve başını döndürüyordu. Ayakta kalabilmek için tüm gücüyle direnmesi gerekiyordu.

"Peki ya Kaplan Vilayeti?" diye sordu biri.

Herkes, dirseklerini masaya dayamış tombul çocuğa döndü. Genç Kaplan Savaş Lordu yüzünde hem afallamış hem de dehşete düşmüş bir ifadeyle etrafına bakındı, iki kez gözlerini kırptı ve yardım için omzunun üzerinden arkaya baktı.

Babası Khurdalain'de ölmüştü ve vilayeti şimdi generaller tarafından yönetiliyordu, bu da Kaplan Vilayeti'nin Jun'un elinde olması demekti.

"Bu savaşta gereğinden fazlasını yaptık," dedi Jun. "Khurdalain'de aylarca kan döktük. Binlerce adamımızı kaybettik. İyileşmek için zamana ihtiyacımız var."

"Hadi ama, Jun." Odanın öbür ucunda oturan uzun boylu bir adam masaya balgam tükürdü. "Kaplan Vilayeti'nin bir sürü ekilebilir arazisi var. Biraz bizimle de paylaş."

Rin yüzünü buruşturdu. Bu, yeni At Savaş Lordu olmalıydı – Kurt Eti General Chang En. Onun hakkında uzun uzadıya bilgi almıştı. Chang En, Üçüncü Haşhaş Savaşı'nın başında bir Federasyon hapishanesinden kaçmış bir birlik komutanıydı, kaçıktan sonra haydutluğa başlamış ve eski At Savaş Lordu ordusuyla Khurdalain'i savunmakla meşgulken vilayeti ele geçirmişti.

Ne bulurlarsa yiyorlardı. Kurt eti. Yol kenarındaki cesetler. Şimdi de canlı bebekler için iyi para ödediklerine dair söylentiler vardı.

Chang En, Rin'le göz göze geldi, dişlerini gösterdi ve benekli, siyah diliyle üst dudağını yavaşça yaladı.

Rin titremesini bastırıp bakışlarını kaçırdı.

"Kıyıya yakın ekilebilir arazilerimizin çoğu ya tsunami ya da külden mahvoldu." Jun tiksintiyle Rin'e baktı. "Speerlı sağ olsun."

Rin bir an kendini suçlu hissetti. Ama diğer seçenekleri Federasyon'un elinde mahvolmaktı. Bu tartışmaya girmeye niyeti yoktu. Yalnızca yaptıklarının buna değdiğine inanırsa hayatta kalabilirdi.

"Mültecilerinizi bana kakalayıp duramazsınız," dedi Chang En. "Şehirleri dolduruyorlar. Onların mızmızlanmalarını ve bedava konaklama taleplerini dinlemediğimiz bir an yok."

"O zaman onları çalıştır," dedi Jun soğuk bir tavırla. "Yollarını ve binalarını yeniden inşa etsinler. Kendi geçimlerini sağlarlar."

"Peki onları neyle besleyeceğiz? Sınırda açlıktan ölürlerse bu senin suçun."

Rin çoğunlukla kuzeyli Savaş Lordları'nın –Öküz, Koç, At ve Köpek Savaş Lordları– konuştuğunu fark etti. Tsolin çenesine ellerine dayamış, hiçbir şey söylemiyordu. Güneyli Savaş Lord-

ları odanın arkasına doluşmuştu ve genellikle sessiz kalıyorlardı. Hasarın çoğuna onlar maruz kalmıştı, dolayısıyla fazla kozları yoktu.

Tüm bu süre boyunca Daji masanın başında oturup izledi, neredeyse hiç konuşmadı. Karşısındakiler sürekli onu hayal kırıklığına uğratan bir grup çocukmuşçasına bir kaşını hafifçe kaldırıp onları seyretti.

Bir saat daha geçti ve Kaplan Vilayeti'nin istemeye istemeye de olsa, denize kıyısı olmayan Koç Vilayeti'ne beş yüz kilo tuz karşılığında altı bin kati* yiyecek yardımı teklif etmesi dışında bir çözüme varamadılar. Büyük resme bakınca, her gün binlerce mülteci açlıktan ölürken bu pek de etkili bir çözüm değildi.

"Neden mola vermiyoruz?" İmparatoriçe ayağa kalktı. "Bir sonuca ulaşamıyoruz."

"Hiçbir şey çözemedik daha," dedi Tsolin.

"Bir yemek molasıyla İmparatorluk çökecek değil. Sakin olun, beyler. Radikal bir teklif olacak ama biraz taviz vermeyi düşünün bence." Daji, Rin'e döndü. "Ben biraz bahçeme çekileceğim. Runin, senin de hücrene gitme vaktin geldi sanki, değil mi?"

Rin kaskatı kesildi. Vaisra'ya panik dolu bir bakış atmadan edemedi.

Vaisra onunla göz göze gelmedi, hiçbir şey ele vermedi.

Bu kadardı. Rin omuzlarını dikleştirdi. Başını eğdi ve İmparatoriçe gülümsedi.

Rin ve İmparatoriçe taht odasından değil, arkadaki dar bir koridordan geçerek çıktılar. Hizmetçi çıkışından. Yürürlerken Rin, altlarındaki su kanallarının sesini duyabiliyordu.

Konsey başlayalı saatler olmuştu. Cike artık yerlerine yerleşmiş olmalıydı ama bu düşünce bile Rin'i rahatlatmıyordu. Çünkü şimdi İmparatoriçe'yle baş başaydı.

Ama hâlâ ateşe erişimi yoktu.

"Yoruldun mu?" diye sordu Daji.

Rin cevap vermedi.

---

* Kati ya da Catty, geleneksel bir Çin ağırlık birimidir. Güneydoğu Asya ülkelerinde halen kullanılan katinin kabul edilen tek standardı yoktur ve Çin'de 1 katinin karşılığı 500 grama yuvarlanmışken birçok ülkede 1 kati yaklaşık 600 gramdır. *–yhn*

"Savaş Lordları'nın bu hâlini görmeni istedim. Baş belası bu gruplar, değil mi?"

Rin duymamış gibi yapmaya devam etti.

"Pek konuşmuyorsun, öyle mi?" Daji omzunun üzerinden ona baktı. Gözleri demir ağızlığa kaydı. "Ah, tabii ki. Hadi şunu çıkaralım."

İnce parmaklarını ağızlığın iki yanına koyup nazikçe çıkardı. "Daha iyi mi?"

Rin sessizliğini bozmadı. *Onunla muhatap olma*, diye uyarmıştı Vaisra. *Çok dikkatli ol ve bırak o konuşsun.*

Birkaç dakika daha kazanması lazımdı. Afyonun etkisinin geçmek üzere olduğunu hissediyordu. Görüşü netleşiyor, uzuvları düşüncelerine hızlı cevap veriyordu. Anka cevap verene dek Daji'yi konuşturması gerekiyordu. Sonra Güz Sarayı'nı küle çevirebilirdi.

"Altan da böyleydi," dedi Daji. "Bizimle kaldığı ilk üç yılda dilsiz olduğunu sandık."

Rin neredeyse bir taşa takılıp düşecekti. Daji fark etmemiş gibi yürümeye devam ederken Rin de sakin kalmaya çabalayarak peşinden gitti.

"Öldüğünü duyunca çok üzüldüm," dedi Daji. "İyi bir komutandı. En iyilerimizden."

Ve sen onu öldürdün, seni ihtiyar orospu. Rin parmaklarını birbirine sürtüp bir kıvılcım çakmasını umdu ama Anka'yla olan bağlantısı hâlâ kapalıydı.

Biraz daha.

Daji onu binanın arkasına geçirip hizmetçilerin kaldığı yere yakın, boş bir alana götürdü.

"Kızıl İmparator, gerekirse her odadan kaçabilmek için Güz Sarayı'na tüneller inşa ettirmişti. Koca bir imparatorluğun yöneticisiydi ama kendi yatağında bile güvende hissetmiyordu." Daji bir kuyunun yanında durdu, ayaklarını sımsıkı bastığı taş zeminden güç alarak kapağını itti. Kuyunun kapağı gürültülü bir gıcırtıyla açıldı. Daji doğrulup ellerini üniformasına sildi. "Beni takip et."

Rin, Daji'nin ardından kuyuya tırmandı; duvara monte edilmiş dar, sarmal merdivenler vardı. Daji uzanıp kapağı kapatınca

zifiri karanlıkta kaldılar. Buz gibi parmaklar Rin'in eline dolandı. Rin yerinde sıçradı ama Daji yalnızca tutuşunu sıkılaştırdı.

"Buraya hiç gelmediysen kaybolmak kolay." Daji'nin sesi yankılanıyordu. "Uzaklaşma."

Rin kaç dönüş yaptıklarını saymaya çalıştı –on beş, on altı– ama çok geçmeden, dikkatle ezberlediği haritada bile nerede olduklarını anlayamaz oldu. Konsey odasından ne kadar uzaktalardı? Tüneldeyken mi ateş alması gerekecekti?

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra bir bahçeye çıktılar. Ani renk patlaması baş döndürücüydü. Rin göz kamaştırıcı zambakları, krizantemleri ve dizi dizi heykellerin etrafına dikilmiş erik ağaçlarını inceleyerek gözlerini kırpıştırdı.

Burası İmparatorluk Bahçesi değildi – duvarların şeklinden belliydi. İmparatorluk Bahçesi daire şeklindeydi, bu bahçe ise altıgendi. Bu özel bir avluydu.

Burası haritada yoktu. Rin'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Deli gibi etrafına bakındı; olası kaçış yollarını, gidebileceği yönleri, dövüş esnasında kaçabileceği yerleri ve ateşe ulaşamazsa silah olarak kullanabileceği şeyleri belirledi. Fidanlar kırılgan görünüyordu – çaresiz kalırsa bir dal koparıp sopa niyetine kullanabilirdi. Daji'yi duvara yaklaştırabilirse çok iyi olurdu. Gevşek taşları kullanarak İmparatoriçe'nin kafasını kırabilirdi.

"Harika, değil mi?"

Rin, Daji'nin bir şey söylemesini beklediğini fark etti.

Daji'yle konuşursa dümdüz bir tuzağa yürüyor olurdu. Vaisra ve Eriden onu Daji'nin insanları nasıl kolay manipüle edebildiğine ve zihnine istediği düşünceleri yerleştirebildiğine dair defalarca uyarmıştı.

Ama Rin sessiz kalırsa Daji sıkılacaktı. Ve Rin'e zaman kazandıran tek şey Daji'nin yemeğiyle oynama isteğiydi. Ateşe erişimi olana dek konuşmayı sürdürmeliydi.

"Sanırım," dedi. "Güzellikle pek işim olmaz."

"Tabii ki. Sinegard'da okudun. Oradakiler tamamen işlevci." Daji ellerini Rin'in omzuna koyup onu yavaşça döndürdü. "Bana bir şey söyle. Saray sana yeni görünüyor mu?"

Rin altıgende etrafa bakındı. Evet, yeni olmalıydı. Güz Sara-

yı'nın binaları Kızıl İmparator zamanının mimarisini yansıtsa da zamanın izini taşımıyordu. Taşlar pürüzsüzdü, ahşap sütunların yeni boyası parıldıyordu.

"Sanırım," dedi. "Değil mi?"

"Beni takip et." Daji duvara inşa edilmiş ufak bir kapıya doğ. ru gidip kapıyı açtı ve Rin'e onu takip etmesini işaret etti.

Bahçenin öbür tarafı, üstünde bir dev tepinmiş gibi darma. dağındı. Karşı duvarın yarısı topa tutulmuş gibi paramparçaydı. Heykeller fazla uzayan çimenlere devrilmiş, uzuvları kırılmıştı ve tuhaf açılarla yatıyorlardı.

Bu doğal bir bozulma değildi. Bakımsızlıktan kaynaklanmı. yordu. Bu, işgalci bir gücün bilinçli yıkımı olmalıydı.

"Federasyon, Lusan'a ulaşamadı sanıyordum," dedi Rin.

"Bunun sorumlusu Federasyon değil," dedi Daji. "Bu yıkıntı yetmiş yılı aşkındır burada."

"O zaman kim...?"

"Hesperyalılar. Tarih Federasyon'a odaklanmayı seçiyor ama zaten Sinegard'daki üstatlar ilk işgalcileri daima görmezden geldiler. Kimse Birinci Haşhaş Savaşı'nı kimin çıkardığını hatırlamıyor." Daji bir heykelin başını ayağıyla dürttü. "Yetmiş yıl önce bir güz günü, Hesperyalı bir amiral Murui'ye yelken açıp Lusan'a girdi. Sarayı yakıp yıktı, yıkıntılarına petrol döküp küllerinde dans etti. Güz Sarayı bir akşamda yok olmuştu."

"O zaman bahçeyi neden yeniden inşa etmediniz?" Konuşurken Rin'in gözleri etrafı inceliyordu. Yirmi santim ötesinde, yerde bir tırmık vardı. Bunca yıl sonra kör ve paslı olmalıydı ama Rin yine de onu sopa olarak kullanabilirdi.

"Hatırlatacak bir şey kalsın diye," dedi Daji. "Nasıl aşağılandığımızı hatırlatacak bir şey. Hesperyalılarla işbirliği yapmaktan hiçbir hayır çıkmayacağını hatırlatacak bir şey."

Rin tırmığa dikkatini vermemeliydi. Daji fark ederdi. Tırmığın konumunu dikkatle zihnine kaydetti. Sivri ucu ona dönüktü. Yeterince yaklaşırsa ayağıyla kaldırıp yakalayabilirdi. Tabii çim fazla uzamadıysa... ama bu yalnızca çimdi... yeterince hızlı basarsa sorun olmamalıydı...

"Hesperyalıların niyeti hep geri gelmekti," dedi Daji. "Mugenliler bu ülkeyi batı gümüşü kullanarak zayıflattı. Baskıcının

yüzünü Federasyon olarak hatırlıyoruz ama gücü asıl elinde tutanlar Hesperyalılar ve Bolonyalılar – batı ülkeleri birliği. Korkmamız gerekenler onlar."

Rin sol ayağı tırmığa yaklaşacak şekilde kıpırdandı. "Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"Bana aptal numarası yapma," dedi Daji sertçe. "Vaisra'nın niyetini biliyorum. Savaş başlatmak istediğini biliyorum. Sana onun istediği savaşın yanlış savaş olduğunu göstermeye çalışıyorum."

Rin'in nabzı hızlandı. Bu kadardı – Daji amacını biliyordu, dövüşmesi lazımdı, henüz ateşe erişememesinin önemi yoktu, tırmığa ulaşmalıydı.

"*Kes şunu*," diye emretti Daji.

Rin olduğu yerde donakaldı, kasları en ufak bir harekette parçalanacakmış gibi sızlıyordu. Dövüşmeye hazırlanması gerekiyordu. En azından eğilmesi gerekiyordu. Ama vücudu olduğu yerde kalakalmıştı, sanki nefes almak için bile İmparatoriçe'nin iznine ihtiyacı vardı.

"Konuşmamız bitmedi," dedi Daji.

"Benim dinlemem bitti," dedi Rin, dişlerinin arasından.

"Rahatla. Buraya seni öldürmeye gelmedim. Kalan son silahlarımdan birisin. Senden vazgeçmek aptallık olur." Daji onunla yüz yüze gelebilmek için önüne geçti. Rin çabucak bakışlarını kaçırdı. "Yanlış düşmanla savaşıyorsun, tatlım. Bunu göremiyor musun?"

Daji'nin etkisinden çıkmaya çalışırken Rin'in ensesi boncuk boncuk terledi. "Vaisra sana ne vadetti? Seni kullandığını biliyor olmalısın. Buna değer mi? Para mı teklif etti? Bir ev mi? Hayır... Maddi vaatlerle ikna olacağını sanmıyorum." Daji, boyalı tırnaklarını renkli dudaklarına dokundurdu. "Hayır – ona *inandığını* söyleme bana. Demokrasi sözü mü verdi? Sen de buna kandın mı?"

"Senden kurtulacağını söyledi," diye fısıldadı Rin. "Bu benim için yeterli."

"Gerçekten buna inanıyor musun?" Daji iç çekti. "Benim yerime ne getirecek? Nikara halkı demokrasiye hazır değil. Koyun gibiler. Kaba, eğitimsiz budalalar. Ne yapacaklarının söylenmesi gerekiyor, bu zorba bir yönetim anlamına gelse bile. Vaisra ül-

keyi ele geçirirse ülke batar. Halk neye oy vereceğini bilmiyor. Onlar için neyin iyi olduğunu bilmiyorlar."

"Sen de bilmiyorsun," dedi Rin. "Öbek öbek ölmelerine göz yumdun. Mugenlileri sen davet ettin ve onlara Cike'ı vadettin."

Daji onu şaşırtarak güldü. "Buna mı inanıyorsun? Duyduğun her şeye inanmamalısın."

"Shiro'nun yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Ne yaptığını biliyorum."

"*Hiçbir şeyi* anlamıyorsun. Bu İmparatorluk'u ayakta tutmak için onyıllarca debelendim. Bu savaşı benim istediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence ülkenin en azından yarısının gözden çıkarılabilir olduğunu düşünüyordun."

"Hesaplı bir fedakârlıkta bulundum. Son Federasyon istilasında Savaş Lordları, Ejderha İmparator sayesinde bir araya gelmişti. Ejderha İmparator öldü. Ve Federasyon üçüncü bir işgale hazırlanıyordu. Ne yaparsam yapayım saldıracaklardı ve onlara karşı koyacak gücümüz yoktu. Ben de bir barış anlaşması yaptım. Ülkenin merkezini rahat bırakırlarsa doğunun bir parçasını alabileceklerini söyledim."

"Yani yalnızca *biraz* işgal altında olacaktık," diye söylendi Rin. "Yönetmekten anladığın bu mu senin?"

"İşgal mi? Uzun sürmeyecekti. Bazen en iyi saldırı yalan vaatlerde bulunmaktır. Bir planım vardı. Ryohai'ye yaklaşacaktım. Güvenini kazanacaktım. Kendini güvende hissettirecektim. Sonra da onu öldürecektim. Ama güçleri aşılamaz durumdayken numara yapacaktım. Bu ülkeyi ayakta tutmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktım."

"Mugen'in yıkması için ayakta tutacaktın."

Daji'nin ses sertleşti. "Bu kadar saf olma. Savaş kaçınılmazsa ne yaparsın? Kimi kurtarırsın?"

"*Bizim* ne yapacağımızı düşünüyordun? Sence öylece yatıp toprağımızı talan etmelerini mi izleyecektik?"

"Parçalanmış bir İmparatorluk hiç yoktan iyidir."

"Milyonları ölüme mahkûm ettin."

"Sizi *kurtarmaya* çalışıyordum. Ben olmasam şiddetin boyutu on kat daha kötü—"

"Sen olmasan en azından seçim şansımız olurdu!"

"Gerçek bir seçim sansın olmazdı. Nikaraların çok fedakâr olduğunu mu sanıyorsun? Binlerce kişi hayatta kalabilsin diye bir köyden evlerini boşaltmalarını talep etsen? Yaparlar mıydı sence? Nikaralar bencil. Tüm ülke bencil. *İnsanlar* bencil. *Sik-tiğimin* vilayetleri oldum olası dar görüşlüydü, ortak bir çözüm için kendi çıkarlarından fazlasına odaklanamıyorlar. İçerdeki aptalları duydun. Sana onları izletmemin bir sebebi var. Bu Savaş Lordları'yla çalışamam. O aptallar dinlemiyor bile."

Cümlenin sonunda Daji'nin sesi titredi – çok belli belirsizdi, sadece bir an sürdü ama Rin fark etti.

İşte o anda soğukkanlı, kendinden emin güzelliğinin altında yatan gerçek Su Daji'yi gördü: yenilmez bir İmparatoriçe değil, hain bir canavar değil, nasıl yöneteceğini bilmediği bir ülkenin yükünü omuzlamış bir kadın.

Zayıf, diye fark etti Rin. *Savaş Lordları'nı kontrol edebilmeyi diliyor ama edemiyor.*

Çünkü Su Daji, Savaş Lordları'nı dediğini yapmaya ikna edebilecek olsaydı bunu yapardı. Savaş Lordu sistemini kaldırıp Emperyal hükümet altında bölgesel yönetimlere çevirirdi. Ama Savaş Lordları'nı alaşağı edecek gücü olmadığından onlara dokunmamıştı. O, tek bir kadındı. Savaş Lordları'nın ordularının birliğine kafa tutamazdı. İkinci Haşhaş Savaşı'nın şanıyla, elindeki güce zar zor tutunuyordu.

Ama şimdi Federasyon yok olduğundan Savaş Lordları'nın korkacak bir şeyi kalmamıştı ve yakında Su Daji'ye ihtiyaçları olmadığını fark edeceklerdi.

Daji yalan söylüyor gibi değildi. Hatta Rin, doğruyu söylediğini düşünüyordu.

Öyleyse bile – bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Daji, Cike'ı Federasyon'a satmıştı. Altan'ın ölmesinin sorumlusu Daji'ydi. Önemli olan tek şey bu iki gerçekti.

"İmparatorluk çöküyor," dedi Daji aceleyle. "Zayıflıyor, bunu gördün. Ama Savaş Lordları'nı dize getirirsek? Benim komutamda neler yapabileceğini hayal et." Rin'in yüzünü avuçlayıp kendininkine yaklaştırdı. "Öğreneceğin çok şey var ve ben sana öğretebilirim."

Rin başını kıpırdatabilse Daji'nin parmaklarını ısırıp koparırdı. "Bana öğretebileceğin hiçbir şey yok."

"Aptallık etme. Bana ihtiyacın var. Zorlamayı hissediyorsun değil mi? Seni tüketiyor. Zihnin sana ait değil."

Rin irkildi. "Hayır... sen—"

"Gözlerini kapatmaya korkuyorsun," diye mırıldandı Daji. "Afyona ihtiyaç duyuyorsun çünkü zihnini yine senin kılan tek şey o. Her saniye tanrınla savaş içindesin. Etrafındaki her şeyi yakmadığın her an ölüyorsun. Ama sana yardım edebilirim." Daji'nin sesi öyle sakin, yumuşak, kibar ve güven vericiydi ki Rin tüm kalbiyle ona inanmak istedi. "Zihnini sana geri verebilirim."

"Zihnimi kontrol edebiliyorum," dedi Rin.

"Yalancı. Kim sana öğretecekti ki? Altan mı? Kendi aklını zor tutuyordu. Nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tanrıları ilk çağırdığımızda ölmek istedim. Hepimiz istedik. Delirdiğimizi sandık. Buna son vermek için bedenlerimizi Tianshan Dağı'ndan aşağı atmak istedik."

Rin sormadan edemedi. "Peki ne yaptınız?"

Daji buz gibi parmaklarından biriyle Rin'in dudağına dokundu. "Önce sadakat. Sonra cevaplar."

Parmaklarını şıklattı.

Aniden Rin tekrar hareket edebilir oldu, yine rahatça nefes alabiliyordu. Titreyen kollarını bedenine sardı.

"Başka kimsen kalmadı," dedi Daji. "Son Speerlısın. Altan yok artık. Vaisra senin ne yaşadığını anlamıyor. Sana yardım edebilecek tek kişi benim."

Rin tereddüt etti, düşünüyordu.

Daji'ye asla güvenemeyeceğini biliyordu.

Ama yine de.

İmparatorluk'u hep olmayı hedeflediği diktatörlük hâline getirecek bir zorbaya hizmet etmek daha mı iyiydi? Yoksa İmparatorluk'u yok edip demokrasiye bir şans vermeli miydi?

Hayır – bu siyasi bir soruydu ve Rin bu sorunun cevabıyla ilgilenmiyordu.

Yalnızca kendi hayatını sürdürmekle ilgileniyordu. Altan, İmparatoriçe'ye güvenmişti. Ve Altan ölmüştü. O da aynı hatayı yapmayacaktı.

Sol ayağıyla bir adım attı. Tırmık hızla eline uçtu –çimler tahmininden çok daha az direnç göstermişti– ve Rin tırmığı elinde çevirdi.

Ama Daji'ye saldırmak havaya saldırmak gibiydi. İmparatoriçe her darbeden efor sarf etmeden kaçıyordu, öyle hızlı hareket ediyordu ki Rin onu takip etmekte zorlanıyordu.

"Bu mantıklı mı sence?" Daji nefes nefese bile değildi. "Sen elinde sopası olan küçük bir kızsın."

Sen elinde ateşi olan küçük bir kızsın, dedi Anka.

Sonunda.

Rin aleve ulaşmaya odaklanmak için tırmığı sabit tuttu, yakıcı ateşleri avucunda topluyordu ki gümüş rengi bir şeyler yüzünün önünden uçup duvara çarptı.

İğneler. Daji onları avuç avuç atıyordu, kıyafetinin kollarındaki stoku bitmek bilmiyor gibiydi. Alevler dağıldı. Rin çaresizce tırmığı önünde savurdu. Böyle giderse kendini savunmaya çalışırken enerjisi bitecekti.

"Altan'ın yalnızca daha soluk bir yansıması olmak seni rahatsız ediyor mu?" diye fısıldadı Daji.

Rin'in sırtı duvara dayandı. Kaçacak yeri kalmamıştı.

"Bana bak." Daji'nin sesi havayı titretip Rin'in zihninde tekrar tekrar yankılandı.

Rin gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ateşi şimdi çağırmalıydı, başka şansı olmayacaktı ama zihni onu terk ediyordu. Dünya kararmıyor ama *değişiyordu*. Her şey bir anda aşırı parlak geldi, her şey yanlış renkteydi, gökyüzüyle çimeni veya elleriyle ayaklarını birbirinden ayıramıyordu...

Daji'nin sesi her yerden geliyor gibiydi. "Gözlerime bak."

Rin gözlerini açtığını hatırlamıyordu. Direnme şansı olduğunu hatırlamıyordu. Tek bildiği şey bir an gözleri kapalıyken birden kendini sapsarı iki küreye bakıyor hâlde bulduğuydu. Önce tamamen altın rengiydiler, sonra siyah noktalar belirip gittikçe büyüdü ve Rin'in tüm görüşünü kapladı.

Dünya kararmıştı. Rin üşüyordu. Uzakta, anlayamadığı sözcükler gibi duyulan ulumalar ve haykırışlar yankılanıyordu.

Burası ruhlar âlemiydi. Burası Daji'nin tanrısıyla yüzleştiği yerdi.

Ama yalnız değildi.

Yardım et, diye düşündü. *Bana yardım et, lütfen.*

Ve tanrı cevap verdi. Etrafı bir sıcaklık dalgası sardı. Alevler Rin'i koruyucu kanatlar gibi içine aldı.

"Nüwa, seni yaşlı orospu," dedi Anka.

Daji'nin sesinden çok daha derin bir ses yankılandı. "Sen de her zamanki gibi sivri dillisin."

Bu yaratık neydi? Rin, tanrının formunu görmeye çalıştı ama Anka'nın alevleri psikoruhsal alanın küçücük bir köşesini aydınlatıyordu.

"Bana kafa tutamazsın," dedi Nüwa. "Ben, evren kendini karanlıktan doğurduğunda oradaydım. Gökler ayrıldığında onu tamir ettim. İnsana can verdim."

Karanlıkta bir şeyler hareket etti.

Bir yılan başı ileri atılıp dişlerini omzuna geçirince Anka acıyla bağırdı. Anka başını kaldırdı ama alevleri hiçbir şeye ulaşamadı. Rin, tanrının acısını sanki yılan onu ısırmış gibi hissediyordu. Sanki iki kızgın bıçak omzuna saplanmıştı.

"Hayalin ne?" Şimdi Daji'nin sesi her kelimede Rin'in zihnini doldurup taşırıyordu. "Bu mu?"

Dünya yeniden değişti.

Parlak renkler. Rin daha önce hiç giymediği bir elbiseyle bir adada koşuyordu, boynunda yalnızca rüyalarında gördüğü kolye vardı, şimdi kemik ve külden ibaret olan kasabaya doğru koşuyordu. Speer'ın elli yıl önceki hâlinin kumsalında koşuyordu – yaşam dolu, onun gibi koyu tenli, onu görünce kalkıp el sallayan ve gülümseyen insanlarla dolu.

"Buna sahip olabilirdin," dedi Daji. "İstediğin her şeye sahip olabilirdin."

Rin inandı, Daji'nin bu kadar merhametli olacağına, ölene kadar bu illüzyonda kalmasına izin vereceğine inandı.

"Ya da istediğin bu mu?"

Speer yok oldu. Dünya yeniden karardı. Rin'in tek görebildiği şey bir siluetti. Ama bu uzun boylu, ince silueti tanıyordu. Asla unutamazdı. Onu o iskelede son görüşünden beri zihnine kazınmıştı. Ama bu sefer ona doğru yürüyordu. Altan'ın ölümünü tersine izliyordu. Zaman çözülüyordu. Her şeyi geri alabilirdi, *onu* geri getirebilirdi.

Bu yalnızca bir rüya olamazdı. Altan fazla gerçekti – etrafında ölümlü varlığını hissedebiliyordu ve yüzüne dokunduğunda somut, sıcak ve *canlıydı*...

"Rahatla," dedi Altan. "Direnmeyi bırak."

"Ama *canım acıyor*..."

"Yalnızca direnirsen canın acır."

Altan onu öpünce yumruk yemiş gibi hissetti. İstediği bu değildi –bu yanlıştı, tamamen yanlıştı– kollarını biraz fazla sıkıyor, onu ezmek istiyor gibi göğsüne bastırıyordu. Tadı kan gibiydi.

"O Altan değil."

Chaghan'ın sesi. Bir an sonra Rin onu zihninde hissetti – ruhlar âlemini yarıp geçen bir buz parçası gibi bembeyaz ve soğuk bir varlık. Onu gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Bu bir illüzyon." Chaghan'ın sesi zihnini soğuk bir duş gibi berraklaştırdı. "Kendine gel."

İllüzyon yok oldu. Altan yok oldu. Karanlıkta sadece üçü vardı, hepsinin de ruhu tanrılarına bağlıydı.

"Bu da ne?" Nüwa'nın sesi Daji'ninkine karışıyordu. "Bir Naimad mı?" Bir kahkaha yankılandı. "Halkın bana bulaşmaması gerektiğini biliyor olmalı. Sorqan Sira sana bir şey öğretmedi mi?"

"Senden korkmuyorum," dedi Chaghan.

Fiziksel dünyada Chaghan bir deri bir kemikti, bir insanın yalnızca gölgesiymiş gibi kırılgandı. Burada ise safi güç yayıyordu. Sesi otorite doluydu, Rin'i kendine çekiyordu. Oracıkta Chaghan zihnine uzanıp gelmiş geçmiş tüm düşüncelerini bir kitap gibi okuyabilirdi ve Rin buna izin verirdi.

"Geri dön, Nüwa." Chaghan sesini yükseltti. "Karanlığa dön. Bu dünya artık sana ait değil."

Karanlık cevap olarak tısladı. Rin kendini bir saldırıya hazırladı. Ama Chaghan anlamadığı bir şeyler mırıldanmaya başladı, sözcükleri Nüwa'yı öyle geri itti ki Rin artık yılanın hatlarını zar zor görebiliyordu.

Görüşüne parlak ışıklar üşüştü. Ruhlar âleminden dönen Rin fiziksel dünyanın somutluğu karşısında afalladı.

Chaghan yanında iki büklüm ve nefes nefeseydi.

Bahçenin öbür ucunda Daji koluyla ağzını sildi. Gülümsedi. Dişleri kanlıydı.

"Çok tatlısın," dedi. "Ben de Ketreyidlerin bir anıdan ibaret olduğunu sanıyordum."

"Geride dur," diye mırıldandı Chaghan, Rin'e.

"Ne yapacak—"

"Ben söyleyince koş." Chaghan yere kara, dairesel bir şey attı. Obje birkaç metre yuvarlanıp İmparatoriçe'nin ayakucunda durdu. Rin bir cızırdama duydu, sonra korkunç, çürük ve tanıdık bir koku aldı.

Daji kafası karışarak yere baktı.

"Koş," dedi Chaghan ve Ramsa'nın bok bombası Güz Sarayı'nda patlarken oradan kaçtılar.

Kaçarlarken, tek bir bombayla tetiklenmesi imkânsız olan bir dizi patlama onları takip etti. Binalar etraflarında tek tek çöktü, kimsenin onları takip edememesini sağlayan bir alev ve yıkıntı bariyeri oluşturdu.

"Ramsa," diye açıkladı. "Çocuk işini şansa bırakmıyor."

Onu bir duvarın arkasına çekti. Eğilip elleriyle kulaklarını kapattılar ve son binalar da birkaç metre ötelerinde patlarken beklediler.

Rin gözlerindeki tozu ovaladı. "Daji öldü mü?"

"Öyle bir şey kolay kolay ölmez." Chaghan öksürüp göğsüne vurdu. "Yakında peşimize düşer. Gitmemiz gerek. Bir sokak ötede bir kuyu var, Aratsha geldiğimizi biliyor."

"Peki ya Vaisra?"

Chaghan hâlâ öksürerek ayağa kalktı. "Deli misin?"

"Hâlâ içeride!"

"Ve muhtemelen ölü. Daji'nin adamları çoktan konsey odasını basmıştır."

"Bunu bilmiyoruz."

"Ne yani, gidip *bakacak* mıyız?" Chaghan omuzlarını tutup onu duvara yasladı. "Dinle beni. Bitti. Darbeniz buraya kadar. Daji, Ejderha Vilayeti'ni basacak ve geldiğinde kaybedeceğiz. Vaisra seni koruyamaz. Kaçman gerek."

"İyi de nereye gideceğim?" diye sordu. "Ne yapacağım?"

Vaisra sana ne vadetti? Kullanıldığını biliyor olmalısın.

Rin bunu biliyordu. Hep farkındaydı. Ama belki de *kullanıl-*

maya ihtiyacı vardı. Birinin ona ne zaman kiminle savaşacağını söylemesi gerekiyordu. Birinin ona emir ve amaç vermesi gerekiyordu.

Vaisra, uzun zamandır ilk defa ona hayatta kalmak isteyecek kadar dengeli hissettiren ilk kişi ölümle karşı karşıyaydı. Ve burada ölürse bu Rin'in suçu olurdu.

"Deli misin sen?" diye bağırdı Chaghan. "Yaşamak istiyorsan saklan."

"Sen saklan o zaman. Ben savaşacağım." Rin bileğini ondan kurtarıp Chaghan'ı itti. İstemeden fazla güç kullandı, bu kadar sıska olduğunu unutmuştu. Chaghan geri sendeledi, bir taşa takıldı ve yere düştü

"Delisin," dedi.

"Hepimiz deliyiz," diye mırıldandı Rin duvarın üstünden atlayıp konsey odasına koşarken.

İmparatorluk muhafızları konsey odasına doluşmuş, Suni ve Baji'den oluşan iki kişilik orduya karşı direniyorlardı. Savaş Lordları masadan dağılmıştı. Tavşan Savaş Lordu duvara yaslanmış, Horoz Savaş Lordu titreyerek masanın altına saklanmış, genç Kaplan Savaş Lordu ise bıçaklar başının dibinde çarpışırken köşeye çökmüş ve kafasını dizlerinin arasına almıştı.

Rin kapıda duraksadı. Şimdi ateşi çağıramazdı. Alevleri yönlendirebilecek kontrolü yoktu. Odayı yakarsa herkesi öldürürdü.

"Al!" Baji ona doğru bir kılıç tekmeledi. Rin kılıcı alıp kargaşaya daldı.

Vaisra ölmemişti. Odanın ortasında hem Jun hem de Kurt Eti General'le dövüşüyordu. Bir an için ikisiyle de başa çıkabilecek gibiydi. Kılıcını inanılmaz bir güç ve kontrolle kullanıyordu, izlemesi bile keyifliydi.

Ama yine de tek kişiydi.

"Dikkat et!" diye bağırdı Rin.

Kurt Eti General, Vaisra'nın boşluğunu yakalamaya çalıştı. Vaisra dönüp dizlerine bir tekme geçirerek onu saf dışı bıraktı. Chang En uluyarak yere çöktü. Vaisra tekmenin ardından dengesini sağlamaya çalışırken Jun fırsattan istifade edip bıçağını Vaisra'nın omzuna sapladı.

Baji, Jun'a atılıp onu yere yapıştırdı. Vaisra yere yığılırken Rin fırlayıp onu yakaladı; kolları sıcak ve kaygan kanla kaplandı ve kanın *miktarına* şaşıp kaldı.

"Sen... Lütfen, sen—"

Ellerini delicesine adamın göğsünde gezdirip kanamayı durdurmaya çalıştı. Yarayı zar zor görebiliyordu, Vaisra'nın göğsü tamamen kanla kaplanmıştı ama sonunda sağ omzundaki yaraya parmaklarını bastırdı. Ölümcül bir yerde değildi.

Umudu vardı. Acele ederlerse hayatta kalırdı. Ama önce buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Suni!" diye bağırdı.

Suni yanında beliriverdi. Rin, Vaisra'yı onun kucağına koydu. "Al onu."

Suni, Vaisra'yı omzuna attı ve kapıya doğru ilerledi. Baji de arkalarını koruyarak peşlerinden gitti.

Rin, Jun'un hareketsiz bedeninin yanından geçti. Canlı olup olmadığını bilmiyordu ama şu anda önemi yoktu. Bir muhafızın kolunun altından geçip adamlarının peşine düştü. Kapıdan geçip en yakın kuyuya yöneldiler.

Rin eğilip karanlık yüzeye Aratsha'nın ismini seslendi.

Cevap yoktu. Onun cevap vermesini bekleyecek vakitleri yoktu; ya oradaydı ya da değildi, Daji'nin adamları ise hemen arkalarındaydı. Tek seçeneği suya dalıp nefesini tutmak ve dua etmekti.

Aratsha cevap verdi.

Rin kapkaranlık sulama kanallarında debelenmemeye çalıştı, bu Aratsha'nın onları yönlendirmesini zorlaştırırdı. Onun yerine başının etrafındaki hava kabarcığında dikkatli nefesler alıp vermeye odaklandı. Yine de havasının tükeneceği korkusunu içinden atamıyordu. Şimdi bile nefesinin sıcaklığıyla havanın azaldığını hissedebiliyordu.

Yüzeye çıktı. Nehrin kıyısına tırmanıp nefes nefese yere yığıldı. Birkaç saniye sonra Suni yüzeyde belirip Vaisra'yı kıyıya bıraktıktan sonra kendi de çıktı.

"Ne oldu?" Nezha, ardında Eriden ve adamlarıyla koşarak yanlarına geldi. "O—"

"Yaşıyor," dedi Rin. "Ama acele etmemiz lazım."

Nezha en yakındaki iki askere döndü. "Babamı gemiye çıkarın."

Vaisra'yı kucaklayıp *Seagrim*'e doğru koşmaya başladılar. Nezha, Rin'i ayağa kaldırdı. "Ne oldu—"

"Vakit yok." Ağzındaki nehir suyunu tükürdü. "Tayfana söyle demir alsınlar. Hemen yola çıkmamız lazım."

Nezha kolunu Rin'in omzuna dolayıp gemiye doğru ilerlemesine yardım etti. "Başarısız mı oldunuz?"

"Başardık." Rin tökezleyerek dengesini sağlamak için ona dayandı. "Savaş istiyordunuz. Savaş başlattık."

Seagrim hareketlenmeye başlamıştı bile. İki taraftaki tayfa gemiyi iskeleye bağlayan ipleri kesiyor, gemiyi akıntıya bırakıyordu. Nezha ve Rin gövdeden sarkan kayıklardan birine atladılar. Kayık yükselmeye başladı.

Gemi tayfası *Seagrim*'in yelkenlerini açıp rüzgâra çevirdi. Altlarında çark, suyu kamçılayarak onları başkentten uzaklaştırmaya başladı.

BÖLÜM 10

Seagrim'in tayfası sessizce işlerini yapıyordu. Vaisra'nın kötü yaralandığını herkes duymuştu. Ama doktordan haber gelmiyordu ve kimsenin sormaya cesareti yoktu.

Kaptan Eriden tek bir emir vermişti: *Seagrim*'i Lusan'dan olabildiğince çabuk uzaklaştırın. Kürek görevinde olmayan her asker üst güvertede mancınıkların ve arbaletlerin başına geçiyor, ilk uyarıda ateş açmaya hazır bekliyordu.

Rin geminin kıçında volta atıp duruyordu. Bir arbaleti veya dürbünü yoktu ve bu hâliyle ancak ayak bağı oluyordu – silah tutamayacak kadar tedirgin, emirleri yeterince hızlı algılayamayacak kadar gergindi. Ama aşağı inmeyi reddediyordu. Neler olup bittiğini görmek istiyordu.

Vücudunun hâlâ yerinde ve çalışıyor olduğunu kontrol etmek için sürekli aşağı bakıyordu. Engerek'in elinden yara almadan kaçması imkânsız gibi geliyordu. Gemi doktoru kırık kemiği var mı diye incelemiş ama bir şey bulamamıştı. Birkaç morarıklık dışında ciddi bir acı hissetmiyordu. Ama içinde bir şeylerin çok ters olduğu hissini üzerinden atamıyordu; sanki bir zehir onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Chaghan da fena sarsılmıştı. İskeleden uzaklaşana kadar sessiz kalmış, sonra da Qara'ya yaslanıp yere yığılmıştı. Kardeşi üstüne eğilip kulağına başka kimsenin anlayamadığı bir şeyler fısıldarken dizlerini göğsüne çekip yerde çaresizce yatmıştı.

Huzursuz olan tayfa onlardan uzak duruyordu. Rin de güvertede zar zor nefes alan birini duyana dek onları görmezden gelmeye çalışmıştı. Önce Chaghan'ın ağladığını sandı ama yalnızca nefes almaya çalışıyordu, kesik nefeslerin her biri kırılgan bedenini sarsıyordu.

İkizlerin yanına çömeldi. Chaghan'a dokunmayı denemeli miydi bilemedi. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Emin misin?"

Chaghan başını kaldırıp titrek bir nefes aldı. Gözleri kızarmıştı. "O... Ben hiç... kimsenin böylesine..."

"Ne?"

Chaghan başını iki yana salladı.

Qara onun yerine cevap verdi. "*Sabit.*" Bu kelimeyi sanki korkunç bir anlamı varmış gibi fısıldamıştı. "Böylesi sabit olmamalı."

"O ne?" diye sordu Rin. "Ne tanrıçası?"

"Eski güç," dedi Chaghan. "Dünyadan daha yaşlı bir şey. Diğer ikisi gidince zayıflayacağını düşünmüştüm ama... bu Engerek'in en zayıf hâliyse..." Avucunu güverteye vurdu. "Denememiz bile delilikti."

"Yenilmez değil," dedi Rin. "Sen onu yendin."

"Hayır, onu şaşırttım. Sadece bir anlığına. Onun gibi şeyler *yenilemez*. Şansımız yaver gitti."

"Zihninizi biraz daha kontrol edebilmiş olsa," dedi Qara. "Sonsuza dek o illüzyonlarda tutsak kalırdınız."

Qara da kardeşi kadar solgun görünüyordu. Rin, onun ne kadarını gördüğünü merak etti. Qara orada değildi ama Rin, ikizlerin tuhaf bir Tepediyar büyüsüyle bağlı olduğunu biliyordu. Chaghan yaralanırsa Qara'nın canı yanıyordu. Daji, Chaghan'ı bu kadar sarstıysa Qara ruhunu zehirleyebilecek ruhsal sarsıntıyı *Seagrim*'den bile hissetmiş olmalıydı.

"Başka bir yol buluruz," dedi Rin. "Bedeni ölümlü, onu—"

"Ruhunu avucunun içine alıp öyle bir sıkar ki ne dediği bile belli olmayan bir budalaya dönersin," dedi Chaghan. "Seni vazgeçirmeye çalışmıyorum. Sonuna kadar savaşacağını biliyorum. Ama bu yolda delireceğinin farkındasındır umarım."

Öyle olsun. Rin kollarını dizlerine sardı. "Gördün mü? Bana gösterdiğini?"

Chaghan ona acıyarak baktı. "Elimde değildi."

Qara başını çevirdi. O da görmüş olmalıydı.

Bir an için Rin, ikizlere kendini açıklamasının dünyadaki en önemli şey olduğunu düşündü. Suçlu, kirli ve yalanı açığa çıkmış gibi hissediyordu. "Öyle değildi. Onunla. Altan'la yani—"

"Biliyorum," dedi Chaghan.

Rin, gözlerini sildi. "Hiçbir zaman öyle değildi. Yani –sanırım ben istedim– ama o—"

"Biliyoruz," dedi Qara. "İnan bize, biliyoruz."

Chaghan uzanıp kolunu omzuna dolayınca Rin şaşkınlıktan donakaldı. O an ağlayabilirdi ama içi oyulmuş gibi boş ve duygusuz hissediyordu.

Chaghan'ın kolu tuhaf bir açıyla sırtında kaldı; kemikli dirseği Rin'in sırtına batıyordu. Bir süre sonra Rin kıpırdanınca Chaghan da kolunu geri çekti.

Saatler sonra Nezha güverteye çıktı.

Rin bir ipucu için yüzünü inceledi. Solgundu ama yaslı değildi, bitkindi ama telaşlı değildi, bu da...

Rin ayağa kalktı. "Baban?"

"Sanırım yaşayacak." Şakaklarını ovaladı. "Doktor Sien sonunda beni kovdu. Dinlenmesi için babamı rahat bırakmamı söyledi."

"Uyanık mı?"

"Şimdi uyuyor. Bir ara hezeyanlıydı ama Dr. Sien bunun iyiye işaret olduğunu söyledi. Konuşabiliyor olması."

Rin derin bir nefes verdi. "Memnun oldum."

Nezha oturup rahat bir nefes vererek bacaklarını ovaladı. Saatlerdir babasının başında dikiliyor olmalıydı.

"Bir şey mi izliyorsun?" diye sordu.

"Hiçliği izliyorum." Rin, Lusan'ın siluetine baktı. Sarayın yalnızca en yüksek pagodaları görünüyordu. "Beni huzursuz eden de bu. Peşimizden gelen yok."

Niye nehrin bu kadar sakin ve durgun olduğunu anlayamıyordu. Niye havada oklar uçuşmuyordu? Niye İmparatorluk gemileri onları takip etmiyordu? Belki de Milis onları vilayetin kapısında bekliyordu. Belki de bir tuzağa doğru ilerliyorlardı.

Ama kapılar açıktı ve peşlerinden gelen yoktu.

"Kimi yollayacaklar ki?" diye sordu Nezha. "Güz Sarayı'nın donanması yok."

"Vilayetlerin hiçbirinde de mi yok?"

"Ah." Nezha gülümsedi. Niye *gülümsüyordu*? "Anlamıyorsun. Aynı yoldan dönmüyoruz. Bu sefer doğrudan denize yöneldik. Nariin kıyılarını Tsolin'in gemileri kontrol ediyor."

"Tsolin bizi durdurmayacak mı?"

"Hayır. Babam onu seçmeye zorladı. İmparatorluk'u seçmeyecek."

Rin onun mantığını anlayamıyordu. "Çünkü...?"

"Çünkü Tsolin'in hoşuna gitse de gitmese de savaştayız. Ve iddiasını Vaisra'nın aleyhine oynamaz. O yüzden geçmemize izin verecek ve bahse girerim bir aya kalmadan konseyimize katılmış olur."

Rin, Yin Hanesi üyelerinin insanları manipüle etmekteki özgüvenine hayran kaldı. "Lusan'dan çıkabilirse."

"Yedek planı yoksa şaşarım."

"Olup olmadığını sordun mu?"

Nezha kıkırdadı. "*Tsolin*'den bahsediyoruz. Bu hakaret sayılır."

"Ya da, ne bileyim, mantıklı bir önlem."

"İç savaşa girmek üzereyiz. Önlem alacak çok fırsatın olacak." Ses tonu inanılmaz bir özgüvenle doluydu.

"Gerçekten kazanabileceğimize inanıyor musun?" diye sordu Rin.

"Atlatacağız."

"Nereden biliyorsun?"

Nezha ona sırıttı. "Çünkü İmparatorluk'un en iyi donanması bizde. Çünkü Sinegard'ın en iyileri bizde. Çünkü sen bizdesin."

"Siktir git."

"Ciddiyim. Askeri değerin ağırlığınca gümüşten yüksek. Ve stratejimiz de Kitay'a emanet olduğu sürece şansımız çok yüksek."

"Kitay—"

"İyi. Aşağıda. Amirallerle konuşuyor. Babam ona tüm istihbarat belgelerimizi verdi, yetişiyor."

"Fikrini çabuk değiştirdi yani."

"Öyle olacağını düşünüyorduk." Nezha'nın ses tonu, Rin'in şüphelendiği bir şeyi onayladı.

"Babasının öldüğünü biliyordun."

Nezha itiraz etmeye uğraşmadı. "Babam bana haftalar önce söyledi. Kitay'a söylemememi tembihledi. En azından Lusan'a ulaşana dek."

"Neden?"

"Çünkü söyleyen biz olmazsak anlamı daha fazla olurdu. Çünkü o zaman manipülasyon gibi görünmezdi."

"Yani *haftalarca* babasının yaşadığını düşünmesine izin mi verdin?"

"Onu öldüren biz değildik, değil mi?" Nezha hiç pişman görünmüyordu. "Bak, Rin. Babam yetenek toplamakta iyidir. İnsanları anlar. Onları yönetmeyi bilir. Bu, onları önemsemediği anlamına gelmiyor."

"Ama ben bana yalan söylenmesini istemiyorum," dedi Rin.

Nezha elini sıktı. "Sana asla yalan söylemem."

Rin buna çaresizce inanmak istedi.

"Pardon," dedi Kaptan Eriden.

Döndüler.

Kaptan Eriden ilk kez jilet gibi değildi, ilk defa mükemmelen hazırolda durmuyordu. Kaptan bitkin ve dağılmıştı, omuzları çökmüş, endişesi yüzüne yansımıştı. Başını onlara doğru eğdi. "Ejderha Savaş Lordu sizi görmek istiyor."

"Hemen gidiyorum," dedi Nezha.

"Siz değil," dedi Eriden. Rin'i işaret etti. "Yalnızca o."

Rin, Vaisra'yı masanın başında, kan lekesiz, tertemiz bir üniformayla bulunca şaşırdı. Nefes aldığında çok hafif yüzünü buruşturuyordu ama onun dışında hiç yara almamış gibiydi.

"Saraydan beni senin çıkardığını söylediler," dedi.

Rin karşısına oturdu. "Adamlarım da yardımcı oldu."

"Peki neden böyle bir şey yaptın?"

"Bilmiyorum," dedi Rin dürüstçe. Kendi de hâlâ anlamaya çalışıyordu. Onu taht odasında bırakabilirdi. O olmadan Cike'ın yaşama şansı daha yüksekti – İmparatorluk'a açıkça savaş ilan etmiş bir vilayetle birlik olmaları gerekmiyordu.

Ama sonra? Nereye gideceklerdi ki?

"Niye hâlâ bizimlesin?" diye sordu Vaisra. "Başarısız olduk. Ve sıradan bir asker olmak istemediğini sanıyordum."

"Ne fark eder ki? Gitmemi mi istiyorsun?"

"İnsanların niye orduma katıldığını bilmeyi tercih ederim. Kimisi para için yapıyor, kimisi de sırf heyecan için. Senin ikisini de istediğini sanmıyorum."

Haklıydı. Ama Rin ne cevap vereceğini bilemiyordu. Kendine açıklayamazken ona nasıl açıklayacaktı.

Tek bildiği, Vaisra'nın ordusunun bir parçası olmanın, onun emirlerine uymanın ve onun silahı olmanın Rin'e kendini *iyi* hissettirdiğiydi.

Kararları o vermezse sonuçlar da onun suçu olmazdı.

Cike'a emin veren o olmazsa onları tehlikeye atamazdı. Ve yalnızca emirlere uyuyorsa öldürdüğü kişilerin sorumlusu o olmazdı.

Ve istediği yalnızca sorumluluğun üstünden kalkması değildi. *Vaisra*'yı istiyordu. Onun onayını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Vaisra ona Altan öldüğünden beri sahip olmadığı düzen, kontrol ve yönlendirmeyi vermişti ve bu çok iyi geliyordu.

Anka'yı Mugen'in üzerine saldığından beri yolunu kaybetmişti, içi suçluluk ve öfke doluydu ama uzun zamandır ilk defa yolunu bulmuştu, akıntıya kapılmış gibi hissetmiyordu.

İntikam dışında yaşama sebebi vardı.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi sonunda. "Ya da kim olmam gerektiğini. Ya da nereden geldiğimi, ya da... ya da..." Zihnindekileri sözcüklere dökmeye çalışarak durdu. "Tek bildiğim yalnız olduğum, türümün son örneği olduğum ve bunun sebebinin de o olduğu."

Vaisra öne eğildi. "Bu savaşı istiyor musun?"

"Hayır. Yani... istemi... savaştan *nefret ediyorum*." Derin bir nefes aldı. "En azından nefret etmem gerektiğini düşünüyorum. Herkes savaştan nefret etmeli, aksi sende bir tuhaflık olduğunu gösterir. Değil mi? Ama ben bir askerim. Bildiğim tek şey bu. Yani yapmam gereken de bu, değil mi? Bazen belki durabilirim, her şeyi bırakıp kaçabilirim diyorum. Ama gördüklerimi –yaptıklarımı– geri alamam."

Rin karşı çıkmasını bekleyerek Vaisra'ya baktı ama adam yalnızca başını salladı. "Hayır, alamazsın."

"Doğru mu?" diye sordu ürkekçe. "Savaş Lordları'nın söyledikleri?"

"Ne dediler?" diye sordu Vaisra nazikçe.

"Bir köpek gibi olduğumu söylediler. Ölmemin en iyisi olduğunu. Herkes ölmemi mi istiyor?"

Vaisra uzanıp elini tuttu. Tutuşu yumuşak, neredeyse nazikti.

"Bunu sana başka kimse söylemez, o yüzden iyi dinle, Runin. Sana inanılmaz bir güç bahşedilmiş. Onu kullandığın için kendini kötü hissetme. Buna izin vermeyeceğim."

Rin gözyaşlarını tutamadı. Sesi titredi. "Ben yalnızca—"

"Ağlama. Bundan daha iyisin."

Rin hıçkırığını bastırdı.

Vaisra'nın sesi sertleşti. "Ne istediğinin önemi yok. Bunu anlamıyor musun? Şu an bu dünyadaki en güçlü yaratıksın. Savaşları başlatıp bitirebilecek gücün var. Bu İmparatorluk'u yeni bir çağa sokabilirsin ya da hepimizi yok edebilirsin. Tarafsız kalma şansın yok. Seninki gibi bir güce sahip olmak, hayatının sana ait olmaması demektir."

Parmakları Rin'inkilerin etrafında sıkılaştı. "İnsanlar seni kullanmak veya yok etmek isteyecek. Hayatta kalmak istiyorsan bir taraf seçmen gerek. O yüzden savaştan çekinme, çocuğum. Acıdan kaçma. Bir çığlık duyduğunda ona doğru koş."

KISIM II

BÖLÜM 11

Nezha kapıyı açtı. "Uyanık mısın?"

"Ne oluyor?" Rin esnedi. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Nezha üniformasını giymişti. Arkasında da uykulu ve huysuz bir Kitay duruyordu.

"Yukarı gel," dedi Nezha.

"Manzarayı görmemizi istiyor," diye homurdandı Kitay. "Acele et de uykuma dönebileyim."

Rin tek ayağı üstünde zıplayarak ayakkabısını giyerken onları takip etti.

Seagrim öyle yoğun bir sise gömülmüştü ki bulutların arasında ilerliyor gibilerdi. Rin çok yakına gelip de sis dağılana dek etraflarındaki yapıları göremedi. Solda yüksek kayalıklar Arlong'un dar geçidini çevreliyordu: Taş duvarda ufacık bir yarık. Doğan güneşin ışığıyla kayalar kızıl kızıl parıldıyordu.

Bunlar Ejderha Vilayeti'nin meşhur Kızıl Kayalıklar'ıydı. Her başarısız işgal girişiminden sonra gemileri kayalıklara çarparak parçalanan denizcilerin kanıyla kayalıkların daha da kızıllaştığı söylenirdi.

Rin duvarlara işlenmiş devasa karakterleri fark etti – yalnızca gün ışığı doğru açıyla vurursa ve başını belli bir biçimde eğdiğinde görebildiği kelimeler. "Ne yazıyor?"

"Okuyamıyor musun?" diye sordu Kitay. "Altı üstü Eski Nikaraca."

Rin gözlerini devirmemeye çalıştı. "O zaman çevir."

"Çevrilemez," dedi Nezha. "O karakterlerin her birinin katman katman anlamları var, modern Nikaraca gramerine uymuyorlar. Bu yüzden her çeviri kusurlu ve yanlış olur."

Rin gülümsemeden edemedi. Bu kelimeler en büyük dertlerinin bir sonraki sınav olduğu zamanlarda Sinegard'da işledikleri Linguistik metinlerinden alıntıydı. "Sence hangi çeviri doğru?"

Nezha, "'Hiçbir şey kalıcı değildir,'" derken aynı anda Kitay, "'Dünya aslında var olmamıştır,'" dedi.

Kitay yüzünü buruşturdu. "'Hiçbir şey kalıcı değildir,' mi? O ne biçim çeviri."

"Tarihi olarak doğru olan," dedi Nezha. "Bu sözleri kayalara kazıyan, Kızıl İmparator'un son sadık bakanıydı. Kızıl İmparator ölünce imparatorluğu parçalandı. Oğulları ve generalleri parçaları kurt sürüsü gibi kapıştılar. Ama Ejderha Vilayeti'nin bakanı yeni kurulan birliklerin hiçbirine katılmadı."

"Bunun sonu pek iyi olmamıştır herhalde," dedi Rin.

"Babamın dediği gibi, iç savaşta tarafsızlık olmaz," dedi Nezha. "Sekiz Prens Ejderha Vilayeti'ne gelip Arlong'u paramparça ettiler. Onunla birlikte bakanın yazısını da. Çoğu kişi bunun nihilistik bir yakarış, hiçbir şeyin kalıcı olmadığına dair bir uyarı olduğunu düşünüyor. Arkadaşlıklar, sadakat ve imparatorluklar kalıcı değildir. Bu da, düşünürsen, senin çevirinle uyuşuyor, Kitay. Dünya geçicidir. Kalıcılık bir illüzyondan ibarettir."

Konuşurlarken *Seagrim* öyle dar bir kanala girdi ki Rin geminin gövdesini sürtmemelerinin mucize olduğunu düşündü. Gemi bu kanalın boyutlarına göre tasarlanmış olmalıydı, yine de tek bir taşa sürtünmemek inanılmaz bir navigasyon becerisi gerektiriyordu.

Pasajı geçtiklerinde, kayalıklar içindeki inciyi saklayan bir istiridye gibi açılıp Arlong'u gözler önüne serdi. Şehir şaşırtıcı derecede bereketliydi. Tüm şelaleler ve akıntılar Rin'in Tikany'de gördüğünden çok daha yeşildi. Kanalın öbür ucunda iki sıradağın silueti görünüyordu: doğuda Qinling Dağları, batıda Daba sıradağları.

"Küçükken o kayalıklara tırmanırdım." Nezha, kızıl kayalara oyulmuş, sadece bakınca bile Rin'in başını döndüren dik merdivenleri gösterdi. "Tepeden her şeyi görebiliyorsun – okyanusu, dağları, tüm vilayeti."

"Yani herhangi bir yönden gelecek düşmanları kilometreler öteden görebilirsin," dedi Kitay. "Çok işe yarar."

Rin şimdi anlıyordu. Vaisra bu yüzden askeri üssüne bu kadar güveniyordu. Arlong, İmparatorluk'taki en geçilmez şehir olabilirdi. İşgalin tek yolu daracık bir kanal veya kocaman bir dağ sı-

rasından geçiyordu. Arlong'u savunması kolay, buraya saldırması çok zordu – ideal savaş başkenti.

"Sahillerde de çok zaman geçirirdik," dedi Nezha. "Buradan görünmüyor ama kayalıklarda yerini bilirsen bulabildiğin mağaralar var. Arlong'da nehir kıyıları o kadar geniş ki nerede olduğunu bilmiyorsan kendini okyanus kıyısında sanabilirsin."

Rin bu düşünceyle titredi. Tikany'nin dört yanı karaydı ve suya bu kadar yakın büyümeyi hayal bile edemiyordu. Kendini çok savunmasız hissederdi. Bu kıyılara her şey gelebilirdi. Korsanlar. Tepediyarlılar. Federasyon.

Speer da bu kadar korumasızdı.

Nezha ona yan yan baktı. "Okyanustan hoşlanmıyor musun?"

Altan'ın siyah suya dalışı gözünde canlandı. Yüzerken neredeyse aklını yitirdiğini hatırladı. "Kokusunu sevmiyorum," dedi.

"Ama yalnızca tuz kokuyor," dedi Nezha.

"Hayır. Kan kokuyor."

Seagrim demir attığı an bir grup asker Vaisra'yı gemiden indirip perdeli bir tahtırevanla içeri taşıdı. Rin, Vaisra'yı bir haftadır görmemişti ama durumunun kötüleştiğine dair söylentiler vardı. Vaisra'nın, bu söylentilerin yayılmasını istemeyeceğini düşündü.

"Endişelenecek bir şey var mı?" diye sordu tahtırevanın iskeleden uzaklaşmasını izlerken.

"Yalnızca biraz karada dinlenmesi gerekiyor." Nezha'nın sözcükleri zorlama değildi, bu iyiye işaretti. "İyileşecek."

"Kuzeye saldırı düzenlemeye yetişebilecek mi?" diye sordu Kitay.

"Kesinlikle. Babam olmasa da ağabeyim var. Gelin, sizi kışlaya götüreyim." Nezha iskeleyi işaret etti. "Hadi. Sizi tanıştırayım."

Arlong, Batı Murui'ye yayılmış adaların birleşiminden oluşan, hem suda hem karada yaşayan bir şehirdi. Nezha; Rin, Kitay ve Cike'ı Arlong'da gezmeye yarayan dar kayıklardan birine bindirdi. Nezha kayığı şehrin içine doğru yönlendirirken Rin mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Bu şehir ona Ankhiluun'u anımsatıyordu; o kadar hırpani değildi ama suya bağımlılıkları baş döndürücüydü. Bundan nefret ediyordu. *Karanın nesi vardı ki?*

"Köprü yok mu?" diye sordu. "Ya da yol?"

"Gerek yok. Adaların hepsi kanallarla bağlı." Nezha kayığın kıçında durmuş, dümeni hafifçe oynatarak kayığı kontrol ediyordu. "Deniz minaresi gibi dairesel bir sistemle düzenlenmiş."

"Şehriniz yarı yarıya batıyor gibi," dedi Rin.

"Bu bilinçli. Arlong'a karadan saldırmak neredeyse imkânsız." Kayıkla bir köşeyi döndü. "Burası Kızıl İmparator'un ilk başkentiydi. Speerlılarla savaşı esansında etrafını suyla çevreledi. Su olmadan kendini güvende hissetmiyordu – bu yüzden Arlong'a bir şehir inşa etti. Yani hikâyeler öyle diyor."

"Neden su takıntısı vardı?"

"Ateşi kontrol eden yaratıklardan başka nasıl korunabilirsin ki? Tearza ve ordusundan ödü kopuyordu."

"Tearza'ya âşık olduğunu sanıyordum," dedi Rin.

"Hem âşıktı hem de korkuyordu," dedi Nezha. "Birinin varlığı öbürünü yok etmez."

Rin sonunda kaldırıma çıktıklarına memnundu. Zeminin ayaklarının altında salınmadığı veya suya devrilme ihtimalinin olmadığı karada kendini çok daha rahat hissediyordu.

Ama Nezha suda hiç olmadığı kadar mutluydu. Sanki dümen vücudunun bir parçasıydı. Ve kayıktan kaldırıma atlayışı çayırda yürürmüşçesine rahattı.

Nezha onları Arlong'un askeri bölgesine götürdü. Yürürlerken Rin, devasa mancınıklarla ve ejderha kafası şeklinde, ateş kusmaya hazır sıra sıra demir topla bezenmiş, koca kasabaları taşıyabilecek büyüklükle kule gemileri gördü.

"Bu gemiler fazla yüksek," dedi.

"Çünkü şehir duvarlarını aşmak için tasarlanmışlar," dedi Nezha. "Deniz savaşı, şehirleri kumar fişleri gibi toplamak üzerine kurulu. O yapılar ana su kanallarındaki duvarları aşmak için. Stratejik olarak bakınca vilayetlerin büyük kısmı boş alan. Ekonomik ve siyasal kararları, ulaşım ve iletişim yollarını büyük şehirler belirliyor. Yani şehri alırsan vilayeti de alıyorsun.

"Bunu biliyorum," dedi Rin, Nezha'nın temel stratejiyi ona açıklaması gerektiğini düşünmesine sinir olmuştu. "Manevra kabiliyetlerini merak ediyorum. Sığ suda ne kadar kıvrak olabilirler ki?"

"Çok değil ama önemi yok. Deniz mücadelelerinin çoğu yine bire bir dövüşle belirleniyor," diye açıkladı Nezha. "Kule gemileri duvarları indiriyor. Biz de şehre inip kalanını hallediyoruz."

Ramsa arkalarından lafa girdi. "Neden bu güzelim, devasa filoyu da götürüp Güz Sarayı'nı havaya uçurmadığımızı anlamıyorum."

"Çünkü kan dökmemeye çalışıyorduk," dedi Nezha. "Babam mümkünse savaştan kaçınmaya çalışıyordu. Lusan'a devasa bir filo sokmak yanlış mesaj verebilirdi."

"Yani tüm bunlar Rin'in suçu," dedi Ramsa. "Klasik."

Nezha konuşurken onlara yüzünü dönebilmek için geri geri yürüyordu. Etraflarındaki gemileri gösterirken feci derecede kendinden memnun görünüyordu. "Birkaç yıl önce gövdeleri sağlamlaştırmak için kirişler ekledik ve dümenleri yeniden tasarladık – artık manevra becerileri daha yüksek, bu sayede farklı derinliklerdeki sularda daha rahat hareket edebiliyoruz..."

"Ya senin dümenin?" diye sordu Kitay. "Hâlâ o derinliklerde hareket edebiliyor mu?"

Nezha onu duymazdan geldi. "Çapalarımızı da geliştirdik."

"Nasıl yani?" diye sordu Rin, Nezha'nın övünmek istediği belliydi.

"Dişleri. Tek yön yerine dairesel düzenledik. Neredeyse kırılmazlar."

Rin bunu çok komik buldu. "Çapalar sık kırılıyor mu?"

"Bilsen şaşırırsın," dedi Nezha. "İkinci Haşhaş Savaşı'nda çok önemli bir mücadeleyi, gemi bir girdap esnasında mürettebatı olmadan açık denize sürüklenmeye başladığı için kaybettik. Bundan dersimizi aldık."

Yürürlerken yeni doğan bir bebeğin gururlu ebeveyni gibi yeni gelişmeleri anlatmaya devam etti. "Gemilerin gövdesini en geniş pruva kirişleriyle inşa etmeye başladık – yavaş ilerlerken de manevra yapmayı kolaylaştırıyor. Jongların* yelkenlerini bambu çubuklarla yatay panellere bölerek daha aerodinamik yaptık."

"Gemiler hakkında çok şey biliyorsun," dedi Rin.

"Çocukluğumu tersanenin yanında geçirdim. Bilmesem ayıp olurdu."

Rin olduğu yerde durup diğerlerinin geçmesini bekledi. Yalnızca Nezha kaldığında sesini alçalttı. "Bana doğruyu söyle. Ne zamandır bu savaşa hazırlanıyorsunuz?"

---

* Bir tür yelkenli tekne. "Cung" olarak da bilinir. –*yhn*

Nezha tereddüt etmedi. Gözünü bile kırpmadı. "Kendimi bildim bileli."

Nezha bütün çocukluğunu İmparatorluk'a ihanet etmeye hazırlanarak geçirmişti. Sinegard'a geldiğinde bir gün sınıf arkadaşlarına karşı bir ordu yöneteceğini biliyordu.

"Doğduğun günden beri hainsin," dedi.

"Bakış açına bağlı."

"Ama ben şimdiye dek Milis için savaşıyordum. Düşman olabilirdik."

"Biliyorum." Nezha gülümsedi. "Olmadığımıza memnun değil misin?"

Ejderha Ordusu, Cike'ı çok verimli bir şekilde arasına aldı. Subay Sola adlı genç bir kadın onları kışlada karşıladı. Yaşça Rin'den çok büyük olamazdı ve Sinegard'dan Strateji mezunu olduğunu gösteren bir pazıbendi vardı.

"Irjah'yla mı çalıştın?" diye sordu Kitay.

Sola, Kitay'ın rengi solmuş pazıbendine baktı. "Hangi birlik?"

"İki. Onunla Golyn Niis'teydik."

"Ah," Sola dudaklarını birbirine bastırdı. "Nasıl öldü?"

Canlı canlı yüzülüp şehir duvarına asıldı, diye düşündü Rin.

"Onuruyla," dedi Kitay.

"Seninle gurur duyardı," dedi Sola.

"Bence hepimize hain derdi."

"Irjah için önemli olan adaletti," dedi Sola sertçe. "Bizimle savaşırdı."

Bir saat sonra Sola onlara kışlada birer ranza atamış, üç minik ada ve aralarındaki kanallardan oluşan üssü gezdirmiş ve yeni üniformalar vermişti. Bunlar Rin'in gördüğü tüm Milis üniformalarından çok daha sağlam ve sıcak tutan bir malzemeden yapılmıştı. Kumaş tabanın üstünde katmanlı bir zırh vardı ve üst üste binen metal ile deri plakaları öyle kafa karıştırıcıydı ki Sola nasıl giyeceklerini en ince detayına kadar göstermek zorunda kaldı.

Sola onlara soyunma odası göstermedi, Rin de adamlarının yanında soyunup yeni üniformasını giydi ve kollarını esnetti. İnanılmaz esnekti. Deri zırh, Milis üniformalarından çok daha kaliteli ve muhtemelen üç katı daha pahalıydı.

"Kuzeydekinden daha iyi demir ustalarımız var." Sola, Rin'e bir göğüs plakası uzattı. "Zırhlarımız daha hafif. Daha koruyucu."

"Bunları ne yapalım?" Ramsa eski kıyafetlerini gösterdi.

Sola yüzünü buruşturdu. "Yakın."

Kışla ve cephanelik, Rin'in gördüğü tüm Milis binalarından çok daha temiz, büyük ve doluydu. Kitay, parıldayan kılıç ve bıçaklardan kendine uyan bir tane buldu, diğerleri ise kendi silahlarını bakım için demircilere yolladı.

"Birliğinizde bir patlayıcı uzmanı olduğu söylendi." Sola bir perdeyi açıp Birinci Birlik'in tüm patlayıcı deposunu gözler önüne serdi. Raflar dolucu füzeler, roketler, ateş mızrakları itinayla dizilmiş, savaş gemilerine yüklenmeye hazırdı.

Ramsa heyecanla inledi. Ejderha kafası biçimli bir füzeyi eline alıp inceledi. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Sola başıyla onayladı. "İki aşamalı roket. Ana gövdede ateşleyici var. Kalanı havada patlıyor. Ekstra itiş gücü sağlıyor."

"Bunları nasıl yaptınız?" diye sordu Ramsa. "En az iki yıldır bunun üstünde çalışıyorum."

"Biz de beş yıldır çalışıyoruz."

Ramsa bir başka öbeği gösterdi. "*Şunlar* ne yapıyor?"

"Yüzgeç kakmalı kanatlı roketler." Sola eğleniyor gibiydi. "Yüzgeçler yön belirlemek için. Bunların isabeti iki aşamalı roketlerden bile iyi."

Kötü espri anlayışı olan biri, rokete üzgün balık suratı işlemişti. Ramsa ellerini yüzgeçlerde gezdirdi. "Bunların menzili ne?"

"Değişiyor," dedi Sola. "Açık bir günde yüz kilometre. Yağmurda ne kadar giderse."

Ramsa roketi elinde tarttı, öyle memnun görünüyordu ki Rin onun erekte olduğundan şüphelendi. "Ah, bunlarla çok eğleneceğiz."

"Aç mısın?" Nezha kapıyı çaldı.

Rin başını kaldırdı. Kışlada yalnızdı. Kitay, Ejderha Vilayeti'nin arşivlerini bulmaya gitmişti, diğer Cike üyelerinin önceliği yemekhaneyi bulmaktı.

"Pek değil," dedi.

"Iyi. Havalı bir şey görmek ister misin?"

"Yine bir gemi mi?" diye sordu Rin.

"Evet. Ama bunu gerçekten seveceksin. Üniforma yakışmış bu arada."

Rin Nezha'nın koluna vurdu. "Gözlerim yukarıda, General."

"Rengi yakışmış yani. Iyi bir Ejderha olmuşsun."

Rin, tersaneye gelmeden seslerini duydu. Gıcırtıların ve çekiç seslerinin karmaşasında birbirlerini duymak için bağırmaları gerekiyordu. Limanda gördüğünün tamamlanmış filo olduğunu sanmıştı ama belli ki birkaç gemi daha yapım aşamasındaydı.

Gözleri en uçtaki gemiye kaydı. Henüz yalnızca iskeleti vardı ama etrafına inşa edilecek yapıyı hayal edince devasa bir şey olduğu belliydi. O boyutta bir şeyin bırak Kızıl Kayalıklar'dan geçmeyi, suyun yüzeyinde kalması imkânsız olmalıydı.

"Başkente *onunla* mı gideceğiz?" diye sordu.

"O daha hazır değil. Batıdan güncellenmiş planlar gelip duruyor. Jinzha'nın hobisi, böyle şeylerde mükemmeliyetçidir."

"Hobi," diye tekrarladı Rin. "Kardeşlerin *hobi olarak* devasa gemiler inşa ediyor."

Nezha başını iki yana salladı. "Kuzeye gitmeden hazır olmalıydı. Artık daha da uzun sürecek. Planları koruma gemisi olarak değiştirdiler. Burada kalıp Arlong'u koruyacak, filonun başını çekmeyecek."

"Neden yavaş ilerledi?"

"Bir gece tersanede yangın çıktı. Aptal çocuğun teki gaz lambasını devirmiş. Geminin inşasını aylarca geciktirdi. Ahşabı Köpek Vilayeti'nden almaları gerekti. Bunun için de babamın epey yaratıcı davranmak zorunda kaldı – filo inşa ettiğini belli etmeden yüklü miktarda ahşap almak zor. Moag'ın kaçakçılarıyla birkaç hafta uğraştı."

Rin, iskeletin dış tahtalarının köşelerindeki kararmayı görebiliyordu ama kalanı yeni plakalarla değiştirilip zımparalanmıştı.

"Yangın şehirde büyük olay yarattı," dedi Nezha. "Kimileri bunun isyanın başarısız olacağına dair tanrılardan bir işaret olduğunu iddia etti."

"Peki ya Vaisra?"

"Babam bunun kendine bir Speerlı bulması gerektiği anlamına geldiğini düşündü."

Nezha kayığı kışlaya götürmek yerine Rin'i merdivenlerden aşağı, iskelenin altına indirdi. İskelenin ayaklarına sürtünen suyun sesinin üstünde hâlâ tersanenin gürültüsünü duyabiliyorlardı. Nezha cam gibi kumlardan nehrin içine adım atana dek, Rin çıkmaz yola girdiklerini sanıyordu.

"N'apıyorsun be?"

Bir an sonra Nezha'nın suda değil de nehrin mavi yeşil tonuyla uyumlu, yuvarlak bir şeyin üstünde durduğunu fark etti.

"Nilüfer yaprağı," dedi Nezha, Rin soramadan. Dengesini sağlamak için kollarını açıp ağırlığını bir ayağından diğerine vererek yaprağın üstünde salındı.

"Gösterişçi," dedi Rin.

"Daha önce hiç nilüfer yaprağı görmedin mi?"

"Sadece duvar resimlerinde." Yaprağa bakıp yüzünü buruşturdu. Dengesi Nezha'nınki kadar iyi değildi ve nehre düşmek de istemiyordu. "Bu kadar büyüyebildiklerini bilmiyordum."

"Genellikle büyümüyorlar. Bunlar da bir-iki aya batar. Dağda tatlı sularda yetişirler ama botanikçilerimiz bunları askeriyede kullanmanın yolunu buldu. Limanın her yerinde bunlardan var. İyi denizcilerin gemilerine ulaşmak için kayıklara ihtiyacı yok. Nilüfer yapraklarında koşabiliyorlar."

"Sakin ol," dedi Rin. "Yalnızca atlama tahtası yani."

"Askeri kullanıma uyarlanmış nilüfer yaprakları. Harika değil mi?"

"Bence sen sadece 'askeri kullanım' demeyi seviyorsun."

Nezha cevap vermek için ağzını açtı ama iskelenin üstünden gelen bir ses lafını kesti.

"Rehberlik oyunun bitti mi?"

Arkalarındaki merdivenlerden inen bir adam vardı. Mavi asker üniforması giymişti, sol kolundaki siyah çizgilere bakılırsa bir generaldi.

Nezha nilüfer yaprağından ıslak kuma atlayıp tek dizinin üstüne çöktü. "Abi. Seni görmek güzel."

Rin sonradan düşününce kendisinin de çökmesi gerektiğini fark etti ama o sırada Nezha'nın abisini incelemekle meşguldü. Yin Jinzha. Onu yıllar önce bir kez Sinegard'daki Yaz Festivali'nde görmüştü. O zaman Jinzha ve Nezha'nın ikiz olabileceklerini dü-

şünmüştü ama yakından bakınca çok da benzemiyorlardı. Jinzha daha uzun boylu ve daha iriydi, küçük kardeşleri kalıntılar için kavga ederken babasının her şeyinin vârisi olacağının farkında olan büyük oğlan çocuğu havası vardı.

"Güz Sarayı'nda işleri batırmışsınız." Jinzha'nın sesi Nezha'nınkinden kalındı. Hatta Rin bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama daha kendini beğenmişti. Rin'e çok tanıdık geliyordu ama çıkaramamıştı. "Ne oldu?"

Nezha ayağa kalktı. "Kaptan Eriden bilgilendirme yapmadı mı?"

"Eriden her şeyi görmedi. Babam iyileşene kadar Arlong'daki en yüksek rütbeli general benim ve detayları öğrenmek istiyorum."

Altan'a benziyor, diye fark etti Rin, yıldırım çarpmış gibi. Jinzha ona Altan'ı anımsatan bir askeri verimlilikle konuşuyordu. Bu, beceri ve itaate alışmış bir adamdı.

"Ekleyecek bir şeyim yok," dedi Nezha. "Ben *Seagrim*'deydim."

Jinzha dudağını büzdü. "Tehlikeden uzakta. Her zamanki gibi."

Rin, Nezha'nın ona çıkışmasını bekledi ama Nezha yalnızca başını eğdi. "Babam nasıl?"

"Dün akşamkinden iyi. Kendini çok zorlamış. Doktor nasıl hayatta kaldığını anlamadı."

"Ama babam ufak bir yara demişti."

"Ona iyice baktın mı? Bıçak neredeyse omuz kemiğini deşmiş. Herkese yalan söylüyor. Bilincinin açık olması bile mucize."

"Beni sordu mu?" diye sordu Nezha.

"Niye sorsun?" Jinzha ona aşağılayıcı bir bakış attı. "Lazım olursan sana haber veririm."

"Evet, efendim." Nezha başını eğip onayladı. Rin büyülenmiş bir şekilde bunu izledi. Nezha'nın herkesi ezdiği gibi Nezha'yı ezen birini görmemişti.

"Sen Speerlısın." Jinzha sanki orada olduğunu yeni hatırlamış gibi Rin'e döndü.

"Evet." Nedense Rin'in sesi boğuk ve kız gibi çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Evet, benim."

"Ee hadi o zaman," dedi Jinzha. "Görelim."

"Ne?"

"Neler yapabildiğini göster bana," dedi Jinzha çocukla konuşur gibi ağır ağır. "Gösterişli olsun."

Rin şaşkınlıkla Nezha'ya baktı. "Anlamadım."

"Ateşi çağırabildiğin söyleniyor," dedi Jinzha.

"Yani, evet—"

"Ne boyutta? Ne kadar sıcak? Vücudundan mı geliyor, yoksa başka yerden mi çağırıyorsun? Bir yanardağı tetiklemen için ne gerekiyor?" Jinzha öyle hızlı konuşuyordu ki Rin onun Sinegard aksanını anlamakta zorluk çekiyordu. Yıllardır Sinegard aksanını anlamakta zorlanmamıştı.

Biraz aptal hissederek göz kırptı ve bir şeyler geveledi. "Yani, *öylece* oluyor işte—"

"'Öylece oluyor işte'" diye taklit etti Jinzha. "Nasıl yani, hapşırık gibi mi? O zaman ne faydası var? Seni nasıl kullanabilirim, bana onu anlat."

"Senin kullanman için değilim."

"İşe bak. Emir almayan bir asker."

"Rin uzun yoldan geldi," diye araya girdi Nezha. "Eminim biraz dinlendikten sonra sabah zevkle güçlerini gösterir..."

"Askerler yorulur, işlerinin bir parçası bu," dedi Jinzha. "Hadi, Speerlı. Göster bize marifetini."

Nezha onu yatıştırmak için elini Rin'in koluna koydu. "Jinzha, cidden..."

Jinzha tiksintiyle bir ses çıkardı. "Babamın onlardan bahsedişini duysan. Speerlılar şöyle, Speerlılar böyle. Ona Arlong'dan saldırmanın daha mantıklı olduğunu söyledim ama yok, yanında sen olursan kan dökmeden devrim yapabileceğine inandı. Bak şimdi ne oldu."

"Rin hayal edebileceğinden bile güçlü," dedi Nezha.

"Speerlılar o kadar güçlü olsa bu kadar ölü olmazlardı sanki, ne dersin?" Jinzha dudaklarını büzdü. "Tüm çocukluğumu biricik Altan'ının ne kadar özel olduğunu dinleyerek geçirdim. O da kendini durduk yere patlatan salağın teki çıktı."

Rin'in gözü döndü. Jinzha'ya baktığında et değil, kömüre dönmüş bir cesetten dökülen küller görüyordu – onun ölmesini, acı çekmesini istiyordu. Çığlık atmasını istiyordu.

"Ne yapabildiğimi görmek mi istiyorsun?" diye sordu. Sesi sanki çok uzaktan bir başkası konuşuyor gibi gelmişti.

"Rin..." diye uyardı Nezha.

"Hayır. Siktir git." Rin onun elinden kurtuldu. "Ne yapabildiğimi görmek istiyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Geri çekil."

Ellerini Jinzha'ya doğru uzattı. Öfkesini çağırmasına bile gerek yoktu, zaten öfkesi patlayan barajdan akan su gibi serbest bırakılmayı bekliyordu – *nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum.*

Hiçbir şey olmadı.

Jinzha kaşlarını kaldırdı.

Rin şakaklarında bir acı hissetti. Gözlerine dokundu.

Acı tahammül edilemez hâle geldi. Gözkapaklarının ardında renk patlamaları gördü: kırmızılar ve sarılar, yanan bir kasabanın üstünde titreşen alevler, içinde kıvranan insanlar ve minik yay şeklindeki adanın üstündeki devasa mantar bulutu.

Bir an için, yılan inine yuvasına doğru yüzen tanımadığı bir karakter gördü, görüntü bir an sonra kayboldu. Zihnindeki dünyayla fiziksel dünya arasında gidip geldi. Nefes alamıyordu, göremiyordu...

Dizlerinin üstüne çöktü. Nezha'nın kollarının onu desteklediğini hissetti, birinin yardım etmesi için seslendiğini duydu. Gözlerini açmaya çalıştı. Jinzha kendinden memnun hâlde başında dikilmiş ona bakıyordu.

"Babam haklıymış," dedi. "Öbürünü kurtarmaya çalışmalıymışız."

Chaghan kapıyı çarpıp kapattı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Chaghan başucunda çantasını açarken Rin'in parmakları çarşafı bir sıkıp bir bırakıyordu. Sesi titriyordu, son yarım saati normal nefes almaya çalışarak geçirmişti ama kalbi öyle hızlı atıyordu ki kendi düşüncelerini bile duyamıyordu. "Umursamazlık ettim. Ateşi çağıracaktım –biraz, ona zarar verme niyetim yoktu– ama sonra—"

Chaghan bileklerini tuttu. "Neden titriyorsun?"

Rin titrediğini fark etmemişti. Ellerinin titremesini durduramıyordu ama bunu düşünmek bile daha çok titremesine sebep oluyordu.

"Artık beni istemeyecek," diye fısıldadı.

"Kim?"

"Vaisra."

Çok korkuyordu. Ateşi çağıramıyorsa Vaisra onu boşuna tutmuş demekti. Ateş yoksa Rin vazgeçilebilirdi.

Kendine geldiğinden beri ateşi çağırmaya çalışıyordu ama sonuç hep aynıydı: şakaklarının sızlaması, renk patlaması ve bir daha asla görmek istemediği görüntüler. Sorunun ne olduğunu anlayamıyordu, tek bildiği ateşe erişimi olmadığıydı ve ateş olmadan bir işe yaramazdı.

Vücudunu yeniden bir titreme aldı.

"Sakin ol," dedi Chaghan. Çantasını yere koyup Rin'in yanına çömeldi. "Bana odaklan. Gözlerime bak."

Rin dediğini yaptı. Chaghan'ın gözbebekleri ve irisleri olmayan soluk renkli gözleri normalde onu huzursuz ederdi. Ama yakından bakınca karlı bir manzaranın ufak bir parçası yüzüne yerleşmiş gibi çekici ve hipnotize ediciydi.

"Sorunum ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Hadi bulalım." Chaghan çantasını karıştırıp avucuna bir şey doldurdu ve ona mavi bir toz uzattı.

Rin bu ilacı hatırlıyordu. Kuzeyde yetişen bir mantar türünün tozuydu. Bunu daha önce bir kez Chaghan'la Khurdalain'de denemişti ve onu Mai'rinnen Tearza'nın başına musallat olduğu ruhlar âlemine götürmüştü.

Chaghan zihninin derinliklerinde, ruhunun tanrılarla buluştuğu noktada ona eşlik etmek istiyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Rin'in tereddüt ettiğini görünce.

Korkmuyordu. Utanıyordu. Rin, Chaghan'ı zihnine sokmak *istemiyordu*. İçeride ne göreceğini bilmiyordu.

"Gelmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Kendi başına yapamazsın. Tek çaren benim. Bana güvenmen gerek."

"Dur dersem duracağına söz verir misin?"

Chaghan güldü, eline uzandı ve parmağını toza buladı. "Ben duracağız dediğimde duracağız."

"Chaghan."

Chaghan ona dik dik baktı. "Başka seçeneğin var mı?"

Toz neredeyse diline değer değmez etkisini gösterdi. Rin ne kadar hızlı ve net bir şekilde kafayı bulduğuna şaşırdı. Afyon çok yavaş etki ediyordu ve o yavaş geçiş ancak iyice odaklanırsa işe yarıyordu. Bu toz ise ruhlar âlemiyle aralarındaki kapıyı kırıp geçmiş gibiydi.

Oda yok olurken Chaghan hemen elini tuttu. Somut dünyadan renkler cümbüşüne daldılar. Sonra karanlıkta yalnızca ikisi kaldı. Süzülüyorlardı. Aranıyorlardı.

Rin ne yapması gerektiğini biliyordu. Öfkesine tutunup Anka'ya bağlandı ve ruhlarını Panteon'a doğu çekti. Anka'yı neredeyse hissedebiliyordu, yüceliğinin yakıcı sıcaklığını duyumsuyor, muzip kıkırtısını işitebiliyordu—

Sonra aniden bir şey bağı kopardı.

Önlerinde devasa bir şey belirdi. Boşluğa işlenmiş devasa bir kelime dışında nasıl betimlenebilirdi bilmiyordu. On iki fırça darbesi havada asılıydı, mavi yeşil yılan derisi gibi parıldayan devasa piktogramın parlaklığı taze kan gibiydi.

"İmkânsız," dedi Chaghan." Bunu yapamamalı."

Sembol hem çok tanıdık hem de çok yabancı geliyordu. Nikaraca olduğunu düşünmesine rağmen Rin sembolü okuyamıyordu. Bildiği karakterlere çok benziyordu ama çok da farklıydı.

Antik bir şey olmalıydı. Kızıl İmparator'dan eski bir şey. "Bu ne?"

"Neye benziyor?" Chaghan sembole dokunmak ister gibi elini uzattı ama hemen geri çekti. "Bu bir Mühür."

Mühür mü? Bu terim tanıdıktı. Rin bir muharebeyi hayal meyal hatırladı. Beyaz saçlı bir adam havada süzülüyor, asasının ucunda şimşekler çakıyor ve onların dünyasına ait olmayan, ölümlü olmayan şeylere geçit veren bir portal açıyordu.

Mühürlüsün.

Artık değil.

"Bekçi gibi mi?" diye sordu Rin.

"Bekçi *Mühürlü* müydü?" Chaghan inanamamıştı. "Neden söylemedin?"

"Bilmiyordum!"

"Bu çok şeyi açıklar! O yüzden kayıptı, o yüzden hatırlamı—"

"Neden bahsediyorsun?"

"Mühür, ruhlar âlemiyle ilişkini keser," diye açıkladı Chaghan. "Engerek zehrini içinde bırakmış. Mühür onun zehrinden. Panteon'a erişmeni engelliyor. Gittikçe güçlenecek ve zamanla Anka'yla ilgili anılarını bile unutacaksın. İçin bomboş kalacak."

"Lütfen bana nasıl bozacağını bildiğini söyle."

"Deneyebilirim. Beni içeri alman gerek."

"İçeri mi?"

"Mühür aynı zamanda bir geçit. Bak." Chaghan, sembolün ortasındaki, ışıldayan yılan kanından oluşan çemberi gösterdi. Rin ona odaklandığında onu çağırıyor, başka bir boyuta çekiyor gibiydi. "İçeri gir. Daji'nin zehri eminim oradadır. Bir anı şeklinde. Daji'nin gücü arzudan geliyor, ateşi çağırmanı engellemek için en çok istediğin şeyleri yaratmıştır."

"Zehir. Anı. Arzu." Bunlar Rin'e çok yabancı geliyordu. "Bak – ne yapmam gerektiğini söyle."

"Onu bir şekilde yok edeceksin."

"*Neyi* yok edeceğim?"

"Görünce anlarsın."

Rin'in kapıdan nasıl geçeceğini sorması gerekmedi. Yaklaştığı an onu içine çekti. Mühür etraflarında büyüyor, onları yutuyordu. Etraflarında kan havada süzülüyor, hangi şekle bürüneceğine kadar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Sana istediğin geleceği gösterecek," dedi Chaghan.

Rin bunun nasıl olacağını anlamadı çünkü tüm arzuları gelecekte değil, geçmişte kalmıştı. Son beş yılını geri istiyordu. Akademi'deki sakin günlerine geri dönmek istiyordu. Jiang'ın bahçesinde boş boş gezinmek, tatillerini Kitay'ın evinde geçirmek istiyordu, bunları *istiyordu*...

Yeniden Speer'daydı – daha önce hiç görmediği kadar yeşil ve hayat doluydu, canlı güzel Speer. Altan da oradaydı, sapasağlamdı ve daha önce hiç görmediği kadar kocaman gülümsüyordu.

"Selam," dedi. "Eve dönmeye hazır mısın?"

"Öldür onu," dedi Chaghan hemen.

Ama zaten öldürmemiş miydi? Khurdalain'de Altan'ın yü-

zünü taşıyan bir yaratıkla dövüşüp onu öldürmüştü. Sonra da araştırma merkezinde o iskeleye dönmesine, onu kurtarmak için kendi hayatını feda etmesine izin vermişti.

Altan'ı tekrar tekrar öldürüyordu ama o geri gelmeye devam ediyordu.

Ona şimdi nasıl *zarar verebilirdi*? Çok mutlu görünüyordu. Acı çekmiyordu. Artık Rin onun hakkında çok daha fazla şey biliyordu, neler çektiğini biliyordu ve ona dokunamazdı. Böyle olamazdı.

Altan yaklaştı. "Orada ne yapıyorsun? Benimle gel."

Rin onunla gitmeyi her şeyden çok istiyordu. Onu nereye götüreceğini bile bilmiyordu ama Altan orada olacaktı. Hiçlik. Karanlık bir cennet.

Altan elini ona uzattı. "*Gel.*"

Rin kendini toparladı. "Kes şunu," demeyi başardı. "Chaghan yapamı... durdur şunu... beni geri götür—"

"Dalga geçiyor olmalısın," dedi Chaghan. "Bunu bile mi yapamıyorsun?"

Altan elini tuttu. "Hadi gidelim."

"*Kes şunu!*"

Ne yaptığından emin değildi ama anlık bir enerji patlaması hissetti, Mühür'ün yeni bir av koklayan avcı gibi Chaghan'ın etrafında kıvrandığını gördü ve Chaghan'ın ağzının acı dolu bir çığlıkla açılışını izledi.

Artık Speer'da değillerdi.

Burası daha önce hiç görmediği bir yerdi.

Soğuk ve karanlık bir dağın tepesindelerdi. Taşlara oyulmuş mağaralar vardı, içlerinde mum yanıyordu. Uçurumun kıyısında omuz omuza oturmuş iki çocuk vardı: biri siyah saçlı, biri sarı saçlı.

Anıya dışarıdan bakıyordu ama yaklaştığı an anının içine girdi. Altan'ın yüzünü yakından gördü, bir zamanlar Chaghan'ın gördüklerini izlediğini fark etti.

Altan'ın yüzü onunkine çok yakındı. İyi ve kötü her detayı görebiliyordu: sağ yanağındaki yarayı, saçının gelişigüzel toplanışını, kızıl gözlerini örten koyu renkli gözkapaklarını.

Altan korkunçtu. Altan çok güzeldi. Ve gözlerine bakarken

hissettiğinin sevgi değil, felç edici korku olduğunu fark etti. Bu, aleve uçan güvenin hissettiği korkuydu.

Başka birinin de böyle hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Duygu o kadar tanıdıktı ki Rin neredeyse ağlayacaktı.

"Seni öldürebilirim," dedi Altan, tehdidi bir aşk şarkısı gibiydi. Altan ona yaklaşırken Chaghan'ın bedenindeki Rin kıvrandı.

"Öldürebilirsin," dedi Chaghan, sesi çok tanıdık, genç ve dengeliydi. Rin, hep Chaghan'ın Altan'la nasıl bu kadar rahat konuşabildiğini merak etmişti. Ama Rin, Chaghan'ın dalga geçmediğini fark etti, gerçekten korkuyordu; Altan'ın etrafındayken daima ödü kopuyordu. "Yani?"

Altan'ın parmakları Chaghan'ınkileri kavradı; çok sıcak ve çok sıkıydı, bu sevgi gösterisinin öznesini hiç umursamadan temas kurma çabasıydı.

Dudakları Chaghan'ın kulağına dokundu. Rin istemeden titredi, onu ısıracağını sandı, ağzını boynuna indirip damarlarını koparacağını.

Rin, Chaghan'ı bu korkuyu sık sık hissettiğini fark etti.

Chaghan'ın muhtemelen bundan hoşlandığını fark etti.

"Yapma," dedi Chaghan.

Rin onu dinlemedi; bu anıda kalmak, sonunu izlemek istiyordu.

"*Yeter.*"

Üstlerine karanlık çöktü ve Rin gözlerini açtığında fiziksel dünyaya geri dönmüş, yatakta yatıyordu. Chaghan yerde dimdik oturuyordu, gözleri açık, ifadesi bomboştu.

Rin onun yakasını yakaladı. "O da neydi?"

Chaghan silkinerek uyandı. İfadesi memnuniyetsizdi. "Neden kendine sormuyorsun?"

"Seni *ikiyüzlü*," dedi Rin. "Sen de ona benim kadar—"

"Bunun senden kaynaklanmadığına emin misin?"

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı. "Ne gördüğümü biliyorum. Ne yaptığını biliyorum. Yalnızca onu başka bir açıdan görmek için zihnime gir—"

Chaghan irkilip geri çekildi.

Rin bunu beklemiyordu. Çok küçük görünüyordu. Çok *savunmasız.*

Nedense bu onu daha çok kızdırdı.

Yakasını daha çok sıktı. "O öldü. Tamam mı? Bunu o mankafana sok!"

"Rin—"

"Öldü, gitti, onu geri getiremeyiz. Belki seni seviyordu, belki beni seviyordu ama bunun artık hiçbir önemi yok, değil mi? Öldü."

O an Chaghan'ın ona vuracağını sandı.

Ama Chaghan yalnızca öne eğildi, omuzlarını dizlerine dayadı ve yüzünü ellerine gömdü. Konuştuğunda sesi ağlamak üzereymiş gibiydi. "Onu yakalayabilirim sandım."

"*Ne?*"

"Bazen ölüler öbür tarafa geçmeden önce oyalanır," diye fısıldadı. "Özellikle senin türün. Öfke, nefrete bağlıdır ve senin halkının ölüleri nefret dolu. Bence Altan hâlâ bu dünyayla diğeri arasında dolanıyor ama ona ulaşmayı her deneyişimde yalnızca ufak tefek parçalar buluyorum ve artık güzel şeyleri bile hatırlayamıyorum ve düşündüm ki... zehirle—"

"Beni nasıl düzelteceğini bilmiyorsun değil mi?" diye sordu. "Hiç bilmiyordun."

Chaghan cevap vermedi.

Rin onu bıraktı. "Defol."

Chaghan tek kelime etmeden çantasını toplayıp çıktı. Rin az kalsın onu geri çağıracaktı ama oğlan kapıyı çarpıp çıkmadan önce ona söyleyebilecek tek bir şey bulamadı.

Chaghan gidince Rin, bir doktor onu duyup gelene kadar bağırdı ve iki doz uyku ilacı alana kadar adama fırça çekti. İlacı iki yudumda içip yatağa geri yattı ve uzun zamandır olmadığı kadar derin bir uykuya daldı.

Uyandığında doktor ona altı saat boyunca başka uyku ilacı vermeyi reddetti. Böylece Rin, korkuyla Jinzha, Nezha veya Vaisra'nın onu ziyarete gelmesini bekledi. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama iyi olamayacağı kesindi. Ateşi çağıramayan bir Speerlı ne işe yarardı ki?

Ama tek ziyaretçisi Kaptan Eriden'di. Ona, yeteneklerinde bir değişiklik yokmuş gibi davranmasını emretti. Hâlâ Vaisra'nın

kozu, gizli silahıydı ve sadece psikolojik silah olarak bile olsa yanında duracaktı.

Vaisra'nın hayal kırıklığını iletmedi. Gerek de yoktu. Vaisra'nın ziyarete gelmeyişi yeterliydi.

Ona verilen bir sonraki uyku ilacını kafaya dikti. Uyandığında güneş batmıştı. Çok açtı. Ayağa kalkıp kapıyı açtı, çıplak ayak ve uyku sersemi bir hâlde koridora çıktı, ilk gördüğünden yiyecek bir şeyler isteyecekti.

"Eh, sen de siktir ol!"

Rin olduğu yerde durdu.

Ses, koridorun sonundaki bir kapıdan geliyordu. "Ne yapacaktım? Kendimi Lü kadınları gibi assa mıydım? Eminim bu seni memnun ederdi."

Rin bu sesi tanıyordu – tiz, şımarık ve öfkeli. Koridoru parmak ucunda geçip kapının önünde durdu.

"Lü kadınları haysiyetini korudu." Çok daha yaşlı ve derin bir erkek sesi.

"Peki haysiyetimi amıma koyan kimdi?"

Rin nefesini tuttu. Venka. O olmalıydı.

"Ceset olsam daha mı iyiydi?" diye bağırdı Venka. "Bacaklarımın arasına hiçbir şey girmediği sürece omurgam kırılıp bedenim ezilse daha mı iyiydi?"

Yine erkek sesi. "Keşke hiç kaçırılmasaydın. İstediğimin bu olduğunu biliyorsun."

"Soruma cevap vermiyorsun." Boğuk bir ses. Venka ağlıyor muydu? "Bana bak, baba. *Bana bak.*"

Venka'nın babası Rin'in duyamadığı bir şey söyledi. Bir an sonra kapı açılıverdi. Rin hemen köşeyi dönüp yere çöktü ve ayak sesleri öteki tarafa doğru uzaklaşana kadar nefesini tutup bekledi.

Rahatlayarak nefes verdi. Sonra kapıya doğru yürüdü. Elini kapıya koyup itti.

Gerçekten Venka'ydı. Saçını kısacık kesmişti – üstünden zaman geçmiş olmalıydı ki tekrar uzamaya başlamıştı. Ama yüzü aynıydı – etkileyici gözleri ve köşeli hatlarıyla çok güzeldi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Venka. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Sesler duydum," dedi Rin.

"Ah, *çok* özür dilerim. Babam beni bir daha evlatlıktan reddettiğinde daha sessiz olmaya çalışırım."

"Seni evlatlıktan mı reddetti?"

"Yani. Muhtemelen etmemiştir. Başka vârisi yok malum." Venka'nın gözleri kızarmıştı. "Keşke etse. Kendi bedenime ne yapıp yapamayacağımı söylemesinden iyidir. Ben hamileyken—"

"*Hamile* misin?"

"Hamile*ydim*." Venka suratını buruşturdu. "O doktorun hiç yardımı dokunmadı tabii. O sikik Saikhara orospusunun kürtaja izin vermediğini söyleyip durdu."

"Saikhara?"

"Nezha'nın annesi. Tuhaf bir din anlayışı var. Hesperya'da büyümüş, bunu biliyor muydun? Onların aptal Yaratan'ına tapıyor. Diplomatik sebeplerle inanıyor gibi falan yapmıyor, *gerçekten* inanıyor. Ve Yaratan'ın kelamı olduğu söylenen bir kitapta yazanlara uyuyor; belli ki kitapta, kadınların tecavüzcülerinin bebeklerini doğurması gerektiği de söyleniyor."

"Peki, sen ne yaptın?"

Venka'nın boğazında bir damar şişkinleşti. "Yaratıcı davrandım."

"Ah."

İkisi de bir an için yere baktılar. Sessizliği Venka bozdu. "Sadece biraz canım acıdı. Şey kadar kötü değil – biliyorsun."

"Evet."

"Yaparken düşündüğüm oydu. Onların domuz suratlarını düşününce hiç zor gelmedi. Leydi Saikhara da siktir olup gitsin."

Rin, Venka'nın yatağının kıyısına oturdu. Öfkeli, sabırsız, saldırgan Venka'nın yanında olmak tuhaf bir şekilde iyi gelmişti. Venka herkesin hasır altı ettiği öfkeyi dillendiriyordu ve Rin buna müteşekkirdi.

"Kolların nasıl?" diye sordu. Venka'yı son gördüğünde kolları o kadar bandajlıydı ki Rin hâlâ kullanılabilir olup olmadıklarını bilmiyordu. Ama şimdi bandaj yoktu ve kolları iki yanında salınmıyordu.

Venka parmaklarını esnetti. "Sağ kolum iyileşti. Sol kolumsa hiç iyileşmeyecek. Tuhaf bir açıyla bükülmüştü, sol elimdeki üç parmağı oynatamıyorum."

"Ok atabiliyor musun?"

"Yayı tutabildiğim sürece. Bana özel bir eldiven tasarladılar. Üç parmağımı kıvrık tutuyor. Biraz pratik yapsam savaşabilirim. Ama kimse inanmıyor." Venka yatağında kıpırdandı. "Ama *sen* burada ne yapıyorsun? Nezha seni tatlı sözcükleriyle kandırdı mı?"

Rin kıpraştı. "Onun gibi bir şey."

Venka ona kıskançlık gibi bir şeyle bakıyordu. "Yani hâlâ askersin. Ne şanslısın."

"Ondan çok emin değilim," dedi Rin.

"Neden?"

Bir an için Rin, Venka'ya her şeyi anlatmayı düşündü – Engerek'i, Mühür'ü ve Chaghan'la gördüklerini. Ama Venka'nın detayları dinleyecek sabrı yoktu. O kadar önemsemiyordu.

"Ben... eskiden yaptığımı yapamıyorum. Öyle değil." Kollarını bedenine doladı. "Bir daha asla öyle olacağını da sanmıyorum."

Venka gözlerini işaret etti. "Bu yüzden mi ağlıyordun?"

"Hayır... ben..." Rin titrek bir nefes aldı. "Hâlâ işe yarar mıyım bilmiyorum."

Venka gözlerini devirdi. "Hâlâ kılıç tutabiliyorsun, değil mi?"

BÖLÜM 12

Sonraki hafta üç vilayet daha İmparatorluk'tan bağımsızlıklarını ilan etti.

Nezha'nın tahmin ettiği gibi ilk hamleyi güneyli Savaş Lordları yaptı. Ne de olsa artık İmparatorluk'a da Daji'ye de sadık kalmak için bir sebepleri yoktu. Üçüncü Haşhaş Savaşı en çok onları vurmuştu. Mültecileri açtı, haydutlar salgın gibi yayılıyordu ve Güz Sarayı'ndaki saldırı, Lusan zirvesinde vadedilen yardımların gelme ihtimalini yok etmişti.

Güneyli Savaş Lordları, bu kararlarını yeterince yakınlarsa nefes nefese karadan gelen elçilerle, değillerse de güvercinlerle Arlong'a iletti. Günler sonra bizzat Savaş Lordları Arlong'un kapısındaydı.

"Horoz, Maymun ve Domuz," dedi Nezha, Eriden'in muhafızlarının iri yarı Domuz Savaş Lordu'na saraya kadar eşlik etmelerini izlerken. "Fena değil."

"Sekize karşı dört vilayetiz," dedi Rin. "Şansımız pek yüksek değil."

"Yediye beş. Ve iyi generaller." Haklıydı. Güneyli Savaş Lordları'nın hiçbirinin rütbesi doğuştan değildi; İkinci ve Üçüncü Haşhaş Savaşı'ndaki kıyım sırasında kazanmışlardı. "Ve Tsolin de fikrini değiştirecek."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Tsolin nasıl taraf seçeceğini bilir. Eninde sonunda bize katılacak. Neşelen biraz, beklentimiz buydu."

Rin dört vilayetin ittifakı kesinleşince hemen kuzeye doğru harekete geçeceklerini sanmıştı. Ama politika, eylem umutlarını yok etti. Savaş Lordları ordularını Arlong'a getirmemişti. Askeri güçleri başkentlerinde kalmıştı, mücadeleye katılmadan önce ortamı gözlemliyorlardı. Güney cephesi beklemedeydi. İmparatorluk'tan ayrılarak kendilerini Vaisra'nın hiddetinden

korumuşlardı ama İmparatorluk'a saldırmadıkları sürece Daji onları affedip geri alabilirdi.

Günler geçti. Denize açılma emri gelmedi. Dört vilayet ittifakı, sayısız savaş konseyinde saatlerce strateji tartıştı. Rin, Nezha ve Kitay da bu konseylere katıldılar; Nezha general olduğu için, Kitay tuhaf bir şekilde, çok sevilmese de yetkin bir stratejist olarak görüldüğü için, Rin de Vaisra onu orada istediği için.

Rin, varlığının amacının hem göz korkutmak hem de koca bir ada yok edebilen Speerlı yanlarındayken bu savaştan galip çıkmanın çok zor olmadığını göstermek olduğundan şüpheleniyordu.

Bunların hepsi bir yalan değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

"Karışık birlikler yapmamız gerek, yoksa bu ittifak intihardan ibaret olur." Vaisra'nın stratejisti General Hu bıkkınlığını gizlemeye çalışmaktan vazgeçmişti. "Cumhuriyet Ordusu birlikte hareket etmeli. Askerler hâlâ eski vilayet birliklerinde olduğunu düşünmemeli."

"Adamlarımı hiç tanımadığım komutanların emrine vermem," dedi Domuz Savaş Lordu. Rin, Cao Charouk'tan nefret ediyordu; Vaisra'nın her önerisine öyle şiddetle karşı çıkıyordu ki Rin, adamın Arlong'a neden geldiğini merak etti. "Ve o birlikler işe yaramaz. Hiç tanışmamış adamlara beraber savaşmalarını söylüyorsun. Aynı komuta sinyallerini bilmiyorlar, aynı kodları kullanmıyorlar ve öğrenecek zamanları yok."

"Yakın zamanda kuzeye saldırma niyetiniz yok gibi, bu gidişle öğrenecek ayları olur," diye mırıldandı Kitay.

Nezha boğulur gibi bir kahkaha attı.

Charouk fırsat bulsa Kitay'ı bir bayrak direğinden sallandıracakmış gibi baktı.

"Daji'yi dört ayrı ordu olarak yenemeyiz," dedi General Hu hemencecik. "Gözcülerimiz şimdiden Daji'nin kuzey koalisyonu oluşturmaya başladığını bildiriyor."

"Donanmaları olmadığı sürece önemi yok," dedi Maymun Savaş Lordu Liu Gurubai. Güneyli Savaş Lordları arasında en işbirlikçi olan oydu; sivri dilli ve zekiydi, toplantıların çoğunu iki tarafa da oynarken gür bıyıklarını okşayarak geçiriyordu.

Rin, muhatapları sadece Gurubai olsa şimdiye yola çıkmış olabileceklerini düşündü. Maymun Savaş Lordu temkinliydi ama en azından mantıktan anlıyordu. Ama Domuz ve Horoz Savaş Lordları, Arlong'da Vaisra'nın ordusunun ardına saklanmakta kararlıydı. Charouk durmadan şüphelerinden bahsederken Gong Takha'nın ağzını günlerdir bıçak açmamıştı.

"Ama donanmaları da olacak. Daji sivil merkezlerden gemiler toplayıp İmparatorluk Donanması için yeniletiyor. Tahıl gemilerini savaş gemilerine çeviriyorlar ve Kaplan Vilayeti'nde birkaç bölgede tersaneler oluşturdular." General Hu haritayı gösterdi. "Ne kadar çok beklersek hazırlanacak o kadar vakitleri olacak."

"Donanmayı kim yönetiyor?" diye sordu Gurubai.

"Chang En."

"Şaşırtıcı," dedi Charouk. "Jun değil mi?"

"Jun pozisyonu reddetti," dedi General Hu.

Charouk tek kaşını kaldırdı. "Beklenmedik."

"Mantıklı bir hareket," dedi Vaisra. "Kimse Chang En'e emir vermek istemez. Astları onu sorgularsa kellelerini kaybediyor."

"Bu, İmparatorluk'un çöküşte olduğuna işaret," diye mırıldandı Takha. "O adam ahlaksız ve savurgan."

Kurt Eti General zalimliğiyle meşhurdu. Chang En önceki At Savaş Lordu'na karşı ayaklandığında, adamları kafataslarını ikiye ayırıp şehir duvarına ipe dizilmiş kelleler asmıştı.

"Ya da, biliyorsunuz işte, tüm iyi generallerin öldüğü anlamına geliyor," dedi Jinzha. Konseyde inanılmaz derecede sakindi ama Rin, saatlerdir yüzünün gittikçe asılmasını izliyordu.

"Sen bilirsin tabii," dedi Charouk. "Çıraklığını onun yanında yaptın, değil mi?"

Jinzha kıpırdandı. "O beş sene önceydi."

"Bu kadar kısa bir kariyer için çok da uzun süre sayılmaz."

Jinzha cevap vermek için ağzını açtı ama Vaisra elini kaldırarak onu durdurdu. "Eğer oğlumu ihanetle suçlayacaksan—"

"Kimse Jinzha'yı bir şeyle suçlamıyor," dedi Charouk. "Tekrar ediyorum, Vaisra, sadece donanmanı yönetecek kişinin Jinzha olmaması gerektiğini düşünüyoruz."

"Adamların daha iyi ellerde olamaz. Jinzha, Sinegard'da savaş

okudu ve yönettiği birlikler Üçüncü Haşhaş Savaşı'nda savaştı—"

"Bunları hepimiz yaptık," dedi Gurubai. "Neden bu işi bizim generallerimizden birine vermiyorsun? Ya da bizden birine?"

"Çünkü siz üçünüz gözden çıkarılamayacak kadar önemlisiniz."

Rin bile bu yağcılıktan utanmadan edemedi. Güneyli Savaş Lordları birbirine baktı. Gurubai gözlerini devirdi.

"Peki, çünkü Ejderha Vilayeti askerleri başkasının komutasında savaşmaya hazır değil," dedi Vaisra. "İnanın bana, sizi en iyi şekilde koruyabilecek yolu bulmaya çalışıyorum."

"Ama yine de *bizim* birliklerimizi ön safta istiyorsun."

"Ejderha Vilayeti hepinizden çok birlikle katılıyor, göt herif," diye çıkıştı Rin. Kendini tutamamıştı. Vaisra'nın sadece gözlemlemesini istediğini biliyordu ama bu pasifliğe ve aptalca kavgalara artık dayanamıyordu. Savaş Lordları, yeterince oyalanırlarsa birinin savaşı onların yerine kazanacağını düşünen çocuklar gibi davranıyordu.

Herkes, aniden kanatları çıkmış gibi ona bakakaldı. Vaisra lafını kesmeyince Rin de devam etti. "Üç gün oldu. Ne bokuma birlik dağılımıyla uğraşıp duruyorsunuz? İmparatorluk *şu anda* zayıf. Kuzeye *şimdi* birlik göndermemiz gerek."

"Neden seni göndermiyoruz?" diye sordu Takha. "Koca bir adayı batırdın, değil mi?"

Rin tereddüt etmedi. "Ülkenin yarısını öldürmemi mi istiyorsun? Güçlerim ayrım yapmıyor."

Takha, Vaisra'ya baktı. "O niye burada?"

"Ben Cike'ın komutanıyım," dedi Rin. "Ve tam önünde duruyorum."

"Sen komuta deneyimi olmayan ve yalnızca bir yıl savaşmış küçük bir kızsın," dedi Gurubai. "Bize nasıl savaşacağımızı söylemeye kalkma."

"Son savaşı ben *kazandım*. Ben olmasam burada olmazdınız."

Vaisra elini Rin'in omzuna koydu. "Runin, yeter."

"Ama o—"

"*Sessizlik*," dedi sertçe. "Bu tartışma seni aşıyor. Bırak da generaller konuşsun."

Rin itirazını bastırdı.

Kapı aralandı. Bir hizmetçi içeri başını uzattı. "Yılan Savaş Lordu sizi görmek istiyor, efendim."

"İçeri alın," dedi Vaisra. Hizmetçi kenara çekilip kapıyı açtı.

Ang Tsolin refakatçisi veya silahı olmadan içeri girdi. Jinzha, Tsolin'in babasının yanında durabilmesi için sağa kaydı. Nezha, Rin'e, *Ben demiştim,* der gibi sırıttı.

Vaisra da aynı derecede memnun görünüyordu. "Bize katılmanıza sevindim, Üstat."

Tsolin surat astı. "Donanmamın içinden geçmenize gerek yoktu."

"Öteki yol çok daha uzun sürecekti."

"Önce aileme saldırdılar."

"Onları zamanında kaçıracak öngörünüz vardı diye düşünüyorum."

Tsolin kollarını kavuşturdu. "Karım ve çocuklarım yarın burada olacaklar. Onlara en güvenli konaklama yerini ayarlamanı istiyorum. Odalarının yakınında bir casus görürsem tüm donanmamı İmparatorluk'un emrine sunarım."

Vaisra başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

"Güzel." Tsolin eğilip haritaları inceledi. "Bunların hepsi yanlış."

"Nasıl yani?" diye sordu Jinzha.

"At Vilayeti pasif kalmadı. Birliklerini Yinshan üssüne topluyorlar." Tsolin, Tavşan Vilayeti'nin hemen üstündeki bir noktayı işaret etti. "Ve Kaplan Vilayeti de donanmasını Güz Sarayı'na getiriyor. Çok vaktiniz yok."

"O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi Vaisra. Rin, ses tonunun buyurgandan hocasından yardım isteyen saygılı bir öğrencininkine nasıl çabuk değiştiğine şaşırdı.

Tsolin ona temkinli bir bakış attı. "Senin yüzünden iyi adamlar öldü, umarım bunu biliyorsundur."

"İyi bir amaç uğruna öldüler," dedi Vaisra. "Umarım sen de bunu biliyorsundur."

Tsolin cevap vermedi. Oturup haritaları önüne çekmekle yetindi ve saldırı rotalarını hayatını savaşarak geçirmiş bir adamın tavrıyla incelemeye başladı.

*

Günler geçtikçe, kuzey saldırısı ertelenip durmasa da Arlong'daki savaş hazırlıkları hızlandı. Savaş hazırlıkları sivil yaşamın neredeyse her parçasına nüfuz etmişti. Çocuklar tophane ocaklarında çalışıyor ve şehirde ulaklık yapıyorlardı. Anneleri inanılmaz bir hızla üniforma dikiyordu. Toplantı salonlarında yaşlı kadınlar koca tencereleri karıştırırken torunları da askerlere kâse kâse yemek taşıyordu.

Bir hafta daha geçti. Savaş Lordları konsey odasında birbirine bağırmaya devam etti. Rin bu bekleyişe dayanamıyordu bu yüzden adrenalinini Nezha'dan çıkardı.

Dövüş iyi bir egzersizdi. Lusan'daki mücadele ateşe fazla güvendiğinin kanıtıydı. Refleksleri yavaşlamış, kasları körelmişti ve dayanıklılığı neredeyse hiç yoktu.

Bu yüzden günde en az bir kez Nezha'yla silahlarını alıp bir tepeye tırmanıyorlardı. Rin kendini dövüşlerin düşüncesiz fizikselliğinde kaybediyordu. Dövüşürlerken zihni hiçbir şeye fazla odaklanamıyordu. Açılarını hesaplayıp silahını savurmakla meşguldü. Dövüşün verdiği aciliyet duygusu ayrı bir bağımlılıktı ve kalan her şeyi bastırabilirdi.

Düşünemezse Altan ona işkence edemezdi.

Darbe darbe üstüne, morluk morluk üstüne, kaybettiği kas hafızasını geri kazandı. Burada, günlük hayatta onu yiyip bitiren adrenalini ve korkusunu odaklayacak bir şeyi vardı.

İlk birkaç gün her yeri ağrımıştı. Sonrakiler biraz daha iyi geçmişti. Üniformasının içini doldurmaya başladı. Artık iskelet gibi görünmüyordu. Konseyin bu yavaşlığının tek iyi yanı, ona eskisi kadar iyi bir asker olma şansı tanımış olmasıydı.

Nezha kolay bir dövüş partneri değildi ve Rin de öyle olmasını istemiyordu. Rin'e zarar vermekten çekindiği için kendini tuttuğu ilk seferde Rin onu yere yığmıştı.

Nezha doğruldu. "Yuvarlanmak istiyorsan söylemen yeterliydi."

"İğrençlik yapma," dedi Rin.

Silahsız dövüşü otuz saniyede kaybetmeyi bıraktığında kör silahlara geçtiler.

"Neden o şeyi kullanmakta ısrarcı olduğunu anlamıyorum,"

dedi Nezha, mızrağını üçüncüye elinden attıktan sonra. "Çok hantal. Babam seni kılıca döndürmemi söyleyip duruyor."

Rin, Vaisra'nın ne istediğini biliyordu. Bu tartışmadan sıkılmıştı.

"Menzil, manevra kabiliyetinden daha önemli." Ayağını mızrağın altına sokup silahı yukarı savurarak yakaladı.

Nezha sağdan saldırdı. "Menzil mi?"

Rin savuşturdu. "Ateşi çağırdığında kimse sana yaklaşamıyor."

Nezha geri çekildi. "Yani bariz ama artık ateşi çağıramıyorsun."

Rin surat astı. "Düzelteceğim."

"Ya düzeltemezsen?"

"Ya beni küçümsüyorsan?"

Rin, ona denediğini söylemek istemiyordu. Her gece yatağına girdiğinde kimse onu görmezken Chaghan'ın mavi tozundan alıp Mühür'e ulaştığını ve Altan'ın aptal hayaletini zihninden silmeye çalıştığını söylemedi.

İşe yaramıyordu. Altan'ın o hiç bilmediği harika versiyonuna zarar vermeye içi el vermiyordu. Onunla savaşmaya çalışırsa Altan sinirleniyordu. O zaman Rin, ondan niye korktuğunu hatırlıyordu.

En kötüsü ise Altan'ın her seferinde güçleniyor gibi oluşuydu. Gözleri daha çok parlıyor, kahkahası daha çok yankılanıyordu ve birkaç akşam boyunca Rin kendine gelemeden önce onu neredeyse boğuyordu. Bir görüden ibaret olmasının önemi yoktu. Rin'in korkusu onu somutlaştırıyordu.

"Biraz canlan." Rin, Nezha'yı hazırlıksız yakalamayı umarak saldırdı ama Nezha tam zamanında darbeyi savuşturdu.

Birkaç saniye daha dövüştüler ama Rin çabuk yılıyordu. Mızrağı bir anda sanki iki kat ağırlaşıyor, normal hızının üçte birinde dövüşüyor gibi hissediyordu. Adımları dikkatsizdi ve form ile tekniğe uymayan saldırıları gittikçe düzensizleşiyordu.

"O kadar da kötü değil," dedi Nezha. Başına denk gelecek bir darbeyi savuşturdu. "Memnun değil misin?"

Rin kaskatı kesildi. "Neden *memnun* olayım?"

"Yani, düşündüm ki..." Elini şakağına götürdü. "Zihninin tekrar sana ait olması güzel değil mi?"

Rin mızrağının kabzasını yere vurdu. "Aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorsun?"

Nezha hemen geri adım attı. "Hayır, yani, düşündüm ki – ne kadar acı çektiğini gördüm. İşkence gibiydi. Rahatlamış olabileceğini düşündüm."

"İşe yaramaz olmak rahatlatıcı değil," dedi Rin.

Mızrağını başının üzerinde çevirip momentum kazanmak için yere vurdu. Elindeki asa değildi –asa teknikleri denememeliydi– ama sinirlenmişti ve düşünmüyordu, kasları yanlış olsa da alışıldık hareketlere dönmüştü.

Belli oluyordu. Nezha bir çocukla dövüşse daha iyiydi. Mızrağını birkaç saniye içinde elinden attı.

"Dedim sana," dedi. "Manevra kabiliyeti yok."

Rin mızrağını yerden aldı. "Yine de menzili kılıcından fazla."

"Ya sana yaklaşırsam?" Nezha kılıcını mızrağın dişlerinin arasında döndürüp aralarındaki mesafeyi kapattı. Rin onu savuşturmaya çalıştı ama Nezha haklıydı, mızrak ona ulaşamıyordu.

Nezha öbür eliyle hançerini Rin'in yanağına yaklaştırdı. Rin de onun bacağını tekmeledi. Nezha acıyla yere çöktü.

"Orospu," dedi Nezha.

"Hak ettin."

"Siktir git." Nezha bacağını tutarak çimlerde salındı. "Kalkmama yardım et."

"Mola verelim." Rin mızrağını yere bırakıp Nezha'nın yanına oturdu. Ciğer kapasitesi geri dönmemişti. Hâlâ çok çabuk yoruluyordu; tüm gün bir yana, iki saat antrenmana bile dayanamıyordu.

Nezha terlememişti bile. "Kılıçla çok daha iyisin. Lütfen bunun farkında olduğunu söyle."

"Bana patronluk taslama."

"O şey işe yaramaz! Sana fazla ağır. Seni kılıçla gördüm ve—"

"Alışırım."

"Ölüm kalım meselelerinde kararlarını fazla duygusal veriyorsun."

Rin ona ters ters baktı. "O da ne demek?"

Nezha yerden bir avuç ot kopardı. "Boş ver."

"Hayır, söyle."

"Peki. *Onun* silahı olduğu için mızraktan vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Rin'in midesi kasıldı. "Bu aptalca olurdu."

"Hadi ama. Hep Altan'dan muhteşem bir kahramanmış gibi bahsediyorsun. Ama değildi. Onu Khurdalain'de gördüm, insanlarla konuşma şekli—"

"İnsanlarla konuşma şeklinde ne varmış?"

"Sanki karşısındakiler onun nesneleriymiş de sunabilecekleri hizmetler dışında hiçbir değerleri yokmuş gibiydi." Sesi nefretle doldu. "Altan boktan bir insandı ve kötü bir komutandı. Beni ölüme terk ederdi, bunu *biliyorsun* ama burada onun mızrağıyla koşturup nefret etmen gereken birinin intikamını almaya çalışıyorsun."

Mızrak Rin'in elinde birden ağırlaştı.

"Bu adil değil." Kulakları uğulduyordu. "O öldü... Sen böyle şeyler... Bu adil değil."

"Biliyorum," dedi Nezha usulca. Öfkesi parladığı gibi hemencecik sönmüştü. Sesi bitkin çıkıyordu. Omuzları çökmüş, amaçsızca çimlerle oynuyordu. "Özür dilerim. Neden öyle dedim bilmiyorum. Onu ne kadar önemsediğini biliyorum."

"Altan hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Rin. "Seninle konuşamam. Ne şimdi ne de daha sonra."

"Peki," dedi Nezha. Ona Rin'in anlayamadığı ve onu huzursuz eden yarı acıma yarı hayal kırıklığı karışımı bir bakış attı. "Peki."

Konsey, üç son sonra nihayet bir karara vardı. En azından Vaisra ve Tsolin hemen askeri hamle gerektirmeyen bir çözüm bulup diğerlerini plana uymak zorunda bıraktılar.

"Onları aç bırakacağız," diye açıkladı Vaisra. "Güney, İmparatorluk'un tarım merkezi. Kuzey vilayetleri geri adım atmazsa biz de onları beslemeyiz."

Takha bakakaldı. "İhracatımızı üçte birine indirmemizi bekliyorsun."

"Bir-iki yıl zarar edeceksiniz," dedi Vaisra. "Sonraki yıl ise fiyatlar uçacak. Kuzey kendi kendine yetebilecek pozisyonda değil. Bu tek seferlik taviz, muhtemelen gümrük tarifelerine de son verecek. Dilenciler pazarlık yapamaz."

"Ya deniz yolları?" diye sordu Charouk.

Rin bunun mantıklı bir soru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Batı Murui ve Golyn nehirleri kuzeye giden tek nehirler değildi. Kuzey vilayetleri güneyli kılığında tüccarları kıyıya gönderip yiyecek kaçakçılığı yapabilirdi. Bunu yapacak paraları vardı.

"Moag onları halledecek," dedi Vaisra.

Charouk inanamamıştı. "*Korsan Kraliçe*'ye mi güveniyorsun?"

"Onun da işine geliyor," dedi Vaisra. "Yakaladığı her kaçakçı teknesinin kârının yüzde yetmişini o alacak. Bize ihanet etmesi aptallık olur."

"Ama kuzeyin başka tahıl tedarik yöntemleri de var," diye belirtti Gurubai. "Mesela Tavşan Vilayeti'nin tarım arazileri var—"

"Hayır, yok." Jinzha kendinden memnun görünüyordu. "Geçen yıl Tavşan Vilayeti'nde bir mantar hastalığı çıktı ve tohumluk tahıllarının hepsi telef oldu. Onlara birkaç kutu yüksek verimli tohum sattık."

"Hatırlıyorum," dedi Tsolin. "Onlara yaranmaya çalışıyorduysanız pek işe yaramamış."

Jinzha pis pis sırıttı. "Çalışmıyorduk. Yolladığımız tohumlar hasarlıydı, bu yüzden acil durum stoklarını kullanmak zorunda kaldılar. Tahıl tedarikini bırakırsak altı aya kıtlık başlar."

Savaş Lordları ilk defa etkilenmiş görünüyordu. Rin çekimser onaylamalarını seyretti.

Yalnızca Kitay mutsuz görünüyordu.

"Altı ay mı?" dedi. "Önümüzdeki ay yola çıkmayı planlıyoruz sanıyordum."

"Bir aya ablukayı hissetmezler bile," dedi Jinzha.

"Önemi yok! Önemli olan abluka tehdidi, gerçekten *aç kalmalarına* gerek yok—"

"Neden yokmuş?"

Kitay dehşete düşmüştü. "Çünkü binlerce masum insanı cezalandırmak olur bu. Ve benden hesap yapmamı istediğinde söylediğin bu değildi—"

"Sana ne dendiği önemli değil," dedi Jinzha. "Yerini bil."

Kitay konuşmaya devam etti. "Neden onları aç bırakalım?

Neden bekleyelim? Şimdi saldırırsak bu savaşı kış başlamadan bitirebiliriz. Daha geç kalırsak nehirler donduğunda kuzeyde kısılıp kalırız."

General Hu güldü. "Çocuk savaşmayı bizden iyi bildiğini sanıyor."

Kitay deliye dönmüştü. "Ben Sunzi'yi gerçekten okudum, o yüzden daha iyi biliyorum."

"Masadaki tek Sinegard mezunu sen değilsin," dedi General Hu.

"Evet, değilim. Ama ben, okula kabul edilmenin gerçekten zekâ gerektirdiği bir dönemde okudum, o yüzden sizin fikrinizin bir önemi yok."

"Vaisra!" diye bağırdı General Hu. "Şu çocuğu hizaya sok!"

"'Şu çocuğu hizaya sok,'" diye taklit etti Kitay. "'Düzgün bir stratejisi olan tek kişiyi sustur çünkü egom buna dayanamıyor.'"

"Yeter," dedi Vaisra. "Çizgiyi aştın."

"Bu plan çizgiyi aşıyor," dedi Kitay.

"Çıkabilirsin," dedi Vaisra. "Çağrılana dek ortalıkta gözükme."

Bir an için Rin, Kitay'ın Vaisra'yla da alay etmeye başlayacağından korktu ama Kitay elindeki kâğıtları masaya atıp mürekkep hokkalarını devirerek kapıya yöneldi.

"Öyle çıkışmaya devam edersen babam konseylere katılmana izin vermez," dedi Nezha.

Rin de Nezha da Kitay'ın peşinden çıkmışlardı, Rin bunun Nezha açısından riskli bir hareket olduğunu düşünüyordu ama Kitay bunun değerini bilemeyecek kadar öfkeliydi.

"Beni dinlememeye devam ederseniz konsey yapacak bir sarayımız kalmayacak," diye çıkıştı Kitay. "Abluka mı? *Abluka* mı?"

"Şimdilik en iyi seçeneğimiz bu," dedi Nezha. "Kuzeye yalnız açılabilecek askeri gücümüz yok ama onları süründürebiliriz."

"Ama bu yıllar sürebilir!" diye bağırdı Kitay. "Ve bu sırada ne olacak? İnsanların ölmesine göz mü yumacaksınız?"

"Tehditlerin işe yaraması için inandırıcı olması gerek," dedi Nezha.

Kitay ona tiksinerek baktı. "Kıtlık çeken bir ülkeyle başa çık-

mayı dene o zaman. Masum insanları aç bırakarak ülkeyi birleştiremezsin."

"Aç kalmayacaklar—"

"Öyle mi? Ne yiyecekler? Ağaç kabuğu mu? Yaprak mı? İnek boku mu? Cinayetten daha iyi milyonlarca strateji bulabilirim."

"O zaman diplomatik olmayı dene," diye çıkıştı Nezha. "İçeridekilere böyle saygısızlık edemezsin."

"Neden? Ne yaptıklarını bilmiyorlar bile!" diye bağırdı Kitay. "Bölgesel hamlelerde iyi oldukları için bu pozisyonlardalar. Hepsi Sinegard mezunu, tamam ama onların zamanında eğitim, temel acil durum eğitiminden ibaretti. Askeri bilim veya teknolojiden anlamıyorlar ve öğrenmeye de hiç çalışmamışlar çünkü pozisyonlarını asla kaybetmeyeceklerini biliyorlar."

"Bence nitelikli insanları hafife alıyorsun," dedi Nezha kuru kuru.

"Hayır, baban iki arada kalmış durumda," dedi Kitay. "Dur, çözdüm – güvenebildiği adamlar beceriksiz, becerikli olanları ise iyi kontrol etmesi lazım, yoksa ona karşı çıkabilirler."

"Ne yapsın yani, sana mı güvensin?"

"Ne yaptığını bilen tek kişi benim."

"Ve aramıza daha dün katıldın, babamın ona onlarca yıldız hizmet eden adamlara senden daha fazla güvenmesine şaşıramazsın."

Kitay bir şeyler mırıldanarak çekip gitti. Rin günlerce kafasını kütüphaneden çıkarmayacağını tahmin etti.

"Göt herif," diye homurdandı Nezha, Kitay duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Bana bakma," dedi Rin. "Ben onun tarafındayım."

Rin ablukayı pek umursamıyordu. Kuzey vilayetleri direnirse aç kalmayı hak ediyordu ama eşek arısı kovanına çomak sokmak üzere olduklarının farkındaydı – bundan sonraki strateji, saklanıp önce eşek arılarının onları sokmamasını umarak beklemekti.

Rin bu belirsizliğe dayanamıyordu. Saldırıya geçmek istiyordu.

"Masum insanlar *ölmeyecek*," diye ısrar etti Nezha ama daha çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "İşler o boyuta gelmeden teslim olacaklar. Olmalılar."

"Ya olmazlarsa?" diye sordu Rin. "O zaman saldıracak mıyız?"

"Ya saldıracağız ya da açlıktan ölecekler," dedi Nezha. "İki türlü de biz kazanıyoruz."

Arlong'un askeri operasyonları içeriye yöneldi. Ordu yol hazırlıklarını bırakıp Milis kuvvetlerinin Arlong'a girmesini engelleyecek yapılara odaklanmaya başladı.

Savunma gerektirecek bir savaş olma ihtimali giderek artıyor gibiydi. Cumhuriyet şu an saldırıya geçmezse sonraki bahara kadar elleri kolları bağlı kalacaktı. Sonbaharın ortasındaydılar ve Rin, Sinegard kışlarının ne korkunç olduğunu hatırladı. Günler soğudukça su kaynatmak ve sıcak yemek hazırlamak zorlaşırdı. Hastalık ve soğuk yanıkları kampları ele geçirirdi. Birlikler sefil olurdu.

Ama güney sıcak ve elverişliydi. Onlar bekledikçe Milis'in Arlong'a inme ihtimali artıyordu.

Rin savunan taraf olmak istemiyordu. Askeri strateji kaynaklarının hepsi savunma savaşlarının kâbus olduğunda hemfikirdi. Ve Arlong geçilmez olsa da kuzey güçlerinden iyi darbe alacaktı. Vaisra da bunu biliyor olmalıydı; aksine inanmayacak kadar bilgeydi. Ama her toplantıda lafa karıştığı için Kitay'a kızıp Savaş Lordları'nı övmeye devam etti ve harekete geçmek adına bir hamle yapmadı.

Rin, Ejderha Vilayeti'nin tek başına harekete geçmesinin daha iyi olacağını bile düşünmeye başlamıştı. Ama emir gelmedi.

"Babamın eli kolu bağlı," diyordu Nezha durmadan.

Kitay kütüphaneden çıkmıyor, gittikçe huzursuzlanarak asla kullanılmayacak savaş planları hazırlıyordu.

"Size katılmanın ihanet olduğunu biliyordum," diye söyleniyordu Nezha'ya. "Ama *intihar* olacağını düşünmemiştim."

"Savaş Lordları yola gelecek," dedi Nezha.

"Hiç sanmam. Charouk, Cumhuriyet birliklerinin arkasına saklanmak isteyen tembel bir domuz, Takha'nın Charouk'un arkasına saklanmaktan başka bir şey yapacak cesareti yok ve Gurubai içlerinde en akıllısı olsa da diğer ikisinin girişmediği bir şeye bulaşmaz."

Başka bir şey olmalı, diye düşündü Rin. *Bilmediğimiz bir şey.* Vaisra'nın bir şey yapmadan öylece oturup kışı beklemesine imkân yoktu. Neyi bekliyordu?

Başka seçeneği olmadığından Vaisra'ya körlemesine güvendi. Adamları neden geciktiklerini sorunca laf etmedi. Vaisra'nın Imparatoriçe'yle barış anlaşması planladığı dedikodularını duymazdan geldi. Planları etkileyemeyeceğini anladı ve kontrol edebildiği şeylere odaklandı.

Nezha'yla daha çok antrenman yaptı. Mızrağını asa gibi tutmayı bıraktı. Cike'ı Ejderha Cumhuriyeti Ordusu'na kaynaştırmak için elinden geleni yaptı, gerçi Ramsa da Baji de alkol yasağından hiç hoşlanmamıştı. Cumhuriyet Ordusu'nun komutlarını, iletişim yollarını ve hem kara hem deniz saldırı formasyonlarını öğrendi. Kendini ne zaman geleceğini bilmediği savaşa hazırladı.

Derken bir gün limanda çanlar çalmaya başladı, ulaklar iskeleye koştu ve Arlong'a gelen gemilerin haberi yayıldı. Batıdan gelen koca beyaz gemiler.

O zaman Rin neden oyalandıklarını anladı.

Vaisra kuzey harekâtından geri çekilmiyordu.

Destek bekliyordu.

BÖLÜM 13

Rin limana ulaşmak için dirseklerini bol bol kullanan Nezha'yı, kalabalığın arasından sıkışıp geçerek takip etti. İskele Hesperya gemisini daha iyi görebilmek için çabalayan siviller ve askerlerle doluydu. Ama kimse limana bakmıyordu, tüm başlar göğe yükselmişti.

Bulutlarda, balina boyutlarında üç araç süzülüyordu. Her birinin altında, yanlarına mavi bayraklar dikilmiş, uzun, dikdörtgen bir sepet vardı.

Bu kadar büyük bir şey nasıl havada kalabilirdi?

Saçma ve doğaüstü görünüyorlardı, sanki bir şey onları zorla havada tutuyor gibi. Ama bu, tanrıların işi olamazdı. Hesperyalılar Panteon'a inanmıyordu.

Bu onların Yaratan'ının işi miydi? Bu ihtimal Rin'i ürpertti. Hesperyalıların Kutsal Yaratan'ının tedirgin halkı kontrol etmek için üretilmiş bir konsept olduğu öğretilmişti ona. Hesperyalıların inandığı tekil, insansı, mutlak güce sahip tanrı, evrenin karmaşıklığını açıklayamazdı. Ama Yaratan gerçekse, altmış dört tanrı ve Panteon'la ilgili bildiği her şey yalan demekti.

Ya onun tanrıları evrendeki tek tanrılar değilse? Ya daha yüksek bir güç –yalnızca Hesperyalıların erişimi olan bir güç– varsa? Bu yüzden mi böyle son derece gelişmiş bir toplumlardı?

Gökyüzü milyonlarca arının vızıltısı gibi bir sesle kaplandı, araçlar yaklaştıkça ses de arttı.

Rin sepetlerin kenarında duran insanlar gördü. Yerden bakınca minik oyuncaklara benziyorlardı. Uçan balinalar iniş için limana yaklaştı, gölgeleri gittikçe büyüyerek yerdekileri kapladı. Sepetteki insanlar aşağıdakilere el salladı. Ağızları açıktı – bir şey bağırıyorlardı ama gürültüden kimse onları duyamıyordu.

Nezha, Rin'i bileğinden tutup geri sürükledi.

"Geri çekil," diye bağırdı kulağına.

Şehir muhafızları kalabalığı iniş alanından uzaklaştırmaya çalışırken anlık bir kargaşa yaşandı. Uçan araçlar birer birer yere indi. Darbenin etkisiyle tüm liman sarsıldı.

Sonunda vızıltı kesildi. Metal balinalar sönüp sepetlerin yanına çöktü. Hava sessizdi.

Rin izledi, bekledi.

"Gözlerin dışarı fırlayacak neredeyse," dedi Nezha. "Sadece yabancılar işte."

"Sana göre sadece yabancılar. Benim için egzotik yaratıklar."

"Horoz Vilayeti'nde misyonerler yok muydu?"

"Sadece kıyılarda." Hesperya misyonerleri İkinci Haşhaş Savaşı'ndan sonra İmparatorluk'ta yasaklanmıştı. Birkaçı, Sinegard'ın gözünden uzak şehirleri ziyarete devam etme cesareti gösteriyordu ama Tikany gibi kırsal yerlerden uzak duruyorlardı. "Sadece hikâyelerini duydum."

"Ne gibi?"

"Hesperyalılar devler. Kızıl kürkle kaplılar. Bebekleri kaynatıp çorbasını içiyorlar."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Geldiğim yerde doğruluğundan bayağı eminlerdi."

Nezha kıkırdadı. "Olan biteni boş ver. Şimdi dost olarak geliyorlar."

İmparatorluk'un Hesperya Cumhuriyeti'yle olan ilişkisi karmaşıktı. Birinci Haşhaş Savaşı'nda Hesperyalılar Mugen Federasyonu'na askeri ve ekonomik yardım teklif etmişti. Mugenliler Nikan egemenliğini yok edince Hesperyalılar, yerel din ve batıl inançları silmek amacıyla kıyı şehirlerini misyonerler ve dini okullarla doldurmuştu.

Kısa bir süre için Hesperya misyonerleri tapınak ziyaretlerini bile yasaklamıştı. Kızıl İmparator'un dine açtığı savaştan sonra şamanik örgütler hayatta kalabildiyse bile Hesperyalılar onları iyice saklanmaya zorlamıştı.

İkinci Haşhaş savaşında Hesperyalılar kurtarıcı rolü oynamıştı. Tarafsız kalmanın doğru olduğunu savunabilmek için işgalin yerliler için iyi olduğunu iddia eden Hesperyalılar bile Federasyon'un fazla ileri gittiğini düşünmüştü. Speer yandıktan sonra donanmalarını Nariin Denizi'ne yollayıp Üçlü'yle birlik ol-

muş ve Federasyon'u adasına geri dönmeye zorlayıp Sinegard'da yeniden yapılanan Nikara İmparatorluğu'yla barış anlaşması yapılmasını sağlamışlardı.

Sonra Üçlü ülkenin yönetimini ele geçirip yabancıları ülkeden kovmuştu. Hesperyalılardan geriye kalanlar yalnızca Ankhiluun ve Khurdalain gibi uluslararası limanlarda saklanıp önüne geleni ikna etmeye çalışan kaçakçılar ve misyonerlerdi.

Üçüncü Haşhaş Savaşı başladığında Hesperyalılar kurtarma gemileriyle öyle hızlı kaçmıştı ki Rin'in birliği Khurdalain'e ulaştığında hiç orada bulunmamış gibilerdi. Savaş ilerledikçe Hesperyalılar bilerek müdahil olmamış, Nikaralar evlerinde yanarken uzaktan izlemişlerdi.

"Daha erken gelebilirlerdi," dedi Rin.

"Son yirmi yıldır batı kıtasını kasıp kavuran bir savaş vardı," dedi Nezha. "Dikkatleri biraz dağınıktı."

Rin bunu bilmiyordu. Şimdiye dek batı kıtasıyla ilgili bilgiler onun için öyle anlamsızdı ki hiç ilgilenmemişti. "Kazandılar mı?"

"Öyle denebilir. Milyonlar öldü. Milyonlar evsiz veya yurtsuz kaldı. Ama Birlik ülkeleri galip çıktı, bunu zafer sayıyorlar. Ama ben—"

Rin, Nezha'nın kolunu tuttu. "İniyorlar."

Her sepetin bir yanında kapı açıldı. Hesperyalılar birer birer iskeleye indi.

Rin onları görünce irkildi.

Çok açık tenlilerdi – Sinegardlıların özendiği porselen beyazlığı değil, yeni ayıklanmış balık gibi bir renkti. Ve saçları tuhaf renklerdeydi –cafcaflı bakır, altın ve bronz tonlarıydı, Nikaralarınki gibi yoğun siyah değil. Her şeyleri –renkleri, özellikleri, orantıları– *yanlış* gibiydi.

İnsan gibi değil, bir korku hikâyesinden fırlama yaratıklar gibiydiler. Nikara halk kahramanlarının savaşması için uydurulmuş, içine şeytan kaçmış canavarlar olabilirlerdi. Rin eski masallara inanmak için fazla büyüktü ama bu açık renk gözlü yaratıkları görünce kaçası geliyordu.

"Hesperyacan nasıl?" diye sordu Nezha.

"Pek iyi değil," diye itiraf etti Rin. "O dilden nefret ediyorum."

Sinegard'da birkaç yıl diplomatik Hesperyaca öğrenmişlerdi. Telaffuz kuralları gelişigüzel, grameri ise öyle çok istisna doluydu ki gramer kuralı yok denebilirdi.

Rin'in sınıf arkadaşlarının hiçbiri Hesperya gramer derslerine dikkat etmemişti. Hepsi de asıl tehdit Federasyon olduğundan Mugencenin daha önemli olduğunu düşünüyordu.

Rin şimdi olsa durumun farklı olacağını düşündü.

Hepsi aynı biçimde kısacık kesilmiş saçları ve koyu gri üniformalarıyla bir bölük Hesperya denizcisi sepetlerden inip iki sıra hâlinde dizildi. Rin yirmi asker saydı.

Yüzlerini inceledi ama onları birbirinden ayırt edemiyordu. Hepsinin göz rengi aynıydı, geniş burunları ve köşeli çeneleri vardı. Hepsi erkekti ve tuhaf görünümlü bir silahı göğüs hizalarında tutuyorlardı. Rin silahın amacını anlayamadı. Tutacak gibi bir şeyle birleştirilmiş, farklı uzunluklardaki borulardan oluşuyor gibiydi.

Son asker de sepetten indi. Rin üniformasına bakınca bunun generalleri olduğunu düşündü, diğerlerinin sol göğsü boşken bu adamda renkli kurdeleler vardı. Rin adamı tehlikeli buldu. Vaisra'dan bir karış uzundu, göğsü Baji'ninki kadar genişti ve yıpranmış yüzü kırışık ve zekiydi.

Generalin arkasında gri cüppeler giyip başlıklarını kafalarına geçirmiş bir dizi Hesperyalı vardı.

"Onlar kim?" diye sordu Rin, Nezha'ya. Asker olamazlardı, zırhları da silahları da yoktu.

"Gri Bölük," dedi Nezha. "Ulu Mimar Kilisesi'nin temsilcileri."

"Misyonerler mi?"

"Merkez kilise adına konuşabilen misyonerler. Çok eğitimliler. Onları Sinegard'ın din akademisi versiyonundan mezun olmuşlar gibi düşün."

"Nasıl yani, papaz okuluna mı gitmişler?"

"Sayılır. Aynı zamanda biliminsanları. Onların dininde bilimciler ve dinciler aynı şey."

Rin bunun tam olarak ne demek olduğunu soracaktı ki ortadaki sepetten son bir kişi indi. Minyon ve ince bir kadındı, boynunu kaplayan yüksek yakalı, düğmeli, siyah bir ceket giyi-

yordu. Ciddi, yabancı ve şık görünümlüydü. Kıyafetleri Nikara tarzında değildi ama yüzü de Hesperyalı yüzü değildi. Tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

"*Selam, güzellik.*" Rin'in arkasında duran Baji ıslık çaldı. "O da kim?"

"Leydi Yin Saikhara," dedi Nezha.

"Evli mi?" diye sordu Baji.

Nezha ona tiksinerek baktı. "O benim *annem*."

Rin kadına bu yüzden aşinaydı. Ejderha Vilayeti'nin Leydisi'yle yıllar önce bir kez, Sinegard'ın ilk gününde tanışmıştı. Leydi Saikhara, Rin'in yanındaki Eğitmen Feyrik'i uşak sanmış, Rin'i de güneyli bir pislik olarak görüp geçiştirmişti.

Belki Leydi Saikhara'nın tavrı aradan geçen dört yılda değişmişti ama Rin ondan hoşlanmamaya meyilliydi.

Leydi Saikhara krallığını inceler gibi kalabalığın önünde durup gözlerini limanda gezdirdi. Bakışları Rin'in üstünde durdu. Gözleri kısıldı –belki o da Rin'i tanımıştı– ama Hesperyalı generalin kolunu tutup korku dolu bir ifadeyle Rin'i işaret etti.

General başını sallayıp bir emir verdi. Yirmi Hesperyalı asker birden boru gibi silahlarını Rin'e doğrulttu.

Siviller panikle geri çekilirken kalabalığa sessizlik çöktü.

Havada birkaç patlama yankılandı. Rin içgüdüsel olarak eğildi. Toprakta sekiz delik açılmıştı. Rin yukarı baktı.

Duman kokusu vardı. Boruların ucundan gri duman süzülüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Nezha.

General, Rin'in anlayamadığı bir şey bağırdı ama çeviriye gerek yoktu. Sözlerinin tehdit olmaması mümkün değildi.

Tehditlere karşı iki temel tepkisi vardı. Bu kalabalıkta kaçması mümkün değildi. O yüzden savaşacaktı.

İki Hesperya askeri koşarak ona doğru geldi. Rin mızrağını yakın olanın uylukkemiğine vurdu. Asker kısa bir süre eğilip kaldı. Rin dirseğini adamın kafasına geçirip omuzlarını yakaladı ve ateş açılırsa diye onu kalkan olarak kullanarak ilerledi.

Bu taktik, omuzlarına bir şey inene dek işe yaradı. Balık ağı. Çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama ağ yalnızca sıkılaştı. Ağı tutan kimse onu sertçe çekip dengesini bozdu.

Hesperyalı general silahını ona doğrulmuş, başında dikiliyordu. Rin namluya baktı. Barut tozu kokusu öyle yoğundu ki neredeyse boğulacaktı.

"Vaisra!" diye bağırdı Rin. "Yardım—"

Askerler etrafını sardı. Güçlü eller kollarını başının üstünde sabitledi, diğerleri ayaklarını tutarak onu hareketsiz kıldı. Başının yanında birbirine çarpan çeliğin sesini duydu. Dönünce yerdeki bir ahşap tepsinin üstünde duran işkence aleti gibi aletleri gördü.

Bu aletleri daha önce görmüştü.

Biri başını geri çekip ağzını zorla açtı. Gri Bölük'ten biri, mermer gibi açık tenli bir kadın, yanına diz çöktü. Rin'in diline sert ve metalik bir şey bastırdı.

Rin parmaklarını ısırmaya çalıştı.

Kadın elini çekti.

Rin daha çok debelendi. Omuzlarını tutan eller mucizevi bir şekilde gevşedi. Çırpınıp tepsiyi devirdi ve aletler yere saçıldı. Bir an için özgür kalacağını sandı.

Sonra general, silahının kabzasını kafasına geçirdi ve Rin'in görüşü, kararmadan önce yıldızlarla doldu.

"Güzel," dedi Nezha. "Uyanmışsın."

Rin taş zeminde yatıyordu. Aceleyle ayağa kalktı. Bağlı değildi. Elleri silahına uzandı ama silahını bulamadı, ellerini yumruk yaptı. "Ne—"

"Bir yanlış anlaşılmaydı." Nezha omuzlarını tuttu. "Güvendesin, yalnızız. Yaşananlar bir hataydı."

"*Hata* mı?"

"Senin tehdit olduğunu sandılar. Annem karaya iner inmez saldırmalarını emretmiş."

Rin'in alnı zonkluyordu. Kocaman bir morluk oluşacağından emin olduğu yere dokundu. "O zaman annen tam bir kaltakmış."

"Genellikle öyledir, evet. Ama tehlikede değilsin. Babam onları sakinleştirecek."

"Ya yapamazsa?"

"Yapar. Aptal değiller," Nezha elini tuttu. "Şunu bırakır mısın?"

Rin küçük odada kafese kısılmış bir hayvan gibi volta atıyor, kollarını ovuşturup duruyordu. Ama sabit duramazdı; zihni panikle dörtnala ilerliyordu ve hareket etmeyi bırakırsa kontrolsüzce titremeye başlayacaktı.

"Neden tehdit olduğumu düşündüler ki?" diye sordu.

"Bu, şey, biraz karışık." Nezha duraksadı. "İşin özü, seni incelemek istiyorlar."

"*İncelemek* mi?"

"Mugen'de ne yaptığını biliyorlar. Ne *yapabileceğini* biliyorlar ve dünyadaki en güçlü ülke olarak tabii ki bunu araştırmak istiyorlar. Seni inceleme karşılığında askeri destek teklif ettiler. Annem de senin bunu sessizce kabul etmeyeceğini kafalarına sokmuş."

"Yani Vaisra beni yardımları karşılığında satıyor mu?"

"Öyle değil. Annem..." Nezha konuşmaya devam etti ama Rin dinlemiyordu. Nezha'yı inceliyor, düşünüyordu.

Buradan çıkması gerekiyordu. Cike'a ulaşıp onları Arlong'dan çıkarması lazımdı. Nezha ondan daha uzun boylu, ağır ve güçlüydü ama yine de onu alt edebilirdi – gözlerine ve yaralarına saldırır, onu tırmalar ve gardını indirene tek taşaklarını tekmelerdi.

Ama yine de tutsak kalabilirdi. Kapılar dışarıdan kilitli olabilirdi. Kapıyı kırsa da dışarıda muhafızlar vardı kesin. Ya pencere? İkinci veya üçüncü kattalardı ama Nezha'yı etkisiz hâle getirebilirse bir şekilde aşağı inebilirdi. Bir silaha ihtiyacı vardı – sandalye ayakları veya bir porselen parçası.

Vazoya doğru atıldı.

"Yapma." Nezha uzanıp bileğini tuttu. Rin serbest kalmak için çırpındı. Nezha kolunu büküp onu diz çökmeye zorladı ve dizini kızın beline bastırdı. "Hadi ama, Rin. Aptallık etme."

"Bunu yapma," dedi Rin zorla. "Nezha, lütfen, burada kalamam—"

"Odadan çıkamazsın."

"Tutsak mıyım yani?"

"Rin, lütfen—"

"Bırak beni!"

Serbest kalmaya çalıştı. Nezha'nın tutuşu sıkılaştı. "Tehlikede değilsin."

"O zaman *bırak beni*!"

"Yıllardır süregelen müzakereleri bozacak—"

"Müzakereler mi?" diye cırladı. "Sence müzakereler umurumda mı? Beni parçalamak istiyorlar!"

"Babam buna izin vermeyecek! Sence senden vazgeçer mi? Sence *ben* buna izin verir miyim? Sana zarar vermelerine izin vereceğime ölürüm, Rin, sakin ol—"

Bu onu sakinleştirmedi. Her an hâlâ bir mengene boğazını sıkıyor gibiydi.

"Ailem bu savaşı on yıldan uzun süredir planlıyor," dedi Nezha. "Annem bu diplomatik görevi yıllardır sürdürüyor. Hesperya'da eğitim aldı, batıyla güçlü bağları var. Üçüncü savaş biter bitmez babam onu Hesperya askeri desteğini kesinleştirmeye yolladı."

Rin kahkaha attı. "Boktan bir anlaşma yapmış."

"Kabul etmeyeceğiz. Hesperyalılar açgözlü ve kolayca taraf değiştirebilir. İmparatorluk'un kaynaklarını istiyorlar. Babam onları oyalayabilir. Ama onları kızdırmamamız lazım. Silahlarına *ihtiyacımız* var." Rin'in daha fazla çırpınmayacağı belli olunca Nezha kollarını bıraktı. "Konsey toplantılarını gördün. Bu savaşı onlar olmadan kazanamayız."

Rin, onun yüzüne bakmak için döndü. "O boru gibi şeyleri istiyorsunuz."

"Onlar arkebüz. Elde tutulan toplar gibiler ama arbaletten daha hafifler, ahşap panelleri aşabiliyorlar ve uzak mesafeye ateş açabiliyorlar."

"Ah, eminim Vaisra kasalar dolusu istiyordur."

Nezha ona ciddi ciddi baktı. "Alabileceğimiz her türlü desteğe ihtiyacımız var."

"Bu savaşı kazandınız diyelim, ya Hesperyalılar gitmezse?" dedi Rin. "Yine Birinci Haşhaş Savaşı gibi olduğunu düşün."

"Kalmak istemiyorlar," diye geçiştirdi Nezha. "Artık işlerine gelmiyor. Kolonileri savunmanın zor olduğunu fark ettiler ve savaş, onları buna kaynak ayıramayacak kadar zayıflattı. Tek istedikleri ticari haklar ve istedikleri zaman misyoner gönderebilme yetkisi. Savaş bitince onları hemen yollayacağız."

"Ya gitmek istemezlerse?"

"Bir yolunu buluruz herhalde," dedi Nezha. "Daha önce yaptığımız gibi. Ama şu an babam, kötünün iyisini seçmek zorunda. Sen de öyle yapmalısın."

Kapı açıldı. Kaptan Eriden içeri girdi.

"Seni bekliyorlar," dedi.

"Kim bekliyor?" diye sordu Rin.

"Ejderha Savaş Lordu büyük salonda Hesperya elçilerini ağırlıyor. Seninle görüşmek istiyorlar."

"Hayır," dedi Rin.

"Bir şey olmayacak," dedi Nezha. "Aptalca bir şey yapma yeter."

"'Aptalca' anlayışımız çok farklı," dedi Rin.

"Ejderha Savaş Lordu bekletilmekten hoşlanmaz." Eriden elini salladı. İki muhafızı Rin'in kollarını yakaladı. Onu dışarı sürüklemelerinden önce Nezha'ya son bir panik dolu bakış attı.

Muhafızlar Rin'i sarayın büyük salonuna çıkan koridora atıp kapıları kapattı.

Rin tereddütle adım attı. Hesperyalıların merkezdeki masanın etrafında, varaklı sandalyelerde oturduğunu görebiliyordu. Jinzha babasının sağındaydı. Güneyli Savaş Lordları masanın uzak ucuna oturtulmuştu, huzursuz ve rahatsız görünüyorlardı.

Rin'in alevli bir tartışmanın ortasına denk geldiği belliydi. Hava gergindi, herkes huzursuz, kırmızı suratlı ve kavga etmek üzereymiş gibi öfkeli görünüyordu.

Rin bir an için koridorda gizlenip bekledi ve dinledi.

"Birlik hâlâ kendi savaşının ardından toparlanmaya çalışıyor," dedi Hesperyalı general. Rin önce ne dediğini anlamakta zorlandı ama dinledikçe alıştı. Kendini yine Jima'nın sınıfında arka sırada oturmuş, fiil çekimi ezberlemeye çalışan bir öğrenci gibi hissetti. "Tahminlerle hareket edecek hâlde değiliz."

"Bu bir tahmin değil," dedi Vaisra ısrarla. Hesperyacası anadili kadar iyiydi. "Ülkeyi günler içinde geri alabiliriz, yalnızca—"

"O zaman kendiniz yapın," dedi general. "İş için buradayız, simya değil. Sahtekârları krala çevirmeye gelmedik."

Vaisra arkasına yaslandı. "Yani araya girmeden önce ülkemi bir deney gibi yöneteceksiniz."

"Gerekli bir deney. Buraya her istediğinde sana gemi vermeye gelmedik, Vaisra. Bu bir araştırma."

"Ne araştırması?"

"Nikanlıların medeniyete hazır olup olmadığı araştırması. Hesperya önüne gelene yardım edemez. Bu hatayı daha önce yaptık. Mugenliler gelişmelere sizden bile daha hazır gibiydi. Bölücü iç mücadeleleri yoktu ve devletleri daha gelişmişti. Bak ne oldu."

"Az gelişmişsek de sebebi yıllarca işgal altında kalmış olmamız," dedi Vaisra. "Bu da sizin suçunuz, bizim değil."

General umursamazca omuz silkti. "Yine de."

Vaisra'nın sesi bıkkındı. "O zaman ne istiyorsunuz?"

"Sana söylemek hile yapmak olurdu, değil mi?" Hesperyalı general gülümsedi. "Ama bunlar anlamsız. Buraya asıl gelme sebebimiz Speerlı. Koca bir ülkeyi yerle bir etti. Nasıl yaptığını görmek isteriz."

"Speerlıyı alamazsınız," dedi Vaisra.

"Ah, buna sen karar vermeyeceksin."

Rin odaya girdi. "Buradayım."

"Runin." Vaisra şaşırdıysa da kendini toparladı. Ayağa kalkıp Hesperyalı generali işaret etti. "General Josephus Tarcquet'le tanış."

Ne aptalca bir isim, diye düşündü Rin. Zorla telaffuz edebildiği anlamsız heceler öbeği.

Tarcquet ayağa kalktı. "Sana özür borçluyuz. Leydi Saikhara bizi senin vahşi bir hayvan gibi olduğuna inandırmıştı. Bu kadar... insan olmanı beklemiyorduk."

Rin ona bakakaldı. Özür bu muydu yani?

"Ne dediğimi anlıyor mu?" diye sordu Tarcquet kötü bir Nikaraca'yla Vaisra'ya.

"Hesperyaca anlıyorum," diye çıkıştı Rin. Sinegard'da Hesperya küfürleri de öğrenmiş olmayı isterdi. İstediklerini tam ifade edebilecek kelime dağarcığı yoktu ama yeteri kadar kelime biliyordu. "Sadece beni öldürmek isteyen ahmaklarla konuşmayı sevmem."

"Neden onunla konuşuyoruz ki?" diye atıldı Leydi Saikhara.

Sesi tiz ve kırılgandı, ağlamış gibiydi. Bakışlarındaki zehir Rin'i şaşırttı. Bu hoşlanmamaktan da öteydi, ölümcül bir nefretti.

"Iğrenç bir yaratık o," diye hırladı Saikhara. "Yaratan'ın adına leke sürüyor, bir an önce Gri Kuleler'e sürüklenmeli."

"Kimseyi hiçbir yere sürüklemiyoruz." Vaisra bıkkındı. "Runin, lütfen otur—"

"Ama *söz verdin*," diye tısladı Saikhara. "Onu düzeltmenin yolunu bulacaklarını söyledin—"

Vaisra karısının bileğini yakaladı. "Şimdi sırası değil."

Saikhara elini kurtarıp masaya yumruğunu vurdu. Bardağı devrildi ve işlemeli kumaşa sıcak çay saçıldı. "Bana yemin ettin. Bunu düzelteceğini söyledin. Onları geri getirirsem onu düzeltecek bir yol bulacaklar, dedin, *söz verdin*—"

"Kes sesini, kadın." Vaisra kapıyı gösterdi. "Kendini kontrol edemiyorsan çık git."

Saikhara dudaklarını birbirine bastırıp öfkeyle Rin'e baktı ve bir şeyler mırıldanarak fırtına gibi çıktı.

Onun ardından uzun bir sessizlik oldu. Tarcquet eğlenmiş gibiydi. Vaisra arkasına yaslanıp çayından bir yudum aldı ve iç çekti. "Karımı mazur görün. Seyahat sonrasında huysuz olur."

"Cevap istiyor." Limanda Rin'in başında dikilen gri cüppeli kadın elini Vaisra'nın omzuna koydu. "Anlıyoruz. Biz de tedavi bulmak istiyoruz."

Rin merakla ona baktı. Kadının Nikaracası çok iyiydi, tonlaması bu kadar düz olmasa anadili bile olabilirdi. Saçı buğday rengi ve düzdü, omzunda duran bir yılan gibi örülmüştü. Gözleri şato duvarları gibi griydi. Cildi kâğıt gibi solgundu, altındaki mavi damarları görünüyordu. Rin, eline insan teni gibi mi geleceğini merak ederek dokunmak için tuhaf bir dürtü hissediyordu.

"İnanılmaz bir yaratık," dedi kadın. "Kaos'un pençesinde olup da bu kadar bilinçli kalan birini bulmak zor. Hesperyalı delilerimizin hiçbiri gözlemcilerini kandırmakta bu kadar iyi değildi."

"Önünde dikiliyorum," dedi Rin.

"Onu tecrite almak istiyorum," diye devam etti kadın, Rin hiç konuşmamış gibi. "Steril ortamlarda Kaos'u tespit edebilecek aletler geliştirmeye çok yakınız. Onu Gri Kuleler'e götürebilirsek—"

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum," dedi Rin.

General Tarcquet önünde duran arkebüzü okşadı. "Seçeneğin yok, tatlım."

Kadın elini kaldırdı. "Bekle, Josephus. Ulu Mimar düşünce özgürlüğünü takdir eder. Gönüllü katılım, mantık ve düzenin zihnin galibi olacağına işaret eder. Kız istekli gelir mi?"

Rin inanamayarak onlara baktı. Vaisra bunu kabul edeceğine inanıyor muydu?

"Şimdilik askeriyede de kalabilir," dedi kadın, Vaisra'ya sanki akşam yemeği kadar önemsiz bir şey tartışıyormuşçasına. "Sadece düzenli buluşmak istiyorum, haftada bir olabilir. Çok invazif olmayacak."

"'Çok invazif değil'i tanımla," dedi Vaisra.

"Çoğunlukla onu gözlemleyeceğim. Belki birkaç deney yaparım. Onu kalıcı etkileyecek şeyler değil, dövüşme kabiliyetini de kesinlikle etkilemeyecek. Farklı uyarıcılara nasıl tepki verdiğini görmek istiyoru—"

Rin'in kulaklarının çınlaması arttı. Sesler hem anlaşılmaz hem de daha yüksek hâle geldi. Konuşma devam etti ama o yarım yamalak anlayabiliyordu.

"–inanılmaz bir yaratık—"

"–değerli bir asker—"

"–dengeyi bozacak—"

Olduğu yerde salındığını fark etti.

Zihninde, uzun zamandır hayal etmeye cesaret etmediği bir yüz gördü. Koyu renk, zeki bakışlı gözler. Dar burun. İnce dudaklar ve zalim bir gülümseme.

Dr. Shiro'yu gördü.

Bağlarını kontrol eden, onu bağladığı yataktan kıpırdayamayacağından emin olan ellerini üstünde hissetti. Ağzındaki dişleri sayan ve nabzını bulmak için boynuna inen parmağını hissetti.

Koluna iğne batırırken onu zorla tutan ellerini hissetti.

Aynı anda panik, korku ve öfkeyle doldu; yanmak istedi ama *yapamıyordu*, ısı ve ateş göğsünde kabarıyor ve aptal Mühür yüzünden birikmeye devam ediyordu ve Rin patlayacağını—

"Runin." Vaisra'nın sesi zihnindeki sisi aşıp ona ulaştı.

Rin zorlanarak onun yüzüne odaklandı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, yapamam—"

Vaisra yerinden kalktı. "Bu Mugen laboratuvarı gibi değil."

Rin geri çekildi. "Umurumda değil, yapamam—"

"Neyi tartışıyorsunuz?" diye sordu Domuz Savaş Lordu. "Onu teslim edip halledin şunu."

"Kes sesini, Charouk." Vaisra, Rin'i odanın köşesine, Hesperyalıların onları duyamayacağı bir yere çekti. Sesini alçalttı. "Her halükârda istediklerini zorla alacaklar. Eğer işbirliği yaparsan sempatilerini kazanırız."

"Beni gemi karşılığında takas ediyorsun," dedi.

"Kimse seni takas etmiyor," dedi Vaisra. "Senden bir iyilik istiyorum. Lütfen, bunu benim için yapamaz mısın? Tehlikede değilsin. Sen bir canavar değilsin ve onlar da bunu hemen fark edecek."

Rin o zaman anladı. Hesperyalılar bir şey bulamayacaktı. *Bulamazlardı* çünkü Rin artık ateşi çağıramıyordu. İstedikleri deneyi yapabilirlerdi ama bir şey bulamazlardı. Daji bulunacak bir şey kalmadığından emin olmuştu.

"Runin, lütfen," diye mırıldandı Vaisra. "Başka seçeneğimiz yok."

Bu konuda haklıydı. Hesperyalılar onu zorla da olsa inceleyeceklerini belli etmişti. Karşı koymaya çalışabilirdi ama bir yere varamazdı.

Bir yanı onları reddetmek istiyordu. Siktiri çekip işini şansa bırakarak kaçıp gitmek. Tabii ki onu kovalarlardı ama küçük de olsa hayatta kalma şansı vardı.

Ama tehlikede olan bir tek onun hayatı değildi.

İmparatorluk'un kaderi belirsizdi. İmparatoriçe'nin ölmesini gerçekten istiyorsa Hesperya hava gemileri ve arkebüzleri en iyi şanslarıydı. Onların sempatisini kazanmanın yolu, kucaklarına kendi isteğiyle gitmekti.

Çığlık duyduğunda, demişti Vaisra, *ona doğru koş.*

Lusan'da başarısız olmuştu. Artık ateşi çağıramıyordu. Bu, yaptığı devasa hataları düzeltmenin tek yolu olabilirdi. İşleri yoluna sokmak için tek şansı.

Altan özgürlük için ölmüştü. Şu an burada olsa ona ne diyeceğini biliyordu.

Bencillik etmeyi kes.

Rin cesaretini topladı, derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. "Tamam."

"Teşekkürler." Vaisra'nın rahatlaması yüzünden okunuyordu. Masaya döndü. "Kabul ediyor."

"Bir saat," dedi Rin, Hesperyaca. "Haftada bir. Fazlası yok. Rahatsız olursam çıkıp giderim ve iznim olmadan bana dokunamazsınız."

General Tarcquet elini arkebüzünden çekti. "Anlaştık."

Hesperyalılar fazla memnun görünüyordu. Rin'in midesi bulandı.

Tanrılar aşkına, neyi kabul etmişti böyle?

"Harika." Gri gözlü kadın yerinden kalktı. "Benimle gel. Hemen başlayacağız."

Hesperyalılar sarayın hemen batısındaki bütün bir bloğa yerleşmişti bile. Rin, Vaisra'nın bu binaları uzun zaman önce döşetip hazırlattığını tahmin etti. Pencerelerden, saat çarklarını anımsatan bir arma taşıyan mavi bayraklar sarkıyordu. Gri gözlü kadın Rin'i ana binanın birinci katında, kare şeklinde ve penceresiz bir odaya götürdü.

"Adın neydi?" diye sordu kadın. "Fang Runin mi demişlerdi?"

"Rin yeterli," diye mırıldandı Rin odayı inceleyerek. Yerdeki izlere bakılırsa yakın zamanda odaya getirilmiş olan iki dar taş masa hariç boştu. Masaların biri boştu. Diğeri ise çelik ve ahşaptan yapılmış, Rin'in bazılarını tanıdığı veya fonksiyonunu tahmin edebildiği aletlerle doluydu.

Hesperyalılar, buraya geldiklerinden beri bu odayı hazırlıyordu.

Köşede omzuna arkebüz asılı bir Hesperya askeri duruyordu. Gözleri Rin'in her hareketini takip ediyordu. Rin ona dönüp suratını buruşturdu. Adam tepki vermedi.

"Bana Rahibe Petra diyebilirsin," dedi kadın. "Bu tarafa gelir misin?"

Nikaracası gerçekten kusursuzdu. Rin aslında bundan etkilenirdi ama tuhaf gelen bir şey vardı. Petra'nın cümleleri akıcı ve düzgündü, grameri çoğu Nikara'dan bile iyiydi ama kelimeler

kulağa yanlış geliyordu. Tonu çok hafifçe yanlıştı ve söylediği her şeye, sesini düpedüz insanlık dışı yapan bir vurgu ekliyordu.

Petra masadan bir bardak alıp Rin'e uzattı. "Afyonruhu?"

Rin şaşırıp geri çekildi. "Niye?"

"Seni sakinleştirebilir. Laboratuvar ortamından pek hoşlanmadığın söylendi." Petra dudaklarını büzdü. "Uyuşturucuların yeteneğinin etkisini azalttığını biliyorum ama ilk gözlemde çok fark etmez. Bugün sadece temel ölçümlerle ilgileniyorum."

Rin bardağı inceleyip düşündü. Hesperyalılarla bir saat geçirecekken dikkatinin dağınık olmasını istemiyordu. Ama Petra ondan ne isterse yapmak zorunda olduğunu da biliyordu. Onu öldürmeyi istemezlerdi herhalde. Kalanı için de yapabileceği bir şey yoktu. Kontrol edebileceği tek şey kendi huzursuzluğuydu.

Bardağı alıp tek dikişte içti.

"Harika." Petra masayı gösterdi. "Masaya çık lütfen."

Rin derin bir nefes alıp masanın kenarına oturdu.

Bir saat. Bu kadarcık. Yapması gereken tek şey altmış dakika hayatta kalmaktı.

Petra onu ölçüp durdu. Bir iple Rin'in boyunu, kol uzunluğunu, ayaklarını ölçtü. Belinin, bileklerinin ve bacaklarının çevresini ölçtü. Sonra daha ufak bir iple gayet anlamsız gözüken ölçüler almaya başladı. Rin'in gözlerinin genişliği. Burnundan uzaklıkları. Her bir tırnağının uzunluğu.

Ölçümler bitmek bilmedi. Rin, Petra ona dokundukça irkilmemeye çalıştı. Afyonruhu işe yarıyordu, kan akışı ağırlaşmış gibiydi, sakin ve uyuşuktu.

Petra ipi Rin'in başparmağının etrafına doladı. "Şeyle, ee, tanrın olduğunu iddia ettiğin o varlıkla ilk iletişimini anlat bana. Nasıl bir deneyimdi?"

Rin hiçbir şey söylemedi. Bedenini incelemeleri için sunmuştu ama muhabbet etmek zorunda değildi.

Petra soruyu tekrarladı. Rin sessizliğini bozmadı.

"Sözlü işbirliği de anlaşmanın bir parçası," dedi Petra mezurayı kaldırırken.

Rin ona temkinli bir bakış attı. "Benden ne istiyorsun?"

"Dürüst cevaplar. Yalnızca vücudunla ilgilenmiyorum. Ruhunu kurtarmanın yollarını arıyorum."

Rin'in zihni daha hızlı çalışıyor olsaydı zekice bir cevap verebilirdi. Bunun yerine gözlerini devirdi.

"Bizim dinimizin yanlış olduğundan çok emin gibisin," dedi Petra.

"Yanlış olduğunu biliyorum." Afyonruhu Rin'in dilinin bağını çözmüştü ve kendini aklına ilk geleni söylerken buldu. "Ben tanrılarımın kanıtını gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet ve evrenin tek bir adamın elinden çıkmadığına eminim."

"Tek bir adam mı? Buna inandığımızı mı sanıyorsun?" Petra başını eğdi. "Bizim dinimiz hakkında ne biliyorsun?"

"Aptalca olduğunu," dedi Rin, dinleri hakkında öğrendiği tek şey buydu.

Hesperya dinini –inançlarına Yaratancılık adı veriliyordu– Sinegard'da, hiçbiri Hesperyalıların Nikara kıyısına geri dönecegine inanmazken kısa bir süre işlemişlerdi. Ama eğitmenleri bile Hesperya kültürünü ciddiye almıyordu. Yaratancılık'tan sadece bahsedilmişti. Bir şaka gibi. Budala batılılar.

Rin, çıraklığının ilk senesinde Jiang'la dağın kıyısındaki yürüyüşlerini hatırladı, Jiang ona batı ve doğu dinleri arasındaki farkları inceletmiş ve nedenlerini tahmin etmesini istemişti. Bu soruyla kütüphanede saatler geçirdiğini hatırlıyordu. İmparatorluk'un çeşitli dinleri çoktanrılı ve düzensiz, köyler arasında bile değişkendi. Ama Hesperyalıların tanrısı genellikle bir adam olarak temsil edilen tek bir varlıktı.

"Sence neden?" diye sormuştu Rin, Jiang'a.

"Kendini beğenmişlik," demişti Jiang. "Dünyanın efendileri olduklarına inanıyorlar ve evreni yaratanın da onların suretinde olduğunu düşünüyorlar."

Rin'in hiç sorgulamadığı şey ise dine yaklaşımları bu kadar gülünçken teknolojilerinin nasıl bu kadar gelişmiş olduğuydu. Şimdiye dek bu sorunun önemi olmamıştı.

Petra masadan avuç içi kadar bir şey alıp Rin'e gösterdi. Yanında bir düğmeye basınca kapağı açıldı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bir çeşit saatti. Daire şeklinde dizilmiş on iki Hesperya ra-

kamını tanımıştı ve ortada dönen iki çubuk vardı. Ama Nikara saatleri damlayan suyla çalışıyor ve odanın koca bir köşesini kaplıyordu. Bu şey o kadar küçüktü ki cebine sığabilirdi.

"Bir saat mi?"

"Çok güzel," dedi Petra. "Bu tasarımı takdir et. İnce detaylı çarkları incele, öyle kusursuz şekillendirilmişler ki kendi kendine çalışıyor. Şimdi bunu yerde bulduğunu hayal et. Ne olduğunu bilmiyorsun. Onu oraya koyanın kim olduğunu bilmiyorsun. Çıkardığın sonuç ne olurdu? Bir tasarımcısı var mı, yoksa kaya gibi doğal bir oluşum mu?"

Rin'in zihni yavaşça Petra'nın sorusunu kurcaladı ama Petra'nın ulaşmaya çalıştığı sonucu biliyordu.

"Bir yaratıcı var," dedi Rin duraksadıktan sonra.

"Çok güzel," dedi Petra tekrar. "Şimdi dünyanın bir saat olduğunu hayal et. Denizi, bulutları, gökyüzünü, yıldızları düşün, hepsi birbiriyle uyum içinde çalışıyor ve dünyamızı canlı tutuyor. Ormanların ve içinde yaşayan hayvanların döngülerini düşün. Bu kazara olan bir şey değil. Bu, senin dininin iddia ettiği gibi kaosla oluşabilecek bir şey değil. Bu, bizden daha büyük bir varlığın özenle yarattığı kusursuz ve mantıklı bir düzen.

"Biz ona Ulu Mimar diyoruz ya da senin bildiğin ismiyle Yaratan. Amacı düzen ve güzellik yaratmak. Bu saçma bir çıkarım değil. Dünyanın doğasında var olan incelik ve güzelliğin en basit açıklaması."

Rin bu düşünceleri yorgun zihninde değerlendirdi.

Çok çekici bir düşünce biçimiydi. Dünyanın, iyi niyetli ve mantıklı bir varlığın yarattığı anlaşılabilir temel prensiplere dayanması fikrini sevdi. Bu, onun bildiği altmış dört tanrılı, evreni etkileyen kaotik yaratıkların bulunduğu ve her şeyin her daim değişken olduğu, hiçbir şeyin kalıcı olmadığı dünya fikrinden çok daha basit ve düzenliydi. Dünyanın doğasının mutlak güce sahip bir mimar tarafından hazırlanmış düzenli ve amaçlı bir yapı olduğunu düşünmek daha kolaydı.

Tek bir sorun vardı.

"O zaman niye işler bu kadar kötü durumda?" diye sordu Rin. "Eğer bu Yaratan her şeyi başlattıysa neden—"

"Neden Yaratan ölümü engelleyemiyor?" diye tamamladı Petra. "Neden her şey planlandıysa işler ters gidiyor?"

"Evet. Nasıl bildin?"

Petra ona gülümsedi. "Şaşırma. Dinimizle yeni tanışan herkesin sorusu bu. Sorunun cevabı Kaos."

"Kaos," diye tekrarladı Rin. Petra'nın bu kelimeyi konseyde de kullandığını duymuştu. Hesperya terimiydi, Nikara karşılığı yoktu. Kendini tutamayıp sordu. "Kaos ne?"

"Tüm kötülüklerin başlangıcı," dedi Petra. "Ulu Mimar mutlak güce sahip değil. Güçlü, evet ama sürekli düzensizliğe sürüklenen dünyayı düzende tutmaya çalışıyor. Biz bu güce Kaos diyoruz. Kaos düzenin tam tersi, Mimar'ın yarattıklarını bozmaya çalışan zalim bir güç. Yaşlılık Kaos'un eseri; hastalık, ölüm ve savaş da. Kaos insanın en kötü yönleridir – kıskançlık, kötü niyet, açgözlülük ve ihanet. Onu uzak tutmak bizim görevimiz."

Petra saati kapatıp geri koydu. Parmakları aletlerin üzerinde gezindi, düşünüyordu. Sonra metal bir kabloyla bağlı metal bir daire ve kulaklıklar gibi görünen bir aleti seçti.

"Kaos'un ne zaman ve nasıl ortaya çıkacağını bilmiyoruz," dedi. "Ama sizinki gibi gelişmemiş, medeniyetten yoksun ve barbar yerlerde daha sık görülüyor. Ve seninki gibi durumlar, gördüğüm en kötü bireysel Kaos istilaları."

"Şamanizm yani," dedi Rin.

Petra ona yüzünü döndü. "Gri Bölük'ün bunu neden araştırması gerektiğini anlıyor olmalısın. Dünya düzenine karşı ciddi bir tehdit teşkil ediyorsunuz."

Daireyi Rin'in gömleğinin altından göğsüne koydu. Buz gibiydi. Rin irkildi.

"Korkma," dedi Petra. "Sana yardım etmeye çalıştığımı anlamıyor musun?"

"Anlamadığım şey," diye mırıldandı Rin, "beni neden hayatta tuttuğunuz."

"İyi bir soru. Bazıları seni öldürmenin daha kolay bir çözüm olduğunu düşünüyor. Ama o zaman Kaos'un kötücüllüğünü anlamaya yaklaşamayız. Ve o da yıkımını sürdürecek başka bir suret bulur. Bu yüzden Gri Bölük'ün isteğinin aksine seni hayatta tutuyorum ki nasıl düzelteceğimizi öğrenelim."

"Düzeltmek mi," diye tekrarladı Rin. "Beni düzeltebileceğini düşünüyorsun."

"Seni düzeltebileceğimi *biliyorum*."

Petra'nın ifadesinin yoğunluğunda Rin'i rahatsız eden bir şeyler vardı. Konuştuğunda gri gözleri metal gibi parladı. "Yıllardır Gri Bölük'te bulunan en zeki bilgin benim. Uzun yıllardır gelip Nikara halkını incelemek istiyordum. Ülkenizi bu hâle getiren şeyi bulacağım."

Metal diski Rin'in memelerinin arasına bastırdı. "Sonra da ruhunu bundan arındıracağım."

Sonunda saat dolmuştu. Petra aletlerini masaya geri koyup Rin'i serbest bıraktı.

Rin kışlaya dönerken afyonruhunun etkisi tamamen geçti. İlacın uzakta tuttuğu tüm duygular bir anda bastırdı – rahatsızlık, anksiyete, tiksinme ve korku. Öyle yoğun bir duyguydu ki Rin dizlerinin üstüne çöktü.

Lavaboya ulaşmaya çalıştı. İki adım atamadan eğilip kusmaya başladı.

Elinde değildi. Kusmuğunun üzerine eğilip hıçkırarak ağladı.

Petra'nın afyonruhunun etkisiyle çok hafif gelen dokunuşları şimdi teninden çıkmayan bir leke gibiydi. Hatıraları birbirine girdi, kafası karıştı. Petra'nın elleri Shiro'nun elleri oldu. Petra'nın odası Shiro'nun laboratuvarı oldu.

En kötüsü de vücudunun ona ait olmamasının çaresizliği ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasıydı, bu sefer onu orada tutan şey onu bağlayan ipler değil, verdiği sözdü.

Onu toparlanıp Arlong'dan kaçmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Bunu yapması gerekiyordu çünkü hak etmişti. Bu onun kefaretiydi. Bir canavar olduğunu biliyordu. Bunu inkâr edemezdi. Bu, dönüştüğü şey için kendi kendine biçtiği cezaydı.

Sen olmalıydın, dedi Altan.

Ölen o olmalıydı.

Bu da ölüme benzerdi.

Göğsündeki acı dinene dek ağladıktan sonra kendi toparlayıp suratındaki gözyaşlarını ve sümüğü sildi. Lavaboda aynanın önünde durup dışarı çıkmadan önce gözlerinin kızarıklığının geçmesini bekledi.

Diğerleri ne olduğunu sorduğunda hiçbir şey söylemedi.

BÖLÜM 14

Savaş suyla başladı.

Rin, kışlanın dışındaki bağrışlara uyandı. Panikle üniformasını üstüne geçiriverip körlemesine sağ ayağını sol ayakkabısına sokmaya çalıştıktan sonra pes etti ve mızrağını kapıp yalınayak dışarı fırladı.

Dışarıda yarı giyinmiş askerler ortalıkta koşturuyor, komutanlar birbirinin aksi komutlar veriyordu. Ama kimsenin silahı çekili değildi, havada bir şeyler uçmuyordu veya top sesi duyulmuyordu.

Sonunda birliklerin çoğunun sahile koştuğunu fark edince peşlerine takıldı.

Önce neye baktıklarını anlamadı. Suyun üstünde, bir devin üflediği karahindiba tohumları gibi beyaz noktalar vardı. İskelenin kenarına gelince suda süzülen gümüş renkli hilal biçimli nesneleri gördü. O beyaz noktalar sudaki balıkların karınlarıydı.

Sadece balıklar da değil. Eğilip yakından bakınca şişip rengi değişmiş kurbağa, kaplumbağa ve semender cesetleri de gördü. Bir şey, sudaki her şeyi öldürmüştü.

Zehir olmalıydı. Başka hiçbir şey bunca hayvanı bu kadar hızlı öldüremezdi. O zaman zehir suda olmalıydı –ve Arlong'daki tüm kanallar birbirine bağlıydı– yani Arlong'daki tüm içme suları da zehirlenmiş olabilirdi...

Ama Ejderha Vilayeti'nden biri suyu niye zehirlesindi? Bir an için Rin orada dikilip aptal aptal vilayetten birinin suyu zehirlediğini *zannetti*. Aksini düşünmek istemiyordu çünkü bu, zehir nehrin tepesinden geliyor demek olurdu ve bu da...

"Rin! Siktir – *Rin!*"

Ramsa kolunu çekiştirdi. "Bunu görmen lazım."

Rin onunla iskelenin diğer ucuna, Cike üyelerinin koyu renkli bir cismin etrafına toplandığı yere koştu. Koca bir balık mıydı?

Bir öbek kıyafet? Hayır – bir adamdı ama figür insana benzemiyor gibiydi.

Solgun, kemikli elini Rin'e doğru uzattı. "Altan..."

Rin'in nefesi kesildi. "*Aratsha*?"

Daha önce hiç insan formunu görmemişti. Çok zayıf, mavi beyaz teni baştan aşağı kaya midyeleriyle kaplı bir adamdı. Yüzünün alt yarısı deniz solucanları ve minik balıklarla bezeli, dağınık sakalıyla örtülüydü ve insansı özelliklerini ayırt etmek zordu.

Rin onu kollarına alıp kaldırmaya çalıştı ama Aratsha ellerinde parçalanmaya başladı. Deniz kabukları, kemik ve dokunduğunda toza dönüşen bir şey. Rin onu tiksinerek itmemek için kendini zor tuttu. "Konuşabiliyor musun?"

Aratsha boğulur gibi bir ses çıkardı. Önce Rin kendi tükürüğünde boğulduğunu sandı ama adamın ağzının kenarlarında bozuk süt gibi bir sıvı köpürmeye başladı.

"Altan," diye tekrarladı.

"Ben Altan değilim." Aratsha'nın eline uzandı. Elini tutmalı mıydı? Yapması gereken bir şey gibi hissediyordu. Rahatlatıcı ve nazik bir hareket. Bir komutanın yapacağı bir hareket.

Ama Aratsha fark etmedi bile. Teni saniyeler içinde maviden mora döndü. Rin, damarlarının siyaha döndüğünü görebiliyordu.

"Ahh, Altan," dedi Aratsha. "Sana söylemeliydim."

Deniz suyu ve çürük kokuyordu. Rin kusmak istedi.

"Neyi?" diye fısıldadı.

Aratsha bulanık gözlerle ona baktı. Gözleri balık pazarındaki bir balığınkiler gibi odaksızdı ve suda o kadar zaman geçirdikten sonra onlarla karada ne yapacağını bilemiyor gibi iki farklı tarafa bakıyordu.

Rin'in anlayamayacağı kadar sessiz ve karmaşık bir şeyler mırıldandı. Rin, "sefalet"e benzer bir sözcük duyduğunu sandı. Sonra Aratsha kollarında dağılıp suya döndü, geriye yalnızca kum, deniz kabukları ve bir inci kolye kaldı.

"Siktir," dedi Ramsa. "İğrenç."

"Kapa çeneni," dedi Baji.

Suni uluyarak yüzünü ellerine gömdü. Kimse onu avutmadı.

Rin, hissiz hissiz kolyeye baktı.

Onu gömmeliyiz, diye düşündü. Bunu yapmak uygun olurdu, değil mi?

Yas mı tutuyor olmalıydı? Yas hissetmiyordu. Bir şeyler hissetmek istiyordu ama hissedemiyordu. Bu, Altan'ın ölümünden sonra olduğu gibi taş kesilmesine sebep olan ani bir kayıp hissi değildi. Aratsha'yı doğru düzgün tanımıyordu bile; ona emirler vermişti ve Aratsha öldüğü âna kadar Cike'a sadık kalarak verilen emirlere uymuştu.

Hayır, midesini bulandıran şey *hayal kırıklığı* hissetmesiydi, Aratsha ölünce nehri kontrol edebilecek şamanları kalmadığı için öfkeliydi. Aratsha onun için yalnızca işe yarar bir satranç taşıydı ve artık onu kullanamayacaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Nezha nefes nefese. Yanlarına yeni gelmişti.

Rin ayağa kalkıp ellerindeki kumu silkeledi. "Bir adam kaybettik."

Nezha iskeledeki kalıntılara baktı, kafası karışmıştı. "Kim?"

"Cike'tan biri. Aratsha. Hep sudaydı. Balıkları öldüren neyse onu da etkilemiş olmalı."

"Siktir," dedi Nezha. "Hedefleri o muydu sence?"

"Sanmıyorum," dedi Rin yavaşça. "Bir şamanı öldürmek için fazla büyük bir saldırı."

Bu, tek bir kişiyle ilgili olamazdı. Tüm liman ölü balıklarla doluydu. Aratsha'yı öldüren her kimse tüm nehri zehirlemek istemişti.

Hedef Cike değildi. Ejderha Vilayeti'ydi.

Çünkü evet, Su Daji o kadar deliydi. Daji, tahtını korumak için ülkesinin kapılarını Federasyon'a açan kadındı. İmparatorluğunun kalanını elinde tutabilmek için düşünmeden tüm güney vilayetlerini zehirler, milyonları ölüme mahkûm ederdi.

"Kaç birlik?" diye sordu Vaisra.

Hepsi ofise tıkışmıştı – Kaptan Eriden, Savaş Lordları, Hesperyalılar ve müsait olan komutanların birkaçı. Nezaket diye bir şey kalmamıştı. Oda delicesine bağrışlarla doluydu. Herkes aynı anda konuşuyordu.

"Revire kadar gelemeyenleri saymadık—"

"Akiferlere ulaşmış mı?"

"Balık pazarlarını kapatmamız lazım—"

Vaisra gürültünün üstünden bağırdı. "*Kaç birlik*?"

"Birinci Tugay'ın neredeyse tamamı hastanede," dedi doktorlardan biri. "Zehrin amacı hayvanları etkilemekmiş. İnsan üstündeki etkisi daha zayıf."

"Ölümcül değil mi?"

"Sanmıyoruz. Birkaç gün içinde tam iyileşme bekliyoruz."

"Daji delirmiş mi?" diye sordu General Hu. "Bu intihar. Bu yalnızca bizi etkilemiyor. Murui'nin dokunduğu her şeyi öldürecek."

"Kuzeyin umurunda değil," dedi Vaisra. "Onlar akıntının üst tarafında."

"Ama bu, sürekli bir zehir kaynağına ihtiyaçları var demek," dedi Eriden. "Akıntıya her gün zehir katmalılar. Ve zehir Güz Sarayı'ndan geliyor olamaz, yoksa kendi müttefiklerini de zehirlerlerdi."

"Tavşan Vilayeti?" diye sordu Nezha.

"Mümkün değil," dedi Jinzha. "Orduları acınası, savunma imkânları bile yok. Asla ilk saldıran olmazlar."

"Eğer o kadar acınasılarsa Daji onlara ne derse yaparlar."

"Bunu yapanın Daji olduğundan emin miyiz?" diye sordu Takha.

"Başka kim olacak?" dedi Tsolin. Vaisra'ya döndü. "İşte ablukanın yanıtı. Daji saldırmadan önce seni zayıflatıyor. Yerinde olsam bundan sonra ne yapacak diye beklemezdim."

Jinzha masaya yumruğunu vurdu. "Size geçen hafta yola çıkmamız gerektiğini *söylemiştim*."

"Hangi birliklerle?" diye soğuk bir sesle sordu Vaisra.

Jinzha'nın yanakları kızardı ama Vaisra oğluna bakmıyordu. Rin, bunun General Tarcquet'yi hedeflediğini fark etti.

Hesperyalılar odanın arkasında ifadesiz ve sessizce onları izliyor, yaramaz öğrencilerini gözlemleyen öğretmenler gibi dudaklarını büzmüş, kollarını kavuşturmuş duruyorlardı. Arada bir Rahibe Petra, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, her yere taşıdığı defterine notlar alıyordu. Rin ona vurmak istedi.

"Bu ablukamızı nötrlüyor," dedi Tsolin. "Daha fazla bekleyemeyiz."

"Ama su denize akıyor," dedi Leydi Saikhara. "Aynı akıntıya iki kez basılmaz. Birkaç güne zehir Omonod Körfezi'ne akmış olur, her şey düzelir." Masanın etrafına bakınıp ona katılacak birini aradı. "Değil mi?"

"Ama yalnızca balıklar değil." Kitay'ın sesi fısıltıdan ibaretti. Dediğini tekrarladı ve bu sefer oda sessizleşti. "Yalnızca balıklar değil. Tüm ülke. Murui büyük güney bölgelerindeki bütün akarsuları besliyor. Tarım sulama kanalları. Pirinç tarlaları. Oralarda su akıp gitmiyor, duruyor. Muazzam bir mahsul kaybından bahsediyoruz."

"Ama ambarlarımız var," dedi Leydi Saikhara. "Her vilayet kıtlık ihtimaline karşı stok yapıyor değil mi? Onlara el koyabiliriz."

"Peki güneyliler ne yiyecek?" diye karşı çıktı Kitay. "Güneyden stoklarını talep edersen müttefiklerini zayıflatırsın. Yiyeceğimiz yok, *suyumuz* bile yok—"

"Suyumuz var," dedi Saikhara. "Akiferleri test ettik, onlar temiz. Kuyularda sorun yok."

"Peki," dedi Kitay. "O zaman açlıktan öleceğiz."

"Ya onlar?" Charouk, parmağını Tarcquet'ye uzattı. "Onlar yiyecek desteği yollayamaz mı?"

Tarcquet bir kaşını kaldırıp beklentiyle Vaisra'ya baktı.

Vaisra iç çekti. "Birlik, zaferimiz daha olası görünmedikçe yatırım yapmayacak."

Anlık bir duraksama oldu. Tüm konsey General Tarcquet'ye baktı. Savaş Lordları'nın ifadeleri umutsuz, çaresiz, yalvarış doluydu. Rahibe Petra defterine yazmaya devam etti.

Nezha sessizliği bozdu. Özenli, aksansız bir Hesperyacayla konuştu. "Milyonlarca insan ölecek, efendim."

Tarcquet kollarını kavuşturdu. "O zaman saldırıya hazırlansanız iyi olur, değil mi?"

İmparatoriçe'nin hamlesi sanki bir karınca yuvasını ateşe vermişti. Arlong bir anda harekete geçti, aylardır hazırlanan savaş planları sonunda yürürlüğe kondu.

İdeolojik savaş bir anda kaynak savaşına dönmüştü. İmparatorluk'u aç bırakmak artık geçerli bir yol olmadığından Savaş

Lordları'nın birliklerini Vaisra'yla kuzeye göndermek dışında seçenekleri kalmamıştı.

Generallere emirler yollandı, onlardan da komutanlara, subaylara ve erlere ulaştı. Dakikalar içinde Rin, üçüncü iskeleden iki saat içinde yelken açacak olan *Kırlangıç*'ta On Dördüncü Tugay'a rapor verme emri aldı.

"Güzel, ilk donanmadasın," dedi Nezha. "Benimle."

"Ne mutlu." Rin çantasına yedek üniforma tıkıp çantayı omzuna astı.

Nezha uzanıp Rin'in saçını karıştırdı "Canlan biraz, asker. Sonunda istediğin oluyor."

İskeleye giderken kenevir, jüt, kireç, tung yağı ve yelken bezi taşıyan yük arabalarının yanından geçtiler. Tüm şehir tersane gibi kokuyordu ve tersane gürültüleri şehre hâkim olmuştu. Demir alan düzinelerce devasa geminin ve çalışmaya başlayan çarkların belli belirsiz, tok gıcırtısı her yerde yankılanıyordu.

"Çekilin!" Hesperya askerlerinin kullandığı bir yük arabası onları neredeyse ezecekti. Nezha, Rin'i kenara çekti.

"Göt herifler," diye mırıldandı.

Rin'in gözleri, savaş gemilerine doğru giden Hesperyalıları takip etti. "Sonunda Tarcquet'nin birliklerini iş başında göreceğiz, ha?"

"Aslında hayır. Tarcquet yalnızca çekirdek kadrosunu getiriyor. Diğerleri burada kalacak."

"O zaman niye geliyorlar?"

"Çünkü gözlem yapmak için buradalar. Bu savaşı kazanmaya yaklaşabilecek miyiz, kazanırsak da ülkeyi yönetebilir miyiz diye görmek için. Tarcquet dün babama insan evrimiyle ilgili bir şeyler geveledi ama bence uğraştıklarına değer miyiz diye bakmak için buradalar. Jinzha'nın yaptığı her şey Tarcquet'ye raporlanıyor. Tarcquet'nin gördüğü her şey Birlik'e gidiyor. Birlik de gemilerini ne zaman yollamak istediklerine karar veriyor."

"Bu İmparatorluk'u onlar olmadan alamayız ama onlar da İmparatorluk'u almadan bize yardım etmeyecek." Rin yüzünü buruşturdu. "Şartlar bunlar mı?"

"Tam değil. Savaş bitmeden müdahale edecekler ama ancak işe yarayacağından eminlerse. Dengeyi bozmaya hazırlar ama

önce bizim de üstümüze düşeni yapabileceğimizi kanıtlamamız gerek."

"Yani sikik bir test daha," dedi Rin.

Nezha iç çekti. "Onun gibi bir şey."

Kendini beğenmişliklerine bak, diye düşündü Rin. Böylesi bir güce sahip olup jeopolitikaya bir satranç maçı gibi yaklaşmak, hangi ülkeye yardım edeceğine karar vermek için uğrayıp gözlem yapmak hoş olmalıydı.

"Petra da bizimle mi geliyor?"

"Hayır. Jinzha'nın gemisinde kalacak." Nezha tereddüt etti. "Ama, şey, babam abimin donanmasına katıldığımızda görüşmelerinizin devam edeceğini belirtmemi istedi."

"Saldırı sırasında bile mi?"

"Seni saldırıda görmeyi istiyorlar asıl. Petra fazla olmayacağına söz verdi. Anlaştığınız gibi haftada bir saat."

"Sana göre çok değil tabii," diye mırıldandı Rin. "Sen kimsenin deney faresi olmadın."

Üç donanma Kızıl Kayalıklar'dan yola çıkmaya hazırlanıyordu. İlkinin başında Jinzha vardı, onlar Murui'den yukarı gidip kuzeyin tarım merkezi olan Tavşan Vilayeti'nden geçecekti. Tsolin ve General Hu'nun komutasındaki ikinci donanma Yılan Vilayeti'nin kıvrımlı kıyısını takip edip Kaplan Vilayeti'nin donanmalarını yola çıkamadan yok edecekti.

Birlikte kuzeydoğu vilayetlerini hem karadan hem kıyıdan sıkıştıracaklardı. Daji iki cephede savaşmak zorunda kalacaktı, ikisi de su üstündeydi ve Milisler suda hiçbir zaman rahat değildi.

Sırf insan gücüne bakıldığında Cumhuriyet Ordusu sayıca hâlâ yetersizdi. Milislerin fazladan on binlerce adamı vardı. Ama Vaisra'nın filosu işini iyi yapar ve Hesperyalılar da sözlerini tutarsa bu savaşı kazanma ihtimalleri yüksekti.

"Hey! Bekleyin!"

"Siktir," diye mırıldandı Nezha.

Rin dönünce Venka'nın onlara doğru çıplak ayak koştuğunu gördü. Elinde göğsüne sıkı sıkı bastırdığı bir arbalet vardı.

Venka önlerinde dururken Nezha boğazını temizledi. "Iı, Venka, bu pek iyi bir zaman değil."

"Şunu al," dedi Venka nefes nefese. Arbaleti Rin'in eline tutuşturdu. "Babamın atölyesinden aldım. Son model. Otomatik doluyor."

Nezha, Rin'e huzursuz bir bakış attı. "Bu gerçekten—"

"Güzel, değil mi?" diye sordu Venka. Arbaleti okşadı. "Şunu görüyor musun? Detaylı tetik sürgü mekanizması. Sonunda nasıl çalıştığını çözdük. Bu bir prototip ama bence hazır—"

"Birkaç dakikaya yelken açacağız," diye böldü Nezha. "Ne istiyorsun?"

"Beni de götürün," dedi Venka doğrudan.

Rin, Venka'nın sırtındaki çantayı fark etti ama üniforması yoktu.

"Kesinlikle olmaz," dedi Nezha.

Venka'nın yanakları kızardı. "Neden olmasın? İyileştim."

"Sol kolunu bükemiyorsun bile."

"Bükmesine gerek yok ki," dedi Rin. "Arbalet kullanırsa."

"Delirdin mi sen?" diye sordu Nezha. "O kadar büyük bir arbaletle etrafta koşturamaz, yorgunluktan—"

"O zaman arbaleti gemiye sabitleriz," dedi Rin. "Muharebenin merkezinden de uzak olur. Yeni yay takarken korumaya ihtiyacı olacak, gemide etrafı okçularla sarılı olur. Güvende olur."

Venka muzaffer bir tavırla Nezha'ya baktı. "Katılıyorum."

"*Güvende* mi?" diye tekrarladı Nezha inanamayarak.

"Bizden daha güvende," diye düzeltti Rin.

"Ama şeyi..." Nezha tereddütle Venka'yı inceledi, ne diyeceğini bilemiyordu. "Şeyin bitmedi ki..."

"İyileşmem mi?" diye sordu Venka. "Demek istediğin bu, değil mi?"

"Venka, lütfen."

"Ne kadar zamana ihtiyacım olur sanıyordun ki? Aylardır kıçımın üstünde oturuyorum. Hadi ama, *lütfen*, hazırım."

Nezha çaresizce Rin'e baktı, sorunu onun çözmesini umuyor gibiydi. Ne demesini bekliyordu ki? Rin sorunu bile anlamamıştı.

"Gemilerde mutlaka yer vardır," dedi Rin. "Bırak gelsin."

"Bu senin vereceğin bir karar değil. Orada ölebilir."

"Mesleki risk," diye yanıtladı Venka. "Askeriz biz."

"*Sen* asker değilsin."

"Nedenmiş? Golyn Niis yüzünden mi?" Venka kahkaha attı. "Tecavüz edilince asker olamıyor musun?"

Nezha huzursuzca kıpırdandı. "Onu demek istemedim."

"Evet, onu demek istedin. Söylemesen de düşündüğün bu!" Venka'nın sesi tizleşti. "Bana tecavüz ettiler diye hiç normale dönmeyeceğimi düşünüyorsun."

Nezha omzuna uzandı. "Meimei. Hadi ama."

Meimei. Küçük kardeş. Kan bağları yoktu ama aileleri çok yakındı. Onu gitmekten vazgeçirmek için bunu kullanıyordu. "Başına gelen şey korkunçtu. Kimse seni suçlamıyor. Kimse babanla veya benim annemle, aynı fikirde değil—"

"Bunu biliyorum!" diye bağırdı Venka. "O umurumda değil!"

Nezha acı çekiyor gibiydi. "Seni orada koruyamam."

"Beni *ne zaman* korudun ki?" Venka eline vurup omzundan indirdi. "O evdeyken ne düşünüyordum, biliyor musun? Birinin beni kurtarmaya geleceğini umdum, *birinin gerçekten beni kurtarmaya geleceğini düşündüm*. Ama sen neredeydin? *Yoktun*. O yüzden siktir git, Nezha. Beni güvende tutamazsın, o yüzden bırak da savaşayım."

"Tutabilirim," dedi Nezha. "Ben bir generalim. Geri dön, yoksa seni zorla götürecek birini bulurum."

Venka arbaleti Rin'in elinden kapıp Nezha'ya yöneltti. Bir ok fırladı, Nezha'nın yanağının yanından geçip birkaç metre arkasındaki direğe saplandı ve gürültüyle uğuldayarak titreşti.

"Iskaladın," dedi Nezha sakince.

Venka arbaleti iskeleye fırlatıp Nezha'nın ayağının dibine tükürdü. "Ben asla ıskalamam."

Kırlangıç'ın kaptanı Salkhi, iskelenin başında Cike'ı bekliyordu. Zayıf, kısa saçlı, kısık gözlü ve bir güneylininki gibi değil de güneşte fazla zaman geçirmiş açık tenli bir kuzeylininki gibi pembemsi kahve tenli bir kadındı.

"Size de diğer askerler gibi davranacağımı varsayıyorum," dedi. "Yer harekâtlarını halledebilir misin?"

"Sorun yok," dedi Rin. "Adamlarımın özel güçlerini sana açıklarım."

"Lütfen." Salkhi duraksadı. "Ya sen? Eriden bana, şey, probleminden bahsetti."

"Hâlâ iki kolum ve iki bacağım var."

"Bir de mızrağı," dedi Kitay arkasından yaklaşırken. "Balık yakalamak için pek faydalı."

Rin şaşırarak döndü. "Sen de mi bizimle geliyorsun?"

"Ya senin gemin olacaktı ya Nezha'nınki. Ve açıkçası onunla son zamanlarda birbirimizi uyuz ediyoruz. "

"Bu çoğunlukla senin suçun," dedi Rin.

"Ah, kesinlikle öyle," dedi Kitay. "Umurumda değil. Hem seni daha çok seviyorum. Hoşuna gitmedi mi?"

Bu Kitay'dan gelecek, barış teklifine en yakın şeydi. Rin sırıttı. Birlikte *Kırlangıç*'a bindiler.

Gemi, çok katlı savaş gemilerinden değildi. Bu, afyon kaçakçılarına benzer küçük bir modeldi. İki yanında birer sıra top vardı ama mancınığı yoktu. *Seagrim*'e alışan Rin, *Kırlangıç*'ı çok sıkışık tıkışık buldu.

Kırlangıç ilk donanmanın bir parçasıydı, dar alanda taktiksel hamleler yapabilecek hafif ve hızlı yedi gemiden biriydi. Jinzha'nın komutasındaki daha ağır donanmadan iki hafta önce yola çıkıyordu.

O iki haftada Arlong'un komutasından bağımsız olacaklardı.

Önemi yoktu. Talimatlar basitti: Zehrin kaynağını bul, yok et ve olaya dahil olan herkesi cezalandır. Vaisra cezalandırmanın nasıl olacağının detayına girmemişti. Bunu kaptanlara bırakmıştı, bu yüzden her biri kaynağa ulaşan ilk ekip olmak istiyordu.

BÖLÜM 15

Kırlangıç'ın mürettebatı, çevresi ölü balıkla kaplı olmayan bir noktaya ulaştıklarında veya zehrin kaynağı önlerine çıkana dek ilerlemeyi planlıyordu. Tesisat, zehrin direkt denize dökülmediğinden veya çıkmaz bir kanalda kalmadığından emin olabilmek için nehrin başlangıç noktasına ve Murui'ye yakın olmalıydı. Nehrin birkaç akarsuya bölündüğü Tavşan Vilayeti'nin sınırına gelene dek kuzeye ilerlediler.

Burada gemiler birbirinden ayrıldı. *Kırlangıç* en batıdaki, vilayetin merkezinden kıvrılarak uzaklaşan ve yavaş yavaş akan kanala girdi. İmparatorluk'ta şüphe uyandırmamak için bayraklarını saklayıp tüccar gemisi kılığında dikkatlice ilerlediler.

Kaptan Salkhi gemisini temiz ve disiplinli tutuyordu. On Dördüncü Tugay vardiyalar hâlinde ya güvertede gözcülük yapıyor ya da aşağıda çarkı çeviriyordu. Askerler de mürettebat da Cike'ı aralarına sorunsuz kabul etmişti. Şamanların güçleriyle ilgili soruları varsa bile kendilerine saklıyorlardı.

"Bir şey gördün mü?" Rin sancakta Kitay'a katıldı, uzun bir çark vardiyasının ardından bacakları ağrıyordu. Programa göre şu an uyuması gerekiyordu ama molalarının kesiştiği tek zaman öğle öncesiydi.

Kitay'la ilişkilerinin yine dostça olmasına seviniyordu. Eskisi gibi değillerdi –bir daha hiç eskisi gibi olacaklar mıydı emin değildi– ama en azından Kitay sürekli yargı dolu gözlerle bakmıyordu.

"Henüz değil." Kitay, sanki irade gücüyle zehrin kaynağını bulabilirmiş gibi gözlerini suya dikmiş, hareketsiz duruyordu. Rin arkadaşının sinirli olduğunu görebiliyordu – yanakları solmuştu, kaskatı duruyordu ve uzun süredir göz kırpmıyordu. Rin, Kitay'ın öfkesi ona yönelik olmadığı için seviniyordu.

"Bak." Rin ileriyi gösterdi. "Bu doğru kanal değil bence."

Çamurlu yeşil suda koyu renkli şekiller hareket ediyordu. Bu da nehrin burada sağlıklı ve zehirlenmemiş olduğunu gösteriyordu.

Kitay eğildi. "O ne?"

Rin onun bakışlarını takip etti ama neye baktığını anlayamadı.

Kitay uzun saplı bir balık kepçesi alıp suya daldırdı ve ufak bir nesne çıkardı. Rin önce balık yakaladığını sandı ama nesneyi güverteye koyduğunda koyu renkli deri bir kese olduğunu gördü. Kese greyfurt kadardı ve tepesi sıkı sıkı bağlanmıştı, tuhaf bir biçimde memeye benziyordu.

Kitay keseyi iki parmağıyla tutup kaldırdı.

"Zekice," dedi. "İğrenç ama zekice."

"O ne?"

"İnanılmaz. Bu bir Sinegard mezunun işi olmadı. Ya da Yuelu mezununun. Başka kimse bu kadar zeki olamaz." Nesneyi ona doğru uzattı. Rin geri çekildi. İğrenç kokuyordu – çürümüş hayvan kokusu ile Üstat Enro'dan aldığı tıp derslerindeki mumyalanmış domuz fetüslerini anımsatan keskin zehir kokusu.

Yüzünü buruşturdu. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Domuz mesanesi." Kitay keseyi elinde ters çevirip salladı. "Aside dayanıklı, en azından bir süre. Bu yüzden zehir Arlong'a gelene kadar suya karışmamış."

Mesanenin kenarını parmağıyla ovdu. "Bu, nehrin alt tarafına ulaşana dek sağlam kalıyor ki zehir suda erken çözülmesin. Birkaç gün dayanmak üzere yapılmış, en fazla bir hafta."

Mesane baskıdan patladı. İçinden dökülen sıvı Kitay'ın elinde köpürüp derisini buruşturdu. Havaya sarı bir duman sızdı. Koku yoğunlaştı. Kitay küfredip keseyi gemiden attı ve elini üniformasına sildi.

"Siktir." Soluk renkli, alev alev bir döküntüyle kaplanan ellerine baktı.

Rin onu gazdan uzaklaştırdı. Gaz birkaç saniye içinde dağılınca Rin rahatladı. "Kaplan'ın memeleri aşkına, sen—"

"İyiyim. Derin olduğunu sanmıyorum." Elini dirseğinin içine yaslayıp yüzünü buruşturdu. "Salkhi'yi çağır. Sanırım yaklaşıyoruz."

*

Salkhi, On Dördüncü Tugay'ı karada keşif için altı gruba böldü. Zehrin kaynağını ilk bulan Cike oldu. Ağaçların arasından çıktıkları an önlerindeydi – üç katlı, iki yanında çan kuleleri olan, eski Hesperya barınakları tarzında inşa edilmiş bir bina.

Güney duvarında nehre açılan bir boru vardı. Boru, atıkları ve lağım suyunu nehre dökmek için yapılmıştı ama şimdi belli aralıklarla zehir dolu keseler dağıtıyordu.

Biri veya bir şey keseleri içerinden atıyordu.

"İşte bu." Kitay, Cike'a çalıların arasına gizlenmelerini işaret etti. "İçeri girmemiz lazım."

"Ya muhafızlar?" diye fısıldadı Rin.

"Ne muhafızı, kimse yok ki."

Haklıydı. Barınak çok güvenlikli değildi. Rin'in görebildiği askerler bir elin parmaklarını geçmiyordu ve yarım saat etrafta dolaştıktan sonra bile başka asker görmediler.

"Bu çok anlamsız," dedi Rin.

"Belki yeteri kadar adamları yoktur," dedi Kitay.

"O zaman ejderhayı niye dürttüler?" diye sordu Baji. "Destekleri yoksa saldırı çok aptalca. Bu kasaba ölü."

"Belki tuzaktır," dedi Rin.

Kitay ikna olmamıştı. "Ama bizi beklemiyorlar ki."

"Protokol olabilir. Hepsi içeride saklanıyordur."

"Savunma öyle yapılmaz ki. Yalnızca kuşatma altındaysan onu uygularsın."

"Minimum istihbaratla bir binaya saldırmamızı mı istiyorsun? Ya içeride koca bir birlik varsa?"

Kitay cebinden bir işaret fişeği çıkardı. "Nasıl öğreneceğimizi biliyorum."

"Bekle," dedi Ramsa. "Kaptan Salkhi saldırmak yok dedi."

"Salkhi'yi siktir et," dedi Kitay, hiç alışıldık olmayan şiddet dolu bir sesle. Rin onu durduramadan fişeği yakıp binanın ardındaki ağaçlara doğru savurdu.

Patlama tüm ormanı sarstı. Birkaç saniye sonra Rin binada bağrışlar duydu. Sonra tarım ekipmanları taşıyan bir grup adam kapıdan dışarı fırlayıp patlamaya doğru koştular.

"Al sana muhafız," dedi Kitay.

Rin mızrağını doğrultu. "Ah, *siktir git.*"

Kitay adamları izlerken sessizce saydı. "On beş falan. Biz yirmi kişiyiz." Baji ve Suni'ye baktı. "Diğerleri buraya gelene dek adamları dışarıda tutabilir misiniz?"

"Bize hakaret etme," dedi Baji. "Gidin hadi."

Binanın kapısında yalnızca iki muhafız vardı. Kitay birini arbaletiyle indirdi. Rin diğeriyle birkaç dakika boğuştuktan sonra mızrağını boğazına sapladı. Mızrağı çıkarınca adam yere yığıldı.

Kapılar ardına kadar açıktı. Rin karanlık binaya baktı. Çürük ceset kokusu yüzüne duvar gibi vurdu, o kadar keskin ve yoğundu ki gözleri sulandı. Ağzını koluyla kapattı. "Geliyor musun?"

Çat.

Rin arkasına döndü. Kitay arbaletini aşağı doğrultmuş, ikinci muhafızın başında dikiliyordu, çenesine sıçrayan kanı elinin tersiyle sildi. Rin'in ona baktığını fark etti.

"Emin olmak istedim," dedi.

İçerisi mezbaha gibiydi. Her yerde domuz cesetleri vardı – yere atılmış, köşelerde birikmiş, masalara serilmiş domuzların hepsi de ustalıkla kesilmişti.

"Kaplan'ın memeleri," diye mırıldandı Rin.

Birisi hepsini sırf mesaneleri için öldürmüştü. İsraf miktarı akıl almazdı. Yan vilayette mültecilerin kaburgaları sayılırken burada bu kadar et yerde çürüyordu.

"Buldum," dedi Kitay.

Rin onun bakışlarını takip etti. Duvarın dibinde bir düzine ağzı açık fıçı vardı. İçlerinde sıvı zehir bulunuyordu – tembelce kıvrılarak etraflarındaki havaya zehirli gaz salan, sarı, iğrenç bir karışım. Fıçıların üstünde raflar dolusu metal kutular vardı, o kadar çoklardı ki Rin sayamadı.

Rin bu kutuları daha önce görmüştü, aynen böyle raflara dizilmişlerdi. Mugenli biliminsanları onu bağlayıp damarlarına zorla uyuşturucu basarken saatlerce onları incelemişti.

Kitay'ın yüzü yeşile döndü. Bu gazı Golyn Niis'ten biliyordu.

"Ben olsam dokunmazdım." Karşılarındaki merdivende biri belirdi. Kitay arbaletini kaldırdı. Rin geri eğildi, mızrağını atmaya hazırlandı ve gözlerini kısıp karşısındakinin yüzünü görmeye çalıştı.

Siluet ışığa çıktı. "Gelmeniz uzun sürdü."

Kitay kollarını indirdi. "*Niang?*"

Rin neredeyse onu tanımayacaktı. Savaş Niang'ı değiştirmişti. Sinegard'daki üçüncü yıllarında bile Niang çocuk gibi görünüyordu – masum, yuvarlak yüzlü ve sevimli. Askeri akademiye ait görünmüyordu. Şimdi ise asker gibi görünüyordu, diğerleri gibi yara almış ve katılaşmış.

"Lütfen bunun ardında senin olduğunu söyleme," dedi Kitay.

"Ne? Keseler mi?" Niang parmağını fıçının kenarında gezdirdi. Elleri kırmızıydı ve su toplamıştı. "Zekice, değil mi? Birinin fark etmesini umuyordum."

Niang ışığa çıkarken Rin kabarcıkların yalnızca ellerinde olmadığını gördü. Boynu ve yüzü de bıçağın düz tarafıyla kazınmış gibi kızarıktı.

"O kutular," dedi Rin. "Federasyon'dan."

"Evet, işimizi bayağı kolaylaştırdılar." Niang kıkırdadı. "Binlerce fıçı üretmişler. Tavşan Savaş Lordu bunu Arlong'u işgal etmek için kullanmak istedi ama ben daha iyi bir fikir buldum. Suya karıştırın dedim. Bırakın açlıktan ölsünler. İşin zor yanı gazı sıvıya dönüştürmekti. Haftalarca uğraştım."

Niang duvardan bir kutu alıp fırlatmaya hazırlanıyor gibi tarttı. "Daha iyisini yapabilir misiniz sizce?"

Rin ve Kitay aynı anda irkildiler.

Niang sırıtarak kolunu indirdi. "Şaka yapıyorum."

"Bırak onu," dedi Kitay yavaşça. Sesi gergin ve kontrollüydü. "Konuşalım. Gel konuşalım, Niang. Birinin seni buna zorladığını biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi Niang. "Ben gönüllü oldum. Hainler İmparatorluk'u parçalarken oturup izleyeceğimi mi sandınız?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Rin.

"Yeterince biliyorum." Niang kutuyu havaya kaldırdı. "Ejderha Savaş Lordu'na boyun eğsinler diye kuzeyi açlıkla tehdit ettiğinizi biliyorum. İstediğinizi yapmazsak vilayetlerimizi işgal edeceğinizi biliyorum."

"Çözümün bütün güneyi zehirlemek mi?" diye sordu Kitay.

"Konuşana bak," diye hırladı Niang. "Bizi aç bıraktınız. Bize hastalıklı tohum sattınız. Nasıl bir hismiş?"

"Ambargo yalnızca bir tehditti," dedi Kitay. "Kimsenin ölmesine gerek yok."

"İnsanlar *öldü*!" Niang parmağını Rin'e doğrulttu. "O adada kaç kişiyi öldürdü?"

Rin gözlerini kırpıştırdı. "Federasyon kimin umurunda ki?"

"Orada Milis birlikleri de vardı. Binlercesi." Niang'ın sesi titredi. "Federasyon savaş tutsakları alıp onları çalışma kamplarına yollamıştı. Kardeşlerimi aldılar. Onlara adadan ayrılma fırsatı verdin mi?"

"Ben..." Rin çaresizce Kitay'a baktı. "Bu doğru değil."

Doğru muydu?

Doğru olsa biri ona söylerdi.

Kitay onunla göz göze gelmedi.

Rin yutkundu. "Niang, bilmiyordum—"

"*Bilmiyordun!*" diye bağırdı Niang. Kutu kızın elinde tehlikeli bir biçimde savruluyordu. "Ah, şimdi her şey düzeldi."

Kitay arbaletini indirip elini uzattı. "Niang, *lütfen*, bırak onu."

Niang başını salladı. "Bu sizin suçunuz. Daha yeni savaştan çıktık. Niye bizi rahat bırakamadınız ki?"

"Seni öldürmek istemiyoruz," dedi Rin. "Lütfen—"

"Şu cömertliğe bakın!" Niang kutuyu başının üstüne kaldırdı. "Beni öldürmek istemiyormuş! Cumhuriyet—"

"Sikerler," diye mırıldandı Kitay. Tek bir hamleyle arbaletini kaldırıp nişan aldı ve doğruca Niang'ın sol memesine saplanan bir ok attı.

Okun sesi son bir kalp atışı gibiydi.

Niang'ın gözleri pörtledi. Başını eğip merakla göğsüne baktı. Dizleri tutmaz oldu. Kutu elinden kayıp duvarın dibine yuvarlandı.

Kutunun kapağı açıldı. Sarı gaz odanın öbür ucuna dolmaya başladı.

Kitay arbaletini indirdi. "Hadi gidelim."

Koştular. Rin kapıdan geçerlerken ardına baktı. Gaz neredeyse içeriyi göremeyeceği kadar yoğundu ama Niang'ın, tenini yiyen asidin içindeki kıvranışını fark etti. Mürekkebe düşmüş bir kâğıt bebek gibi, kırmızı renk tüm vücuduna yayılıyordu.

*

Kırlangıç ana donanmaya katılmak için kanalda ilerlerken yağmur çiseliyordu.

Tayfa kutularla ne yapacaklarını kısa bir süre tartışmıştı. Onları öylece orada bırakamazlardı ama kimse o gazı gemide istemiyordu. Sonunda Ramsa, binayı kontrollü bir yangınla yok etmeyi önerdi. Bu güya, Jinzha kalan gazı almak için birilerini yollayana dek insanları oradan uzak tutmak içindi ama Rin, onun yalnızca bir şeyleri patlatmak istediğinden şüpheleniyordu.

Binayı yağa bulayıp çatısına ve eğreti mezbahaya çıra dizdiler ve yeterince uzaklaştıktan sonra alevli oklar attılar.

Bina ânında alev aldı, kilometrelerce uzaktan bile görülebilen, hoş bir yangındı. Yağmur hâlâ alevleri dindirememişti. Binanın tabanında hâlâ ufak kırmızı alevler vardı ve kulelerden göğe duman yükseliyordu.

Bir gök gürültüsü göğü yardı. Saniyeler sonra, çiseleyen yağmur güverteyi döven koca damlalara dönüştü. Kaptan Salkhi suyu biriktirmek için fıçıları güverteye çıkarma emri verdi. Mürettebatın çoğu kamaralarına indi ama Rin güvertede oturup dizlerini göğsüne çekti ve başını geri eğdi. Yağmur damlaları boğazına düşüyordu, su serin ve tazeydi. Yağmur suyunu gargara yaptı, yüzüne ve kıyafetlerine işlemesine izin verdi. Zehrin ona bulaşmadığını biliyordu, yoksa etkilerini şimdiye dek görürdü ama yine de kendini temiz hissedemiyordu.

"Sudan nefret ettiğini sanıyordum," dedi Kitay.

Rin başını kaldırdı. Kitay tepesinde dikiliyordu, sırılsıklam ve perişan bir hâldeydi. Arbaletini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Rin.

Gözleri boş bakıyordu. "Hayır."

"Otur yanıma."

Kitay hiçbir şey demeden oturdu. Rin ancak yanına oturunca onun titrediğini fark etti.

"Niang için üzgünüm," dedi Rin.

Kitay omuz silkti. "Ben değilim."

"Ondan hoşlandığını sanıyordum."

"Onu neredeyse tanımıyordum bile."

"Ondan *hoşlanıyordun*. Hatırlıyorum. Sevimli olduğunu düşünüyordun. Okuldayken öyle demiştin."

"Evet ve o orospu gidip ülkenin yarısını zehirledi."

Kitay başını kaldırdı. Gözleri kırmızıydı ve Rin, gözyaşlarını yağmur damlalarından ayırt edemiyordu. Kitay derin, titrek bir nefes aldı.

Ve içinde bir şeyler koptu.

"Böyle devam edemem." Kelimeler ani hıçkırıkların arasında ağzından dökülüyordu. "Uyuyamıyorum. Golyn Niis'i düşünmeden bir an geçiremiyorum. Gözlerimi her kapattığımda yine o duvarın ardında saklanıyorum ve çığlıklar durmuyor çünkü katliam tüm gece devam ediyor—"

Rin eline uzandı. "Kitay..."

"Tek bir anda donup kalmış gibiyim. Ve başka kimse bilmiyor çünkü benim dışımda herkes atlattı ama bana Golyn Niis'ten beri olan her şey bir rüya gibi geliyor ve hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum çünkü hâlâ o duvarın ardındayım. En kötüsü de... en kötü şeyse çığlıklara sebep olanın kim olduğunu bilmiyorum. Federasyon kötü adamken her şey daha kolaydı. Şimdi kimin haklı kimin haksız olduğunu anlayamıyorum ve *zeki* olan benim, cevapları benim bilmem lazım ama bilmiyorum."

Rin onu rahatlatmak için ne diyebileceğini bilmiyordu, o yüzden ellerini sıkı sıkı tuttu. "Ben de bilmiyorum."

"O adada ne oldu?" diye sordu aniden.

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Hayır. Hiç anlatmadın." Doğruldu. "Bilinçli miydi? O sırada ne yaptığını düşünüyor muydun?"

"Hatırlamıyorum," dedi Rin. "Hatırlamamaya çalışıyorum."

"Onları öldürdüğünü biliyor muydun?" diye üsteledi. "Ya da sadece..." Parmakları Rin'in elinin içinde yumruk olup gevşedi.

"Sadece bitmesini istedim," dedi Rin. "Düşünmüyordum. Onlara zarar vermeye çalışmıyordum, sadece her şeyin sona ermesini istedim."

"Onu öldürmek istemedim. Sadece... neden bilmiyorum—"

"Anlıyorum."

"O ben değildim," diye ısrar etti ama ikna etmesi gereken kişi Rin değildi.

Tek yapabildiği elini sıkı sıkı tutmaktı. "Biliyorum."

*

İşaret gönderildi, rotalar değişti. Kanallara dağılan gemiler ana donanmaya katılmak üzere bir gün içinde Murui'ye indi.

Rin, Cumhuriyet Donanması'nın karşıdan bakıldığında aldatıcı derecede küçük göründüğünü düşündü, gemiler dar düzendeydi. Yandan yaklaştıklarında ise ufak filonun tehditkârlığı gözler önüne serildi, nefes kesen bir güç gösterisiydi. Diğer savaş gemilerinin yanında *Kırlangıç* sürüye dönen ufacık bir yavru kuştu.

Kaptan Salkhi dönüşlerini bildirmek için birçok fener yaktı ve öndeki devriye gemileri de cevaben fenerlerini yakarak geçiş izni verdi. *Kırlangıç* düzene katıldı. Bir saat sonra Jinzha gemiye bindi. Tayfa rapor vermek için güverteye toplandı.

"Zehri kaynağında durdurduk ama yıkıntıda kalan kutular olabilir," dedi Salkhi, Jinzha'ya. "Kalanları toplamak için bir birlik göndermek iyi olur."

"Zehri kendileri mi üretiyorlardı?" diye sordu Jinzha.

"Sanmıyorum," dedi Salkhi. "Araştırma merkezi değildi, geçici bir mezbahaydı. Yalnızca dağıtım noktası gibiydi."

"Zehri kıyıdaki Federasyon araştırma merkezinden aldıklarını düşünüyoruz," dedi Rin. "Benim... beni götürdükleri yerden."

Jinzha kaşlarını çattı. "O merkez Yılan Vilayeti'nde. Neden buraya getirsinler?"

"Suya Yılan Vilayeti'nden salamazlardı," dedi Kitay. "Oradaki akıntı Arlong'a değil, denize açılıyor. Biri yakın zamanda gidip kutuları almış ve Tavşan Vilayeti'ne getirmiş olmalı."

"Umalım öyle olsun," dedi Jinzha. "Aksini düşünmek istemiyorum."

Çünkü aksi korkunç bir ihtimaldi – yalnızca İmparatorluk'a değil, Federasyon'a karşı da savaşıyorlar demekti. Federasyon hayatta kalmış, silahlarını geri almış ve onları Vaisra'nın düşmanlarına gönderiyor demekti.

"Tutsak aldınız mı?" diye sordu Jinzha.

Salkhi başıyla onayladı. "İki muhafız. Gemi hapishanesindeler. Onları sorguya yollayacağız."

"Gerek yok." Jinzha elini salladı. "Bilmemiz gerekeni biliyoruz. Sahile çıkarın."

"Abin gösteri yapmayı seviyor," dedi Kitay, Nezha'ya.

Çığlıklar bir saatten uzun süredir devam ediyordu. Rin buna neredeyse alışmıştı, yine de yemek yemesini zorlaştırıyordu.

Ne olur ne olmaz diye güzelce pataklanan Tavşan Vilayeti muhafızları yere çakılı direklere bağlanmışlardı. Jinzha onları soymuş, derilerini yüzmüş, keselerden birinden bir kaba koyup kaynatarak seyrettiği zehri üstlerine dökmüştü. Şimdi zehir adamların teninde damla damla süzülüyor; yanaklarında, köprücükkemiklerinde, açıktaki üreme organlarında cızırdayan kırmızı izler bırakıyordu. Cumhuriyet askerleri ise sahilde oturmuş izliyordu.

"Buna gerek yoktu," dedi Nezha. Yemeğine dokunmamıştı. "Bu iğrenç."

Kitay boş, düz bir kahkaha attı. "Naif olma."

"O da ne demek?"

"Buna gerek *var*. Cumhuriyet ağır bir darbe aldı. Vaisra nehrin zehrini arıtamaz, binlerce kişinin açlıktan ölmesini de engelleyemez. Ama birkaç adama toplum içinde zarar verirse sorun çözülür."

"Bu, sorunu çözüyor mu sence?"

Kitay omuz silkti. "Koca nehri zehirlediler."

Nezha dizlerine sarıldı. "Salkhi orada bayağı kaldığınızı söylüyor."

Rin başıyla onayladı. "Niang'ı gördük. Sana söylemeyi unuttum."

Nezha şaşkınlıkla göz kırptı. "Nasılmış?"

"Ölü," dedi Kitay. Hâlâ direklere bağlanmış adamları izliyordu.

Nezha bir süre onu izledi, sonra tek kaşını kaldırarak Rin'e baktı. Rin soruyu anladı ve başını iki yana salladı.

"Sınıf arkadaşlarımızla savaşma ihtimalimizi düşünmemiştim hiç," diye mırıldandı Nezha bir süre sonra. "Kuzeyde başka kimlerle karşılaşacağız? Kureel, Arda..."

"Kuzenlerim," dedi Kitay, dönmeden. "Han. Tobi. Sınıf arkadaşlarımızın çoğu, hâlâ hayattalarsa tabii."

"Arkadaşlarınla savaşmak kolay olmasa gerek," dedi Nezha.

"Hayır, kolay," dedi Nezha. "Bir seçenekleri var. Niang seçimini yaptı. Sadece ölümüne yanlış olan tarafı seçti."

BÖLÜM 16

Muhafızlar günbatımına kalmadan kıpırdanmayı kesmişti.

Jinzha son bir güç gösterisi olarak cesetlerinin yakılmasını emretti. Ama cesetlerin yanışını izlemek, adamların çığlıklarını dinlemek kadar zevk vermiyordu ve sonunda yanık et kokusu o kadar yoğunlaştı ki askerler gemilerine geri dönmeye başladı.

"Eh, eğlenceliydi." Rin ayağa kalkıp üstündeki kırıntıları temizledi. "Hadi dönelim."

"Hemen yatacak mısın?" diye sordu Kitay.

"Burada kalmak istemiyorum," dedi Rin. "Kokuyor."

"Dur bakalım," dedi Nezha. "Artık *Kırlangıç*'ta değilsin. *Balıkçıl*'a atandın."

"Sadece o mu?" diye sordu Kitay.

"Hayır, hepiniz. Cike da. Jinzha seni stratejik danışmanlık için istiyor ve Cike'ın da savaş gemisinde daha çok iş yapabileceğini düşünüyor. *Kırlangıç* bir saldırı gemisi değil."

Rin, *Balıkçıl*'a baktı. Hesperyalılar ve Gri Bölük güvertedeydi.

"Evet, bu bilinçli." Nezha yüzündeki ifadeden soracağı soruyu anladı. "Seni daha yakından incelemek istediler."

"Petra'nın beni bir hayvan gibi haftada bir dürtmesine izin veriyorum," dedi Rin. "Yemek yerken de onları görmek istemiyorum.

Nezha ellerini kaldırdı. "Jinzha'nın emri. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Rin itaatsizliği sebebiyle Kaptan Salkhi'nin de transfer talebinde bulunmuş olabileceğinden şüphelendi. Salkhi, Cike'ın onun emri olmadan binaya saldırmasına çok sinirlenmişti, Baji'nin onun birliklerine ihtiyaçları olmadığını belirtmesi de yardımcı olmamıştı. Jinzha, onun emirlerine uymazlarsa kendilerini Murui'de bulacaklarına dair yirmi dakika boyunca süren bir konuşma yapınca Rin'in şüpheleri doğrulandı.

"Babamın güneşin sizin götünüzden doğduğuna inanması umurumda değil," dedi. "Ya asker gibi davranırsınız ya da asker kaçağı muamelesi görürsünüz."

"Göt herif," dedi Rin, ofisinden çıkarlarken.

"Gerçekten korkunç," diye katıldı Kitay. "Nezha'yı daha sevilesi kardeş olarak göstermek kolay değil."

"Onun Murui'de boğulmasını istediğimi söylemiyorum," dedi Ramsa, "ama onun Murui'de boğulmasını istiyorum."

Donanma birleşince Cumhuriyet'in kuzey görevi tam olarak başlamıştı. Jinzha doğrudan tarımsal olarak zengin ama diğerlerine kıyasla zayıf olan Tavşan Vilayeti'nden geçen bir rota hazırladı. Kolayda bulduklarını alacak ve Milis'le karşılaşmadan önce depolarını güçlendireceklerdi.

Hesperyalılar dışında, *Balıkçıl*'da seyahat *Kırlangıç*'tan iyiydi. Burundan kıça yaklaşık yüz metre boyundaki *Balıkçıl* filodaki tek kaplumbağa gemiydi, üst güvertesi ahşap paneller ve çelik plakalarla kapatılmıştı, bu da onu top ateşine karşı koruyordu. *Balıkçıl* yüzen bir zırh gibiydi ve bu gerekliydi de – Jinzha, Amiral Molkoi, donanmanın neredeyse tüm iyi stratejistleri ve Hesperya elçilerinin çoğu bu gemideydi.

Balıkçıl'ın yanında, Deniz Şahinleri olarak bilinen kadırga üçlüsü vardı – iskele ve sancak taraflarına bağlı, suyun üstünde süzülen panelleri kuş kanatları gibi gözüken savaş gemileri. İkisi, sevgiyle *Kızkuşu* ve *İpekkuyruk* olarak adlandırılmıştı. Nezha'nın komutasındaki *Grifon, Balıkçıl*'ın hemen arkasındaydı.

Diğer iki kadırga, filonun gururu ve şahmerdanını koruyordu – kötü espri anlayışı olan birinin *Örümcekkuşu* ve *Sutavuğu* isimlerini verdiği iki devasa kule gemisi. İnanılmaz boyutta ve ağırlardı, ikişer mancınıkları ve dört sıra arbaletleri vardı.

Donanma, Murui'den yukarı falanks formasyonunda ilerledi, nehir daraldıkça yakınlaştılar. Ufak süpürücü gemiler ya savaş gemilerinin arasında süzülüyor ya da annesinin peşine takılmış ördek yavruları gibi arkalarında tek sıra hâlinde ilerliyordu.

Nehir harbinin güzelliği, diye düşündü Rin, birlikler yürüyerek yorulmuyor. İmparatorluk'un hepsi su kıyısında olan önemli şehirlerine ulaşmayı bekliyorlardı sadece. Şehirlerin var olmak

için suya ihtiyacı vardı, bedenlerin kana ihtiyaç duyması gibi. Yani İmparatorluk'u ele geçirmek istiyorlarsa atardamarlarında ilerlemeleri yeterliydi.

Donanma şafakta Radan kıyısına ulaştılar. Radan, Tavşan Vilayeti'nin en büyük ekonomi merkezlerinden biriydi. Jinzha burayı hedef almıştı çünkü şehir iki su yolunun birleşimindeydi, dolu tahıl ambarları vardı ve ordusu neredeyse yoktu.

Jinzha müzakeresiz işgal emri verdi.

"Reddedeceklerinden mi korkuyor?" diye sordu Rin, Kitay'a.

"Daha çok teslim olmalarından korkuyor," dedi Kitay. "Bu seferin korku salması gerek."

"Ne yani, kule gemileri yeterince korkutucu değil mi?"

"O blöf. Bu Radan'la alakalı değil, bir sonraki mücadeleyle alakalı. Radan'ın ibret olması gerek."

"Neye?"

"Karşı durursan ne olduğuna," dedi Kitay sertçe. "Senin yerinde olsam gidip mızrağımı alırdım. Başlamak üzereyiz."

Balıkçıl, Radan'ın nehir kapılarına hızla yaklaşıyordu. Rin, şehrin aceleyle toplanmış filosunu incelemek için dürbününü kaldırdı. Filo eskimiş, yağlı ipekten yelkenleri olan, çoğu tek direkli araçlardan ibaretti. Radan'ın gemileri saldırı gücü olmayan tüccar ve balıkçı gemileriydi. Savaş için kullanılmadıkları belliydi.

Cike kendi başına bile bu şehri alabilirdi, diye düşündü Rin. Buna istekli oldukları kesindi. Suni ve Baji saatlerdir güvertede volta atıyor, harekete geçmeyi bekliyordu. İlk savunmayı muhtemelen kendi başlarına bile yarabilirlerdi. Ama Jinzha tüm kuvvetlerini kullanmak istiyordu. Bu strateji değil, gösteriydi.

Jinzha güverteye çıktı, Radan'ın savunma filosuna bakıp esnedi. "Amiral Molkoi."

Amiral başını eğdi. "Evet, efendim?"

"Şunları patlat gitsin."

Takip eden mücadele öyle tek taraflıydı ki neredeyse imkânsızdı. Bir savaş değildi bu, komik bir trajediydi.

Radanlılar yelkenlerini yağlamıştı. Yelkenlerini su geçirmez yapıp küften korumak isteyen tüccarlar için bu standart bir uygulamaydı. Ateş karşısında ise çok mantıklı değildi.

Deniz Sahinleri bir dizi çift başlı ejderha füzesi attı, füzeler havada parçalanıp Radan filosunun üzerine hızla yayılan daha küçük patlayıcılara dönüştü. Armada'yı alevler sardı, sesi öyle güçluydü ki bir anlığına tek duyabildikleri oydu.

Rin bunu tuhaf bir şekilde keyif verici buldu, kumdan kaleleri öylesine tekmelemek gibi.

"Kaplan'ın memeleri," dedi Ramsa, pruvada oturuyordu ve alevler gözlerine yansıyordu. "Sanki denemiyorlar bile."

Yüzlerce adam kavurucu sıcaktan kaçmak için gemilerden atladı.

"Okçulara söyleyin, nehirden çıkanı vursunlar," dedi Jinzha. "Kalanını da bırakın yansınlar."

Çatışma bir saatten kısa sürdü. *Balıkçıl*, kıyıya demir atmak için Radan filosunun kararmış kalıntılarının yanından muzaffer bir tavırla geçti. Ramsa topların nehir kapılarını nasıl paramparça ettiğine hayran kalırken, Baji hiçbir şey yapmadıklarından şikâyet etti ve Rin suya bakmamaya çalıştı.

Radan'ın filosu yok olmuştu, kapıları paramparçaydı. Şehrin kalanı silahlarını bırakıp teslim oldu. Jinzha'nın adamları şehre inip sivilleri evlerinden çıkardı ve yağma için yol açtı.

Kadınlar ve çocuklar sokaklara dizilmiş, askerler onları sahile götürürken başları eğik bir hâlde korkuyla titriyordu. Korku içinde birbirlerine sokulmuş, boş gözlerle Radan filosunun kalıntılarını izliyorlardı.

Cumhuriyet askerleri sivillere zarar vermemeye dikkat ediyordu. Jinzha sivillere kötü muamele yapılmayacağı konusunda açıktı. "Onlar tutsak değil, kurban da değil," demişti. "Onlara muhtemel Cumhuriyet üyeleri diyelim."

Muhtemel Cumhuriyet üyelerinin, yeni hükümetlerinden ödleri kopuyormuş gibi duruyordu.

Korkmakta haklılardı da. Oğulları ve kocaları sahile dizilmiş, boğazlarına kılıç dayanmıştı. Kaderlerinin henüz belli olmadığı, Cumhuriyet liderlerinin onları öldürüp öldürmeyeceğine bu gece karar vereceği söylenmişti.

Jinzha, sivillerin gün doğana kadar yaşayıp yaşamayacaklarından emin olmamalarını istiyordu.

Sabah, Arlong'dan emir geldiğini açıklayacaktı. Ejderha Savaş

Lordu kaderlerine karar vermişti. Yoldan çıkmış liderlerin onları direnişe itmesinin ve artık onlara hizmet etmeyen İmparatoriçe tarafından kandırılmış olmalarının onların suçu olmadığının farkındaydı. Direniş kararının bu dürüst, sıradan halk tarafından verilmediğinin farkındaydı. Merhametli davranacaktı.

Kararı halka bırakacaktı.

Onlara oy kullandıracaktı.

"Sence ne yapıyorlar?" diye sordu Kitay.

"Din propagandası," dedi Rin. "Yaratan'dan bahsediyorlar."

"Zamanlamaları muhtemel değil gibi."

"Bir yere kaçamayacak kalabalığı fırsat olarak görüyorlar."

Balıkçıl'ın gölgesinde bağdaş kurmuş, Gri Bölük'ün sivillerin arasında dolanmasını izliyorlardı. Rin ne dediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı ama arada bir misyonerlerden birinin sivillerin yanına diz çöktüğünü, geri çekilseler bile elini omuzlarına koyup dua ettiğini görebiliyordu.

"Nikaraca konuşuyorlardır umarım," dedi Kitay. "Yoksa sözleri kulağa feci netameli gelecek."

"Fark edeceğini sanmıyorum." Rin, Hesperyalıların tüm çabalarına rağmen kalabalığın onlardan uzaklaşmaya çalışmasından gizliden gizliye zevk duyuyordu.

Kitay ona kuru balık uzattı. "Aç mısın?"

"Teşekkürler." Rin balığı alıp dişlerini kuyruğun etrafına geçirdi ve bir ısırık aldı.

Yiyeceklerinin çoğunu oluşturan tuzlanmış sakallı balığı yemenin bir inceliği vardı. Önce eti ısırabilecek kadar yumuşatmak için balığı çiğnemesi ve kılçıkları tükürmesi gerekiyordu. Çok az çiğnerse kılçıklar boğazına batıyor, fazla çiğnerse balığın tadı kalmıyordu.

Tuzlanmış sakallı balık iyi bir asker yiyeceğiydi. Yemesi o kadar uzun sürüyordu ki bitirdiğinde yediği şeyin hacmi ne olursa olsun tuz ve tükürükten doymuş oluyordu.

"Penislerini gördün mü?" diye sordu Kitay.

Rin neredeyse balığını tükürecekti. "Ne?"

Elleriyle gösterdi. "Hesperyalılarınki Nikara erkeklerinden çok daha büyükmüş. Salkhi öyle dedi."

"Salkhi nereden biliyormuş?"

"Sence?" Kitay kaşlarını oynattı. "Kabul et, sen de düşündün."

Rin titredi. "Üstüne para versen olmaz."

"General Tarcquet'yi gördün mü? Devasa. Eminim—"

"İğrençleşme," diye çıkıştı Rin. "Korkunçlar. Ve korkunç kokuyorlar. Onlar... bilmiyorum, sanki bir şey bozulmuş gibi."

"İnek sütü içtikleri için sanırım. Onca süt sistemlerini bozuyor."

"Ben duş almıyorlar sanmıştım."

"Konuşana bak. Yakın zamanda kendini kokladın mı?"

"Dur." Rin nehrin karşısını işaret etti. "Şuraya bak."

Sivil birkaç kadın, misyonere bağırmaya başlamıştı. Misyoner tehdit teşkil etmediğini göstermek ister gibi ellerini uzatıp geri çekildi ama kadınlar, misyoner sahile kadar gerileyene dek bağırmayı kesmedi.

Kitay ıslık çaldı. "İyi gidiyor gibi."

"Acaba ne diyorlar," dedi Rin.

"'Yaratan'ımız harika ve güçlü,'" dedi Kitay abartılı bir tavırla. "'Bizimle dua edin ve bir daha asla aç kalmayın.'"

"'Tüm savaşlar duracak.'"

"'Tüm düşmanlar ölecek, Yaratan onları çarpacak.'"

"'Dünyaya barış hâkim olacak ve şeytan tanrılar cehenneme sürülecek.'" Rin dizlerini göğsüne çekti ve korkutacak yeni siviller arayan misyoneri izledi. "Bizi kendi hâlimize bırakacaklarını sanırsın."

Hesperya dini İmparatorluk'a yabancı değildi. Kızıl İmparator, hükümdarlığının en güçlü zamanında batı kiliselerinden temsilciler getirtirmişti. Kilise bilginleri Sinegard'daki sarayında kalıp İmparator'u astrolojik tahminleri, yıldız haritaları ve fiyakalı icatlarıyla eğlendirirdi. Kızıl İmparator ölünce sevgili bilginleri kıskanç saray yetkilileri tarafından idam edilmiş, misyonerler de yüzyıllar boyunca kıtadan sürülmüştü.

Hesperyalılar arada bir geri dönmeyi denemişti tabii. İlk işgalde neredeyse başarmışlardı da. Ama şimdi halk, yalnızca İkinci Haşhaş Savaşı'ndan sonra Üçlü'nün onlar hakkında yaydığı dedikoduları hatırlıyordu. Çocukları öldürüp yiyorlardı. Genç

kadınları manastırlarına çekip seks kölesi yapıyorlardı. Halk masallarındaki yaratıklara dönüşmüşlerdi. Gri Bölük birilerine din değiştirtmek istiyorsa işleri zordu.

"Ne olursa olsun denemek zorundalar," dedi Kitay. "Bir keresinde kutsal metinlerinde okumuştum. Bilginleri, Ulu Mimar'ın kutsal ve seçilmiş çocukları olarak karşılaştıkları her kâfire dinlerini anlatmaları gerektiğini söylüyor."

"'Seçilmiş' mi? O da ne demek?"

"Bilmem." Kitay, Rin'in arkasını gösterdi. "Niye ona sormuyorsun?"

Rin arkaya döndü.

Rahibe Petra hızlı adımlarla kıyıdan onlara doğru yürüyordu.

Rin, balığının son lokmasını fazla hızlı yuttu. Her yutkunuşuyla sert kemik boğazını çizerek midesine indi.

Rahibe Petra, Rin'le göz göze gelip parmağıyla işaret etti. *Gel.* Bu bir emirdi.

Kitay ayağa kalkarken Rin'in omzuna dokundu. "İyi eğlenceler."

Rin koluna uzandı. "Sakın beni bırakmaya—"

"Buna karışmam," dedi Kitay. "O arkebüzlerin neler yapabildiğini gördüm."

"Tebrikler," dedi Petra, *Balıkçıl*'a döndüklerinde. "Harika bir zafer olduğunu duydum."

"'Harika' diye de tanımlanabilir tabii," dedi Rin.

"Mücadelede ateş sana gelmedi mi? Kaos aklını çelmedi mi?"

Rin olduğu yerde durdu. "Onları canlı canlı yakmamı mı tercih ederdin?"

"Rahibe Petra?" Arkalarından bir misyoner koşuyordu. Çocuk çok gençti. On altı yaşından büyük olamazdı. Yüzü bebeksi, iri mavi gözlerinin kirpikleri kızlarınki gibiydi.

"'Ben denizin öte yanından geliyorum' nasıl deniyor?" diye sordu. "Unuttum."

"Böyle." Petra Nikaraca cümleyi hatasız bir şekilde telaffuz etti.

"Ben denizin öte yanından geliyorum." Çocuk kelimeleri tekrar ederken çok mutluydu. "Doğru mu söyledim? Vurgu nasıldı?"

Rin çocuğun ona baktığını fark etti.

"Tabii," dedi. "İyiydi."

Çocuk ona sırıttı. "Dilinize bayılıyorum. Çok güzel."

Rin ona bakakaldı. Derdi neydi? Niye bu kadar mutluydu?

"Augus Birader." Petra'nın sesi aniden katılaşmıştı. "Cebinde ne var?"

Rin, Augus'un cebinde bir avuç wotou gördü. Buharda pişmiş bu mısır ekmeği, askerlerin yemeklerinde sakallı balığın yanında veriliyordu.

"Yemeğim," dedi Augus hemen.

"Onları yiyecek miydin, peki?" diye sordu Petra.

"Evet, yürüyüşe çıktım—"

"*Augus*."

Çocuğun yüzü düştü. "Aç olduklarını söylediler."

"Onları besleme iznin yok," dedi Rin duygusuzca. Jinzha'nın bu emri çok açıktı. Siviller bu gece aç kalacaktı. Sabah olup da Cumhuriyet onları beslediğinde korkuları iyi niyete dönüşecekti.

"Bu zalimce," dedi Augus.

"Bu savaş," dedi Rin. "Ve emirlere uyamıyorsan—"

Petra araya girdi. "Eğitimini hatırla, Augus. Ev sahiplerimize karşı çıkmıyoruz. Buraya Yaratan'ın dinini yaymaya geldik. Nikaraları hor görmeye değil."

"Ama çok açlar," dedi Augus. "Onları teselli etmek istedim—"

"O zaman onları Yaratan'ın öğütleriyle teselli et." Petra elini Augus'ın yanağına koydu. "Hadi git."

Rin, Augus'un sahile dönüşünü izledi. "Bu sefere katılmamalıydı. Çok genç."

Petra dönüp Rin'e onu takip etmesini işaret etti. "Sizin askerlerinizden genç değil."

"Bizim askerlerimiz eğitimli."

"Bizim misyonerlerimiz de." Petra, Rin'i ikinci güvertedeki odasına yönlendirdi. "Gri Bölük üyeleri hayatlarını kaosun hâkim olduğu diyarlarda Ulu Mimar'ın öğretisini yaymaya adamıştır. Hepimiz çok küçük yaştan beri akademilerde eğitim alıyoruz."

"Medenileştirecek barbar bulmak kolaydır eminim."

"Özellikle bu yarı kürede Yaratan'a giden yolu kendi başına bulamayacak çok kişi var." Petra, Rin'in alaycılığını sezmemiş gibiydi. Rin'e oturmasını işaret etti. "Yine afyonruhu ister misin?"

"Yine bana dokunacak mısın?"

"Evet."

Bu gidişle Rin eski afyon bağımlılığına dönecekti. Ama bu, tanıdığı şeytanla tanımadığı yabancı arasında bir seçimdi. Bardağı aldı.

"Kıtanız uzun zamandır bize kapalı," dedi Petra, Rin içerken. "Yetkililerimizin bazıları dilinizi öğrenmeyi bırakmamız gerektiğini bile söyledi. Ama ben döneceğimizi hep biliyordum. Yaratan bunu emretti."

Rin, afyonruhunun tanıdık hissizliği kanına sızarken gözlerini kapattı. "Şimdi misyonerleriniz kıyıda dolanıp herkese saatler hakkındaki şu konuşmayı mı yapıyor?"

"Birinin Ulu Mimar'ın iradesine uygun davranmak için onun asıl formunu anlamasına gerek yok. Barbarların yürümeden önce emeklemesi gerektiğini biliyoruz. Aydınlanmamış olanlara seziler yeter."

"Önemini anlayamayacak insanlar için basit ahlak kuralları diyorsun yani."

"Kabaca ifade etmek istiyorsan evet. Zaman içinde bazı Nikaraların gerçekten aydınlanacağına inanıyorum. Birkaç nesil içinde bazılarınız belki Gri Bölük'e bile katılabilir. Ama daha basit insanların önce sezi—"

"Basit insanlar," diye tekrar etti Rin. "*Basit insanlar* ne?"

"Siz tabii ki," dedi Petra, bu basit bir gerçekmiş gibi ifadesizce. "Sizin hatanız değil. Nikaralar henüz bizim kadar evrimleşmedi. Bilimsel gerçek bu, kanıtı fizyonominizde. Bak."

Masaya bir öbek kitap koydu ve Rin'e göstermek için açtı.

Her sayfada Nikara resimleri vardı. Resimlerde bir sürü açıklama vardı. Rin, aceleyle yazılmış, düz Hesperyacayı okuyamıyordu ama birkaç cümle gözüne çarptı.

Kısık gözler – tembellik göstergesi.

Sararmış ten. Beslenme yetersizliği?

Son sayfada Rin kendi resmini gördü, bunu Petra çizmiş olmalıydı. Rin, Petra'nın elyazısının onun okuyamayacağı kadar

küçük olmasına sevindi. Kendiyle ilgili çıkarımları okumak istemiyordu.

"Gözleriniz daha küçük olduğundan bizim gördüğümüzden daha ufak bir alanı görüyorsunuz." Petra açıklarken çizimleri işaret etti. "Teniniz sarı, bu da yetersiz veya dengesiz beslenmeye işaret ediyor. Kafatası şeklinize bak. Mantık kapasitenizi belirleyen beyniniz daha küçük."

Rin inanamayarak ona baktı. "Doğal olarak benden daha zeki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum," dedi Petra. "Biliyorum. Kanıtlar ortada. Nikara sürü gibi bir millet. İyi dinleyicisiniz ama bağımsız düşünmekte zorlanıyorsunuz. Bilimsel sonuçlara bizden yüzyıllar sonra ulaşıyorsunuz." Petra kitabı kapattı. "Ama merak etme. Zamanla tüm medeniyetler Yaratan'ın gözünde kusursuzlaşacak. Gri Bölük'ün görevi bu."

"Aptal olduğumuzu düşünüyorsunuz," dedi Rin neredeyse kendi kendine. Gülesi geliyordu. Hesperyalılar kendilerini ciddiden bu kadar ciddiye alıyor muydu? Bunun *bilim* olduğunu mu düşünüyorlardı? "Sizden aşağıda olduğumuzu düşünüyorsunuz."

"Sahildekilere bak," dedi Petra. "Yüzyıllardır savaştığınız savaşlara, birbirine giren ülkene bak. Sana evrimleşmiş görünüyorlar mı?"

"Sizin savaşlarınız neden medeni sayılıyor? Milyonlar öldü, değil mi?"

"Onlar Kaos'a karşı savaşırken öldü. Bizim savaşımız içsel değil. Din uğruna. Ama kendi tarihine bak ve bana iç savaşlarınızın açgözlülük, hırs veya zulümden başka bir şey için olduğunu söyle."

Rin, Petra'nın gerçekten haklı mı olduğunu, yoksa bunu düşündürenin afyonruhu mu olduğunu bilmiyordu ama bir cevabı olmamasından nefret ediyordu.

Sabah, kalan adamlar kılıç zoruyla şehir merkezine yürütüldü ve çuvallara taş atarak oy kullanmaları söylendi. İki renk taş vardı: evet için beyaz, hayır için siyah.

"Aksi oy kullanırlarsa ne olacak?" diye sordu Rin, Nezha'ya.

"Ölecekler," dedi Nezha. "Yani, çoğu. Savaşırlarsa."

"Sence bu biraz anlamsız değil mi?"

Nezha omuz silkti. "Herkes Cumhuriyet'e kendi isteğiyle katılacak. Bir sadece biraz teşvik sağlıyoruz."

Oylama birer birer yapıldı ve bir saatten uzun sürdü. Jinzha taşları saymak yerine renkleri herkesin görebilmesi için yere döktü. Büyük çoğunluğun oyuyla Radan, Cumhuriyet'e katılmayı seçmişti.

"İyi karar," dedi Jinzha. "Geleceğe hoş geldiniz."

Bir deniz süpürücüsünün tayfasıyla kalıp sıkıyönetim kurmasını ve savaş bitene dek tahıl vergisi toplamasını emretti. Donanma Radan'ın tahıl stokunun yedide birini alacak, Radan'a kış boyu yetecek kadar yiyecek bırakacaktı.

Nezha, Murui'den ayrılırlarken memnun ve rahatlamış görünüyordu. "İnsanların seçme hakkı olunca böyle oluyor."

Kitay başını iki yana salladı. "Hayır, cesurların hepsini öldürüp korkaklara oy kullandırınca böyle oluyor."

Cumhuriyet Donanması'nın sonraki çatışmaları da benzer şekilde basitti. Genellikle şehirleri veya kasabaları dövüşmeden aldılar. Birkaç şehir direndi ama etkili olamadı. Jinzha'nın Deniz Şahinleri'nin gücü karşısında direnişçiler yarım günde pes ediyordu.

Kuzeye ilerledikçe Jinzha, özgürleştirilmiş bölgelerin yönetimi için önce birlikler, sonra koca tugaylar bıraktı. Kalan müretteba, boşalan gemileri komuta edebilmek için dağıldı. Sonunda birkaç süpürücü kıyıda terk edilmek zorunda kaldı çünkü geriye çok az asker kalmışlardı.

Fethettikleri bazı köyler hiç direnmeden Cumhuriyet'e katıldı. Yiyecek ve malzeme dolu kayıklarla gönüllüler yolladılar. Onları şehir duvarlarında aceleyle hazırlanmış, Ejderha Vilayeti'nin renklerini taşıyan bayraklar karşıladı.

"Şuna bak." Kitay bayrağı işaret etti. "Vaisra'nın bayrağı, Cumhuriyet'in değil."

"Cumhuriyet'in bayrağı *var mı ki*?" diye sordu Rin.

"Bilmiyorum ama Ejderha Vilayeti tarafından fethedildiklerini düşünmeleri ilginç."

Kitay'ın tavsiyesi üzerine Jinzha gönüllü gemilerini donanmanın önüne koydu. Tavşan Vilayeti denizcilerine kendi topraklarında dövüşme konusunda güvenmiyordu ve kaçma ihtimallerine karşın önemli pozisyonlarda olmalarını istemiyordu. Ama en kötü senaryoda ekstra gemiler mükemmel yemdi. Birkaç kez Jinzha müttefik gemilerini şehirlere önden yollayıp kapıları açtırmış ve sonra savaş gemileriyle içeri dalmıştı.

Bir süre için, kuzeyi sorunsuzca tek seferde alabileceklermiş gibi geldi. Ama Tavşan Vilayeti'nin kuzey kıyısında bir fırtınaya tutulup demir atmak zorunda kaldıklarında işler değişti.

Fırtına tehlikeli olmaktan ziyade sıkıcıydı. Okyanus fırtınalarının aksine, gemileri kıyıya çekip beklerlerse nehir fırtınalarını atlatması kolaydı. Üç gün boyunca, yağmur gemilerin gövdesini döverken kamaralarda kart oynayıp hikâyeler anlattılar.

"Kuzeyde hâlâ rüzgâra kurban sunuyorlarmış." *Balıkçıl*'ın, Jinzha'nın yaşı kadar denize açılmışlığı olan iri yarı ikinci kaptanı, herkesin en sevdiği hikâye anlatıcısı olmuştu. "Kızıl İmparator'dan önceki zamanlarda Tepediyar Hanı, İmparatorluk'u işgal etmek için bir filo yollamış. Ama bir büyücü tayfun yaratıp Han'ın filosunu yok etmek için rüzgâr tanrısını çağırmış ve Han'ın gemileri okyanusta paramparça olmuş."

"Neden okyanusa kurban sunmamışlar?" siye sordu bir denizci.

"Çünkü fırtınaları okyanuslar yaratmaz. Bunu yapan rüzgâr tanrısıymış. Rüzgâr bilinmez ve tahmin edilemez, tanrılar da Nikaralar tarafından çağırılmaktan hoşlanmıyormuş. Han'ın filosu yok olduğu an, rüzgâr onu çağıran büyücüye dönmüş. Büyücünün kasabasını göğe çekip yıkık evler, ezilen hayvanlar ve parçalanmış çocuklarla dolu kanlı bir yağmurla geri bırakmış."

Rin ayağa kalkıp sessizce salondan ayrıldı.

Alt güverte koridorlarına ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Sürekli çark çeviren askerlerin sesi yoktu. Mürettebat da askerler de ya yemek salonundaydı ya da uyuyordu. Koridorda Rin'den başka kimse yoktu.

Yüzünü pencereye yaklaştırıp dışarıdaki fırtınayı izledi; koydaki dalgalar, filoyu parçalamak için uzanan vahşi ellere benziyordu. Bulutlarda iki göz gördüğünü sandı – parlak, mavi, zeki ve kötücül.

Titredi. Gök gürültüsünde bir kahkaha duyduğunu sandı. Gökten uzanan eller görür gibi oldu.

Sonra gözlerini kapatıp açtı ve fırtına yalnızca bir fırtınaydı.

Yalnız kalmak istemiyordu, bu yüzden asker kamaralarına, Cike'ı bulmaya indi.

"Selam." Baji içeri girmesini işaret etti. "İyi ki geldin."

Rin yanına bağdaş kurup oturdu. "Ne oynuyorsunuz?"

Baji bir bardağa bir avuç zar attı. "Taksimat. Hiç oynadın mı?"

Rin bir an bu oyuna talihsiz bir bağımlılığı olan ve onu Sinegard'a sokan Eğitmen Feyrik'i düşündü. Özlemle gülümsedi. "Biraz."

Gemilerde kumar sözde yasaktı. Leydi Yin Saikhara batı yolculuğundan sonra içki, tütün, kumar ve fahişelerle düşüp kalkmakla ilgili katı kurallar koymuştu. Neredeyse kimse bunları umursamıyordu. Vaisra bir yaptırım uygulamıyordu.

Vahşi bir oyun oldu. Ramsa, Baji'yi hile yapmakla suçlayıp durdu. Baji hile yapmıyordu ama kolundan bir avuç zar dökülünce Ramsa'nın hile *yaptığı* ortaya çıktı. O noktada oyun, Ramsa'nın Baji'nin kolunu kanatacak kadar sert ısırmasıyla biten bir güreş maçına döndü.

"Seni uyuz velet," dedi Baji dirseğine kumaş sararken.

Ramsa kırmızı dişlerini göstererek gülümsedi.

Belli ki hepsi sıkılmıştı, fırtınanın geçmesini beklerken delirmek üzerelerdi. Ama Rin, bir yandan da olay çıkmasını istediklerinden şüpheleniyordu. Onlara yeteneklerini Hesperyalı askerlerin önünde açık etmemelerini tembihlemişti. Petra'nın bir şamandan haberi vardı, diğerlerini bilmesine gerek yoktu.

Yeteneklerini gizlemek nispeten kolaydı. Suni ve Baji'nin yetenekleri tuhaftı, evet ama doğaüstü olduğu bariz değildi. Dövüşün kaosunda becerikli askerler olarak görülebilirlerdi. Şimdiye dek işe yaramıştı. Rin'in bildiği kadarıyla Hesperyalılar hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. Suni ve Baji kendilerini geri tutmaktan huzursuzlanmaya başlamış olabilirlerdi ama en azından özgürlerdi.

Rin bir kez olsun komutan olarak iyi bir karar verdiğini düşündü. Onları öldürtmemişti. Cumhuriyet birlikleri onlara

Milis'ten çok daha iyi davranıyordu. Maaş alıyorlardı, olabilecekleri kadar güvendelerdi ve bu, Rin'in onlar için yapabileceği en iyi şeydi.

"Gri Bölük nasıl?" diye sordu Baji, yeni bir oyun için zarları yerden toplarken. "Kadın her seferinde başının etini yiyormuş diye duydum."

"Aptalca," diye mırıldandı Rin. "Din dersi."

"Saçmalık mı?" diye sordu Ramsa.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rin. "Bazı şeylerde haklı olabilirler."

Hesperya inancını ciddiye almamak daha kolay olsaydı keşke ama bazı noktaları mantıklıydı. Rin inanmak istiyordu. Yıkıcı eylemlerini Kaos'un ürünü, entropik bir hata olarak görmek, bunlardan İmparatorluk'a düzen getirerek arınabileceğine inanmak istiyordu. Kırık bir fincanı yapıştırır gibi her şeyi birer birer düzeltecekti.

Bu onu daha iyi hissettiriyordu. Adlaga'dan beri her mücadelesini bir şeyleri düzeltmek uğruna yapmış olurdu o zaman. Kendisini daha az katil gibi hissettiriyordu.

"Ulu Mimar'larının gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Baji. "Yani, neden bunun apaçık ortada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Emin değilim," dedi Rin yavaşça. Yaratan'ın, Panteon'un altmış dört tanrısıyla aynı psikospiritüel düzlemde olmadığı kesindi ama bu, Hesperyalıların teorisini yanlış kılıyor muydu? Ya dedikleri gibi Panteon, Kaos'un ürünüyse? Ya Ulu Mimar, seçilmiş ve kutsanmış kulları dışında ulaşılamayan daha yüksek bir boyuttaysa?

"Hava gemilerine bak," dedi Rin. "Arkebüzlerine. Onları geliştiren şeyin din olduğunu iddia ediyorlarsa bir şeylerde haklı olabilirler."

Baji yanıt vermek için ağzını açtı ama konuşmadı. Rin başını kaldırınca kapıda beyaz saçlı birini gördü.

Kimse konuşmadı. Zarlar gürültülü bir şekilde yere yuvarlanıp orada kaldı.

Sessizliği bozan Ramsa oldu. "Selam, Chaghan."

Rin, Arlong'dan beri Chaghan'la konuşmamıştı. Yelken açar-

larken Chaghan'ın karada kalmak isteyeceğini ummuştu. Chaghan savaşın merkezinde olmayı sevmezdi ve tartışmalarından sonra Rin'in yanında kalması için bir sebep yoktu. Ama ikizler Cike'tan ayrılmamıştı ve Rin, ne zaman odada beyaz saç görse içeri girmiyordu.

Chaghan kapıda durdu, Qara da hemen arkasındaydı.

"Eğleniyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Baji. "Katılmak ister misin?"

"Yok, teşekkürler," dedi Chaghan. "Ama hep birlikte eğlendiğinizi görmek güzel."

Kimse cevap vermedi. Rin kendisiyle alay edildiğini biliyordu ama şimdi Chaghan'la tartışacak enerjisi yoktu.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu Qara.

Rin göz kırptı. "Ne?"

"Gri gözlü kadın seni odasına götürdüğünde," dedi Qara, "canın yanıyor mu?"

"Ah. Çok kötü değil. Bir sürü ölçüm alıyor."

Qara ona, bir parçacık sempati içeren bir bakış attı ama o konuşamadan Chaghan kardeşinin kolunu tutup kamaradan çıktı.

Ramsa usulca ıslık çaldı ve yerdeki zarları toplamaya başladı.

Baji merakla Rin'e baktı. "Sizin aranızda ne yaşandı?"

"Aptalca şeyler," diye mırıldandı Rin.

"Altan'la ilgili aptalca şeyler mi?" diye üsteledi Ramsa.

"Neden Altan'la ilgili olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Çünkü söz konusu Chaghan olunca her şey Altan'la ilgili oluyor." Ramsa zarları bardağa atıp salladı. "Bence Altan, Chaghan'ın tek arkadaşıydı. Hâlâ yas tutuyor. Ve bunun acısını azaltmak için yapabileceğimiz bir şey yok."

BÖLÜM 17

Fırtınayı minimum hasarla atlattılar. Bir süpürücü ters döndü, rüzgârda demiri kopmuştu. Üç adam boğuldu. Ama malzemelerin çoğu tayfa tarafından kurtarıldı ve boğulanlar da yalnızca rütbesiz erlerdi, o yüzden Jinzha bunu ufak bir aksilik olarak değerlendirdi.

Hava açılır açılmaz, Koç Vilayeti'ne doğru ilerleme emri verdi. İmparatorluk'un askeri merkezine biraz daha yaklaşıyorlardı ve Kitay, ciddi bir direnişle karşılaşacakları ilk yerin burası olduğunu düşünüyordu.

Koç Savaş Lordu sınır savunması oluşturmak yerine başkenti Xiashang'a kaçmıştı. Bu yüzden Cumhuriyet kuzeye ilerlerken ufak gönüllü milis grupları dışında kimseyle karşılaşmamışlardı. Koş Savaş Lordu savunmaya geçmeden önce Jinzha'nın birliklerinin yorulmasını bekleyip zaman kazanmayı seçmişti.

Bu strateji başarılı olmayacaktı. Cumhuriyet Donanması, Koç Savaş Lordu'nun herhangi bir kuvvetinden daha büyüktü. Koç Vilayeti'ni alabileceklerini biliyorlardı.

Tek sorun, Xiashang'ın savunmalarının beklediklerinden çok daha güçlü olmasıydı. Qara'nın kuşları sayesinde, Cumhuriyet güçleri, savunma yapılarının düzgün bir haritasını çıkarmıştı. Mancınıklı kule gemileri bile bu duvarları aşmakta zorlanacaktı.

Bu sebeple Rin sonraki birkaç akşamı *Balıkçıl*'ın ofisinde, Jinzha'nın lider heyetiyle geçirmişti.

"Duvarlar asıl sorun. Onları patlatamayız." Kitay şehir duvarlarının etrafına çizdiği çemberi işaret etti. "Bir metre kalınlığında kerpiçten yapılmışlar. Toplarla darbe vurmayı deneyebiliriz ama barut israfı olur."

"Peki ya kuşatma?" diye sordu Jinzha. "Bekleyeceklerimize inanırlarsa teslim olabilirler."

"Aptallık olur," dedi General Tarcquet.

Jinzha görülür biçimde dikleşti. Heyet birbirine baktı.

Tarcquet strateji toplantılarına düzenli katılsa da nadiren konuşuyor, kendi birliğinin yardımını ise hiç teklif etmiyordu. Yetkinliklerini yargılayıp hatalarıyla alay etmek için oradaydı, bu da söylediklerini sinir bozucu kılıyordu.

"Bu benim donanmam olsa elimdeki her şeyi o duvara atarım," dedi Tarcquet. "Ufak bir başkenti alamazsanız İmparatorluk'u hiç alamazsınız."

"Ama bu senin donanman değil," dedi Jinzha. "Benim."

Tarcquet dudağını büzdü. "Baban en azından benim dediğimi yapacak kadar zeki olduğunu düşündüğü için komutadasın."

Jinzha öfkeden kudurmuş gibiydi ama Tarcquet elini kaldırıp konuşmasını engelledi. "Bu blöfün altından kalkamazsınız. Vaktinizin de kaynağınızın da olmadığını biliyorlar. Birkaç hafta içinde pes etmek zorunda kalırsınız."

Rin istemeden onu haklı buldu. Bu sorunu Sinegard'da görmüştü. Askeri tarihteki en başarılı savunma stratejisi işgalcileri sürüncemeli kuşatmayla yıldırmaktı. Kuşatma, savaşı önce kimin açlıktan öleceğini görmeyi bekledikleri bir oyuna dönüştürürdü. Xiashang'ın ne kadar dayanabileceği belli değildi. Bekleyip görmek aptallık olurdu.

"Bütün şehre yetecek yiyecekleri yok," dedi Nezha. "Onu garantiledik."

"Fark etmez," dedi Kitay. "Koç Savaş Lordu ve adamlarına bir şey olmaz. Köylüleri aç bırakırlar, Tsung Ho bunu daha önce yaptı."

"Uzlaşmayı denesek?" diye sordu Nezha.

"İşe yaramaz – Tsung Ho babamdan nefret ediyor," dedi Jinzha. "Ve işbirliği yapmak için bir sebebi yok çünkü Cumhuriyet rejiminde eninde sonunda dışlanacağını düşünüyor."

"Kuşatma işe *yarayabilir*," dedi Amiral Molkoi. "Duvarlar o kadar da geçilmez değil. Sadece zayıf noktalarından yıkmamız lazım."

"Ben denemezdim," dedi Kitay. "Buna hazırlıklı olacaklar. Şehre dalacaksak sürpriz olması lazım. Bir şey bulmalıyız. Yalancı barış teklifi gibi. Ama buna kanacaklarını sanmıyorum, Tsung Ho bunun için fazla zeki."

Rin'in aklına bir fikir geldi. "Fuchai ve Goujian?"

Adamlar ona boş boş baktı.

"Fuchai ve kim?" diye sordu Jinzha.

Sadece Kitay ve Nezha anlamış gibiydi. Fuchai ve Goujian'ın hikâyesi Üstat Irjah'nın favorisiydi. İkinci senelerinde hepsi bununla ilgili birer makale yazmıştı.

"Fuchai ve Goujian, Savaşan Eyaletler dönemindeki iki generaldi," diye açıkladı Nezha. "Fuchai, Goujian'ın eyaletini yok etti ve sonra daha da aşağılamak için onu kişisel kölesi yaptı. Goujian, Fuchai'yi kötü niyetli olmadığına inandırmak için en aşağılayıcı işleri bile yaptı. Bir gün Fuchai hastalandı ve Goujian onun ne kadar hasta olduğunu anlamak için dışkısını tatmayı teklif etti. İşe yaradı – on yıl sonra Fuchai onu serbest bıraktı. Goujian'ın ilk yaptığı şey, Fuchai'ye hediye olarak güzel bir cariye yollamak oldu."

"Cariye, tabii ki, Fuchai'yi öldürdü," dedi Kitay.

Jinzha'nın kafası karışmış gibiydi. "Koç Savaş Lordu'na güzel bir cariye gönder diyorsunuz."

"Hayır," dedi Rin. "Bok ye diyorum."

Tarcquet bir kahkaha patlattı.

Jinzha kızardı. "Efendim?"

"Koç Savaş Lordu tüm kartları elinde tuttuğunu sanıyor," dedi Rin. "Bir uzlaşma süreci başlat. Kendini aşağıla, olduğundan zayıf görün ve güçlerini küçük görmesini sağla."

"Bu duvarlarını yıkmaya yaramayacak," dedi Jinzha.

"Ama onu kibirlendirmeye *yarayacak*. Bir saldırı beklemiyorsa tavrı nasıl değişir? Kaçtığına inanırsa? O zaman zayıf nokta buluruz işte." Rin zihnindeki fikirleri gözden geçirdi. "İçeri birini sokabilirsin. Kapıları içeriden açarlar."

"Bunu başarmamız mümkün değil," dedi Nezha. "İçeride koca bir tugay olması gerekir ve onca adamı tek bir gemiye saklayamayız."

"Benim tugaya ihtiyacım yok," dedi Rin.

"Hiçbir birlik bunu başaramaz."

Rin kollarını kavuşturdu. "Bence biri yapabilir."

İlk kez Jinzha ona küçümseyerek bakmıyordu.

"O zaman Koç Savaş Lordu'yla uzlaşma için kimi yollayacağız?" diye sordu.

Rin ve Nezha aynı anda cevapladı. "Kitay."

Kitay kaşlarını çattı. "İyi bir uzlaşmacı olduğum için mi?"

"Hayır." Nezha omzuna vurdu. "Çok kötü bir uzlaşmacı olduğun için."

"Tümgeneraliniz gelecek sanıyordum." Koç Savaş Lordu Cumhuriyet temsilcilerini parlak, zeki gözlerle incelerken sandalyesinde yayılıp parmaklarını birbirine vurdu.

"Benimle görüşeceksiniz," dedi Kitay. Sesi mükemmel biçimde titriyordu, açıkça huzursuzdu ama belli etmemeye çalışıyordu. "Ejderha Savaş Lordu müsait değil."

Cumhuriyet elçileri özellikle hırpaniydi. Kitay'ın yanında *Balıkçıl*'dan yalnızca iki piyade eri vardı. Canının değeri yokmuş gibi görünmeliydi. Jinzha, Rin'i göndermek istememişti ama Rin, Kitay düşmanla yüzleşirken geride kalmayı reddetmişti.

Delegeleri sahilde tarafsız bir noktada buluşmuştu. Manzara bunu savaş görüşmesinden ziyade bir balık tutma yarışması gibi gösteriyordu. Rin, bunun da Kitay'ı küçük düşürmek için olduğunu varsaydı.

Koç Savaş Lordu, Kitay'ı inceleyip dudak büzdü. "Vaisra yerine minicik bir yavru köpek göndermiş."

Kitay dikleşti. "Ben yavru köpek değilim. Savunma Bakanı Chen'in oğluyum."

"Evet, neden tanıdık geldiğini düşünüyordum ben de. Armut bu sefer pek de dibine düşmemiş sanki, değil mi?"

Kitay boğazını temizledi. "Jinzha beni hazırladığı ateşkes koşullarıyla yolladı."

"Ateşkes liderler arasında olur. Jinzha bir Savaş Lordu'na hak ettiği saygıyı bile göstermiyor."

"Jinzha uzlaşmada bana güvendi," dedi Kitay gergince.

Koç Savaş Lordu'nun gözleri kısıldı. "Ah, anlıyorum. Yaralandı yani. Ya da öldü mü?"

"Jinzha iyi." Kitay sesini cümlenin sonunda biraz titretti. "Saygılarını iletti."

Koç Savaş Lordu avını inceleyen bir kurt gibi öne eğildi. "Öyle mi?"

Kitay yeniden boğazını temizledi. "Jinzha ateşkesin sizin yara-

rınıza olacağını iletmemi istedi. Biz kuzeye *ilerleyeceğiz*. Güçlerimizi birleştirip birleştirmemek size kalmış. Koşullarımızı kabul ederseniz Xiashang'ı rahat bırakacağız, adamlarınız bizimle—"

Koç Savaş Lordu lafını kesti. "Vaisra'nın cumhuriyetine falan katılma niyetim yok. Tahta kendi geçmek için oynadığı bir oyun."

"Bu paranoyaklık," dedi Kitay.

"Sence Yin Vaisra gücü paylaşacak bir adama benziyor mu?"

"Ejderha Savaş Lordu batıdaki gibi temsili demokrasi uygulamak istiyor. Vilayet sisteminin işe yaramadığının farkında—"

"Ah ama bizim işimize yarıyor," dedi Koç Savaş Lordu. "Karşı çıkanlar bir tek Vaisra yönetimindeki o aptal güneyliler. Kalanımız bize yirmi yıldır istikrar sunmuş bir sistem görüyoruz. Bu düzeni bozmanın anlamı yok."

"Ama *bozulacak*," diye ısrar etti Kitay. "Kırılma noktalarını siz de gördünüz. Birkaç haftaya komşularınızla nehir yolları üzerine tartışmaya başlayacaksınız, baş edebileceğinizden çok daha fazla mülteci var ve İmparatorluk'tan yardım gelmiyor."

"İşte o konuda haksızsın," dedi Koç Savaş Lordu. "İmparatoriçe benim vilayetime çok cömert davrandı. Sizin ambargonuz ise başarısız oldu, tarlalarınız zehirlendi ve zamanınız tükeniyor."

Rin, Kitay'a baktı. Yüzü hiçbir şey belli etmiyordu ama Rin onun içten içe kendiyle gurur duyduğunu biliyordu.

Onlar konuşurken Moag'ın renklerini taşıyan bir tüccar gemisi Xiashang'a ilerliyordu. Kaçak tahılla Maymun Vilayeti'nden geldiğini iddia edecekti. Jinzha ambarı askerle doldurmuş, güvertede kalan birkaçını ise tüccar gibi giydirmişti.

Eğer Koç Savaş Lordu kaçakçı gemileri bekliyorsa kapılarını açabilirdi.

"Bunun sizin ölümünüzle sonlanmamasının bir yolu var," dedi Kitay.

"Uzlaşmalar kozla yürür, evlat," dedi Koç Savaş Lordu. "Ve donanmanızı görmüyorum."

"Belki de casuslarınız daha iyi bakmalı," dedi Kitay. "Belki de saklamışızdır."

Saklamışlardı da. Xiashang'ın kapılarından üç kilometre aşa-

gısındaki bir kanyona. Jinzha kemik tayfanın kullandığı süpürücülerden oluşan ufak bir filoyu başka yoldan göndermişti ki Ejderha Donanması doğuya, Kaplan Vilayeti'ne yelken açıyor ve Xiashang'dan geçmiyor gibi görünsün. Bunu özellikle aydınlıkta yapmışlardı. Koç Savaş Lordu'nun casusları mutlaka görmüş olmalıydı.

Koç Savaş Lordu omuz silkti. "Belki. Belki de onun yerine Udomsap kanalından gitmeye karar vermişsinizdir."

Rin yüzünü ifadesiz tutmak için çabaladı.

"Udomsap sizden çok uzak değil," dedi Kitay. "Nehirden de karadan da, Jinzha'nın yolundasınız."

"Bir velete göre çok koca laflar bunlar." Koç Savaş Lordu güldü.

"Görkemli bir ordu adına konuşan bir velet," dedi Kitay. "Eninde sonunda peşinizden geleceğiz. O zaman pişman olacaksınız."

Tehdit numaradandı ama Rin, Kitay'ın sesindeki hayal kırıklığının gerçek olduğunu düşündü. Kitay rolünü öyle iyi yapıyordu ki Rin önüne atılıp onu koruma isteğinden kendini alamıyordu. Savaş Lordu'nun önünde Kitay ufacık bir çocuk gibiydi: sıska, korkmuş ve pozisyonu için fazla genç.

"Hayır. Olacağımızı sanmıyorum." Koç Savaş Lordu uzanıp Kitay'ın saçını karıştırdı. "Bence kapana kısılmışsınız. Fırtına sizi gösterdiğinizden sert çarpmış. Ve kışın saldıracak birlikleriniz yok, stoklarınız tükeniyor, kapılarımı açıp sizi kurtarmamı istiyorsunuz. Jinzha'ya söyle, ateşkesini alıp kıçına soksun." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Hadi ikile bakalım, ufaklık."

"İtiraf edeyim, bu berbat bir fikir olabilir," dedi Kitay.

Rin'in dürbünü Xiashang'ın kapılarına odaklanmıştı. Midesi bulanıyordu. Donanma, hava aydınlandığından beri bekliyordu. Saatler geçmişti. Kapılar hâlâ kapalıydı.

"İnandığını düşünmüyorsun," dedi Rin.

"İnanacağına çok emindim," dedi Kitay. "Öyle adamlar o kadar kendini beğenmiştir ki sürekli herkesten zeki olduklarını düşünürler. Belki bu sefer gerçekten zekiydi."

Rin bunu düşünmek bile istemiyordu.

Bir saat daha geçti. Hareket yoktu. Kitay volta atmaya başladı, başparmağının tırnağını yiye yiye kanatmıştı. "Biri geri çekilmeyi teklif etmeli."

Rin dürbününü indirdi. "Adamlarımı ölüme mahkûm edersin."

"Yarım gün geçti," dedi Kitay. "Çoktan ölmüş olabilirler."

Güvertede gergince volta aran Jinzha onlara yöneldi. "Diğer seçenekleri değerlendirme zamanı. O adamlar gitti."

Rin yumruklarını sıktı. "Sakın—"

"Onları yakalamış olabilirler." Kitay onu sakinleştirmeyi denedi. "Rehine olarak kullanmayı planlıyorlardır."

"O gemide önemli kimse yok," dedi Jinzha. Rin, bunun en iyi askerlerini küçümseyen bir söylem olduğunu düşündü. "Bildiğim Tsung Ho gemiyi yakmıştır bile."

Güneş tepe noktasına tırmandı.

Rin çaresizlik hissiyle savaştı. Zaman geçtikçe baskın ihtimalleri azalıyordu. Şaşırtma faktörünü kaybetmişlerdi bile. Koç Savaş Lordu şimdiye dek geleceklerini anlamış olmalıydı, savunmasını hazırlayacak yarım günü olmuştu.

Ama Cumhuriyet'in başka ne seçeneği vardı? Cike o kapıların ardında hapisti. Vakit biraz daha ilerlerse hayatta kalma şansları kalmayacaktı. Beklemek anlamsızdı. Kaçış küçük düşürücü olurdu.

Jinzha da aynısını düşünüyor olmalıydı. "Zamanları bitti. Saldırıyoruz."

"Ama istedikleri bu!" diye itiraz etti Kitay. "Bu çatışmayı istiyorlar."

"O zaman istediklerini veririz." Jinzha, Amiral Molkoi'ye emri vermesini işaret etti. Rin bir kez olsun, Jinzha, Kitay'ı dinlemediği için memnundu.

Cumhuriyet donanması savaş davulları ve çarkların sesiyle ileri atıldı.

Xiashang gerçekten de taarruza hazırdı. Milis hemen saldırıya geçti. Cumhuriyet Donanması'nı, görüş alanına girer girmez ok yağmuru karşıladı. Bir an için ahşaba, metale ve ete saplanan okların sesinden başka bir şey duymak imkânsızdı. Saldırı, sınırsız ok stokları varmış gibi devam etti.

Cumhuriyet okçuları saldırıya karşılık verdi ama hedef bilmeksizin gökyüzüne ok atıyor gibiydiler. Savunmadakiler, oklar başının üstünden geçerken eğilip bekledi. Topları duvarlara çarpıp patlasa da zarar vermiyordu.

Balıkçıl kaplumbağa zırhında güvendeydi ama diğer gemiler açıkta kalmıştı. Kule gemileri suda öylesine süzülüyordu. Askerler iğnedenliğe dönmeden hareket edemedikleri için mancınıkları kullanamıyorlardı.

Duvarlara en yakın olan Deniz Şahini, *Kızkuşu*, çift başlı bir ejderha füzesi attı ama Koç okçularından biri füzeyi havada vurdu. Füze fısırdayarak gemiye geri düştü. *Kızkuşu*'nun mürettebatı füze yağmuru cephaneliklerine ulaşmadan dağıldı. Rin bir dizi patlama duydu, sonra bir dizi daha – Deniz Şahini'ni duman ve alevlere boğan bir zincirleme reaksiyon.

Örümcekkuşu ise kulelerini kapılara yanaştırmayı başarmıştı. Rin geminin duvarla arasındaki mesafeyi algılamaya çalıştı. Kuleler siperleri aşacak yükseklikteydi ama duvar okçularla dolu olduğu sürece kuleler işe yaramazdı. Mancınığı kontrol edecek kişi ânında vurulurdu.

Birinin okçuları etkisiz hâle getirmesi lazımdı.

Rin, Mühür'e söverek öfkeyle duvara baktı. Anka'yı çağırabilse bariyerlerin üstünden bir alev dalgası yollayıp bölgeyi ânında temizleyebilirdi.

Ama ateş yoktu. Bu da oraya kendi başına çıkması gerektiği ve patlayıcıya ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Ellerin ağzının kenarına dayadı. "Ramsa!"

Ramsa on metre geride, direğin dibindeydi. Rin ona üç kez seslendi ama cevap alamadı. Sonunda dikkatini çekmek için omzuna bir parça ahşap attı.

Ramsa ciyakladı. "Ne oluyor be?"

"Bana bomba lazım!"

Ramsa cevap vermek için ağzını açtığı an kaplumbağa geminin yanında bir dizi füze patladı. Ramsa başını iki yana sallayıp boş çantasını gösterdi.

"Hiç mi?" dedi Rin ağzını oynatarak.

Ramsa ceplerini kurcaladı, yuvarlak bir şey çıkardı ve ona doğru yuvarladı. Rin keskin bir koku aldı.

"Bu *bok bombası* mı?" diye bağırdı.

Ramsa ellerini çaresizce salladı. "Bir tek o kaldı!"

İdare edecekti. Bombayı gömleğine tıktı. Nasıl yakacağını duvara ulaşınca düşünecekti. Önce tırmanmanın bir yolunu bulmalıydı. Ve bir kalkan, tüm vücudunu koruyacak kadar büyük ve ağır bir şey lazımdı...

Gözü kayıklara takıldı.

Kitay'a döndü. "Bir kayık çek."

"Ne?"

Rin kuşatma kulesini gösterdi. "Bir kayığa girmem lazım!"

Kitay ne dediğini anlayınca gözleri büyüdü. Arkasındaki askerlere bir dizi emir haykırdı. Askerler kalkanlarının arkasına saklanıp ana direğe koştu.

Rin başka iki askerle birlikte kayıklardan birine atladı. Kitay adamlara normalde kayığı suya indirmek için kullanılan ipleri direkteki makaraya bağlamalarını söyledi. Yukarı çekmeye başladıklarında kayık delice sallandı. İyi sabitlenmemişti. Yarı yolda ters dönecek gibi olunca ağırlığı dağıtıp dengeyi yeniden bulmaya çabaladılar.

Rin'in başının yanından bir ok geçti. Koç okçuları onları görmüştü.

"Durun!" Rin halatları çevirdi. Kayık neredeyse dik duracak şekilde döndü, onlara kalkan oluşturmuştu. Rin eğildi ve düşmemek için oturağa sıkı sıkı tutundu. Arbaletten çıkan bir ok kayığın alt tarafını delip soldaki askerin koluna saplandı. Adam çığlık atıp tutunmayı bıraktı, Rin bir an sonra adamın güverteye çarptığını duydu.

Nefesini tuttu. Neredeyse tepeye ulaşmışlardı.

"Hazır ol." Dizlerini kırıp kayığı ileri doğru salladı. İlk salınımda yarım metre uzakta kaldılar. Rin bir anlığına aşağı baktı ve başı döndü.

Geri salınırlarken bir dizi ok daha kayığa saplandı.

İkinci salınımda yeterince yaklaştılar.

"*Şimdi!*"

Duvara atladılar. Rin'in inişte ayağı kaydı. Dizleri taşa denk geldi ama ayakları korkutucu boşlukta sallandı. Kollarını ileri atıp duvarda tutunacak bir yer buldu. Dirseğini çıkıntıya koyup duvara atlayabilmek için kendini zar zor yukarı çekti.

Sendeleyerek ayağa kalktığı sırada bir Koç askeri kılıcını kafasına savurdu. Rin onu mızrağıyla engelleyip kılıcı elinden uçurdu ve mızrağın tersiyle askeri itti. Adam merdivenlerden yuvarlanıp arkadaşlarının üstüne düştü.

Bu Rin'e zaman kazandırmıştı. Duvardaki okçuları inceledi. Ramsa'nın bombası onları öldürmezdi ama dikkatlerini dağıtırdı. Bombayı ateşlemenin yolunu bulmalıydı.

Yine Mühür'e sövdü. Parmaklarını şıklatarak yakabilirdi, çok *kolay* olurdu.

Etrafına bakınıp bir kandil veya maltız gibi bir şey aradı... *işte*. On metre ötede bakır bir kapta yanan kömürler vardı. Koç savunmacıları bunu kendi füzelerini yakmak için kullanıyor olmalıydı.

Bombayı elinde tarttı, kaba doğru fırlattı ve dua etti.

Hafif bir pıt sesi duydu.

Derin bir nefes aldı. İğrenç, bok kokulu duman siperlere yayıldı, yoğun ve kör ediciydi.

"Başımız dertte," dedi solundaki Cumhuriyet askeri.

Rin dumanın içinde gözlerin kısınca sol taraftan yaklaşmakta olan Koç destek kuvvetini gördü.

Etrafına bakınıp aşağı inmenin bir yolunu aradı. Solundaki merdivenin dibinde çok fazla asker vardı. Diğer tek yol duvarın öbür tarafındaydı ama aşağı kadar inmiyordu. Onunla diğer merdiven arasındaki duvar, topuğu kadar inceydi.

Düşünecek zaman yoktu. Duvara atlayıp yere sağlam bastı ve dengesi bozulmadan koşmaya başladı. Birkaç adımda bir dengesini kaybedip bir tarafa doğru korkutucu biçimde salınıyordu. Sonra her nasılsa dengesini yeniden sağlayıp yola devam ediyordu.

Birkaç yayın tıngırtısını duydu. Eğilmek yerine merdivene doğru atladı. Acı içinde vücudunun yanına düştü ve kayarak durdu. Omzu ve kalçası acıyla haykırıyordu ama kolları ve bacakları hâlâ çalışıyordu. Başının üstünden oklar uçarken emekleyerek aşağı indi.

Kapıların ardı savaş alanıydı. Üst üste bedenler ve çelik yığınıyla karşılaştı. Kalabalığın arasında mavi üniformalar gördü. Cumhuriyet askerleri. Birden rahatladı. Ölmemişlerdi, yalnızca gecikmişlerdi.

"Sonunda!"

Fazlasıyla tanıdık iki yıkım aracı önünde belirdi. Suni, Koç askerlerini oyuncak bebekmiş gibi kucaklayıp omzunun üstünden kalabalığa fırlatıyordu. Baji tırmığını birinin boynuna saplayıp geri çekti ve döndürerek gelen bir oku blokladı.

"Güzel," dedi Rin.

Baji kalkmasına yardım etti. "Niye gelmeniz bu kadar uzun sürdü?"

Rin cevap vermek için ağzını açarken biri onu arkasından yakalamaya çalıştı. Rin içgüdüsel olarak dirseğini geri itti ve kırılan kemiğin tatmin edici sesini duydu. Saldırganının tutuşu gevşedi. Rin kendini kurtardı. "İşaretinizi bekliyorduk!"

"İşaret verdik! On dakika önce fişek gönderdik. Ordu nerede?"

Rin duvarı işaret etti. "Orada."

Bir gümleme Xiashang'ın kapılarını sarstı. *Örümcekkuşu* kuşatma kulesini tutturmuştu.

Cumhuriyet askerleri duvarın üstünden karınca sürüsü gibi akın etmeye başladı. Bedenler yıkılan bir duvarın tuğlaları gibi yere yuvarlanıyor, kancalar sabit aralıklarla göğe uçup duvara saplanıyordu.

Rin artık neredeyse yeşiller kadar mavi üniforma da görüyordu. Cumhuriyet askerlerinin baskını meydana doğru ilerledi.

"Kapıya," dedi Rin, Baji'ye.

"Gittim bile." Baji, taşıyıcı tekerleği koruyan askerleri tırmığının tek darbesiyle dağıttı. Suni de diğer tekerleğe gitti. Birlikte yere sıkıca basıp ittiler. Cumhuriyet askerleri çevrelerin sarmış, onları koruyordu.

"*İtin!*" diye bağırdı biri.

Rin'in ne olduğunu görmek için arkasına bakma fırsatı olmadı. Bir şey sol yanağını yardı. Yüzüne kan sıçradı. Gözlerine giren kanı koluyla sildi ama sadece gözlerinin daha çok yanmasına neden oldu.

Mızrağıyla körlemesine saldırdı. Çelik, kemiğe saplandı ve saldırgan yere yığıldı. Şanslı darbe. Rin, Cumhuriyet hattına geri çekildi ve görüşü geri gelene dek gözlerini kırpıştırdı.

Taşıyıcı tekerleğin gıcırtısını duydu. Risk alıp omzunun üstünden baktı. Xiashang'ın kapıları inleyerek açıldı.

Kapının ardında donanma bekliyordu.

İşler tersine dönmüştü. Cumhuriyet askerleri meydanı basmıştı, o kadar çok mavi üniformalı vardı ki Rin bir an Koç askerlerini göremedi. Bir yerlerde bir borazan çaldı, ardından da diğer tüm sesleri boğan gong vuruşları duyuldu.

Yardım çağrısı. Ama *kime?* Rin bir kasaya tırmanarak etrafı görmeye çalıştı.

Güneybatı tarafında bir hareket gördü. Gözlerini kıstı. Yeni bir birlik silahlarını kuşanmış meydana koşuyordu. Yedek askerler mi? Ama üniformaları yeşil değil, maviydi.

Ama bu, Cumhuriyet'in okyanus mavisi üniformaları değildi.

Rin neredeyse mızrağını düşürecekti. Bunlar Nikara askerleri değildi.

Bunlar Federasyon birlikleriydi.

Bir an için panikleyerek Federasyon'un hâlâ ortalıkta olduğunu ve çifte saldırı için Xiashang'ı seçtiklerin düşündü. Ama bu çok mantıksızdı. Federasyon şimdiden şehir kapılarının ardındaydı. Ve Xiashang şehir muhafızlarına değil, yalnızca Cumhuriyet birliklerine saldırıyorlardı.

Rin olan biteni bir anda anladı.

Koç Savaş Lordu, Federasyon'la işbirliği yapmıştı.

Yer Rin'in ayaklarının altından kaydı. Duman ve ateş gördü. Gazın yok ettiği bedenleri gördü. İskelede geri geri yürüyen Altan'ı gördü—

"Eğil!" diye bağırdı Baji.

Rin başının az önce durduğu yere bir mızrak saplanırken kendini yere attı.

Zorlanarak ayağa kalktı. Federasyon birliğinin sonunu göremiyordu. Kaç tanelerdi? Cumhuriyet'le eşit sayıda olabilirler miydi?

Kolay bir zafer olarak gördükleri şey kıyıma dönmek üzereydi.

Şehrin planını daha iyi görebilmek için merdivenlerden yukarı koştu. Meydanın hemen ardında devasa, heykellerle kaplı bir bahçenin içinde üç katlı bir bina vardı. Koç Savaş Lordu'nun evi olmalıydı. Xiashang'daki en büyük binaydı.

Bu işe son vermenin yolunu biliyordu.

"Baji!" Dikkatini çekmek için mızrağını salladı. Baji bakınca Koç Savaş Lordu'nun malikânesini işaret etti. "Beni koru."

Baji ânında anladı. Birlikte kalabalığı yararak meydanın öbür ucuna çıktılar. Sonra da bahçeye doğru koştular.

Malikâne, ağızları doyumsuz mağaralar gibi açık iki taş aslan tarafından korunuyordu. Kapılar kilitliydi.

Güzel. Bu içeride birileri var demekti.

Rin kapıya bir tekme attı ama kapılar bana mısın demedi.

"Müsaadenle," dedi Baji. Rin yolundan çekildi. Baji geriye üç adım atıp kapılara omuz attı. Ahşap parçalandı. Kapılar yıkıldı.

Baji yerden kalkıp Rin'in arkasını gösterdi. "Başımız dertte."

Rin arkasını dönünce malikâneye doğru koşan bir grup Federasyon askeri gördü. Baji kapıya geçip tırmığını kaldırdı.

"Emin misin?" diye sordu Rin.

"Sen git. Ben hallederim."

Rin içeri koştu. Koridorlar hafifçe aydınlatılmıştı ama boş görünüyordu – bu da en kötü sonuç olurdu çünkü Koç Savaş Lordu'nun ailesi güvenli bir yere kaçmış demekti. Rin koridorun ortasında durdu, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Malikânede birinin bulunduğunu gösterebilecek sesleri dinledi.

Birkaç saniye sonra bir bebeğin tiz çığlığını duydu.

Evet. Sesi takip etmeye çalışarak odaklandı. Yine duydu. Bu sefer biri bebeğin ağzını kapatmış gibi daha boğuktu ama boş evde çan gibi yankılanıyordu.

Ses sol taraftan geliyordu. Rin mermer zeminde sessizce ilerledi. Koridorun sonunda tek kanatlı, ipek perdeli bir kapı vardı. Bebeğin çığlıkları giderek yükseliyordu. Elini kapıya koyup çekti. Kilitli. Bir adım geri atıp kapıyı tekmeledi. İncecik bambu çerçeve kolayca kırıldı.

Kesime hazırlanan kuşlar gibi korkuyla birbirine sokulmuş, şişman yanaklarından yaşlar süzülen en az on beş kadın ona baktı.

Rin, bunların Savaş Lordu'nun karıları olduğunu düşündü. Ve kızları. Ve hizmetçileri, bakıcıları.

"Tsung Ho nerede?" diye sordu.

Kadınlar titreyerek birbirlerine daha çok sokuldu.

Rin'in gözleri bebeğe takıldı. Odanın arka tarafındaki yaşlı bir kadının kucağındaydı. Kırmızı kundağa sarılmıştı. Bu da erkek olduğunu gösteriyordu. Muhtemel bir vâris.

Koç Savaş Lordu bu çocuğun ölmesine göz yummazdı.

"Çocuğu bana ver," dedi Rin.

Kadın delicesine başını sallayıp bebeği göğsüne bastırdı.

Rin mızrağını ona doğrulttu. "Bu ölmeye değmez."

Kızlardan biri bir perde sopası sallayarak ileri atıldı. Rin eğilip bir tekme savurdu. Ayağı tatmin edici bir *pat* sesiyle kızın karnına çarptı. Kız acıyla uluyarak yere yığıldı.

Rin ayağını kızın göğsüne koyup bastırdı. Kızın acı dolu inlemeleri ona vahşi bir zevk veriyordu. Bu kadınlara karşı hiç sempatisi yoktu. Burada olmayı kendileri seçmişti. Federasyon müttefikleriydi, neler olduğunu biliyorlardı, hepsi ölmeyi hak ediyordu...

Hayır. Dur. Derin bir nefes aldı. Gözlerinin kızıllığı geçti.

"Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan olursa onun bağırsağını deşerim," dedi. "Çocuk. *Şimdi.*"

Yaşlı kadın inleyerek bebeği Rin'in ellerine bıraktı.

Bebek ânında çığlık atmaya başladı. Rin'in elleri otomatik olarak poposunu ve ensesini kavradı. Üvey kardeşini taşıdığı günlerden kalma bir alışkanlık.

Aniden içinde bebeği sallayıp yatıştırma isteği doğdu. Bu isteği bastırdı. Bebeğin olabildiğince çok bağırması lazımdı.

Haremden mızrağını sallayarak çıktı.

"Burada kalın," diye uyardı kadınları. "Kıpırdarsanız bu çocuğu öldürürüm."

Kadınlar sessizce başlarını sallayıp onayladı, pudralı yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Rin odadan çıkıp ana koridora döndü.

"Tsung Ho!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Sessizlik.

Bebek kollarında titriyordu. Çığlıkları azalıp yerini huzursuz sızlanmalara bırakmıştı. Rin bir an onu ağlatmak için kolunu çimdiklemeyi düşündü.

Gerek yoktu. Kanlı mızrağının görüntüsü yetiyordu. Çocuk mızrağa bir bakış atıp cırlamaya başladı.

Rin onun sesini bastırmaya çalışarak bağırdı. "Tsung Ho! Ortaya çıkmazsan oğlunu öldüreceğim.

Rin adam saldıramadan çok önce onun yaklaştığını duydu.

Çok yavaştı. Çok yavaş. Rin dönüp onun kılıcından kaçtı ve mızrağının arkasını adamın karnına geçirdi. Tsung Ho acıyla kıvrandı. Rin, kılıcı mızrakla yakalayıp adamın elinden düşürdü. Tsung Ho dizlerinin üstüne çöküp silahını aramaya başladı. Rin, kılıcı uzağa tekmeleyip mızrağının kabzasıyla kafasına vurdu. Adam yere yığıldı.

"Seni hain." Rin dizkapaklarını hedef aldı. Adam acıyla uludu. Rin tekrar vurdu. Ve tekrar.

Bebek daha da çok bağırdı. Rin köşeye yürüyüp onu nazikçe yere bıraktı ve babasına saldırmaya devam etti. Koç Savaş Lordu'nun dizkapaklarının kırıldığı belliydi. Rin kaburgalarına geçti.

"Lütfen, merhamet, *lütfen*..." Kollarını başına dolamıştı, acınasıydı.

"Mugenlileri ne zaman içeri aldınız?" diye sordu. "Golyn Niis'i yakmalarından önce mi, sonra mı?"

"Seçeneğimiz yoktu," diye fısıldadı Tsung Ho. Parçalanmış dizini göğsüne çekerken inledi. "Kapımıza dayandılar. Başka seçeneğimiz yoktu—"

"Savaşabilirdiniz."

"Ölürdük," dedi adam.

"O zaman ölmeliydiniz."

Rin mızrağının kabzasını adamın kafasına geçirdi. Tsung Ho'nun sesi kesildi.

Bebek çığlık atmaya devam etti.

Jinzha zaferlerinden öyle memnundu ki alkol yasağını geçici olarak esnetti. Koç Savaş Lordu'nun malikânesinden alınan şişelerce sorgum şarabı elden ele dolaştı. O gece askerler sahilde kamp yaptı ve keyifleri yerindeydi.

Jinzha ve konsey kıyıda buluşup tutsaklarını ne yapacaklarını konuştular. Yakalanan Federasyon askerlerinin dışında Sekizinci Birlik'in adamları da vardı ve bu şimdiye kadar işgal ettikleri şehirlerde karşılaşmadıkları boyutta bir Milis grubuydu. Serbest

bırakılamayacak kadar büyük bir tehditlerdi. Toplu katliam dışındaki seçenekleri, hepsini esir almak –beslenecek çok fazla adam demekti– veya onları bırakmaktı.

"Öldürelim," dedi Rin hemen.

"Binden fazla adamı mı?" Jinzha başını salladı. "Canavar değiliz."

"Ama hak ediyorlar," dedi. "En azından Mugenliler. Aksi olsa ve Federasyon bizim adamlarımızı esir alsa çoktan ölmüşlerdi."

Anlamsız bir tartışma olduğundan çok emindi ama kimse onaylamadı. Rin şaşkın şaşkın etrafına baktı. Sonuç bariz değil miydi? Neden hepsi böyle huzursuz görünüyordu?

"Çarklarda iyi olabilirler," dedi Amiral Molkoi. "Bizim adamlar dinlenmiş olur."

"Dalga geçiyorsun," dedi Rin. "Bir kere onları beslemek gereki—"

"Hayatta kalacak kadar besleriz o zaman," dedi Molkoi.

"O yiyeceklere bizim birliklerimizin ihtiyacı var!"

"Birliklerimiz daha azıyla da yaşadı," dedi Molkoi. "Fazlasına alışmamaları da iyi olur."

Rin ona bakakaldı. "Hainler yaşayabilsin diye *bizim* birliklerimizi mi aç bırakacaksın?"

Molkoi omuz silkti. "Onlar da Nikara halkı. Biz kendimizden olanı öldürmeyiz."

"Federasyon'a kapılarını açtıkları an Nikara halkı olmayı bıraktılar," diye çıkıştı Rin. "Hepsinin kafasını uçurmamız lazım."

Kimse onunla göz göze gelmiyordu.

"Nezha?" diye sordu.

Nezha ona bakmıyordu. Yalnızca başını iki yana salladı.

Rin öfkeden kıpkırmızı oldu. "Bu askerler Federasyon'la işbirliği yapıyordu. Onları besliyordu. Barındırıyordu. Bu *vatana ihanet*. Cezası ölüm olmalı. Askerleri bırak – tüm şehri cezalandırmalısınız!"

"Belki Daji'nin yönetiminde öyleydi," dedi Jinzha. "Cumhuriyet'te öyle değil. Zalimlikle ün salamayız—"

"Onlara *yardım ettiler*!" Şimdi bağırıyordu, herkes ona bakıyordu ama umurunda değildi. "Federasyon'a! Ne yaptıklarını bilmiyorsun çünkü Arlong'da saklanıyordun, olanları görmedin—"

Jinzha, Nezha'ya döndü. "Kardeşim, Speerlını kontrol altına al, yoksa—"

"*Ben köpek değilim!*" diye cırladı Rin.

Öfke bütün vücudunu ele geçirdi. Jinzha'ya doğru atıldı ve iki adım atamadan Amiral Molkoi üstüne öyle sert atladı ki görüşünde yıldızlar uçuştu ve tek yapabildiği nefes alıp vermek oldu.

"Yeter," dedi Nezha sessizce. "Sakinleşti. Bırak onu."

Göğsündeki baskı azaldı. Rin boğularak yerde kıvrıldı.

"Biri onu kamptan uzağa götürsün," dedi Jinzha. "Bağlayın, ağzını kapatın, umurumda değil. Sabah ilgileniriz."

"Evet, efendim," dedi Molkoi.

"Yemek yemedi," dedi Nezha.

"O zaman isterse yemek veya su verin," dedi Jinzha. "Gözümün önünden çekin yeter."

Rin çığlık attı.

Kimse onu duyamıyordu –onu ormana, kamptan uzakta bir yere götürmüşlerdi– o da daha çok bağırdı, eklemleri kanayana dek ağaçlara yumruk attı ve öfke göğsünde kudurup durdu. Bir an için görüşündeki kızıllık alevlere dönüşecek sandı –bunu umdu– ve *sonunda*—

Hiçbir şey. Parmaklarında kıvılcım çakmadı. Düşüncelerinde bir kahkaha yankılanmadı. Zihninin gerisinde nabız gibi atan, öfkesini her seferinde yumuşatıp bastıran Mühür'ü hissetti. Bu da onu daha çok sinirlendiriyordu, daha çok çığlık atmasına sebep oluyordu ama bu anlamsız bir öfke kriziydi çünkü alev ona yaklaşmıyor, zihnindeki bariyerin ardında dans edip onu çağırıyordu.

Lütfen, diye yalvardı. *Sana ihtiyacım var, ateşe ihtiyacım var, yanmam lazım...*

Anka sessiz kaldı.

Rin dizlerinin üstüne çöktü.

Tek duyabildiği Altan'ın kahkahasıydı. Bunun Mühür'le alakası yoktu, bu kendi hayal gücüydü ama Altan yanı başındaymış gibiydi.

"Şuna bak," dedi.

"Acınası," dedi.

"Ateş geri gelmeyecek," dedi. "Kayboldun, bittin, bir Speerlı değil, ormanda tepinip duran ufacık, aptal bir kızsın."

Sonunda sesi de enerjisi de kalmadı ve öfkesi acınası bir şekilde sönüp gitti. O zaman ağaçların sessizliğiyle baş başa kaldı, zihnindeki düşünceler dışında onu oyalayacak bir şey yoktu.

Ve Rin buna katlanamıyordu, o yüzden olabildiğince sarhoş olmaya karar verdi.

Kamptan ufak bir şişe sorgum şarabı almıştı. Tek dikişte içti.

İçmeye alışkın değildi. Sinegard'daki üstatlar çok katıydı – alkol kokusu bile okuldan atılma sebebiydi. Sorgum şarabının yakıcılığındansa afyonun boğucu tatlılığını tercih ediyordu ama şarabın onu içten içe yakmasını sevmişti. Öfkesini bastırmamıştı ama şiddetini azaltmıştı, taze bir yaradansa eski bir ağrıya çevirmişti.

Nezha geldiğinde iyice sarhoştu ve attığı her adımda adını sesleniyor olmasa yaklaştığını duymazdı bile.

"Rin, orada mısın?"

Rin sesi ağacın öbür tarafından duydu. Nasıl konuşacağını hatırlamadan önce birkaç saniye göz kırptı. "Evet. Gelme."

"Ne yapıyorsun?"

Nezha ağacın arkasına geçti. Rin aceleyle pantolonunu çekti. Diğer elinde ucundan damlalar düşen bir testi vardı.

"Testiye mi işiyorsun?"

"Abine hediye hazırlıyorum," dedi. "Sence sever mi?"

"Cumhuriyet Ordusu'nun tümgeneraline bir testi sidik veremezsin."

"Ama ılık," diye mırıldandı. Ona doğru salladı. Kenardan sidik aktı.

Nezha hemen geri çekildi. "Lütfen onu bırak."

"Jinzha'nın istemediğine emin misin?"

"*Rin.*"

Rin dramatik bir şekilde iç çekip dediğini yaptı.

Nezha temiz elini tutup onu nehrin yanındaki çimenlere, sidik testisinden uzağa götürdü. "Böyle çıkışamazsın."

Rin dikleşti. "Gereğince cezalandırıldım."

"Olay *ceza* değil. Deli olduğunu düşünüyorlar."

"Zaten deli olduğumu düşünüyorlardı," dedi. "Vahşi, aptal bir Speerlı. Değil mi? Doğamda var."

"Onu demek... Hadi ama, Rin." Nezha başını salladı. "Neyse. Şey, kötü haberlerim var."

Rin esnedi. "Savaşı mı kaybettik? Hızlı olmuş."

"Hayır. Jinzha rütbeni düşürdü."

Rin anlamayarak birkaç kez göz kırptı. "Ne?"

"Rütbesizsin. Artık bir ersin. Ve Cike'ın başında değilsin."

"Cike'ın komutanı kim o zaman?"

"Kimse. Cike yok. Hepsi diğer gemilere dağıtıldı."

Nezha dikkatle onun tepkisini izledi ama Rin yalnızca hıçkırdı.

"Sorun yok. Beni zaten dinlemiyorlardı." Bunu yüksek sesle söylemekten acı tatlı bir zevk aldı. Komutan pozisyonu hep yalandandı. Aslında Cike, planı olduğunda onu *dinliyordu* ama genellikle planı yoktu. Kendi kendilerini gayet güzel yönetiyorlardı.

"Senin sorunun ne, biliyor musun?" diye sordu Nezha. "Kendini kontrol edemiyorsun. Hem de hiç. Sıfır."

"Çok fena," diye katıldı Rin ve kıkırdamaya başladı. "Ateşi çağıramamam iyi bir şey, ha?"

Nezha buna öyle uzun bir sessizlikle cevap verdi ki sonunda Rin'i utandırdı. Şimdi bu kadar sarhoş olmamayı diliyordu. Bulanık zihniyle doğru düzgün düşünemiyordu. Aptal, kaba ve utanç dolu hissediyordu.

Söyleyeceklerini yüksek sesle dile getirmeden fısıldayarak pratik yapması gerekiyordu. "Şimdi ne oluyor?"

"Aynı şey. Sivilleri topluyorlar. Erkekler bu gece oy kullanacak."

Rin doğrulup oturdu. "Oy hakları olmamalı."

"Onlar Nikara. Tüm Nikaraların Cumhuriyet'te oy hakkı var."

"Federasyon'a yardım ettiler!"

"Çünkü başka seçenekleri yoktu," dedi Nezha. "Düşünsene. Kendini onların yerine koy. Sen daha iyisini yapabilir miydin cidden?"

"Evet," diye çıkıştı Rin. "*Yaptım da.* Onların yerindeydim. Daha kötüydüm – beni bir yatağa bağlayıp işkence ettiler, Altan'a gözümün önünde işkence ettiler, çok korkmuştum, ölmek istedim—"

"Onlar da korkmuştu," dedi Nezha usulca.

"O zaman onlar da direnmeliydi."

"Belki seçenekleri yoktu. Eğitimli askerler değillerdi. Şaman değillerdi. Nasıl hayatta kalacaklardı?"

"Hayatta kalmak yeterli değil," diye tısladı Rin. "Bir şey uğruna savaşmalısın, hayatını öylece korkak gibi yaşayamazsın."

"Bazı insanlar korkak. Bazı insanlar o kadar güçlü değil."

"*Oy hakları* olmamalı," diye hırladı Rin.

Vaisra'nın demokrasi fikri, düşündükçe daha saçma geliyordu. Nikara nasıl kendi kendini yönetecekti? Kızıl İmparator zamanından beri kendilerini yönetmemişlerdi ve Rin, sarhoş hâliyle bile bunun nedenini görebiliyordu – Nikaralar fazla aptal, bencil ve korkaktı.

"Demokrasi işe yaramayacak. Şunlara bak." İnsanları değil, ağaçları gösteriyordu ama önemi yoktu. "Sığırlar. Budalalar. Korktukları için Cumhuriyet'e oy veriyorlar – eminim Federasyon'a da aynı hızla katılırlardı."

"Haksızlık etme," dedi Nezha. "Onlar yalnızca insan, savaş eğitimi almadılar."

"O zaman ülke yönetmemeliler!" diye bağırdı. "Birinin onlara ne yapacaklarını, ne düşüneceklerini söylemesi lazım—"

"O kişi kim olacak peki? Daji mi?"

"Daji değil. Eğitimli biri. Keju'yu geçmiş, Sinegard mezunu biri. Orduda bulunmuş biri. İnsan hayatının değerini bilen biri."

"Kendini tanımlıyorsun," dedi Nezha.

"Ben olayım demiyorum," dedi Rin. "Yalnızca halk olmamalı diyorum. Vaisra onların yöneticileri seçmesine izin vermemeli. O başa geçsin."

Nezha başını yana eğdi. "Babamın İmparator olmasını mı istiyorsun?"

Cevap veremeden mide bulantısı bastırdı. Ayağa kalkacak zamanı yoktu, ileri atılıp dizlerinin üstüne çöktü ve midesindekileri ağacın dibine çıkardı. Yüzü yere fazla yakındı. Bir miktar kusmuk yanağına sıçradı. Yanağını beceriksizce koluyla sildi.

"İyi misin?" diye sordu Nezha, öğürmesi geçince.

"Evet."

Nezha, Rin'in sırtını okşadı. "Güzel."

Rin yere şaraplı kusmuk tükürdü. "Siktir git."

Nezha yerden bir avuç çamur aldı. "Tanrıça Nüwa'nın insanları yaratış hikâyesini duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Anlatayım." Nezha çamuru elinde top yaptı. "Bir zamanlar, dünyanın doğumundan sonra, Nüwa yalnız kalmış."

"Ya kocası Fuxi?" Rin yalnızca ikisiyle ilgili efsaneleri biliyordu.

"Nüwa'yla ilgilenmiyormuş herhalde. Efsanede adı geçmiyor."

"Tabii ki."

"Tabii ki. Neyse, Nüwa yalnız kalmış ve ona yarenlik etsinler diye insanları yaratmaya karar vermiş." Nezha tırnaklarını çamur topuna bastırdı. "İlk yarattığı insanlar çok detaylıymış. Güzel hatları, şık kıyafetleri varmış."

Rin bunun nereye gittiğini görebiliyordu. "Onlar aristokratlar."

"Evet. Soylular, imparatorlar, savaşçılar, önemli olan herkes. Sonra canı sıkılmış. Çok uzun sürüyormuş. O da bir ip alıp çamuru her yere sıçratmaya başlamış. Bunlar da Nikan'ın yüz kabilesi olmuş."

Rin yutkundu. Boğazı yanıyordu. "Bu hikâyeyi güneyde anlatmıyorlar."

"Neden sence?" diye sordu Nezha.

Rin bir an bunu düşündü. Sonra gülmeye başladı.

"Benim halkım çamur," dedi. "Ve onların ülkeyi yönetmesine izin mi vereceksiniz?"

"Çamur olduklarını düşünmüyorum," dedi Nezha. "Hâlâ şekillendirilmediklerini düşünüyorum. Eğitimsiz ve kültürsüzler. Daha iyisini bilmiyorlar çünkü onlara hiç şans verilmemiş. Ama Cumhuriyet onları şekillendirecek. Potansiyellerine ulaştıracak."

"O iş öyle yürümez." Rin çamur topunu Nezha'nın elinden aldı. "Hiçbir zaman şimdikinden iyi olmayacaklar. Kuzey buna izin vermez."

"Bu doğru değil."

"Öyle düşünüyorsun ama gücün nasıl işlediğini gördüm." Rin topu elinde ezdi. "Kim olduğunun önemi yok, seni nasıl gördükleri önemli. Ve bu ülkede bir kez çamursan hep çamursun."

BÖLÜM 18

"Dalga geçiyorsun," dedi Ramsa.

Rin başını salladı, bu ani hareketle şakakları zonkladı. Şafağın vahşi ışığı, alkole dokunduğu için pişman olmasına yetmişti. Cike'ın dağıtıldığını bu hâldeyken açıklamak da ekstra keyifsizdi. "Rütbem yok. Jinzha'nın emri."

"Peki ya biz?" diye sordu Ramsa.

Rin ona boş boş baktı. "Size ne olmuş?"

"Biz nereye gideceğiz?"

"Ah." Hatırlamaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapattı. "Atanıyorsunuz. Sanırım sen *Grifon*'dasın. Baji ve Suni kule gemilerde—"

"Birlikte değil miyiz?" diye sordu Ramsa. "Sikerim böyle işi. İtiraz edemez miyiz?"

"Hayır." Elini ağrıyan alnına bastırdı. "Hâlâ Cumhuriyet askerisiniz. Emirlere uymanız gerek."

Ramsa ona inanamayarak baktı. "Bu kadar mı?"

"Daha ne diyeyim?"

"Başka bir şey!" diye bağırdı Ramsa. "Herhangi bir şey! Artık Cike değiliz ve bunu öylece kabul mü edeceğiz?"

Rin kulaklarını elleriyle kapatmak istiyordu. Çok yorgundu. Ramsa onu rahat bırakıp haberi diğerlerine o verseydi de Rin yatıp hiçbir şey düşünmek zorunda kalmadan uyusaydı.

"Kimin umurunda ki? Cike o kadar önemli değil. Cike öldü."

Ramsa yakasını tuttu. Ama hem Rin'den bile kısa hem de o kadar sıskaydı ki saçma görünüyordu.

"Senin derdin ne?" diye sordu.

"Ramsa, yeter."

"Bu savaşa senin için katıldık," dedi. "*Sana* sadakatimizden."

"Dramatik olma. Bu savaşa Ejder gümüşü istediğinden, bir şeyleri patlatmayı sevdiğinden ve İmparatorluk'un her yerinde savaş suçlusu ilan edildiğinden katıldın."

"Yanında durdum çünkü *birlikte* kalacağımızı sanıyordum." Ramsa'nın sesi ağlamak üzere gibiydi, bu o kadar aptalcaydı ki Rin neredeyse gülecekti. "Hep beraber olacaktık."

"Şaman bile değilsin. Korkacak bir şeyin yok. Neden bu kadar umursuyorsun?"

"Sen neden *umursamıyorsun*? Altan seni komutan yaptı. Cike'ı korumak senin görevin."

"Ben komutan olmak istemedim," diye çıkıştı. Altan'ın bahsi, şimdi düşünmek istemediği sorumlulukları aklına getirmişti. "Tamam mı? Altan'ınız olmak istemiyorum. Olamam."

Başa geçtiğinden beri ne yapmıştı? Unegen'e zarar vermiş, Enki'yi uzaklaştırmış, Aratsha'nın ölümünü izlemişti ve Daji kıçını öyle bir tekmelemişti ki artık düzgün bir şaman bile değildi. Cike'ı yönetmemiş, onları bir sürü kötü karara sürüklemişti. Rin'in yokluğu onlar için daha iyiydi. Bunu görememeleri onu delirtiyordu.

"Kızmadın mı?" diye sordu Ramsa. "Bu seni öfkelendirmiyor mu?"

"Hayır," dedi Rin. "Emirlere uyuyorum."

Sinirlenebilirdi. Jinzha'ya karşı çıkabilir, her zaman yaptığı gibi patlayabilirdi. Ama öfke yalnızca alevler varken işe yarıyordu ve artık ateşi çağıramıyordu. Ateş olmadan şaman değildi, düzgün bir Speerlı değildi, askeri değeri de yoktu. Jinzha'nın onu dinlemesi veya saygı duyması için bir sebep yoktu.

Ve artık, ateşin asla geri gelmeyeceğini biliyordu.

"En azından deneyebilirsin," dedi Ramsa. "Lütfen."

Onun da tartışacak hâli kalmamıştı.

"Eşyalarını topla," dedi Rin. "Ve diğerlerine haber ver. On dakika içinde hazır olmanızı bekliyorlar."

Birkaç hafta içinde Tavşan ve Koç Vilayetleri'nin kalan bölgeleri de Cumhuriyet'e katıldı. Savaş Lordları zincirlenip hayatlarını bağışlaması için Vaisra'ya yalvarmak üzere Arlong'a gönderildi. Şehirler, kasabalar ve köylerde plebisit yapıldı.

Siviller oylamayla Cumhuriyet'e katılmaya karar verdiğinde –hepsi de aynı kararı verdi çünkü diğer seçenek on beş yaşını geçmiş tüm erkeklerin katledilmesiydi– Vaisra'nın savaş maki-

nesinin birer parçası oldular. Kadınlar, Cumhuriyet Ordusu'na üniforma dikip revirler için bez dokuyordu. Erkekler ya piyade olarak alındı ya da tersanelerde çalışmak için Arlong'a gönderildi. Yiyecek stoklarının yedide birine kuzey seferinin azalan kaynaklarını yenilemek için el koyuldu ve düzenli tahıl sevkiyatı için Cumhuriyet devriyeleri bırakıldı.

Nezha bunun Nikara tarihindeki en başarılı seferi olduğu konusunda övünüp duruyordu. Kitay ona kendini beğenmişliği kesmesini söyledi ama Rin de bunun etkileyici olduğunu kabul ediyordu.

Ancak seferin günlük işleri o kadar yorucuydu ki Rin'in zaferlerini kutlayacak vakti bile olmuyordu. Şehirler, kasabalar ve köyler zihninde birbirine karıştı. Rin zamanı gündüz ve gece olarak düşünmeyi bırakıp savaş takvimi olarak algılamaya başladı. Günler birbirine girdi; şafaklar zorlu görevlendirmelerle, geceler ise kâbus dolu huzursuz uykularla geçiyordu.

Bunun tek yararı, fiziksel aktivite yoğunluğundan kendini kaybetmesiydi. Rütbesinin düşürülmesi onu zannettiği kadar etkilemedi. Çoğunlukla bunu hatırlayamayacak kadar yorgun oluyordu.

Ama artık adamlarını düşünmek zorunda kalmadığı için gizliden gizliye memnundu. Hiçbir zaman başarılı olamadığı liderliğin yükü omuzlarından kalkmıştı. Yapması gereken tek şey emirlere uymaktı ve bunu da çok iyi yapıyordu.

Emirler gittikçe artıyordu da. Ya Jinzha becerisini takdir etmeye başlamıştı ya da ondan o kadar nefret ediyordu ki kendisi sorumlu olmayacak şekilde onu öldürmeye çalışıyordu ama her operasyona onu dahil etmeye başlamıştı. Yani Rin, genellikle istenmeyen bir pozisyonda olsa da hâlinden memnundu.

Ne de olsa savaşmakta çok iyiydi. Bunun için eğitim almıştı. Artık ateşi çağıramıyor olabilirdi ama hâlâ *dövüşebiliyordu* ve mızrağını doğru yere saplamak da her yeri ateşe vermek kadar iyi hissettiriyordu.

Balıkçıl'da becerikli bir asker olarak ün yapmıştı ve bundan hoşlanıyordu. Çalışma isteğini körükleyen tek şeyin birinin onun yeteneklerini keşfetme ihtimali olduğu Sinegard günlerinden beri hissetmediği yarışmacı ruhu uyanmıştı.

Altan da böyle mi hissediyordu? Nikara onu silah olarak büyütmüş, küçüklüğünden beri askeri eğitim vermişti ama yine de bolca övgü alıyordu. Bu onu mutlu etmiş miydi?

Tabii ki Rin aslında mutlu değildi. Ama işini iyi yapan bir araç olmak onu tatmin ediyordu.

Seferler de uyuşturucu gibiydi. Rin dövüşürken harika hissediyordu. Muharebenin göbeğinde, insan hayatı sadece var olma mekaniklerine indirgeniyordu – kollar ve bacaklar, hareket ve kırılganlık, fark edilip yok edilecek ölümcül noktalar. Bundan tuhaf bir zevk alıyordu. Vücudu ne yapması gerektiğini biliyordu ve zihnini boşaltabiliyordu.

Cike mutsuzsa da bilmiyordu. Artık onlarla konuşmuyordu. Tayinlerinden beri onları neredeyse görmemişti bile. Ama gittikçe daha da umursamazlaşıyordu çünkü düşünme kapasitesini kaybetmeye başlamıştı.

Zamanla, düşündüğünden çok daha kısa sürede, kaybettiği ateşi özlemeyi bile bıraktı. Bazen savaşta istemsizce parmaklarını birbirine sürtüyor, bir kıvılcımla bütün savunmayı ateşe verebilmeyi hayal ediyordu.

Ama yine de Anka'nın yoksunluğu göğsüne açılmış bir delik gibiydi. Ağrısı hiç geçmiyordu. Öte yandan çaresizlik ve öfke hafiflemişti. Her sabah uyanıp da ondan alınan şeyi hatırladığında gelen çığlık atma isteği geçmişti.

Mührü kırmaya çalışmayı bırakalı çok olmuştu. Mührün nabız gibi atan karanlık varlığı günlük hayatında canını yakmıyordu artık. Kendine düşünme izni verdiği ufak anlarda ise anılarını silmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu.

Üstat Jiang yirmi sene önceki hâlini hiç hatırlamıyor gibiydi. Aynısı ona da olacak mıydı?

En eski anıları bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Eskiden Tikany'deki üvey ailesinin yüzlerindeki detayları çok net hatırlardı. Şimdi ise bulanıklıktan ibaretlerdi. Ama bunun sebebinin Mühür mü olduğunu, yoksa bunların zamanla mı yitip gittiklerini bilmiyordu.

Bu onu endişelendirmesi gerektiği kadar endişelendirmiyordu. Mühür geçmişini yavaş yavaş çalsa –Altan'ı unutsa, Speer'da yaptığını unutsa, suçluluk duygusu yok olsa ve Jiang gibi aklı bir karış havada bir budala olsa– içinin rahatlayacağını inkâr edemiyordu.

Rin uyumuyor veya dövüşmüyorken Kitay'ın sıkış tepiş ofisinde onunla oturuyordu. Artık Jinzha'nın konseylerine davetli değildi ama Kitay'dan her şeyi öğreniyordu. Kitay da fikirlerini önce onunla paylaşıyordu. Olasılıkları yüksek sesle tartışmak zihnini rahatlatıyordu.

Cumhuriyet'in inanılmaz zaferlerinden mutlu olmayan bir tek Kitay vardı.

"Endişeliyim," diye itiraf etti. "Ve kafam karışık. Bu sefer sana da fazla kolay gelmedi mi? Sanki denemiyorlar bile."

"*Deniyorlar*. Sadece çok iyi değiller." Rin'in hâlâ muharebeden dolayı kafası güzeldi. Mükemmeliyet kötü eğitimli askerleri kesip biçmek olsa bile, bir şeyde mükemmel olmak güzeldi ve Kitay'ın suratsızlığı canını sıkıyordu.

"Savaşların fazla kolay olduğunun sen de farkındasın."

Rin yüzünü buruşturdu. "Biraz hakkımızı vermen lazım."

"Eğitimsiz, silahsız köylüleri dövdüğün için seni övmemi mi bekliyorsun? Aferin, o zaman. Ne iyi ettin. Silahlı ve üstün donanma, zavallı köylü direnişini ezip geçti. Ne şaşırtıcı. Bu, İmparatorluk'u kolayca ele geçireceğiniz anlamına gelmiyor."

"Donanmamızın daha iyi olduğunun göstergesi olabilir," dedi Rin. "Ne yani, Daji'nin kuzeyden bile bile vazgeçtiğini mi düşünüyorsun? Bu ona bir şey kazandırmaz ki."

"Vazgeçmiyor. Bir tersane inşa ettiklerini baştan beri biliyoruz—"

"Ve kullanılabilecek bir donanmaları olsa şimdiye görmüş olurduk. Belki bu savaşı cidden *kazanıyoruz*. İtiraf etsen ölmezsin."

Ama Kitay başını iki yana salladı. "Su Daji'den bahsediyorsun. Bu, Kızıl İmparator'un ölümünden sonra on iki vilayeti ilk defa bir araya getirebilen kadın."

"Ama desteği vardı."

"Ama o zamandan sonra desteği olmadı. İmparatorluk yıkılacak olsa şimdiye yıkılırdı. Kendine fazla güvenme, Rin. Onyıllardır en korkutucu düşmanları alt etmiş bir kadınla karşı karşıyayız. Bunu Jinzha'ya da söyledim. Yakında karşı saldırı gelecek ve ne kadar beklersek o kadar kötü olacak."

Kitay donanma sefere kış için mola mı vermeli, yoksa Kap-

lan Vilayeti'ne ilerleyip Tsolin'in donanmasıyla buluşarak Jun'un ordusuyla mı yüzleşmeli ikilemine kafayı takmıştı. Bir yandan, Kaplan Vilayeti'ni alarak kıyıdaki kontrollerini sağlamlaştırırlarsa nihayetinde Güz Sarayı'nın kuşatmak için gereken malzemeleri taşıyacak yolu güvenceye almış olurlardı.

Öte yandan, kıyıyı almak henüz Cumhuriyet'in sahip olmadığı devasa bir askeri güç gerektiriyordu. Hesperyalılar yardım etmeye karar verene dek kara operasyonlarına devam etmek zorundalardı. Ama o da birkaç ay sürebilirdi ve o kadar zamanları yoktu.

Zamana karşı yarışıyorlardı. Kimse kuzeye kış geldiğinde işgalde sıkışıp kalmak istemiyordu. Görevleri Murui'nin kanalları donup donanma mahsur kalmadan devrimin temelini atmak ve İmparatorluk'u en kuzeydeki üç vilayete hapsetmekti.

"Zaman azaldı ama bir aya Edu geçidine geliriz," dedi Kitay. "Jinzha o zamana dek karar vermeli."

Rin zihninde hesapladı. "Akıntıya karşı ilerlemek bir buçuk ay sürer."

"Dört Boğaz Barajı'nı unutuyorsun," dedi Kitay. "Fare Vilayeti boyunca Murui tıkalı, o yüzden akıntı olması gerektiği kadar güçlü olmayacak."

"Bir ay o zaman. Oraya gidince ne olduğunu düşünüyorsun?"

"O zamana dek nehirlerin ve göllerin donmamasına dua edeceğiz," dedi Kitay. "O zaman seçeneklerimizi değerlendireceğiz. Ama şu anda Jinzha'nın savaşı hava durumuna bağlı."

Rin'in Rahibe Petra'yla görüşmeleri canını gittikçe daha çok yakan bir diken gibiydi. Petra'nın testleri gittikçe daha invazif olmuştu, üstelik ona afyonruhu da vermiyordu. Sonunda temel ölçümlerini bitirmişti. Şimdi Kaos'un kanıtını görmek istiyordu.

Rin haftalarca ateşi çağıramayınca Petra sabırsızlaştı.

"Benden saklıyorsun," diye suçladı onu. "İşbirliği yapmayı reddediyorsun."

"Ya da iyileşmişimdir," dedi Rin. "Belki de Kaos gitmiştir. Belki kutsal varlığın onu kaçırmıştır."

"Yalan söylüyorsun." Petra, Rin'in ağzını zorla açıp iki uçlu bir alet gibi gelen bir şeyle dişlerine vurdu. Soğuk metal uçlar diş

minesine batınca canı yandı. "Kaos'un nasıl işlediğini biliyorum. Yok olmaz. Yaratan'a karşı kendini gizler ama her zaman geri döner."

Rin öyle olmasını dilerdi. Ateşi geri gelse Petra'yı olduğu yerde kül edebilirdi ve sonuçları umurunda olmazdı. Ateş olsa bu kadar çaresiz olmaz, yalnızca bir er olduğu için Jinzha'nın emirlerine boyun eğip Hesperyalılarla işbirliği yapması gerekmezdi.

Ama şimdi öfkesine boyun eğerse tek yapabileceği Petra'nın laboratuvarını dağıtıp Murui'nin dibini boylamak ve olası herhangi bir Hesperya-Nikara askeri ittifakını yok etmek olurdu. Direniş, kendisi ve sevdiği herkes için bela demekti.

Yani safra tadında da olsa öfkesini yuttu.

"Gerçekten gitti," dedi, Petra çenesini bırakınca. "Mühürlendi dedim ya. Artık çağıramıyorum."

"Öyle diyorsun." Petra inanmamış gibiydi ama konuyu kapattı. Aleti masaya geri koydu. "Sağ elini kaldırıp nefesini tut."

"Neden?"

"Çünkü öyle istiyorum."

Rahibe, Rin ne derse desin sinirlenmiyordu. Petra tuhaf bir şekilde her zaman sakindi. Merak dışında hiçbir duygusunu belli etmiyordu. Rin neredeyse Petra'nın ona vurmasını istiyordu, böylece insanlığını belli edecekti ama sinir bozucu yorumları teneke çatıdaki yağmur damlaları gibi üstünden kayıp gidiyordu.

Ama zaman geçip sonuç alamadıkça Rin'i daha basit deneylere zorlar olmuştu. O ufak saatini izlerken Rin'e çocuk yapbozları yaptırıyordu. Rin'in başarısız olması için tasarlanmış gibi görünen ezber görevleri veriyor ve Rin öfkeden etrafa bir şeyler fırlatmaya başlayana dek göz kırpmadan onu izliyordu.

Sonunda Petra deneylere çıplak girmesini istedi.

"Beni zevkle izlemek istiyorsan daha önce sorabilirdin," dedi Rin.

Petra tepki vermedi. "Çabuk, lütfen."

Rin üniformasını çıkarıp yere fırlattı.

"Güzel." Petra ona boş bir kap uzattı. "Şimdi lütfen buna işe."

Rin inanamayarak ona baktı. "Şimdi mi?"

"Bu akşam sıvı analizi yapacağım," dedi Petra. "Hadi."

Rin çenesini kenetledi. "Yapmayacağım."

"Mahremiyet için bir örtü ister misin?"

"Umurumda değil," dedi Rin. "Bunun bilimle ilgisi yok. Ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok, sırf inadına yapıyorsun."

Petra oturup bir bacağını diğerinin üstüne attı. "İşe, lütfen."

"Sikerler." Rin kabı yere fırlattı. "Kabul et. Ne yaptığına dair fikrin yok. Tüm o bilimsel incelemelerin ve aletlerin var ama şamanizmin nasıl işlediğine, Kaos'u nasıl ölçeceğine, hatta Kaos'un gerçek olup olmadığına dair fikrin yok. Şansını deniyorsun."

Petra ayağa kalktı. Burun delikleri kocaman olmuştu.

Rin sonunda damarına basmayı başarmıştı. O an ona vuracağını, kontrollü maskesini düşüreceğini sandı. Ama Petra başını hafifçe yana eğmekle yetindi.

"Durumunu hatırla." Sesi buz gibiydi. "Yalnızca nezaketen rica ediyorum. Reddedersen seni yatağa bağlatırım. Şimdi, dediğimi yapacak mısın?"

Rin onu öldürmek istedi.

Bu kadar yorgun olmasa, azıcık daha fevri olsa öldürürdü de. Petra'yı yere yığıp masadaki her keskin aleti boğazına, göğsüne, gözlerine saplamak çok kolay olurdu. Çok iyi gelirdi.

Ama Rin artık fevri davranamazdı.

Hesperya'nın askeri gücü görünmez bir kafes gibi üzerine baskı yapıyor ve seçeneklerini kısıtlıyordu. Hayatı onlara bağlıydı. Arkadaşlarının ve ülkesinin hayatı onlara bağlıydı.

Tüm bunların karşısında Rin, ateşten ve Anka'dan uzakta, çaresizdi.

Dilini tutup Petra'nın istekleri gittikçe daha aşağılayıcı hâle gelirken öfkesini bastırdı. Petra duvara çırılçıplak dayanmasını isteyip genitallerinin detaylı resimlerini çizerken sesini çıkarmadı. Petra koluna kocaman bir iğne soktuğunda, ayağa kalkınca bayılıp yarım gün kendine gelemeyeceği kadar çok kan aldığında kıpırdamadan oturdu. Petra burnunun dibinde bir afyon paketi tutup rüşvetle ateşi çağırmasını sağlamaya çalışırken dilini tuttu.

"Hadi," dedi Petra. "Senin gibilerle ilgili yazılanları okudum. Afyona dayanamıyorsunuz. Eksikliğini kemiklerinize kadar hissediyorsunuz. Ateşi çağırırsan biraz veririm."

Son buluşma Rin'i öyle sinirlendirmişti ki Petra'nın odasından çıkar çıkmaz öfkeyle çığlığı basıp duvara eklemlerini kana-

tacak kadar sert bir yumruk attı. Bir an için olduğu yerde durdu, kan elinin üstünden bileğine akıyor, oradan yere damlıyordu. Sonra dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı.

"İyi misin?"

Bebek yüzlü, mavi gözlü misyoner Augus'tu. Rin temkinle ona baktı. "Git başımdan."

Augus kanayan eline uzandı. "Üzgünsün."

Rin elini geri çekti. "Senin acımana ihtiyacım yok."

Augus yanına oturup cebinden temiz bir kumaş çıkardı ve ona uzattı. "Al. Elini sarmak istemez misin?"

Rin'in eklemleri fark ettiğinden fazla kanıyordu. Bir hafta önce kanı alındığından beri kan görünce bayılacak gibi oluyordu. Tereddütle kumaşı aldı.

Augus, Rin kumaşı eline sararken izledi. Kendi başına bağlayamadığını fark etti.

"Ben yapabilirim," diye teklif etti.

Rin izin verdi.

İşi bittiğinde, "İyi misin?" diye tekrar sordu.

"Sence iyi gibi—"

"Rahibe Petra'yla yani," diye düzeltti. "Zor biri olduğunu biliyorum."

Rin ona yan yan baktı. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hepimiz ona hayranız," dedi yavaşça. "Ama... ıı, Hesperyaca anlıyor musun? Diliniz benim için zor."

"Evet."

Çocuk dil değiştirip Rin anlayabilsin diye yavaş ve açık bir şekilde konuştu. "Bizim neslimizdeki en zeki Gri Rahibe o ve doğu kıtasında Kaos dışavurumunda uzman. Ama onun metotlarına hepimiz katılmıyoruz."

"O ne demek?"

"Rahibe Petra din değiştirme konusunda eski kafalı. Onun görüşüne göre, kurtuluşa giden tek yol medeniyetleri Hesperya'nın gelişimine göre modellemek. Yaratan'a uymak için bizim gibi olmalısınız. Nikara olmayı bırakmalısınız."

"Çekici," dedi Rin.

"Ama ben, barbarları iyiliğe çekmek için Kaos'un insanları kötüye çekmek için uyguladığı yöntemleri uygulamamız

gerektiğini düşünüyorum," diye devam etti Augus. "Kaos diğerinin kapısından girip kendi kapısından çıkar. Biz de öyle yapmalıyız."

Rin acıyı bastırmak için eklemlerini duvara dayadı. Baş dönmesi azaldı. "Gördüğüm kadarıyla kapıları patlatmayı daha çok seviyorsunuz."

"Dediğim gibi. Tutucu." Augus ona utançla gülümsedi. "Ama Eşlikçiler'in metotları değişiyor. Selam vermek gibi. Okuduğum kadarıyla Nikara geleneğine göre üstlerine eğilip selam vermek—"

"Sadece özel günlerde," dedi Rin.

"Yine de. On yıl önce Eşlikçiler, Nikara'ya eğilerek selam vermeyi beyaz ırkın haysiyetine darbe vurmak olarak görürdü. Ne de olsa biz Yaratan'ın seçilmiş olanlarıyız. En çok evrimleşmiş olanlar bizleriz ve size saygı göstermemeliyiz. Ama ben buna katılmıyorum."

Rin gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Aferin sana."

"Eşit değiliz," dedi Augus. "Ama bu arkadaş olamayacağımız anlamına gelmiyordu. Kurtuluşa giden yolun size insan gibi davranmamaktan geçtiğini düşünmüyorum."

Rin, Augus'un cidden kibar olduğunu düşündüğünü fark etti.

"Artık iyiyim sanırım," dedi Rin.

Augus ayağa kalmasına yardım etti. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Kendim giderim."

Odasına döndüğünde cebindeki afyon paketini çıkardı. Çalmış sayılmazdı. Petra onu kucağına bırakmış, Rin kalktığında da lafını etmemişti. Rin'in almasını istemişti.

Rin bir döşeme tahtasını kaldırıp afyonu kimsenin göremeyeceği bir yere gizledi. Kullanmayacaktı. Petra'nın nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama onu o kadar tahrik edemezdi.

Yine de her şey fazla gelir de hayatına son verirken vücudundan, utançtan, aşağılanmadan ve acıdan uzaklaşmak isterse orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

*

Diğer Hesperyalılardan Augus'un düşüncelerini paylaşan varsa

da belli etmiyorlardı. Tarcquet'nin *Balıkçıl*'daki adamları Nikaralara mesafeli duruyordu. Kendi başlarına yemek yiyip uyuyorlardı ve ne zaman Rin yaklaşsa konuşmayı kesiyorlardı. Nikaraları karışmadan izlemeye devam ediyor, beceriksizleriyle eğlenip zaferlerine şaşırıyorlardı.

Arkebüzlerini yalnız bir kez kullandılar. Bir akşam alt güvertede kargaşa çıktı. Hücrelerinden kaçan bir grup Koç Vilayeti tutsağı, dinlerini yaymaya çalışan misyonerlere saldırmıştı.

Kaçmaya çalışmış olabilirlerdi. Hesperyalıları tutsak almaya çalışmış olabilirlerdi. Ya da yalnızca yabancılara fazla yaklaştıkları için saldırıyorlardı – Koç Vilayeti işgalde çok acı çekmişti ve batılıları sevmiyorlardı. Rin ve devriyedeki diğer askerler bağrışların kaynağına ulaştığında tutsaklar misyonerleri yere mıhlamıştı, misyonerler hayattaydı ama hareket edemiyorlardı.

Rin tutsağın biri kolunu boğazına bastırırken nefes almakta zorlanan Augus'u tanıdı.

Augus'un gözleri Rin'inkilere kenetlendi. "Yardım—"

"Çekilin!" diye bağırdı tutsak. "Herkes geri çekilsin, yoksa hepsi ölür!"

Birkaç saniye içinde daha çok Cumhuriyet askeri koridora doluştu. Olay ânında çözülmeliydi. Tutsaklar silahsız ve sayıca azdı. Ama çarkta güçlenmişlerdi. Jinzha onlara iyi muamele edilmesini emretmişti ve onları yaralamaktan korktukları için kimse saldırmıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Augus.

Rin dayanamadı. İleri atılıp saldırganı üstünden çekmek istedi. Ama tüm Cumhuriyet askerleri durmuş emir bekliyordu. Kendi başına atlayamazdı, onu parçalarlardı. Mızrağını kaldırıp bekledi ve Augus'un yüzünün korkutucu bir maviye dönüşünü izledi.

"Çekilin!" Tarcquet ve muhafızları arkebüzlerini kaldırıp kalabalığı yardı.

Tarcquet tutsaklara bir bakış attı ve bir emir verdi. Bir dizi atış sesi yankılandı. Sekiz adam yere düştü. Hava tanıdık barut kokusuyla doldu. Misyonerler serbest kalarak nefes almaya çalıştı.

"Bu da ne?" Jinzha kalabalığı yarıp geçti. "Ne oldu?"

"General Jinzha." Tarcquet adamlarına silahlarını indirmelerini işaret etti. "Sonunda gelmeniz ne güzel."

Jinzha yerdeki cesetlere baktı. "İşçilerimi öldürdün."

Tarcquet arkebüzünü kaldırdı. "Hapishane güvenliğini artırmanız lazım."

"Hapishane güvenliğimizde sorun yok." Jinzha'nın öfkeden yüzünün rengi atmıştı. "Misyonerlerinizin orada olmaması gerekiyordu."

Augus öksürerek ayağa kalktı. Jinzha'nın koluna uzandı. "Tutsaklara da merhamet gösterilmeli. Öylece—"

"Merhametinizi sikeyim." Jinzha, Augus'u itti. "Benim gemimdesiniz. Emirlere uyarsınız ya da nehrin dibini boylarsınız."

"Adamlarımla öyle konuşma." Tarcquet aralarına girdi. Aralarındaki fark neredeyse gülünçtü – Jinzha, Nikara standartlarına göre uzun boyluydu ama Tarcquet'nin yanında minicik kalıyordu. "Belki babanın talimatları açık değildi. Biz, geminizdeki diplomatlarız. Birlik'in acınası savaşınıza destek vermeyi değerlendirmesini bile istiyorsanız buradaki Hesperyalılara kraliyet muamelesi yapacaksınız."

Jinzha'nın boğazında bir damar atıyordu. Rin, yüzündeki öfke dalgalanmasını ve Jinzha'nın tepkisini bastırışını izledi. Koz Tarcquet'deydi. Ona yaklaşmak mümkün değildi.

Rin bundan zevk aldı. Jinzha'nın aşağılanmasını, onun hep Rin'e yaptığı gibi muamele görmesini izlemek güzeldi.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Tarcquet.

Jinzha ona dik dik baktı.

Tarcquet başını yana eğdi. "'Evet, efendim' veya 'hayır, efendim' de."

Jinzha öfkeden kudurmuştu. "Evet, efendim."

Sonraki birkaç gün boyunca gerginlik artmaya devam etti. Bir çift Hesperya askeri misyonerleri her yerde takip etmeye başladı ve Nikaralar onlardan uzak durdu. Ama kendi adamlarından biri tehlikede değilse Tarcquet'nin adamları ateş açmıyordu.

Tarcquet, Jinzha'nın seferini değerlendirmeye devam etti. Rin onu arada sırada güvertede donanmayı izleyip ufak defterine not alırken görüyordu. Ve Rin adamın onlar hakkında ne düşündü-

günü merak etti – yanıt vermeyen tanrıları, ilkel görünen silahları ve çaresiz, kanlı savaşları.

*

Seferin ikinci ayında nihayet Fare Vilayeti'ne ulaştılar. Zaferler zinciri burada sona erdi.

Fare Vilayeti'nin İkinci Birlik'i Milis ordusunun istihbarat dalıydı ve casusları On İki Vilayet'in en iyileriydi. Şimdiye dek Tavşan ve Koç Vilayetleri'ninkinden çok daha iyi bir strateji planlamak için ayları olmuştu.

Cumhuriyet donanması kasabalara ulaştığında her yeri çoktan terk edilmiş, depoları boşaltılmış ve tarlaları yakılmış buldu. Fare Savaş Lordu sivilleri ya nehrin daha yukarısındaki büyük şehirlere toplamış ya da başka vilayetlere göndermişti. Jinzha'nın askerleri yollara saçılmış kıyafetler, mobilyalar ve oyuncaklar buldu. Alamadıkları her şeyi yok etmişlerdi. Her köyde yakılmış, işe yaramaz tohumluk tahıl ve çürüyen hayvan cesetleri buldular.

Fare Savaş Lordu sınırı savunmaya çalışmıyordu. Korunaklı başkenti Baraya'ya çekilmişti. Donanmayı aç bırakmayı planlıyordu. Ve Baraya'nın başarı şansı Xiashang'ınkinden daha yüksekti – kapıları daha kalın, sakinleri daha hazırlıklıydı ve kıyıdan daha uzaktaydı, bu da *Örümcekkuşu* ve *Sutavuğu*'nun saldırı kapasitesini etkisiz kılıyordu.

"Geri dönmemiz lazım." Kitay öfkeyle ofiste volta atıyordu. "Kışın geçmesini beklemeliyiz. Yoksa açlıktan öleceğiz."

Ama Jinzha iyice hiddetlenmişti, danışmanlarını gittikçe daha az dinliyordu ve devam etmeleri konusunda her zamankinden daha fazla ısrarcıydı.

"Baraya'ya saldırmak mı istiyor?" diye sordu Rin.

"Kuzeyi mümkün olduğunca çabuk sıkıştırmak istiyor." Kitay huzursuzca saçını çekti. "Çok kötü bir fikir. Ama beni dinlemiyor."

"O zaman kimi dinliyor?"

"Liderlerden ona katılan kim varsa. Özellikle Molkoi. O eski kafalı – Vaisra'ya bunun kötü bir fikir olduğunu *söyledim* ama beni kim dinliyor ki? Nezha benim yanımda ama Jinzha küçük kardeşini dinlemez, dinlerse otoritesini zayıflatmış sayılır. Bu

şimdiye kadarki tüm zaferlerimizi boşa çıkarabilir. Görüyorsun ya, kuzeyde hepimizin basitçe açlıktan ölme ihtimali çok yüksek. Çok komik olur, değil mi?"

Ama Jinzha, *Balıkçıl*'a kesinlikle açlıktan ölmeyeceklerini açıkladı. Fare Vilayeti'ni alacaklardı. Baraya başkentinin kapılarını indirip kışı geçirmelerine yetecek kadar kaynak toplayacaklardı.

Emretmesi kolaydı. Yapması ise, hele de Murui'nin, Jinzha'nın askerlere gemiyi karadan itmelerini emretmek zorunda kaldığı kadar dik bir kısmından geçerken çok daha zordu. Daha önce sel basan nehir yatakları sayesinde gemileri düz arazilerin üzerinden yüzdürebilmişlerdi. Şimdi ise savaş gemilerinin geçişine izin verecek kadar geniş bir kanala ulaşmak için gemileri karaya çıkarıp odunların üstünde yuvarlayarak ilerlemek zorundalardı.

Koca gemiyi karaya çekmek bütün bir gün sürdü. Engebeli yolda gemileri hareket ettirmeye yetecek kadar ağaç kesmekse daha da uzun. Canlarına okuyan, zihinlerini uyuşturan iş haftalar sürdü. Bunun iyi yanı, Rin'in canı sıkılamayacak kadar yorulmasıydı.

Devriye mesaileri birazcık daha heyecan vericiydi. Bu, kütük yuvarlamadan uzaklaşıp etrafı keşfetme şansı veriyordu. Yoğun orman bir buçuk kilometreden ötesini görmelerini engelliyor, Jinzha da her gün ağaçlığı tarayıp Milis olup olmadığını kontrol edecek gruplar gönderiyordu.

Öğle devriyesinin bir grup Milis keşif eri gördüğü duyulana kadar Rin bu kontrol turlarını rahatlatıcı buluyordu.

"Ve *gitmelerine* izin mi verdiniz?" diye sordu Jinzha. "Aptal mısınız?"

Devriyedeki adamlar *Grifon*'dandı ve Nezha hemen araya girdi. "Dövüşmeye değmezdi, abi. Adamlarımız çok az sayıdaydı."

"Ama onları şaşırtabilirlerdi," diye çıkıştı Jinzha. "Onun yerine Milis artık konumumuzu biliyor. Adamlarını geri gönder. Hepsinin öldüğünü bana kanıtlayana dek kimse uyumayacak."

Nezha başını eğdi. "Emredersin, abi."

"Ve Salkhi'nin adamlarını da al. Belli ki seninkilere güven olmuyor."

Ertesi gün Salkhi ve Nezha'nın adamları *Balıkçıl*'a bir dizi kopuk kafa ve Milis üniformasıyla döndü.

Bu Jinzha'yı memnun etti ama bir fark yaratmadı. Milis keşif birlikleri gittikçe büyüdü. Sonra saldırılar başladı. Milis askerleri dağlarda saklanıyordu. Hiç cephe taarruzu yapmıyor ama sürekli ok atıyor ve askerleri gafil avlıyorlardı.

Cumhuriyet birlikleri dağınık, tahmin edilemez saldırılara karşı bir şey yapamıyordu. Kampta panik dalgası yayıldı, herkesin morali bozuldu ve Rin nedenini anlıyordu. Cumhuriyet ordusu karada rahat değildi. Gemide savaşmaya alışmışlardı. Suda, kaçış yolları varken rahat ediyorlardı.

Artık kaçış yolları yoktu.

BÖLÜM 19

Nehre döndükleri gün kar başladı. Önce kocaman, tembel tanelerle yağdı. Ama birkaç saat içinde görüşü engelleyen bir kar fırtınasına döndü ve rüzgâr o kadar güçlüydü ki birlikler iki metre ötesini zor görüyordu. Jinzha donanmayı kıyıda tutmak zorunda kaldı, askerler de fırtınanın geçmesini beklemek için gemilerine sığındı.

"Karı hep büyüleyici bulmuşumdur." Rin dışarıdaki bitmez bilmez, hipnotize edici yağışı izlerken lombarın buğusunda parmağıyla şekiller çizdi. "Her kış beni şaşırtıyor. Gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Güneyde kar yok mu?" diye sordu Kitay.

"Hayır. Tikany o kadar kuru ki gülümsemeye çalışsan dudakların yarılır ama asla kar yağacak kadar soğuk olmuyor. Kuzeye gelmeden önce yalnızca hikâyelerde duymuştum. Çok güzel bir fikir olduğunu düşünürdüm. Minik, soğuk tanecikler."

"Peki Sinegard'a geldiğinde karı nasıl buldun?"

Rüzgârın uluması Rin'in cevabını bastırdı. Rin lombar kapağını kapattı. "Siktiğimin rezilliği."

Fırtına ertesi gün dindi. Orman değişmişti, sanki bir dev tüm ağaçları beyaza boyamıştı.

Jinzha, filonun Yeni Yıl kutlaması için bir gün daha kıyıda kalacağını açıkladı. İmparatorluk'un diğer her yerinde Yeni Yıl bir haftalık kutlama, ziyafetler, maytaplar ve bitmek bitmez geçit törenleri demekti. Seferde ise tek günlük tatil yeterliydi.

Birlikler kış manzarasında kamp yapmaya çıktı, kamaralarından çıkma şansı bulduklarına seviniyorlardı.

"Ateş yakmayı denesene," dedi Nezha, Kitay'a.

Kitay çakmak taşıyla ateş yakmaya çalışırken üçü nehir kıyısında ellerini ovuşturarak oturdu.

Nezha bir yerlerden ufak bir paket yapışkan pirinç unu bul-

muştu. Unu metal bir kâseye döküp matarasından su ekledi ve hamur olana dek parmaklarıyla karıştırdı.

Rin zayıf ateşi kurcaladı. Cızırdayıp çatırdayan ateş bir sonraki esintiyle söndü. Rin inleyip çakmak taşına uzandı. Suyu yarım saatte kaynatamayacaklardı. "Onu mutfağa götürüp pişirtebilirsin, biliyorsun."

"Mutfak bunu aldığımı bilmiyor," dedi Nezha.

"Anladım," dedi Kitay. "General yemek çalıyor."

"General askerlerine Yeni Yıl ziyafeti çekiyor," dedi Nezha.

Kitay kollarını ovuşturdu. "Ha, ayrımcılık yani."

"Kes sesini," diye mırıldandı Nezha. Hamuru daha sert yoğurdu ama hamur parçalandı.

"Yeterince su eklemedin." Rin kâseyi kapıp bir eliyle yoğururken diğeriyle su ekledi. Sonunda yumruğu boyutunda, ıslak bir hamur topu oldu.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," dedi Nezha merakla.

"Eskiden yapardım. Kesegi'yi besleyecek başka kimse yoktu."

"Kesegi?"

"Küçük kardeşim." Yüzü Rin'in zihninde belirdi. Rin anıyı geri itti. Onu dört yıldır görmemişti. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu ve merak etmek de istemiyordu.

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Nezha.

"Öz kardeşim değil. Evlatlıktım."

Kimse dahasını sormadı, Rin de anlatmadı. Hamuru iki avucunun arasında yuvarlayarak yılan gibi bir somuna çevirdi ve başparmağı boyutunda parçalar kopardı.

Nezha, hiç mutfağa girmediği belli olan bir çocuğun hayranlığıyla Rin'in ellerini izledi. "Bunlar benim bildiğim tangyuandan daha küçük."

"Çünkü içini dolduracak fasulye ezmemiz veya susamımız yok," dedi Rin. "Biraz da şeker aşırmış olma ihtimalin ne?"

"Şeker de mi gerekiyor?" diye sordu Nezha.

Kitay güldü.

"O zaman sade yiyeceğiz," dedi Rin. "Ufak parçalar daha iyi olur. Çiğneyecek daha çok şey olur."

Su sonunda kaynayınca Rin pirinç unu toplarını teneke kazana atıp bir sopayla karıştırdı ve suda saat yönünde bir akım yarattı ki toplar birbirine yapışmasın.

"Kazanın askeri icat olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Kitay. "Kızıl İmparator'un generallerinden biri teneke mutfak gereci fikrini bulmuş. Hayal edebiliyor musunuz? Öncesinde bambudan yapılmış kocaman buhar kapları için yeterli boyutta ateş yakmaya çalışıyorlarmış."

"Birçok icat ordudan çıkma," dedi Nezha. "Posta güvercinleri mesela. Demircilik ve tıp alanındaki gelişmelerin çoğunun da Savaşan Eyaletler çağında gerçekleştiği söyleniyor."

"Sevimli." Rin kazana baktı. "Savaş bir işe yarıyor demek."

"İyi bir teori," diye ısrar etti Nezha. "Evet, ülke Savaşan Vilayetler döneminde karışıktı. Ama bize kazandırdıklarına bak – Sunzi'nin *Savaş Prensipleri*, Mengzi'nin yönetim teorileri. Felsefe, savaş ve devletle ilgili bildiğimiz her şey o zamanda gelişmiş."

"Bedeli ne?" diye sordu Rin. "Gelecekte birbirimizi daha iyi öldürebilelim diye binlerce kişi ölüyor."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Ama kulağa öyle geliyor. İnsanlar gelişme için ölüyor diyorsun."

"Gelişme için ölmüyorlar," dedi Nezha. "Gelişme savaşın yan etkisi. Askeri gelişme yalnızca birbirimizi öldürmekte daha iyi hâle geliyoruz demek değil, bizi işgal etmeye karar veren güçleri öldürebilecek hâle geliyoruz demek."

"Peki, bundan sonra kim işgal edecek bizi?" diye sordu Rin. "Tepediyar mı?"

"İhtimal var."

"Önce birbirlerini öldürmeyi bırakmaları lazım."

Tepediyar kabileleri onlar bildi bileli birbiriyle savaşıyordu. Kızıl İmparator zamanında Sinegard öğrencileri kuzeyden gelecek tehditlere karşı eğitilirken şimdi gündemde bile değillerdi.

"Daha iyi bir soru," dedi Kitay. "Sizce bir sonraki büyük askeribuluş ne olacak?"

"Arkebüz," dedi Nezha. Rin de aynı anda cevap verdi, "Şaman orduları."

İkisi de dönüp ona baktılar.

"*Arkebüz* varken şamanlar mı?"

"Tabii ki," dedi Rin. Aklına şimdi gelmişti ama düşündükçe fikir daha çok hoşuna gidiyordu. "Tarcquet'nin silahı gelişmiş

bir füzeden başka bir şey değil. Ama tanrıları çağırabilen koca bir ordu düşünün."

"Felaket gibi geliyor," dedi Nezha.

"Ya da durdurulamaz bir ordu," dedi Rin.

"Yapılabilecek olsa yapılırdı bence," dedi Nezha. "Ama şamanik savaş hakkında yazılı tarih yok. Kızıl İmparator'un kullandığı tek şamanlar Speerlılardı ve o işin nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

"Ama hanedanlık öncesi metinlerin—"

"–önemi yok." Nezha lafını kesti. "Tahkimat teknolojisi ve bronz silahlar Kızıl İmparatorluk döneminin ortalarına dek askeri standart değildi. Şamanlar da o sıralarda yok olmaya başladı. Askeri bürokrasiye dahil edilseler bile şamanların savaşı nasıl değiştireceğini bilmiyoruz."

"Cike bayağı etkiliydi," dedi Rin.

"On kişiden az olduğunda evet. Yüzlerce şaman sence de felaket olmaz mıydı?"

"Şaman ol," dedi Rin. "Nasılmış gör."

Nezha irkildi. "Ciddi değilsin."

"Kötü fikir değil. Herhangi birimiz sana öğretebiliriz."

"Kendi zihnini tamamen kontrol edebilen bir şamanla karşılaşmadım hiç." Nezha öneriden tuhaf bir şekilde rahatsız olmuştu. "Ve üzgünüm ama Cike da bana bu konuda pek ümit vermiyor."

Rin kazanı ateşten çekti. Servis etmeden önce tangyuanın biraz soğuması gerektiğini biliyordu ama çok üşümüştü ve buhar çok baştan çıkarıcıydı. Kâseleri yoktu, bu yüzden yanmamak için kazanı yapraklarla tutarak elden ele dolaştırdılar.

"Mutlu yıllar," dedi Kitay. "Tanrılar sizi kutsasın ve iyi şans versin."

"Sağlık, zenginlik ve mutluluk. Düşmanlarınız daha fazlasını öldürmemiz gerekmeden çürüsün." Rin ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nezha.

"İşemem lazım."

Rin ormana doğru yürüdü, arkasına saklanabileceği boyutta bir ağaç aradı. Kitay'la o kadar zaman geçirmişti ki artık onun önünde işemeye utanmazdı. Ama nedense Nezha'nın önünde o kadar rahat değildi.

Bileği burkuldu. Kendi etrafında döndü, dengesini sağlayamadı ve poposunun üstüne düştü. Tutunmak için ellerini uzattı. Eli yumuşak ve kauçuğumsu bir şeye dokundu. Kafası karışarak aşağı baktı ve karları kenara çekti.

Kara gömülü bir çocuk yüzüydü.

Oğlanın –Rin emin olamasa da erkek olduğunu düşünmüştü– gözleri açık, kocaman ve boştu, kar kaplı uzun kirpikleri ince, soluk yüzüne gölge düşürüyordu.

Rin dengesizce ayağa kalktı. Bir dal alıp çocuğun bedeninin kalanındaki karı süpürdü. Bir yüz daha buldu. Bir tane daha.

Nihayet bunun doğal olmadığını, korkması gerektiğini idrak etti ve çığlık atmaya başladı.

Nezha, bir birliğe olan biteni görebilmek için meşalelerini karı eritecek kadar aşağıda tutarak etrafta gezinmelerini söyledi.

Kar eriyince olduğu gibi donakalmış koca bir köy halkı bulduular. Çoğunun gözleri hâlâ açıktı. Rin kan görmedi. Köylüler soğuktan ve belki açlıktan dolayı ölmüş gibiydi. Her yerde aceleyle yakılmış ateşlerin kalıntıları vardı.

Kimse ona meşale vermemişti. Hâlâ sarsılmıştı ve her harekette irkiliyordu, bu yüzden tehlikeli olabilecek bir şey tutmaması daha iyiydi. Ama kampa yalnız dönmeyi de reddediyordu, o yüzden ormanın kenarında durup askerlerin bir aileyi daha açığa çıkarmasını izledi. Bedenleri birbirine sokulmuştu, anne ve babanın bedenleri iki çocuğu sarmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Nezha. Eli tereddütle omzuna uzandı, ona dokunup dokunmaması gerektiğini bilemiyor gibiydi.

Rin elini itti. "İyiyim. Daha önce de ceset gördüm."

Yine de gözlerini onlardan ayıramıyordu. Karda yatan oyuncak bebekler gibilerdi, hareket etmemeleri dışında sapasağlamdılar.

Yetişkinlerin çoğunun sırtına bağlanmış eşyalar vardı. Rin çantalardan taşan porselen tabaklar, ipek elbiseler ve çatal bıçaklar gördü. Köylüler taşınıyor gibiydi.

"Nereye gidiyorlarmış acaba?" diye sordu.

"Bariz değil mi?" dedi Kitay. "Kaçıyorlarmış."

"*Neden?*"

Kitay başka kimse söyleyemediği için cevap verdi. "Bizden."

"Ama korkacak bir şeyleri yoktu ki." Nezha huzursuzdu. "Onlara da diğer tüm köylere davrandığımız gibi davranacaktık. Oy kullanma hakları olacaktı."

"Liderleri bunu söylemedi," dedi Kitay. "Onları öldürmeye geldiğimizi sanıyor olmalılar."

"Bu çok saçma," dedi Nezha.

"Öyle mi?" diye sordu Kitay. "Hayal et. İsyancı ordunun geldiğini duyuyorsun. En güvenilir bilgi kaynağın yöneticiler ve onlar da sana isyancıların erkekleri öldürüp kadınlara tecavüz etmeye, çocukları esir almaya geldiğini söylüyor. Çünkü düşman hakkında her zaman bunlar söylenir. Bildiklerin bu kadar, sen de her şeyini toplayıp kaçıyorsun."

Rin kalanını hayal edebiliyordu. Bu köylüler bir zamanlar Federasyon'dan kaçtıkları gibi Cumhuriyet'ten de kaçacaktı. Ama kış tahminlerinden erken gelmişti ve vadilere zamanında ulaşamamışlardı. Yiyecek bir şey bulamamışlardı. Bir noktada hayatta kalmak fazla zorlaşmıştı. Onlar da aileleriyle beraber hayatlarına son vermek için buranın başka bir yerden farkı olmadığına karar verip uzanmış ve birbirine sarılmışlardı. Belki de sonlarına yaklaşırken hissettikleri çok kötü değildi.

Belki yalnızca uykuya dalmak gibiydi.

Tüm sefer boyunca Rin hiç durup da kaç kişinin öldürüldüğünü veya yerinden edildiğini düşünmemişti. Sayı hızla artıyordu. Birkaç bin –belki birkaç yüz bin– açlıktan ölmüştü, bir de her kasabada öldürdükleri askerler vardı.

Artık farklı bir savaşı savaştıklarını fark etti. Şimdi kurtarıcılar değil, saldırganlardı. Korkulması gereken onlardı.

"Hayatta kalmak için savaşmazken savaş farklı." Kitay da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Hareketsiz durmuş, meşalesini sıkı sıkı tutmuş, ayağının dibindeki cesetleri inceliyordu. "Zaferler aynı hissettirmiyor."

"Sence değer mi?" Nezha duyamasın diye sessizce sormuştu.

"Açıkçası umurumda değil."

"Ciddiyim."

Kitay bir an düşündü. "Birinin Daji'ye karşı durmasına memnunum."

"Ama ne pahası—"

"Ne pahasına olduğunu düşünme." Kitay hâlâ cesetleri kocaman gözlerle inceleyen Nezha'ya baktı. "Bulacağın cevaplardan hoşlanmazsın."

O akşam kar fırtınası tekrar başladı ve bir hafta boyunca dinmedi. Böylece herkesin korktuğu şey onaylandı. O sene kış erken ve şiddetli gelmişti. Yakında kanallar donacak ve Cumhuriyet donanması hemen geri dönmezse mahsur kalacaktı. Seçenekleri azalıyordu.

Rin günlerce *Balıkçıl*'da volta attı, her dakika daha da huzursuzlaşıyordu. Hareket etmesi, dövüşmesi, saldırması lazımdı. Hareketsiz oturmayı sevmiyordu. Kendi düşüncelerine dalmak fazla kolaydı. Kardaki yüzleri görmek çok kolaydı.

Bir gece gezintisinde liderlerin Jinzha'nın ofisinden çıkışına rastladı. Hiçbiri memnun görünmüyordu. Jinzha tek kelime etmeden yanından geçip gitti, onu fark etmemiş bile olabilirdi. Nezha, Rin'in istediğini elde etmediği anlamına geldiğini öğrendiği o huysuz ifadeyle dudaklarını birbirine bastıran Kitay'la beraber geride kaldı.

"Söyleme," dedi Rin. "Yola devam ediyoruz."

"Yalnızca devam etmiyoruz. Baraya'yı atlayıp Boyang'ı almamızı istiyor." Kitay duvara yumruk attı. "*Boyang!* Delirmiş mi?"

"Fare Vilayeti'yle Kaplan Vilayeti arasındaki Milis karakolu," diye açıkları Nezha, Rin'e. "Berbat bir fikir değil. Milis, ilk ve ikinci işgallerde Boyang'ı kale olarak kullandı. Kışı geçirmemizi kolaylaştıracak hazır savunmaları var. Baraya kuşatmasını oradan kırabiliriz."

"Ama birileri çoktan orada olmayacak mı?" diye sordu Rin. Eğer Milis bir yerde barınıyorsa, Kaplan ve Fare Vilayetleri arasında olmalıydı. Daha kuzeyde olsalar İmparatorluk bölgesinin merkezi için Sinegard'da savaşmaları gerekirdi.

"Birileri oradaysa onlarla savaşırız," dedi Nezha.

"Buz gibi suda mı?" dedi Kitay. "Üşümüş ve sefil bir orduyla mı? Kuzeye gitmeye devam edersek şimdiye dek kazandığımız tüm avantajı kaybederiz."

"Ya da zaferimizi kesinleştirebiliriz," diye itiraz etti Nezha.

"Boyang'da kazanırsak Elehemsa kanalındaki deltayı kontrol edebiliriz, oradan da—"

"Evet, evet, Kaplan Vilayeti kıyısına ulaşıp nehirden ikisine de malzeme gönderebilirsin," dedi Kitay huysuzca. "Ama Boyang'da kazanamazsınız. İmparatorluk Donanması kesin oradadır ama nedense Jinzha o yokmuş gibi davranmayı seçiyor. Abinin derdi ne bilmiyorum ama dikkatsizleşiyor ve delirmiş gibi kararlar veriyor."

"Abim deli değil."

"Ah, hayır, gördüğüm en iyi savaş generali olabilir. Kimse şimdiye kadar çok iyi gittiğini inkâr etmiyor. Ama o, önce su saldırısını düşünmeye eğitilmiş ilk Nikara generali olduğu için iyi. Nehirler donunca bu savaş karaya dönecek ve o zaman ne yapacağını bilemeyecek."

Nezha iç çekti. "Bak, demek istediğini anlıyorum. Ben de durumumuzun iyi yanını görmeye çalışıyorum. Bana kalsa ben de Boyang'a gitmezdim."

Kitay ellerini havaya kaldırdı. "O zaman—"

"Bu, stratejiyle alakalı değil. Gururla alakalı. Hesperyalılara geri adım atmayacağımızı göstermek için. Ve Jinzha söz konusuysa, kendini babama kanıtlamak için."

"Olaylar hep babana çıkıyor," diye mırıldandı Kitay. "İkinizin de yardıma ihtiyacı var."

"O zaman bunu Jinzha'ya söyle," dedi Rin. "Aptalca davrandığını söyle."

"O tartışmanın iyi sonuçlanma ihtimali yok," dedi Nezha. "Jinzha ne isterse ona karar veriyor. Sence ona karşı çıkabilir miyim?"

"*Sen* de karşı çıkamazsan," dedi Kitay, "sıçtık."

Bir saat sonra çarklar gıcırdayarak dönüyor, Cumhuriyet Donanması sıradağların arasından ilerliyordu.

"Yukarı bak." Kitay, Rin'in kolunu dürttü. "Bu sana normal görünüyor mu?"

Önce dağların ardından güneş doğuyor gibi göründü, ışıklar çok parlaktı. Parlayan nesneler yükseldiğinde Rin, bunların geceyi açan çiçeklerle dolu bir arazi gibi aydınlatan fenerler ol-

duğunu gördü. Balonlardan uzun kurdeleler sarkıyor, yerden kolayca okunan bir mesaj sergiliyordu.

Teslim olmak dokunulmazlık demek.

"Bunun işe yarayacağını mı düşündüler cidden?" diye sordu Rin eğlenmişti. "Bu, 'Gidin lütfen,' diye bağırmak gibi."

Ama Kitay gülümsemiyordu. "Bunun propaganda olduğunu sanmıyorum. Dönmemiz lazım."

"Ne yani, birkaç fener yüzünden mi?"

"Fenerlerin anlamı yüzünden. Onları yakanlar her kimse bizi orada bekliyor. Donanmayla yarışacak cephaneleri yoktur muhtemelen ama kendi bölgelerinde savaşıyorlar ve o nehri tanıyorlar. Kimbilir ne zamandır gözlüyorlardır." Kitay en yakındaki askere döndü. "Atış yapabiliyor musun?"

"Herkes kadar," dedi Asker.

"Güzel. Şunu görüyor musun?" Kitay diğerlerinden biraz uzakta süzülen bir feneri işaret etti. "Onu vurabilir misin? Ne olacağını görmek istiyorum."

Askerin kafası karışmış gibiydi ama söyleneni yaptı. İlk atışı ıskaladı ama ikinci oku tutturdu. Fener patlayıp nehre doğru kıvılcımlar ve kömür yağdırdı.

Rin yere yapıştı. Patlama böyle ufak, zararsız görünümlü bir fener için fazla gürültülüydü. Uzun süre devam etti – fener, havai fişekler gibi birbirini tetikleyen birçok küçük bombayla doldurulmuş olmalıydı. Rin nefesini tutup kıvılcımların diğer fenerleri tetiklememesini umarak patlamaları izledi. Böyle bir şey zincirleme patlama başlatıp kayalıkları alev duvarına çevirebilirdi.

Ama diğer fenerler etkilenmedi –ilki diğerlerinden çok uzakta patlamıştı– ve sonunda patlamalar yavaşlamaya başladı.

Ortalık tamamen durulunca, "Demiştim," dedi Kitay. Yerden kalktı. "Gidip Jinzha'ya rota değiştirmemiz gerektiğini söylemeliyiz."

Filo, akarsuyun ikincil kanallarından birinde ilerleyip sivri kayalıkların arasındaki dar bir geçide girdi. Bu, yolculuklarını bir hafta uzatacaktı ama öbür kanala girip yanmaktan iyiydi.

Rin gri kayaları dürbünüyle inceledi, düşmanların saklanabileceği oyukları ve çıkıntıları buldu ama hareket görmedi. Fener de yoktu. Geçit terk edilmiş gibiydi.

"Henüz güvende değiliz," dedi Kitay.

"İki nehre de tuzak kurduklarını mı düşünüyorsun?"

"Yapmış olabilirler," dedi Kitay. "*Ben* yapardım."

"Ama görünürde hiçbir şey yok."

Hava bir patlamayla sarsıldı. Birbirlerine bakıp pruvaya koştular.

Filonun önündeki süpürücü alev almıştı.

Bir patlama daha yankılandı. İkinci bir gemi patladı ve parçaları öyle yükseğe uçtu ki *Balıkçıl*'ın güvertesine kadar ulaştı. Jinzha, *Kızkuşu*'nın bir parçası kafasını direğe mıhlamak üzereyken kendini yere attı.

"Çökün!" diye kükredi. "Herkes yere yatsın!"

Söylemesine gerek yoktu – patlama, yüz metre ötede olmasına rağmen *Balıkçıl*'ı şiddetli bir deprem gibi sarsıp güvertedeki herkesi yere yıkmıştı.

Rin elinde dürbünle güvertenin kenarına doğru süründü. Parmaklıklardan uzanıp etrafı inceledi ama tek gördüğü kayalıklardı. "Burada kimse yok."

"Bunlar füze değil," dedi Kitay. "Havada ısı parlamasını görürdük."

Haklıydı – patlamaların kaynağı havadan değildi, güverteden de ateşlenmiyorlardı. Filonun etrafındaki suyun kendisi yanardağ gibi patlıyordu.

Balıkçıl'a kaos hâkim oldu. Okçular, var olmayan düşmanlara ateş açmak için üst güverteye çıktı. Jinzha sesi kısılana dek, diğer gemilere geri dönmelerini bağırdı. *Balıkçıl*'ın çarkları ters yöne delicesine dönmeye başladı, kaplumbağa gemiyi kanalda geri götürüyorlardı ki *Sutavuğu*'na çarptılar. Çıldırmış gibi sallanan bayraklarla işaretleştikten sonra filo nihayet kanalda gerilemeye başladı.

Yeterince hızlı ilerleyemiyorlardı. Sudaki her neyse bir tür zincirleme reaksiyon mekanizmasıyla tetikleniyor olmalıydı çünkü bir an sonra bir süpürücü daha patladı, sonra bir tane daha. Rin suyun altında başlayan patlamaları *görebiliyordu*, kötücül bir hat gibi her biri bir sonrakini tetikliyor, *Balıkçıl*'a yaklaştıkça yaklaşıyordu.

Nehirden koca bir öbek su yükseldi. Rin önce bunun patla-

malardan kaynaklandığını sandı ama su tersine bir girdap gibi dönerek yükselmeye devam etti ve savaş gemilerini çevreleyecek kadar genişleyip merkez noktasında *Grifon* olan bir koruma halkası oluşturdu.

"Ne sikim," dedi Kitay.

Rin pruvaya fırladı.

Nezha, *Grifon*'un direğinin dibinde dikiliyordu, kollarını bir şeye uzanır gibi su kulesine doğru kaldırmıştı.

Göz göze geldiler ve Rin'in kalbi tekledi.

Nezha'nın gözleri okyanus mavisine dönmüştü – Feylen'in ürkütücü açık mavi bakışları gibi değil, antika mücevherler gibi kobalt mavisiydi.

"Sen de mi?" diye fısıldadı Rin.

Koruyucu dalganın ardında patlamaları gördü, turuncu, kırmızı ve sarı ışıklar çakıyordu. Suda kırılarak öfkeyle çizilmiş bir resim gibi görünüyorlardı. Şarapneller su duvarına yakalanmış, zamanda donup kalmış gibiydi. Etraflarında sağır edici bombalar patlarken su uzun süre havada sabit durdu. Nezha güvertede yığılıp kaldı.

Dalga serbest kalıp Cumhuriyet Donanması'nın perişan kalıntılarını sırılsıklam etti.

Rin, *Grifon*'a gitmeliydi.

Koca dalga Nezha'nın gemisiyle *Balıkçıl*'ı birbirine çarpmıştı. Güvertelerinin arasında ufacık bir boşluk vardı. Rin koşarak hız kazanıp *Grifon*'un güvertesine zıpladı, kayarak durdu ve Nezha'nın hareketsiz bedeninin yanına koştu.

Nezha'nın yüzünün rengi çekilmişti. Zaten teni porselen beyazıydı ama şimdi şeffaf gibiydi, yara izleri mavi damarların üzerinde çatlamış cam gibi görünüyordu.

Rin onu oturttu. Nefes alıyordu, göğsü inip kalkıyordu ama gözleri kapalıydı ve Rin ona soru sorduğunda yalnızca başını sallıyordu.

"Acıyor." Sonunda anlaşılır bir kelime – Nezha, Rin'in kollarında kıvrandı, kendi sırtına uzanmaya çalıştı. "*Acıyor...*"

"Burası mı?" Rin elini Nezha'nın beline koydu.

Nezha başını salladı. Sonra aniden bir çığlık attı.

Rin arkadaşının gömleğini çıkarmaya çalıştı ama Nezha kollarında çırpınıp duruyordu, bu yüzden bıçağını çıkarıp gömleği kesti. Elleriyle çıplak sırtını kontrol etti. Nefesi kesildi.

Nezha'nın sırtında bir omzundan diğerine uzanan, Yin Hanesi'nin mavi ve gümüş renklerinde bir ejderha dövmesi vardı. Rin bunu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu ama zaten daha önce Nezha'yı çıplak gördüğünü de hatırlamıyordu. Mugenli General'in baltasının sırtına saplandığı yerdeki yara izini görebiliyordu. Ama şimdi yara tenine damgalanmış gibi kıpkırmızı parlıyordu. Bunu hayal edip etmediğini anlayamadı ama sanki ejderha parmaklarının altında kıpırdanıyor, teninde oynaşıyordu.

"Zihnimde." Nezha acı dolu bir çığlık daha attı. "Bana... *siktir*, Rin..."

Rin aniden acıma hissiyle doldu, boğazında safranın yükseldiğini hissetti.

Nezha usulca inledi. "Zihnimde..."

Nasıl hissettiğini biliyordu.

Nezha onu şaşırtan bir güçle bileklerini yakaladı. "Öldür beni."

"Yapamam," diye fısıldadı Rin.

Onu öldürmek *istiyordu*. Tek isteği acısına son vermekti. Onu böyle görmeye, sonu gelmeyen çığlıklarını duymaya dayanamıyordu.

Ama kendini asla affedemezdi.

"Sorunu ne?" Jinzha gelmişti. Nezha'ya, Rin'in daha önce yüzünde hiç görmediği bir endişe ifadesiyle bakıyordu.

"Bir tanrı," dedi. Emindi. Nezha'nın zihninde neler olup bittiğini biliyordu çünkü bunu yaşamıştı. "Bir tanrıyı çağırdı ve tanrı gitmiyor."

Ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Etrafında patlayan donanmayı gören Nezha *Grifon*'u korumak istemişti. Ne yaptığının farkında olmayabilirdi. Sadece dalgaların yükselip alevleri dindirmesini istediğini hatırlıyor olabilirdi. Ama bir tanrı cevap verip istediğini yapmıştı ve şimdi zihnini geri alamıyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?" Jinzha yanına eğilip Nezha'yı kollarından almaya çalıştı ama Rin bırakmadı.

"Çekil."

"Ona dokunma," diye hırladı Jinzha.

Rin onun eline vurdu. "Bunun ne olduğunu biliyorum ve ona yardım edebilecek tek kişi benim, o yüzden hayatta kalmasını istiyorsan *geri çekil.*"

Jinzha dediğini yapınca şaşırdı.

Nezha inleyerek kollarında çırpınıyordu.

"O zaman ona yardım et," diye yalvardı Jinzha.

Deniyorum, diye düşündü Rin. Kendini sakinleşmeye zorladı. Aklına işe yarayacak tek bir şey geliyordu. Bu bir tanrıysa –ki Rin öyle olduğuna neredeyse emindi– sesini susturmanın tek yolu Nezha'nın zihnini kapatıp ruhlar âlemiyle bağlantısını kesmekti.

"Odama birini yolla," dedi Jinzha'ya. "Kamara üç. Yerdeki ikinci döşeme tahtasını kaldırıp orada saklı şeyi getirsin. Anladın mı?"

Jinzha başıyla onayladı.

"O zaman acele et."

Jinzha ayağa kalkıp emirler yağdırdı.

"Çık git." Nezha kıvranıyor ve mırıldanıyordu. Kürekkemiklerini tırmalıyor, tırnaklarını etine batırıp kanatıyordu. "Çık git – *çık git!*"

Rin ellerini tutup sırtından çekti. Nezha ellerini zorla kurtardı. Çırpınırken eli Rin'in çenesine vurdu. Rin'in bir an görüşü karardı.

Nezha dehşete düştü. "Özür dilerim." Küçülmeye çalışıyor gibi kendi omuzlarını kavradı. "Çok özür dilerim."

Rin bir inleme duydu. Güverteden geliyordu. Gemi hafifçe hareket ediyordu. Rin başını kaldırdı ve midesi kasıldı. Dalgalar kabarıyor, *Grifon*'u avucuna alıp sıkacak bir el gibi uzanıyordu. Direkten de yükseğe çıkmışlardı.

Nezha kontrolü tamamen kaybedebilirdi. Hepsini boğabilirdi.

"Nezha." Yüzünü ellerine aldı. "Bana bak. Lütfen, bana bak. *Nezha.*"

Ama Nezha onu dinlemiyor ya da dinleyemiyordu. Bir anlığına yerine gelen bilinci yine gitmişti ve Rin'in tek yapabildiği, kendini tırmalamaması için onu sıkı sıkı tutmaktı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ayak sesleri duydu.

"Al," dedi Jinzha paketi eline tutuşturarak. Rin, Nezha'nın göğsüne tırmandı, kollarını dizleriyle sıkıştırıp tuttu ve paketi dişleriyle açtı. Afyon parçaları güverteye döküldü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jinzha.

"Kapa çeneni." Rin iki parçayı alıp elinde sımsıkı tuttu.

Şimdi? Piposu yoktu. Afyonu yakıp dumanını solutmak için ateş çağıramazdı ve ateş yakmak çok uzun sürerdi, güvertedeki her şey sırılsıklamdı.

Ama afyonu bedenine *bir şekilde* sokmalıydı.

Aklına başka şey gelmedi. Afyon parçacıklarını avucunda yuvarlayıp Nezha'nın ağzına tepti. Nezha öksürerek çırpındı. Rin oğlanın çenesini sıkı sıkı tuttu, ağzını açtı ve yutana dek afyon parçalarını boğazına itti.

Kollarını tutup üstüne eğilerek bekledi. Bir dakika geçti. İki dakika. Nezha hareket etmeyi bıraktı. Gözleri geriye doğru kaydı ve nefes almayı kesti.

"Onu öldürebilirdin," dedi geminin doktoru.

Rin, Dr. Sien'i *Karabatak*'tan tanıdı. Lusan'dan sonra Vaisra'yla ilgilenen oydu ve Yin Hanesi'ne bakma yetkisi olan tek kişi gibiydi.

"Ona karşı bir şeyiniz olacağını düşündüm," dedi.

Duvara yaslanmıştı, bitkindi. Nezha'nın kamarasında kalmasına ses çıkarılmadığına şaşırmıştı ama Jinzha çıkarken başıyla selam vermekle yetinmişti.

Nezha aralarındaki yatakta hareketsiz yatıyordu. Çok kötü görünüyordu, beti benzi atmıştı ama nefes alıyordu. Göğsünün her hareketinde Rin biraz daha rahatlıyordu.

"Elimizde olduğu için şanslısın," dedi Dr. Sien. "Nasıl bildin?"

"Neyi?" diye temkinle sordu Rin. Dr. Sien, Nezha'nın şaman olduğunu biliyor muydu? *Herhangi biri* biliyor muydu? Jinzha kesinlikle şaşırmış gibiydi. Nezha'dan başka bilen var mıydı?

"Ona afyon vermen gerektiğini," dedi Dr. Sien.

Bu ona hiçbir ipucu vermedi. Yarı doğru bir cevap verdi. "Bu hastalığı daha önce gördüm."

"Nerede?" diye sordu merakla.

"Hı." Rin omuz silkti. "Şey, güneyde. Afyon orada yaygın bir ilaç."

Dr. Sien hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ejderha Savaş Lordu'nun oğullarına bebeklikten beri bakarım. Nezha'nın bu hastalığı hakkında bir bilgim yoktu, sadece bazen acı çektiğini ve afyonun iyi geldiğini söylediler. Sebebini Vaisra ve Saikhara biliyor mu, bilmem."

Rin, Nezha'nın uyuyan yüzünü inceledi. Çok huzurlu görünüyordu. İçinden saçını alnından çekmek geldi. "Ne zamandır hasta?"

"Nöbet geçirmeye on iki yaşında başladı. Büyüdükçe sıklığı azaldı ama bu yıllardır gördüğüm en kötüsüydü."

Nezha çocukluğundan beri şaman mı? diye merak etti Rin. Neden ona söylememişti? Ona güvenmiyor muydu?

"Artık risk yok," dedi Dr. Sien. "Yalnızca uyuması gerek. Beklemene gerek yok."

"Sorun değil. Bekleyeceğim."

Dr. Sien huzursuz göründü. "General Jinzha'nın—"

"Jinzha kardeşinin hayatını kurtardığımı biliyor. İzin verir, vermezse götlük etmiş olur."

Dr. Sien onunla tartışmadı. Adam kapıyı kapattıktan sonra Rin, Nezha'nın yatağının yanına, yere kıvrılıp gözlerini kapattı.

Birkaç saat sonra Nezha'nın kıpırdandığını duydu. Doğrulup gözlerini ovaladı ve yanına çöktü. "Nezha?"

"Hımmm." Nezha olan biteni anlamaya çalışarak tavana bakıyordu.

Rin parmağının arkasıyla Nezha'nın yanağına dokundu, derisi tahmin ettiğinden daha yumuşaktı. Yara izleri beklediği gibi çıkıntılı değil, dövme gibi pürüzsüzdü.

Gözleri o güzel kahverengi tonuna dönmüştü. Rin, kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark etti, koyu renkli ve Venka'nınkinden bile dolgundu. *Adil değil bu*, diye düşündü. Nezha hep çok güzeldi.

"Nasılsın?" diye sordu.

Nezha birkaç kez göz kırpıp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Rin yine denedi. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Nezha'nın gözleri odada dolandıktan sonra zorlanarak Rin'e odaklandı. "Evet."

Rin sorularını daha fazla tutamadı. "Ne olduğunu anlıyor musun? Bana neden söylemedin?"

Nezha yalnızca gözlerini kırptı.

Rin kalbi deli gibi çarparak eğildi. "Sana yardımcı olabilirdim. Ya da... ya da sen bana yardımcı olabilirdin. Bana söylemeliydin."

Nezha'nın nefesi hızlandı.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu tekrar.

Nezha anlaşılmaz bir şey mırıldandı. Gözleri kapandı.

Rin neredeyse onu tutup sarsacaktı. Cevap almak istiyordu.

Derin bir nefes aldı. *Kes şunu.* Nezha sorguya çekilecek hâlde değildi.

Onu konuşmaya zorlayabilirdi. Daha çok üstelese, gerçeği söylemesi için bağırsa belki ona her şeyi anlatırdı.

Ama bu, afyonun etkisi altında açığa çıkmış bir sır olurdu ve Rin, reddedemeyecek hâldeyken onu zorlamış olurdu.

Bunun için ondan nefret eder miydi?

Yarı bilinçliydi. Hatırlamayabilirdi bile.

Aniden kendinden tiksindi. Hayır... hayır ona bunu yapmazdı. Yapamazdı. Cevaplarını başka türlü alırdı. Şimdi zamanı değildi. Ayağa kalktı.

Nezha gözlerini açtı. "Nereye gidiyorsun?"

"Dinlenmen lazım," dedi.

Nezha yatakta döndü. "Hayır... gitme..."

Rin kapıda durdu.

"Lütfen," dedi Nezha. "Kal."

"Peki," dedi Rin ve yanına döndü. Nezha'nın elini tuttu. "Buradayım."

"Bana ne oluyor?" diye mırıldandı Nezha.

Rin, Nezha'nın elini sıktı. "Yalnızca gözlerini kapat, Nezha. Biraz daha uyu."

Donanmanın kalıntıları sonraki üç gün boyunca bir koyda durdu. Birliklerin yarısının yanıklarının tedavi edilmesi gerekiyordu ve çürük et kokusu o kadar yoğunlaşmıştı ki adamlar suratlarına, gözleri hariç her yerlerini kapatacak bezler bağlıyordu. Sonunda Jinzha, morfin ve ilaçların sadece kurtulma şansı olanlara verilmesi kararını aldı. Kalanı, hareket etmeyi bırakana dek çamura yüzüstü yatırıldı.

Ölülerini gömecek vakitleri yoktu, o yüzden tamir edilemeyen gemilerin parçalarıyla bir yığın yapıp hepsini yaktılar.

"Ne kadar stratejik," dedi Kitay. "İmparatorluk'un iyi gemi ahşabını ele geçirmesini istemeyiz."

"Böyle olmak zorunda mısın?" diye sordu Rin.

"Jinzha'yı övüyorum."

Rahibe Petra askerler merakla etrafında toplanırken yanan cesetlerin önünde durup akıcı ve tekdüze Nikaracasıyla rahmet duası okudu.

"Yaşarken Kaos'la harap olmuş bir dünyada yaşadınız ama ruhlarınızı iyi bir amaca sundunuz," dedi. "Düzensiz bir diyara düzen getirmeye çalışırken göçtünüz. Şimdi dinlenme zamanı. Yaratan'a ruhlarınıza merhamet göstermesi için dua ediyorum. Onun herkesi kapsayan ve koşulsuz olan derin sevgisini tatmanız için dua ediyorum."

Sonra Rin'in anlamadığı bir dilde bir şeyler söylemeye başladı. Hesperyacaya benziyordu –Rin başka şekil almalarından önce kelimelerin köklerini neredeyse tanıyordu– ama bu daha antik bir dildi, yüzyılların tarihi ve dini amacıyla ağırlaşmıştı.

"Sizinkiler ölünce ruhların nereye gittiğine inanıyor?" diye mırıldandı Rin sessizce Augus'a.

Augus soruya şaşırmış gibiydi. "Yaratan'ın diyarına, tabii ki. Sizinkiler nereye gittiğini düşünüyor?"

"Hiçbir yere," dedi Rin. "Hiçliğe geri dönüyoruz."

Nikara bazen öbür dünyadan bahsederdi ama bu inançtan ziyade bir halk destanıydı. Kimse karanlık dışında bir yere gideceğine inanmıyordu.

"Bu imkânsız," dedi Augus. "Yaratan ruhlarımızı kalıcı olarak yaratır. Barbar ruhlarının bile değeri vardır. Öldüğümüzde onları yeniden şekillendirip kendi âlemine götürür."

Rin merakını bastıramadı. "Onun âlemi nasıl bir yer?"

"Çok güzel," dedi Augus. "Kaos olmayan bir yer; acı, hastalık veya ıstırap yok. Bu dünyada yaratmaya çalıştığımız mükemmel düzene sahip bir krallık."

Rin, konuşurken Augus'un yüzündeki umut dolu parıltıyı gördü ve söylediği her kelimeye inandığını anladı.

Şimdi Hesperyalıların niye dinlerine bu kadar bağlı olduğunu anlıyordu. İşgal sırasında çok kişiyi kendi dinlerine döndür-

müş olmalarına şaşmamalıydı. Bu yaşamın sonunda daha iyi bir yaşam olduğunu, umursamaz bir evrende yok olmak yerine bu dünyada erişemediğin zevklere ulaşacağını bilmek ne rahatlatıcı olurdu. Dünyada düzen olması gerektiğini ama olmazsa da bir gün telafi edileceğini bilmek rahatlatıcı olmalıydı.

Bir dizi kaptan ve general cenaze ateşinin önünde duruyordu. Nezha da onların yanındaydı, bir bastondan güç alarak yürüyordu. Rin onu iki gündür ilk defa görüyordu.

Yanına yaklaştığında Nezha uzaklaşmaya başladı. Rin ona seslendi. Nezha duymamış gibi yaptı. Rin ileri atıldı –Nezha bu hâlde ondan hızlı koşamazdı– ve bileğini yakaladı.

"Kaçmayı bırak," dedi Rin.

Gergin bir tavırla, "Kaçmıyorum," dedi Nezha.

"O zaman konuş benimle. Nehirde ne gördüğümü anlat."

Nezha'nın gözleri etrafı taradı, onları duyabilecek biri var mı diye kontrol etti. Sesini alçalttı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme. Ne yaptığını gördüm. Şamansın!"

"Rin, kapa çeneni."

Rin, Nezha'nın bileğini bırakmadı. "Suyu istediğin gibi kontrol ettin. Senin yaptığını *biliyorum.*"

Nezha gözlerini kıstı. "Hiçbir şey görmedin ve kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin—"

"Sırrını Petra'ya anlatmayacağım, eğer sorduğun buysa," dedi Rin. "Ama *bana* neden yalan söylediğini anlamıyorum."

Nezha cevap vermeden dönüp hızla topallayarak uzaklaştı. Rin onu yanmış bir yük gemisinin arkasına kadar takip etti. Sorularına hâkim olamadı. "Sinegard'da mı öğrendin? Jun biliyor mu? Ailende başka şaman var mı?"

"Rin, kes—"

"Jinzha bilmiyor, onun farkındayım. Annen biliyor mu? Ya Vaisra? O mu öğretti?"

"*Ben şaman değilim!*" diye bağırdı.

Rin istifini bozmadı. "Aptal değilim. Ne gördüğümü biliyorum."

"O zaman kendi sonuçlarına var ve soru sormayı kes."

"Bunu neden saklıyorsun?"

Nezha acı çekiyor gibiydi. "Çünkü istemiyorum."

"Suyu kontrol edebiliyorsun! Kendi başına bu savaşı kazanmamızı sağlayabilirdin!"

"O kadar kolay değil. Öylece—" Başını salladı. "Ne olduğunu gördün. Kontrolü almaya çalışıyor."

"Tabii ki çalışıyor. Bizim ne yaşadığımızı sanıyorsun? Kontrol etmeyi öğren öyleyse. Ona hâkim olmayı, istediğini yaptırmayı—"

"*Senin* yaptığın gibi mi?" dedi alayla. "Ruhsal bir hadım gibisin."

Rin'in dikkatini dağıtmaya çalışıyordu ama işe yaramadı. "Ve ateşi geri almak için cinayet bile işleyebilirdim. Zor olduğunu biliyorum, tanrılar nazik değil ama onları kontrol *edebilirsin*. Sana yardım edebilirim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun, o yüzden sus—"

"Ama korkuyorsan ki bu geçerli bir sebep değil çünkü sen burada kendine acımakla meşgulken insanlar ölüyor—"

"*Sus* dedim!"

Eli geminin gövdesini yarıp geçti, Rin'in başından iki santim uzaktaydı. Rin irkilmedi. Kalbi delicesine çarpmıyormuş gibi yavaşça başını çevirdi.

"Iskaladın," dedi sakince.

Nezha elini çekti. Eklemlerinde kan damlaları belirdi.

Rin korkmalıydı ama Nezha'nın yüzünde öfke kırıntısı bulamadı. Yalnızca korku vardı.

Rin'in korkuya saygısı yoktu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Nezha.

"İnan bana," dedi Rin dudağını bükerek. "İstesen de yapamazsın."

BÖLÜM 20

"Sana bir bilmece," dedi Kitay. "Gemilerin etrafında su yükseliyor, gemilerin gövdesinde delikler açılıyor ama suyun üstünde patlama görmüyoruz. Milis bunu nasıl yapıyor?"

"Açıklamak üzere olduğunu düşünüyorum."

"Hadi, Rin. Eğle beni."

Rin, Kitay'ın masasındaki şarapnellerle oynadı. "Gizlenmiş okçular olabilir. Oklarının uçlarında füzeler vardır."

"Ama bunu neden yapsınlar? Güverte, gövdeden daha zayıf bir hedef. Ve füzelerin patlaması için yanmaları lazım, o zaman da onları görürdük."

"Belki de ısı parlamasını gizlemenin yolunu bulmuşlardır," dedi Rin.

"Belki," dedi Kitay. "Ama o zaman neden zincirleme reaksiyon olsun? Neden doğrudan *Balıkçıl* veya kule gemilerini hedef almak yerine süpürücülerle başlasınlar?"

"Bilmiyorum. Korkutmak için?"

"Bu aptalca," diye geçiştirdi Kitay. "Sana bir ipucu: Patlayıcılar zaten sudaydı. O yüzden görmedik. Gerçekten su altındalardı."

Rin iç çekti. "Bunu nasıl yapacaklar, Kitay? Neden bana cevabı söylemiyorsun?"

"Hayvan bağırsağı," dedi neşeyle. Masanın altından iğrenç, şeffaf bir boru çıkardı, içine ince bir fünye yerleştirmişti. "Tamamen su geçirmezler. Daha uzun olduğu için inek bağırsağı kullandıklarını düşünüyorum ama herhangi bir hayvanın bağırsağını kullanabilirlerdi çünkü fünyeyi yanacak kadar kuru tutması yeterli. Sonra da yavaş yanan bobinler bir yere çarptığında fünyeyi ateşleyecek şekilde ayarlıyorlar. Havalı, değil mi?"

"Domuz mideleri gibi."

"Gibi. Ama onlar zamanla yıpranması için tasarlanmıştı. Bunlarsa iyi mühürlendiyse bobinlerin yanma hızına bağlı olarak fünyeyi günlerce kuru tutabilir."

"İnanılmaz." Rin gözlerini bağırsaklara dikip bunun ne anlama geldiğini düşündü. Mayınlar çok zekiceydi. Milis, Cumhuriyet Donanması'nın bir yerden geçeceğine emin olduğu sürece orada olmadan savaşı kazanabilirdi.

Milis bu teknolojiyi ne zaman geliştirmişti?

Ve buna sahiplerse herhangi bir nehir güvenli miydi?

Kapı sertçe açıldı. Jinzha elinde bir parşömenle içeri daldı. Hâlâ bastonla yürüyen Nezha da peşindeydi. Rin'le göz göze gelmedi.

"Merhaba, efendim." Kitay ona neşeyle bir inek bağırsağı salladı. "Sorununuzu çözdüm."

Jinzha iğrenmişti. "O ne?"

"Su mayınları. Filoyu böyle patlattılar." Kitay incelemesi için bağırsağı uzattı.

Jinzha yüzünü buruşturdu. "Sana inanıyorum. Nasıl etkisiz hâle getireceğimizi de buldun mu?"

"Evet, su geçirmez kılıfı delersek kolay. Zor olan mayınları bulmak." Kitay çenesini sıvazladı. "Gemide deneyimli dalgıç yoktur herhalde."

"Onu ben hallederim." Jinzha parşömeni Kitay'ın masasına yaydı. Fare Vilayeti'nin haritasıydı, yakındaki bir gölü kırmızı mürekkeple işaretlemişti. "Boyang'a saldırı planı hazırlamanı istiyorum. Elimizdeki tüm istihbarat bu kadar."

Kitay eğilip haritayı inceledi. "Bu bahar saldırısı için mi?"

"Hayır. Oraya ulaşır ulaşmaz saldıracağız."

Kitay iki kez gözlerini kırptı. "Boyang'ı hasarlı donanmayla almayı düşünüyor olamazsınız."

"Donanmanın dörtte üçü işler hâlde. Kaybettiklerimiz süpürücülerdi—"

"Ya savaş gemileri?"

"Zamanında tamir edebiliriz."

Kitay parmaklarını masaya vurdu. "O gemileri kullanacak adamınız var mı peki?"

Jinzha sinir olmuştu. "Birlikleri baştan düzenledik. Yeter."

"Öyle diyorsanız." Kitay, Jinzha'nın çiziktirdiklerine bakarak başparmağının tırnağını çiğnedi. "Ufak bir sorunumuz daha var."

"Neymiş o?"

"Boyang Gölü tuhaf bir doğal oluşum—"

"Sadede gel," dedi Jinzha.

Kitay parmağını haritada gezdirdi. "Genellikle göl seviyeleri yazın azalıp kışın artar. Bu da bizimki gibi derin gövdeli bir geminin işine gelir. Ama Boyang, Tianshan Dağı'ndan besleniyor ve kışın—"

"Tianshan donuyor," diye fark etti Rin.

"Yani?" diye sordu Jinzha. "Bu, göl hemen boşalıyor demek değil."

"Hayır ama su seviyesi her gün düşüyor demek," dedi Kitay. "Göl sığlaştıkça savaş gemilerinin, özellikle Deniz Şahinleri'nin hareket kabiliyeti azalacak. Mayınlar bizi oyalamak için olmalı."

"Öyleyse ne kadar vaktimiz var?" diye üsteledi Jinzha.

Kitay omuz silkti. "Kâhin değilim. Gölü görmem gerek."

"Sana değmez demiştim." Nezha ilk defa konuştu. "Hâlâ şansımız varken güneye dönelim."

"Dönüp ne yapacağız?" diye sordu Jinzha. "Saklanacak mıyız? Kaçacak mıyız? Babama kuyruğumuzu kıstırıp kaçtık mı diyeceğiz?"

"Hayır. Aldığımız bölgeleri anlatacağız. Aramıza kattığımız adamları. Kendimizi toparlayıp savaşa güçlenmiş olarak döneceğiz."

"Şimdi de güçlüyüz."

"Tüm İmparatorluk Donanması o gölde bizi bekliyor olacak!"

"O zaman gölü onlardan alırız," diye hırladı Jinzha. "Savaşmaktan korktuğumuz için babamıza kaçmayacağız."

Ortada bir tartışma yok, diye düşündü Rin. Jinzha kararını vermişti ve ona karşı çıkan herkesi tersleyecekti. Nezha –küçük kardeşi, rütbesi düşük kardeşi– fikrini değiştiremezdi.

Jinzha'nın bunu ne kadar istediği yüzünden okunuyordu. Rin bunun nedenini de anlıyordu. Boyang'da alınacak bir zafer bu savaşı bitirebilirdi. Hesperyalıların istediği zafer kanıtı bu olabilirdi. Jinzha'nın son birkaç yenilgisini telafi edebilirdi.

Daha önce de böyle bir komutan tanımıştı. Kemikleri –kül olmadıysa eğer– Omonod Körfezi'nin dibindeydi.

"Birliklerin egondan daha değerli değil mi?" diye sordu Rin. "Sırf küçük düştün diye bizi ölüme mahkûm etme."

Jinzha ona bakmadı bile. "Sana konuşma yetkisi verdim mi?"

"Haklı," dedi Nezha.

"Seni uyarıyorum, kardeşim."

"Doğru söylüyor," dedi Nezha. "Başkasının haklı olmasından korktuğun için dinlemiyorsun bile."

Jinzha hışımla yanına gidip Nezha'ya tokat attı.

Tokadın sesi odada yankılandı. Rin ve Kitay donakaldılar. Nezha'nın başı yana dönüp öyle kaldı. Yavaşça elini yanağına götürdü, yara izlerinin üstüne bir kırmızılık yayıldı. Göğsü inip kalktı; öyle şiddetli nefes alıyordu ki Rin onun karşılık vereceğine emindi. Ama hiçbir şey yapmadı.

"Şimdi yola çıkarsak Boyang'a zamanında ulaşabiliriz," dedi Kitay hiçbir şey olmamış gibi.

"O zaman bir saate yelken açıyoruz." Jinzha, Kitay'a işaret etti. "Ofisime gel. Amiral Molkoi sana devriye raporlarını versin. Akşama kadar saldırı planlarını istiyorum."

"Ah, harika," dedi Kitay.

"Ne dedin?"

Kitay doğruldu. "Evet, efendim."

Jinzha odadan çıkıp gitti. Nezha kapıda durdu, kalmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışır gibi gözleri Rin'le Kitay arasında gidip geldi.

"Abin delirmek üzere," dedi Rin.

"Kapa çeneni," dedi Nezha.

"Bunu daha önce de gördüm," dedi. "Komutanlar baskı altında deliriyor. İnsanları öldürtecek kararlar alıyorlar."

Nezha ona aşağılayıcı bir bakış attı, bir an için Jinzha'nın ikizi gibi göründü. "Abim, Altan değil."

"Emin misin?"

"Ne dersen de," dedi Nezha. "En azından biz, Speerlı pislikler değiliz."

Rin o kadar şaşırdı ki cevap veremedi. Nezha kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Kitay ıslık çaldı. "Âşık kavgası mı?"

Rin'e birden ateş bastı. Kitay'ın yanına oturup dana bağırsağıyla oyalandı. "Öyle bir şey."

"Bir kıymeti varsa eğer, ben senin Speerlı pislik olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Bundan bahsetmek istemiyorum."

"İstersen söyle." Kitay omuz silkti. "Ayrıca, Jinzha'yla konuşurken biraz daha dikkatli olmak isteyebilirsin."

Rin yüzünü buruşturdu. "Ah, farkındayım."

"Öyle misin? Yoksa masada yerin olmamasından *memnun* musun?"

"Kitay..."

"Sen Sinegard'da eğitim almış bir şamansın. Piyade eri olmaman lazım, bundan çok daha iyisin."

Bu tartışmadan bıkmıştı. Konuyu değiştirdi. "Boyang'da ciddden şansımız var mı?"

"Çarkları ölesiye çevirirsek. Eğer İmparatorluk Ordusu en ılımlı tahminlerin iddia ettiği gibi zayıfsa." Kitay iç çekti. "Gök ve yıldızlar bizden yana olur ve senin şu Panteon'undaki tüm tanrılar bizi kutsarsa."

"Yani hayır."

"Gerçekten bilmiyorum. Çok fazla değişken var. Donanmanın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyoruz. Taktiklerini bilmiyoruz. Suda mücadele konusunda muhtemelen biz daha güçlüyüz ama onlar daha uzun süredir orada olacak. Gölü tanımış olacaklar. Nehirlere tuzak kuracak zamanları olacak. Bize karşı bir planları olacak."

Rin haritayı inceleyip bir kaçış yolu aradı. "O zaman geri mi çekileceğiz?"

"Artık çok geç," dedi Kitay. "Jinzha bir konuda haklı: Başka seçeneğimiz yok. Kışı geçirecek malzememiz yok ve Arlong'a kaçmayı başarsak da tüm zaferlerimiz boşa çıkar—"

"Birkaç ay Koç Vilayeti civarında takılamaz mıyız? Arlong'dan malzeme isteriz?"

"Daji'ye bütün kış donanma oluşturma vakti mi verelim? Bu noktaya kadar gelebilmemizin tek sebebi şimdiye dek İmparatorluk'un donanmasının iyi olmaması. Daji'nin adamları fazla ama bizim gemilerimiz var. Dengede olmamızın tek sebebi bu. Daji'ye üç ay verirsek işimiz biter."

"Hesperya savaş gemileri şimdi çok işimize yarardı," diye mırıldandı Rin.

"İşin özü de o." Kitay çekinerek ona baktı. "Jinzha götlük ya-

pıyor ama onu anlıyorum. Tarcquet omzunun üstünden her hareketini izlerken zayıf görünme şansı yok. Cüretkâr görünmeli. Babasının söz verdiği harika lider olmalı. Ve biz de onunla ilerleyeceğiz çünkü başka seçeneğimiz yok."

"Kaçınız yüzme biliyor?" diye sordu Jinzha.

Tutsaklar kaygan güvertede süklüm püklüm dizilmiş, sağanak yağmurla sırılsıklam olmuş hâlde başlarını eğmişti. Jinzha güvertede volta atıyordu, önlerinde durduğunda tutsaklar irkiliyordu. "Elinizi kaldırın. Kim yüzebiliyor?"

Tutsaklar tedirgince birbirine baktı, hangi cevabın onları hayatta tutacağını kestirmeye çalışıyorlardı. Kimse el kaldırmadı.

"Şöyle söyleyeyim." Jinzha kollarını kavuşturdu. "Herkesi besleyecek kaynağımız yok. Ne olursa olsun bir kısmınız Murui'yi boylayacak. Mesele açlıktan ölmek isteyip istemediğiniz. O yüzden işe yaramak istiyorsanız el kaldırın."

Herkes el kaldırdı.

Jinzha, Amiral Molkoi'ye döndü. "Hepsini suya atın."

Adamlar bağırarak itiraz etti. Rin bir an için Amiral Molkoi'nin söyleneni yapacağını, adamların suda hayatta kalmak için birbiriyle kapışmasını izlemek zorunda kalacaklarını sandı. Ama sonra Jinzha'nın aslında onları idam etmek istemediğini fark etti.

Kimlerin itiraz etmeyeceğini gözlemliyordu.

Bir an sonra Jinzha on beş kişiyi seçip kalanını hapishaneye geri yolladı. Sonra dana bağırsağına sarılı bir mayını adamlara incelemeleri için uzattı.

"Milis bunları suya yerleştiriyor. Suda yüzüp bunları etkisiz hâle getireceksiniz. Gemiye bağlı olacaksınız ve size sivri taşlar verilecek. Patlayıcı bulursanız bağırsağı kesin ve içine su dolduğundan emin olun. Kaçmaya çalışırsanız okçularım sizi vurur. Suda mayın bırakırsanız siz de bizimle ölürsünüz. Dikkatli olmak sizin yararınıza."

Adamlara birkaç ip attı. "Hadi."

Kimse kıpırdamadı.

"Amiral Molkoi!" diye bağırdı Jinzha.

Molkoi adamlarına işaret etti. Bir grup muhafız kılıçlarını çekip ileri çıktı.

"Sabrımı zorlamayın," dedi Jinzha.

Adamlar aceleyle ipleri yakaladı.

Sonraki hafta fırtınalar kötüleşti ama Jinzha filoyu Boyang'a doğru inanılmaz bir hızla ilerlemeye zorladı. Çarkçı askerler onun taleplerine uymaya çalışırken bitkin düşüyordu. Birkaç tutsak uyumadan birkaç mesai boyunca kürek çekmeye zorlanınca can verdi, Jinzha onların cesetlerini nehre attırdı.

"Orduyu oraya ulaşmadan yoracak," diye homurdandı Kitay, Rin'e. "Şimdi Federasyon birliklerini getirseydik keşke diyorsun, değil mi?"

Ordu aç ve yorgundu. Yiyecekleri iyice azalmıştı. Artık günde üç kez yerine iki kez kuru balık alıyorlar, pirinci ise sadece akşam yemeğinde yiyorlardı. Xiashang'dan aldıkları yiyeceklerin çoğunu patlamalarda kaybetmişlerdi. Moralleri günden güne düşüyordu.

Devriyeler gölün savunma planlarıyla dönünce ümitleri iyice kırıldı. İmparatorluk Donanması, korktukları gibi, şimdiden Boyang'daydı ve Jinzha'nın beklediğinden daha hazırlıklıydı.

Donanma, Arlong'dan çıkanla yarışır büyüklükteydi. Tek avuntuları, teknolojilerinin Jinzha'nın armadasının yakınından bile geçmemesiydi. İmparatoriçe, Lusan'dan sonra aceleyle hazırlanmıştı ve bu barizdi – İmparatorluk Donanması kimisinin güverteleri bile tamamlanmamış, kötü inşa edilmiş yeni gemilerin ve birörnek olmayan eski tüccar gemilerinin karışımıydı. En az üçü, ateş kapasitesi olmayan mavnalardı.

Ama daha çok gemileri ve daha çok adamları vardı.

"Okyanusta olsalar gemi kalitesi önemli olurdu," dedi Kitay, Rin'e. "Ama göl, bu mücadeleyi mahşer yerine çevirecek. Üst üste olacağız. Adamlarının bizim gemilere geçmesi yeterli. Boyang kızıla boyanacak."

Rin, Cumhuriyet'in kolayca kazanmasının bir yolunu biliyordu. Tek atışa bile gerek kalmazdı. Ama Nezha onunla konuşmuyordu. Onu yalnızca toplantılar için *Balıkçıl*'a geldiğinde görüyordu. Her karşılaşmalarında bakışlarını kaçırıyor, Rin ona seslenirse yalnızca başını sallıyordu. Birbirlerini tanımıyor gibilerdi.

*

"Bundan bir sonuç çıkmasını bekliyor muyuz?" diye sordu Rin.

"Pek değil," dedi Kitay. Arbaletini göğsüne yaslamış, hazır tutuyordu. "Yalnızca bir formalite. Aristokratların nasıl olduğunu bilirsin."

İmparatorluk'un sancak gemisi *Balıkçıl*'a yaklaşırken Rin'in dişleri titriyordu. "Buraya hiç gelmemeliydik."

"Jinzha'dan bahsediyoruz. Onuru konuşunda endişeleniyor."

"Eh, biraz da *hayatı* konusunda endişelense iyi olur."

Amirallerinin tavsiyelerine rağmen Jinzha, İmparatorluk Donanması'nın sancak gemisiyle son dakika uzlaşma görüşmesi talep etmişti. Buna centilmenlik diyordu. Kurt Eti General'e en azından teslim olma fırsatı vermeliydi. Ama uzlaşma bir gösteri bile değildi, aptalca bir riskti.

Chang En baş başa görüşmeyi reddetti. Açık suda geçici bir ateşkesle görüşmeyi kabul etmişti, bu da gemileri ateş açılmadan hemen önce birbirine tehlikeli derecede yaklaşacak demekti.

"Merhaba, küçük ejderha!" Chang En'in sesi durgun, soğuk havada yankılandı. Bir kez olsun su sakin ve sessizdi. Boyang Gölü'nün yüzeyini sis kaplamış, bir araya gelen donanmaları gizlemişti.

"İyi yere gelmişsin, Üstat," diye seslendi Jinzha. "İmparatorluk Donanması'nın Amirali oldun, ha?"

Chang En kollarını açtı. "İstediğimi alırım."

Jinzha çenesini kaldırdı. "Bu teslimiyet şansını kaçırma o zaman. Babamın istihdamına geri dönebilirsin."

"Ah, siktir git." Chang En'in çakalsı zalim gülüşü gölde yankılandı.

Jinzha sesini yükseltti. "Su Daji'nin senin için yapabileceği bir şey yok. Sana ne sözü verdiyse ikiye katlarız. Babam seni general yapabilir—"

"Baban bana Baghra'da bir hücre verip uzuvlarımı kestirir."

"Silahlarınızı şimdi bırakırsanız dokunulmazlığın olur. Söz veriyorum."

"Bir Ejderha'nın sözünün anlamı yok." Chang En yine güldü. "Beni aptal mı sandın? Vaisra verdiği hiçbir sözü tuttu mu?"

"Babam, bu ülkeyi adil bir yönetime kavuşturmayı arzulayan onurlu bir adam," dedi Jinzha. "Yanında olabilirsin."

Söyledikleri öylesine değildi. Dediklerine inanıyor gibiydi. Gerçekten eski üstadının sadakatini değiştirebilmeyi umuyordu.

Chang En suya tükürdü. "Baban bağış için dans eden bir Hesperya kuklası."

"Daji daha mı iyi sanki?" diye sordu Jinzha. "Onun yanında durman uzun yıllar sürecek savaş demek."

"Eh, ben askerim. Savaş olmazsa işsiz kalırım."

Chang En eldivenli elini kaldırdı. Okçuları yaylarını kaldırdı.

"Uzlaşmacı onuru," diye uyardı Jinzha.

Chang En kocaman gülümsedi. "Konuşma bitti, küçük ejderha."

Elini indirdi.

Tek bir ok havayı yarıp Jinzha'nın yanağına dokundu ve arkasındaki direğe saplandı.

Jinzha elini yanağına götürdü, geri çekti ve kanadığına şaşırmış gibi, solgun elinden sızan kanı izledi.

"Bu sefer ucuz kurtuldun," dedi Chang En. "Eğlencenin çabuk bitmesini istemiyorum."

Boyang Gölü meşale gibi ışıl ışıldı. Alevli oklar, roketler ve top ateşleri göğü kızıla çevirdi, altlarında ise İmparatorluk Donanması'nı gizleyen bir duman belirdi.

Balıkçıl sise daldı.

"Bana kellesini getirin," diye emretti Jinzha, adamlarının eğilmesi için çıldırmış gibi bağırmalarını hiçe sayarak.

Donanmanın kalanı ateşli saldırılara karşı zafiyetlerini azaltmak için göle yayıldı. Yakın dururlarsa hepsi alev alabilirdi. Deniz Şahinleri ve mancınıklar ateşe yanıt verdi, *Balıkçıl*'ın üstünden sisin gri duvarına füzeler yağdırdılar.

Ama gemilerin birbirinden uzak olması onları İmparatorluk'un akın taktiğine karşı zayıflatmıştı. Ufacık, yamalı süpürücüler Cumhuriyet savaş gemilerinin arasına girip onları birbirinden uzaklaştırarak kendi başına savaşmaya zorladı.

İmparatorluk Donanması önce kule gemileri hedef aldı. İmparatorluk süpürücüleri *Sutavuğu*'na dört yandan top yağdırdı. Süpürücü desteği olmadan *Sutavuğu* son anlarını yaşayan bir adam gibi sarsılmaya başladı.

Jinzha, *Balıkçıl*'a *Sutavuğu*'na yardım etme emri verdi ama *Sutavuğu* etrafını saran eski İmparatorluk hurdalarıyla donanmadan ayrılmıştı. Jinzha top ateşiyle yolu temizlemelerini emretti. Ama bombalanmış hurda gemiler bile suda yer kaplıyordu, bu da Kurt Eti General'in adamları *Sutavuğu*'na üşüşürken yalnızca izleyebilmeleri demekti.

Sutavuğu'nun tayfası zaten yorgun ve bezgindi. Kurt Eti General'in adamları ise kana susamıştı. *Sutavuğu*'nun şansı yoktu.

Chang En üst güverteye kadar gaddarca ilerledi. Rin, onun kılıcıyla bir adamı ortadan ikiye yarışını izledi. Bir başka asker ona arkadan saldırmaya çalışınca Chang En dönüp kılıcını adamın göğsüne sapladı, kılıç adamın sırtından çıktı.

Adam canavar gibiydi. Rin bu kadar korkmamış olsa güvertede dikilip *izlerdi*.

"Speerlı!" Amiral Molkoi önündeki boş arbaletleri, ardından da *Sutavuğu*'nu gösterdi. "Onları koru!"

Bir şey daha dedi ama o anda *Balıkçıl*'ın yanında bir dizi top patladı. Rin arbaletlere doğru giderken kulakları çınlıyordu. Başka hiçbir şey duyamıyordu. Yaya ok takarken elleri titriyordu.

Parmakları kayıp duruyordu. Siktir, *siktir* – Akademi'den beri arbalet tutmamıştı, hiç okçulardan biri olmamıştı ve panikten neredeyse ne yapacağını unutmuştu...

Derin bir nefes aldı. *Kur. Hedef al. Sutavuğu*'nun ucuna bakarak gözlerini kıstı.

Kurt Eti General kaptanı pruvada sıkıştırmıştı. Rin, Kaptan Salkhi'yi tanıdı – *Kırlangıç* yanınca *Sutavuğu*'na atanmış olmalıydı. Rin'in midesi kasıldı. Salkhi'nin hâlâ silahı vardı ve saldırıyordu ama yakın bile değillerdi. Rin, Chang En ona rahatlıkla darbeler savururken Salkhi'nin kılıcını zor tuttuğunu görebiliyordu.

Rin'in ilk oku güverteye bile ulaşmadı. Yönü doğruydu ama yüksekliği yanlıştı. Ok *Sutavuğu*'nun gövdesine çarpıp düştü.

Salkhi yukarıdan bir darbe vurmak için kılıcını kaldırdı ama Chang En kılıcıyla onunkine öyle bir vurdu ki Salkhi kılıcını düşürdü. Silahsız kalan kadın pruvaya kıstırılmıştı. Chang En sırıtarak yavaşça ilerledi.

Rin arbalete yeni bir yay takıp gözlerini kıstı ve Chang En'in

kafasını hedef aldı. Tetiği çekti. Ok, alevleri yarıp Salkhi'nin kolunun yanına saplandı. Salkhi sesle irkilip içgüdüsel olarak döndü...

Kurt Eti General kılıcını boynuna saplayıp neredeyse kafasını kopardığında ancak geri dönüyordu. Dizlerinin üstüne çöktü. Chang En eğilip onu yakasından tuttu ve yerden bir karış kaldırdı. Salkhi'yi kendine çekip dudaklarından öptü ve gemiden attı.

Rin donup kaldı, Salkhi'nin bedeninin dalgalarda yok oluşunu izledi.

Kızıl dalgalar yavaşça *Sutavuğu*'nu aldı. *Örümcekkuşu* ve *Balıkçıl*'dan gelen ok yağmuruna rağmen Chang En'in adamları kuzu sürüsüne saldıran kurtlar gibi tayfaya doğru atıldı. Biri direk başına alevli bir ok attı ve *Sutavuğu*'nun mavi gümüş bayrağı alev aldı.

Kule gemisi şimdi dost gemilere dönmüştü. Mancınıkları ve silahları artık İmparatorluk Donanması'nı değil, *Balıkçıl* ve *Grifon*'u hedef alıyordu.

Bu sırada İmparatorluk süpürücüleri boyutlarına rağmen Jinzha'nın filosunu çevrelemişti. Sığ suda Cumhuriyet'in devasa savaş gemilerinin manevra kabiliyeti yoktu. Küçük balıklar onları parçalarken sürüklenen hasta balinalar gibiydiler.

"Bizi *Örümcekkuşu*'na yaklaştır," diye emretti Jinzha. "Kule gemilerinin en azından birine sahip çıkmamız lazım."

"Yaklaşamayız," dedi Molkoi.

"Neden?"

"Gölün o tarafında su seviyesi fazla alçak. *Örümcekkuşu* karaya oturdu. İlerlersek biz de çamurdan çıkamayız."

"En azından bizi *Sutavuğu*'ndan uzaklaştır," diye çıkıştı Jinzha. "Biz de kapana kısılmak üzereyiz."

Haklıydı. Chang En, *Sutavuğu*'nun kontrolünü almaya çalışırken kule gemisi sığ suya sürüklenmişti ve çıkamıyordu.

Ama *Balıkçıl* ve *Grifon* hâlâ İmparatorluk hurdalarından daha güçlüydü. Ateş etmeye devam ederlerse gölün derin tarafına hâkim olabilirlerdi. Bunu yapmak zorundalardı. Başka çıkış yolu yoktu.

İmparatorluk Donanması ise *Sutavuğu*'nun etrafını sarıp sabit kalmıştı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Kitay.

Sıkışmış gibi değillerdi. Chang En donanmasına hareketsiz kalmalarını emretmiş gibiydi. Rin güvertelerde bir işaret –bir fener, bir bayrak– aradı ama bir şey göremedi.

Neyi bekliyorlardı?

Dürbününün üst tarafında bir karaltı belirdi. Rin direğin üstüne odaklandı.

En tepede bir adam vardı.

Üstünde ne Milis ne de Cumhuriyet üniforması vardı. Tamamen siyaha bürünmüştü. Rin yüzünü zar zor seçebiliyordu. Saçları karmaşık ve mattı, gözlerine giriyordu ve teni açık renkliydi ama koyu lekelerle kaplıydı, hasar görmüş mermer gibi. Okyanusun dibinden çıkarılmış gibiydi.

Rin bunu tuhaf bir şekilde tanıdık buldu ama nereden olduğunu çıkaramadı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Kitay.

Rin gözlerini kırptı ve adam yok oldu.

"Bir adam var." İşaret etti. "Onu gördüm, oradaydı—"

Kitay kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Ne adamı?"

Rin konuşamıyordu. Midesi kasıldı.

Hatırladı. Adamın kim olduğunu biliyordu.

Gölün üstüne birden serinlik çöktü. Suyun yüzeyini buz kapladı. *Balıkçıl*'ın yelkenleri iniverdi. Mürettebat şaşkın şaşkın etrafa bakındı. Kimse emir vermemişti. Kimse yelkenleri indirmemişti.

"Rüzgâr yok," diye mırıldandı Kitay. "Neden rüzgâr yok?"

Rin bir ses duydu. Bulanık bir şey yanından geçti, gittikçe uzaklaşıp aniden kesilen bir çığlık ona eşlik etti.

Başının üstündeki hava çatırdadı.

Amiral Molkoi birden kayalığın duvarında belirdi, kırık bir bebek gibi tuhaf açılarla bükülmüştü. Bir an orada durdu, sonra ardında kırmızı bir iz bırakarak kayalıklardan kayıp göle düştü.

"Siktir," diye mırıldandı Rin.

Çok uzun zaman önce Altan, Chuluu Korikh'ten çok tehlikeli ve öfkeli birini çıkarmıştı.

Rüzgâr Tanrısı Feylen geri dönmüştü.

Balıkçıl'ın güvertesi çığlıklara boğuldu. Bazı askerler arbalet-

lere koşup oklarını boşluğa hedefledi. Kimisi vahşi hayvanlardan kaçar gibi güverteye çöküp kollarını boyunlarına doladı.

Rin sonunda kendine geldi. Ellerini ağzının yanına koyup bağırdı. "Herkes kamaralara insin!"

Kitay'ın kolunu yakalayıp onu en yakın girişe çekerken bir esinti yandan saldırdı. Birlikte gemi duvarına çarptılar. Kitay'ın dirseği Rin'in göğsüne saplandı.

"Ah!" diye bağırdı Rin.

Kitay yerden kalktı. "Pardon."

Bir şekilde kendilerini girişe sürükleyip merdivenlerden indiler ve karanlıkta birbirine sokulmuş bekleyen mürettebata katıldılar. Korku dolu uzun bir sessizlik oldu. Kimse konuşmadı.

Odaya ışık doldu. Rüzgâr, katman katman deri soyar gibi ahşap panelleri soydu, altındaki korku dolu ve savunmasız mürettebatı ortaya çıkardı.

Tuhaf adam bir dala konan kuş gibi önlerindeki kırık ahşaba indi. Rin gözlerini şimdi net görebiliyordu – parlak, ışıl ışıl, kötülük dolu mavi noktalar.

"Bu ne?" diye sordu Feylen. "Kaçacak yeri olmayan küçük sıçanlar mı?"

Biri kafasına ok attı. Feylen gıcık olarak elini salladı. Ok geri dönüp askerlerin arasına uçtu. Rin tok bir ses duydu ve biri yere yığıldı.

"Kabalık etmeyin." Feylen'in sesi alçak, tiz ve zayıftı ama ürkütücü bir biçimde durgun havada söylediği her kelimeyi duyabiliyorlardı. Çaba sarf etmeden üstlerinde süzüldü, bakışları Rin'de durdu. "İşte buradasın."

Rin düşünmedi. Durup düşünse korkusu ona yetişirdi. Onun yerinde elinde mızrağıyla bağırarak Feylen'in üstüne atladı.

Feylen bir fiskeyle Rin'i kalasların üzerine fırlattı. Rin ayağa kalkıp yine saldırmaya çalıştı ama yaklaşamadı bile. Her atılışında Feylen onu fırlattı ama Rin denemekten vazgeçmedi. Ölecekse de savaşırken ölecekti.

Ama Feylen onunla oynuyordu.

Sonunda onu gemiden alıp havada oyuncak bebek gibi atıp tutmaya başladı. İstese onu karşı kayalıklara çarpabilirdi, havaya atıp göle düşürebilirdi, yapmamasının tek sebebi onunla oynamak istemesiydi.

"Ufacık bir kızın içinde kapana kısılmış ihtişamlı Anka'ya bak," dedi Feylen. "Ateşin şimdi nerede?"

"Sen Cike'tansın," dedi Rin zorla nefes alarak. Altan bir keresinde Feylen'in insani yönüne ulaşmıştı. Rin de denemek zorundaydı. "Bizden birisin."

"Senin gibi bir hain mi?" Feylen, esinti Rin'i yukarı aşağı oynatırken güldü. "Pek değil."

"Neden onun için savaşıyorsun?" diye sordu Rin. "O seni hapsetti!"

"Hapis mi etti?" Feylen, Rin'i kayalıklara öyle yaklaştırdı ki onu gerisingeri karşısına çekmeden önce Rin'in parmakları duvara değdi. "Hayır, onu yapan Trengsin'di. Trengsin ve Tyr. Gecenin bir yarısı üstümüze çullandılar ama yine de bizi yakalamaları yarım gün sürdü."

Feylen onu bıraktı. Rin göle doğru düşüp suya daldı, boğulacağından emindi ki Feylen onu bileğinden tutup çekti. Tiz bir sesle kıkırdadı. "Hâline bak. Minik bir kedi gibisin. İliklerine kadar ıslandın."

Bir çift roket Feylen'in kafasına doğru uçtu. Feylen onları havada savuşturdu. Suya düşüp söndüler.

"Ramsa hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu. "Ne sevimli. İyi mi? Onu hiç sevmedik, bundan sonra tırnaklarını birer birer sökeceğiz."

Konuşurken Rin'i ayak bileğinden atıp tutuyordu. Rin bağırmamak için dişlerini sıktı.

"Gerçekten bizimle dövüşebileceğini mi düşündün?" Eğlenmiş gibiydi. "Biz öldürülemeyiz, çocuk"

"Altan sizi bir kere durdurdu," diye hırladı Rin.

"Evet," diye kabul etti Feylen, "ama sen Altan Trengsin'e yaklaşamazsın bile."

Onu atmayı bırakıp havada tuttu, dört yandan rüzgâr esiyordu ve Rin gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Feylen önünde kollarını açıp durdu, yıpranmış kıyafetleri rüzgârda uçuşuyor, saldıramayacağını bilerek ona meydan okuyordu.

"Uçmak eğlenceli değil mi?" diye sordu Feylen. Rüzgâr Rin'i gittikçe daha sert dövdü, sonunda vücudunun her yanına bıçaklar saplanıyor gibiydi.

"Öldür beni," dedi Rin nefes nefese. "Öldür de bitsin."

"Ah, seni öldürmeyeceğiz," dedi Feylen. "Öldürmememizi söyledi. Yalnızca zarar vereceğiz."

Elini salladı. Rüzgâr Rin'i çekiştirdi.

Rin kontrolsüzce uçup direk başına çarptı. Düşmeden önce, bir anlığına parçalarına ayrılmış bir ceset gibi asılı kalakaldı. Sonra *Balıkçıl*'ın güvertesine yığıldı. Çığlık atacak kadar nefes alamıyordu. Vücudunun her yeri yanıyordu. Uzuvlarını oynatmaya çalıştı ama başaramadı.

Algıları yavaş yavaş geri geldi. Üstünde adını seslenen bulanık bir şekil gördü.

"Kitay?" diye fısıldadı.

Kitay'ın kolları Rin'in karnına sarıldı. Onu kaldırmaya çalışıyordu ama en ufak harekette Rin'in canı inanılmaz yanıyordu. Titreyerek inledi.

"İyisin," dedi Kitay. "Buradayım."

Rin konuşamayarak onun kolunu tuttu. Birbirlerine sarılıp *Balıkçıl*'ın ahşaplarının birer birer uçuşmasını izlediler. Feylen filoyu tek tek parçalıyordu.

Rin korkuyla kasılmak dışında bir şey yapamadı. Gözlerini kapattı. Görmek istemiyordu. Panik vücudunu ele geçirmiş, zihninde aynı şeyleri tekrarlıyordu. *Boğulacağız. Gemileri parçalayacak, suya düşeceğiz ve boğulacağız.*

Kitay omzunu sarstı. "Rin. *Bak.*"

Rin gözlerini açınca bir demet beyaz saç gördü. Chaghan kırık tahtaların altından tırmanmış, kenarda çılgınca salınıyordu. Çatıda dans eden bir çocuk gibiydi. Delice esen rüzgâra rağmen düşmüyordu.

Kollarını kaldırdı.

Hava ânında soğudu. Yoğunlaştı. Aniden rüzgâr kesildi.

Feylen, görünmez bir güç onu yerinde tutuyormuş gibi havada asılı kaldı.

Rin, Chaghan'ın ne yaptığını anlayamıyordu ama gücünü havada hissediyordu. Chaghan, Feylen'le görünmez bir bağ kurmuş gibiydi, yalnızca ikisinin algılayabildiği, iradelerinin savaştığı bir psikospiritüel düzlem.

Bir an için Chaghan kazanıyor gibi göründü.

Feylen'in başı ileri geri sallanıyor, uzuvları nöbet geçirir gibi sarsılıyordu.

Rin, Kitay'ın kolunu sıktı. Göğsünde umut yükseldi.

Lütfen. Lütfen Chaghan kazansın.

Sonra Qara'nın güvertede iki büklüm olduğunu, ileri geri sallanıp bir şeyler mırıldandığını gördü.

"Hayır," diye fısıldadı Qara. "Hayır, hayır, *hayır*!"

Chaghan'ın başı yana savruldu. Uzuvları amaçsızca çırpındı, sanki insan bedeninden anlamayan biri onu uzaktan kontrol ediyordu.

Qara çığlık atmaya başladı.

Chaghan hareketsiz kaldı. Sonra beyaz bir teslimiyet bayrağı gibi geri uçtu, öyle kırılgandı ki Rin rüzgârın onu parçalayacağından korktu.

"Bizi hapsedebileceğini mi sanıyorsun, küçük şaman?" Rüzgâr devam etti, daha da güçlüydü. Bir başka esinti Chaghan'ı da Qara'yı da gemiden aşağıya, çalkantılı dalgalara attı.

Rin, Nezha'nın *Grifon*'dan dehşet içinde izlediğini gördü. Onu duyacak mesafedeydi.

"Bir şey yap!" diye çığlık attı. "Seni ödlek! *Bir şey yap!*"

Nezha kısılıp kalmış gibi ağzını açmış, hareketsiz duruyordu. Yüzü ifadesizdi. Hiçbir şey yapmadı.

Bir esinti *Balıkçıl*'ın güvertesini ortadan ikiye yardı, Rin'in ayağının altındaki zemin yok oldu. Ahşap parçalarına çarpıp sürüklenerek suya düştü.

Kitay da yanındaydı. Gözleri kapalıydı. Ânında dibe battı. Rin kollarını ona sarıp ikisini de su yüzünde tutarak *Balıkçıl*'a yüzmeye çalıştı ama su onları geri çekip duruyordu.

Midesi kasıldı.

Akıntı.

Boyang Gölü güney sınırındaki bir şelaleye dökülüyordu. Dar, alçak bir şelaleydi. Akıntı ağır savaş gemilerini etkilemiyordu. Denizcilere bir zararı yoktu. Yüzenler için ise ölümcüldü.

Balıkçıl, akıntı onları sürüklerken gittikçe uzaklaştı. Rin yanlarında süzülen bir ip gördü, delicesine tutunmaya çalıştı.

Mucizevi bir şekilde ip hâlâ filoya bağlıydı. İp gerildi, sürüklenmeleri durdu. Donmuş parmaklarıyla ipi Kitay'ın göğsüne sarıp kendi bileklerine bağlamaya çalıştı.

Uzuvları soğuktan uyuşmuştu. Parmaklarını kıpırdatamıyordu, ipin etrafında kasılıp kalmışlardı.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Biri *yardım etsin*!"

Biri *Balıkçıl*'ın pruvasında ayağa kalktı.

Jinzha. Göz göze geldiler. Adamın bakışları vahşi ve panik doluydu, Rin onları gördüğünü düşünmek istedi ama belki de Jinzha gittikçe azalan kurtulma ihtimallerine odaklanmıştı.

Sonra yok oldu. Rin, Jinhza'nın ipi mi kestiğini mi, yoksa Feylen'in saldırısına mı marız kaldığını anlamadı ama bir anda ip gevşedi.

Donanmadan uzaklaşıp şelaleye sürüklendiler. Bir anlık kafa karıştırıcı ve huzur verici ağırlıksız olma hissinin ardından suya gömüldüler.

BÖLÜM 21

Rin karanlıkta, asla yakalayamayacağı alevli siluetin peşinden koştu. Bacakları suda gibi hareket ediyordu – fazla yavaş beceriksizdi, siluetten uzaklaştıkça çaresizliği onu yavaşlatıyordu. Sonunda koşamaz hâle geldi.

"Lütfen," diye bağırdı. "Bekle."

Siluet durdu.

Altan döndüğünde Rin onun çoktan yanmaya başladığını gördü, yakışıklı hatları alazlanmış ve bozuktu, kararmış teni dökülüp altındaki pırıl pırıl kemiği ortaya çıkarıyordu.

Bir an sonra tepesinde dikiliyordu. Ölüm ânında bile her nasılsa güzel ve ihtişamlıydı. Önünde diz çöküp alevli elleriyle Rin'in yüzünü tuttu ve alnını onunkine dayadı.

"Haklılar, biliyorsun," dedi.

"Hangi konuda?" Rin, Altan'ın gözlerinde okyanuslar gördü. Tutuşu canını yakıyordu ama hep öyleydi zaten. Onu bırakmasını mı, yoksa öpmesini mi istediğinden emin değildi.

Altan parmaklarını Rin'in yanaklarına sapladı. "Ölen sen olmalıydın."

Yüzü Qara'nınkine dönüştü.

Rin çığlık atıp geri çekildi.

"Kaplan'ın memeleri aşkına. O kadar da çirkin değilim." Qara elinin tersiyle ağzını sildi. "Canlıların arasına hoş geldin."

Rin doğrulup ağız dolusu su tükürdü. Delicesine titriyordu, uyuşuk dudaklarından kelimelerin dökülmesi zaman aldı. "Neredeyiz?"

"Nehrin kıyısında," dedi Qara. "Boyang'dan belki bir buçuk kilometre uzakta."

"Ya diğerleri?" Rin'in panik duygusuyla savaştı. "Ramsa? Suni? *Nezha?*"

Qara cevap vermedi, demek ki bilmiyordu. Bu da Cike'ın kalanı ya kaçtı ya da boğuldu demekti.

Rin sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldı. *Öldüklerini bilmiyorsun*, dedi kendine. En azından Nezha kurtulmuş olmalıydı. Su, onu çocuğuymuş gibi korurdu. İstese de istemese de dalgalar onu korurdu.

Diğerleri öldüyse de yapabileceğin bir şey yok.

Rin zihnini, endişelerini arkaplana itmeye zorladı. Daha sonra yas tutabilirdi. Önce hayatta kalması gerekiyordu.

"Kitay iyi," dedi Chaghan. Canlı bir ceset gibiydi, parmak uçları da dudakları da masmaviydi. "Odun toplamaya gitti."

Rin hâlâ titreyerek dizlerini göğsüne çekti. "Feylen. O Feylen'di."

İkizler başlarıyla onayladı.

"Ama neden... ne..." Neden bu kadar sakin göründüklerini anlamıyordu. "Onlarla ne yapıyor? Ne *istiyor*?"

"İnsan olan Feylen muhtemelen ölmek istiyor," dedi Chaghan.

"O zaman—"

"Rüzgâr Tanrısı mı ne istiyor? Kimbilir?" Kollarını ovaladı. "Tanrılar kaosun elçileridir. Perdenin ardında dengededirler, her biri diğer altmış üçüne karşıdır ama birini maddesel dünyaya salarsan yıkılan barajdan fışkıran su gibidirler. Onlara karşı çıkacak bir güç olmadığında istediklerini yaparlar. Ve tanrıların ne istediğini bilemeyiz. Bir gün hafif bir esinti çıkarır, ertesi gün tayfun yaratırlar. Kesin olan tek şey düzensizliktir."

"O zaman niye onlar için savaşıyor?" diye sordu Rin. Savaşlarda düzen gerekirdi. Ne yapacağı belli olmayan ve kontrol edilemez askerler, hiç askerinin olmamasından beterdi.

"Bence birinden korkuyor," dedi Chaghan. "Birinden korkusuna emirlere uyuyor."

"Daji mi?"

"Başka kim olacak?"

"Güzel, kendine gelmişsin." Kitay bir kucak dalla ağaçların arasından çıktı. Sırılsıklamdı, bukleleri alnına yapışmıştı. Rin, yüzünde ve kollarında çarptığı taşların eseri çizikleri gördü ama onun dışında iyi gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Eh. Kolum bir tuhaf ama bence soğuktan." Kucağındaki yığını ıslak toprağa attı. "Sen?"

O kadar üşüyordu ki söylemesi zordu. Her yeri uyuşuktu. Kollarını uzatıp parmaklarını oynattı. Bir sorun göremedi. Ayağa kalkmaya çalıştı. Sol bacağı tutmadı.

"*Siktir.*" Elini ayak bileğinde gezdirdi. Dokunmak acı veriyordu ve bastırınca zonkluyordu.

Kitay yanına eğildi. "Parmaklarını oynatabiliyor musun?"

Rin denedi, parmakları hareket etti. Bu onu biraz rahatlattı. O zaman kırılmamış, sadece burkulmuştu. Burkulmalara alışkındı. Sinegard öğrencileri sık sık bir yerlerini burkardı, yıllar önce burkulmalarla başa çıkmayı öğrenmişti. Baskı uygulamak için bez gibi bir şeye ihtiyacı vardı.

"Bıçağı olan var mı?" diye sordu.

"Bende var." Qara ceplerini karıştırıp ufak bir av bıçağını Rin'e doğru attı.

Rin bıçağı kınından çıkardı, pantolonunun paçasından bir parça kesti. Kumaşı uzunlamasına ikiye bölüp bileğine sıkıca sardı.

"En azından soğuk tutmakla uğraşman gerekmiyor," dedi Kitay.

Rin'in gülecek enerjisi yoktu. Bileğini esnetti, bacağına bir acı yayıldı. Yüzünü buruşturdu. "Kurtulanlar bir tek biz miyiz?"

"Keşke. Onlar da var." Soluna işaret etti.

Rin onun bakışlarını takip edince nehrin ilerisinde birbirine sokulmuş yedi sekiz kişi gördü. Gri cüppeler, açık renkli saçlar. Asker üniformaları yoktu. Gri Bölük'tenlerdi.

Augus'u tanıdı. Kalanını tanıması imkânsızdı – Hesperyalıların hepsi birbirine benziyordu, aynı solgun ve köse yüze sahipti. Rahibe Petra'nın yanlarında olmadığını görünce rahatladı.

Sefil hâldelerdi. Nefes alıp gözlerini kırpıştırıyor, Rin'in hayatta olduklarını anlamasına yetecek kadar hareket ediyorlardı ama onun dışında donmuş gibilerdi. Tenleri kar gibi beyazdı ve dudakları morarıyordu.

Rin onlara el sallayıp dalları gösterdi. "Gelin, ateş yakacağız."

Nazik davranmakla bir şey kaybetmezdi. Gri Bölük'ü donmaktan kurtarırsa Arlong'a vardıklarında –varırlarsa– birazcık siyasi çıkar sağlamasına yardım edebilirlerdi.

Misyonerler kıpırdamadı.

Yavaş, düzgün bir Hesperyacayla tekrar denedi. "Hadi, Augus. Donacaksınız."

Augus ismini tanıdığını belli etmedi. Rin, Hesperyaca konuşmasa da fark etmezdi. Diğerlerinin yüzleri ya ifadesiz ya korku doluydu. Onlara yaklaştığında birkaçı ısırmasından korkar gibi geri çekildi.

"Bırak onları," dedi Kitay. "Bir saattir konuşmayı deniyorum ve Hesperyacam seninkinden iyi. Bence şoktalar."

"Isınmazlarsa ölecekler." Rin sesini yükseltti. "Hey! Buraya gelin!"

Yine korku dolu bakışlar. Üçü silahlarını ona doğrulttu.

Siktir. Rin geri çekildi.

Arkebüzleri vardı.

"Bırak," diye mırıldandı Chaghan. "Hiç vurulasım yok."

"Bırakamayız," dedi Rin. "Ölürlerse Hesperyalılar bizi suçlar."

Chaghan gözlerini devirdi. "Bilmek zorunda değiller."

"Bu geri zekâlıların biri bile kurtulursa öğrenirler."

"Kurtulamazlar."

"Ama bunu bilmiyoruz. Emin olmak için onları öldürmeye de niyetim yok."

Augus olmasa umursamazdı. Mavi gözlü bir şeytan olsa bile donmasına izin veremezdi. *Balıkçıl*'dayken Augus mecbur olmamasına rağmen ona nazik davranmıştı. Rin karşılığını verme sorumluluğu duyuyordu.

Chaghan iç çekti. "O zaman onlara da ateş yakın. Biz de kendilerini güvende hissedecekleri kadar uzaklaşırız."

Kötü bir fikir değildi. Kitay birkaç dakika içinde ufak bir ateş yakmıştı, Rin Hesperyalılara el salladı. "Biz orada oturacağız," diye seslendi. "Bunu siz kullanabilirsiniz."

Yine cevap vermediler.

Ama uzaklaştıklarında Hesperyalıların yavaşça ateşe yaklaştığını gördü. Augus ellerini ateşe uzattı. Rin biraz rahatladı. En azından aptallıktan ölmeyeceklerdi.

Kitay ikinci ateşi yaktığında hepsi çekinmeden üniformalarını çıkardılar. Hava buz gibiydi ama ıslak kıyafetlerle daha çok üşüyorlardı. Çırılçıplak hâlde ateşin başına toplanıp ellerini ate-

şe yanmadan yaklaşabilecekleri kadar yaklaştırdılar. Saatlerce sessizce oturdular. Kimsenin konuşacak hâli yoktu.

"Murui'ye döneceğiz." Rin kuru üniformasını giyerken sonunda konuştu. Kelimeleri yüksek sesle söylemek iyi gelmişti. Bir eyleme doğru sağlam bir adımdı, midesindeki panik duygusu hafifledi. "Etrafta çok fazla tahta parçası var, bir kayık yapıp akıntıyla küçük kanalları takip ederek ana nehre ulaşacağız ve dikkatli olur da sadece gece seyahat edersek—"

Chaghan bitirmesine izin vermedi. "Çok kötü bir fikir."

"Nedenmiş?"

"Çünkü geri dönecek bir şey yok. Cumhuriyet yok oldu. Arkadaşların öldü. Cesetleri muhtemelen Boyang Gölü'nün dibinde."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Rin.

Chaghan omuz silkti.

"*Ölmediler*," diye ısrar etti Rin.

"O zaman Arlong'a dön." Chaghan yine omuz silkti. "İmparatoriçe seni bulana dek Vaisra'nın kucağına sığın."

"İstediğim o—"

"İstediğin tam da bu. Onun ayaklarına kapanıp eğitimli bir köpek gibi sıradaki komutu beklemek istiyorsun."

"Ben sikik bir köpek değilim."

"Değil misin?" Chaghan sesini yükseltti. "Rütbeni düşürdüklerinde sesini çıkardın mı? Yoksa memnun muydun? Emir veremiyorsun ama almaya bayılıyorsun. Speerlılar köleliğin ne olduğunu biliyor olmalı ama senin bundan zevk alacağını düşünmezdim."

"Ben köle değildim," diye hırladı Rin.

"Ah, öyleydin. Sadece farkında değildin. Sana emir veren herkese boyun eğiyorsun. Altan duygularınla oynadı, seni parmağında oynattı – seni sevdiğini düşünmen için gerekenleri söyledi ve sen bir aptal gibi peşinden Chuluu Korikh'e koştun."

"Kes sesini," dedi Rin usulca.

Ama şimdi asıl konunun ne olduğunu anlamıştı. Vaisra'yla ilgisi yoktu. Cumhuriyet'le de. Bu Altan'la alakalıydı. Bunca ay sonra, yaşadıkları onca şeyin ardından konu *hâlâ* Altan'dı.

Chaghan kavga istiyorsa kavga edebilirdi. Bok herif bunu hak etmişti.

"Sanki sen ona tapmıyordun," diye tısladı. "Onunla kafayı bozmuş olan ben değilim. Ne isterse yapmak için işini gücünü bıraktın—"

"Ama onunla Chuluu Korikh'e gitmedim," dedi. "Sen gittin."

"Bunun için *beni* mi suçluyorsun?"

Konunun nereye gittiğini biliyordu. Aylardır Chaghan bunu söylemek istiyor ama korkuyordu – Altan'ın ölümünden onu sorumlu tutuyordu.

Ondan nefret etmesine şaşmamalıydı.

Qara elini kardeşinin koluna koydu. "Chaghan, yapma."

Chaghan ondan kurtuldu. "Biri Feylen'i serbest bıraktı. Biri Altan'ın yakalanmasına sebep oldu. Ben değildim."

"Ve *biri* de ona Chuluu Korikh'in yerini söyledi," diye bağırdı Rin. "Neden? Neden yaptın bunu? Orada ne olduğunu biliyordun!"

"Çünkü Altan bir orduyu diriltebileceğini düşünüyordu." Chaghan yüksek sesle ve vurgusuz konuşuyordu. "Çünkü Altan tarihi yeniden yazabileceğine ve Speer'ın özgür olduğu ve şamanların en güçlü olduğu, Kızıl İmparator öncesi zamana dönebileceğine inanıyordu. Çünkü vizyonu o kadar güzeldi ki ben bile inandım. Ama *ben* durdum. Delirdiğini fark ettim, içinde bir şeylerin koptuğunu ve bu yolun onu öldürteceğini gördüm.

"Ama sen? Sen onu sonuna dek takip ettin. O dağda onu yakalamalarına ve o iskelede ölmesine izin verdin."

Rin'in içini suçluluk kapladı. Söyleyecek bir şeyi yoktu. Chaghan haklıydı, haklı olduğunu biliyordu ama itiraf etmek istemiyordu.

Chaghan başını yana eğdi. "Dediklerini yaparsan sana âşık olacağını mı sandın?"

"Kapa çeneni."

İfadesi zalimleşti. "O yüzden mi Vaisra'ya âşıksın? Onu Altan'ın yerine mi koydun?"

Rin yumruğunu ağzına geçirdi.

Chaghan'ın çenesinin çatırdaması o kadar tatmin ediciydi ki dişlerinin elini kesmesini umursamadı. Rin bir şeyleri kırmıştı ve harika hissediyordu. Chaghan samandan yapılma bir hedef tahtası gibi devrildi. Rin ileri atılıp boğazına uzandı ama Kitay onu yakaladı.

Rin debelendi. "Bırak beni!"

Kitay onu daha sıkı tuttu. "*Sakin ol.*"

Chaghan doğrulup yere bir diş tükürdü. "Bir de köpek olmadığını iddia ediyor."

Rin ona yeniden vurmak için atıldı ama Kitay onu geri çekti.

"Bırak beni!"

"Rin, dur—"

"Onu öldüreceğim!"

"Hayır, öldürmeyeceksin," diye çıkıştı Kitay. Rin'i dizlerinin üstüne çökmeye zorlayıp canını yakarak kollarını arkasında sıkıştırdı. Chaghan'a işaret etti. "Sen... kes sesini. İkiniz de kesin şunu. Düşman bölgesinde yalnızız. Birbirimizden ayrılırsak ölürüz."

Rin kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni de saldırayım—"

"Ah, bırak denesin," dedi Chaghan. "Ateşi çağıramayan bir Speerlı, çok *korktum*."

"Yine de sıska boynunu kırabilirim," dedi Rin.

"Konuşmayı kes," diye tısladı Kitay.

"Neden?" diye alay etti Chaghan. "Ağlayacak mı?"

"Hayır." Kitay ormanı işaret etti. "Çünkü yalnız değiliz."

Başlıklı siluetler at üstünde ormandan çıktı. Atlar Rin'in daha önce gördüklerinden çok daha iriydi. Rin, üniformalarını çıkaramadı. Kürk ve deri kaplılardı, Milis yeşili giymiyorlardı ama dost gibi de görünmüyorlardı. Atlılar oklarını onlara doğrulttu, yayları öyle gergindi ki o mesafeden oklar onlara saplanmakla kalmaz, delip geçerdi.

Rin yavaşça ayağa kalkıp elini mızrağına uzattı. Ama Chaghan bileğini tuttu.

"Şimdi teslim ol," diye tısladı.

"Neden?"

"Güven bana."

Rin elini geri çekti. "*Tabii* canım."

Ama parmakları silahını kavrarken bile kapana kısıldıklarını biliyordu. Adamların yayları devasaydı, bu mesafede oklardan kaçma ihtimalleri yoktu.

Nehrin üst kısmından hışırtılar geldi. Hesperyalılar atlıları görmüştü, kaçmaya çalışıyorlardı.

Atlılar dönüp yay kirişlerini saldı. Oklar kara saplandı. Rin, Augus'un yüzü acıyla buruşarak yere düştüğünü gördü, sol omzundan çıkan tüylü bir oku tutuyordu.

Ama atlıların amacı öldürmek değildi. Okların çoğu misyonerlerin ayaklarının dibindeki toprağa saplanmıştı. Hesperyalıların yalnızca birkaçı yaralanmıştı. Kalanı düpedüz korkudan yere yığılmıştı. Birbirlerine sokulup kollarını kaldırdılar, arkebüzlerini ateşlemediler.

İki atlı atlarından inip korkudan titreyen misyonerlerin silahlarını aldı. Misyonerler direnmedi.

Rin onları izlerken zihni delicesine bir çıkış yolu aradı. Kitay'la suya ulaşabilirlerse akıntı onları aşağı atların koşacağından daha hızlı taşıyabilirdi ve nefesini tutup suya dalabilirse de oklardan kaçınırdı. Ama okçular atış yapmadan önce suya nasıl ulaşacaklardı? Gözleri etrafta gezindi—

Ellerini kaldır.

Kimse konuşmamıştı ama Rin emri duymuştu – derin, boğuk bir ses zihninde yankılandı.

Bir uyarı atışı başının birkaç santim ötesinden geçti. Rin eğilip okçulara savurmak için bir avuç çamur aldı. Dikkatlerini birkaç saniye dağıtabilirse...

Atlılar yaylarını ona çevirdi.

"Durun!" Chaghan kollarını başının üstünde sallayarak atlıların önüne atladı.

Gong gibi bir ses yankılandı, öyle yüksekti ki Rin titreşimini hissetti.

Başkasının hayal gücünden çıkmış bulanık görüntüler zihnine doldu. Kendini dizlerinin üstünde, kolları havada gördü. Kendini oklarla delik deşik olmuş, kanarken gördü. Geniş, baş döndürücü bir manzara gördü – bir bozkır, çöl kumulları ve bir şeyin arayışına çıkan atlılar gördü, bir şeyi yok etmeye giden...

Sonra yumruklarını sıkmış, atlıların önünde dikilen Chaghan'ı gördü, ondan yayılan *niyeti* hissetti *–barış için buradayız barış için buradayız ben sizden biriyim barış için buradayız–* ve bunun psikospiritüel bir irade mücadelesinden fazlası olduğunu fark etti.

Bu bir diyalogdu.

Bir şekilde atlılar dudaklarını hareket ettirmeden iletişim kurabiliyordu. Konuşmadan, istedikleri görüntüleri zihinlerine yansıtarak mesajlarını iletiyorlardı. Rin, delirmediğinden emin olmak için Kitay'a baktı. Kitay titreyen eller ve kocaman gözlerle atlılara bakıyordu.

Direnmeyi bırak, diye yankılandı ilk ses.

Alıkonan Hesperyalılardan panik dolu mırıltılar yükseldi. Augus başını tutup bağırarak iki büklüm oldu. O da duyuyordu.

Chaghan ne dediyse atlıları tehdit olmadıklarına ikna etmeye yetmişti. Liderleri elini kaldırıp Rin'in anlamadığı bir dilde bir emir verdi. Atlılar yaylarını indirdi.

Liderleri akıcı bir hareketle attan inip Chaghan'a doğru yürüdü.

"Selam, Bekter," dedi Chaghan.

"Selam, kuzen," dedi Bekter. Nikaraca konuşuyordu. Kelimeleri sert ve tuhaftı. Çıkardığı sesler konuşmaya alışık değilmiş gibi, etin kemikten kopması gibiydi.

"*Kuzen mi?*" dedi Kitay yüksek sesle.

"Bununla gurur duymuyoruz," dedi Qara.

Bekter ona gülümsedi. Aralarında zihinsel olarak ne geçtiyse Rin'in anlayamadığı kadar hızlıydı ama temayı anladı – bayağı, şiddetli, korkunç ve iğrençti.

"Siktir git," dedi Qara.

Bekter atlılarına bir şey dedi. İki adam yere atlayıp Qara ve Chaghan'ın kollarını arkalarında kenetleyip onları dizlerinin üstüne çökmeye zorladılar.

Rin mızrağını kaptı ama hareket edemeden etrafı oklarla doldu.

"Üçüncü uyarı olmayacak," dedi Bekter.

Rin mızrağını bırakıp ellerini başının arkasına koydu. Kitay da aynısını yaptı. Atlılar Rin'in ellerini bağlayıp onu ayağa kaldırdı ve dördü Bekter'in önünde tek sıra olsun diye onları sürüklediler.

"Nerede?" diye sordu Bekter.

"Biraz daha detay vermen gerek," dedi Kitay.

"Rüzgâr Tanrısı. Sanırım ölümlünün ismi Feylen. Onu arıyoruz. Nereye gitti?"

"Muhtemelen aşağı," dedi Kitay. "Uçabiliyorsanız yetişirsiniz!"

Bekter onu duymazdan geldi. Rin'i inceleyen gözleri kızı huzursuz eden bazı noktalarda oyalandı. Üst üste binmiş uzuvlar dışında bir şey çıkaramadığı bulanık görüntüler Rin'in zihninde belirdi.

"Speerlı bu mu?" diye sordu.

"Ona zarar veremezsiniz," dedi Chaghan. "Yemin ettiniz."

"Sana zarar vermemeye. Onlara değil."

"Onlar benim sorumluluğumda. Burası benim bölgem."

Bekter güldü. "Uzun zamandır yoksun, küçük kuzen. Naimadlar zayıfladı. Anlaşma bozuluyor. Sorqan Sira gelip arkanızı toplamaya karar verdi."

"'Sorumluluk' mu?" diye tekrarladı Rin. "'Anlaşma' mı? Kimsiniz siz?"

"Gözcüler," dedi Qara.

"Neyi gözlüyorlar?"

"Senin gibileri, minik Speerlı." Bekter başlığını indirdi.

Rin tiksinerek geri çekildi.

Adamın yüzü bir yanağından diğerine uzanan engebeli yanık izleriyle doluydu. Bekter ona gülümsedi, yara izlerinin ağzının etrafında kırışması korkunç bir görüntüydü.

Rin adamın ayağına tükürdü. "Bir Speerlıyla kötü bir karşılaşma mı yaşadın?"

Bekter yine gülümsedi. Rin'in zihnine daha fazla sahne üşüştü. Alev almış adamlar gördü. Toprağa dökülmüş kan gördü.

Bekter o kadar yakınına eğildi ki Rin adamın sıcak ve iğrenç nefesini ensesinde hissetti. "Ben hayatta kaldım. O kalmadı."

Rin konuşamadan bir borazan sesi havayı yardı.

Toynak sesleri onu takip etti. Rin arkasına bakmak için başını çevirdi. Başka bir grup atlı yaklaşıyordu, bu seferki Bekter'in birliğinden çok daha büyüktü. Atlarıyla bir çember oluşturup etraflarını sardılar.

Adamlar ikiye ayrıldı. Rin'in dirseğine bile gelmeyen ufak bir kadın ileri çıktı.

Chaghan ve Qara gibi yürüyordu. Zarif, kuş gibiydi ve âdeta bu dünyaya ait değildi de dünyayla olan bağı ona zahmet veri-

yordu. Beline kadar uzanan bulut beyazı saçları deniz kabukları ve kemiklerle örülmüştü.

Gözleri Chaghan'ınkilerin tam tersiydi – bir kuyunun dibinden daha karaydı ve tamamı simsiyahtı.

Qara, "Eğil," diye mırıldandı. "Bu Sorqan Sira."

Rin başını eğdi. "Reisleri mi?"

"Teyzemiz."

Sorqan Sira, utanmış gibi başlarını eğen Chaghan ve Qara'nın yanından geçerken cıkladı. Kitay'ı görmezden geldi.

Rin'in önünde durdu. Kemikli parmaklarını Rin'in yüzünde gezdirdi, çenesine ve elmacıkkemiklerine dokundu.

"Ne tuhaf," dedi. Nikaracası akıcıydı ama vurguları aksaktı ve söyledikleri kulağa şiir gibi geliyordu. "Hanelai'a benziyor."

İsim Rin'e bir şey ifade etmiyordu ama atlılar gerildi.

"Seni nerede buldular?" diye sordu Sorqan Sira. Rin cevap vermeyince hafifçe yanağına vurdu. "Seninle konuşuyorum, kızım. Konuş."

"Bilmiyorum," dedi Rin. Dizleri zonkluyordu, dizlerinin üzerinden kalkmasına izin vermelerini diledi.

Sorqan Sira tırnaklarını Rin'in yanağına geçirdi. "Nerede sakladılar? Kim buldu? Kim korudu?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Rin. "Hiçbir yerde. Kimse."

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyor," dedi Chaghan. "Ne olduğunu bir yıl öncesine kadar bilmiyordu."

Sorqan Sira, Rin'i şüpheyle inceledi ama bıraktı.

"Mümkün değil. Mugenlilerin sizi öldürmesi gerekiyordu ama siz Speerlılar sıçan gibi belirip duruyorsunuz."

"Chaghan güveleri cezbeden mum gibi Speerlıları kendine çekiyor," dedi Bekter. "Hatırlarsın."

"Kapa çeneni," dedi Chaghan kabaca.

Bekter kocaman gülümsedi. "Mektuplarında ne yazdığını hatırlıyor musun? *Speerlı acı çekmiş. Mugenliler nazik değilmiş. Ama oğlan hayatta kalmış ve güçlü.*"

Altan'dan mı bahsediyordu? Rin mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

"*Şimdilik zihni kendine ait ama acı çekiyor.*" Bekter'in sesi tiz

ve alaycıydı. *"Ama onu düzeltebilirim. Zaman verin. Beni onu öldürmek zorunda bırakmayın. Lütfen."*

Chaghan dirseğini Bekter'in karnına geçirdi. Bekter, Chaghan'ın bileklerini yakalayıp öyle bir büktü ki Rin kırıldıklarından emindi.

Chaghan'ın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Gök gürültüsü gibi bir ses Rin'in zihninde yankılandı. Atlıların da irkildiğini gördü, onlar da duymuştu.

"Yeter," dedi Sorqan Sira.

Bekter, Chaghan'ı bıraktı. Chaghan da vurulmuş gibi ileri atıldı.

Sorqan Sira yanına eğilip Chaghan'ın saçlarını kulağının arkasına taradı, yaramaz çocuğunu okşayan bir anne gibiydi.

"Başarısız oldun," dedi usulca. "Görevin onları gözlemleyip gerektiğinde bizi çağırmaktı. Aptalca savaşlarına katılmak değil."

"Tarafsız kalmaya çalıştık," dedi Chaghan. "Karışmadık, asla—"

"Bana yalan söyleme. Ne yaptığınızı biliyorum." Sorqan Sira ayağa kalktı. "Cike'ın sonu geldi. Annenin ufak deneyini bitiriyoruz."

"Deney mi?" diye tekrarladı Rin. "Ne deneyi?"

Sorqan Sira kaşlarını kaldırıp ona döndü. "Ben de tam olarak öyle dedim. İkizlerin annesi, Kalagan, Nikara'nın tanrılara erişimini engellemenin adaletsiz olacağını düşündü. Cike, Kalagan'ın son şansıydı. Başarısız oldu. Artık İmparatorluk'ta şaman olmayacağına karar verdim."

"Ah, *sen mi* karar verdin?" Rin ayağa kalkmakta zorlandı. Ne olduğunu tam anlamamıştı ama gerek de yoktu. Bu buluşmanın dinamiği apaçık ortadaydı. Atlılar uyutulması gereken bir hayvan olduğunu düşünüyorlardı. Kimin Panteon'a erişebileceğine karar verebileceklerini düşünüyorlardı.

Kendini beğenmişlikleri midesini bulandırdı.

Sorqan Sira eğlenmişti. "Canını mı sıktım?"

"Var olmak için iznine ihtiyacımız yok," diye çıkıştı Rin.

"Evet, var." Sorqan Sira ona küçümseyerek baktı. "Size ait olmayan oyuncaklar için anlamadığınız bir boşluğu kurcalayan çocuklar gibisiniz."

Rin onu tokatlamak istedi. "Tanrılar size de ait değil."

"Ama biz bunu *biliyoruz*. Fark da bu. Siz Nikaralar tanrıları bu dünyaya çağıracak kadar aptalsınız. Biz Ketreyidler sizin şamanlarınızın aptallıklarını aklımızdan bile geçirmeyiz."

"O zaman korkaksınız," dedi Rin. "Ve sizin tanrıları çağırmamanız bizim de çağıramayacağımız anlamına gelmiyor."

Sorqan Sira başını geriye atıp güldü – sert bir kahkahaydı. "Bak sen. Aynı onlar gibi konuşuyorsun."

"Kim?"

"Kimse sana söylemedi mi?" Sorqan Sira, Rin'in yüzünü bir kez daha ellerine aldı. Rin geri çekildi ama Sorqan Sira'nın tutuşu sıkılaştı. Yüzünü onunkine öyle yaklaştırdı ki Rin'in tek görebildiği simsiyah gözleriydi. "O zaman sana göstereyim."

Görüntüler Rin'in zihnini şakaklarına saplanan bıçaklar gibi yardı.

Çölde, göz alabildiğine uzanan kumulların gölgesinde dikiliyordu. Kum, bileklerini yaladı. Rüzgârın sesi boğuk ve melankolikti.

Eğilip kendine bakınca kemikler ve deniz kabuklarıyla örülmüş beyaz saçlarını gördü. Anının içinde genç Sorqan Sira olduğunu fark etti. Solundaki genç kadın ikizlerin annesi Kalagan olmalıydı – Elmacıkkemikleri Qara'nınkiler gibiydi, Chaghan gibi beyaz saçları vardı.

Önlerinde Üçlü duruyordu.

Rin hayranlıkla onları inceledi.

Çok *gençlerdi*. Rin'in şimdiki hâlinden çok büyük olamazlardı. Sinegard'da dördüncü sınıf öğrencisi oldukları sanılabilirdi.

Su Daji şimdiden büyüleyici güzellikteydi. Olduğu yerde bile arzu uyandırıyordu. Rin, kalçalarını ileri geri sallayışına, saçlarını omzundan geriye atışına dikkat etti.

Daji'nin solunda Ejderha İmparator duruyordu. Yüzü çok tanıdıktı. Keskin hatları, uzun ve düz bir burnu ile kalın kaşları vardı. Çok yakışıklı, açık tenli ve insan olamayacak kadar mükemmeldi.

Yin Hanesi'nden olmalıydı.

Vaisra'nın daha genç ve nazik hâli gibiydi. Nezha'nın yaraları olmayan, Jinzha'nın kendini beğenmiş olmayan hâliydi. Yüzüne

nazik denemezdi: Fazla ciddi ve aristokratikti. Ama açık, dürüst ve içten bir yüzdü. Ânında güveneceği bir yüzdü çünkü Rin, bu adamın kötülük yapabileceğine inanmıyordu.

Hikâyelerde, *Askerler ona akın edip önünde diz çöktü*, dediklerinde neden bahsettiklerini şimdi anlıyordu. Onu dünyanın ucuna dek takip edebilirdi.

Bir de Jiang vardı.

Eski üstadının Bekçi olabileceğine dair şüphesi vardıysa da Rin artık bundan emindi. Kulak hizasında kesilmiş saçları onunla tanıştığındaki gibi doğal görünmeyen bir beyazdı ve yaşını göstermeyen yüzü de aynıydı.

Ama konuşup yüzü değiştiğinde tam bir yabancıya dönüştü.

"Bizimle bu konuda mücadele etmek istemezsiniz," dedi. "Vaktiniz daralıyor. Yerinizde olsam bir an önce toplanırdım."

Rin'in tanıdığı Jiang sakin ve neşeliydi, dünyada bir tür kayıtsız merakla süzülürdü. Usulca ve tuhaf bir tavırla konuşurdu, kendi konuşmalarının meraklı gözlemcisi gibiydi. Ama bu genç Jiang'ın yüzünde Rin'i tedirgin eden bir sertlik vardı. Konuşurken her kelimesinden lakayt bir zalimlik akıyordu.

Öfkeli, diye fark etti. Rin. Onun tanıdığı Jiang tamamen huzurlu ve her türlü hakarete karşı umursamazdı. Bu Jiang ise içten içe onu yiyen bir öfkeyle doluydu.

Kalagan'ın sesi öfkeyle titriyordu. "Halkımız yüzyıllardır Baghra Çölü'nün kuzeyinde hak sahibi. At Savaş Lordu haddini aşıyor. Bu diplomasi değil, saf kendini beğenmişlik."

"Belki," dedi Jiang. "Yine de oğlunu parçalayıp parmaklarını babasına yollamanıza gerek yoktu."

"Bizi tehdit etti," dedi Kalagan. "Hak ettiğini buldu."

Jiang omuz silkti. "Belki. O çocuktan hiç hoşlanmazdım. Ama sorunumuz ne, biliyor musun, sevgili Kalagan. At Savaş Lordu'na ihtiyacımız var. Birliklerine ve atlarına ihtiyacımız var ve Baghra Çölü'nde koşturup sizin oklarınızdan kaçmaya çalışırken bunları elde edemeyiz."

"O zaman geri çekilsin," dedi Sorqan Sira.

Jiang tırnaklarını inceledi. "Ya da biz *sizi* çekilmeye zorlarız. Gidip başka yere yerleşmeniz çok mu zor? Ketreyidler göçebe, değil mi?"

Kalagan mızrağını kaldırdı. "*Sakın*—"

Jiang parmağını salladı. "Ben olsam yapmam."

"Sence bu mantıklı mı, Ziya?"

Atlıların arasından bir kız çıktı. Chaghan'a çok benziyordu ama daha uzun boylu ve güçlüydü, yüzü daha renkliydi.

"Geri çekil, Tseveri," dedi Sorqan Sira ama Tseveri aralarında yalnızca birkaç santim kalana dek Jiang'a yaklaştı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu usulca.

"Siyaset," dedi Jiang. "Kişisel bir şey değil."

"Bildiğin her şeyi sana biz öğrettik. Üç yıl önce sana acıyıp yanımıza aldık. Seni koruduk, sakladık, iyileştirdik, Nikaraların hiç bilmediği sırlar öğrettik. Ailen değil miyiz?"

Jiang'la kardeşiymiş gibi samimiyetle konuşuyordu. Ama Jiang rahatsız olduysa da ilgisizlik maskesinin ardında iyi saklıyordu.

"Teşekkür yetmez mi?" diye sordu. "Bir de sarılayım mı?"

"Kime sırtını döndüğüne dikkat et," dedi Tseveri. "Aslında At Savaş Lordu'na ihtiyacınız yok. Bize ihtiyacınız var. Bizim bilgeliğimize. Hâlâ bilmediğiniz çok şey var—"

"Sanmıyorum," diye alay etti Jiang. "Panteon'dan çekinen filozoflarla yeteri kadar zaman geçirdim. Bana gerçek güç lazım. Askeri güç. At Savaş Lordu bize bunu verebilir. Siz ne verebilirsiniz? Evrenle ilgili bitmek bilmez konuşmalar mı?"

"Hâlâ ne kadar cahil olduğundan haberin yok." Tseveri ona acıyarak baktı. "Birbirinize çapalanmışsınız. Canınız yandı mı?"

Rin ne demek istediğini anlamadı ama Daji'nin irkildiğini gördü.

"Şaşırma," dedi Tseveri. "Bağlı olduğunuz çok belli. Parlamasını görebiliyorum. Bunun sizi güçlendirdiğini sanıyorsunuz ama sizi yok edecek."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Jiang.

"Öyle mi?" Tseveri başını eğdi. "Al o zaman, bir kehanet. Bağınız kırılacak. Birbirinizi yok edeceksiniz. Biriniz ölecek, biriniz hüküm sürecek, biriniz sonsuz uykuya dalacak."

"Mümkün değil," dedi Daji. "Diğerleri hayattayken hiçbirimiz ölemeyiz."

"Öyle sanıyorsun," dedi Tseveri.

"Yeter," dedi Riga. Rin, *konuşmasının* bile Nezha'ya bu kadar benzemesine şaşırdı. "Bunun için gelmedik."

"Gereksiz bir savaş başlatmaya geldiniz. Ve beni duymazdan gelerek başınıza geleceklerden siz sorumlusunuz." Tseveri, Jiang'ın eline uzandı. "Ziya. Lütfen. Bana bunu yapma."

Jiang onunla göz göze gelmedi.

Daji açık tenli eliyle ağzını kapatır gibi yaparak esnedi. "Bunu kolay yoldan yapabiliriz. Kimse zarar görmek zorunda değil. Ya da savaşabiliriz."

Kalagan mızrağını kaldırdı. "*Haddini bil*, küçük kız."

Çıtırdayan bir enerji havayı kapladı. Rin, anıda bile çölün nasıl değiştiğini hissedebiliyordu. Somut dünyanın sınırları inceliyor, ruh dünyasına geçit verme tehdidinde bulunuyordu.

Jiang'a bir şey oluyordu.

Gölgesi parlak kumda çılgın gibi kıvrandı. Şekil Jiang'ın bedenini yansıtmıyordu, gittikçe büyüyen ve hızla değişen ve özgür kalmaya çalışan envai çeşit yaratığın gölgesiydi artık.

Yaratıklar Jiang'ın da içindeydi. Rin, teninin altında dolanıp dışarı çıkmaya çalışan siyah lekeleri, kıpırdanan gölgeleri gördü.

Tseveri kendi dilinde bir şey bağırdı – bir yakarış mıydı, yoksa bir büyü mü Rin bilmiyordu ama çaresizlik tınısına sahipti.

Daji güldü.

"*Hayır!*" diye bağırdı Rin ama Jiang duymadı – *duyamazdı* çünkü bunlar çoktan olup bitmişti. Jiang elini Tseveri'nin göğsüne sokup kadının hâlâ atan kalbini söküp çıkarırken tek yapabildiği izlemekti.

Kalagan çığlık attı.

"Yeter," dedi gerçek Sorqan Sira ve Rin'in son gördüğü şey Daji iğnelerini Ketreyidlere savururken Jiang'ın yaratıklarının Sorqan Sira'yı yere mıhlamasıydı, Riga da bu katliamı varlığıyla kutsarmış gibi kollarını kaldırmış, o bilge ve içten suratıyla onları izliyordu.

"Nikaralara göklerin anahtarını verdik ve toprağımızı çalıp kızımı öldürdüler." Sorqan Sira'nın sesi düz ve duygusuzdu. Bir hikâye anlatır gibiydi, sanki acısını o kadar çok tekrar yaşamıştı ki artık hissedemiyordu.

Rin nefes nefese dizlerinin üstüne çöktü. Jiang'ı aklından silemiyordu. *Üstadı* Jiang'ın kanlı elleriyle kıkırdamasını.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Sorqan Sira.

"Ama onu *tanıyordum*," diye fısıldadı Rin. "Onu tanıyorum ve o öyle değil..."

"Bekçi'nin nasıl biri olduğunu nereden bileceksin ki?" diye alay etti Sorqan Sira. "Ona hiç geçmişini sordun mu? *Herhangi* bir fikrin var mıydı?"

En kötüsü ise bunun *mantıklı* olmasıydı. Rin acı gerçeği gördü, Jiang'ın gizemi artık ortadaydı; neden kaçtığını, neden Chuluu Korikh'te saklandığını biliyordu.

Hatırlamaya başlamış olmalıydı.

Sinegard'da tanıştığı adam bir gölgeydi, bastırılmış bir kişiliğin zavallı bir yansıması. Rol yapmıyordu. Bundan emindi. Kimse o kadar iyi rol yapamazdı.

Sadece *bilmiyordu*. Mühür bir gün Rin'e de yapacağı gibi anılarını çalmış ve bir duvarın ardına saklamıştı.

Şimdi taş hapishanede, unutmakla bilinç arasında asılı kalmış hâlde daha mı iyiydi?

"Şimdi anlıyorsun. Seni öldürmek istememizi de anlarsın." Sorqan Sira, Bekter'e işaret etti.

Sözsüz komutu Rin'in zihninde yankılandı. *Öldür onları.*

"Bekle!" Rin ayağa kalkmaya çalıştı. "Lütfen... bunu yapmanıza—"

"Yalvarışları dinlemem, küçük kız."

"Yalvarmıyorum, pazarlık yapıyorum," dedi Rin hemen. "Düşmanımız aynı. Daji'yi öldürmek istiyorsunuz. İntikam istiyorsunuz. Değil mi? Ben de. Bizi öldürürseniz müttefik kaybedersiniz."

Sorqan Sira güldü. "Engerek'i kendimiz öldürebiliriz."

"Hayır, öldüremezsiniz. Öldürebilecek olsanız çoktan yapardınız. Ondan korkuyorsunuz." Rin konuşurken bir yandan argümanlarını oluşturmaya çalışıyordu. "Yirmi yıldır güneye *adım atmadınız*, toprağınızı geri almaya çalışmadınız. Neden? Engerek'in sizi yok edeceğini biliyorsunuz. Daha önce ona karşı kaybettiniz. Bir daha yüzleşecek cesaretiniz yok."

Sorqan Sira gözlerini kıstı ama bir şey demedi. Rin umutlan-

dı. Söyledikleri Ketreyidleri sinirlendirdiyse doğruya yaklaşmış demekti. Hâlâ onları ikna etme şansı var demekti.

"Ama neler yapabildiğimi gördün," diye devam etti. "Onunla savaşabileceğimi biliyorsun çünkü Speerlıların neler yapabildiğini biliyorsun. Daha önce İmparatoriçe'yle yüzleştim. Beni serbest bırakırsan senin adına savaşırım."

Sorqan Sira, Chaghan'a kendi dillerinde bir soru sordu. Bir süre konuştular. Chaghan'ın söyledikleri kulağa tereddütlü ve hürmetkâr geliyordu, Sorqan Sira'nınkiler sert ve sinirli. Arada bir bakışları huzursuzca kıpırdanan Kitay'a kayıyordu.

"*Yapacak*," dedi Chaghan sonunda Nikaraca. "Başka seçeneği yok."

"Ne yapacağım?" diye sordu Rin.

Onu duymazdan gelip tartışmaya devam ettiler.

"Riske değmez," diye araya girdi Bekter. "Anne, bunu biliyorsun. Speerlılar diğerlerinden hızlı deliriyor."

Chaghan başını salladı. "Bu değil. Bu dengeli."

"Hiçbir Speerlı dengeli değildir," dedi Bekter.

"Direndi," diye ısrar etti Chaghan. "Afyonu bıraktı. Aylardır dokunmadı."

"Afyon içmeyen yetişkin bir Speerlı mı?" Sorqan Sira merakla başını yana eğdi. "Bir ilk olmalı."

"Fark etmez," dedi Bekter. "Anka onu alacak. Hep öyle oluyor. Şimdi öldürmek daha iyi—"

Chaghan lafını kesip doğrudan teyzesine hitap etti. "En kötü hâlini gördüm. Anka onu alabilecek olsa çoktan alırdı."

"Yalan söylüyor," diye hırladı Bekter. "Baksana, acınası, şimdi bile onları koruyor—"

"Yeter," dedi Sorqan Sira. "Gerçeği kendim öğreneceğim."

Yine Rin'in yüzünü tuttu. "Bana bak."

Bu defa gözleri farklı görünüyordu. Karanlık boşluklar gibilerdi, Rin'in görmek istemediği bir hiçliğe açılan pencerelerdi. Rin istemeden inledi ama Sorqan Sira çenesini daha sıkı tuttu. "*Bak.*"

Rin karanlığa sürüklendiğini hissetti. Bu sefer Sorqan Sira zihnine bir anı sokmaya çalışmıyor, Rin'i kendi anılarını ortaya çıkarmaya zorluyordu. Saklamak için uğraştığı anılar parçalar

hâlinde zihninde uçuştu. Alevlerin içinde savaşıyor, geri geri karanlık sulara dalıyor, Altan'ın önünde eğiliyor, ağzına kan doluyordu.

Mühür de oradaydı.

Büyümüştü. Son gördüğünden üç kat daha büyüktü, hipnotize edici renkler nabız gibi atarak tanıyamadığı bir karaktere dönüştü.

Rin, Daji'nin içindeki varlığını *hissedebiliyordu* – mide bulandırıcı, bağımlılık yapıcı ve baştan çıkarıcı. Daji kulağına mırıldanıyor gibi, ona muhteşem şeyler vadeden fısıltılar duyuyordu.

Seni bundan uzaklaştıracağım. İstediğin her şeyi vereceğim. Onu sana geri getireceğim.

Yalnızca kendini bırak.

"Bu ne?" diye mırıldandı Sorqan Sira.

Rin cevap veremedi.

Sorqan Sira yüzünü bıraktı.

Rin dizlerinin üstüne çöküp ellerini yere koydu. Tepesinde güneş dönüp duruyordu.

Sorqan Sira'nın güldüğünü anlaması bir an sürdü.

"Senden korkuyor," diye fısıldadı. "Su Daji *senden* korkuyor."

"Anlamıyorum," dedi Rin.

"Bu her şeyi değiştirir." Sorqan Sira bir emir verdi. En yakındaki atlılar Rin'i tutup kaldırdı.

"Ne yapıyorsunuz?" Rin kurtulmaya çalıştı. "Beni öldüremezsiniz, bana hâlâ ihtiyacınız—"

"Ah, küçüğüm. Seni öldürmeyeceğiz." Sorqan Sira uzanıp yanağını okşadı. "Seni düzelteceğiz."

BÖLÜM 22

Ketreyidler Rin'i bir ağaca bağladı ama bu sefer nazik davranıyorlardı. Bileklerini arkasında bağlayıp canını yakmak yerine kucağında bıraktılar. Ayak bileğinin sakatlığı belli olunca da ayaklarını bağlamadılar.

Bileği burkulmuş olmasa bile uzağa kaçamazdı. Yorgunluktan uzuvları sızlıyor, başı dönüyor ve görüşü bulanıklaşıyordu. Ağaca yaslanıp gözlerini kapattı. En son ne zaman bir şey yediğini hatırlamıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Kitay.

Rin zorlukla çayıra odaklandı. Ketreyidler tahta çubuklarla, ancak iki kişinin sığacağı büyüklükte, kubbe gibi bir şey inşa ediyordu. Kubbe bitince üstünü kalın battaniyelerle tamamen örttüler.

Ketreyidler acınası ateşlerine de odun eklemişti. Şimdi gürül gürül bir kamp ateşine dönüşmüştü ve alevler Sorqan Sira'nın boyunu aşıyordu. İki atlı sahilden Rin'in kafası boyutunda taşlar getirip ateşin yanına koydu.

"Terletmeye hazırlanıyorlar," diye açıkladı Chaghan. "Taşlar bunun için. Sorqan Sira'yla çadıra gireceksin. Taşları birer birer içeri koyup sıcakken üstlerine su dökecekler. Bu, çadırın içindeki sıcaklığı neredeyse insanı öldürebilecek kadar yükseltecek."

"Beni balık gibi buharda pişirecekler," dedi Rin.

"Riskli ama Mühür gibi bir şeyden kurtulmanın tek yolu bu. Daji'nin içinde bıraktığı, zehir gibi bir şey. Zamanla bilinçaltını ele geçirip zihnini mahvedecek."

Rin panikle gözlerini kırptı. "Bana bunu söyleyebilirdin!"

"Yapabileceğim bir şey yokken seni korkutmanın anlamı yoktu."

"Bana delirdiğimi söylemeyecek miydin?"

"Bir noktada fark ederdin."

"Senden nefret ediyorum," dedi Rin.

"Sakin ol. Ter, zehri zihninden atacak." Chaghan duraksadı. "Yani. Atma ihtimali en yüksek olan yöntem bu. Her zaman işe yaramıyor ama."

"Pek iyimsersin," dedi Kitay.

Chaghan omuz silkti. "İşe yaramazsa Sorqan Sira acına son verecek."

"Sağ olsun," diye mırıldandı Rin.

"Hızlı olacak," diye onu rahatlatmaya çalıştı Qara. "Atar damarına ufak bir kesik atacak, öyle ustaca yapacak ki hissetmeyeceksin bile. Daha önce yapmışlığı var."

"Yürüyebilir misin?" siye sordu Sorqan Sira.

Rin irkilerek uyandı. Sızdığını fark etmemişti. Çok bitkindi, bedenine taşlar bağlanmış gibiydi.

Rin birkaç kez göz kırpıp etrafına bakındı. Yerde kıvrılmış yatıyordu. Neyse ki birileri ellerini çözmüştü. Doğrulup oturdu ve gerindi.

"Yürüyebilir misin?" diye tekrarladı Sorqan Sira.

Rin bileğini oynattı. Bacağına bir ağrı yayıldı. "Sanmıyorum."

Sorqan Sira sesini yükseltti. "Bekter. Kaldır onu."

Bekter ona âdeta tiksinerek baktı.

"Ben de senden nefret ediyorum," dedi Rin.

Bekter'in çıkışacağından emindi ama Sorqan Sira'nın lafı kanun olmalıydı çünkü Bekter eğilip onu kucakladı ve çadıra taşıdı. Nazik davranmaya çalışmadı. Rin kucağında sarsılıyordu ve çadıra girerken sakat bileğini kapıya çarptı.

Rin, ona bu zevki tattırmamak için acı dolu çığlığını bastırdı. Bekter tek kelime etmeden çadırın girişini kapattı.

Çadırın içi kapkaranlıktı. Ketreyidler üstüne o kadar çok battaniye örtmüştü ki içeri bir zerre ışık bile süzülemiyordu.

İçerideki hava soğuk, sessiz ve huzurluydu, bir mağaranın göbeği gibi. Rin nerede olduğunu bilmese duvarların taştan yapılma olduğunu sanabilirdi. Nefesinin boşluğu dolduruşunu dinleyerek yavaşça bir nefes verdi.

Sorqan Sira içeri girerken çadıra ışık doldu. Elinde bir kova su ile bir kepçe vardı.

"Uzan," dedi Rin'e. "Duvara olabildiğince yaklaş."

"Neden?"

"Bayılınca taşlara düşme diye."

Rin köşeye kıvrılıp sırtını gergin kumaşa dayadı ve yanağını soğuk toprağa yasladı. Çadırın girişi kapandı. Rin, Sorqan Sira'nın emekleyerek yanına geldiğini duydu.

"Hazır mısın?" diye sordu Sorqan Sira.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Yok. Ama zihnini hazırlamalısın. Korkarsan işler kötü gider." Sorqan Sira dışarıdakilere seslendi. "İlk taş."

Üstünde sıcaktan kıpkırmızı parlayan bir taş olan bir kürek içeri uzandı. Dışarıdaki atlı taşı çadırın ortasına bırakıp küreği geri çekti ve girişi kapattı.

Karanlıkta Rin, Sorqan Sira'nın kepçeyi suya daldırdığını duydu.

"Tanrılar dualarımızı duysun." Su, taşa çarptı. Bir cızırtı çadırı doldurdu. "Bize yanıt versinler."

Rin'in burnuna buhar geldi. Hapşırmamak için kendini zor tuttu.

"Gözlerimizi açsınlar ki görelim," dedi Sorqan Sira. "İkinci taş."

Atlı içeri bir taş daha bıraktı. Bir fışırtı ve cızlama daha. Buhar gittikçe yoğunlaşıp ısındı.

"Seslerini duyacak kulaklar versinler."

Rin'in başı dönmeye başlamıştı. Göğsüne bir panik dalgası yayıldı. Zor nefes alıyordu. Ciğerleri havayla dolsa da boğuluyor gibi hissediyordu. Kıpırdamadan daha fazla duramazdı. Soğuk hava alabilmek için çadırın duvarlarını elledi... buhar yüzüne ulaşmıştı, her yeri yanıyor, canlı canlı haşlanıyordu.

Taşlar gelmeye devam etti – üçüncü, dördüncü, beşinci. Buhar dayanılmaz hâle geldi. Koluyla burnunu kapamaya çalıştı ama kolu da nemliydi ve nefes almaya çalışmak işkence gibiydi.

"Zihnini boşalt," diye emretti Sorqan Sira.

Rin'in kalbi deli gibi çarpıyordu, öyle güçlüydü ki atışını şakaklarında hissetti.

Burada öleceğim.

"Direnmeyi bırak," dedi Sorqan Sira. "Rahatla."

Rahatla mı? Rin'in tek istediği çadırdan çıkmaktı. Ayaklarının taşta yanmasını umursamıyordu, taşta kayıp düşmeyi umursamıyordu, sadece nefes alabileceği soğuk havaya ulaşmak istiyordu.

Kaçmasını önleyen tek şey yıllarca Jiang'la yaptığı meditasyon çalışmalarıydı.

Nefes al.

Yalnızca nefes al.

Kalp atışının neredeyse duracak kadar yavaşladığını hissetti.

Görüşü dönüyor ve parıldıyordu. Karanlıkta küçük ışıklar gördü, görüş alanının hemen dışında titreyen mum ışıkları, doğrudan baktığında kırpışarak kararan yıldızlar...

Sorqan Sira'nın nefesi kulağını gıdıkladı. "Yakında birçok şey göreceksin. Mühür seni baştan çıkarmaya çalışacak. Hiçbirinin gerçek olmadığını hatırla. Bu bir irade testi. Geçersen zarar görmezsin ve doğal yeteneklerini geri kazanırsın. Kalırsan boğazını keserim."

"Hazırım," dedi Rin nefes nefese. "Acının ne olduğunu biliyorum."

"Bu acı değil," dedi Sorqan Sira. "Engerek acı çektirmez. Dileklerini yerine getirir. Savaşman gerekirken barış sözü verir. En kötüsü de budur."

Kadın başparmağını Rin'in alnına dayadı. Yer, Rin'in altından kayıp gitti.

Rin yalnızca gözlerini kıstığında bir şeye benzeyen parlak renkler gördü. Kırmızılar ve altınlar flamalara ve maytaplara dönüştü; maviler ve morlar meyveler, yemişler ve bardaklara dolan şaraplar oldu.

Rin şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Bir ziyafet salonunda duruyordu. Güz Sarayı'nın taht odasının iki katı büyüklüğündeydi ve şık giyimli davetlilerle dolu uzun masalar vardı. Çiçek şeklinde oyulmuş ejder meyveleri, kaplumbağa kabuklarında dumanı tüten çorbalar ve kendilerine ait masaların ortasında kızarmış bütün domuzlar vardı, hizmetçiler misafirlere domuzdan parçalar kesiyordu. Davetliler istedikleri zaman bardaklarını doldurabilsin diye masa kenarlarına oyulmuş yaldızlı hendeklerden sorgum şarabı akıyordu.

Tanıdığı yüzler gelip geçti, o kadar uzun zamandır görmediği yüzlerdi ki başka bir zamana ait gibilerdi. İki masa ötede bir balığın kılçıklarını ayıklayan Eğitmen Feyrik'i gördü. Bir masada tüm Akademi eğitmenleriyle beraber oturan Üstat Irjah ve Jima'yı gördü.

Kesegi ona el salladı. Son gördüğünden beri değişmemişti – hâlâ on yaşında, sıska ve eklemleri belirgindi. Rin ona baktı. Gülümsemesinin ne kadar güzel ve muzip olduğunu unutmuştu.

General üniforması giyen Kitay'ı gördü. Kıvırcık saçları uzamış, başının arkasında topuz yapılmıştı. Üstat Irjah'la muhabbet ediyordu. Göz göze geldiklerinde ona göz kırptı.

"Selam," dedi tanıdık bir ses.

Rin döndü ve nefesi kesildi.

Tabii ki Altan'dı. *Hep* Altan'dı, zihninin her köşesinde, verdiği her kararda o vardı.

Ama bu Altan hayattaydı ve bütündü – Khurdalain'de tanıdığı, savaşın yükünü omuzlarına almış ve kazanmak için kendini feda eden kişi değildi. Bu, olabilecek en iyi hâliydi, onu hatırlamaya çalıştığı ama nadiren gördüğü hâli. Yüzündeki yaralar duruyordu, dağınık saçları fazla uzamış ve aceleyle toplanmıştı, üç uçlu mızrağını hâlâ zamanının çoğunu savaş alanında geçirmiş birinin rahat zarafetiyle tutuyordu.

Bu, savaşmayı sevdiği ve iyi olduğu için savaşan Altan'dı, bildiği tek şey o olduğu için savaşan Altan değil.

Gözleri kahverengiydi. Gözbebekleri kısılmamıştı. Afyon kokmuyordu. Gülümsediğinde neredeyse mutlu göründü.

"Buradasın." Rin ancak fısıldayabildi. "Sensin."

"Tabii ki buradayım," dedi Altan. "Sınır mücadelesi bile bugün beni senden uzak tutamaz. Tyr kellemi uçurmak istedi ama annemin ve babamın gazabına karşı duramaz."

Sınır mücadelesi mi?

Tyr mi?

Annem ve babam mı?

Şaşkınlığı sadece bir an sürdü, sonra anladı. Rüyaların kendi mantığı olurdu ve bu da güzel bir rüyaydı yalnızca. Bu dünyada Speer yok olmamıştı. Tearza ölüp halkını köleliğe mahkûm etmemişti ve soyu, bir gecede Ölü Ada'da katledilmemişti.

Neredeyse kahkaha atacaktı. Bu rüyada en büyük dertleri bir *sınır mücadelesiydi*.

"Gergin misin?" diye sordu Altan.

"Gergin mi?" diye tekrarladı Rin.

"Olmasan şaşırırdım," dedi Altan. Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Tabii emin değilsen... Sorun yok. Dürüst olmam gerekirse ben de hiçbir zaman ondan pek hoşlanmadım."

"'O' mu?" diye sordu Rin.

"Sadece kimse onu istemezken sen evleniyorsun diye kıskanıyor." Ramsa kırmızı fasulyeli çörek yiyerek aralarına girdi. Başını eğerek Altan'a selam verdi. "Merhaba, Komutanım."

Altan gözlerini devirdi. "Senin havai fişeklerle meşgul olman gerekmiyor mu?"

"O sonra," dedi Ramsa. "Ailen fişeklere şimdi yanaşırsam beni hadım edeceklerini söyledi. Güvenlik önlemiymiş."

"Mantıklı." Altan, Ramsa'nın saçını karıştırdı. "Neden gidip ziyafete katılmıyorsun?"

"Çünkü bu konuşma daha eğlenceli." Ramsa çöreğinden koca bir ısırık aldı ve ağzı doluyken konuştu. "Sonuç ne, Rin? Kaçak gelinimiz mi olacak? Önce yemeğimi bitirmek istiyorum da."

Rin'in ağzı açık kaldı. Gözleri Altan'la Ramsa arasında gidip geldi, gerçek olmadıklarına dair bir kanıt aradı – bir kusur, bir eksiklik.

Ama çok *somut*lardı, çok detaylı ve hayat dolulardı. Ve çok ama çok mutluydular. Nasıl bu kadar mutlu olabilirlerdi?

"Rin?" Altan omzunu dürttü. "İyi misin?"

Rin başını salladı. "Ben... bu hiç..."

Altan'ın endişesi yüzüne yansıdı. "Uzanmak ister misin?"

"Hayır, ben..."

Altan koluna girdi. "Özür dilerim, dalga geçiyordum. Hadi, sana bir bank bulalım."

"Hayır, istediğim..." Ondan kurtulup geri çekildi. Geri geri yürüyordu, geri geri yürüdüğünü *biliyordu* ama her nasılsa attığı hiçbir adım onu Altan'dan uzağa taşımıyordu.

"Gel benimle," dedi Altan yine, sesi odada yankılandı. Odanın renkleri soluklaştı. Davetlilerin yüzleri bulanıklaştı. Net olan tek şey Altan'dı.

Ellerini ona uzattı. "Çabuk."

Rin dediğini yaparsa ne olacağını biliyordu.

Her şey bitecekti. Rüya birkaç dakika, bir saat veya haftalar sürebilirdi. Rüyalarda zaman farklı işlerdi. Ömür boyu bunun tadını çıkarabilirdi. Ama gerçekte Daji'nin zehrine yenik düşmüş olacaktı. Hayatı son bulacaktı. Bu büyüden asla uyanmayacaktı.

Çok mu kötü olurdu?

Onunla gitmek istiyordu. O kadar istiyordu ki.

"Kimsenin ölmesi gerekmiyor," dedi Altan, onun düşüncelerini dile getirmişti. "Savaşlar hiç olmadı. Her şeyi geri alabilirsin. Herkesi. Kimsenin ölmesine gerek yok."

"Ama *öldüler*," diye fısıldadı Rin ve bunu dediği an gerçeği anladı. Salondaki davetliler yalandı. Arkadaşları ölüydü. Eğitmen Feyrik ölmüştü. Üstat Irjah ölmüştü. Golyn Niis yok olmuştu. Speer yok olmuştu. Hiçbir şey onları geri getiremezdi. "Beni bununla baştan çıkaramazsın."

"O zaman onlara katılabilirsin," dedi Altan. "Çok mu kötü olur?"

Işıklar ve flamalar soldu. Masalar ve davetliler yok oldu. Karanlık bir geçitte iki küçük alev gibi yalnızca Altan'la ikisi kalmıştı.

"İstediğin bu mu?" Rin konuşamadan Altan dudaklarını onunkilere dayadı. Alev alev elleri Rin'in vücudunda dolanıp aşağı doğru ilerledi.

Her şey çok sıcaktı. Yanıyordu. Gerçekten *yanmanın* nasıl bir şey olduğunu unutmuştu – kendi alevi ona zarar vermiyordu, Altan'ın alevine hiç maruz kalmamıştı ama *bu*... aynı anda hem korkunç hem muhteşem, eski ve tanıdık bir acıydı.

"Hayır." Sesini bulmaya çalıştı. "Hayır, istediğim bu değil—"

Altan'ın elleri beline dolandı.

"İstiyordun," dedi onu kendine çekerek. "Yüzünden okunuyordu. Her seferinde."

"Bana dokunma." Ellerini Altan'ın göğsüne dayayıp onu itmeye çalıştı.

"Bunu istemiyor gibi yapma," dedi Altan. "Bana ihtiyacın var."

Rin nefes alamadı. "Hayır, yok..."

"Yok mu?"

Elini yanağına koydu. Rin geri çekildi ama Altan'ın alevli parmakları teninden ayrılmadı. Elleri boynuna ilerledi. Başparmakları köprücükkemiklerine dokundu, çok tanıdıktı. Elleri sıkılaştı. Rin'in boğazını alev sardı.

"Geri gel." Sorqan Sira'nın sesi zihnini bir bıçak gibi yarıp onu muhteşem ve serin birkaç saniyeliğine kendine getirdi. "Kendini hatırla. Ona teslim olursan yenik düşersin."

Rin yerde kıvrandı.

"Bunu istemiyorum," diye inledi. "Bunu görmek istemiyorum... çıkmak istiyorum—"

"Zehir bu," dedi Sorqan Sira. "Ter onu yoğunlaştırıp kaynatıyor. Arınmazsan Mühür seni öldürecek."

Rin inledi. "Buna son ver."

"Yapamam. İyileşmeden önce kötüleşmesi gerek." Sorqan Sira elini tutup sıktı. "Hatırla, o yalnızca zihninde. Ancak ona verdiğin kadar gücü var. Bunu yapabilir misin?"

Rin başıyla onayladı ve Sorqan Sira'nın kolunu tuttu. *Beni geri gönder,* diyemedi ama Sorqan Sira anladı. Taşlara bir kepçe daha su attı.

Çadırın sıcaklığı iki katına çıktı. Rin boğuldu, sırtı gerildi ve somut dünya uzaklaşırken acı geri döndü. Altan'ın parmakları yine boğazındaydı, sıkıyor, onu boğuyordu.

Altan eğildi. Dudakları onunkilere dokundu. "Ne yapmanı istiyorum, biliyor musun?"

Rin nefes almaya çalışarak başını iki yana salladı.

"Kendini öldür," diye emretti Altan.

"*Ne?*"

"Kendini öldürmeni istiyorum," diye tekrarladı. "İşleri düzelt. O iskelede ölmesi gereken sendin. Ben yaşamalıydım."

Bu doğru muydu?

Bilinçaltında bu kadar süredir duruyorsa doğru olmalıydı. Kendine yalan söyleyemezdi, o ölse ve Altan yaşasa işlerin çok daha farklı olacağını *biliyordu*. Aratsha hâlâ hayatta olurdu. Cike dağılmamış olurdu. Feylen'e karşı kaybetmemiş olurlardı. Cumhuriyet filosu paramparça hâlde Boyang Gölü'nün dibinde olmazdı.

Jinzha da demişti. *Ötekini kurtarmayı denemeliydik.*

"Senin yüzünden öldüm," diye devam etti Altan acımasızca. "Düzelt bunu. Kendini öldür."

Rin yutkundu. "Hayır."

"Neden?" Parmakları kızın boğazında sıkılaştı. "Hayattayken de bir işe yaradığın yok."

Rin, Altan'ın ellerine uzandı. "Çünkü artık senden emir almıyorum."

Altan kendi zihninin eseriydi. Ona ne kadar güç verirse o kadar güçlü olurdu.

Rin, Altan'ın parmaklarını teker teker boğazından çekti. Neredeyse özgürdü. Altan yine sıkmaya çalıştı ama Rin onu tekmeleyip kurtulduğu an uzaklaşıp saldırı pozu aldı.

"Cidden mi?" dedi alayla Altan. "Benimle dövüşecek misin?"

"Artık sana teslim olmayacağım."

"'Teslim olmak' mı?" diye tekrarladı Altan bu kelimeye inanamaz gibi. "Olanları böyle mi görüyordun? Ah, Rin, bunun teslimiyetle alakası yoktu. Teslim olmanı istemedim. Seni *yönetmem* gerekiyordu. Kontrol etmem. O kadar *aptalsın* ki sürekli ne yapacağını söylemem gerekiyordu."

"Aptal değilim," dedi Rin.

"Öylesin." Altan gülümsedi, hem aşağılayıcı hem yakışıklı hem nefret doluydu. "Hiçbir şeysin. İşe yaramazsın. Bana kıyasla sen—"

"Hiçbir şeyim," diye lafını kesti Rin. "Çok kötü bir komutandım. Afyonsuz duramıyordum. Hâlâ ateşi çağıramıyorum. Bana kendimde nefret ettiğim her şeyi söyleyebilirsin ama bunları zaten biliyorum. Artık canımı yakacak bir şey söyleyemezsin."

"Ah, ben öyle düşünmüyorum." İlerlerken, birden elinde beliren mızrağını döndürdü. "Peki, buna ne dersin? Benim ölmemi *istedin*."

Rin irkildi. "Hayır, istemedim."

"Benden *nefret* ediyordun. Benden korkuyordun ve kurtulmayı iple çekiyordun. Kabul et, öldüğümde güldün."

"Hayır, ağladım," dedi Rin. "Günlerce ağladım, nefes alamayana dek ağladım, sonra da nefes almayı bırakmaya çalıştım ama Enki beni her seferinde geri getirdi ve kendimden nefret ettim

çünkü sen yaşamaya devam etmem gerektiğini söyledin ve yaşamaktan nefret ettim çünkü *sen* benim—"

"Neden yasımı tuttun?" diye sordu usulca. "Beni tanımıyordun bile."

"Haklısın," dedi Rin. "Senin zihnimdeki fikrini sevdim. Sana abayı yakmıştım. Sen *olmak* istedim. Ama o zaman seni tanımıyordum ve hiçbir zaman gerçekten tanıyamayacağım. Artık merak etmiyorum, Altan. Seni öldürmeye hazırım."

Mızrak ellerinde belirdi.

Artık silahı vardı. Karşısında savunmasız değildi. Hiç savunmasız olmamıştı. Sadece nereye bakacağını bilmiyordu.

Altan'ın bakışları mızrağın sivri dişlerine kaydı. "Cesaret edemezsin."

"Gerçek değilsin," dedi Rin sakince. "O öldü ve artık ona zarar veremem."

"Bak bana," dedi Altan. "Gözlerime bak. Bana gerçek olmadığımı söyle."

Rin ileri atıldı. Altan savuşturdu. Rin mızraklarını birbirinden ayırıp yine saldırdı.

Altan sesini yükseltti. "*Bak bana.*"

"*Bakıyorum*," dedi Rin usulca. "Her şeyi görüyorum."

Altan bocaladı.

Rin mızrağını göğsüne sapladı.

Altan'ın gözleri kocaman oldu ama onun dışında hareket etmedi. Ağzının kıyısından kan sızdı. Göğsüne kızıllık yayıldı.

Ölümcül bir darbe değildi. İman tahtasının hemen altına saplamıştı. Kalbini ıskalamıştı. Kan kaybından ölebilirdi ama Rin onun hemen gitmesini istemiyordu. Canlı ve bilinçli olmasına ihtiyacı vardı.

Hâlâ bağışlanmaya ihtiyacı vardı.

Altan göğsünden çıkan mızrağa baktı. "Beni öldürmek ister misin?"

Rin mızrağını çekti. Kan, Altan'ın üniformasına daha hızlı yayıldı. "Daha önce yaptım."

"Ama *şimdi* yapabilir misin?" diye sordu Altan. "Şimdi hayatıma son verebilir misin? Beni burada öldürürsen, Rin, gideceğim."

"İstediğim o değil."

"O zaman bana hâlâ ihtiyacın var."

"Eskisi gibi değil."

Rin *sonunda* Altan Trengsin'in anısını kovalamanın onu gerçeğe götürmeyeceğini fark etmişti. Anılarını tekrarlayarak kendine ne kadar işkence etse de onu zihninde yeniden yaratamazdı. Ona yalnızca acı miras kalırdı.

Hem neyi yeniden yaratacaktı ki? Altan *kimdi?*

Eve gitmek isteyen ama dönecek evi olmadığını öğrenmiş, korku dolu Speerlı bir çocuktu. Herkes ölü olması gerektiğini düşünürken hayatta kalmış bir askerdi. Amaçsız, savaşacak bir şeyi olmayan ve dünyayı yakmak dışında hiçbir şeyi umursamayan bir komutandı.

Altan kahraman değildi. Şimdi bunu öyle net görüyordu ki buzlu suyla yıkanmış ve yeniden doğmuş gibiydi.

Ona suçluluk borçlu değildi.

Ona hiçbir şey borçlu değildi.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi çünkü dürüst olması gerekiyordu.

"Biliyorum. Bu yüzden budalasın," dedi Altan. İleri adım atıp elini tuttu ve parmaklarını ona doladı. "Öp beni. Bunu istediğini biliyorum."

Rin, onun kana bulanmış parmaklarını kendi yanağına dokundurdu. Yalnızca bir an için gözlerini kapatıp ihtimalleri hayal etti.

"Ben de seni sevmiştim," dedi Altan. "Buna inanıyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum," dedi ve mızrağını Altan'ın göğsüne bir kez daha bastırdı.

Mızrak hiçbir dirençle karşılaşmadı. Rin, bunun Altan çoktan yok olmaya başladığı için mi, yoksa rüya âlemindeki Altan ona yardım edip mızrağı tam kalbinin üstüne bastırdığı için mi olduğunu bilemedi.

Rin yeniden nefes aldığında yeni ve ürkütücü bir histi, hem mekanik hem de çok kafa karıştırıcıydı. Ölümlü ve beceriksiz bu beden *onun* muydu? Yavaş yavaş vücudunun nasıl çalıştığını hatırladı. Havanın ciğerlerindeki dolaşımını öğrendi. İçinde atan kalbin sesini duymayı öğrendi.

Etrafında ışık gördü, masmavi bir daireydi. Bunun çadırın tavanı olduğunu, buharı salmak için üstünü açtıklarını bir an sonra anladı.

"Kıpırdama," dedi Sorqan Sira.

Sorqan Sira elini Rin'in göğsüne yerleştirdi, parmaklarını sıktı ve bir şeyler söylemeye başladı. Keskin tırnakları göğsüne battı.

Rin çığlık attı.

Bitmemişti. Sorqan Sira parmaklarını kalbine sarıp göğüs kafesinden çıkarmış gibi korkunç bir çekiş hissetti.

Aşağı baktı. Sorqan Sira tırnaklarını bile geçirmemişti. Çekme hissi içindeki bir şeyden geliyordu; onu bırakmak istemeyen keskin ve köşeli bir şeyden.

Sorqan Sira'nın sesi yükseldi. Rin korkunç bir basınç hissetti, ciğerlerinin patladığına emindi. Basınç arttı ve arttı, sonunda bir şey koptu. Basınç yok oldu.

Bir an için öylece yatıp nefes aldı, gözleri mavi daireye odaklanmıştı.

"Bak." Sorqan Sira avucunu açıp Rin'e gösterdi. İçinde Rin'in yumruğu büyüklüğünde, çürümüş, siyah bir kan pıhtısı vardı. İğrenç kokuyordu.

Rin istemsizce geri çekildi. "O...?"

"Daji'nin zehri." Sorqan Sira avucunu kapatıp pıhtıyı sıktı. Siyah sıvı parmaklarının arasından sızıp parlayan taşlara damladı. Sorqan Sira merakla lekeli parmaklarına baktı, son damlaları da taşlara salladı, damlalar cızırdayıp yok oldu. "Artık gitti. Özgürsün."

Rin ne diyeceğini bilemeyerek lekeli taşlara baktı. "Ben..." Lafını bitiremeden boğuldu. Her şey bir anda oldu. Tüm bedeni sarsılmaya başladı, varlığını bile fark etmediği bir üzüntü onu ele geçirdi. Başını ellerine gömüp anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, parmakları gözyaşı ve sümük kaplıydı.

"Ağlaman normal," dedi Sorqan Sira sessizce. "Ne gördüğünü biliyorum."

"O zaman siktir git," dedi Rin. "*Siktir git.*"

Göğsü inip kalkıyordu. Eğilip taşların üzerine kustu. Dizleri titriyor, ayak bileği zonkluyordu ve kusmuğunun birkaç santim ötesine yığılıp kaldı, gözyaşlarını durdurmak için gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Kalbi göğüs kafesini dövüyordu. Nabzına odaklanıp kalp atışlarını sayarak sakinleşmeye çalıştı.

Gitti.

Öldü.

Artık bana zarar veremez.

Hep kalkan olarak kullandığı öfkesini aradı ama bulamadı. Duyguları onu içten içe yakmıştı; tüketecek bir şey kalmayınca öfkeli alevler sönmüştü. Tükenmiş ve boş hissediyordu. Kalan tek şey yorgunluk ve boğazında düğümlenen kayıp hissiydi.

"Hissetmeye iznin var," diye mırıldandı Sorqan Sira.

Rin burnunu çekip koluna sildi.

"Ama onun için kötü hissetme," dedi Sorqan Sira. "O, Altan değildi. Tanıdığın adam huzur bulacağı bir yere gitti. Yaşam ve ölüm bu evrende birdir. Somut dünyaya gelir ve buradan gideriz, daha iyi bir şeye dönüşürüz. O çocuk perişandı. Sen gitmesine izin verdin."

Evet, Rin bu gerçeği içten içe biliyordu, evrende önemsiz olduklarının, topraktan gelip toprağa ve küle döndüklerinin farkındaydı.

Ve bu onu rahatlatmalıydı ama o anda geçici ya da ruhani olmak istemiyordu, sonsuza dek somut dünyada Altan'la bir olmak istiyordu. Alnını ona yaslamak, gözlerine bakmak, kollarını birbirine dolayıp diğerinin saf fizikselliğine karışmak.

Onunla canlı, ölümlü ve sonsuza dek geçici olmak istiyordu ve bu yüzden ağlıyordu.

"Onun gitmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

"Ölülerimiz bizi bırakmaz," dedi Sorqan Sira. "İzin verdiğimiz sürece aklımızdan çıkmazlar. O çocuk zihninde bir hastalık gibi. Unut onu."

"*Yapamam.*" Rin yüzünü ellerine bastırdı. "Muhteşemdi. Farklıydı. Onun gibi kimseyle tanışmamışsındır."

"Şaşarsın." Sorqan Sira çok üzgün göründü. "Kaç adamın Altan Trengsin gibi olduğunu bilsen şaşarsın."

"Rin! *Tanrılarım.*" Çadırdan çıktığı an Kitay yanında belirdi. Rin, yüzündeki ifadeden saatlerdir endişeyle dişlerini sıkarak onu beklediğini anlayabiliyordu.

"Tut onu," dedi Sorqan Sira.

Kitay ağırlığını bileğinden almak için kolunu beline doladı. "İyi misin?"

Rin başıyla onayladı. Topallayarak ilerlediler.

"Emin misin?" diye üsteledi Kitay.

"Daha iyiyim," diye mırıldandı Rin. "Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim sanırım."

Bir an ona yaslanıp soğuk havanın tadını çıkardı. Havanın bu kadar lezzetli ve tatlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Yüzündeki rüzgâr, serin yağmurdan bile daha ferahlatıcıydı.

"Rin," dedi Kitay.

Rin gözlerini açtı. "Ne?"

Kitaygöğsüne bakıyordu.

Rin, sıcaktan kıyafetleri mi yandı diye düşünerek önünü yokladı. Yansalar da fark etmezdi. Fiziksel bir bedeni olması o kadar tuhaftı ki çıplak dolansa bile fark etmezdi.

"Ne oldu?" diye sordu dalgınca.

Sorqan Sira hiçbir şey demedi.

"Aşağı bak," dedi Kitay. Sesi tuhaf bir şekilde boğuktu.

"Ah," dedi hafifçe.

İman tahtasının hemen altında el izi şeklinde bir yanık vardı.

Kitay, Sorqan Sira'ya döndü. "Sen ona—"

"O yapmadı," dedi Rin.

Bu iz Altan'ın mirasıydı.

Pezevenk.

Rin elini göğsüne koyup parmaklarını Altan'ınkilerin üstüne yerleştirdi.

Altan'ın eli onunkinden çok daha büyüktü.

Elini indirdi. "Ama önemi yok."

"Rin..."

"O öldü," dedi sesi titreyerek. "Öldü, gitti, anlıyor musun? *Gitti* ve bana bir daha dokunmayacak."

"Biliyorum," dedi Kitay. "Dokunmayacak."

"Ateşi çağır," dedi Sorqan Sira aniden. Sessizce yanlarında durmuş onları izliyordu ama sesinde tuhaf bir telaş vardı. "Şimdi."

"Bekle," dedi Kitay. "Zayıf, bitkin—"

"Şimdi denemeli," diye ısrar etti Sorqan Sira. Garip bir biçimde korkmuş görünüyordu ve bu, Rin'i çok korkuttu. "Bilmem gerek."

"Mantıklı davran—" dedi Kitay ama Rin başını iki yana salladı.

"Hayır. Haklı. Geri çekil."

Kitay onu bırakıp birkaç adım uzaklaştı.

Rin gözlerini kapatıp nefesini verdi ve zihnindeki zevke daldı. Öfkenin güçle buluştuğu noktaya. Aylardır ilk kez ateşi yeniden hissedeceğini umdu, uçmak kadar inanılmaz bir umuttu.

Şimdi öfkelenmesi daha kolaydı. Rahatlıkla anılarına dalabilirdi. Zihninin açık yaralar gibi kanayan, dokunmamaya çalıştığı noktaları yoktu.

Anka'yı bir sisin ardında görene dek tanıdık bir boşluktan geçti; yankısını duydu, dokunuşunu hatırladı.

Öfkesini hissedip kendine çekti.

Ateş gelmedi.

Bir şey nabız gibi attı.

Gözkapaklarının ardını yakan ışık çakmaları gördü.

Mühür duruyordu, hâlâ zihnindeydi. Altan'ın kahkahasının hayaleti kulaklarında yankılandı.

Rin bir an için alevi avucunda tuttu, yalnızca onu ümitlendirip alevi daha çok istemesine sebep olacak kadar. Ardından alev yok oldu.

Bu sefer acı yoktu, bir rüyaya çekilip aklını kaybetme tehdidi yoktu ama Rin yine de dizlerinin üstüne çöküp çığlık attı.

BÖLÜM 23

"Başka bir yol daha var," dedi Sorqan Sira.

"Kes sesini," dedi Rin.

Çok yaklaşmıştı. Ateşini neredeyse geri kazanmıştı, tadını almıştı ama elinden kopup gitmişti. *Bir şeye* saldırmak istiyordu, ne olduğunun önemi yoktu ve katıksız bir baskıyla patlayacakmış gibi hissediyordu. "Düzelttiğini söylemiştin."

"Mühür etkisiz hâle geldi," dedi Sorqan Sira. "Artık zihnini ele geçiremez. Ama zehir çok derinlere işlemişti ve hâlâ ruhlar âlemine bağlanmanı engelliyor—"

"Bir bok bildiğin yok."

"Rin, yapma," diye uyardı Kitay.

Rin onu umursamadı. Bunun Sorqan Sira'nın suçu olmadığını biliyordu ama yine de onun canını yakmak, onu doğramak istiyordu. "Halkının bir bok bildiği yok. Üçlü'nün sizi öldürmesine şaşmamalı, üç sikik ergene kaybetmenize şaşmamalı—"

Bir cırlama zihnine çarptı. Dizlerinin üstüne çöktü ama ses devam etti, gittikçe arttı ve kemiklerinde titreşerek yankılandı.

Beni suçlamaya cüret mi ediyorsun? Sorqan Sira, Rin'in tepesinde bir dev anası gibi dikiliyor, kalan her şey küçülürken o dağ gibi büyüyordu. *Ben Ketreyidlerin Anası'yım. Ben Baghra'nın kuzeyinin; akreplerin zehir dolu olduğu, solucanların kızıl kumlarda develeri tek lokmada yutmak için beklediği diyarın hükümdarıyım. Ben insanları kemikten ibaret kalana kadar çürütüp yok etmek için yaratılmış diyarı dize getirdim. Bana karşı durabileceğini sanma.*

Rin acıdan konuşamıyordu. Zonklama nihayet geçene kadar kulaklarında çınlayan ses birkaç işkence gibi saniye boyunca daha arttı. Rin sırtüstü yatıp derin derin nefes aldı.

Kitay kalkmasına yardım etti. "Bu yüzden müttefiklerimize kibar davranıyoruz."

"Özrünü bekliyorum," dedi Sorqan Sira.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Rin. "Ben... ben, geri döndüğünü düşünmüştüm."

Sefer sırasında kaybına karşı duyarsızlaşmıştı. Ateşi ne kadar çok istediğini az önce ona tekrar dokunana dek fark etmemişti. Bir anlığına her şey geri gelmişti: heyecan, alev ve o *güç*.

"Her şeyi kaybettiğini sanma," dedi Sorqan Sira. "Daji Mühür'ü kaldırmadığı sürece Anka'ya kendi başına ulaşamayacaksın. Onu da asla yapmayacak."

"O zaman her şey buraya kadarmış," dedi Rin.

"Hayır. Bir başka ruh senin adına Anka'yı çağırabilir. Senin ruhuna bağlı bir ruh." Sorqan Sira imalı imalı Kitay'a baktı.

Kitay şaşkın şaşkın göz kırptı.

"Hayır," dedi Rin hemen. "Ne yapabileceğin umurumda değil, *hayır*—"

"Bırak konuşsun," dedi Kitay.

"Hayır, riski anlamıyorsun—"

"Anlıyor," dedi Sorqan Sira.

"Ama tanrılar konusunda hiçbir şey bilmiyor!" diye bağırdı Rin.

"*Şimdi* bilmiyor. İkizlendiğinizde her şeyi bilecek."

"İkizlendiğimizde mi?" diye tekrarladı Kitay.

"Chaghan ve Qara'nın bağını anlıyor musun?" diye sordu Sorqan Sira.

Kitay hayır der gibi başını salladı.

"Ruhsal olarak bağlılar," dedi Rin vurgusuzca. "Chaghan'ı kesersen Qara da acısını hissediyor. Chaghan'ı öldürürsen Qara da ölür."

Bir anlığına Kitay'ın yüzünde korku dalgalandı. Saklamaya çalışsa da Rin gördü.

"Çapa bağı ruhlarınızı psikospiritüel düzlemde bağlar," dedi Sorqan Sira. "Çocuğun üstünden hâlâ Anka'yı çağırabilirsin. O senin aracın olacak. Ulu güç ondan sana akacak."

"Şaman mı olacağım?" diye sordu Kitay.

"Hayır. Sadece zihnini bir şamana ödünç vereceksin. Rin, tanrıyı senin aracılığınla çağıracak." Sorqan Sira başını eğip onları inceledi. "İyi arkadaşsınız, değil mi?"

"Evet," dedi Kitay.

"Güzel. Çapa birbirini tanıyan ruhlarda daha iyi tutunuyor. Daha güçlü oluyor. Daha istikrarlı. Biraz acıya katlanabilir misin?"

"Evet," dedi Kitay tekrar.

"O zaman ritüeli mümkün olduğunca çabuk yapmalıyız."

"Kesinlikle olmaz," dedi Rin.

"Yapacağım," dedi Kitay sertçe. "Ne yapacağımı söyle yeter."

"Hayır, bunu yapmana izin—"

"Senden izin istemiyorum, Rin. Başka seçeneğimiz yok."

"Ama ölebilirsin!"

Kitay bir kahkaha attı. "Biz askeriz. Her an ölebiliriz."

Rin inanamayarak ona baktı. Nasıl bu kadar cesur davranıyordu? Riski anlamıyor muydu?

Kitay, Sinegard'da hayatta kalmıştı. Golyn Niis'te. Boyang'da. Bir ömür yetecek kadar acı çekmişti. Rin onu buna sürüklemeyecekti. Kendini asla affedemezdi.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi Rin. "Tanrılarla hiç konuşmadın, sen—"

Kitay başını salladı. "Böyle konuşmaya hakkın yok. Bu dünyadan beni, sanki fazla aptal veya zayıfmışım gibi uzak tutmaya hakkın yok—"

"Zayıf olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman neden—"

"Çünkü bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve hiçbir zaman bilmemelisin." Anka'nın ona işkence etmesini umursamıyordu ama Kitay... Kitay saftı. Tanıdığı en iyi insandı. Kitay, intikam tanrısını çağırmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmemeliydi. Kitay bu dünyadaki son kibar ve iyi insandı ve Rin bunu bozacağına ölmeyi yeğlerdi. "Nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Tanrılar seni mahveder."

"Ateşi geri istiyor musun?" diye sordu Kitay.

"Ne?"

"*Ateşi geri istiyor musun?* Anka'yı tekrar çağırabilirsen bu savaşı kazanmak için kullanacak mısın?"

"Evet," dedi Rin. "Her şeyden çok istiyorum. Ama bunu yapmanı isteyemem."

"O zaman istemene gerek yok." Sorqan Sira'ya döndü. "Çapala bizi. Ne yapmam gerektiğini söyle, yeter."

Sorqan Sira, Kitay'a neredeyse saygıya benzer bir ifadeyle bakıyordu. Yüzüne zayıf bir gülümseme yayıldı. "Nasıl istersen."

"Çok kötü değil," dedi Chaghan. "Sinek mantarını alıyorsunuz. Kurbanı öldürüyorsunuz. Sonra Sorqan Sira sizi bağlıyor ve ruhlarınız sonsuza dek bağlı oluyor. Var olmak dışında pek bir şey yapmanıza gerek yok."

"Neden canlı kurban?" diye sordu Kitay.

"Çünkü maddi dünyadan salınan ruhların gücü var," dedi Qara. "Sorqan Sira o gücü sizi bağlamak için kullanacak."

Chaghan ve Qara, Rin ve Kitay'ı ritüele hazırlamakla görevlendirilmişti. Hazırlık kollarını bitmek bilmez karakterlerle kaplamayı da içeriyordu. Karakterler ikisine de tamı tamına aynı anda yazılmalı, fırça darbeleri birbiriyle uyuşmalıydı.

İkizler inanılmaz bir uyumla çalışıyordu, canı sıkkın olmasa Rin bunu daha fazla takdir edebilirdi.

"Kıpırdanmayı kes," dedi Chaghan. "Mürekkebi dağıtıyorsun."

"O zaman daha hızlı yaz," diye çıkıştı Rin.

"İyi olur," dedi Kitay kibarca. "İşemem lazım."

Chaghan fırçasını mürekkebe batırıp fazlasını salladı. "Bir karakteri daha bozarsan baştan başlarız."

"Hoşuna giderdi, değil mi?" diye homurdandı Rin. "Bir saat daha uzatalım mı? Şansımız varsa sen işini bitirene kadar savaş biter."

Chaghan fırçasını indirdi. "Seçim şansımız yoktu. Bunu biliyorsun."

"Küçük bir orospu olduğunu biliyorum," dedi Rin.

"Başka şansın yok."

"Siktir git."

Gereksiz bir atışmaydı ve Rin'i düşündüğü kadar iyi hissettirmedi. Yalnızca yordu. Çünkü Chaghan haklıydı – ikizler Sorqan Sira'nın dediklerini yapmazlarsa kesinlikle öldürülürlerdi ve Rin'in yine de çıkış yolu olmazdı.

"Sorun olmayacak," dedi Qara usulca. "Çapa seni daha güçlü yapacak. Daha istikrarlı."

Rin homurdandı. "Nasıl? Bir yerine iki asker kaybetmekten başka işe yarar gibi görünmüyor."

"Çünkü seni tanrılara karşı daha dirençli yapıyor. Onları her çağırışında vücudundan uzaklaşan bir kâğıt fener gibisin. Biraz fazla uzaklaşırsan tanrı kendini senin fiziksel formuna bağlıyor. O zaman aklını yitiriyorsun."

"Feylen'e olan bu mu?" diye sordu Kitay.

"Evet," dedi Qara. "Fazla uzaklaştı, kayboldu ve tanrı içine yerleşti."

"İlginç," dedi Kitay. "Ve çapa bunu kesin olarak engelliyor mu?"

Fazla heyecanlıydı. İkizlerin her dediğini açlıkla dinliyor, her kelimeyi inanılmaz hafızasına işliyordu. Rin neredeyse zihninde dönen çarkları görebiliyordu.

Bu, Rin'i korkutuyordu. Kitay'ın bu dünyaya hayran olmasını değil, olabildiğince uzağa kaçmasını istiyordu.

"Kusursuz değil ama aklını yitirmeni çok zorlaştırıyor," dedi Chaghan. "Tanrılar çapan varken senden kurtulamıyor. Ruhlar dünyasında ne kadar açılırsan açıl hep bir dönüş yolun oluyor."

"Rin'in delirmesini engelleyeceğim yani," dedi Kitay.

"Rin zaten deli," dedi Chaghan.

"O da doğru," dedi Kitay.

İkizler uzun bir süre sessizce çalıştı. Rin dimdik oturmuş, ıslak fırçanın ucunu teninde hissederken gözlerini kapayıp nefesine odaklanmıştı.

Ya çapa onu *gerçekten* güçlendirirse? Umutlanmadan edemedi. Öfkeyle aklını yitirmekten korkmaksızın Anka'yı çağırmak nasıl bir duygu olacaktı? Ateşi istediği zaman, istediği kadar çağırabilecekti. Ateşi Altan gibi kontrol edebilirdi.

Ama değer miydi? Çok büyük bir fedakârlıktı – sadece Kitay için değil, *kendisi* için de. Hayatını onunkine bağlamak çok tahmin edilemez bir riskti. Kitay güvende olmadığı sürece o da asla güvende olmayacaktı.

Tabii onu korumazsa. Kitay'ın *asla* tehlikede olmayacağını garantiye almazsa.

Chaghan sonunda fırçasını bıraktı. "Bitti."

Rin kollarını esnetip inceledi. Teni kıvrımlı siyah yazılarla kaplıydı, neredeyse anlayabildiği bir dile benziyordu. "Bu kadar mı?"

"Henüz değil." Chaghan onlara bir avuç kırmızı şapkalı mantar uzattı. "Bunları yiyin."

Kitay mantarı parmağıyla dürttü. "Bunlar ne?"

"Sinek mantarı. Huş ve köknar ağaçlarının yakınında bulunur."

"Ne işe yarıyor?"

"İki dünya arasındaki perdeyi aralıyor," dedi Qara.

Kitay'ın kafası karışmış gibiydi.

"Asıl amacını söyle," dedi Rin.

Qara gülümsedi. "Kafayı bulmanı sağlıyor. Afyondan çok daha zarif. Ve daha hızlı."

Kitay mantarları elinde çevirdi. "Zehirli görünüyor."

"Halüsinojenler," dedi Chaghan. "Hepsi zehirli. Bütün *olayı* seni öbür dünyanın kıyısına getirmek."

Rin mantarları ağzına atıp çiğnedi. Sert ve tatsızlardı, yutabileceği kadar yumuşatmak için birkaç dakika çiğnemesi gerekti. Lifli dokuyu her ısırışında birinin etini çiğniyor gibi sevimsiz bir hisse kapıldı.

Chaghan, Kitay'a ahşap bir bardak uzattı. "Mantarı yemek istemezsen bunu içebilirsin."

Kitay sıvıyı kokladı, bir yudum aldı ve öğürdü. "Bu ne?"

"At sidiği," dedi Chaghan neşeyle. "Mantarları atlara veriyoruz, önce onların sindirim sisteminden geçiyor. Yutması daha kolay oluyor."

"*İğrençsiniz*," diye mırıldandı Kitay. Burnunu tutup bardağı kafaya dikti ve öğürdü.

Rin yutkundu. Kuru mantar lokmaları boğazından aşağı zorla indi.

"Çapan ölürse ne oluyor?" diye sordu.

"Sen de ölüyorsun," dedi Chaghan. "Ruhlarınız bağlı, bu da bu dünyadan birlikte göçtükleri anlamına geliyor. Biri diğerini de götürüyor."

"Tamamen doğru sayılmaz," dedi Qara. "Senin seçimin. Bu dünyadan beraber ayrılmayı seçebilirsin. Ya da bağı kırabilirsin."

"Öyle mi?" diye sordu Rin. "Nasıl?"

Qara ile Chaghan bakıştı. "Son nefesinde. İki taraf da kabul ederse."

Kitay kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. O zaman bu neden bir risk?"

"Çünkü bir kez çapan olduğu zaman ruhun onunkiyle birleşiyor. Varlığınız birleşiyor. Tüm düşüncelerini anlıyor. Hissettiklerini hissediyor. Seni gerçekten anlayan *tek kişi* o oluyor. Çoğu kişi bundan vazgeçmektense ölmeyi yeğliyor."

"Ve biriniz ölürken yan yana olmanız gerekir," dedi Chaghan. "Çoğu kişi olmuyor."

"Ama bağı *kırabiliyorsun*," dedi Rin.

"Evet," dedi Chaghan. "Ama Sorqan Sira'nın size nasıl yapılacağını öğreteceğini sanmıyorum."

Tabii ki öğretmezdi. Sorqan Sira, Kitay'ı sigorta olarak kullanmak isterdi – sadece Rin'i Daji'ye karşı silah olarak kullanmak için değil, gerekirse onu öldürebilmek için de.

"Altan'ın da çapası var mıydı?" diye sordu. Altan'ın kontrolü bir Speerlıya göre fazlaydı.

"Hayır. Speerlılar nasıl yapıldığını bilmiyordu. Altan... Altan ne yapıyorduysa insanlık dışıydı. Sonlara doğru sırf kendi iradesiyle aklı başında kalıyordu." Chaghan yutkundu. "Çok kez teklif ettim. Hep reddetti."

"Ama zaten çapan var," dedi Rin. "Birden fazla çapan olabiliyor mu?"

"Aynı anda olamıyor. İkili bir bağ ideal. Üçlü bağ fazlasıyla dengesiz çünkü öngörülemez mukabele, birinin ayrılması durumunda diğer ikisini engellenemez biçimlerde etkileneceği anlamına geliyor."

"Ama?" diye üsteledi Kitay.

"Ama yeteneklerini artırabiliyor da. Seni herhangi bir şamanın olabileceğinden daha güçlü kılıyor."

"Üçlü gibi," diye fark etti Rin. "Birbirlerine bağlılar. O yüzden bu kadar güçlüler."

Şimdi her şey yerine oturmuştu – Daji düşman olmalarına rağmen Jiang'ı öldürmemişti. Öldürmezdi. Kendini de öldürmeden *öldüremezdi*.

Rin doğruldu. "O zaman..."

"Evet," dedi Chaghan. "Daji hayatta olduğu sürece Kızıl İmparator ve Bekçi de hayatta. Bağlarının çözünmüş olması müm-

kün ama sanmıyorum. Daji'nin gücü fazla istikrarlı. Diğer ikisi bir yerlerde olmalı. Ama çok iyi durumda olduklarını sanmıyorum çünkü ülkenin kalanı öldüklerini sanıyor."

Birbirinizi yok edeceksiniz. Biriniz ölecek, biriniz hüküm sürecek ve biriniz sonsuz uykuya dalacak.

Kitay, Rin'in zihnindeki soruyu dile getirdi. "O zaman onlara ne oldu? Niye kayboldular?"

Chaghan omuz silkti. "Onlara sorman lazım. İçtin mi?"

Kitay bardaktakini bitirip yüzünü buruşturdu. "Iyy. Evet."

"Güzel. Şimdi mantarları ye?"

Kitay göz kırptı. "Ne?"

"Onda mantar yoktu," dedi Chaghan.

"Ah, seni göt herif," dedi Rin.

"Anlamıyorum," dedi Kitay.

Chaghan hafifçe gülümsedi. "Sadece at sidiği içecek misin diye görmek istedim."

Sorqan Sira dışarıda, kocaman bir ateşin önünde bekliyordu. Rin alevlerin âdeta canlı olduğunu düşündü; onu ateşe çekmeye çalışan eller gibi fazla yükseğe zıplıyor, fazla uzağa uzanıyorlardı. Fazla uzun süre izlerse Sorqan Sira'nın tozlarıyla mora dönen duman ölenlerden birinin yüzüne dönüşmeye başlıyordu. Üstat Irjah. Aratsha. Kaptan Salkhi. Altan.

"Hazır mısınız?" diye sordu Sorqan Sira.

Rin yüzleri yok etmek için gözlerini kırptı.

Donmuş toprağın üzerinde Kitay'ın karşısına diz çöktü. Soğuğa rağmen sadece pantolon ve kollarını açıkta bırakan atletler giymelerine izin verilmişti. Ciltleri boyunca uzanan mürekkep karası karakterler alevlerin ışığıyla parlıyordu.

Rin'in ödü kopuyordu. Kitay hiç korkmuş görünmüyordu.

"Ben hazırım," dedi Kitay. Sesi istikrarlıydı.

"Hazırım," diye tekrarladı Rin.

Aralarında iki uzun, tırtıklı bıçak ve canlı kurban vardı.

Rin, Ketreyidlerin devasa ve sağlıklı, yetişkin bir erkek geyiği birkaç saat içinde, görülebilir yarası olmadan yakalamayı nasıl becerdiklerini bilmiyordu. Hayvanın bacakları sıkı sıkı bağlanmıştı. Hayvanı uyutmuş olmalılardı çünkü kaderini kabullenmiş bir hâlde gözleri yarı açık, kıpırdamadan yatıyordu.

Mantar etkisini göstermeye başlamıştı. Her şey fazla parlaktı. Bir şeyler hareket ettiğinde görüşünde fırça darbeleri gibi, solup kaybolmadan önce ışıldayıp kıvrılan izler bırakıyordu.

Zorlanarak geyiğin boynuna odaklandı.

Kitay'la birlikte hayvanın iki yanına birer kesik atacaklardı, böylece ikisi de hayvanın ölümünden kendi başına sorumlu olmayacaktı. Kesiklerin biri tek başına hayvanı öldüremezdi. Geyik kendini sürükleyip yarayı çamurla kapatabilir ve hayatta kalabilirdi. Ama iki yandaki kesik, kesin ölüm demekti.

Rin bıçağını yerden alıp sıkıca kavradı.

"Dediklerimi tekrarlayın," dedi Sorqan Sira ve yavaş yavaş Ketreyidce bir şeyler söyledi. Yabancı heceler Rin'in ağzından tuhaf ve hantal çıktı. Söylediklerinin anlamını ikizler onlara açıkladığı için biliyorlardı.

Birlikte yaşayacağız. Birlikte savaşacağız.

Ve birlikte öldüreceğiz.

"Kurban," dedi Sorqan Sira.

Bıçaklarını indirdiler.

Rin'e beklediğinden zor geldi. Öldürmeye alışkın olmadığından değil, eti kesmek artık nefes almak kadar kolaydı. Hayvanın tüyleri direnç yarattığından. Dişlerini sıkıp daha sert bastırdı. Bıçak geyiğin yan tarafına saplandı.

Geyik sırtını gerip bağırdı.

Rin'in kesiği yeterince derin değildi. Kesiği genişletmesi gerekti. Elleri deli gibi titriyordu, bıçağın kabzasını zor tutuyordu.

Ama Kitay temiz, düzgün bir kesik açmıştı.

Hızla akan koyu renkli kan dizlerinin etrafında birikti. Geyik kıvranmayı kesti. Başı yere düştü.

Mantarın etkisiyle Rin geyiğin hayatının sona erdiği ânı *gördü* – altın rengi parıldayan bir aura, ölü hayvanın üstünde biraz oyalandı ve duman gibi yukarı süzüldü. Rin başını kaldırıp onun göğe yükselişini izledi.

"Onu takip et," dedi Sorqan Sira.

Rin takip etti. Çok basitti. Mantarın etkisiyle ruhu havadan hafifti. Bilinci yükseldi, bedeni uzak bir anıdan ibaret kaldı ve Rin, evren denen devasa ve karanlık boşluğa uçtu.

Kendini kenarları ışıldayan heksagramlarla –evrenin doğası-

nı açıklayan karakterler, var olan ve olacak her şeyi oluşturan altmış dört tanrı– kaplı bir çemberin kıyısında dikilirken buldu.

Çember bükülüp bir havuza dönüştü, içinde yüzen iki kocaman sazan balığının biri beyaz biri siyahtı ve ikisinin de gövdesinde diğer renkten bir benek vardı. Ağır hareket eden, sonsuz bir çember içinde birbirlerini takip ederek tembel tembel süzülüyorlardı.

Çemberin diğer ucunda Kitay'ı gördü. Çıplaktı. Bu, fiziksel bir çıplaklık değildi; bedenden çok ışıktan oluşuyor gibiydi ama her düşüncesi, her anısı, şimdiye dek hissettiği her şey Rin'e yansıyordu. Gizlenmiş bir şey yoktu.

Rin de onun karşısında aynı derecede çıplaktı. Tüm sırları, tereddütleri, suçluluğu ve öfkesi ortadaydı. Kitay en zalim ve vahşi arzularını gördü. Yalnız kalmaktan korkan kısmını gördü. Acıdan zevk alan, ancak acıyla rahatlayabilen kısmını gördü.

Rin de onu gördü. Kavramların zihninde depolanışını, birbirine gerektiği anda anımsanabilecek şekilde bağlanmış bilgi deposunu. *Bu kadar* zeki tek kişi olmaktan gelen endişelerini gördü. Ne kadar korktuğunu, düzeltemediği mantıksızlıklar dünyasını yıkarken kendi zihninde hapsoluşunu gördü.

Ve hüznünü anladı. Yasını; babasının kaybından ötürü ama daha fazlası da – imparatorluğun kaybı, sadakatin kaybı, *sorumluluğun* kaybı, varoluş sebebinin kaybı.

Öfkesini gördü.

Anlaması nasıl bu kadar uzun sürmüştü. Öfkeyle beslenen tek kişi kendisi değildi. Ama onun öfkesi patlayıcıyken Kitay'ınki sessiz bir kararlılıkla yanıyor, büyüyor, çürüyor ve bitmiyordu; öfkesinin gücü Rin'i şaşırttı.

Aynıyız.

Kitay intikam ve kan istiyordu. Kontrollü maskesinin ardında kafa karışıklığından kaynaklanan öfke çığlıkları ve yok etme isteği vardı, dünyayı yıkıp *mantıklı* bir şekilde yeniden inşa etmek istiyordu.

Aralarındaki çember parladı. Siyah sazanla beyaz sazan karanlıkla aydınlık arasında fark kalmayana dek gittikçe hızlanarak dans etti; gri değildi, tek bir varlığa dönüşmediler ama aynılardı – bir sikkenin iki yüzü, Panteon'un dengesi gibi birbirini dengeliyorlardı.

Çember döndükçe onlar da döndü – Heksagramlar birbirine karışıp parlak bir çemberden ibaret kalana kadar hızlandıkça hızlandı. Bir an için Rin yön duygusunu kaybetti – aşağısı, yukarısı oldu; sağ, sol oldu; tüm yönler yok oldu...

Sonra gücü hissetti, inanılmazdı.

Shiro damarlarına eroin bastığında da aynen böyle hissetmişti. Aynı coşku, aynı baş döndürücü enerji. Ama bu sefer ruhu maddesel dünyadan uzaklaşmadı. Bu sefer bedeninin yerini biliyordu ve istediği an dönebilirdi. Ruhlar dünyası ile maddesel dünyanın ortasındaydı. İkisini de algılayabiliyor, ikisini de etkileyebiliyordu.

Tanrısıyla buluşmaya gitmemişti, tanrısı ona çekilmişti. Anka'yı her yanında hissediyordu, öfkesi ve ateşi öyle lezzetliydi ki etrafını kaplarken onu gıdıklıyordu.

Öyle mutluydu ki gülmek istedi.

Ama Kitay inliyordu. Bir süredir inliyordu ama Rin güçle öylesine sarhoş olmuştu ki fark etmemişti.

"Olmuyor." Sorqan Sira, Rin'in hülyasını aniden böldü. "Dur, onu bastırıyorsun."

Rin gözlerini açınca Kitay'ın yerde kıvranıp inlediğini gördü. Kitay başını geri atıp uzun, içler acısı bir çığlık attı.

Rin'in görüşü bulanıklaştı. Bir an Kitay'a bakıyordu, bir an sonra ise onu göremiyordu. Tek gördüğü kendi kontrolündeki alevlerdi...

"Onu siliyorsun," diye tısladı Sorqan Sira. "Kendine gel."

Ama neden? Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Bu duygunun geçmesini hiç istemiyordu.

"Onu öldüreceksin." Sorqan Sira parmaklarını Rin'in omzuna batırdı. "Ve seni hiçbir şey kurtaramayacak."

Rin zor da olsa anladı. Kitay'a zarar veriyordu ve durması lazımdı. Ana *nasıl?* Ateş öyle çekiciydi ki mantığı bir fısıltıdan ibaretti. Anka'nın kahkahasının zihninde yankılandığını duydu, sesi gittikçe yükseliyor ve güçleniyordu.

"Rin," dedi Kitay nefes nefese. "*Lütfen.*"

Bu onu kendine getirdi.

Maddesel dünya algısı soluyordu. Tamamen yok olmadan önce Rin bıçağı alıp kendi bacağına sapladı.

Görüşünde beyaz noktalar patladı. Acı, Anka'yı kovalayıp zihnini berraklaştırdı. Anka sessizleşti. Boşluk sakinleşti.

Ruhlar âleminde Kitay'ı gördü – dizlerinin üstündeydi ama hayatta ve bütündü.

Gözlerini yerde açtı. Zorlanarak oturup suratındaki çamuru sildi. Kitay'ın dünyayı ilk kez görüyormuş gibi şaşkın şaşkın etrafına bakındığını gördü.

Eline uzandı. "İyi misin?"

Kitay derin, titrek bir nefes aldı. "Ben... iyiyim, sadece... Bana biraz izin ver."

Rin gülmeden edemedi. "Dünyama hoş geldin."

"Rüyada gibiyim." Elini inceledi, kendi bedeninin varlığına inanamıyor gibi, zayıflayan güneş ışığına tuttu. "Sanırım... tanrılarının fiziksel kanıtını gördüm. Bu gücün var olduğunu biliyordum. Ama dünyayla ilgili bildiğim her şey—"

"Bildiğin dünya gerçek değil," dedi Rin usulca.

"Deme ya." Kitay, zeminin ellerinin altında yok olmasından korkar gibi toprağı ve çimleri sıkı sıkı tuttu.

"Deneyin," dedi Sorqan Sira.

Rin'in neden bahsettiğini sormasına gerek yoktu.

Titrek bacaklarla ayağa kalkıp Kitay'a sırtını döndü. Avuçlarını açtı. Ateşi göğsünde hissetti, çağırdığı an dışarı dökülmeyi bekleyen sıcak varlığını.

Çağırdı. Ellerinde ılık bir alev belirdi – kontrollü, sakin, ufak bir alev.

Gerildi, daha ve *daha* fazlasını talep eden duyguyu bekledi. Ama hiçbir şey hissetmedi. Anka oradaydı. Rin onun çığlıklar attığını biliyordu ama Rin'e ulaşamıyordu. Zihninde bir duvar örülmüştü, tanrıyı uzaklaştırıp sessizleştiren, yalnızca bir fısıltıya dönüştüren ruhani bir varlık.

Ağzına sıçayım, dedi Anka ama o bile eğlenmiş gibiydi. *Ağzına sıçayım, küçük Speerli.*

Rin keyifle bağırdı. Sadece iyileşmemişti, *bir tanrıyı evcilleştirmişti.* Çapa bağı onu özgür kılmıştı.

Ateş avuçlarında birikirken titreyerek izledi. Biraz daha güçlendirdi. Okyanusta zıplayan balıklar gibi oynattı. Tıpkı Altan

gibi istediği şekilde kontrol edebiliyordu. Hayır. Altan'dan çok daha iyiydi çünkü ayıktı, istikrarlıydı ve özgürdü.

Delirme korkusu yok olmuştu ama gücü değil. Gücü duruyordu, istediği zaman erişebileceği derin bir kuyu gibiydi.

Ve artık seçme şansı vardı.

Kitay'ın onu izlediğini gördü. Gözleri kocamandı, ifadesi yarı korku yarı hayranlıktı.

"İyi misin?" diye sordu Kitay'a. "Hissedebiliyor musun?"

Kitay cevap vermedi. Elini şakağına götürdü –bakışları alevlere öyle odaklanmıştı ki Rin gözlerinde yansımasını görebiliyordu– ve kahkaha attı.

O gece Ketreyidler ona sıcacık, lezzetli, keskin, tuzlu kemik suyu verdi. Rin hızla içip bitirdi. Boğazını yaktı ama umurunda değildi. O kadar uzun zamandır kuru balık ve pirinç lapasıyla yaşıyordu ki gerçek yemeğin tadını unutmuştu.

Qara ona bir bardak uzattı. "Daha çok su iç. Susuz kalacaksın."

"Teşekkürler." Rin gecenin soğuğuna rağmen hâlâ terliyordu. Teninin her yerinde beliren küçük damlacıklar kıyafetlerini ıslatıyordu.

Ateşin öbür ucunda Kitay ve Chaghan heyecanla konuşuyordu. Rin'in anladığı kadarıyla, evrenin metafizik yapısından bahsediyorlardı. Kitay heyecanla izleyip başını sallarken Chaghan bir çubukla yere diyagramlar çiziyordu.

Rin, Qara'ya döndü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Qara.

Rin, Kitay'a bir bakış attı. Dikkati onda değildi. Çubuğu Chaghan'ın elinden almış, diyagramların altına karmaşık matematiksel denklemler yazıyordu.

Rin sesini alçalttı. "Ne kadar zamandır bağlısınız?"

"Kendimizi bildik bileli," dedi Qara. "Ritüeli gerçekleştirdiğimizde on günlüktük. Onsuz olduğumu hatırlamıyorum."

"Ve bağınız hep... eşit miydi? Biriniz diğerini baskılamıyor mu?"

Qara tek kaşını kaldırdı. "Benim baskılandığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen hep çok..." Rin lafını bitirmedi. Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Qara onun için bir gizemdi. Kardeşinin güneşine karşı o aydı. Chaghan ilgi odağı olmayı, herkesi hor gören bir tavırla ders vermeyi seviyordu. Qara ise gölgeleri ve kuşlarının sessiz yoldaşlığını tercih ediyordu. Rin, onun kardeşinin olmayan bir fikri dile getirdiğini duymamıştı.

"Chaghan'ın beni bastırdığını düşünüyorsun," dedi Qara.

Rin kızardı. "Hayır, ben—"

"Kitay'ı baskılamaktan korkuyorsun," dedi Qara. "Öfkenin ona fazla geleceğini ve bir gün senin gölgenden ibaret olacağını düşünüyorsun. Bize öyle olduğunu düşünüyorsun."

"Korkuyorum," dedi Rin. "Onu az daha öldürecektim. Ve o dengesizlik bir riskse bilmek istiyorum. Onun bana meydan okuma yetisini elinden almak istemiyorum."

Qara yavaşça başını salladı. Uzun bir süre kaşlarını çatıp düşündü.

"Kardeşim beni baskılamıyor," dedi sonunda. "En azından benim fark ettiğim bir şekilde. Ama ona hiç meydan okumadım."

"O zaman nasıl—"

"İradelerimiz çocukluğumuzdan beri birleşik. Aynı şeyleri istiyoruz. Konuştuğunda ikimizin de düşüncelerini dile getiriyor. Aynı kişinin iki yarısıyız. İçime kapanık görünüyorsam Chaghan'ın maddesel dünyadaki varlığı benim ruhlar dünyasında takılmama olanak sağladığı için. Hayvan ruhlarını insanlarınkine tercih ediyorum. Bu baskılandığım anlamına gelmiyor."

"Ama Kitay senin gibi değil," dedi Rin. "Bizim iradelerimiz aynı *değil*. Hatta genellikle aynı şeyde anlaşamıyoruz. Ve onu... silmek istemiyorum."

Qara'nın ifadesi yumuşadı. "Onu seviyor musun?"

"Evet," dedi Rin düşünmeden. "Dünyadaki herkesten çok."

"O zaman endişelenmene gerek yok," dedi Qara. "Onu seviyorsan onu koruyacağına güvenebilirsin."

Rin bunun doğru olmasını umdu.

"Hey," dedi Kitay. "O kadar ilginç olan ne?"

"Hiç," dedi Rin. "Dedikodu. Evrenin sırrını çözdün mü?"

"Henüz değil." Kitay çubuğu yere attı. "Ama bana bir-iki yıl ver. Yaklaştım."

Qara ayağa kalktı. "Gel. Uyumamız lazım."

Gün boyunca Ketreyidler başka çadırlar da inşa etmişti. Rin ve arkadaşlarının çadırı merkezdeydi. Mesaj netti. Sorqan Sira onları salana dek hâlâ Ketreyidlerin kontrolü altındalardı.

Çadır dört kişi için fazla sıkış tepişti. Rin yan dönüp dizlerini göğsüne çekti ama yayılıp uzuvlarını esnetmek istiyordu. Boğuluyor gibi hissediyordu. Açık hava, kum ve su istiyordu. Derin bir nefes aldı ve terletme esnasında yaşadığı paniğin bir benzerini bastırmaya çalıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Qara.

"Sanırım dışarıda uyuyacağım."

"Dışarıda donarsın. Aptallık etme."

Rin doğruldu. "Sen rahat görünüyorsun."

Qara gülümsedi. "Çadırlar bana evimi hatırlatıyor."

"Ne zamandır oraya dönmedin?" diye sordu Rin.

Qara bir an düşündü. "On bir yaşımıza geldiğimizde bizi güneye yolladılar. On yıl olmuş yani."

"Dönmeyi istiyor musun?"

"Bazen," dedi Qara. "Ama orada da bizim için pek bir şey yok. İmparatorluk'ta yabancı olmak, bozkırda Naimad olmaktan iyi."

Rin, kabilesi bir avuç hain katil yetiştirmiş biri için bunun normal olduğunu düşündü.

"Ne yani, kimse sizinle konuşmuyor mu orada?" diye sordu.

"Orada köleydik," dedi Chaghan duygusuzca. "Ketreyidler hâlâ Üçlü için annemizi suçluyor. Bizi asla geri kabul etmezler. Cezasını sonsuza dek çekeceğiz."

Aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü. Rin'in daha çok sorusu vardı ama nasıl soracağını bilemiyordu.

Başka zaman olsa ikizlere onları kandırdıkları için bağırıp çağırırdı. Bunca yıldır değerli olup olmadığını bildirmek için Cike'ı gözleyen casuslardı. Kendilerini idare edip edemediklerini, delirenleri Chuluu Korikh'e kapatıp kapatmadıklarını kontrol ediyorlardı.

Ya ikizler Cike'ın artık fazla tehlikeli olduğuna karar verseydi? Onları öldürecekler miydi? Ketreyidlerin kendilerinde bu yetkiyi gördüğü belliydi. Nikara şamanlarına Hesperyalılarınkine benzer bir kibirle tepeden bakıyorlardı ve Rin bundan nefret ediyordu.

Ama dilini tuttu. Chaghan ve Qara yeterince acı çekmişti.

Ve o, kendi ülkesinde dışlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Bu çadırlar." Kitay ellerini duvara koydu. Kollarını iki yana uzattığında çadırın çapının üçte birini kaplıyordu. "Hepsi böyle küçük mü?"

"Bozkırda onları daha da küçük yapardık," dedi Qara. "Sen güneylisin, gerçek rüzgâr nedir bilmesin."

"Ben Sinegardlıyım," dedi Kitay.

"O kuzey sayılmaz ki. Kumulların aşağısındaki her şey bize göre güney. Bozkırda seni dondurarak öldürmeyen rüzgârlar bile suratının derisini sökecek kadar güçlüdür. Çadırlarda kalıyoruz, yoksa bozkır insanı öldürür."

Kimsenin buna verecek cevabı yoktu. Çadıra huzurlu bir sessizlik çöktü. Kitay ve ikizlerin dakikalar içinde uykuya daldığını Rin düzenli nefeslerinden anlayabiliyordu.

O, mızrağını göğsüne yakın tutup gözlerini tepesindeki açık çatıya, gece göğünü göz önüne seren mükemmel daireye dikerek yattı. Başını deliğine sokmuş, yeterince iyi saklanırsa dünyanın ona dokunmayacağını sanan bir sıçan gibi hissediyordu.

Belki Ketreyidler rüzgârdan korunmak için çadırlarda kalıyordu. Belki de, diye düşündü Rin, böylesi parlak yıldızlar varken, evrenin üstünde uzandığına inanıyorsan geçici bir somutluk hissi yaratabilmek için çadırlar inşa ediyorsundur. Yoksa bu ulu varlığın gölgesinde önemsiz olduğuna inanabilirsin.

BÖLÜM 24

Uyurlarken üzerlerine kardan bir battaniye inmişti ve güneşi parlatıp havayı soğutmuştu. Rin dışarı çıkıp parlak ışığa karşı gözlerini kıstı ve ağrıyan kaslarını esnetti.

Ketreyidler vardiyalar hâlinde yemek yiyordu. Ateşin başında altı atlı oturup hızlıca yiyor, kalanı çevreyi kolaçan ediyordu.

"Karnınızı iyi doyurun." Sorqan Sira, Kitay ve Rin'e birer kâse güveç doldurdu. "Yolunuz uzun. Size kuru et ve yak sütü hazırladık ama şimdi yiyebildiğiniz kadar yiyin."

Rin kâseyi aldı. Güveç çok güzel kokuyordu. Isınmak için Kitay'a sokularak yere oturdu, kemikli dirsekleri kemikli kalçalarına dokunuyordu. Onunla ilgili ufak detaylar artık çok barizdi. Daha önce parmaklarının ne kadar uzun olduğunu hiç fark etmemişti ya da hep hafif mürekkep ve toz koktuğunu veya saçının uçlarının nasıl kıvrıldığını.

Onu dört yıldan uzun süredir tanıyordu ama artık her baktığında farklı bir şey keşfediyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Kitay, Sorqan Sira'ya. "Bizi bırakıyor musun? Koşul yok mu?"

"Koşullara uydunuz," dedi Sorqan Sira. "Size zarar vermemiz için bir sebep yok."

"Neyinim şimdi?" diye sordu Rin. "Uzun tasmalı evcil hayvanın mı?"

"Benim bahsimsin. Doğaya saldığım eğitimli bir kurtsun."

"Yüzleşemediğin bir düşmanı öldürmek için," dedi Rin.

Sorqan Sira dişlerini göstererek gülümsedi. "Hâlâ işimize yaradığına şükret."

Rin bunu söyleyiş tarzını beğenmemişti, "Ya başarırsam ve artık işinize yaramazsam?"

"O zaman size müteşekkir olduğumuzu göstermek için yaşamanıza izin vereceğiz."

"Ya yeniden bir tehdit olduğuma karar verirseniz?"

"O zaman seni yeniden bulacağız." Sorqan Sira, Kitay'ı gösterdi. "Ve bu sefer *onun* hayatı tehlikede olacak."

Rin, Sorqan Sira'nın hiç tereddüt etmeden Kitay'ın kalbine bir ok saplayacağına emindi.

"Hâlâ bana güvenmiyorsun," dedi Rin. "Uzun bir oyun oynuyorsun ve çapa bağı da sigortan."

Sorqan Sira iç çekti. "Korkuyorum, çocuğum. Ve korkmakta haklıyım da. Nikara şamanlarına çapalanmayı son öğrettiğimizde bize düşman oldular."

"Ama ben onlar gibi değilim."

"Onlara fazla benziyorsun. Aynı gözlere sahipsin. Öfkelisin. Çaresizsin. Çok şey görmüşsün. Çok şeyden nefret ediyorsun. O üçü bize geldiğinde senden genç, senden utangaç ve ürkekti, yine de binlerce masumu katlettiler. Sen onlardan daha büyüksün ve daha kötülerini yaptın."

"Aynı değil," dedi Rin. "Federasyon—"

"Hak etti mi?" diye sordu Sorqan Sira. "Her biri mi? Kadınlar da mı? Çocuklar da mı?"

Rin kızardı. "Ben onlar... bundan hoşlandığım için yapmadım. *Onlar* gibi değilim."

Kana bulanmaktan zevk alan, öldürürken kahkahalar atan genç Jiang gibi değildi. Daji gibi değildi.

"Onlar da öyle düşünüyordu," dedi Sorqan Sira. "Ama tanrılar onları baştan çıkardı, sana da aynı şeyi yapacaklar. Tanrılar en kötü ve zalim içgüdülerini ortaya çıkarır. Kontrolün sende olduğunu sanırsın ama zihnin her saniye zayıflar. Tanrıları çağırmak delilikle bahis oynamaktır."

"Hiçbir şey yapmamaktan iyidir." Rin ince bir çizgide yürüdüğünü ve çenesini kapatması gerektiğini biliyordu ama Ketreyidlerin bitmek bilmez kötümser nutukları onu sinir ediyordu. "Baghra Çölü'nde saklanıp durdurabileceğim kötülükler yaşanmıyor gibi davranmaktansa delirmeyi yeğlerim."

Sorqan Sira kıkırdadı. "Hiçbir şey yapmadığımızı mı sanıyorsun? Size böyle mi öğrettiler?"

"İlk iki Haşhaş Savaşı'nda milyonların öldüğünü biliyorum. Ve halkının bunu durdurmak için hiç güneye inmediğini biliyorum."

"Vaisra'nın savaşı kaç kişiyi öldürdü sence?" diye sordu Sorqan Sira.

"Öbür türlü ölecek olandan çok daha az," dedi Rin.

Sorqan Sira cevap vermedi. Sessizlik, Rin'in cevabı aptalca gözükmeye başlayana dek uzadı.

Rin yemeğiyle oynadı, iştahı kaçmıştı.

"Yabancılarla ne yapacaksınız?" diye sordu Kitay.

Rin, o sorana dek Hesperyalıları unutmuştu. Etrafa bakındı ama onları göremedi. Sonra çayırın en uzak kıyısında, Bekter ve atlılar tarafından sıkı sıkı korunan büyük bir çadır gördü.

"Belki öldürürüz." Sorqan Sira omuz silkti. "Hepsi de din adamları ve Hesperya dininden iyi bir şey çıkmaz."

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu Kitay.

"Tekil, mutlak güce sahip bir tanrıya inanıyorlar, bu da bizim tanrılarımızı kabul edemeyecekleri anlamına geliyor. Ve uluslar diğerinin inancının onları günahkâr kıldığına inandığında şiddet kaçınılmaz olur." Sorqan Sira başını yana eğdi. "Ne düşünüyorsunuz? Onları vuralım mı? Burada ölüme terk etmekten daha merhametli olur."

"Öldürmeyin," dedi Rin hemen. Tarquet onu huzursuz etmiş ve Petra duvarları yumruklamak istemesine sebep olmuş olabilirdi ama Augus naif ve iyi niyetliydi. "Onlar asker değil, misyoner. Zararsızlar."

"O silahlar zararsız değildi," dedi Sorqan Sira.

"Değiller," dedi Kitay. "Arbaletlerden daha hızlı ve ölümcüller, hatta usta ellerde çok tehlikeliler. Ben olsam silahlarını geri vermezdim."

"O zaman geri dönüşleri zor olacak. İkiniz için bir at ayırabiliriz yalnızca. Düşman bölgesinden yürüyerek geçmek zorunda kalacaklar."

"Onlara sal yapacak malzeme verir misiniz?" diye sordu Rin.

Sorqan Sira kaşlarını çatıp düşündü. "Nehirde yollarını bulabilirler mi?"

Rin tereddüt etti. İyilik isteği bir yere kadardı. Augus'un ölmesini istemiyordu ama baştan buraya gelmemesi gereken çocuklara çobanlık etmek de istemiyordu.

Kitay'a döndü. "Batı Murui'ye ulaşabilirlerse güvende olurlar, değil mi?"

Kitay omuz silkti. "Sayılır. Akarsular sorun çıkarabilir. Kaybolabilirler. Kendilerini Khurdalain'de bulabilirler."

Bu riski kabul edebilirdi. İçini rahatlatmaya yeterdi. Augus ve arkadaşları Arlong'a dönecek kadar zeki değilse bu kendi sorunlarıydı. Augus ona bir kez nazik davranmıştı. Rin de Ketreyidlerin onun beynine ok saplamamasını sağlamıştı. Ona başka bir şey borçlu değildi.

Rin, onu bulduğunda Chaghan yalnızdı, dizlerini göğsüne çekmiş, nehrin kıyısında oturuyordu.

"Kaçabileceğini düşünmüyorlar mı?" diye sordu.

Chaghan hafifçe gülümsedi. "Hızlı koşamadığımı biliyorsun."

Rin yanına oturdu. "Şimdi size ne olacak?"

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Sorqan Sira bize artık Cike'ı gözlemleme konusunda güvenmiyor. Bizi kuzeye götürecek."

"Orada ne olacak?"

Chaghan'ın âdemelması yükselip alçaldı. "Koşullara bağlı."

Rin, ona acımasını istemediğini biliyordu, bu yüzden bir şey demedi. Derin bir nefes aldı. "Teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

"Bana kefil oldun."

"Kendimi kurtarmaya çalışıyordum."

"Tabii ki."

"Bir yandan da senin ölmeyeceğini umuyordum," diye itiraf etti.

"Teşekkür ederim."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Chaghan'ın bakışlarının, bir sonraki konuya geçip geçmeyeceğine karar vermeye çalışarak birkaç kez üstünde durduğunu fark etti Rin.

"Hadi söyle," dedi Rin sonunda.

"Söylememi gerçekten istiyor musun?"

"Evet, söylemediğin sürece böyle tuhaf davranacaksan."

"Peki," dedi Chaghan. "Mühür'deyken gördüğün—"

"Altan'dı," dedi Rin. "Altan hayattaydı. Bunu gördüm. Yaşıyordu."

Chaghan nefesini verdi. "Onu öldürdün mü?"

"İstediğini yaptım," dedi Rin.

"Anladım."

"Aynı zamanda onu mutlu gördüm," dedi Rin. "Farklıydı. Acı çekmiyordu. Hiç acı çekmemişti. *Mutluydu*. Onu böyle hatırlayacağım."

Chaghan uzun bir süre bir şey demedi. Rin, onun önünde ağlamamaya çalıştığını biliyordu, gözleri dolmuştu.

"Gerçek mi?" diye sordu Rin. "Başka bir dünyada bu gerçek mi? Yoksa Mühür bana görmek istediğimi mi gösterdi?"

"Bilmiyorum," dedi Chaghan. "Bizim dünyamız tanrıların bir rüyası. Belki başka rüyaları da vardır. Ama bizim elimizdeki yalnızca *bu* dünya, bu hikâye var ve hiçbir şey Altan'ı geri getirmeyecek."

Rin geriye yaslandı. "Bu dünyanın nasıl işlediğini bildiğimi sanıyordum. Evrenin nasıl işlediğini. Ama hiçbir şey bilmiyormuşum."

"Çoğu Nikara bilmiyor," dedi Chaghan, kendini beğenmişliğini gizlemeye çalışmadı bile.

Rin güldü. "Siz biliyor musunuz ki?"

"Gerçekliğin doğasını oluşturan şeylerin ne olduğunu biliyoruz," dedi Chaghan. "Yıllardır biliyoruz. Ama sizin halkınız kırılgan ve çaresiz. Neyin gerçek, neyin yalan olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden ufak gerçeklere tutunuyorlar çünkü bu, dünyalarının önemli olmama ihtimalinden daha iyi."

Sonunda neden Teperdiyarlıların kendilerini dünyanın bekçileri olarak gördüğünü anlamaya başlamıştı. Başka kim evreni onlar kadar anlıyordu?

Belki Jiang uzun zaman önce, zihni hâlâ ona aitken biliyordu. Ama onun tanıdığı adam paramparçaydı ve ona öğrettiği gerçeklikler ufacık parçalardan ibaretti.

"Yaptıklarınızın kendini beğenmişlik olduğunu düşünüyordum," diye mırıldandı. "Ama aslında *merhamet*. Tepediyarlılar kalan herkes bir yalanı yaşayabilsin diye gerçekleri saklıyor."

"Bize öyle deme," dedi Chaghan sertçe. "*Tepediyarlı* bir isim değil. İmparatorluk bozkırda yaşayan herkesin aynı olduğunu sandığı için bize o ismi verdi. Naimadlar ile Ketreyidler aynı değil. Bize isimlerimizle hitap et."

"Özür dilerim." Soğuk rüzgârda titreyen Rin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Ne dersem diyeyim soracaksın."

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum," dedi Chaghan hemen.

"Ehm, öyleymiş gibi gözüküyordu. Uzun zamandır, hatta Altan ölmeden önce bile benden nefret ediyormuşsun gibi."

Chaghan sonunda dönüp ona baktı. "Sana bakınca onu görüyorum."

Rin onun bunu diyeceğini biliyordu. Yine de canı yandı. "Ona yaklaşamayacağımı düşünüyordun. Haklısın da, onun gibi olamam. Ve... ve eğer bir sebepten ötürü kıskandıysan onu da anlarım ama bilmen gereken—"

"Sadece kıskançlık değildi," dedi Chaghan. "Öfkeliydim. İkimize de. Altan'ın yaptığı hataları tekrarlamanı izledim ve seni nasıl durduracağımı bilmiyordum. Onca yıl Altan'ın şaşkınlığını ve öfkesini gördüm, seçtiği yolda körlemesine yürümesini izledim, senin de aynı şeyi yaptığını düşündüm."

"Ama ben ne yaptığımı biliyorum. Onun gibi kör değilim—"

"Öylesin, farkında bile değilsin. Irkın o kadar uzun süre köle muamelesi gördü ki özgür olmayı unutmuşsun. Kolay öfkeleniyorsun, acını azaltan şeylere –afyona, insanlara, fikirlere– çok çabuk bağlanıyorsun, geçici olsa bile. Ve bu seni manipüle etmeyi çok kolay hâle getiriyor." Chaghan duraksadı. "Özür dilerim. Seni kırdım mı?"

"Vaisra beni manipüle etmiyor," diye üsteledi Rin. "O... *biz* iyi bir şey için savaşıyoruz. Savaşmaya değer bir şey için."

Chaghan ona uzun uzun baktı. "Cumhuriyet'e gerçekten inanıyor musun?"

"Cumhuriyet'in şimdiki sistemden daha iyi olduğuna inanıyorum," dedi Rin. "Daji'nin ölmesi gerek. Onu öldürmek için en iyi şansımız da Vaisra. Ve ne olursa olsun İmparatorluk'tan kötü olamaz."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Rin artık bunu konuşmak istemiyordu. Zihninin oraya kaymasını istemiyordu. Boyang Gölü'ndeki felaketten beri Arlong'a dönmeyi ciddi ciddi düşünmemişti ya da dönecek bir yer kalmamış olması ihtimalini.

Artık çok güçlüydü, çok öfkeliydi ve yanmak için bir sebebe

ihtiyacı vardı. Vaisra'nın Cumhuriyet'i onun çapasıydı. O olmadan kaybolup giderdi. Bu düşünce onu korkutuyordu.

"Bunu yapmam gerek," dedi. "Tutunacak başka bir şeyim yok."

"Öyle diyorsan." Chaghan bakışlarını nehre çevirdi. Tartışmaktan vazgeçmiş gibiydi. Rin onun hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlayamadı. "Belki haklısındır. Ama eninde sonunda kendine ne için savaştığını sorman gerek. Ve yaşamak için intikam dışında bir sebep bulman lazım. Altan bunu yapamadı."

"Nasıl süreceğini bildiğinden emin misin?" Qara atın dizginlerini Rin'e verdi.

"Hayır ama Kitay biliyor." Rin çekinerek siyah savaş atına baktı. Atların yanında rahat edemiyordu –yakından çok daha büyüklerdi, toynakları her an kafasını yarmaya hazırdı– ama Kitay çocukluğu boyunca ailesinin arazisinde at sürmüştü, bu yüzden çoğu hayvanın yanında rahattı.

"Ana yollara çıkmayın," dedi Chaghan. "Kuşlarım İmparatorluk'un topraklarının çoğunu geri aldığını söylüyor. Gündüz seyahat ederseniz Milis devriyeleriyle karşılaşırsınız. Ormandan ayrılmamaya çalışın."

Rin atın yemini soracaktı ki Qara ile Chaghan av kokusu almış hayvanlar gibi aniden sola döndüler.

Rin sesleri birkaç saniye sonra duydu. Ketreyid kampından bağrışlar geliyordu. Bir yere saplanan okların sesi. Bir an sonra arkebüzlerin ateşlenme sesi duyuldu.

"*Siktir,*" dedi Kitay.

İkizler koşmaya başlamıştı bile. Rin yerden mızrağını kapıp onları takip etti.

Kamp karmakarışıktı. Ketreyidler oradan oraya koşuyor, kaçmaya çalışan atların dizginlerini tutuyordu. Havada barut dumanının keskin kokusu vardı. Çadırlarda mermi delikleri açılmıştı. Ketreyidlerin bedenleri yere serilmişti. Ve yarısı arkebüz taşıyan Gri Bölük misyonerleri etrafa rasgele ateş açmışlardı.

Arkebüzlerini nasıl almışlardı?

Rin bir atış sesi duyunca yere atladı ve mermi arkasındaki ağaca saplandı.

Üstünden oklar uçuştu. Her biri tok bir sesle hedefini buluyordu. Kafalarına ok saplanmış bir avuç Hesperyalı yere yığıldı. Bir kısmı panik içinde kaçtı. Kimse onları kovalamadı.

Geride kalan tek kişi Augus'tu. İki elinde, namluları beceriksizce yere sarkan birer arkebüz tutuyordu.

Hiç arkebüz kullanmamıştı. Rin bunu anlayabiliyordu – adam titriyordu, ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Sorqan Sira bir emir mırıldandı. Atlılar birlikte hareket etti. On iki ok Augus'a doğrultulmuş, yaylar gergindi.

"Vurmayın!" diye bağırdı Rin. İleri koşup okların yolunu bedeniyle kapattı. "Vurmayın... lütfen, o şaşkın—"

Augus fark etmemiş gibiydi. Gözleri Rin'e kilitlenmişti. Sağ elindeki arkebüzü kaldırdı. Namlusu doğruca Rin'in göğsüne denk geliyordu.

Daha önce ateş etmemiş olmasının önemi yoktu. Bu mesafeden ıskalaması imkânsızdı.

"Şeytan," dedi Augus.

"Rin, geri çekil," dedi Kitay gergince.

Rin donakaldı, kıpırdayamıyordu. Augus silahlarını delicesine sallıyor; Sorqan Sira, Rin veya Kitay'ı hedef alıyordu. "Yaratan bana cesaret versin, beni bu kâfirlerden korusun..."

"Ne diyor?" diye sordu Sorqan Sira.

Augus gözlerini kapattı. "Onlara cennetin gücünü göstersin ve ilahi adaletle cezalandırsın..."

"Augus, dur!" Rin ellerini tehditkâr görünmediğini umduğu bir biçimde kaldırıp ilerledi ve Hesperyaca konuştu. "Korkacak bir şeyin yok. Bu insanlar senin düşmanın değiller, sana zarar vermeyecekler—"

"Vahşiler!" diye bağırdı Augus. Arkebüzün birini önünde sallıyordu. Ketreyidler tıslayıp geri çekildi, birkaçı yere eğildi. "*Kafamdan çıkın!*"

"Augus, lütfen," diye yalvardı Rin. "Korkuyorsun, kendinde değilsin. Bana bak, kim olduğumu biliyorsun, benimle tanıştın—"

Augus arkebüzü yine ona doğrulttu.

Sorqan Sira'nın sessiz komutu çayırda yankılandı. *Ateş.*

Tek bir Ketreyid bile ok atmadı.

Rin şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Bekter!" diye bağırdı Sorqan Sira. "Ne oluyor?"

Bekter gülümsedi ve Rin ne olduğunu anladı.

Bu bir kaza değildi. Hesperyalılar özellikle serbest bırakılmıştı.

Bu bir darbeydi.

Bekter ve Sorqan Sira'nın sessiz savaşının imgeleri etraftaki herkesin zihnine yansıdı.

Rin, Bekter'in Hesperyalıları çözüp arkebüzlerini verişini gördü. Korku içinde ona baktılar. Bekter bir oyun oynayacaklarını söyledi. Oklarından kaçmalarını emretti. Hesperyalılar dağıldı.

Jiang'ın öldürdüğü kızı –Sorqan Sira'nın kızı Tseveri'yi– gördü, önünde bir çocukla bozkırda at sürüyordu. Gülüyorlardı.

Bir grup savaşçı gördü –şaşırarak Speerli olduklarını fark etti– en az bir düzinelerdi ve yanmış bedenlerle çayırların arasında yürüyorlardı.

Bekter'den yayılan öfkeyi hissetti, Sorqan Sira'nın zayıf itirazlarıyla gittikçe artan bir öfkeydi ve anladı: Bu, hırs dolu bir güç kavgası değildi. Bu intikamdı.

Bekter, Sorqan Sira'nın yapamadığını kardeşi için yapmak istiyordu. İntikam almak istiyordu. Sorqan Sira, Nikara şamanlarını kontrol etmek istiyordu ama Bekter onları öldürmek istiyordu.

Cike'ı çok uzun süre İmparatorluk'ta başıboş bıraktın, Anne. Bekter'in sesi yüksek ve netti. *Çok uzun süre Naimad pisliklerine merhamet gösterdin. Buraya kadar.*

Atlılar onayladı.

Sadakatleri uzun süre önce değişmişti. Şimdi yalnızca liderlerinden kurtulmaları gerekiyordu.

Her şey bir anda oldu.

Sorqan Sira geri çekildi, küçülmüş gibiydi. Rin ilk defa onun korktuğunu gördü.

"Bekter," dedi kadın. "Lütfen."

Bekter bir emir verdi.

Augus'un ayaklarının dibine oklar saplandı. Augus boğuk bir çığlık kopardı. Rin ileri atıldı ama çok geçti. Bir tıkırtı duydu ve ufak bir patlama oldu.

Sorqan Sira yere yığıldı. Kurşunların göğsüne saplandığı yerden duman çıkıyordu. Aşağı baktı, sonra Augus'a baktı, şaşkınlıkla yana devrildi.

Chaghan ileri atıldı. "*Ama!*"

Augus ateş ettiği arkebüzü bırakıp ikinciyi omzuna kaldırdı.

Birçok şey aynı anda oldu.

Augus tetiği çekti. Qara kendini kardeşinin önüne attı. Bir patlama sesi havada yankılandı ve Qara, Chaghan'ın kollarına yığıldı.

Atlılar dönüp kaçmaya başladı.

Rin çığlık attı. Ağzından fırlayan alev nehri Augus'un göğsüne çarpıp onu yere devirdi. Augus bağırıp kıvranarak alevleri söndürmeye çalıştı ama ateş durmadı, soluduğu havayı tüketip ciğerlerine doldu ve çığlık atamayana dek onu içten içe yaktı.

Can çekişen Augus'un hareketleri yavaşlayıp bir böcek gibi seğirmeye başladığında Rin dizlerinin üstüne çöktü. Ağzını kapattı. Alevler söndü, Augus hareketsiz kaldı.

Arkasında Chaghan kardeşine sarılıyordu. Qara'nın sağ göğsünde beliren kan lekesi, görünmez bir ressam tarafından çizilmiş, çiçek açan bir gelincik gibi büyüdükçe büyüyordu.

"Qara... Qara, *hayır...*" Chaghan'ın elleri telaşla kızın göğsünde dolandı ama çıkarabileceği bir ok başı yoktu, metal parçası ikizini kurtaramayacağı kadar derine saplanmıştı.

"Dur," dedi Qara nefes nefese. Titreyen elini kaldırıp Chaghan'ın göğsüne dokundu. Dişlerinin arasından kan sızdı. "Bırak beni. Bırakman gerek."

"Seninle geliyorum," dedi Chaghan.

Qara'nın nefesleri kısa ve acı soluydu. "Hayır. Fazla önemli."

"Qara..."

"Bunu benim için yap," diye fısıldadı Qara. "*Lütfen.*"

Chaghan alnını Qara'nınkine dayadı. Aralarında Rin'in duyamadığı bir düşünce akışı oldu. Qara titreyen eliyle göğsüne dokundu, kendi kanıyla Chaghan'ın yanağına bir şey çizip avucunu yanağına dayadı.

Chaghan nefesini verdi. Rin aralarında hafif bir esinti, parıldayan bir şey gördüğünü sandı.

Qara'nın başı yana düştü. Chaghan onun hareketsiz bedenini kollarına alıp başını eğdi.

"Rin," dedi Kitay aceleyle.

Rin döndü. Üç metre ötesinde Bekter atının üstünde oturmuş, yayını kaldırmıştı.

Mızrağını kaldırdı ama şansı yoktu. Bu mesafeden Bekter'in ıskalaması mümkün değildi. Birkaç saniye içinde öleceklerdi.

Ama Bekter atış yapmadı. Oku yayına takılıydı ama yayını germemişti. Gözlerinde sersemlemiş bir ifade vardı, bakışları Sorqan Sira ile Qara'nın bedenleri arasında gidip geliyordu.

Şokta, diye fark etti Rin. Bekter ne yaptığına inanamıyordu.

Mızrağını başının üstüne kaldırdı, atmaya hazırlandı. "Cinayet öyle kolay değilmiş, değil mi?"

Bekter kendine gelir gibi gözlerini kırpıştırıp yayını ona doğrulttu.

"Hadi," dedi Rin. "Kim daha hızlıymış görelim."

Bekter mızrağın parlayan uçlarına ve Qara'nın bedeninin üzerinde ileri geri sallanan Chaghan'a baktı. Yayını bir anlığına indirdi.

"Bunu sen yaptın," dedi Bekter. "Annemi sen öldürdün. Herkese bunu söyleyeceğim. Bu senin suçun." Sesi titriyordu, kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Yayı elinde titriyordu. "Hepsi senin suçun."

Rin mızrağını fırlattı. Bekter'in atı koşmaya başladı. Mızrak Bekter'in başının otuz santim üstünden uçtu. Rin ona doğru alevler fırlattı ama fazla yavaştı – birkaç saniye içinde Bekter gözden kaybolmuş, hain atlılarının peşinden ormana dalmıştı.

Uzun bir süre boyunca çayırdaki tek ses Chaghan'dan geldi. Ağlıyor sayılmazdı. Gözleri kuruydu. Ama göğsü şiddetle inip kalkıyor, zorla ve kısa kısa nefes alıyordu, gözleri kocaman açılmış, gördüğüne inanamaz gibi kardeşinin cesedine bakıyordu.

İradelerimiz çocukluğumuzdan beri birleşik, demişti Qara. *Aynı kişinin iki yarısıyız.*

Rin, bunun elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu anlayamazdı bile.

Sonunda Kitay, Sorqan Sira'nın bedeninin yanına eğilip onu sırtüstü çevirdi. Gözlerini kapattı.

Sonra yavaşça Chaghan'ın omzuna dokundu. "Yapmamız gereken bir şey—"

"Savaş olacak," dedi Chaghan aniden. Qara'yı toprağın üstüne bıraktı, ellerini göğsünde kavuşturdu. Sesi düz ve duygusuzdu. "Artık reis Bekter."

"*Reis* mi?" diye tekrarladı Kitay. "Annesini öldürdü!"

"Kendi eliyle öldürmedi. O yüzden silahları Hesperyalılara verdi. Ona dokunmadı ve atlılar da buna şahit. Panteon'da yemin edebilirler çünkü gerçek."

Chaghan'ın yüzünde hiç duygu yoktu. Korkutucu derecede sakin görünüyordu.

Rin anlıyordu. Kendini kapatmış, duygularını sakin bir pragmatizmle bastırmıştı çünkü acıyı hissetmemesinin tek yolu oydu.

Chaghan derin, titrek bir nefes aldı. Bir an için maskesi düştü ve Rin onun yüzündeki acıyı gördü. Ama ifade, geldiği gibi hızla kayboldu. "Bu... bu her şeyi değiştiriyor. Sorqan Sira, Ketreyidleri kontrol altında tutan tek şeydi. Şimdi Bekter'in önderliğinde Naimadları katledecekler."

"O zaman git," dedi Rin. "Atı al. Kuzeye git. Kabilene dönüp onları uyar."

Chaghan gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "At sizin için."

"Aptallık etme."

"Biz başka bir yol buluruz," dedi Kitay. "Biraz daha uzun sürer ama hallederiz. Gitmen lazım."

Chaghan titreyen bacaklarla yerden yavaş yavaş kalkıp onların peşinden nehir kıyısına gitti.

At bıraktıkları yerde duruyordu. Çayırdaki kargaşadan etkilenmemiş gibiydi. Paniklememek üzere iyi eğitilmişti.

Chaghan ayağını üzengiye koydu ve zarif, alışılmış bir hamleyle kendini eyere çekti. Dizginleri iki eliyle tutup onlara baktı. Yutkundu. "Rin..."

"Evet?" dedi Rin.

Atın üstünce minicik görünüyordu. İlk defa Rin, onu olduğu gibi gördü: Korkutucu bir şaman veya gizemli bir Kâhin değil, yalnızca bir çocuktu. Hep Chaghan'ın çok güçlü ve ölümlü dünyadan uzak olduğunu düşünmüştü. Ama yine de insandı, diğerlerinden çok daha ufak ve sıskaydı.

Ve hayatında ilk kez yalnızdı.

"Ne yapacağım?" diye sordu sessizce.

Sesi titriyordu. Kaybolmuş görünüyordu.

Rin, eline uzandı. Sonra ona baktı, gözlerine baktı. Çok tanıdık görünüyordu. Bu kadar güçlü olmak için fazla gençti, verilen görevlere hazır bile değildi.

Parmaklarını sıktı. "Savaşacaksın."

KISIM III

BÖLÜM 25

Arlong'a dönüş yolculuğu yirmi dokuz gün sürdü. Rin bunu biliyordu çünkü her günü savaşın nasıl gittiğini merak ederken sallarının kenarına işaretlemişti. Her çizgi bir soru, alternatif bir sonuçtu. Daji, Arlong'u işgal etmiş miydi? Cumhuriyet hâlâ ayakta mıydı? Ya *Nezha*?

Yolculuk sırasında Batı Murui'de İmparatorluk Donanması'nı görmeyince rahatladı ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Donanma çoktan geçmiş olabilirdi. Daji, Arlong'a yelken açmak yerine karadan gidiyor olabilirdi – Milis karada çok daha rahattı. Ya da donanma kıyıdan ilerlemiş, Kızıl Kayalıklar'a gitmeden önce Tsolin'in birliklerini yok etmişti belki de.

Bu sırada salları Barı Murui'de salınıyor, kürek çekemeyecek kadar yorgun oldukları için akıntıyla ilerliyordu.

Kitay salı, Ketreyidlerin geride bıraktığı av bıçakları ve ipleri kullanarak iki günde inşa etmişti. Cumhuriyet Donanması'nın kalıntılarından yapılmış zayıf bir şeydi ve ancak ikisinin birbirine dokunmadan yatabileceği kadar büyüktü.

Salla ilerlemek çok uzun sürüyordu. Boyang'da onları şelaleye sürükleyen akıntı gibi güçlü akıntılardan kaçınmak için kıyıya yakın ilerliyorlardı. Mümkün olduğunda ağaçların altında gizleniyorlardı.

Yiyecek konusunda temkinli olmaları gerekiyordu. Ketreyidlerden iki haftalık kuru et almayı başarmışlardı ve arada balık tutuyorlardı ama yine de kemikleri günden güne belirginleşiyordu. İkisi de kas ve güç kaybettiler, bu da sınır devriyelerinden kaçınmayı iyice önemli hâle getirdi. Rin'in ateşi geri gelmiş olsa da ikisi bir kilometre bile koşamazken gerçek bir mücadelede kazanma şansları yoktu.

Günleri enerjilerini saklamak için uyuyarak geçirdiler. Biri kalkana bağlanmış, kürek ve dümen görevi gören mızrağın ba-

şında nöbet tutarken diğeri kıvrılıp uyuyordu. Bir öğleden sonra Rin uyandığında Kitay sala bıçakla bir şeyler çiziyordu.

Gözlerini ovuşturdu. "Ne yapıyorsun?"

Kitay çenesini yumruğuna yaslayıp bıçağının ucunu sala vurdu. "Seni en iyi biçimde nasıl bir silaha dönüştürebileceğimizi düşünüyordum."

Rin doğrultu. "Beni silaha dönüştürmek mi?"

"Kötü kelime seçimi mi?" Ahşabı oymaya devam etti. "Optimize etmek diyelim o zaman. Sen bir fener gibisin, ben daha parlak yanmanı nasıl sağlayacağımı düşünüyorum."

Rin oyulmuş dairedeki bir noktayı işaret etti. "Bu ben miyim yani?"

"Evet. Bu senin ısı kaynağın. Yeteneklerinin nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum. Ateşi herhangi bir yerden çağırabiliyor musun?" Kitay nehrin karşısını işaret etti. "Mesela şu kamışları yakabilir misin?"

"Hayır." Rin'in cevabı düşünmesine gerek yoktu. "Alevler benden gelmeli. *İçimden.*"

Evet, doğruydu. Ateşi çağırdığında içindeki bir şeyden çekiliyor ve içinden geçiyor gibi hissediyordu.

"Ellerimden ve ağzımdan çıkıyor," dedi. "Başka yerlerden de çağırabiliyorum ama böylesi daha kolay."

"O zaman ısı kaynağı *sen* misin?"

"Kaynak değil. Daha çok... köprü gibiyim. Ya da kapı."

"Kapı," diye tekrarladı Kitay çenesini ovalayarak. "Bekçi'nin adı oradan mı geliyor? Her tanrının aracısı mı?"

"Sanmıyorum. Jiang... Jiang bazı yaratıklar için açık bir kapı. Sorqan Sira'nın bize gösterdiğini gördün. Bence sadece o yaratıkları çağırabiliyor. İmparator'un Hayvanat Bahçesi'ndeki yaratıkları, hikâye öyle değil miydi? Ama kalanımız... açıklaması zor." Rin doğru kelimeleri bulmakta zorlandı. "Tanrılar bu dünyada ama aynı zamanda kendi dünyalarında da ama Anka benim içimde olmasına rağmen dünyayı *etkileyebiliyor*—"

"Ama istediği şekilde değil," diye lafını böldü Kitay. "Ya da her zaman değil."

"Çünkü izin vermiyorum," dedi Rin. "Kontrol meselesi. Zihnin yeterince güçlüyse tanrının güçlerini kendi amaçların için kullanabiliyorsun."

"Ya değilse? Kapıyı tamamen açarsan ne oluyor?"

"O zaman kayboluyorsun. Feylen gibi oluyorsun."

"Ama o *ne demek*?" diye üsteledi. "Vücudunu üzerinde hiç kontrolün kalıyor mu?"

"Emin değilim. Yani birkaç kez –çok nadir– Feylen'in içeride olduğunu, bedenini geri almak için savaştığını düşündüm. Ama olanları gördün."

Kitay yavaşça başıyla onayladı. "Bir tanrıyla zihinsel savaş yapmak zor olmalı."

Rin, Chuluu Korikh'te taşa hapsedilmiş şamanları düşündü. Kendi düşünceleri ve pişmanlıklarıyla hapsolmuş, tek tesellileri bunun en iyi seçenek olduğunu bilen şamanları. Titredi. "Neredeyse imkânsız."

"O zaman rüzgârı ateşle nasıl kontrol edebileceğimizi bulmamız lazım." Kitay parmaklarını fazla uzamış kâküllerinden geçirdi. "Güzel bir bulmaca."

Salda yapacak başka bir şeyleri olmadığından ateşle deneyler yapmaya başladılar. Günler boyunca Rin'in yeteneklerini test edip ne kadar ileri gidebileceğini ve ne kadar kontrolü olduğunu denediler.

O zamana dek Rin ateşi içgüdüsel olarak çağırıyordu. Zihninin kontrolü için Anka'yla savaşmakla o kadar meşguldü ki ateşin mekaniğini hiç düşünmemişti. Ama Kitay'ın soruları ve deneyleriyle gücünün boyutlarını öğrendi.

Var olan bir ateşi kontrol edemiyordu. Vücudundan ayrılan ateşi de kontrol edemiyordu. Ateşi şekillendirip havalandırabiliyordu ama tüketecek bir şey bulamazsa alevler hemen sönüyordu.

"Sana nasıl hissettiriyor?" diye sordu Kitay'a.

Kitay cevap vermeden bir an durdu. "Canım yanmıyor. En azından ilk seferki gibi değil. Daha çok... bir şeyin farkında gibiyim. Zihnimin gerisinde bir şeyler hareket ediyor gibi, ne olduğundan emin değilim. Bir kayalığın kıyısından baktığındaki adrenalin hissi gibi bir şey."

"Ve canını yakmadığına eminsin?"

"Söz."

"Hadi oradan," dedi Rin. "Kamp ateşinden daha büyük bir şey çağırdığımda surat ifaden değişiyor. Ölüyor gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Kitay gözlerini kırptı. "Sadece refleks, herhalde. Merak etme."

Ona yalan söylüyordu. Rin onun bu huyunu seviyordu, onu yalan söyleyecek kadar önemsiyordu. Ama ona bunu yapmaya devam edemezdi. Kitay'ın canını yakıp da merak etmemezlik yapamazdı.

Umursamadığı gün kaybolmuş demekti.

"Fazla geldiğinde bana söylemelisin," dedi Rin.

"Çok kötü değil."

"Yalan söylemeyi kes, Kitay—"

"Hissettiklerim daha çok dürtü," dedi. "Acı değil. Beni acıktırıyor. Daha fazlasını istiyorum. Bu hissi anlıyor musun?"

"Tabii ki," dedi Rin. "Anka'nın en temel güdüsü bu. Ateş tüketir."

"Tüketmek hoşuma gidiyor." Üstlerindeki bir dalı gösterdi. "Yine şu ateş atma şeyini dene."

Sonraki birkaç günde Rin birçok yeni numara öğrendi. Ateş topları yaratıp on metre uzaktaki hedeflere atabiliyordu. Alevden öyle detaylı şekiller yaratabiliyordu ki kukla gösterisi yapabilirdi. Ellerini nehre sokarak, hava buharla dolup ölü balıklar yüzeye çıkana dek etraflarındaki suyu kaynatabiliyordu.

En önemlisi de alevin içinde koruyucu alanlar yapabiliyordu. Kalkanı kendi vücudundan üç metre kadar uzağa ulaştırabiliyor ve etraflarındaki her şey yanarken bile Kitay'ı yanmaktan koruyabiliyordu.

"Peki ya toplu katliam?" diye sordu Kitay birkaç gün sonra.

Rin gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

Kitay sesini özenle tarafsız tutuyordu. Tamamen akademikti. "Federasyon'a yaptığın mesela... Onu tekrarlayabilir miyiz? Ne kadar alev çağırabilirsin?"

"O başkaydı. Adadaydım. Tapınakta. Altan... Altan gözlerimin önünde ölmüştü." Yutkundu. "Ve öfkeliydim. Çok öfkeli."

O sırada insanlık dışı, zalim ve dehşet verici bir hiddetle kasıp kavurması mümkündü. Ama şimdi onu tekrarlayabileceğini düşünmüyordu çünkü o öfke Altan'ın ölümünden kaynaklanmıştı ama artık Altan'ın ölümünü düşündüğünde hissettiği şey öfke değil, yastı.

Öfke ve yas çok farklı şeylerdi. Öfke ona koca ülkeleri yakma gücü veriyordu. Yas ise onu bitkin düşürüyordu.

"Ya tapınağa geri dönersen?" diye üsteledi Kitay. "Geri dönüp Anka'yı çağırsan?"

"O tapınağa geri dönmem," dedi Rin hemen. Nedenini bilmiyordu ama Kitay'ın hevesi onu huzursuz ediyordu – Kitay ona yalnızca Shiro ve Petra'da gördüğü bir merakla bakıyordu.

"Ama dönmen gerekirse? Tek seçeneğimiz olsa, yapmazsan her şeyi kaybedecek olsak?"

"Bu olasılığı düşünmüyoruz."

"Öyle olacak demiyorum. Bunun bir seçenek olup olmadığını bilmemiz lazım diyorum. En azından denemen lazım diyorum."

"Soykırım alıştırması yapmamı istiyorsun," dedi Rin yavaşça. "Doğru anladım, değil mi?"

"Küçük başla," diye önerdi Kitay. "Sonra büyütürsün. Tapınak olmadan ne kadar ileri gidebileceğini gör."

"Etraftaki her şeyi yok eder."

"Günlerdir insan görmedik. Burada birileri yaşıyorduysa bile artık yoklar. Burası boş arazi."

"Ya vahşi hayvanlar?"

Kitay gözlerini devirdi. "Vahşi hayvanları umursamadığını ikimiz de biliyoruz. Oyalamayı bırak, Rin. Dene hadi."

Rin başıyla onaylayıp ellerini uzattı ve gözlerini kapattı.

Alevler onu ılık bir battaniye gibi sardı. İyi hissettiriyordu. *Fazla* iyi hissettiriyordu. Vicdan veya suçluluk olmadan yakıyordu. Gücünün sınırı yoktu. Kendini daha yükseğe, daha hızlı ve daha parlak yanmaya çalışan alevlerin zevkine kaptırmıştı ki kendinden gelmeyen tiz bir inleme duydu.

Aşağı baktı. Kitay salda kıvrılıp kalmış, çığlıklarını bastırmak için elleriyle ağzını kapatmıştı.

Zorlanarak ateşi dizginledi.

Kitay boğulur gibi bir ses çıkarıp başını ellerine gömdü.

Rin onun yanına diz çöktü. "Kitay—"

"İyiyim," dedi nefes nefese. "İyiyim."

Rin ona dokunmaya çalıştı ama Kitay onu şaşırtan bir şiddetle ellerini geri itti.

"Bırak nefes alayım." Başını salladı. "Sorun yok, Rin. Canım yanmadı. Hepsi... sorun zihnimde."

Rin ona tokat atmak istedi. "Fazla geldiğinde söylemen gerekiyordu."

"Fazla gelmedi." Doğruldu. "Tekrar dene."

"Ne?"

"Az önce patlama çapını doğru düzgün inceleyemedim," dedi Kitay. "Tekrar dene."

"Kesinlikle olmaz," diye çıkıştı Rin. "Canına susadıysan da umurumda değil, bunu sana yapamam."

"O zaman sınırı zorla," diye ısrar etti. "Fazla geldiği noktaya dek. Limiti bulalım."

"Delilik bu."

"Savaş alanında öğrenmekten iyidir. Lütfen, Rin, daha iyi bir şansımız olmayacak."

"Sorunun ne senin?" diye sordu. "Neden bu senin için bu kadar önemli?"

"Çünkü yapabildiklerinin sınırını bilmem gerek. Çünkü Arlong'un savunma stratejisini hazırlayacaksam seni nereye, neden koyacağımı bilmem gerek. Çünkü ben tüm bunları *senin* için yaptıysam en azından bana gücünün sınırlarını göstermen gerek. Madem seni tekrar silaha çevireceğiz, öyleyse çok iyi bir silah olacaksın. Ve benim için endişelenmeyi bırak, Rin. Aksini söyleyene dek iyiyim."

Böylece Rin ateşi tekrar tekrar çağırdı, sonunda kıyılar simsiyah olana dek her seferinde sınırları zorladı. Kitay çığlık atarken bile devam etti çünkü Kitay, aksini söylemediği sürece durmamasını talep etmişti. Kitay'ın gözleri başının arkasına dönüp sala yığılana dek devam etti. O zaman bile, birkaç saniye sonrası kendine gelen Kitay'ın ilk söylediği şey, "Elli metre," oldu.

Sonunda Kızıl Kayalıklar'a ulaştıklarında Rin, Arlong'da hâlâ Cumhuriyet bayrağının dalgalandığını görüp rahatladı.

Demek ki Vaisra güvendeydi, Daji hâlâ uzak bir tehditti.

Bir sonraki sorunları, şehre vurulmadan girmekti. Milis saldırısı bekleyen Arlong savunmasını artırmıştı. Kızıl Kayalıklar'ın ardındaki limandaki koca kapılar kilitliydi. Kanala bakan bütün düz yüzeylere arbaletler sıralanmıştı. Rin ve Kitay öylece kapıyı tıklatamazlardı, ani bir hareketle ok yağmuruna tutulmaları iş-

ten değildi. Bunu, atışa hazır bir dizi okçuya fazla yaklaşan yabani bir maymundan öğrendiler.

O kadar bitkinlerdi ki durumu saçma bir biçimde komik buluyorlardı. Bir ay seyahat etmişlerdi ve en büyük dertleri *dost ateşiydi*.

Sonunda olabilecek en az tehditkâr biçimde gözcülerin dikkatini çekmeye karar verdiler. Kayalığın yüzeyine taşlar attılar ve tıkırtılar kanal boyunca yankılanırken arbaletlerini aşağı doğrultmuş okçular nihayet uçurumun kıyısında belirene kadar beklediler.

Rin ve Kitay hemen ellerini kaldırdı.

"Vurmayın, lütfen," dedi Kitay.

Gözcülerin yüzbaşısı kayalıktan aşağı eğildi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Boyang'dan Cumhuriyet askerleriyiz," dedi Kitay üniformalarını göstererek.

"Üniformalar cesetlerde bol," dedi yüzbaşı.

Kitay, Rin'i işaret etti. "Ona uyan üniformalar değil."

Yüzbaşı inanmamıştı. "Geri çekilin, yoksa vururum."

"Ben olsam yapmazdım," diye seslendi Rin. "Yoksa Vaisra, Speerlısını neden öldürdüğünü sorar."

Gözcüler kahkahalara boğuldu.

"İyiydi," dedi yüzbaşı.

Rin gözlerini kırptı. Onu tanımıyorlar mıydı? Kim olduğunu bilmiyorlar mıydı?

"Belki yenidir," dedi Kitay.

"Canını yakabilir miyim?" diye mırıldandı Rin.

"Birazcık."

Rin başını geri atıp ağzını açtı. Ateş üflemek ellerinden alev atmaktan daha zordu çünkü yönlendirilmeye daha az müsaitti ama dramatikliği hoşuna gidiyordu. Havaya yükselen alev sütunu yayılıp bir ejderhaya dönüştü ve şaşkına dönen askerlerin önünde bir an asılı kaldıktan sonra yüzbaşıya doğru atıldı.

Adam gerçekten tehlikede değildi. Rin, ona dokunduğu anda alevleri söndürdü. Ama yüzbaşı ayı saldırısına uğramış gibi bağırarak geri düştü. Adam sonunda kayaların kıyısında tekrar belirdiğinde suratı parlak pembeydi ve kaşları tütüyordu.

"Seni sırf bunun için vurmalıyım," dedi.

"Neden Vaisra'ya Speerlısının döndüğünü söylemiyorsun?" dedi Rin. "Ve bize yiyecek bir şeyler getir."

Dönüşlerinin haberi ânında tüm limana yayılmış gibiydi. Kapıdan geçtikleri an çevreleri asker ve sivillerle doldu. Herkesin bir sorusu vardı ve her yönden o kadar çok bağırıyorlardı ki Rin neredeyse tek kelime bile anlamıyordu.

Anladığı sorular Boyang'dan dönmeyen askerlerle ilgiliydi. Diğerlerinin hâlâ hayatta olup olmadığını bilmek istiyorlardı. Onların da dönüş yolunda olup olmadığını. Rin'in buna cevap verecek cesareti yoktu.

"Sizi kim cehennemden dışarı sürükledi?" Venka askerlerin arasından dirsekleriyle kendine yol açarak öne çıktı. Rin'in kollarını tuttu, kızı baştan aşağı inceledi ve burnunu kırıştırdı. "Kokuyorsun."

"Seni görmek de güzel," dedi Rin.

"Hayır, cidden *iğrenç*. Burnuma bıçak saplamışsın gibi."

"Eh, bir aydır temiz su görmedik, yani—"

"Eee, hikâye ne?" diye lafını böldü Venka. "Hapisten mi kaçtınız? Koca bir tugayla mı dövüştünüz? Murui boyunca yüzerek mi döndünüz?"

"At sidiği içip kafayı bulduk," dedi Kitay.

"Ne dedin?" diye sordu Venka.

Rin açıklamak üzereydi ki kalabalığı itekleyip önlere doğru ilerleyen Nezha'yı gördü.

"Selam," dedi Rin.

Nezha önünde durup ona baktı, neye baktığını anlayamıyor gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Kolları, onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi hafifçe havaya kalkmış, iki yanından tuhaf bir biçimde sarkıyordu.

"Acaba?" diye sordu.

Rin kollarını açtı. Nezha onu kendine öyle sert çekti ki Rin içgüdüsel olarak kasıldı. Sonra rahatladı çünkü Nezha öyle sıcacık ve somuttu, ona sarılmak o kadar güzel bir histi ki yüzünü üniformasına gömüp öylece durmak istiyordu.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Nezha kulağına. "Öyle emindik ki..."

Rin alnını onun göğsüne yasladı. "Ben de."

Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Kucaklaşmaları şimdiden olması gerektiğinden uzun sürmüştü, Nezha sonunda onu bıraktı ama kollarını omuzlarından çekmedi.

Sonunda konuştu. "Jinzha nerede?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rin. "Sizinle dönmedi mi?"

Nezha kocaman gözlerle başını salladı, tam o sırada iki koca beden onu kenara itti.

"Rin!"

Rin konuşamadan Suni ona sıkı sıkı sarılıp onu yerden kaldırdı ve bırakması için Rin'in omzuna deli gibi vurması gerekti.

"Yeter." Ramsa uzanıp Suni'nin omzuna sertçe vurdu. "Onu ezeceksin."

"Pardon," dedi Suni utanarak. "Sanmıştık ki..."

Rin kaburgaları morarmış mı diye kontrol ederken sırıtmadan edemedi. "Evet. Sizi görmek de güzel."

Baji elini tutup onu kendine çekti ve omzuna vurdu. "Ölmediğini biliyorduk. Öyle kolayca gitmek için fazla nefret dolusun."

"Siz nasıl geri döndünüz?" diye sordu Rin.

"Feylen gemileri parçalamakla kalmadı, göldeki her şeyi parçalayan bir fırtına yarattı," dedi Baji. "Ama asıl hefedi büyük gemilerdi, her nasılsa süpürücülerin birkaçı kurtuldu. Yaklaşık dörtte birimiz girdaptan sağ çıkmayı başardı. Nasıl oldu bilmiyorum ama nehre canlı ulaşmayı başardık ve işte buradayız."

Rin'in nasıl olduğuna dair bir fikri vardı.

Ramsa'nın gözleri Kitay ile Rin arasında gidip geldi. "İkizler nerede?"

"Uzun hikâye," dedi Rin.

"Ölmediler, değil mi?" diye sordu Baji.

"Ben... şey, karışık. Chaghan ölmedi. Ama Qara—" doğru kelimeleri bulmak için duraksamıştı ki Baji'nin ardından yaklaşan uzun boylu bir figür gördü.

"Sonra," dedi sessizce.

Baji başını çevirip Rin'in kime baktığını gördü ve hemen kenara çekildi. Askerler sessizleşip Ejderha Savaş Lordu'na yol verdi.

"Dönmüşsün," dedi Vaisra. Ne memnun görünüyordu ne memnuniyetsiz ama sanki onu bekliyor gibi sabırsızdı.

Rin istemsizce başını eğdi. "Evet, efendim."

"Güzel." Vaisra sarayı işaret etti. "Git temizlen. Ofisimde olacağım."

"Boyang'da olan her şeyi anlat," dedi Vaisra.

"Zaten anlatmadılar mı?" Rin karşısına oturdu. Haftalardır olduğundan daha güzel kokuyordu. Yağlı, bitli saçlarını kesmiş, soğuk suda keselenmişti ve lekeli, kokmuş üniformasını değiştirmişti.

Bir yanı daha sıcak bir karşılama umuyordu –bir gülümseme, omzunda bir el veya Vaisra'nın dönüşüne sevindiğini belirten herhangi bir şey– ama Vaisra ona ağırbaşlı bir beklentiyle bakıyordu.

"Senden dinlemek istiyorum," dedi.

Rin, suçu Jinzha'nın taktiksel hatalarına atmayı düşündü ama Vaisra'nın yarasına tuz basmanın anlamı yoktu. Ayrıca, Jinzha'nın yaptığı hiçbir şey, savaş başladığında olacakları engelleyemezdi. Okyanusla savaşsa aynı şeydi.

"İmparatoriçe'nin yanında bir başka şaman vardı. Adı Feylen. Rüzgâr Tanrısı'nı çağırıyor. Eskiden Cike'taydı, sonra işler ters gitti. Donanmanı dakikalar içinde parçaladı."

"*Eskiden* Cike'taydı ne demek?" diye sordu Vaisra.

"Etkisiz hâle getirilmişti," dedi Rin. "Yani, delirmişti. Şamanların çoğu delirir. Altan onu yanlışlıkla Chuluu Korikh'ten saldı—"

"Yanlışlıkla mı?"

"Bilerek ama aptallık etti. Belli ki Daji onu kendi tarafına çekmenin bir yolunu bulmuş."

"Nasıl becermiş?" diye sordu Vaisra. "Para? Güç? Satın alınabilir mi?"

"Öyle şeyleri umursadığını sanmıyorum. O..." Rin durakladı, bunu Vaisra'ya nasıl açıklayabileceğini düşündü. "İnsanların istediklerini istemiyor. Tanrısı... benimle Anka gibi—"

"Aklını yitirmiş," diye tamamladı Vaisra.

Rin başıyla onayladı. "Sanırım Feylen tanrının temel doğası-

nı gerçekleştirmek zorunda. Anka tüketmek istiyor. Ama Rüzgâr Tanrısı kaos istiyor. Daji bunu kendi isteğine uydurmanın yolunu bulmuş ama onu insanların isteyeceği şeylerle kandıramazsın."

"Anladım." Vaisra bir an sessiz kaldı. "Peki oğlum?"

Rin tereddüt etti. Ona anlatmamışlar mıydı? "Efendim?"

"Cesedini getirmediler," dedi Vaisra.

O an maskesi düştü. Bir an için yalnızca bir baba gibi göründü.

Demek ki biliyordu. Yalnızca Jinzha donanmayla beraber Arlong'a dönmediyse muhtemelen ölmüş olduğunu kabul etmek istemiyordu.

"Ona ne olduğunu görmedim," dedi Rin. "Üzgünüm."

"O zaman tahmin yürütmenin anlamı yok," dedi Vaisra. Maskesi geri döndü. "Devam edelim. Piyadelere geri katılmak istersin sanırım?"

"Piyadelere değil." Rin derin bir nefes aldı. "Cike'ın komutasını geri istiyorum. Strateji masasında yer istiyorum. Cike'la ilgili her şeyde söz hakkı istiyorum."

"O neden?" diye sordu Vaisra.

Çünkü Chaghan senin köpeğin olmam konusunda haklı çıkamaz. "Çünkü hak ediyorum. Mührü kırdım. Ateşimi geri aldım."

Vaisra kaşını kaldırdı. "Göster."

Rin avucunu tavana doğrultup yumruk büyüklüğünde bir ateş topu oluşturdu. Topu kolunda gezdirip etrafında dolandırdı ve parmaklarına geri çağırdı. Bir ay pratikten sonra bile ateşi kontrol etmenin bu kadar kolay olmasına, parmaklarını kontrol etmek kadar hoş bir şekilde doğal gelmesine hâlâ şaşırıyordu. Alevi şekilden şekle soktu –fare, horoz, dalga dalga turuncu bir ejderha– ve parmaklarını üstüne kapattı.

"Çok güzel," dedi Vaisra onaylayarak. Maskesi artık yoktu, nihayet gülümsüyordu. Rin'in içi sıcacık oldu.

"Ee. Komuta?"

Vaisra elini salladı. "Komutadasın. Generallere haber vereceğim. Bunu nasıl yaptın?"

"Uzun hikâye." Rin durup nereden başlayacağını düşündü. "Biz, şey, Ketreyidlerle karşılaştık."

Vaisra kaşlarını çattı. "Tepediyarlılar mı?"

"Onlara öyle hitap etme. Ketreyidler." Ona hızlıca Ketreyidle-

rin yaptıklarını, Sorqan Sira ve Üçlü'nün arasında geçenleri anlattı.

Çapadan bahsetmedi. Vaisra'nın bilmesine gerek yoktu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Vaisra. "Neredeler?"

"Gittiler. Ve Sorqan Sira öldü."

"*Ne?*"

Ona Augus'u anlattı. Vaisra'nın şaşıracağını biliyordu ama bu tepkiyi beklememişti. Adamın benzi attı. Tüm vücudu gerildi.

"Başka kim biliyor?" diye sordu.

"Sadece Kitay. Birkaç Ketreyid de biliyor ama onlar kimseye söylemez."

"Kimseye bundan bahsetme," dedi sessizce. "Oğluma bile. Hesperyalılar öğrenirse hayatımız biter."

"En başından onların suçuydu," diye mırıldandı Rin.

"Kapa çeneni." Elini masaya vurdu. Rin irkilerek geri çekildi.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye sordu Vaisra. "Onları sağ salim geri getirmeliydin, General Tarcquet bize müteşekkir olurdu—"

"Tarcquet döndü mü?" diye lafını kesti Rin.

"Evet, Gri Bölük'ün çoğu da onunla. Süpürücülerin biriyle güneye kaçmışlar. Deniz savaşı becerilerimizden hiç memnun değiller ve kıtadan çekilmeye *bu kadar* yakınlar. Onlardan birini öldürürken bunu düşünmediğinden eminim."

"Dalga mı geçiyorsun? Bizi öldürmeye çalışıyorlardı—"

"O zaman onları etkisiz hâle getirmeli veya kaçmalıydınız. Gri Bölük dokunulmaz. Öldürecek daha kötü bir Hesperyalı seçemezdin."

"Benim suçum değil," diye ısrar etti Rin. "Delirmişti, arkebüzün birini etrafa sallayıp—"

"*Beni dinle,*" dedi Vaisra. "Çok ince bir çizgide yürüyorsun. Hesperyalılar yalnızca memnuniyetsiz değil, korkuyorlar da. Önceden ilgi çekici bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Sonra Boyang'da olanları gördüler. Şimdi hepinizin dünyanın sonunu getirebilecek Kaos elçileri olduğunu düşünüyorlar. Yapabilirlerse İmparatorluk'taki her şamanı bulup kafeslere kapatacaklar. *Sana* dokunmamalarının tek sebebi gönüllü olmuş olman ve işbirliği yapacağını bilmeleri. Anlıyor musun?"

Rin korkuyla doldu. "O zaman Suni ve Baji—"

"–güvendeler," dedi Vaisra. "Hesperyalıların onlardan haberi yok. Ve öğrenmemeleri gerek, yoksa Tarcquet ona yalan söylediğimizi anlar. Senin görevin başını eğip işbirliği yapmak ve kendine dikkat çekmemek. Şimdilik rahatsın. Rahibe Petra bu savaş bitene dek görüşmelerinizi erteledi. O yüzden uslu dur. Onları tahrik etme. Yoksa her şeyi kaybederiz."

Rin o zaman anladı.

Vaisra ona kızmamıştı. Bunun onunla alakası yoktu. Vaisra'nın canı sıkkındı. Aylardır Hesperyalılarla kuralları değiştirip durdukları bir oyunu oynamaktan sıkılmıştı.

Cesaret edip sordu. "Gemi getirmeyecekler, değil mi?"

Vaisra iç çekti. "Bilmiyoruz."

"Sana hâlâ cevap vermiyorlar mı? Hâlâ karar veremediler mi?"

"Tarcquet değerlendirmeleri bitirmediklerini iddia ediyor," dedi Vaisra. "İtiraf etmeliyim, kriterlerini anlamıyorum. Sorduğumda yuvarlak cevaplar veriyorlar. Mantık ve bilinç görmek istiyorlar. Kendimizi yönetebileceğimizin kanıtını görmek istiyorlar."

"Ama bu çok saçma. Ne istediklerini bize söyleseler—"

"Ah ama o hile yapmak olur." Vaisra'nın dudakları kıvrıldı. "Kendi başına modernleşebilen bir toplum olduğumuzun kanıtını görmek istiyorlar."

"Ama bu bir paradoks. Onlar yardım etmezse bunu yapamayız."

Vaisra çok bitkin görünüyordu. "Biliyorum."

"Çok boktan iş." Rin ellerini havaya kaldırdı. "Bu onlar için sadece bir gösteri. Hiç gelmeyecekler."

"Belki." O an Vaisra çok daha yaşlı ve bitkin göründü. Rin, Petra'nın not defterinde onu nasıl çizeceğini düşündü. *Nikara erkeği, orta yaşlı. Kaslı. Zeki sayılır. Hakir.* "Ama zayıf olan biziz. Oyunlarını oynamak dışında seçeneğimiz yok. Güç böyle işliyor."

Nezha'yı sarayın kapısında onu beklerken buldu.

"Selam," dedi Rin çekinerek. Onu inceleyip ifadesini anlamaya çalıştı ama Nezha da babası kadar anlaşılmazdı.

"Selam," dedi Nezha.

Rin gülümsemeyi denedi. Nezha karşılık vermedi. Bir an için öylece durup birbirlerine baktılar. Rin yine kollarına koşmak ile kaçıp gitmek arasında kaldı. Hâlâ aralarının nasıl olduğunu bilmiyordu. Son konuştuklarında –gerçekten konuştuklarında– ondan sonsuza dek nefret edeceğinden emindi.

"Konuşabilir miyiz?" dedi Nezha sonunda.

"Konuşuyoruz ya."

Nezha başını salladı. "Yalnız. Baş başa. Burada değil."

"Peki," dedi Rin ve onu kanal boyunca, bir iskelenin ucuna kadar takip etti, burada dalgalar seslerini bastırmaya yetiyordu.

Nezha, "Sana bir açıklama borçluyum," dedi sonunda.

Rin tırabzanlara yaslandı. "Dinliyorum."

"Ben şaman değilim."

Rin ellerini havaya kaldırdı. "Ah, benimle dalga—"

"*Değilim*," diye ısrar etti Nezha. "Bir şeyler yapabildiğimin farkındayım. Yani, bir tanrıya bağlı olduğumu biliyorum ve bazen onu çağırabiliyorum gibi..."

"Ona *şamanlık* deniyor."

"Beni dinlemiyorsan. Ben her neysem, seninle aynı şey değil. Zihnim bana ait değil, bedenim başka... başka bir *şeye* ait..."

"Mesele tam da o. Hepimizin öyle, Nezha. Canını yaktığını ve zor olduğunu biliyorum ama—"

"Hâlâ dinlemiyorsun," diye çıkıştı Nezha. "Senin için bu bir fedakârlık değil. Sen tanrınla aynı şeyi istiyorsun. Ama ben bunu *istemedim*—"

Rin kaşlarını kaldırdı. "*Kazara* olmadı ya. Önce istemiş olman lazım. Tanrıya sorman gerek."

"Ama ben yapmadım. Sormadım, bunu hiç istemedim." Nezha'nın bunu söyleme şekli Rin'i susturdu. Ağlamak üzereymiş gibiydi.

Derin bir nefes aldı, yeniden konuştuğunda sesi öyle kısıktı ki Rin duyabilmek için ona yaklaştı. "Boyang'da bana ödlek dedin."

"Bak, demek istediğim—"

"Sana bir hikâye anlatacağım," diye lafını böldü. Titriyordu. Neden titriyordu? "Sadece dinlemeni istiyorum. Ve bana inanmanı. *Lütfen*."

Rin kollarını kavuşturdu. "Peki."

Nezha gözlerini kırpıp suyu izledi. "Sana eskiden bir kardeşim daha olduğunu söylemiştim. Adı Mingzha'ydı."

O devam etmeyince Rin sordu. "Nasıl biriydi?"

"Çok komikti," dedi Nezha. "Tombik, gürültücü ve inanılmaz bir çocuktu. Herkesin favorisiydi. Enerji doluydu, *parlıyordu*. Annem ondan önce iki düşük yapmıştı ama Mingzha mükemmeldi. Hiç hastalanmazdı. Annem ona tapardı. Sürekli sarılırdı. Ona o kadar çok altın bilezik ve halhal takardı ki Mingzha yürürken şıngırdardı." Titredi. "Yapmamalıydı. Ejderhalar altın sever."

"Ejderhalar," diye tekrarladı Rin.

"Dinleyeceğini söylemiştin."

"Özür dilerim."

Nezha'nın beti benzi atmıştı. Teni neredeyse şeffaftı; Rin çenesinin altındaki, yara izleriyle kesişen mavi damarları görebiliyordu.

"Kardeşlerimle ben çocukluğumuzu nehir kıyısında oynayarak geçirdik," dedi. "Bu kanalın girişinden bir buçuk kilometre kadar ötede bir mağara var. Hizmetçilerin hakkında hikâyeler anlatmayı sevdiği bir su altı kristal mağarası ama babam oraya gitmemizi yasaklamıştı. Tabii ki hepimizin tek derdi orayı keşfetmekti.

"Mingzha altı yaşındayken bir akşam annem hastalandı. O ara babam İmparatoriçe'nin emriyle Sinegard'a çağırılmıştı; o yüzden hizmetçiler bizimle ilgilenmeyi biraz ihmal etmişlerdi. Jinzha, Akademi'deydi. Muzha uzaktaydı. Mingzha'ya bakma görevi bana düştü."

Nezha'nın sesi titredi. Bakışları boş ve acı doluydu. Rin daha fazlasını dinlemek istemiyordu. Hikâyenin nereye gittiğine dair mide bulandırıcı şüpheleri vardı ve bunların dile getirilmesini istemiyordu çünkü o zaman gerçek olurdu.

Ona sorun olmadığını, anlatması gerekmediğini, bundan bir daha bahsetmek zorunda olmadıklarını söylemek istedi ama Nezha hızlandıkça hızlanıyordu, sanki şimdi söylemezse kelimelerin hep içinde kalmasından korkuyordu.

"Mingzha... hayır, *ben* mağarayı keşfetmek istedim. Benim fikrimdi. Mingzha'nın aklına ben soktum. Benim suçumdu. Onun bir fikri yoktu."

Rin koluna uzandı. "Nezha, anlatmak—"

Nezha onu itti. "*Bir kez olsun* susup beni dinler misin?"

Rin sustu.

"Gördüğüm en güzel şeydi," diye fısıldadı Nezha. "Beni korkutan da bu. Yin Hanesi için güzeldir derler. Ama bu, ejderhalar güzel şeyleri sevdiği için, ejderhalar güzel *olduğu* için ve güzellik yarattığı için. Mağaradan çıktığında tek düşünebildiğim pullarının ne kadar parlak, formunun ne kadar güzel ve muhteşem olduğuydu."

Ama gerçek değiller, diye düşündü Rin çaresizce. *Ejderhalar sadece hikâyelerde olur.*

Öyle değil miydi?

Nezha'nın hikâyesine inanmasa da acısına inandı. Yüzünden okunuyordu.

Onca yıl önce *bir şey* olmuştu. Rin yalnızca ne olduğunu bilmiyordu.

"Çok güzeldi," diye mırıldandı Nezha, yumruklarını sıkmıştı. "Ona bakmayı bırakamadım.

"Sonra kardeşimi yedi. Saniyeler içinde yuttu. Vahşi bir hayvanın yemek yiyişini izledin mi hiç? Temiz değildir. Vahşidir. Mingzha'nın çığlık atacak vakti bile olmadı. Bir an oradaydı, bacağıma tutunuyordu, bir an sonra kan ve parlak kemikler yığınına dönüşmüştü, sonra da tamamen yok oldu.

"Ama ejderha benim canımı bağışladı. Benim için daha iyi bir planı olduğunu söyledi." Nezha yutkundu. "Bana bir hediye vereceğini söyledi. Ve beni kendine ait ilan etti."

"Çok üzgünüm," dedi Rin çünkü başka ne diyebileceğini bilmiyordu.

Nezha duymamış gibiydi. "Annem o gün ölmüş olmamı diliyor. *Ben* o gün ölmüş olmayı diliyorum. Keşke ölen ben olsaydım. Ama ölmeyi dilemem bile bencilce çünkü ben ölseydim Mingzha yaşardı ve Ejderha Lordu beni lanetlediği gibi onu lanetler, bana *dokunduğu* gibi ona dokunurdu."

Rin bunun ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemedi.

"Sana bir şey göstereceğim," dedi Nezha.

Rin bir şey diyemeyecek kadar şaşkındı. Nezha titrek parmaklarıyla tuniğinin tokalarını açarken yalnızca izledi.

Nezha tuniği indirip döndü. "Bunu görüyor musun?"

Dövmesi – mavi ve gümüş bir ejderha. Daha önce görmüştü ama Nezha bunu hatırlayamazdı.

Rin, işaretparmağını merakla ejderhanın başına dokundurdu. Bu yüzden mi Nezha hep bu kadar hızlı iyileşiyordu? Her şeyi atlatabiliyor gibiydi – künt travma, zehirli gaz, boğulma.

Ama ne pahasına?

"Seni kendinin ilan ettiğini söyledin," dedi usulca. "Bu ne demek?"

"*Canım yanıyor* demek," dedi Nezha. "Onunla olmadığım her saniye. Vücuduma saplanmış çapalar gibi, beni her an suya çekmeye çalışan kancalar gibi."

İşaret on yıllık bir yara gibi görünmüyordu. Taze görünüyordu, teni kıpkırmızı parlıyordu. Güneşin ışıltısıyla, ejderha Nezha'nın kaslarının üzerinde hareket ediyor, kendini derisinin derinliklerine gömüyor gibi gözüküyordu.

"Peki, ona gidersen ne olur?" diye sordu. "Sana ne olur?"

Nezha, "Koleksiyonunun bir parçası olurum," dedi. "Benimle ne isterse yapar, kendini tatmin eder ve asla ayrılamam. Kapana kısılırım çünkü ölebildiğimi sanmıyorum. Denedim. Bileklerimi kestim. Ama kan kaybından ölemeden yaralarım iyileşiyor. Kızıl Kayalıklar'dan atladım, bazen bu sefer başardığıma inanacak kadar canım yanıyor ama hep uyanıyorum. Bence Ejderha beni hayatta tutuyor. En azından ona dönene dek.

"Mağarayı ilk gördüğümde zemin boyunca yayılmış suratlar vardı. Kaderimde onlardan biri olmak olduğunu fark etmem zaman aldı."

Rin titremesini bastırarak elini geri çekti.

"Artık biliyorsun," dedi Nezha. Gömleğini geri giydi. Sesi sertleşti. "İğreniyorsun – inkâr etme, yüzünden belli. Umurumda değil. Ama sana anlattıklarımı sakın kimseye söyleme ve bir daha *asla* bana ödlek demeye cüret etme."

Rin ne yapması gerektiğini biliyordu. Özür dilemeliydi. Acısını kabul edip affedilmeyi dilemeliydi.

Ama *söyleme* şekli – uzun süredir acı çeken kurban tavrı, onu sorgulamaya hakkı yokmuş gibi, ona anlatarak ona bir iyilik yapıyormuş gibi... onu delirten buydu.

"Ondan iğrenmiyorum," dedi Rin.

"Öyle mi?"

"Senden iğreniyorum." Sesini kontrollü tutmaya çalıştı. "Bu ölüm cezasıymış gibi davranıyorsun ama değil. Bu aynı zamanda bir güç kaynağı. Seni hayatta tutuyor."

"İğrenç bir şey," dedi Nezha

"*Ben* iğrenç bir şey miyim?"

"Hayır ama—"

"Ne yani, benim tanrıları çağırmam kabul edilebilir ama sen fazla mı iyisin? Üstünde bir leke mi bu?"

"Demek istediğim o—"

"Ama ima ettiğin bu."

"Senin için farklı, sen bunu *seçtin*—"

"Bunun canımı daha az yaktığını kim söyledi?" Şimdi bağırıyordu. "Delirdiğimi sandım. Uzun süre boyunca kendi düşüncelerimi Anka'nınkilerden ayıramadım. Ve *canım yanıyordu*, Nezha, o yüzden bunu anlamadığımı söyleme bana. Benim de ölmek istediğim zamanlar oldu ama biz şamanların ölmemize *izin* yok, fazla güçlüyüz. Baban kendi söyledi. Bu kadar güçlüyken ve bu kadar şey tehlikedeyken öylece *kaçamazsın*."

Nezha öfkeden kudurmuştu. "Kaçtığımı mı düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim, sen bunu engelleyebilecek bir şey yapabileceğin hâlde yüzlerce askerin Boyang'ın dibini boyladığı."

"Bunun için beni suçlamaya kalkışma," diye tısladı Nezha. "Bu güce sahip olmamam lazım. İkimizin de olmaması lazım. Var olmamamız lazım, hilkat garibesiyiz ve ölsek daha iyi."

"Ama *varız*. Bu mantıkla Speerlıların ölmesi iyi olmuş dersin."

"Belki Speerlıların ölmesi *gerçekten* iyi bir şeydi. Belki İmparatorluk'taki her şaman ölmeli. Belki annem haklıdır – sizin gibi ucubelerden de, hazır başlamışken Tepediyarlılardan da kurtulmamız lazımdır."

Rin ona inanamayarak baktı. Bu Nezha değildi. Nezha –*onun* Nezha'sı– asla böyle bir şey söylüyor olamazdı. Çizgiyi aştığını fark edip özür dileyeceğinden o kadar emindi ki ifadesi daha da sertleşince şaşırıp kaldı.

"Altan'ın ölümünün iyi olmadığını iddia edemezsin," dedi Nezha.

Rin'in onun için hissettiği tüm acıma duygusu uçup gitti.

Gömleğini kaldırdı. "Bak bana."

Nezha hemen bakışlarını kaçırdı ama Rin çenesini tutup göğsüne, tenine işlenmiş el izine bakmaya zorladı.

"Yarası olan bir tek sen değilsin," dedi.

Nezha kendini onun tutuşundan kurtardı. "Aynı değiliz."

"Aynıyız." Rin gömleğini indirdi. Gözleri dolmuştu. "Aramızdaki tek fark, ben acıya katlanırken senin bir ödlek olman."

Nasıl ayrıldıklarını hatırlamıyordu, yalnızca bir an birbirlerine baktıklarını, sonra da kendini kışlaya dönerken bulduğunu biliyordu.

Nezha'nın ardından koşup özür dilemek istiyordu ama aynı zamanda onu bir daha asla görmek istemiyordu.

Aralarında bir daha düzelemeyecek bir şeylerin koptuğunu biliyordu. Daha önce de kavga etmişlerdi. İlk üç yıllarını kavga ederek geçirmişlerdi. Ama bu, o çocuksu tartışmalar gibi değildi.

Bunun dönüşü yoktu.

Ne yapması gerekiyordu? Özür dilemesi mi? Bunun için fazla gururluydu. Haklı olduğuna emindi. Evet, Nezha'nın canı yanmıştı ama hepsinin canı yanmamış mıydı? Golyn Niis'te bulunmuştu. Bir laboratuvar masasında işkence görmüştü. Altan'ın ölümünü izlemişti.

Nezha'nın trajedisi o küçükken yaşandı diye daha kötü demek değildi. Yüzleşmeye korktuğu için daha kötü değildi.

Rin de cehennemi yaşamıştı ve oradan daha güçlü çıkmıştı. Nezha'nın aynı şeyi yapamayacak kadar zavallı olması Rin'in suçu değildi.

Cike'ı kışlada daire şeklinde otururken buldu. Baji ve Ramsa zarlarla oynuyor, Suni de üst ranzada oturmuş, her zaman yaptığı gibi hile yapamasın diye Ramsa'yı izliyordu.

"Ah, tatlım," dedi Baji, Rin onlara yaklaşırken. "Seni kim ağlattı?"

"Nezha," diye mırıldandı. "Konuşmak istemiyorum."

Ramsa dilini şaklattı. "Ah, erkek meseleleri."

Rin aralarına oturdu. "Kapa çeneni."

"Bir şey yapmamı ister misin? Tuvaletine füze koyayım mı?"

Rin gülümsedi. "Lütfen yapma."

"Sen bilirsin," dedi Ramsa.

Baji zarları yere attı. "Kuzeyde ne oldu? Chaghan nerede?"

"Chaghan bir süre bizimle olmayacak," dedi Rin. Derin bir nefes alıp Nezha'yı zihninin gerisine itmeye çalıştı. *Unut onu. Başka şeye odaklan.* Bu kolaydı – Cike'a anlatacak çok şeyi vardı.

Sonraki yarım saat boyunca onlara Ketreyidleri, Augus'u ve ormanda olanları anlattı.

Tahmin ettiği üzere çok sinirlendiler.

"Chaghan bunca zamandır bizi mi gözlüyormuş?" diye sordu Baji. "Yalancı piç."

"Ondan hep nefret etmiştim," dedi Ramsa. "Gizemli bir şeyler mırıldanarak ortalıkta dolanıp duruyordu. Demek bir şeyler çeviriyormuş."

"Gerçekten şaşırdınız mı ama?" Rin'i şaşırtan şey Suni'nin pek şaşırmamasıydı. "Başka planları olduğu belliydi. Yoksa Tepediyarlılar Cike'ta ne arasın?"

"Onlara Tepediyarlı deme," dedi Rin düşünmeden.

Ramsa onu duymazdan geldi. "Chaghan fazla tehlikeli olduğumuza karar verseydi Tepediyarlılar ne yapacaktı?"

"Muhtemelen öldürecekti," dedi Baji. "Kuzeye dönmeleri kötü olmuş. Feylen'le başa çıkacak biri olsa iyi olurdu. Zor olacak."

"Zor mu?" diye tekrarladı Ramsa. Zayıf bir kahkaha attı. "Onu etkisiz hâle getirmeye çalıştığımız son sefer *zor* muydu?"

"Geçen sefer ne oldu?" diye sordu Rin.

"Tyr ve Trengsin onu ufak bir mağaraya çekip o kadar çok bıçak sapladılar ki şamana dönüşse bile bir halta yaramazdı," dedi Baji. "Aslında komikti. Geri getirdiklerinde iğnedenliğe benziyordu."

"Ve Tyr bunu kabul edilebilir mi buldu?" diye sordu Rin.

"Sence?" diye sordu Baji. "Tabii ki hayır. Ama işi buydu. Gerektiğinde ıskartaya çıkaracak cesaretin yoksa Cike'ı yönetemezsin."

Odanın dışında giderek çoğalan ayak sesleri duyuldu. Rin kapıdan bakınca kalkanları ve baltalı kargılarıyla ilerleyen askerler gördü. "Nereye gidiyorlar? Milis henüz güneye gelmedi sanıyordum."

"Mülteci devriyesi," dedi Baji.

Rin gözlerini kırptı. "Mülteci devriyesi mi?

"Gelirken görmedin mi?" dedi Ramsa. "Pek gözden kaçacak gibi değiller."

"Kızıl Kayalıklar'dan geldik," dedi Rin. "Saray dışında bir şey görmedim. Mülteci derken?"

Ramsa, Baji'ye huzursuz bir bakış attı. "Sanırım burada değilken çok şey kaçırdın."

Rin bunun ima ettiği şeyden hoşlanmadı. Ayağa kalktı. "Beni oraya götürün."

"Bizim devriye vardiyamız yarın sabah," dedi Ramsa.

"Umurumda değil."

"Ama sorun çıkarabilirler," diye ısrar etti Ramsa. "Mülteci sınırında güvenlik çok sıkı, geçmemize izin vermezler."

"Ben Speerlıyım," dedi Rin. "Sence umurumda mı?"

"Peki." Baji ayağa kalktı. "Ben götürürüm. Ama gördüklerinden hoşlanmayacaksın."

BÖLÜM 26

"Bunun yanında kışla iyi kalıyor, değil mi?" diye sordu Ramsa.

Rin ne diyeceğini bilemedi.

Mülteci bölgesi vadiye uzanan sıra sıra çadırlara tepelenmiş bir insan öbeğiydi. Asıl şehirden uzak tutulmuş, yük payandaları ve karaya vuran tahtalarla inşa edilen bariyerlerin arkasına tıkılmışlardı.

Bir dev kuma parmağıyla bir çizgi çekmiş ve herkesi çizginin bir tarafına atmış gibiydi. Kargılı Cumhuriyet askerleri bariyerde ileri geri dolanıyordu, Rin vatandaşları mı mültecileri mi koruduklarından emin değildi.

"Mültecilerin bariyeri geçmesine izin yok," diye açıkladı Baji. "Şey, vatandaşlar onları sokaklarda istemiyor."

"Geçerlerse ne oluyor?" diye sordu Rin.

"Çok kötü şeyler değil. Muhafızlar onları geri atıyor. Başta daha çok oluyordu ama birkaç kere dayak yiyince öğrendiler."

Biraz daha yürüdüler. Rin'in burnuna korkunç bir koku geldi – uzun süredir bir araya tıklmış, uzun süredir yıkanmamış bedenlerin kokusu. "Ne zamandır buradalar?"

"En azından bir aydır," dedi Baji. "Biz Fare Vilayeti'ne girerken gelmeye başladıklarını duydum ama asıl biz dönünce durum kötüleşti."

Rin birilerinin bu kampta o kadar uzun süredir yaşamasına inanamıyordu. Baktığı her yerde sinek bulutları vardı. Vızıltı dayanılmazdı.

"Hâlâ geliyorlar," dedi Ramsa. "Genellikle gece, dalga dalga geliyorlar. Gizlice sınırı aşmaya çalışıyorlar."

"Hepsi Tavşan ve Fare Vilayetleri'nden mi?" diye sordu Rin.

"Ne diyorsun sen? Bunlar *güneyli* mülteciler."

Rin ona bakakaldı. "Milis'in güneye inmediğini sanıyordum."

Ramsa, Baji'yle bakıştı. "Milis'ten kaçmıyorlar. Federasyon'dan kaçıyorlar."

"*Ne?*"

Baji başının arkasını kaşıdı. "Şey, evet. Mugenli askerler silahlarını öylece bırakmadı sonuçta."

"Biliyorum ama düşünmüştüm ki..." Rin devam etmedi. Başı dönüyordu. Anakarada kalan Federasyon birlikleri olduğunu biliyordu ama izole olduklarını sanıyordu. Tek tük askerler, dağılmış birlikler. Yeterince büyüklerse köylerle birlik olan paralı askerler. Ama tüm güneyi yerinden edecek kadar fazla olmalarını beklemiyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu.

"Yeterince kalabalık," dedi Baji. "Ayrı bir ordu kuracak kadar çok. Milis için savaşıyorlar, Rin. Nasıl oldu, onlara ne teklif etti bilmiyoruz. Ama yakında bir değil, iki cephede savaşıyor olacağız."

"Hangi bölgeler?" diye sordu.

"Her yerdeler." Ramsa vilayetleri saydı. "Maymun. Yılan. Horoz."

Rin irkildi. *Horoz mu?*

"İyi misin?" diye sordu Ramsa.

Rin koşmaya başlamıştı bile.

Bunların kendi halkı olduğunu biliyordu. Neredeyse onunki kadar kara tenlerinden belliydi. Onu hem nostaljik hissettiren hem de rahatsız eden taşralı aksanlarından belliydi.

Bu küçükken öğrendiği konuşma biçimiydi – okulda yıllarca unutmaya uğraştığı için şimdi katlanamadığı vurgusuz, kırsal ağız.

Uzun zamandır Horoz Vilayeti ağzıyla konuşan biriyle karşılaşmamıştı.

Aptalca da olsa onu tanıyacaklarını düşündü. Ama Horoz mültecileri onu görünce geri çekiliyordu. Göz göze gelince suratları düşüyordu. Onlara yaklaşırsa çadırlarına geri kaçıyorlardı.

Ondan değil, üniformadan korktuklarını anlaması biraz zaman aldı.

"Sen." Rin kendi boylarında bir kadına işaret etti. "Yedek kıyafetin var mı?"

Kadın anlamayarak ona baktı.

Rin, ayağına uymayan ayakkabıları giymeye çalışır gibi tuhaf bir hisle eski ağzına dönüp yeniden denedi. "Başka gömleğin var mı? Pantolonun?"

Kadın korkuyla onayladı.

"Bana ver."

Kadın çadırına girdi. Bir kucak kıyafetle geri çıktı – bir zamanlar gelincik desenli olan rengi soluk bir bluz ve derin cepli bol bir pantolon.

Rin bluza bakarken göğsü sıkıştı. Uzun zamandır böyle kıyafetler görmemişti. Tarla işçileri için dikilmişlerdi. Sinegard'ın fakirleri bile bunlara gülerdi.

Cumhuriyet üniformasını çıkarmak işe yaradı. Horozlar ondan kaçmayı bıraktı. Aksine, kalabalıkta ilerlemeye çalışırken görünmez oldu. Çadırların arasından geçerken dikkatlerini çekmek için bağırdı.

"Eğitmen Feyrik! Eğitmen Feyrik'i arıyorum! Gören var mı?"

Cevabını çekingen fısıltılar ve umursamaz mırıldanmalarla aldı. *Hayır. Hayır. Bizi rahat bırak. Hayır.* Mülteciler kaybettiklerini arayan çaresiz bağrışlara o kadar alışmıştı ki onu duymuyorlardı bile. Biri bir Eğitmen Fu tanıyordu ama Tikany'den değildi. Bir başkası bir Feyrik tanıyordu ama o da öğretmen değil, ayakkabıcıydı. Rin onu tarif etmenin anlamsız olduğuna karar verdi, onun tarifine uyan yüzlerce adam vardı – geçtiği her sırada gri sakallı yaşlı adamlar vardı, hiçbiri Eğitmen Feyrik değildi.

Rin hayal kırıklığını bastırdı. En başta umutlanması hataydı zaten. Onu bir daha görmeyeceğini biliyordu, bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti.

Ama elinde değildi. Denemek zorundaydı.

Aramasını genişletti. "Tikany'den olan var mı?"

Boş bakışlar. Kampta daha hızlı ilerlemeye, koşmaya başladı. "Tikany? Lütfen? Kimse mi yok?"

Sonra kalabalığın içinde bir ses duydu – umursamazlık değil, şaşkınlık dolu bir ses.

"Rin?"

Rin tökezleyerek durdu. Arkasını döndüğünde en fazla on dört yaşında, dağınık kahverengi saçlı, sıska, sarkık gözlü bir çocukla karşılaştı. Çocuğun bir elinde sırılsıklam bir gömlek, diğerinde bir bandaj vardı.

"Kesegi?"

Çocuk ses çıkarmadan başıyla onayladı.

Rin ona sarılıp ağlarken yine on altı yaşındaki hâline dönmüştü. Sarılırken öyle çok sallandı ki neredeyse toprağın üzerine düşeceklerdi. Kesegi de uzun ve sıska kollarını eskisi gibi ona sararak karşılık verdi.

Ne ara bu kadar uzamıştı? Rin değişimine şaşırıp kalmıştı. Bir zamanlar ancak beline kadar geliyordu. Şimdi ise ondan en az iki santim uzundu. Ama fazla zayıftı, çok aç kalmıştı. Gerilip uzatılmış gibiydi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Annem burada. Babam öldü."

"Federasyon...?"

"Hayır. Afyondan." Yalancıktan güldü. "Komik aslında. Geldiklerini duyunca bütün bir tepsi afyonu yedi. Annem oradan ayrılmak için hazırlanırken onu öylece buldu. Saatler önce ölmüştü." Hafifçe gülümsedi. *Bir gülümseme.* Babasını kaybetmişti ve Rin'e kendini iyi hissettirmeye çalışıyordu. "Uyuduğunu sanıyorduk."

"Üzgünüm," dedi Rin. Sesi duygusuzdu. Elinde değildi. Fang Amca'yla ilişkisi köle ve efendi ilişkisinden ibaretti ve istese de üzülmeyi beceremedi.

"Eğitmen Feyrik?"

Kesegi başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Yola çıkarken görmüştüm sanırım ama o zamandan beri görmedim."

Konuşurken sesi çatladı. Rin, sahip olduğundan derin bir sesle konuşmaya çalıştığını fark etti. Olduğundan uzun görünmek için de dimdik duruyordu. Yetişkin gibi görünmeye çalışıyordu.

"Geri geldin demek."

Rin'in kanı dondu. O âna kadar hedefsizce yürüyordu, Kesegi'nin de öyle yaptığını sanmıştı ama tabii ki çadırına doğru yürüyorlardı.

Kesegi durdu. "Anne. Bak kimi buldum."

Fang Teyze ona hafifçe gülümsedi. "Şuna bak. Savaş kahramanı. Büyümüşsün."

Kesegi söylemese Rin onu tanıyamazdı. Fang Teyze en az yirmi yıl yaşlanmıştı, bir ceviz gibi buruş buruştu. Eskiden de su-

rattı hep kıpkırmızıydı, istemediği bir evlatlık ve afyon bağımlısı kocasının yüküyle her zaman öfkeliydi. O zamanlar Rin'in ödünü koparırdı. Ama şimdi savaşma gücü kalmamış gibi kuruyup büzülmüştü.

"Övünmeye mi geldin?" diye sordu Fang Teyze. "Bak bakalım. Görecek pek bir şey yok ya."

"*Övünmek mi?*" dedi Rin şaşkınlıkla. "Hayır, ben..."

"O zaman niye geldin?" diye sordu Fang Teyze. "Öylece *durmasana*."

Fang Teyze nasıl şimdi bile kendini bu kadar aptal ve işe yaramaz hissetmesine neden oluyordu? Onun delici bakışlarının altında Rin yine dayak yemekten kaçmaya çalışan ufak bir kız gibi hissediyordu.

"Sizin de burada olduğunuzu bilmiyordum," demeyi başardı. "Şeyi görmek istedim... ben—"

"Hayatta olup olmadığımızı mı?" Fang Teyze kemikli ellerini kalçalarına koydu. "Buradayız işte. Siz askerlerin faydası olmadı ya – yok, siz kuzeyde boğulmakla meşguldünüz. Burada olmamız tamamen Vaisra'nın suçu."

"Ne dediğine dikkat et," diye çıkıştı Rin.

Fang Teyze tokat yemeyi bekler gibi geri çekilince şaşırdı.

"Ah, öyle demek istemedim." Fang Teyze gözlerini kocaman açıp kösele gibi suratında çirkin duran, yaltaklanan bir ifade takındı. "Açlık başıma vurdu. Bize biraz yemek bulabilir misin, Rin? Askersin, eminim seni *komutan* bile yapmışlardır. Çok önemlisindir, eminim bize bir güzellik yapabilirsin."

"Sizi beslemiyorlar mı?"

Fang Teyze güldü. "Mavi gözlü şeytanlar onu takip edip ne kadar harika olduğuna dair notlar tutarken Arlong Leydisi'nin etrafta gezinip bulabildiği en sıska çocuklara verdiği birer avuç pirinç dışında hayır."

"Hiçbir şey vermiyorlar," dedi Kesegi. "Battaniye, kıyafet, ilaç. Çoğumuz yiyeceklerini kendi topluyor – bir ara balık tutuyorduk ama balıklar zehirlendi ve hepimiz hastalandık. Bize onu bile söylemediler."

Rin buna inanamadı. "Aşevi açmadılar mı?"

"Açtılar ama aşevleri kapanmadan önce ancak yüz kişiyi falan

besliyor." Kesegi kemikli omuzlarını silkti. "Baksana. Her gün birileri açlıktan ölüyor. Göremiyor musun?"

"Ama sanmıştım k... Vaisra kesin—"

"Vaisra mı?" Fang Teyze güldü. "Adını kullanacak kadar yakınız bakıyorum."

"Hayır... yani, evet ama—"

"O zaman konuş onunla!" Fang Teyze'nin gözleri parladı. "Ona aç olduğumuzu söyle. Herkese yemek veremiyorlarsa da Kesegi'yle bana gönder. Kimseye söylemeyiz."

"İşler öyle yürümüyor," diye kekeledi Rin. "Yani... öylece—"

"Yap dedim, seni kıymet bilmez orospu," diye hırladı Fang Teyze. "Bize borçlusun."

"*Borçlu* muyum?"

"Seni evimize aldım. On altı yıl baktım."

"Beni adamın tekine satacaktınız!"

"Hayatın hepimizinkinden iyi olacaktı." Fang Teyze, Rin'e suçlayıcı, kemikli parmağını uzattı. "Hiçbir ihtiyacın olmayacaktı. Arada bir bacaklarını açıverecektin, istediğin her şeyi yiyebilecek, her giysiyi giyebilecektin. Ama sana yetmedi – *sen* özel olmak istedin, önemli olmak, Sinegard'a kaçıp Milis'le maceralara çıkmak istedin."

"Sence ben *keyfimden* mi buradayım?" diye bağırdı Rin. "Arkadaşlarımın ölmesini izledim! *Ben* neredeyse ölüyordum!"

"Hepimiz neredeyse ölüyorduk," diye söylendi Fang Teyze. "Lütfen. Sen özel değilsin."

"Benimle böyle konuşamazsın," dedi Rin.

"Ah, biliyorum." Fang Teyze eğilerek selam vergi. "Sen çok *önemlisin*. Çok *saygı görüyorsun*. Ayağına kapanmamızı mı istiyorsun? Cadaloz teyzenin kamplarda olduğunu duydun, gözüne sokmadan edemedin, değil mi?"

"Anne, dur," dedi Kesegi usulca.

"Bu yüzden gelmedim," dedi Rin.

Fang Teyze yan yan sırıttı. "*Neden* geldin o zaman?"

Rin'in buna cevabı yoktu.

Ne beklediğini bilmiyordu. Bir yuva, aidiyet beklemiyordu; Eğitmen Feyrik'i bulmayı beklemiyordu – bunu ise hiç beklemiyordu.

Bu bir hataydı. Hiç gelmemeliydi. Tikany'yle bağlarını çok uzun süre önce koparmıştı. Öyle bırakmalıydı.

Başını sallayarak telaşla geri çekildi. "Özür dilerim," demek istedi ama kelimeler boğazına dizildi.

İkisinin de gözlerine bakamıyordu. Artık burada olmak istemiyordu, böyle hissetmek istemiyordu. Ana yola dönüp hızla yürüdü, koşmak istiyordu ama gururu elvermiyordu.

"Rin!" diye bağırdı Kesegi. Arkasından koştu. "Bekle."

Rin olduğu yerde durdu. *Lütfen kalmamı sağlayacak bir şey söyle. Lütfen.*

"Efendim?"

"Bize yemek bulamazsan en azından battaniye isteyebilir misin?" diye sordu. "Bir tanecik? Gece çok soğuk oluyor."

Rin zorla gülümsedi. "Tabii."

Sonraki hafta insanlar yaya, yük arabalarıyla veya aceleyle yapılmış sallarla Arlong'a doluştu. Nehir yavaşça ilerleyen bir insan yığınına dönüştü ve Ejderha Vilayeti'nin maviliğiyle meşhur suları insanların çaresizliğinin altına gömüldü.

Cumhuriyet askerleri, gelenlerin hangi mülteci bölgesine yerleştirileceğine karar vermek için sıraya almadan önce silah ve değerli eşyalar için üstlerini arıyorlardı.

Mültecilere nezaket yoktu. Cumhuriyet askerleri, özellikle de Ejderhalar onları aşağılıyor, güneyliler Arlong aksanını anlamadıklarında onlara bağırıyordu.

Rin her gün Venka'yla iskeleleri dolaşıyordu. Kâtipler mültecileri işaretleyip geçici oturma izinleri hazırlarken sefil kuyrukların başında beklemekten ibaret olan kayıt görevinden kaçtığı için memnundu. O iş muhtemelen Rin ve Venka'nın yaptığından –Murui'nin mülteci bölgelerine yakın kollarında atık toplamaktan– daha önemliydi ama Rin koyu tenli ve suçlayıcı bakışlı insan kalabalıklarının yanında durmaya dayanamıyordu.

"Bir noktada onları geri çevirmemiz gerekecek," dedi Venka, sudan boş bir testi çıkarırken. "Hepsinin buraya sığmasına imkân yok."

"Çünkü mülteci bölgesi ufacık," dedi Rin. "Şehir bariyerlerini açsalar ya da dağın kıyısına yönlendirseler yer olur."

"Yer olur belki. Ama yeteri kadar kıyafet, battaniye, ilaç, tahıl falan yok."

"Şimdiye dek tahılı güneyliler üretiyordu." Rin kendini bunu belirtmek zorunda hissetti.

"Ve şimdi kaçtıkları için yiyecek üreten yok," dedi Venka. "Pek işimize yaramıyor. Hey, bu ne?"

Suya dikkatlice uzanıp bir fıçıyı kıyıya çıkardı. Yere koydu. İçinden sırılsıklam bir kıyafet yığını gibi gözüken bir şey düştü. "İğrenç."

"O ne?" diye sordu Rin ve bakmak için yaklaştı. Ânında pişman oldu.

"Bak, ölü." Venka bebeği Rin'e uzatıp sararmış tenini, bitmek bilmez sinek ısırıkları olduğu anlaşılan kabartıları ve vücudunun yarısını kaplayan kırmızı isiliği gösterdi. Yanaklarına vurdu. Bebek tepki vermedi. Nehre geri atmak üzere kaldırdı.

Bebek mızıldanmaya başladı.

Venka'nın yüzü çirkin bir ifadeyle buruldu. Aniden öldüresiye nefret dolu gözükmeye başlamıştı ki Rin, arkadaşının bebeği limana kafa üstü fırlatmak üzere olduğuna emindi.

"Bana ver," dedi Rin hemen. Bebeği Venka'dan aldı. Burnuna ekşi bir koku geldi. Öyle şiddetle öğürdü ki neredeyse çocuğu düşürecekti ama kendini topladı.

Bebek, yetişkin kıyafetleriyle sarmalanmıştı. Biri onu sevmişti demek. Yoksa kıyafetlerinden vazgeçmezlerdi – kış ortasıydı ve ılıman güneyde bile geceler, sığınağı olmadan yolculuk yapan mültecileri öldürebilecek kadar soğuk oluyordu.

Biri bu bebeğin sağ kalmasını istemişti. Rin ona şans vermek zorundaydı.

Telaşla iskelenin ucuna gidip bebeği ilk gördüğü askerin eline tutuşturdu. "Al."

Asker afalladı. "Ne yapacağım bununla?"

"Bilmiyorum, bakacak birini bul," dedi Rin. "Alırlarsa revire götür."

Asker, bebeği kollarının arasında sıkı sıkı tutup koşmaya başladı. Rin nehre dönüp gönülsüzce mızrağıyla suyu taramaya devam etti.

Afyon içmeyi çok istiyordu. Cesetlerin tadını ağzından atamıyordu.

Sessizliği Venka bozdu. "Bana niye öyle bakıyorsun?"

Savunmacıydı. Öfkeli. Ama Venka'nın her şeye tepkisi buydu, zayıflık göstereceğine ölmeyi yeğlerdi. Rin, Venka'nın kaybettiği çocuğu düşündüğünden şüphelendi ve ne diyeceğini bilemedi. Onun için üzülüyordu.

"Canlı olduğunu biliyordun," dedi Rin sonunda.

"Evet," diye çıkıştı Venka. "Ne olmuş?"

"Ve onu öldürecektin."

Venka zorla yutkunup mızrağını suya geri fırlattı. "O şeyin geleceği yok. Ona iyilik yapıyordum."

Arlong'da savaş zamanı çirkindi. İki yandan yaklaşan orduların tehdidi arttıkça başkente çaresizlik hâkim oluyordu.

Ejderha Vilayeti vatandaşlarına düşen yiyecek bile katı biçimde karneye bağlanmıştı. Cumhuriyet Ordusu'nda olmayan her erkek, kadın, çocuk çalıştırılıyordu. Çoğuna tersane veya demir ocaklarında iş verilmişti. Küçük çocuklar bile revirde işe koyulmuş, bez kesiyordu.

Sempati bulunmaz olmuştu. Askerler de siviller de bariyerin ardına tıkılmış güneyli mültecilerden nefret ediyordu. Mültecilere yiyecek ve malzeme ya verilmiyor ya da istemeye istemeye veriliyordu. Rin, malzeme teslimatlarını askerler korumasa gönderilenlerin kamplara ulaşmayacağını fark etti.

Mülteciler, onlara birazcık sempati duyan herkese yapışıyordu. Fanglerin Rin'le bağlantısı ortaya çıkınca Rin, mültecilerin Arlong'daki gayri resmi elçisi olarak görülmeye başladı. Mülteci bölgesine yaklaştığı an her biri yapamayacağı binlerce şey talep eden mülteciler tarafından sıkıştırılıyordu – daha fazla yiyecek, daha fazla ilaç, daha fazla ateş malzemesi ve çadır.

İstemeden atandığı konumdan nefret ediyordu çünkü iki taraftan da sıkıştırılıyordu. Cumhuriyet liderleri karşılanması imkânsız basit insani gereksinim talepleri yüzünden sinirleniyor, mülteciler istediklerini yapamadığı için ondan nefret ediyordu.

"Çok anlamsız," diye söylendi Rin, Kitay'a. "Vaisra hep tutsaklara iyi davranılması gerektiğini söylüyor. Ama kendi halkımıza bu muameleyi mi yapıyoruz?"

"Çünkü mültecilerin herhangi bir stratejik avantajı yok. An-

cak yığılmış bedenleri Daji'nin ordusuna ayak bağı olabilir belki," dedi Kitay. "Açık konuşmam gerekirse."

"Siktir git," dedi Rin.

"Ben hepsinin düşündüğü şeyi belirtiyorum sadece. Elçiye zeval olmaz."

Rin daha çok kızmalıydı ama bu görüşün ne kadar yaygın olduğunu da anlıyordu. Ejderhaların çoğu için güneyliler Nikara bile değildi. Tipik bir Horozlu'yu bir kuzeylinin gözünden görebiliyordu – şaşı, dişlek, anlaşılmaz bir dil konuşan, kara kuru bir budala.

Bu onu çok utandırıyordu çünkü kendisi de eskiden aynen öyleydi.

Kendinin o kısmını silmeyi uzun süre önce denemişti. On dört yaşındayken neredeyse standart Sinegard ağzıyla konuşan bir öğretmenle çalışma şansına sahip olmuştu. Ve Sinegard'a, kötü alışkanlıklarının hemen hunharca yok edilmesine yetecek kadar küçük yaştayken gitmişti. Uyum sağlamak için değişmişti. Hayatta kalmak için kimliğini yok etmişti.

Ve şimdi güneylilerin onu araması, ona yaklaşma cesaretleri olması onu küçük düşürüyordu çünkü sırf yakınında olmaları bile onlara daha çok benzemesine neden oluyordu.

Çok az mutlu anısı olan Horoz Vilayeti'yle bağını uzun süre önce kesmeye çalışmıştı. Neredeyse başarmıştı da. Ama mülteciler unutmasına izin vermiyordu.

Kamplara her yaklaştığında öfkeli, suçlayıcı bakışlarla karşılaşıyordu. Artık herkes kim olduğunu biliyordu ve bunu belli etmekten çekinmiyorlardı.

Ona hakaret etmeyi bırakmışlardı. Öfke zamanı çoktan geçmişti, artık çaresiz bir nefretle yaşıyorlardı ama Rin, yüzlerini okuyabiliyordu.

Bizden birisin, diyorlardı. *Bizi koruman gerekiyordu. Başarısız oldun.*

Rin'in Arlong'a dönüşünden üç hafta sonra İmparatoriçe, Arlong'a bir mesaj gönderdi.

Ejderha Vilayeti sınır devriyesi, Kızıl Kayalıklar'ın bir buçuk kilometre kadar uzağında başkentten geldiğini iddia eden bir

adam yakaladı. Ulağın sırtında yalnızca bir bambu sepet ve kimliğini kanıtlamak için küçük bir İmparatorluk mührü vardı.

Ulak, Vaisra onu taht odasında, generalleri, Savaş Lordları ve General Tarcquet'yle beraber kabul etmediği sürece konuşmayı reddetti. Eriden'in muhafızları adamı soyup kıyafetlerini ve sepetini aradı, patlayıcı veya zehirli gaz var mı diye kontrol etti ama hiçbir şey bulamadılar.

"Sadece mantı," dedi ulak neşeyle.

İstemeye istemeye adamı içeri aldılar.

Ulak, "İmparatoriçe Su Daji'den mesaj getirdim," diye odaya ilan etti. Konuşurken adamın alt dudağı tuhaf bir biçimde sallanıyordu. Bir şeyle enfekte olmuş gibiydi; sol tarafı kırmızı, irin dolu kabarcıklarla şişmişti. Kaba Fare aksanı yüzünden söyledikleri zar zor anlaşılıyordu.

Rin onun tahta yaklaşmasını izlerken gözlerini kıstı. Sinegardlı bir diplomat veya Milis temsilcisi değildi. Saray görevlisi gibi hareket etmiyordu. Sıradan bir asker olabilirdi ancak. Ama neden Daji diplomasiyi zar zor konuşan birine bırakmıştı?

Tabii ulak buraya gerçekten uzlaşmaya gelmediyse. Hızlı düşünecek veya güzel konuşacak birine ihtiyacı yoksa. Daji yalnızca Vaisra'yı gıcık etmekten zevk alacak birini göndermek istemişse. Cumhuriyet'e karşı olan ve ölmeyi umursamayan birini.

Bu da bunun ateşkes olmadığı anlamına geliyordu. Tek taraflı bir mesajdı.

Rin gerildi. Eriden'in adamları tahtın önündeyken adamın Vaisra'ya zarar verme ihtimali yoktu. Ama Rin yine de mızrağını sıkı sıkı tutup adamın her hareketini izledi.

"Konuş," dedi Vaisra.

Ulak kocaman sırıttı. "Yin Jinzha'dan haber getirdim."

Leydi Saikhara ayağa kalktı. Rin kadının titrediğini görebiliyordu. "Oğluma ne yaptı?"

Ulak dizlerinin üstüne çöktü, sepetini mermer zemine koyup kapağını açtı. Odaya keskin bir koku yayıldı.

Rin, Jinzha'nın parçalanmış cesedini görmeyi bekleyerek bağını eğdi.

Ama sepet, her biri mükemmel pişirilmiş ve lotus deseni basılmış mantılarla doluydu. Haftalarca seyahatten sonra bozul-

dukları belliydi –Rin kenarlarındaki koyu renkli küfü görebiliyordu– ama şekillerini korumuşlardı. Özenle dekore edilmiş, lotus tohumu ezmesiyle kaplanmışlar ve üzerlerine beş kıpkırmızı karakter işlenmişti.

Ejderha, oğullarını yer.

"İmparatoriçe en nadir bulunan etten yapılmış mantılarını tatmanızı istedi," dedi ulak. "Tadını anımsayacağınızı düşünüyor."

Leydi Saikhara cıyaklayıp yere yığıldı.

Vaisra, Rin'le göz göze geldi ve bir elini boynunun önünde hızlı bir hareketle kendi salladı.

Rin anladı. Mızrağını kaldırıp ulağa doğru atıldı.

Adam çok az geri çekildi ama kendini korumaya çalışmadı. Kollarını bile kaldırmadı. Memnuniyetle gülümseyerek öylece oturdu.

Rin, mızrağı adamın göğsüne sapladı.

Temiz bir darbe değildi. Fazla şaşkındı, mantılar dikkatini dağıtmıştı. Mızrağın dişleri adamın göğüs kafesini sıyırıp geçse de kalbini delmedi.

Rin mızrağı geri çıkardı.

Ulak hırıltılı bir kahkaha attı. Çarpık dişlerinin arasından köpürerek çıkan kan, pürüzsüz mermer zemini lekeledi.

"Öleceksiniz. Hepiniz öleceksiniz," dedi. "Ve İmparatoriçe mezarlarınızın üzerinde dans edecek."

Rin mızrağını yeniden sapladı, bu sefer hedefini tutturdu.

Nezha annesine koşup onu kollarına aldı. "Bayıldı," dedi. "Biri yardım—"

"Bir şey daha var," dedi General Hu, saray hizmetçileri Saikhara'nın etrafına toplanırken. Sepetten bir parşömen çıkarıp kırıntılarını silkelerken ellerinin hiç titrememesi dikkat çekiciydi. "Bir mektup."

Vaisra tahtından kalkmamıştı. "Oku."

General Hu mührü kırıp parşömeni açtı. "*Geliyorum.*"

Leydi Saikhara doğrulup inledi.

Vaisra, "Çıkar anneni buradan," diye Nezha'ya çıkıştı. "Hu. Oku."

General Hu devam etti. "*Siz kalenizde oyalanırken generallerim Murui Nehri'ni aşıyor. Kaçacak yeriniz yok. Saklanacak ye-*

riniz yok. Bizim donanmamız daha büyük. Askerimiz daha fazla. Atalarımız gibi Kızıl Kayalıklar'ın dibinde öleceksiniz ve cesetleriniz Murui'nin balıklarını besleyecek."

Odaya sessizlik çöktü.

Vaisra koltuğunda donup kalmış gibiydi. İfadesi hiçbir şey belli etmiyordu. Ne yas vardı ne de korku. Buzdan yapılmış olabilirdi.

General Hu parşömeni katlayıp boğazını temizledi. "Bu kadar."

İki hafta içinde Vaisra'nın gözcüleri –bitkin düşmüş, atlarının canı çıkmış hâlde– sınırdan dönüp korktukları şeyi teyit etti. İmparatorluk Donanması, Boyang'dan beri toparlanıp büyümüştü ve neredeyse tüm Milis kuvvetleriyle beraber güneye ilerliyordu.

Daji bu savaşı Arlong'da bitirmeye niyetliydi.

"Yerin ve Murin kulelerinden gemiler görüldü," dedi bir gözcü.

"Nasıl bu kadar hızlı ilerlediler?" diye sordu General Hu telaşla. "Neden daha önce haberimiz olmadı?"

"Henüz Murin'e ulaşmadılar," diye açıkladı gözcü. "Donanma devasa. Dağların ötesinden bile görünüyor."

"Kaç gemi?"

"Boyang'dakinden biraz daha fazla."

"İyi haber, büyük savaş gemilerinin Murui daralınca takılıp kalacak olması," dedi Kaptan Eriden. "Onları karadan silindirlerin üzerinde ilerletmeleri gerekecek. İki, belki iki buçuk haftamız var." Haritaya uzanıp Tavşan Vilayeti'nin kuzeybatı sınırını gösterdi. "Şimdi şuralardadırlar sanıyorum. Adam yollayıp onları dar bölgelerde oyalayalım mı?"

Vaisra başını salladı. "Hayır. Bu ana stratejimizi değiştirmiyor. Savunmamızı bölmek istiyorlar ama kanmayacağız. Arlong'u güçlendirmeye odaklanacağız, yoksa güneyi tamamen kaybederiz."

Rin haritaya baktı, İmparatorluk ve Federasyon birliklerini gösteren öfkeli kırmızı noktaları inceledi. Cumhuriyet iki yandan sıkışmıştı – kuzeyden İmparatorluk geliyordu, güneyden Federasyon. Daji'nin birleşik güçlerinin demir yumruk gibi üstlerini inişini hayal edince paniklememek kolay değildi.

"Artık kuzey kıyısı öncelikli olmayacak. Tsolin'in donanmasını başkente geri getirin." Vaisra'nın sesi inanılmaz derecede sakindi ve Rin buna müteşekkirdi. "Murui boyunca iki kilometrede bir posta güvercinli gözcüler istiyorum. O donanmanın her hareketini bilmek istiyorum. Horoz ve Maymun'a ulak gönderin. Yerel birliklerini geri çekin."

"Bunu yapamazsın," dedi Gurubai. "Hâlâ Federasyon'dan kalanlarla uğraşıyorlar."

"Federasyon umurumda değil," dedi Vaisra. "Umurumda olan Arlong. Bu donanmayla ilgili duyduklarımız doğruysa, üssümüzü tutamazsak bu savaş bitmiş demektir. Tüm askerlerimizin bir arada olması lazım."

"Koca köyleri ölüme terk ediyorsun," dedi Takha. "Koca vilayetleri."

"O zaman ölürler."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Charouk. "Sen verdiğin sözleri tutmazken öylece bekleyeceğimizi mi sanıyorsun? İmaparatorluk'tan ayrılırsak Mugenlilerle mücadelemize yardım edeceğini söyledin—"

"Edeceğim de," dedi Vaisra sabırsızca. "Anlamıyor musunuz? Daji'yi yenersek güneyi de geri alırız. Destekçileri olmayınca Mugenliler teslim olacak—"

"Ya da iç savaşın bizi zayıflattığını görüp ne olursa olsun devam edecekler," diye karşılık verdi Charouk.

"Öyle olmayacak. Hesperya desteği geldiğinde—"

"Hesperya desteğiymiş," diye söylendi Charouk. "Çocukluk etme. Tarcquet ve adamları ne zamandır burada ama ufukta donanma falan yok."

"Milis'i yenersek gelecekler," dedi Vaisra. "Ve iki cephede birden savaşırsak bunu yapamayız."

"Unut gitsin," dedi Gurubai. "Birliklerimizi alıp vilayetlerimize dönmemiz lazım."

"Gidin öyleyse," dedi Vaisra sakin sakin. "Bir hafta dayanamazsınız. Ejderha birliklerine ihtiyacınız var ve bunun farkındasınız, yoksa baştan gelmezdiniz. Hiçbiriniz elinizdeki askerlerle kendi vilayetini koruyamaz. Yoksa uzun zaman önce geri dönerdiniz."

Kısa bir sessizlik oldu. Rin, Gurubai'nin ifadesinden Vaisra'nın haklı olduğunu anladı. Blöflerine meydan okumuştu.

"Peki, Arlong'u kazanınca ne olacak?" diye sordu Nezha birden.

Tüm bakışlar ona döndü.

Nezha çenesini kaldırdı. "Bu ülkeyi Mugenliler yeniden parçalasın diye mi birleştiriyoruz? Bu demokrasi değil, Baba, intihar anlaşması. Riske attığın Ejderha vatandaşları olmadığından büyük bir tehdidi göz ardı ediyorsun—"

"Yeter," dedi Vaisra ama Nezha konuşmaya devam etti.

"Başta Federasyon'u davet eden Daji'ydi. Senin işimizi bitirmene gerek yok."

Masanın üstünden birbirlerine dik dik baktılar.

"Abin asla bana böyle meydan okumazdı," dedi Vaisra sessizce.

"Hayır, Jinzha aceleci ve düşüncesizdi, en iyi stratejistlerine kulak asmazdı ve şimdi ölü," dedi Nezha. "Ne yapacaksın, Baba? İntikam isteğiyle mi hareket edeceksin, yoksa Cumhuriyet'inin vatandaşlarına yardım edecek misin?"

Vaisra elini masaya vurdu. "Sus. Bana karşı çıkmayacaksın—"

"Müttefiklerini kurtlara atıyorsun! Kimse mi bunun ne kadar korkunç olduğunun farkında değil?" diye sordu Nezha. "General Hu? *Rin*?"

"Ben..." Birden dili kurşuna dönmüş gibiydi.

Korkutucu biçimde, aniden tüm bakışlar üstündeydi.

Vaisra, *Hadi bakalım*, der gibi kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırarak onu izledi.

"Evini işgal ediyorlar," dedi Nezha.

Rin irkildi. Buna nasıl karşılık vermesini bekliyordu? Sırf güneyli olduğu için Vaisra'nın emirlerine karşı çıkacağını mı düşünüyordu?

"Önemi yok," dedi. "Ejderha Savaş Lordu haklı – güçlerimizi bölmek ölüm demek."

"Hadi ama," dedi Nezha sabırsızca. "En azından senin—"

"Benim ne?" diye dudak büktü Rin. "Federasyon'dan en çok benim mi nefret etmem lazım? *Ediyorum* ama aynı zamanda birliklerimizi güneye göndermenin Daji'nin işine geldiğinin de farkındayım. Arlong'u ona sunmayı mı tercih edersin?"

"İnanılmazsın," dedi Nezha.

Rin ona Vaisra'nın dik bakışlarını taklit ederek baktı. "Ben yalnızca işimi yapıyorum, Nezha. Sen de seninkini yapmayı deneyebilirsin."

BÖLÜM 27

"Buna birkaç taktik yazdım." Kitay, Rin'e ufak bir kitapçık verdi. "Kaptan Dalain'in kendi fikirleri var ama tarihi kayıtlara göre bunların en çok işe yarayanlar olduğunu düşünüyorum."

Rin sayfaları çevirdi. "Bunları bir kitaptan mı kopardın?"

Kitay omuz silkti. "Hepsini yazacak zamanım yoktu, ben de üstlerine not tuttum."

Rin kenardaki elyazısını okumak için gözlerini kıstı. "Tomrukçuluk?"

"Çok zaman ve işgücü gerekiyor, farkındayım ama başka fazla seçeneğimiz yok." Tedirgince kâküllerini çekiştirdi. "Canlarını sıkmak dışında bir şey yapmaz ama bize birkaç saat kazandırır."

"Gerilla taktiklerini elemişsin," dedi Rin.

"Pek işine yaramazlar. Ayrıca senin donanmayı yok etmeye çalışmaman lazım, birkaç parçasını olsa bile."

Rin kaşlarını çattı. Yapmayı planladığı tam olarak buydu. "Fazla tehlikeli olduğunu düşündüğünü söyleme sakın."

"Hayır, basitçe *yapamayacağını* düşünüyorum. Donanmanın ne kadar büyük olduğunu anlamıyorsun. Atış menzilini de hesaba katarsak yakalanmadan önce hepsini yakamazsın. Bir şeyler denemeye kalkma."

"Ama—"

"Risk aldığında benim hayatımla da oynuyorsun," dedi Kitay sertçe. "Saçmalık yok, Rin. Ciddiyim. Yönergelere uy. Onları yavaşlat. Bize zaman kazandır."

Vaisra iki birliğin Murui'den yukarı yelken açıp İmparatorluk'u yavaşlatmasını emretmişti. Zamanla yarışıyor, Arlong'u güçlendirmeye devam edip Tsolin'in kuzeydeki donanmasının geri dönmesi için zaman kazanmaya çalışıyorlardı. Eğer İmparatorluk Donanması'nı birkaç gün geciktirirlerse ve eğer Arlong savunmasını zamanında tamamlayabilir ve eğer Tsolin'in gemileri Daji'den önce gelebilirse bir şansları olabilirdi.

Çok fazla *eğer* vardı.

Ama tek seçenekleri buydu.

Rin, donanmayı yavaşlatma görevi için Cike'ı önermişti. Artık mültecilerin etrafında olmaya dayanamıyordu ve huzursuzlukları felakete yol açmadan Suni ve Baji'yi Hesperyalılardan uzaklaştırmak istiyordu.

Kitay'ı da yanında götürebilmeyi dilerdi. Ama Kitay, şaman olmayan herkes için intihar anlamına gelen bir göreve gönderilemeyecek kadar değerliydi ve Vaisra şehirde kalıp savunmaları güçlendirmesini istiyordu.

Rin, Kitay'ın güvende olmasından memnunsa da iletişim yolları yokken günlerce ayrı kalmalarından nefret ediyordu.

Tehlike gelirse onu koruyamayacaktı.

Kitay yüzündeki ifadeyi okudu. "Bana bir şey olmayacak. Biliyorsun."

"Ama ya bir şey olursa—"

"Savaş alanına giden *sensin*," diye hatırlattı Kitay.

"Her yer savaş alanı." Rin rehberi katlayıp gömleğinin cebine koydu. "Senin için korkuyorum. İkimiz için de. Elimde değil."

"Korkacak vaktin yok." Kitay kolunu sıktı. "Yalnızca bizi hayatta tut, olur mu?"

Rin, Arlong'dan ayrılmadan önce son bir yere daha uğradı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye bağırdı demirci, ocağının gürültüsünün üstünden. Alevler günlerdir durmaksızın yanıyor, durmadan kılıç, arbalet oku ve zırh üretiyordu.

Rin ona mızrağını uzattı. "Bu metalle ilgili ne düşünüyorsun?"

Adam ellerini kabzada gezdirip köşelerini test etmek için dişlerine dokundu. "İyi malzeme. Ama üç uçlu mızrak pek yapmıyorum. Bununla çok uğraşmak istemem, dengesini bozarım. Ama istersen uçlarını bilerim."

"Bilemek istemiyorum," dedi Rin. "Eritmeni istiyorum."

"Hımmm." Adam mızrağın dengesini kontrol etti. "Speerlı üretimi mi?"

"Evet."

Kaşını kaldırdı. "Yeniden dövmemizi istediğine emin misin? Ben bir sorun göremiyorum."

"Benim için anlamı yok artık," dedi. "Yok et."

"Çok özel bir silah bu. Bir daha böyle mızrak bulamazsın."

Rin omuz silkti. "Sorun değil."

Adam hâlâ emin değildi. "Speerlı işçiliğini taklit etmek imkânsız. Silahlarını nasıl yaptıklarını bilen kimse hayatta değil. Elimden geleni yaparım ama elinde bir balıkçı aleti kalabilir."

"Mızrak istemiyorum," dedi Rin. "Kılıç istiyorum."

O sabah Kızıl Kayalıklar'dan iki süpürücü ayrıldı.

Nezha'nın komutasındaki *Tazı* nehir deltasındaki çok önemli, dar bir kıvrımda olan Shayang şehrini tutmak için nehirden yukarı ilerledi. Shayang sakinleri çoktan başkente inmişti ama şehir eskiden askeri üstü – Nezha'nın yalnızca eski top hisarlarında garnizon kurması gerekiyordu.

Kaslı, filinta gibi bir kadın olan Kaptan Dalain'in sorumluluğunda Rin'in ekibi daha yavaş gidiyor, Jinzha'nın savaş gemisi olması gereken araçla sürünürcesine çark çeviriyordu.

Gemi bitmeye yakın bile değildi. Ona bir isim bile vermemişlerdi. İnşası bittiğinde ismini Jinzha koyacaktı, şimdi de kimsenin onun yerine bunu yapmaya gücü yoktu. Üst güverte bölmelere ayrılmamıştı; alt güverteler yalın ve mobilyasızdı ve iki yanda olması gereken toplar yoktu.

Ama hiçbirinin önemi yoktu çünkü çarkları çalışıyordu. Gemi temel manevra kabiliyetine sahipti. Düşman bölgesine gitmelerine gerek yoktu, yalnızca otuz beş kilometre kadar ilerleyeceklerdi.

Kitay'ın harika bir rehber hazırladığı ortaya çıktı. Olabildiğince çok gecikme sağlayacak bir dizi küçük hile karalamıştı. Jinzha'nın savaş gemisi demir attığında Cike ve Kaptan Dalain'in ekibi etrafa dağılıp her birini tek tek uyguladı.

Odunlar ve kum torbalarıyla barajlar inşa ettiler. Gerçekçi bakıldığında bu barajlarla ancak yarım gün kazanacaklardı ama yine de temizlemek için suya dalmak zorunda kalacak askerleri iyi yoracaktı.

Onların yukarısında düşman gemilerinin tabanını yırtmak için ahşap kazıklar diktiler. Kitay, Ramsa'nın hevesli yardımıyla İmparatorluk'un onlar üstünde kullandığı su mayınlarını kullan-

mak istemişti ama bağırsakları tam kurutmayı çözecek zamanı olmamıştı.

Nehre, genellikle kıvrımlardan sonra, demir halatlar çektiler. Kurt Eti General zekiyse kabloları koparıp geçmeye çalışmak yerine kazıkları sökmek için asker gönderirdi. Ama kazıklar iyi gizlenmişti ve kablolar su altında görünmezdi, o yüzden donanma onları fark etmeden ilerlerse yıkıcı bir gecikmeye sebep olabilirdi.

Murui'ye beşer kilometre aralıklarla garnizonlar kurdular. Her birinde arbalet, top ve füzeleri olan on ila on beş asker olacaktı.

Bu askerler muhtemelen ölecekti. Ama Kurt Eti General onları paramparça etmeden önce birkaç Milis birliğini halletmeyi veya birkaç gemiye zarar vermeyi başarabilirlerdi.

Ejderha Vilayeti'nin kuzey sınırında, Murui'nin Golyn'e bölündüğü noktanın hemen öncesinde Jinzha'nın savaş gemisini batırdılar.

"Yazık," dedi Ramsa, ekipmanlarını karaya çıkarırlarken. "İmparatorluk tarihindeki en iyi gemi olacak diyorlardı."

"Jinzha'nın gemisiydi," dedi Rin. "Jinzha öldü."

Gemi, kuzeyi işgal etmek için yapılmış bir fetih gemisiydi. Artık öyle bir işgal ihtimali yoktu. Cumhuriyet hayatta kalabilmek için savaşıyordu. Jinzha'nın gemisi en çok Murui'nin dibine batmışken, İmparatorluk Donanması'nı mümkün olduğunca uzun süre oyalayarak işe yarayacaktı.

Gemiden inmeden önce, kurtarılamayacak hâle geldiğinden emin olmak için çarkları parçalayıp direkleri kırdılar.

Sonra ufak kayıklarla kıyıya çıkıp iç kısma kaçmaya hazırlandılar.

Ramsa alt iki güverteyi geminin temel iskeletini parçalayacak şekilde yüzlerce kilo patlayıcıyla doldurmuştu. Zincirleme reaksiyon oluşturmak üzere fünyeleri birbirine bağlıydı. Tek yapmaları gereken bir noktadan tutuşturmaktı.

"Herkes tamam mı?" diye sordu Rin.

Görebildiği kadarıyla askerlerin hepsi sahilden çekilmişti. Çoğu emirlere uyup ormana doğru koşmaya başlamıştı bile.

Kaptan Dalain başını salladı. "Hadi."

Rin kollarını kaldırıp nehrin üstünde dans eden, alevden bir kurdele oluşturdu.

Alev savaş gemisinde, Rin'in menzilinin erişebildiği son noktaya yerleştirilmiş fünyenin olduğu yerde kayboldu. Rin tutuştu mu diye görmek için beklemedi.

Ormanın on metre içerisindeyken bir dizi boğuk patlama duyuldu, ardından uzun bir sessizlik oldu. Rin sendeleyerek durup omzunun üstünden baktı. Gemi batmıyordu.

"Bu kadar mıydı?" diye sordu. "Daha gürültülü olacak sanmıştım."

Ramsa'nın da kafası karışmış gibiydi. "Belki de fünyeler iyi bağlanmamıştı? Ama emindim—"

Sonraki patlama dalgası ayaklarını yerden kesti. Rin tüm kemikleri titrerken gözleri sımsıkı kapalı, ellerini kulaklarının üstünde, yere düştü. Ramsa da sarsılarak yanına yığıldı. Rin onun gülüyor mu titriyor mu olduğunu anlayamadı.

Patlamalar sonunda durunca Rin ayağa kalktı, sonra Ramsa'yı da çekip kaldırdı. Arkalarına baktılar. Orman hattının hemen ardında, yükselen siyah dumanla gölgelenmiş Cumhuriyet bayrağının dalgalandığını görebiliyorlardı.

"Kaplan'ın memeleri," diye fısıldadı Ramsa.

Uzun, gerilim dolu bir an boyunca gemi su üstünde kalabilirmiş gibi göründü. Yelkenler gökten iple asılmış gibi dimdik duruyordu. Rin ve Ramsa yan yana durup el ele tutuştular ve dumanın göğü kaplayışını izlediler.

Sonunda destek kolonları birer birer yıkılırken paramparça olan ahşabın sesi durgun havada yankılandı. Gemi ortadan ikiye katlanmış gibi aniden orta direk yok oldu. Sonra savaş gemisi gıcırdayıp inleyerek yan döndü ve siyah sulara gömüldü.

O gece kampa vardıklarında daha çok patlama duydular ama bunlar en az on kilometre öteden geliyordu. İmparatorluk Donanması Shayang sınırına ulaşmıştı. Sesten kaçmak imkânsızdı. Bombalama gece boyu sürdü. Rin o kadar çok top ateşi duydu ki Shayang'da duman ve yıkıntılar dışında bir şey kaldığını hayal bile edemiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Baji.

Mürettebat yola devam etmeden birkaç saat uyuyacaktı ama Rin neredeyse gözlerini bile kırpmamıştı. Dimdik oturmuş, dizlerine sarılmıştı ve gece göğünde çakan ışıklardan gözlerini alamıyordu.

"Hey. Sakin ol." Baji elini omzuna koydu. "Titriyorsun. Ne oldu?"

Rin, başıyla Shayang tarafını işaret etti. "Nezha orada."

"Sen de onun için korkuyorsun?"

Rin düşünmeden fısıldadı. "Onun için hep korkuyorum."

"Ah. Anladım." Baji tuhaf bir bakış attı. "Âşıksın."

"İğrençleşme. Sırf sana göre tüm dünya memelerden ve—"

"Savunmaya geçmene gerek yok, ufaklık. Yakışıklı çocuk."

"Konuşmamız bitti."

Baji kıs kıs güldü. "Peki. Konuşmayalım. Ama şuna cevap ver. O olmasa burada olur muydun?"

"Murui kıyısında kamp yapıyor olur muydum diye mi soruyorsun?"

"Bu savaşta olur muydun?" diye açıkladı Baji. "Babasına hizmet ediyor olur muydun?"

"Ben Cumhuriyet'e hizmet ediyorum," dedi Rin.

"Nasıl dersen," dedi Baji ama Rin yüzündeki ifadeden ona inanmadığını anlamıştı.

"O zaman neden hâlâ buradasın?" diye sordu Rin. "O kadar şüpheciysen. Yani... Cumhuriyet'e bir bağlılığın yok. Cike da varla yok arası. Neden gitmedin?"

Baji bir an ciddileşti. Hep laubali şakalar ve açık seçik yorumlar yapan kocaman bir kişiliği vardı, hiç bu kadar ciddi olmazdı. Rin, o hâlinin rol olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti.

"Düşünmedim değil," dedi Baji bir an sonra. "Suni de ben de düşündük. Sen geri dönmeden önce ciddi ciddi ayrılmayı düşünüyorduk."

"Ama?"

"Ama o zaman yapacak başka şeyimiz olmazdı. Eminim anlarsın, Rin. Tanrılarımız kan istiyor. Tek düşünebildiğimiz bu. Ve kafamız güzel değilken bile zihinlerimizin pek de bizim olduğu yok. Öyle işlemediğini biliyorsun. Başka herhangi biri için huzurlu bir yaşam çok çekicidir ama bizim için işkence."

"Anlıyorum," dedi Rin sessizce.

Baji'nin sürekli yok etme isteğinin de hiç geçmeyeceğini biliyordu. Düşman askerlerini öldürmezse acısını sivillerden çıkarır ya da Bahgra'yı boylamasına sebep olan neyse onu yapardı. Cike'ın tanrılarıyla yaptığı anlaşma buydu. Ya delilik ya da ölümle son buluyordu.

"Savaş alanında olmam gerek," dedi Baji. Yutkundu. "Nerede olursa olsun. Bu kadar basit."

Geceyi başka bir patlama yardı, öyle kuvvetliydi ki on kilometre öteden bile ayaklarının altındaki zeminin titrediğini hissettiler. Rin dizlerini göğsüne daha da yaklaştırıp titredi.

"Yapabileceğin bir şey yok," dedi Baji, patlama geçince. "Nezha'nın işini nasıl yapacağını bildiğini umacaksın."

"Vay Kaplan'ın memeleri," diye bağırdı Ramsa. Biraz daha yukarıda durmuş, gözlerini kısıp dürbünüyle bakıyordu. "Şunu görüyor musunuz?"

Rin ayağa kalktı. "Ne oldu?"

Ramsa çılgınca yanına gelmelerini işaret edip Rin'e dürbününü uzattı ve bir yeri gösterdi. "Şuraya bak. O iki ağacın arasına."

Rin gözlerini kısıp lense baktı. Midesi düğümlendi. "Mümkün değil."

"Göz yanılsaması değil ya," dedi Ramsa.

"Yanılsama olmayan ne?" diye sordu Baji.

Rin bir şey demeden dürbünü ona verdi. Dürbüne ihtiyacı da yoktu. Neye bakması gerektiğini artık bildiğinden ağaçların ardında yavaşça ilerleyen İmparatorluk Donanması'nın hatlarını çıplak gözle bile görebiliyordu.

Rin, bir dağın ilerlemesini izliyormuş gibi hissetti.

"O şey bir gemi değil," dedi Baji.

"Değil," dedi Ramsa hayranlıkla. "Bir kale."

İmparatorluk Donanması'nın en görkemli parçası kocaman bir yapıydı: Xiashang'daki koca kuşatma bariyeri yerinden kalkıp suda ağır ağır süzülmeye başlamış gibi, kare, üç katlı bir kale.

Kaç birlik alabilirdi? Binlerce? *On* binlerce?

"O şey nasıl su üstünde kalıyor?" diye sordu Baji. "Hareket kabiliyeti olmaması gerekir."

"Gerek yok ki," dedi Rin. "Donanmanın kalanı onu korumak

için var. Yalnızca kaleyi şehre yeterince yaklaştırmaları lazım. Sonra baskın yapacaklar."

Ramsa hepsinin düşündüğü şeyi dile getirdi. "Hepimiz öleceğiz, değil mi?"

"Neşelen biraz, "dedi Baji. "Belki tutsak alırlar."

Onlarla savaşamayız. Keskin, boğucu bir kaygıyla Rin'in göğsü sıkıştı. Tüm görev şimdi çok anlamsız geliyordu. Kütükler ve barajlar Milis'i birkaç saat oyalayabilirdi ama bu kadar güçlü bir filo eninde sonunda her şeyi kırıp geçebilirdi.

"Bir sorum var," dedi Ramsa. Yine dürbününden bakıyordu. "Tsolin'in bayrağı nasıl?"

"*Ne?*"

"Üstünde yeşil yılanlar mı var?"

"Evet—"

Rin'in içi korkunç bir şüpheyle doldu. Dürbünü ondan aldı ama ne göreceğini zaten biliyordu. Artçı birlik gemileri, Yılan Vilayeti'nin başka bir şeyle karıştırılması imkânsız olan sarmal sembolünü taşıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Baji.

Rin konuşamadı.

Tsolin'e ait birkaç gemiden ibaret değildi. En az altı tane saymıştı. Bu da iki anlama gelebilirdi – ya Tsolin, İmparatorluk Donanması'yla savaşıp kaybetmişti ve gemileri İmparatorluk tarafından kullanılıyordu ya da Tsolin onlarla işbirliği yapıyordu.

"Sessizliğin kötü anlama geliyor sanırım," dedi Baji.

Kaptan Dalain, hemen Arlong'a çekilme emri verdi. Askerler kampı dakikalar içinde topladı. Nehir aşağı gittikleri için bir günde Arlong'a varıp onları uyarabileceklerdi ama Rin bunun bir fark yaratacağını sanmıyordu. Tsolin'in gemilerinin eklenmesi, İmparatorluk Donanması'nın iki katına çıktığı anlamına geliyordu. Arlong'un savunmalarının ne kadar güçlü olduğunun önemi yoktu. O boyutta bir donanmayla savaşamazlardı.

Top atışları Shayang'da gece boyu devam etti ve şafak sökmeden hemen önce aniden durdu. Gün doğarken Nezha'nın askerlerinin duman sinyallerini gördüler.

"Shayang düştü," diye tercüme etti Dalain. "*Tazı* karaya oturdu ama hayatta kalanlar Arlong'a geri çekiliyor."

"Yardıma gitmeli miyiz?" diye sordu biri.

Dalain duraksadı. "Hayır. Daha hızlı kürek çekin."

Rin küreğini çamurlu suda çekti, en kötüsünü düşünmemeye çalışıyordu. Nezha muhakkak iyi olmalıydı. Shayang bir intihar görevi değildi. Nezha'ya kaleyi tutabildiği kadar tutup sonra ormana kaçması söylenmişti. Ciddi bir yara alsa da Murui yardımına koşardı. Tanrısı onu bırakmazdı. Buna inanmak zorundaydı.

Öğlen civarında bir dizi top ateşi daha duydular.

"Savaş gemisi olmalı," dedi Ramsa. "Yollarını temizlemeye çalışıyorlar."

"Güzel," dedi Rin.

Savaş gemisini batırmak belki de Kitay'ın en iyi fikriydi. İmparatorluk Donanması onu top ateşiyle parçalayamazdı, gövdenin çoğu ateşin ulaşamayacağı yerde, suyun altındaydı. Üst katmanları patlatmak suyun altındaki kısmı Murui'den çıkarmayı zorlaştırırdı.

Yarım saat sonra top ateşi durdu. Milis durumu fark etmiş olmalıydı. Şimdi nehri temizlemek için dalgıçlar göndermeleri gerekiyordu. İki, en fazla üç gün sürerdi.

Ama sonra Arlong'a doğru yavaş ama durmak bilmeyen yolculuklarına devam edeceklerdi. Tsolin de yoksa kimse onları durduramazdı.

"Biliyoruz," dedi Kitay, Rin dönünce. Onu limanda karşılamaya çıkmıştı. Son birkaç saati volta atıp saçlarını çekiştirerek geçirmiş gibi saçı başı dağınıktı. "İki saat önce öğrendik."

"Ama *neden*?" diye sordu Rin. "Ve ne zaman?"

Kitay çaresizce omuz silkti. "Tek bildiğim boku yediğimiz. Hadi gel."

Rin peşinden koşarak saraya girdi. İçeride Kaptan Eriden'le bir grup adam artık Tsolin'in gemileri olmadığından gerçeğe yakın bile olmayan bir haritanın başına toplanmıştı.

Ama Cumhuriyet yalnızca gemilerini kaybetmekle kalmamıştı. Bu öylesi bir engel değildi. Tsolin geri çekilse veya ölse daha iyiydi. Bu, bel bağladıkları koca bir filonun şimdi Daji'yi güçlendirmesi demekti.

Kaptan Eriden, Tsolin'in gemilerini temsil eden parçaları kır-

mızılarıyla değiştirdi ve masadan geriye çekildi. "Bununla yüz yüzeyiz."

Kimse bir şey diyemedi. Sayı farkları neredeyse gülünçtü. Küçük bir kemirgenin bedenine sarılan, gözlerinin ışığı sönene kadar hayvanı sıktıkça sıkan, ışıl ışıl bir yılan canlandı Rin'in zihninde.

"Bu çok fazla kırmızı," diye mırıldandı.

"Sorma," dedi Kitay.

"Vaisra nerede?" diye sordu Rin.

Kitay, Eriden duymasın diye onu kenara çekip kulağına fısıldadı. "Ofisinde yalnız, muhtemelen duvara vazolar fırlatıyor. Rahatsız etmeyin dedi." Masadaki bir parşömeni işaret etti. "Tsolin bu sabah şu mektubu yolladı. Öyle öğrendik."

Rin parşömeni alıp açtı. İçeriğini biliyordu ama çürüyen hayvan cesetlerine bakmadan edememesi gibi hastalıklı bir merakla Tsolin'in kelimelerini kendi gözleriyle görmek istedi.

İkimiz için de dilediğim gelecek bu değildi.

Tsolin'in elyazısı hoş ve zarifti. Her fırça darbesi incecik bir noktayla son buluyordu, geliştirmesi yıllar sürmüş, zarif bir kaligrafi tekniği. Bu aceleyle yazılmış bir mektup değildi. Bu, hâlâ terbiyeye değer veren bir adam tarafından özenle yazılmıştı.

Rin, sayfanın her yerinde su damlalarının dağıttığı mürekkep yüzünden üzeri karalanıp tekrar çizilen karakterleri gördü. Tsolin yazarken ağlıyordu.

Bir yöneticinin ilk önceliğinin halkı olması gerektiğini anlıyorsun. Ben en az kan dökecek yolu seçtim. Belki bu demokratik bir dönüşümü engelledi. Bu ülke için hayal ettiğin geleceği biliyorum ve bunu mahvetmiş olabileceğimin farkındayım. Ama benim sorumluluğum bu ülkenin doğmamış vatandaşlarına değil, kapılarına getirdiğin savaştan ötürü şu an acı çeken, günlerini korku içinde geçirenlere karşı.

Onlar için boyun eğiyorum. Onları böyle koruyabilirim. Senin için ağlıyorum, öğrencim. Cumhuriyet'in için ağlıyorum. Karım ve çocuklarım için ağlıyorum. Seni terk ettiğimi düşünerek öleceksin. Ama halkımın hayatını seninkinden öncelikli tuttuğumu söylemekten çekinmiyorum.

BÖLÜM 28

İmparatorluk Donanması kırk sekiz saate Kızıl Kayalıklar'a ulaşacaktı. Cumhuriyet Ordusu savunmalarını iki gün içinde bitirmeye çabalarken Arlong çaresiz, delice bir koşuşturmanın merkezi olmuştu. Demir ocakları sürekli çalışıyor, öbek öbek kılıçlar, kalkanlar, mızraklar üretiyordu. Kızıl Kayalıklar savaş motorunun bacaları olmuştu.

Demirci ustası ilk günün akşamında Rin'i çağırdı.

"Bu demirle çalışmak harikaydı," dedi ona bir kılıç verirken. Çok güzel bir silahtı – topuzuna kırmızı bir püskül takılmış ince, düz bir kılıç. "Dahası yoktur, değil mi?"

"Adaya dönmen gerek," diye mırıldandı Rin kılıcı elinde çevirerek. "İskeletlerin arasında vardır belki."

"Doğru." Demirci ikinci bir kılıç çıkardı, diğerinin tıpkısıydı. "Neyse ki yedek yapacak kadar vardı. Birini kaybedersen diye."

"Kullanışlı. Teşekkür ederim." Rin kolunu uzatıp ilkinin ağırlığını test etti. Kabza tam eline göreydi. Kılıç alışkın olduğundan biraz daha uzundu ama göründüğünden hafifti. Başının üstünde döndürdü.

Demirci geri çekildi. "Ekstra menzil hoşuna gider diye düşündüm."

Rin kılıcı bir elinden diğerine geçirdi. Boyunun tuhaf hissettireceğini sanıyordu ama hem erişim mesafesini artırıyordu hem de boy farkını hafifliğiyle telafi ediyordu. "Bana kısa mı diyorsun?"

Adam kıkırdadı. "Kolların çok uzun değil diyorum. Hissi nasıl?"

Rin kılıcı havada sallayıp Seejin'in tanıdık Üçüncü Formu'nu tekrarladı. Ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı. Nezha haklıydı – kılıçla çok daha iyiydi. İlk savaşında bir kılıçla dövüşmüştü. İlk öldürüşü bir kılıçlaydı.

Neden bunca zamandır mızrak kullanıyordu? Şimdi bakınca çok aptalca geliyordu. Sinegard'da yıllarca kılıçla çalışmıştı; kılıç, kolunun bir uzantısı gibiydi. Kılıç tutmak, seremoni cüppesi yerine rahat antrenman kıyafetlerini giymek gibiydi.

Bağırarak kılıcı karşı duvara fırlattı. Kılıç tam hedeflediği yere mükemmel açıyla saplandı, kabzası titredi.

"Nasıl?" diye sordu demirci.

"Mükemmel," dedi Rin tatminle.

Altan'ı siktir et, mirasını siktir et, mızrağını siktir et. Onu hayatta tutacak bir silah kullanmasının zamanı gelmişti.

Kışlaya döndüğünde güneş batmıştı. Rin aceleyle kanallardan ilerledi, kolları saatlerce boş evlere kum torbaları taşımaktan ağrıyordu.

"Rin?" Kapıya varmak üzereyken köşeden ufak bir siluet ortaya çıktı.

Rin irkilip zıpladı. Kılıçları yere düştü.

"Benim." Siluet ışığa çıktı.

"Kesegi?" Kılıçlarını yerden aldı. "Bariyeri nasıl geçtin?"

"Benimle gelmen gerek." Uzanıp elini tuttu. "Hemen."

"Neden? Ne oluyor?"

"Burada söyleyemem." Dudağını ısırdı, bakışları telaşla kışlaya kaydı. "Ama başım dertte. Gelir misin?"

"Ben..." Rin kışlaya baktı. Bu durum çok kötüye gidebilirdi. Görevde olmadığı sürece mültecilerle iletişim kurmaması emredilmişti ve Arlong'da tansiyon bu kadar yüksekken kimse iyi niyet göstermezdi, özellikle de ona. Ya biri görürse?

"*Lütfen*," dedi Kesegi. "Durum kötü."

Rin yutkundu. Ne düşünüyordu? Bu Kesegi'ydi. Ailesinin son üyesiydi. "Tabii ki. Önden git."

Kesegi koşmaya başladı. Rin onu takip etti.

Bariyerin ardında bir şey olduğunu varsaydı. Kavga, kaza veya muhafızlarla mülteciler arasında bir tartışma. Fang Teyze'nin başının altından çıkmış olmalıydı, hep öyleydi. Ama Kesegi onu kamplara götürmedi. Onu kışlanın arkasına, tersaneleri geçip limanın ucundaki boş bir depoya götürdü.

Deponun arkasında üç karanlık siluet vardı.

Rin durdu. Hiçbiri Fang Teyze olamazdı, fazla uzunlardı.

"Kesegi, ne oluyor?"

Ama Kesegi onu doğruca depoya doğru çekti.

"Onu getirdim," diye seslendi.

Rin'in gözleri loş ışığa alışınca yabancı yüzler belirginleşti. Rin inledi. Bunlar mülteci değildi.

Kesegi'ye döndü. "Ne halt ediyorsun?"

Kesegi bakışlarını kaçırdı. "Seni buraya bir şekilde getirmem gerekiyordu."

"Bana yalan söyledin."

Kesegi geri adım atmadı. "Yoksa gelmezdin."

"Bizi bir dinle," dedi Takha. "Lütfen gitme. Bu, konuşmak için tek şansımız."

Rin kollarını kavuşturdu. "Şimdi de depo arkalarında Vaisra'dan mı saklanıyoruz?"

"Vaisra bizi mahvetti," dedi Gurubai. "Orası bariz. Cumhuriyet güneyi terk etti. Bu ittifak sona ermeli."

Rin gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Diğer seçenek ne?"

"Kendi devrimimiz," dedi Gurubai hemen. "Vaisra'dan desteğimizi çeker, Ejderha Ordusu'ndan ayrılır ve kendi vilayetlerimize döneriz."

"Bu intihar olur," dedi Rin. "Sizi koruyan tek kişi Vaisra."

"Bunu sen bile ciddi bir şekilde söyleyemiyorsun," dedi Charouk. "Koruma mı? Baştan beri bizi kandırıyor. Vaisra'nın bizi artıklarıyla besleyeceğini ummaktan vazgeçme zamanı. Eve dönüp Mugenlilerle kendimiz savaşmalıyız. En başta bunu yapmalıydık."

Soğuk bir ifadeyle, "Hangi orduyla?" diye sordu Rin.

Tüm bu konuşma anlamsızdı. Vaisra bu blöflerini aylar önce görmüştü. Güneyli Savaş Lordları evlerine dönemezdi. Yalnız başlarına yerel orduları Federasyon'un elinde yok edilirdi.

"Ordu kurmamız gerek," diye kabul etti Gurubai. "Kolay olmayacak. Ama yeterince adam var. Kampları gördün. Orada bizden kaç kişi olduğunu biliyorsun."

"Eğitimsiz, silahsız ve aç olduklarını da biliyorum," dedi. "Onların Federasyon birliklerine karşı savaşabileceğini mi sanıyorsun? Hayatta kalmak için tek şansınız Cumhuriyet."

"Hayatta kalmak mı?" Charouk güldü. "Bir hafta içinde hepimiz öleceğiz. Vaisra Hesperyalılarla hayatımız üstüne kumar oynadı ve gelecekleri falan yok."

Rin'in buna verecek cevabı yoktu. Onlar gibi Rin de Hesperyalıların Nikaraları yardıma değer bulmayacağını biliyordu.

Ama General Tarcquet, Birlik'in yardım etmeyi reddettiğini açıkça belirtene dek Cumhuriyet'in bir şansı vardı. Güneye geri dönmek intihar olurdu – özellikle de Vaisra'yı terk ederse Rin'i Gri Bölük'ten koruyacak kimse kalmayacağından. Arlong'dan kaçıp saklanabilirdi. Zekice davranırsa Hesperyalılardan bir süre kaçabilirdi ama sonunda onu bulurlardı. Pes etmezlerdi. Petra gibi insanların Yaratan'ın sınavlarından kolay kolay vazgeçmeyeceğini anlamıştı. İmparatorluk'taki her şamanı bulup öldürürlerdi. Rin onlarla savaşabilir, hatta bir süre başarılı olabilirdi –hava gemilerine karşı ateş, Yaratan'a karşı Anka– ama korkunç bir yüzleşme olurdu. Canlı çıkabilir miydi bilmiyordu.

Ve güneyli Savaş Lordları, Cumhuriyet'ten ayrılırsa onları Milis *veya* Federasyon'dan koruyacak kimse kalmazdı. Apaçık ortadaydı. Görmüyorlar mıydı?

"Bu aptalca umuttan vazgeç," dedi Gurubai. "Vaisra'nın saçmalıklarını boş ver. Hesperyalılar Haşhaş Savaşları'nda olduğu gibi özellikle uzak duruyorlar."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Rin.

"Bu kıtada ne olup bittiğine dair fikirleri yok muydu sanıyorsun cidden?"

"Ne önemi var?"

"Vaisra karısını onlara yolladı", dedi Gurubai. "Leydi Saikhara ikinci ve üçüncü Haşhaş Savaşlarını bir Hesperya savaş gemisinde güvenle saklanarak geçirdi. Hesperyalılar her şeyden haberdardı. Tek bir kese tahıl veya bir kutu kılıç göndermediler. Sinegard yanarken de, Khurdalain düşerken de, Mugenliler Golyn Niis'e tecavüz ederken de. Medet umduğumuz müttefikler bunlar. Ve Vaisra bunu biliyor."

Rin kollarını kavuşturdu. "Teklifin ne?"

"Gerçekten aklına hiç gelmedi mi?" diye sordu Gurubai. "Bu savaş, onu ülkenin başına getirmek için Vaisra ve Hesperyalılar tarafından düzenlendi. Üçüncü savaşta gelmediler çünkü

İmparatorluk'un kan kaybetmesini istediler. Vaisra'nın düşmanları ölene dek de gelmeyecekler. Vaisra demokrat falan değil, halkın iyiliğini düşündüğü de yok. Tahtını Nikara kanıyla inşa eden bir fırsatçı."

"Delirmişsiniz," dedi Rin. "Kimse bunu yapacak kadar deli değil."

"Senin bunu *görmemen* delilik! Kanıtlar ortada. Federasyon hiç Arlong'a kadar ilerleyemedi. Vaisra savaşta hiçbir şey kaybetmedi."

"*Oğlunu* neredeyse kaybetti—"

"Ve hiç sorun olmadan geri aldı. Gerçekle yüzleş, Üçüncü Haşhaş Savaşı'nın tek kazananı Yin Vaisra. Aksine inanmayacak kadar zekisin."

"Bana büyüklük taslama," diye çıkıştı Rin. "Bütün bunlar doğru olsa bile bir şeyi değiştirmez. Hesperyalıların göt herifler olduğunu zaten biliyorum. Yine de Cumhuriyet adına savaşırım."

"İnsan olduğumuzu bile düşünmeyen insanların ittifakı için savaşmamalısın," dedi Charouk.

"Bu yine de bana *sizin* için savaşma sebebi vermiyor—"

"Bizimle savaşmalısın çünkü bizden birisin," dedi Gurubai.

"Sizden biri değilim."

"Evet, öylesin," dedi Takha. "Bir Horoz'sun, benim gibi."

Rin ona inanamayarak baktı.

İkiyüzlülüğüne inanamadı. Lusan'da onu reddetmiş, ona bir hayvan muamelesi yapmıştı. Şimdi aynı olduklarını mı iddia ediyordu?

"Güney senin için ayaklanır," diye ısrar etti Gurubai. "Ne kadar güçlü olduğuna dair fikrin var mı? Sen son *Speerlı*sın. Tüm kıta adını biliyor. Kılıcını kaldırsan on binler takip eder. Senin için savaşırlar. Tanrıçaları olurdun."

"En yakın arkadaşlarımın gözünde de hain olurdum," dedi. Kitay'ı terk etmesini istiyorlardı. *Nezha*'yı. "Beni etkilemeye çalışmayın. İşe yaramayacak."

"Arkadaşların mı?" diye söylendi Gurubai. "Kim, Yin Nezha mı? Chen Kitay mı? Varlığına tükürecek kuzeyliler mi? Onlar gibi olmayı her şeyi tehlikeye atacak kadar çok mu istiyorsun?"

Rin kıpırdandı. "Onlar gibi olmak istemiyorum."

"Evet, istiyorsun," diye alay etti adam. "Fark etmesen bile tek istediğin bu. Ama eninde sonunda sen güneyli çamurusun. Konuşmanı değiştirebilir, mülteci kamplarının leş kokusuna sırtını dönüp sen de onlarla aynı kokmuyormuş gibi davranabilirsin ama seni *asla* kendilerinden biri olarak görmeyecekler."

Bu bardağı taşıran son noktaydı. Rin'in sempatisi yok oldu.

Onu cidden vilayet bağlarıyla kandırabileceklerine mi inanıyorlardı. Horoz Vilayeti onun için hiçbir şey yapmamıştı. Hayatının ilk on altı boyunca Tikany onu un ufak etmeye çalışmıştı. Sinegard'a gittiği an güneyle olan bağlarını kesmişti.

Fanglerden kaçmıştı. Kendine Arlong'da yer edinmişti. Vaisra'nın en iyi askerlerinden biriydi. Artık geri dönmezdi. *Dönemezdi.*

Onun için güney sadece şiddet ve sefalet demekti. Onlara hiçbir şey borçlu değildi. Hele intihar görevi. Savaş Lordları hayatlarını fırlatıp atmak istiyorlarsa bunu kendi başlarına yapabilirlerdi.

Ona hayal kırıklığıyla bakan Kesegi'yi gördü ve kendini umursamamaya zorladı.

"Üzgünüm," dedi. "Ama sizden biri değilim. Ben Speerlıyım. Ve sadakatimin kime olduğunu biliyorum."

"Burada kalırsan bir hiç uğruna ölürsün," dedi Gurubai. "Hepimiz ölürüz."

"O zaman gidin," diye çıkıştı Rin. "Birliklerinizi alın. Evinize dönün. Sizi durduran yok."

Kıpırdamadılar. Yüzlerinin rengi atmıştı, Rin'in blöflerini gördüğünün farkındalardı. Kaçamazlardı. Vilayetlerinde tek başlarına şansları yoktu. Belki *–belki* ama Rin çok ihtimal vermiyordu– Mugenlilerle kendi başlarına savaşabilirlerdi. Ama Arlong düşerse Daji'nin onların kapısına dayanması an meselesiydi.

Onun desteği olmadan elleri kolları bağlıydı. Güneyli Savaş Lordları kapana kısılmıştı.

Gurubai'nin eli belindeki kılıca yöneldi. "Vaisra'ya söyleyecek misin?"

Rin'in dudakları kıvrıldı. "Beni kışkırtma."

"Vaisra'ya söyleyecek misin?" diye tekrarladı.

Rin duyduğuna inanamamış gibi gülümsedi. Cidden onunla dövüşecek miydi? Cidden *deneyecek* miydi?

Bundan zevk duymadan edemedi. Bir kez olsun güç Rin'deydi ve karşısındakilerin kaderini ellerinde tutuyordu, her zamankinin aksine.

Onları o anda öldürebilirdi. Vaisra onu sadakatini kanıtladığı için ödüllendirirdi bile.

Ama savaşa ramak kalmıştı. Milis kapılarına dayanmıştı. Mültecilerin hayatta kalmak için liderlerine ihtiyaçları vardı – başka kimse onları düşünmüyordu. Savaş Lordları'nı şimdi öldürürse Cumhuriyet'e zarar verirdi. Güney orduları savaşı yenmek için yeterli değildi ama ayrılmaları savaşı kaybetmeye yeterdi ve Rin bunun onun yüzünden olmasını istemiyordu.

Kararın onun olmasına ve bu dikkatli hesabı merhamet olarak gizleyebilmesine bayıldı.

"Gidin uyuyun," dedi yumuşak bir sesle, çocuklarla konuşur gibi. "Savaşmamız gereken bir savaş var."

İtirazlarına rağmen Kesegi'ye mülteci bölgesine kadar eşlik etti. Kışladan olabildiğince uzak durmaya çalışarak şehrin etrafından dolanan uzun yoldan geçirdi. On dakika boyunca buz gibi bir sessizlik içinde yürüdüler. Rin, Kesegi'ye her baktığında Kesegi fark etmemiş gibi öfkeyle önüne bakıyordu.

"Bana kızgınsın," dedi Rin.

Kesegi cevap vermedi.

"İstediklerini yapamam. Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye terslendi Kesegi.

"Kesegi—"

"Ve artık *seni* tanımıyorum."

Rin bunun doğruluğunu kabul etmek zorundaydı. Kesegi ablasına veda etmiş, yerinde bir asker bulmuştu. Ama Rin de artık onu tanımıyordu. Bıraktığı Kesegi ufacık bir çocuktu. Bu Kesegi uzun boylu, suratsız, öfkeli, çok şey yaşamış ve bunun için kimi suçlayacağını bilemeyen biriydi.

Sessizce yürümeye devam ettiler. Rin geri dönüp gitmek istiyordu ama Kesegi bariyerin yanlış tarafında yakalanamazdı. Gece devriyesi, kurallara uymayan mültecileri ibret olsun diye kırbaçlamaya başlamıştı.

Sonunda Kesegi, "Mektup yazabilirdin," dedi.

"Ne?"

"Mektup yazmanı bekledim durdum. Neden yazmadın?"

Rin'in buna verecek cevabı yoktu.

Neden yazmamıştı? Üstatlar izin veriyordu. Sınıf arkadaşlarının hepsi düzenli olarak ailelerine mektup yolluyordu. Niang'ın her hafta sekiz kardeşine teker teker mektup yazdığını ve derslerle ilgili söyleyecek bu kadar çok şeyi olmasına şaşırdığını hatırlıyordu.

Ama Fanglere yazmak aklının ucundan bile geçmemişti. Sinegard'a gidince Tikany'yle ilgili anılarını zihninin bir köşesine kaldırmış ve unutmaya çalışmıştı.

"Çok küçüktün," dedi bir süre sonra. "Beni hatırlayacağını düşünmedim herhalde."

"Hadi oradan," dedi Kesegi. "Ablamsın. Nasıl hatırlamayayım seni?"

"Bilmiyorum. Ben... ben birbirimizden öylece kopmamızın daha kolay olacağını düşündüm. Bir daha eve dönecek hâlim yoktu—"

Kesegi'nin sesi sertleşti. "Benim de kaçmak istediğimi düşünmedin mi hiç?"

Rin sinirlendi. Bu nasıl birden onun suçu olmuştu? "Kaçabilirdin. Çalışıp—"

"Ne zaman? Sen gidince dükkânda tek başıma kaldım ve babam kötüleşiyordu, evdeki her şeyi benim yapmam gerekti. Annem de iyi biri değil, Rin. Bunu biliyorsun –beni onunla bırakma diye yalvardım sana– ama yine de gittin. Sinegard'da yeni maceralara—"

"Macera değillerdi," dedi Rin soğukça.

"Ama *Sinegard*'daydın," dedi Kesegi yalvarırcasına. Eski başkentin sadece hikâyelerini duymuş, hâlâ zenginlik ve güzellik diyarı olduğuna inanan bir çocuk gibiydi. "Ve ben Tikany'de tıkılıp kalmıştım, annemden saklanmaya çalışıyordum. Savaş başladığında her gün korku içinde yeraltı sığınaklarına kaçıp Federasyon'un henüz bizim kasabamıza ulaşmamış olmasını umduk, ulaşırlarsa bizi hemen öldürmeyebilirlerdi."

Rin durdu. "Kesegi."

"Bizim için döneceğini söyleyip durdular." Sesi çatladı. "Horoz Vilayeti'nden bir ateş tanrıçasının Mugen adasını yok ettiğini ve senin bizi de kurtarmaya geleceğini söylediler."

"İstedim. Gelecektim—"

"Hayır, gelmeyecektin. Aylardır neredeydin? Güz Sarayı'nda darbe yapmaya çalışıyordun. Yeni bir savaş başlatıyordun." Sesine zehir doldu. "Bunun bir parçası olmak istemediğini söylemeye hakkın yok. Bu senin suçun. Sen olmasan burada olmazdık."

Rin cevap verebilirdi. Onunla tartışabilir, İmparatoriçe'nin suçu olduğunu açıklayabilir ve onlardan çok daha büyük politik güçler olduğunu söyleyebilirdi.

Ama cümleleri kuramadı. Hiçbiri samimi gelmedi.

İşin aslı, üvey kardeşini terk etmiş ve yıllardır düşünmemişti. Kampta karşılaşana dek aklına bile gelmemişti. Ve önünde durmuyor olsa yine unuturdu.

Bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Düzeltmenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordu.

Tek katlı taş binalara doğru köşeyi döndüler. Hesperya kışlalarına gelmişlerdi. Birkaç dakika içinde mülteci bölgesine varacaklardı. Rin memnundu. Kesegi'den uzaklaşmak istiyordu. Onun nefretine dayanamıyordu.

En yakın binada gözünün ucuyla mavi bir üniforma gördü. Ciddiye almayabilirdi ama ardından ritmik bir kıpırdanma ve boğuk bir inleme duydu.

Bu sesleri daha önce duymuştu. Tikany'nin kerhanelerine afyon paketi teslim etmişliği çoktu. Ama şu saatte, burada ne yeri ne de zamanıydı.

Kesegi de duymuştu. Olduğu yerde durdu.

"Bariyere koş," diye tısladı Rin.

"Ama—"

"Rica etmiyorum." Onu itti. "*Git.*"

Kesegi dediğini yaptı.

Rin koşmaya başladı. Binanın arkasında iki yarı çıplak beden gördü. Hesperyalı asker, Nikara kız. Kız inliyor, çığlık atmaya çalışıyordu ama asker bir eliyle ağzını kapamış, diğeriyle saçını tutmuştu ve başını geriye çekip boynunu açıkta bırakmıştı.

Bir an için Rin sadece durup izledi.

Daha önce hiç tecavüz görmemişti.

Duymuştu. Golyn Niis'te tecavüze uğramış çok kadının hikâyesini dinlemiş, o kadar net hayal etmişti ki korku ve öfkeyle titreyerek uyanmasına sebep olan kâbuslar görüyordu.

Ve düşünebildiği tek şey, Venka'nın da Golyn Niis'te böyle acı mı çektiğiydi. Onun yüzü de bu kızınki gibi buruşmuş, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış mıydı? Onu mıhlayan Mugenli askerler de bu Hesperyalı asker gibi gülüyor muydu?

Rin'in midesi kalktı. "İn üstünden."

Asker ya onu anlamamıştı ya duymamış gibi davranıyordu. Bir hayvan gibi soluyarak devam etti.

Rin bunların *zevk* sesleri olduğuna inanamadı.

Askere doğru atıldı. Adam dönüp yüzüne biçimsiz bir yumruk atmaya çalıştı ama Rin eğilip adamın bileklerini yakaladı, dizlerini tekmeledi ve adam yerde, dizlerinin arasında yatana dek onunla güreşti.

Rin eğilip testislerini aradı. Bulduğunda onları sıktı. "İstediğin bu muydu?"

Adam altında kıvranıyordu. Rin daha çok sıktı. Adam boğulur gibi bir ses çıkardı.

Rin tırnaklarını yumuşak ete batırdı. "Değil miydi?"

Adam acıyla bağırdı.

Rin ateşi çağırdı. Adamın çığlıkları yükseldi ama Rin yere atılmış gömleğini ağzına tıktı ve aleti ellerinde kömür olana dek adamı bırakmadı.

Sonunda adam kıpırdamayı kestiğinde göğsünden indi, titreyen kızın yanına oturdu ve kolunu omuzlarına doladı. İkisi de konuşmadı. Birbirlerine sokulup yerde seğiren, hafifçe inleyen adamı soğuk bir tatmin duygusuyla izlediler.

"Ölecek mi?" diye sordu kız.

Askerin inlemeleri azalıyordu. Rin, alt bedeninin yarısını yakmıştı. Bazı yaraları dağlanmıştı. Kan kaybından ölmesi uzun sürebilirdi. Rin adamın o süre boyunca bilinçli kalmasını umdu. "Evet. Biri onu doktora götürmezse."

Kız korkmuş gibi değildi, meraklıydı. "Sen götürecek misin?"

"Benim birliğimde değil," dedi Rin. "Benim sorunum değil."

Birkaç dakika daha geçti. Askerin belinin altında yavaş yavaş

kan birikti. Rin sessizce kızın yanında oturdu. Kalbi deli gibi atıyor, zihni olası sonuçlar değerlendiriyordu.

Hesperyalılar katilin o olduğunu anlayacaktı. Yanık izleri onu ele verirdi – yalnızca Speerlılar ateşle öldürürdü.

Tarcquet'nin karşılığı korkunç olacaktı. Rin'in ölümüyle yetinmeyebilirdi – olan biteni öğrenirse Cumhuriyet'i tamamen terk etmesi de mümkündü.

Rin'in cesetten kurtulması lazımdı.

Sonunda askerin göğsü inip kalkmayı bıraktı. Rin dizlerinin üstünde eğilip nabzını kontrol etti. Yoktu. Rin ayağa kalkıp elini kıza uzattı. "Gel, seni temizleyelim. Yürüyebilir misin?"

"Beni merak etme." Kız inanılmaz sakindi. Titremesi durmuştu. Eğilip üstündeki kanı ve diğer sıvıları elbisesinin yırtık eteğiyle sildi. "Daha önce de oldu."

BÖLÜM 29

"Hay Kaplan'ın memeleri," dedi Kitay.

"Biliyorum," dedi Rin.

"Sen de onu öylece limana mı attın?"

"Önce üstüne taş bağladım. Rıhtımın orada derin bir yer buldum, kimse onu bulmayacak—"

"Siktir." Kitay elini kâküllerinde gezdirip kütüphanede volta attı. "Öleceksin. Hepimiz öleceğiz."

"Sorun olmayabilir." Rin bunu derken kendini ikna etmeye çalışıyordu ama hâlâ başı feci biçimde dönüyordu. Ne yapacağını bilmesine güvendiği tek kişi olduğu için Kitay'a gelmişti ama şimdi ikisi de panikliyordu. "Bak, kimse beni görmedi—"

"*Nereden biliyorsun?*" diye cırladı Kitay. "Kimse şehrin bir ucundan öbür ucuna Hesperyalı cesedi sürüklediğini görmedi mi? Kimse mi pencereden bakmıyordu? Hayatını *kimsenin seni görmediği* ihtimaline mi bağladın?"

"Sürüklemedim. Bir kayığa koyup kürek çektim."

"Ah, *bu* her şeyi çözüyor—"

"Kitay. Dinle." Derin bir nefes alıp zihnini düzgün çalışacak kadar yavaşlatmaya çalıştı. "Bir saati geçti. Görselerdi şimdiye ölmüş olmaz mıydım?"

"Tarcquet oyalanıyor olabilir," dedi Kitay. "Üstüne ordu salmak için sabahı bekliyordur."

"Beklemezdi." Rin bundan emindi. Hesperyalıların şakası yoktu. Tarcquet birinin, özellikle de bir şamanın, adamlarından birini öldürdüğünü öğrenseydi çoktan delik deşik olmuştu. Ona kaçma şansı vermezdi.

Zaman geçtikçe Tarcquet'nin bilmediğine daha çok inandı – umdu. Vaisra bilmiyordu. Hiç öğrenmeyebilirlerdi. Rin kimseye söylemezdi, mülteci kızın da ağzını açacağı yoktu.

Kitay şakaklarını ovdu. "Bu ne zaman oldu?"

"Dedim ya, bir saat önce. Eski depoların oradan Kesegi'yi geri götürüyordum."

"Eski depoların orada ne işiniz vardı?"

"Güneyli Savaş Lordları beni pusuya düşürdü. Konuşmak istiyorlarmış. Vilayetlerine geri dönüp Federasyon'la orada yüzleşmeyi düşünüyorlar ve benim de onlarla gitmemi istediler, Hesperyalılarla ilgili delice bir teorileri var ve—"

"Ne dedin?"

"Tabii ki reddettim. Kabul etmek ölüm olurdu."

"En azından hain değilsin." Kitay titrek bir sesle gülmeyi başardı. "Sonra da kışlaya dönerken yolda bir Hesperyalı mı öldürdün?"

"Ne yaptığını görmedin."

Kitay ellerini kaldırdı. "Önemi var mı?"

"Kızın üstündeydi," dedi Rin sinirli sinirli. "Boğazını tutmuştu ve durmadı—"

"Sen de Kızıl Kayalıklar'dan kurtulma şansımızı kavurmaya mı karar verdin?"

"Siktiğimin Hesperyalıları gelmiyor, Kitay."

"Hâlâ buradalar, değil mi? Gerçekten umursamasalar toplanıp giderlerdi. Bu aklına geldi mi hiç? Sırtın duvara dayandığında, yüzde sıfırla bir arasında büyük fark vardır ama yok, sen sıfır olmasını *garantilemek*—"

Rin'in yanakları yanıyordu. "Düşünmemiştim—"

"Tabii ki düşünmedin," diye çıkıştı Kitay. Yumruklarını sıkmıştı. "Hiç düşünmüyorsun, değil mi? Hep istediğin kavgaları istediğin zaman başlatıyor ve sonuçlarını düşünmüyorsun—"

Rin sesini yükseltti. "Bıraksaydım da kıza tecavüz etseydi daha mı iyiydi?"

Kitay sessizleşti.

"Hayır," dedi uzun bir duraklamadan sonra. "Özür dilerim – öyle demek istemedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kitay yüzünü ellerine gömdü. "*Tanrılarım*, korkuyorum. Onu öldürmene gerek yoktu, sadece—"

"Biliyorum," dedi Rin. Çok bitkindi. Adrenalin bir anda çekilmişti ve yığılıp kalmak istiyordu. "Biliyorum, düşünmüyordum, olanı gördüm ve ben—"

"Artık benim hayatım da tehlikede."

"Özür dilerim."

"Biliyorum." Kitay iç çekti. "Öyle düşünmüyorum... Senin... Sorun yok. Sorun yok. Anlıyorum."

"Gerçekten kimsenin gördüğünü sanmıyorum."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Kışlaya dönecek misin?"

"Hayır."

"Ben de."

Uzun bir süre yerde sessizce oturdular. Kitay başını Rin'in omzuna dayadı. Rin onun ellerini tuttu. İkisi de uyuyamıyordu. Kütüphane pencerelerini izleyip kapıda Hesperyalı birlikleri bulmayı, koridorda ayak seslerini duymayı bekliyorlardı. Rin her geçen dakika biraz daha rahatladı.

Demek ki Hesperyalılar gelmiyordu. Bu da şimdilik güvendeler demekti.

Ama Hesperyalılar sabah uyanıp bir askerin eksik olduğunu fark ettiğinde ne olacaktı? Aramaya başladıklarında? Onu en azından birkaç gün bulamazlardı, Rin bunu garantilemişti ama bir askerin kaybolduğu gerçeği bile Hesperya anlaşmasını etkileyebilirdi.

Sorumlunun Rin olduğunu öğrenmezlerse tüm Cumhuriyet'i cezalandırırlar mıydı?

Güneyli Savaş Lordları'nın söyledikleri istemsizce zihninde yükseliyordu. *İnsan olduğumuzu bile düşünmeyen insanların ittifakı için savaşmamalısın.*

Kitay, "Bana güneyli Savaş Lordları'nın ne dediğini anlat," deyince Rin irkildi.

Doğrulup oturdu. "Ne konuda?"

"Hesperyalılar. Teorileri ne?"

"Her zamanki mevzu. Onlara güvenmiyorlar, ikinciye işgale kalkışacaklarını düşünüyorlar ve... Ah." Kaşlarını çattı. "Hesperyalıların Mugenlilerin işgaline bilerek izin verdiğini düşünüyorlar. Vaisra'nın da Hesperyalıların da Federasyon'un saldıracağını bildiğini ama imparatorluğun zayıflamasını istedikleri için harekete geçmediklerini düşünüyorlar."

Kitay gözlerini kırptı. "Cidden mi?"

"Biliyorum. Delice."

"Hayır," dedi Kitay. "Çok mantıklı."

"Ciddi olamazsın. Bu korkunç bir şey olurdu."

"Ama bildiğimiz her şeye uyuyor, değil mi?" Kitay delirmek üzereymiş gibi kahkaha attı. "Baştan beri düşünüyordum aslında ama 'Kimse o kadar deli olamaz,' dedim, 'ya da kötücül.' Ama Cumhuriyet'in gemilerini düşün. Tüm filoyu inşa etmenin ne kadar uzun sürdüğünü düşün. Vaisra bu savaşı yıllardır planlıyor – orası bariz. Ama şimdiye dek saldırmadı. Neden?"

"Belki hazır değildi," dedi Rin.

"Ya da Engerek'e karşı başarılı bir savaş başlatması için ülkenin zayıflaması lazımdı. Parçalanmamız lazımdı ki o toplayabilsin."

"Önce başkasının saldırması lazımdı," dedi Rin yavaşça.

Kitay onayladı. "Ve Federasyon bu göreve en uygun piyondu. Eminim Sinegard'a girdiklerinde Vaisra gülmüştür. Eminim yıllardır bu savaşı istiyordur."

Rin reddetmek istedi, *tabii ki* Vaisra masumların ölmesine izin vermezdi ama bu doğru değildi. Vaisra'nın, Cumhuriyet'i sağ kaldığı sürece koca vilayetleri haritadan silmeye hazır olduğunu biliyordu.

Tanrılar aşkına, *şehri* ayakta kaldığı sürece.

Bu, İkinci Haşhaş Savaşı'ndaki Hesperya desteği yoksunluğunun siyasi bir hata veya iletişim eksikliği kaynaklı değil, bilinçli olduğu anlamına geliyordu. Bu, Vaisra'nın Federasyon'un yüzlerce, binlerce, on binlerce kişiyi öldüreceğini bildiği ve buna göz yumduğu anlamına geliyordu.

Şimdi düşününce manipüle edildiklerini fark etmek çok kolaydı. Yıllardır, belki onlarca yıldır hazırlanan bir jeopolitik satranç oyununda tutsaklardı.

Ve Rin öylece kandırılmakla kalmamıştı. Etrafındaki ipuçlarına gözünü yummuş, her şeyin olmasına izin vermişti.

Uzun süredir aptal gibi, hiçbir şey yapmadan uyuyordu. Vaisra'nın Cumhuriyet'i için savaşmakla öyle meşguldü ki sonrasında ne olacağını düşünmemişti.

Kazanırlarsa Hesperyalılar yardımları karşılığında ne talep edecekti? Vaisra'nın Rin'e savaş alanında ihtiyacı kalmayınca Petra'nın deneyleri nasıl bir boyut alacaktı?

Şimdi, Vaisra ona teminat verdiği sürece arkebüzlerden güvende olduğunu düşünmesi çok aptalca geliyordu. Aylar önce korkmuş ve yolunu yitirmiş hâlde bağlanacak birini arıyordu ve bu yüzden ona güvenmişti. Ama aynı zamanda Vaisra'nın etrafındakileri nasıl parmağında oynattığını da görmüştü.

Vaisra ondan ne kadar çabuk vazgeçerdi?

"Ah, Kitay." Yavaşça nefesini verdi. Birden çok korkmaya başlamıştı. "Ne yapacağız?"

Kitay başını salladı. "Bilmiyorum."

Rin olasılıkları sesli düşündü. "İyi seçeneğimiz yok. Güney'e gidersek ölürüz."

"Ve Arlong'dan ayrılırsan Hesperyalılar peşine takılır."

"Ama Cumhuriyet'e sadık kalırsak da kendimize bir kafes inşa etmiş oluruz."

"Ve yarından sonra hayatta kalmazsak hiçbirinin önemi olmaz bile."

Birbirlerine baktılar. Rin sessizlikte bir kalp atışının yankılandığını duydu, kendininki miydi, yoksa Kitay'ın mı bilmiyordu.

"Kaplan'ın memeleri aşkına," dedi. "Öleceğiz. Bunların hiçbirinin önemi yok çünkü Feylen bizi Kızıl Kayalıklar'ın altında ezecek ve hepimiz öleceğiz."

"Şart değil." Kitay aniden ayağa kalktı. "Benimle gel."

Rin ona bakakaldı. "Ne?"

"Göreceksin. Döndüğünden beri sana bir şey göstermek istiyordum." Ellerini tutup onu kaldırdı. "Ama fırsatım olmadı. Beni takip et."

Nedense cephaneliğe gittiler. Rin orada olup olmamaları gerektiğini bilmiyordu çünkü Kitay içeri girmek için kilidi tekmeleyip açmıştı ama bu noktada umurunda değildi.

Kitay onu arka tarafta bir depoya götürüp köşeden kumaşa sarılı bir şey aldı ve masaya koydu. "Bu senin için."

Rin kumaşı açtı. "Bir tomar deri. Teşekkür ederim. Bayıldım."

"Açsana," dedi Kitay.

Rin nesneyi kaldırdı, atçılık kayışları, metal çubuklar ve uzun deri tabakalarının kafa karıştırıcı bir birleşimiydi. Her açıdan baktı ama neye baktığını anlayamadı. "Bu ne?"

"Şimdiye dek Feylen'i yenemedik ya," dedi Kitay.

"Bizi kayalıklardan sallandırıp durduğu için mi? Evet, Kitay, hatırlıyorum."

"Dinle." Gözlerinde delice bir ışıltı vardı. "Ya bizi sallandıramazsa? Ya onunla kendi çöplüğünde savaşırsak? Bu durumda *çöplük* pek doğru kelime değil ama sen anladın."

Rin ne dediğini idrak edemeden ona baktı. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Artık ateşi çok daha iyi kontrol edebiliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Düşünmeden bile çağırabilirsin herhalde?"

"Tabii," dedi Rin yavaşça. Ateş artık vücudunun uzantısı gibiydi, istediği yere uzatıp istediği kadar sıcak yanmasını sağlayabilirdi. "Bunu zaten biliyorsun. Konuyla ne ilgisi var?"

"Ne kadar sıcak yapabilirsin?" diye üsteledi Kitay.

Rin kaşlarını çattı. "Tüm ateşler aynı derecede değil mi?"

"Aslında hayır. Farklı yüzeylerde farklı alevler oluyor. Mum aleviyle demircinin ateşi arasında fark var mesela. Uzman değilim ama—"

"Ne önemi var?" diye araya girdi Rin. "Zaten Feylen'i yakacak kadar yaklaşamam ve o kadar uzağa da yetişemiyorum."

Kitay sabırsızlıkla başını salladı. "Ama ya yaklaşabilseydin?"

"Hepimiz senin gibi dâhi değiliz," diye çıkıştı Rin. "Neden bahsettiğini anlat."

Kitay sırıttı. "Boyang'daki işaret fenerlerini hatırlıyor musun? Patlayanları?"

"Tabii ki ama—"

"Nasıl çalıştıklarını bilmek ister misin?"

Rin iç çekip pes etti ve Kitay'ı istediği kadar konuşmaya bıraktı. "Hayır ama sanırım anlatacaksın."

"Isınan hava yükselir," dedi Kitay neşeyle. "Soğuyan hava çöker. Balonlar sıcak havayı ufak bir alana hapsederek havalanır."

Rin bir an bunu düşündü. Nereye varmaya çalıştığını anlamış gibiydi ama sonuçtan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamadı. "Ben kâğıt bir balondan çok daha ağırım."

"Oranla alakalı," diye ısrar etti Kitay. "Mesela daha ağır kuşların daha büyük kanatlara ihtiyacı var."

"Ama en büyük kuşlar bile bana kıyasla *minicik*—"

"Yani senin daha da büyük kanatlara ihtiyacın olacak. Ve daha sıcak bir ateşe. Ama sen var olan en güçlü ısı kaynaklarından birine sahipsin, bu yüzden tek yapmamız gereken bunu uçma gücüne çevirecek bir alet tasarlamaktı. Yani bir nevi bir çift kanat."

Rin bir ona, bir de önündeki metal ve deri yığınına bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Ciddi olamazsın."

"Tamamen ciddiyim," dedi Kitay mutlulukla. "Denemek ister misin?"

Rin dikkatle aleti açtı. Şaşırtıcı derecede hafifti ve derisi yumuşacıktı. Kitay'ın malzemeleri nereden bulduğunu merak etti. Kaldırıp zarif dikişleri hayranlıkla inceledi.

"Bütün bunları bir haftada mı yaptın?"

"Evet. Ama bir süredir düşünüyordum. Fikir Ramsa'dan çıktı."

"*Ramsa*'dan mı?"

Kitay başıyla onayladı. "Patlayıcı işinin yarısı aerodinamik. Bir şeylerin doğru uçmasını sağlamak için uzun zaman harcamış."

Rin, canını en büyük zevki bir şeylerin patlamasını izlemek olan bir çocuğun ellerine emanet ediyordu ama bu noktada pek seçeneği yoktu.

Kitay'ın yardımıyla kayışı göğsünde olabildiğince sıktı. Demir çubuklar sırtını rahatsız ediyordu ama onun dışında kanatlar şaşırtıcı derecede esnekti ve kollarının her hareketiyle sorunsuz dönebilsinler diye yağlanmıştı.

"Biliyor musun, Altan da kendine kanatlar yapardı," dedi.

"*Öyle mi*? Uçabiliyor muydu?"

"Sanmıyorum. Kanatlar ateştendi. Güzel görünmek için yapıyordu sanırım."

"Eh, ben sana işe yarar kanatlar verebileceğimi düşünüyorum." Kitay omzunu saran bağları sıktı. "Her şey oturdu mu?"

Rin kollarını kaldırdı, kocaman bir yarasa gibi hissediyordu. Deri kanatlar güzel görünüyordu ama vücut ağırlığını taşıyamayacak kadar ince gibilerdi. Aleti bir arada tutan demir çubuklar da diziyle ikiye ayırabileceği kadar kırılgan görünüyordu. "Bunun beni havada tutabileceğine emin misin?"

"Çok fazla ağırlık eklemek istemedim. Çubuklar olabildiğince ince. Daha ağır olsa batardın."

"Kırılıp beni ölüme de terk edebilirler," dedi Rin.

"Bana biraz güven."

"Düşersem *senin* canın yanacak."

"Biliyorum." Kitay'ın heyecanı Rin'i huzursuz etti. "Gidip deneyelim mi?"

Kayalıkların üstünde, yanıcı olabilecek her şeyin yeterince uzağında bomboş bir açıklık buldular. Kitay, buluşunu Rin'i sarp bir çıkıntıdan aşağı iterek denemek istemişti ama istemeyerek de olsa, önce zemin seviyesindeyken havalanmayı denemesini kabul etti.

Güneş, Kızıl Kayalıklar'ın üzerinde yükselmeye başlamıştı. Rin nabzı kulaklarında davul gibi gümleyecek kadar korkmuş olmasaydı manzarayı fevkalade güzel bulabilirdi.

Rin açıklığın ortasına ilerledi, kollarını iki yanında gergin bir hâlde kaldırmıştı. Aynı anda hem fazlasıyla korkuyor hem de aptal gibi hissediyordu.

"Eh, hadi." Kitay birkaç adım geri çekildi. "Denesene."

Rin kanatları tuhaf bir şekilde çırptı. "Yani sadece... alev mi alayım?"

"Öyle düşünüyorum. Kollarına odaklamaya çalış. Sıcak havanın kanatların altında kalmasını istiyoruz, havaya dağılıp gitmesini değil."

"Peki." Alevi avuçlarında dans ettirip omuzlarına ve boynuna yaydı. Üst bedeni sıcacık oldu ama neredeyse ânında kanatlar cızırdayıp tütmeye başladı.

"Kitay?" dedi panikle.

"Sadece yapıştırıcı," dedi Kitay. "Sorun yok, yanıp gider—"

Rin'in sesi birkaç oktav yükseldi. "*Yapıştırıcı yanarsa* sorun yok mu?"

"Sadece fazlalık kısmı. Kalanının dayanması lazım – sanırım." Hiç inandırıcı değildi. "Yani, solventi demir ocağından test ettik, yani teoride..."

"Tamam," dedi Rin yavaşça. Dizleri titriyordu. Başı dönüyordu. "Neden bunu yapmana izin veriyorum?"

"Çünkü sen ölürsen ben de ölürüm," dedi. "Alevleri biraz daha büyütür müsün?"

Rin gözlerini kapattı. Deri kanatları iki yanında kıpırdadı, sıcak havayla genişliyorlardı.

Sonra hissetti – vücudunu çekiştiren bir baskı, bir devin kollarından tutup kaldırması gibi.

"Siktir," dedi. Aşağı baktı. Ayakları yerden kalkmıştı. "Siktir. *Siktir!*"

"Daha yükseğe çık!" diye bağırdı Kitay.

Ulu Tosbağa. Denemesine gerek yoktu, *zaten* yükseliyordu – hayır, resmen yukarı fırlıyordu. Bacaklarını oynattı, boşlukta yalpaladı. Yanal yönlendirme kontrolü hiç yoktu ve yükselişini nasıl yavaşlatacağını da bilmiyordu ama ulu tanrılar, *uçuyordu.*

Kitay ona bir şey bağırdı ama Rin etrafını saran alevlerin sesinden onu duyamadı.

"Ne?" diye bağırdı Rin.

Kitay kollarını çırpıp zikzak çizerek koşmaya başladı.

Yana uçmasını mı istiyordu? Mekaniğini kafasında çözmeye çalıştı. Bir taraftaki ısıyı azaltabilirdi. Denediği an neredeyse ters döndü ve kalçası ile kafası aynı seviyede kalarak havada tuhafça asılı kaldı. Aceleyle doğruldu.

Demek ki yan uçamıyordu. Ama kuşlar nasıl yön değiştiriyordu? Hatırlamaya çalıştı. Doğrudan bir yana hareket etmiyorlardı. Kanatlarını eğiyorlardı. Sürüklenmiyor, süzülüyorlardı.

Kanatlarını birkaç kez çırpıp birkaç metre yükseldi. Sonra kollarının eğimini kanatlar aşağı doğru değil de yanlara çırpılacak şekilde ayarlayıp tekrar denedi.

Ânında sola doğru yalpaladı. Ani yön değişimi dengesini bozdu. Midesi bulandı, alevleri deli gibi titreşti. Bir an için zemini göremedi ve toprağa birkaç metre kalana dek kendini düzeltemedi.

Nefes nefese yere düşmekten kurtuldu. Biraz pratik yapması lazımdı.

Kanatlarını çırparak tekrar havalandı. Beklediğinden daha hızlı yükseldi. Yine kanat çırptı. Sonra yine.

Ne kadar yükselebilirdi? Kitay bir şey bağırdı ama Rin onu anlayamayacak kadar yüksekteydi. Kanatlarını her çırpışında daha da yükseldi. Yer, baş döndürücü derecede uzakta kalmıştı ama onun gözü yalnızca yukarıdaki gökyüzündeydi.

Ateş onu ne kadar yükseğe götürebilirdi?

Havada süzülürken gülmeden edemedi. Tiz, çaresiz ve çılgın rahatlama kahkahalarıydı. O kadar yükseldi ki Kitay'ın yüzünü göremez oldu, Arlong yeşil ve mavi fırça darbelerinden ibaret kaldı; ta ki bir bulut kümesinden geçene kadar.

Sonra durdu.

Masmavi gökyüzünde yalnızdı.

O an daha önce hissetmediği bir sükûnet hissetti. Burada öldürebileceği bir şey yoktu. Zarar verebileceği bir şey. Zihni kendine aitti. *Dünya* ona aitti.

Rin dünya ile sema arasında havada asılıydı.

Kızıl Kayalıklar buradan çok güzel görünüyordu.

Kayalıklara o kadim kelimeleri yazan, Kızıl İmparator'un son bakanı geldi aklına. Göklere bir çığlık, gelecek nesillere bir yakarış ve bir gün bu limana dalıp bombalayacak Hesperyalılara bir mesajdı.

Onlara ne demek istemişti?

Hiçbir şey kalıcı değildir.

Nezha da Kitay da haksızdı. Oymaların başka bir anlamı daha vardı. Hiçbir şey kalıcı değilse ve dünya hiç var olmadıysa, demek ki gerçeklik değişmez değildi. İçinde yaşadığı bu illüzyon akışkan ve değişkendi, gerçekliği yeniden yazmaya niyetli biri tarafından değiştirilebilirdi.

Hiçbir şey kalıcı değildir.

Bu, insanların dünyası değildi. Bu, tanrıların ve yüce güçlerin dünyasıydı. İnsanlığın rüzgâr, su ve ateşle kutsal yürüyüşünün çağıydı. Ve savaşta, güç asimetrisini elinde tutan kim olursa kaçınılmaz galip de o olurdu.

Son Speerlı olarak o da en büyük gücü çağırıyordu.

Ve Hesperyalılar ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, bunu elinden alamazlardı.

İşin zor kısmı inişti.

İlk içgüdüsü basitçe ateşi söndürmek olmuştu ama taş gibi yere çakılacak oldu. Kalbi duracak gibi hissederek hızla yere yaklaştığı birkaç saniyenin ardından kanatlarını yeniden açıp altlarında ateş yakabildi. Bu onu öyle sert durdurdu ki kanatlarının kollarından ayrılmamasına şaşırttı.

Kalbi deli gibi çarparak tekrar yükseldi.

Bir şekilde aşağı süzülmesi gerekecekti. Hamlelerini dikkatle düşündü – sıcaklığı yere yeterince yaklaşana dek yavaş yavaş azalttı.

Neredeyse işe yarıyordu. İvmesinin ne kadar hızlı artacağını hesaba katmamıştı. Bir anda yerden on metre yüksekteydi ve Kitay'a çakılmak üzereydi.

"*Çekil!*" diye bağırdı ama Kitay kıpırdamadı. Ellerini uzatıp Rin'in bileklerini yakaladı ve birlikte yere çöküp kahkahalar atan deri, ipek ve uzuvlar yığınına dönene dek döndürdü.

"Haklıydım," dedi Kitay. "Hep haklıyımdır."

"Bu kadar kendini beğenmiş olma."

Kitay neşeyle inleyip kollarını ovaladı. "Nasıldı?"

"İnanılmaz." Kollarını Kitay'a dolayıp sımsıkı sarıldı. "Seni dâhi. Seni muhteşem, muhteşem dâhi."

Kitay kollarını kaldırıp geri çekildi. "Dikkat et, kanatları kıracaksın."

Rin başını çevirip kanatları bir arada tutan dikkatli ince işçiliği hayranlıkla inceledi. "Bunu bir haftada yaptığına inanamıyorum."

"Biraz vaktim vardı," dedi Kitay. "Koca bir filoyu durdurmaya çalışıyor değildim ya."

"Seni seviyorum," dedi Rin.

Kitay yorgunca gülümsedi. "Biliyorum."

"Hâlâ bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyoruz—" diye başladı ama Kitay başını iki yana salladı.

"Biliyorum," dedi. "Hesperyalılarla ilgili ne yapacağız bilmiyorum. Bir kez olsun hiçbir fikrim yok ve bundan nefret ediyorum. Ama bir şekilde çözeceğiz. Bunu çözdük, Kızıl Kayalıklar'da ölmeyeceğiz, Vaisra'nın elinde ölmeyeceğiz ve güvende olup dünya bize dokunamaz hâle gelene dek ölmemeye devam edeceğiz. Düşmanlarla birer birer yüzleşeceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Rin.

Bacaklarının titremesi geçince Kitay kanatları çıkarmasına yardım etti. Sonra kayalıklardan indiler, hâlâ zafer sarhoşuydular ve karınları ağrıyana dek güldüler.

Çünkü evet, donanma hâlâ geliyordu ve evet, yarın sabah ölebilirlerdi ama o anda önemi yoktu çünkü *siktir*, uçabiliyordu.

"Sana hava desteği gerekecek," dedi Kitay bir süre sonra.

"Hava desteği mi?"

"Çok bariz bir hedef olacaksın. Sana doğru atış yapanları savuşturacak biri lazım. Taş atarlarsa biz de onlara atarız. Bir dizi okçu iyi olurdu."

Rin güldü. Arlong'un savunması zaten her şeye yetişmeye çalışıyordu. "Bize okçu vermezler."

"Muhtemelen." Kitay düşünceli düşünceli ona baktı. "Son konsey başlamadan Eriden'e sorsak mı? Belki en azından askerlerinden birini verir."

"Hayır," dedi Rin. "Daha iyi bir fikrim var."

Rin, Venka'yı ilk baktığı yerde, okçuluk sahasında hedeflerin canına okurken buldu. Rin bir an köşede durup bir direğin arkasından onu izledi.

Venka katı kollarına tamamen alışamamıştı, kontrolsüzce kasılıyorlardı ve isteyerek bükmesi çok zordu. Çok acıyor olmalıydı, Venka oklarına her uzandığında yüzünü buruşturuyordu.

Sol kol desteğini çıkarmamıştı, bunun yerine bileğinin üst kısmını yerine sabitlemişti. Rin, fazla uzanmış kolunu düzeltmeye çalışırken hatalı atış yaptığını fark etti. Ama bu kontrole göre hedefi tutturma becerisi inanılmazdı. Hızı da akıl almazdı. Rin bir dakikada yirmi ok atabildiğini saydı, belki fazlası bile vardı.

Venka bir Qara değildi ama işlerini görürdü.

"İyi atış," dedi Rin, on beş oku peş peşe hedefe saplamasını izledikten sonra.

Venka nefes nefese eğildi. "Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?"

Rin yanıt olarak okçuluk sahasını aşıp yanına gitti ve ona ipeğe sarılmış bir paket verdi.

Venka şüpheyle paketi inceledikten sonra açmak için yayını yere bıraktı. "Bu ne?"

"Hediye."

Venka'nın dudakları kıvrıldı. "Birinin kafası mı?"

Rin güldü. "Aç işte."

Venka ipeği açtı. Bir an sonra kafasını kaldırdı, gözleri sert, çakmak çakmak ve şüpheciydi. "Nerede buldun bunu?"

"Kuzeyden getirdim," dedi Rin. "Ketreyid yapımı. Beğendin mi?"

Arlong'a dönmeden önce, Kitay'la birlikte buldukları tüm silahları sala doldurmuşlardı. Çoğu ikisinin de kullanamadığı kısa bıçaklar ve avcılık yaylarıydı.

"Bu che* ağacından yapılmış bir yay," dedi Venka. "Ne kadar *nadir* olduğunu biliyor musun?"

Rin, che ağacını keresteden ayırt edemezdi ama bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. "O bambulardan daha çok hoşuna gider diye düşündüm."

Venka yayı elinde döndürdü, sonra kirişlerini incelemek üzere yukarı kaldırdı. Kolları titriyordu. Titrek dirseklerine açık bir tiksintiyle baktı. "Bunu bende harcamak istemezsin."

"Harcamak olmadığını biliyorum. Atışını gördüm."

"O mu?" diye homurdandı Venka. "Eski hâlime yaklaşamaz bile."

"Yayın da yardımı olur. Che ağacı daha hafif, sanırım. Ama sana arbalet de bulabiliriz, menziline yardımı olur."

Venka ona gözlerini kısarak baktı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Hava desteğine ihtiyacım var."

"Hava...?"

"Kitay uçmamı sağlayacak bir şey tasarladı," dedi Rin açık açık.

"Ah, *tanrılarım*." Venka güldü. "Tabii ki tasarladı."

"O Chen Kitay."

"Aynen öyle. İşe yarıyor mu peki?"

"Şaşırtıcı ama evet. Ama desteğe ihtiyacım var. İyi hedef alan biri lazım."

Venka'nın evet diyeceğinden kesinlikle emindi. Bunun hasretini çektiğini yüzünde okuyabiliyordu. Elindeki yaya, sevgilisine bakar gibi bakıyordu.

"Savaşmama izin vermezler," dedi sonunda. "Siperlerden bile."

"O zaman benim için savaş" dedi Rin. "Cike ordunun bir parçası değil ve Cumhuriyet birliğime kimi alacağımı söyleyemez. Adam eksiğimiz de var."

---

* Çin dutu olarak da geçen, ahududuya benzer bir meyve. –*çn*

"Duydum." Venka'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Rin uzun zamandır onu böyle mutlu görmemişti. Venka yayı göğsüne bastırmış, oymalı gövdesini okşuyordu. "Peki o zaman. Hizmetinizdeyim, komutanım."

BÖLÜM 30

Şafak sökerken siviller Arlong'u boşaltmaya başladı. Tahliye etkileyici bir verimlilikle ilerledi. Siviller haftalardır buna hazırlanıyordu. Aileler kişi başı iki çanta giysi, tıbbi malzeme ve birkaç gün yetecek yiyecekle gitmeye hazırdı.

Öğle ortasında şehir merkezi boşalmıştı. Arlong bir kabuktan ibaret kalmıştı. Cumhuriyet Ordusu çabucak kum torbaları ve gizli patlayıcılar döşeyerek büyük binaları savunma merkezlerine çevirdi.

Askerler sivillere kayalıkların dibine, kayalara oyulmuş mağaralara doğru uzun ve dolambaçlı tırmanışlarına başlayacakları yere kadar eşlik etti. Geçit dar ve zorluydu; bazı yerlerini taşa sabitlenmiş incecik ip merdivenleri kullanmadan geçmek imkânsızdı.

"Zor bir tırmanış," dedi Rin taş duvara şüpheyle bakarak. Merdivenler o kadar dardı ki birer birer çıkmaları gerekiyordu, yardım edecek kimse olmayacaktı. "Herkes çıkabilecek mi?"

"Hallederler." Venka peşinde iki küçük, burunlarını çeken çocukla arkalarında belirdi, anne babalarını kaybetmiş iki kardeşti. "Halkımız o kayalıkları yıllardır sığınak olarak kullanıyor. Savaşan Eyaletler Dönemi'nde orada saklandık. Federasyon geldiğinde orada saklandık. Bunu da atlatacağız." Kızı kucağına alıp abisinin elini tuttu. "Hadi. Acele edin."

Rin aşağıdaki insanlara baktı.

Belki mağaralar Ejderhaları güvende tutacaktı. Ama güneyli mültecilere aşağıdaki vadiye inmeleri söylenmişti ve orası açıktaydı.

Mağaraların herkesi alamayacak kadar küçük olduğu söylenmişti, o yüzden mülteciler idare etmek zorundaydı. Ama vadi hiç korunaklı değildi. Mülteciler ardına saklanacak doğal veya askeri engeller yokken ne hava koşullarına ne de Milis'e karşı güvende değildi, hele Feylen'den hiç kaçışları yoktu.

Ama başka nereye gideceklerdi? Evleri güvenli olsa zaten Arlong'a kaçmazlardı.

"Açım," diye söylendi çocuk.

"Umurumda değil." Venka çocuğun sıska bileğini çekiştirdi. "Ağlamayı kes. Daha hızlı yürü."

"Bu savaş üç aşamalı olacak," dedi Vaisra. "Bir, onları Kızıl Kayalıklar'ın arasındaki kanalda defedeceğiz. İki, şehirdeki mücadeleyi kazanacağız. Üç, kıyı boyuna geri çekilmeye çalışacaklar ve biz de onları tek tek haklayacağız. Çok şanslıysak o aşamaya gelebiliriz."

Subayları ciddi ifadelerle başlarını sallayıp onayladı.

Rin konsey odasında etrafına bakıp daha önce görmediği bu kadar çok yüz olmasına şaşırdı. Subayların yarısı yeni terfi almıştı. Rütbe şeritleri vardı ama Rin'den en fazla beş yaş büyük görünüyorlardı.

Çok fazla genç, korku dolu surat. Tepedeki komutanlar gitmişti. Bu, çocukların savaştığı bir savaşa dönüyordu.

"O savaş gemisi kayalıkları geçebilir mi ki?" diye sordu Kaptan Dalain.

"Daji kanala aşina," dedi Molkoi'nin yerine geçen genç Amiral Kulau. Daha büyük görünmek için sesini derinleştiriyor gibiydi. "Geçebilecek şekilde tasarlatmıştır."

"Önemi yok," dedi Eriden. "Savaş gemisi, taşıdığı birlikleri kanalın dışında bıraksa bile başımız dertte." Haritaya eğildi. "Bu yüzden şurada ve şurada okçularımız var—"

Kitay, "Neden arkada tahkimat yok?" diye araya girdi.

"İşgal kanaldan gelecek," dedi Vaisra. "Vadiden değil."

"Ama kanal bariz saldırı yolu," dedi Kitay. "Onları beklediğinizi biliyorlar. Ben Daji olsam ve asker sayım *o kadar* fazla olsa birliklerimi bölerim ve herkesin dikkati dağınıkken bir bölük de arkadan gönderirim."

"Kimse Arlong'a karadan saldırmadı," dedi Kulau. "Dağın tepesinde telef olurlar."

"Korumasızsa olmazlar," diye ısrar etti Kitay.

Kulau boğazını temizledi, "Korumasız değil, orada elli asker var."

"Elli asker koca bir bölükle başa çıkamaz!"

"Chang En koca bir bölüğü arkadan yollamaz. O boyutta bir filon varsa yeterli adamla donatırsın."

Kimse, Cumhuriyet Ordusu'nun daha iyi tahkimat için yeterli askeri olmadığı gerçeğini dillendirmedi. Ve Arlong'un en çok koruma isteyen yeri de saray ve askeri kışlaydı. Vadi değil. Güneyliler değil.

"Tabii ki Chang En bunu kara savaşına dönüştürmek ister," diye araya girdi Vaisra. "Orada sayı avantajları ortaya çıkar. Ama bu savaşı hem karada hem suda tutabildiğimiz sürece kazanma şansımız var."

Kanal öyle çok demir zincir ve su altı engeliyle doldurulmuştu ki neredeyse bir baraj görevi görüyordu. Cumhuriyet, asker sayısındansa hareket kabiliyetine güveniyordu – silahlı süpürücüleri İmparatorluk gemileri arasında gezinip cephane ekibi kayalıklardan bombalar atarken formasyonlarını bozabilirdi.

"Donanmaları nasıl?" diye sordu Rin'in tanımadığı genç bir subay. Adamın sesi felaket derecede kaygılıydı. "Hangi gemileri hedef almalıyız?"

"Savaş gemilerini hedef alın, süpürücüleri değil," dedi Kulau. "Mancınığı olan herhangi bir şey hedef demek. Ama birliklerinin çoğu o yüzen kalede. Bir gemi batırabiliyorsanız önce onu batırın."

"Kayalıklarda yelpaze formasyonunda mı olalım?" diye sordu Kaptan Dalain.

"Hayır," dedi Kulau. "Yayılırsak canımıza okurlar. Birbirinize yakın durun ve kanalı kapatın."

"Şamanları hakkında endişeli değil miyiz?" diye sordu Dalain. "Gemilerimizi yakın tutarsak bütün donanmayı kayalıklara çarpar, olur biter."

"Feylen'i ben halledeceğim," dedi Rin.

Generaller ona bakakaldı. Rin de koca gözlerle masada etrafına bakındı. "Ne?"

"Geçen sefer bir ay mahsur kaldın," dedi Kaptan Eriden. "Feylen'i biz idare ederiz. Kayalıklarda on beş okçu birliğimiz var."

"Onları kayalıklara fırlatır, olur biter," dedi Rin. "Canını sıkmaktan başka bir şey yapamazlar."

"Sen yapabilir misin?"

"Evet," dedi Rin. "Bu sefer uçabiliyorum."

Generaller gülseler mi bilemiyor gibiydi. Sadece her zamanki gibi odanın arka tarafında sessizce oturan General Tarcquet biraz meraklanmış gibi gözüküyordu.

"Ben ona, şey, uçurtma gibi bir şey yaptım," diye açıkladı Kitay. Hiçbir anlam ifade etmeyen birkaç hareket yaptı. "Deri kanatlar ve metal çubuklardan oluşuyor ve Rin bir fenerin havalanma prensibi gibi yerden yükselecek kadar sıcak alevler—"

"Denediniz mi?" diye sordu Vaisra. "İşe yarıyor mu?"

Kitay ve Rin başlarıyla onayladı.

"Harika," dedi Gurubai kuru kuru. "Rin'in delirmediğini varsayarsak Rüzgâr Tanrısı halloldu. Hâlâ İmparatorluk Donanması'nı halletmemiz gerek ve sayıca bizim üç katımızlar."

Subaylar huzursuzca kıpırdandı.

Rin için savaşı Feylen'le mücadelesine indirgemek daha kolaydı. Donanmanın kalanını düşünmek istemiyordu çünkü açıkçası, donanmayla başa çıkmanın kolay yolu *yoktu*. Sayıları azdı, savunmadaydılar ve kapana kısılmışlardı.

Kitay'ın sesi Rin'in hissettiğinden daha sakindi. "Deneyebileceğimiz birkaç taktik var. Onları ayırıp savaş gemilerine saldırmayı deneyebiliriz. Önemli olan o kalenin kıyıya yanaşmasına izin vermemek çünkü o zaman iş kara savaşına döner."

"Ve Jun'un güçleri çok da zorlu olmayacak," diye ekledi Kulau. "Bitkin olacaklar. Milis deniz savaşına alışkın değil, deniz tutmuş ve başları dönüyor olacak. Bizim ordumuzsa nehir savaşı için tasarlandı ve askerlerimiz dinlendi. Onları alt edeceğiz."

Odadakiler ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Dile getirmediğimiz bir seçenek daha var," dedi General Hu bir süre sonra. "Teslim olabiliriz."

Rin bunun ânında itirazlarla karşılanmamasını cesaret kırıcı buldu.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Rin göz ucuyla Vaisra'ya baktı ama ifadesini okuyamıyordu.

"Çok kötü bir fikir olmazdı," dedi Vaisra, sonunda.

"Hayır, olmazdı." General Hu çaresizce etrafına bakındı. "Bakın, bunu düşünen tek ben değilim. Bizi katledecekler. Tarihte

böyle bir sayı dezavantajıyla savaşıp da başarılı olan yok. Bunu şimdi kabul edersek canlı çıkabiliriz."

"Her zamanki gibi," dedi Vaisra yavaşça, "mantığın sesisin, General Hu."

General Hu son derece rahatlamış gibiydi ama Vaisra konuşmaya devam ettikçe yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi. "Neden teslim *olmayalım ki?* Sonuçları çok kötü olamaz. Yalnızca bu odadaki herkesin birer birer, canlı canlı derisi yüzülecek, Arlong yok edilecek ve İmparatorluk'ta birkaç yüzyıl boyunca demokrasi ihtimali olmayacak. İstediğin bu mu?"

General Hu'nun benzi attı. "Hayır."

"Ordumda korkaklara yer yok," dedi Vaisra usulca. Hu'nun yanındaki askere işaret etti. "Sen. Astsubayı sen misin?"

Oğlan koca gözlerle onayladı. En fazla yirmi yaşındaydı. "Evet, efendim."

"Hiç savaşta bulundun mu?" diye sordu Vaisra.

Çocuk yutkunurken gırtlağı oynadı. "Evet, efendim. Boyang'daydım."

"Harika. Peki, adın ne?"

"Zhou Anlan, efendim."

"Tebrikler, General Zhou. Terfi edildin." Vaisra, General Hu'ya döndü. "Gidebilirsin."

General Hu odadaki kalabalığın arasından kendine yol açtı ve başka tek kelime etmeden çıkıp gitti. Kapı arkasından çarparak kapandı.

"Ayrılmaya çalışacak," dedi Vaisra. "Eriden, onu durdur."

"Tamamen mi?" diye sordu Eriden.

Vaisra bir an düşündü. "Mücadele ederse."

Konsey dağılınca Vaisra, Rin'e kalmasını işaret etti. Kitay diğerleriyle odadan çıkarken panikle bakıştılar. Oda boşalınca Vaisra kapıyı kapattı.

"Bu bitince dostumuz Moag'ı ziyaret etmeni istiyorum," dedi sessizce.

Rin, Hesperyalılardan bahsetmemesine o kadar sevinmişti ki anlayamayarak ona baktı. "Korsan Kraliçe mi?"

"Hızlı olsun," dedi Vaisra. "Cesedi bırak, kafasını getir."

"Bir dakika. Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Yeterince açık konuşmadım mı?"

"Ama en büyük deniz müttefikin—"

"*Hesperyalılar* en büyük deniz müttefikimiz," dedi Vaisra. "Körfezde Moag'ın gemilerini görüyor musun?"

"Körfezde Hesperyalıların gemilerini de görmüyorum," dedi Rin.

"Gelecekler. Zaman ver. Ama savaş bitince Moag yalnızca baş belası olacak. Çok uzun zamandır yasadışı hareket ediyor, kendinin olmayan bir deniz yetkisine saygı duymaya alışamaz. Kaçakçılık kanında var."

"O zaman bırak kaçakçılık yapsın," dedi Rin. "Onu mutlu tut. Sorun ne?"

"Onu mutlu etmenin yolu yok. Ankhiluun, vergilerden dolayı var. Hesperyalılarla serbest ticarete başladığımızda anlamı kalmayacak. Moag'ın elinde bir tek afyon kaçakçılığı kalacak ve ben afyona Daji'nin yaptığı gibi göz yummayı düşünmüyorum. Moag gelir kaynaklarının kuruduğunu görünce savaş çıkacak. Bunu şimdiden önlemek istiyorum."

"Bu talebin gemi göndermemiş olmasıyla alakası yok yani?" diye sordu Rin.

Vaisra gülümsedi. "Bir müttefik kendine söyleneni yaptığı sürece işe yarar. Moag güvenilmez olduğunu gösterdi."

"Benim engelleyici cinayet işlememi istiyorsun yani."

"Dramatik olmayalım." Elini salladı. "Sigorta diyelim."

"Sanırım duvar hazır," dedi Kitay gözlerini ovuşturarak. Bitkin görünüyordu. "Fünyeleri üçüncü kez kontrol etmek istiyordum ama vaktim kalmadı."

Kayalıkların kıyısında durmuş, güneşin kanalın iki tarafı arasında bir yarığa düşen top gibi batmasını izliyorlardı. Altlarında koyu renkli sular ışıldıyor, kızıl kayaların ve turuncu güneşin renklerini yansıtıyordu. Kesik bir damardan fışkıran kan gibi görünüyordu.

Rin karşı kayalığa baktığında fünyelerin birbirine bağlanıp taşlara çivilendiği yerleri görebiliyordu, yamanmış çirkin damar ağları gibiydi.

"Patlamama ihtimalleri ne?" diye sordu.

Kitay esnedi. "Muhtemelen patlarlar."

"Muhtemelen," diye tekrarladı Rin.

"Ramsa ile benim işimizi iyi yaptığımıza inanman gerek. Patlamazlarsa hepimiz ölürüz."

"Doğru dedin." Rin kollarını kendi göğsüne doladı. Devasa kayalıkların üstünde kendini minicik hissediyordu. Bu kayalıkların altında imparatorluklar doğup yıkılmıştı. Bir başkasını da kaybetmek üzerelerdi.

"Yarın gerçekten kazanabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu sessizce. "Yani, sence ufacık da olsa şansımız var mı?"

"Yedi farklı şekilde hesapladım," dedi Kitay. "Elimizdeki tüm istihbaratı ve olasılıkları hesaba kattım."

"Ve?"

"Ve bilmiyorum." Yumruğunu sıkıp gevşetti. Rin, saçını çekiştirmemeye çalıştığının farkındaydı. "Sinir bozucu olan da o. En iyi stratejistlerin hepsinin uzlaştığı tek şey şey ne, biliyor musun? Sayıların önemi yok. Modellerinin ne kadar iyi olduğu ya da stratejilerinin ne kadar zekice olduğu önemli değil. Dünya kaotik ve ve savaş tahmin edilemez, günün sonunda ayakta kalanın kim olacağı belli olmaz. Savaşa girerken hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece riskleri ve kazançları biliyorsun."

"İkisi de oldukça yüksek," dedi Rin.

Kaybederlerse direniş yok olacak ve Nikan'a onlarca yıl sürecek bir karanlık çökecek, ülke bölgesel savaşlar ve Federasyon kalıntılarıyla parçalanacaktı.

Ama kazanırlarsa İmparatorluk bir Cumhuriyet'e dönüşecek, başta Vaisra ve yanında Hesperyalılarla yeni ve görkemli bir geleceğe adım atacaktı.

Ve Rin, sonrasında ne olacağı konusunda endişelenecekti.

O an aklına bir fikir geldi – minicik ama güçlü, ufacık bir umut kıvılcımı. Vaisra ona bir çıkış yolu sunmuş olabilirdi.

"Kuşhaneye nasıl gidiliyor?" diye sordu.

"Seni götüreyim," dedi Kitay. "Kime mektup yollayacaksın?"

"Moag." Rin şehre doğru inmeye başladı.

Kitay onu takip etti. "Neden?"

"Bilmesi gereken bir şey var." Yazacağı mesajı şimdiden zih-

ninde kurmaya başlamıştı. Cumhuriyet'ten ayrılırsa –hayır, *ayrıldığında*– bir müttefike ihtiyacı olacaktı. Onu şehirden çabucak çıkarabilecek birine. Cumhuriyet'le bağı olmayan birine.

Moag bir yalancıydı ama gemileri vardı. Ve şimdi Moag da haberdar olmadığı bir ölüm cezasına çarptırılmıştı. Bu Rin'e koz ve müttefik sağlamıştı.

"Sigorta diyelim," dedi.

Bu hızla Cumhuriyet Donanması kanala şafakta ulaşacaktı. Bu, Arlong'a hazırlanmak için altı saat veriyordu. Vaisra birliklerine dönüşümlü iki saatlik vardiyalarla uyuma emri verdi ki Milis'le olabildiğince dinlenmiş karşılaşsınlar.

Rin mantığı anlıyordu ama gözlerini nasıl kapatacağını bilmiyordu. Gergin bir enerjiyle titreşiyor gibiydi ve otururken bile huzursuzdu – hareket etmesi, koşması, bir şeylere vurması gerekiyordu.

Kışlanın dışında volta atmaya başladı. Ufak ateş damlacıkları etrafında dans ediyor, daireler çiziyordu. Bu onu rahatlatıyordu. Hâlâ *bir şeyi* kontrol edebildiğinin kanıtıydı.

Biri boğazını temizledi. Rin döndü. Nezha mahmur gözlerle ve dağınık saçlarla kapıda dikiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rin ters ters." Bir şey mi—"

"Bir rüya gördüm," diye mırıldandı Nezha.

Rin tek kaşını kaldırdı. "Ve?"

"Ölüyordun."

Rin alevleri söndürdü. "Sana ne oluyor?"

"Ölüyordun," diye tekrarladı. Klasikleri gönülsüzce ezberden okuyan bir çocuk gibi sersemlemiş, aklı havalardaydı. "Sen... seni nehrin üstünde vuruyorlardı. Vücudunun suda süzüldüğünü gördüm. Hareketsizdin. Boğulduğunu gördüm, seni kurtaramadım."

Nezha ağlamaya başladı.

"Bu ne lan," diye mırıldandı Rin.

Nezha sarhoş muydu? Kafası mı güzeldi? Rin ne yapacağını bilmiyordu ama onunla yalnız olmak istemiyordu. Kışlaya doğru göz attı. Öylece gitse ne olurdu?

"Lütfen gitme," dedi Nezha zihnini okumuş gibi.

Rin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum."

"Niye öyle bir şey düşünüyorsun ki?"

"'Hepimiz ölmeliyiz,'" dedi Rin. "Bunu söyleyen kimdi?"

"Öyle demek istemedim—"

"O zaman ne demek istedin? Çizgiyi nerede çekiyorsun? Suni, Baji, Altan – hepimiz senin gözünde canavarız, değil mi?"

"Bana ödlek dediğin için kızgındım—"

"Çünkü ödleksin!" diye bağırdı Rin. "Boyang'da kaç kişi öldü? Bugün kaç kişi ölecek? Ama hayır, Yin Nezha'nın bunu durduracak gücü var ama yapmıyor çünkü sırtındaki lanet olası bir dövmeden korkuyor—"

"Sana söyledim, *canımı yakıyor*—"

"Hepimizin canı yanıyor. Ama tanrıları yine de çağırırsın. Biz askeriz – gerekli fedakârlıkları ne pahasına olursa olsun yaparız. Ama sen İmparatorluk'u ezip geçme şansını kullanmak yerine *rahatlığı* tercih ediyorsun—"

"Rahatlık mı?" diye tekrarladı Nezha. "Bunun rahatlıkla alakalı olduğunu mu sanıyorsun? Mağaradayken ne hissettiğimi biliyor musun? Bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet," dedi Rin. "Anka'nın bana yaptıklarının aynısını yaptı."

Rin, Nezha'nın acısını biliyordu. Yalnızca sempati duymuyordu.

"Çocuk gibi davranıyorsun," dedi. "Bir generalsin, Nezha. İşini yap."

Nezha'nın yüzü öfkeyle gölgelendi. "Sen *kendi* istismarcına tapmaya karar verdin diye—"

Rin kaskatı kesildi. "Kimse beni istismar etmedi."

"Rin, bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Siktir git."

"Özür dilerim." Ellerini kaldırıp teslim oldu. "Bak... gerçekten üzgünüm. Buraya onu konuşmaya gelmedim. Kavga etmek istemiyorum."

"O zaman neden geldin?"

"Çünkü orada ölebilirsin," dedi. "İkimiz de ölebiliriz." Kelimeler, durursa vaktinin tükenmesinden korkuyormuş gibi dökü-

lüyordu ağzından, sanki tek şansı varmış gibi. "Gerçekleştiğini gördüm, suda kanının akışını izledim ve hiçbir şey yapamadım. En kötüsü de oydu."

"Kafan mı güzel?" diye sordu Rin.

"Yalnızca aramızı düzeltmek istiyorum. Ne yapmam gerek?" Nezha kollarını açtı. "Bana vurmana izin mi vereyim? İster misin? Hadi, vur. Kılımı kıpırdatmayacağım."

Rin neredeyse teklifini kabul edecekti. Ama yumruğunu sıktığı an öfkesi geçti.

Neden Nezha'ya her bakışında onu ya öpmek ya öldürmek istiyordu? Onu ya aşırı mutlu ediyor ya öfkeden kudurtuyordu. Ama onu güvende hissettirmiyordu.

Onunlayken arası yoktu. Ya onu seviyordu ya da ondan nefret ediyordu ama ikisini de nasıl yapacağını bilmiyordu.

Yumruğunu indirdi.

"Çok üzgünüm," dedi Nezha. "Lütfen, Rin. Sonumuzun böyle olmasını istemiyorum."

Bir şey daha demeye çalıştı ama uyarı gonglarının aniden gümlemesi Nezha'nın sesini bastırdı. Uyarı kışlada öyle bir yankılandı ki Rin ayaklarının altındaki zeminin titrediğini hissetti.

Rin'in ağzını tanıdık kan tadı kapladı. Damarlarında panik, korku ve adrenalin dolanmaya başladı. Ama bu sefer yere yığılıp kalmadı, yere kıvrılıp her şey bitene dek ileri geri sallanmak istemiyordu. Artık buna alışmıştı ve yakıt olarak kullanıyordu. Kana susamışlığa çeviriyordu.

"Pozisyon almamız gerek," dedi. Onun yanından geçip eşyalarını almak için kışlaya yönelmeye çalıştı ama Nezha kolunu yakaladı.

"Rin, lütfen... zannettiğinden daha çok düşmanın var—"

Rin kolunu çekip kurtardı. "Bırak beni!"

Nezha yolunu kapattı. "Son konuşmamızın bu olmasını istemiyorum."

"O zaman ölme," dedi Rin. "Sorun çözüldü."

"Ama Feylen—"

"Bu sefer Feylen'e kaybetmeyeceğiz," dedi Rin. "Kazanacağız ve hayatta kalacağız."

Nezha kâbustan uyanmış korku dolu bir çocuk gibiydi. "Ama nereden biliyorsun?"

Rin neden bunu yaptığını bilmiyordu ama elini Nezha'nın omzuna koydu. Özür veya af değildi ama bir ödündü. Bir kabullenme.

Bir an için eski dostluklarını hissetti, bir sene önce Sinegard'da Nezha ona kılıç fırlattığında ve ilk defa aynı tarafta, sırt sırta dövüştüklerinde hissettiği o duyguyu.

Ona bakışını gördü. Nezha'nın da aynı şeyi hissettiğini anladı.

"İkimiz su ve ateşi kontrol edebiliyoruz," dedi Rin sessizce. "Rüzgârla baş edebileceğimize eminim."

BÖLÜM 31

"Nabzım şakaklarımda atıyor." Venka arbaletinin üstüne eğilip dişlilerini yüzüncü kez kontrol etti. Maksimumdaydı ve üzerine on iki ok takılmıştı. "Bu kısma bayılmıyor musun?"

"Bu kısımdan nefret ediyorum," dedi Kitay. "Celladımızı bekliyormuşuz gibi hissediyorum."

Saçında apaçık görülen kel bölgeler vardı. İmparatorluk Donanması'nı beklerken delirmek üzereydi ve Rin nedenini biliyordu. İkisi de saldırıda olmayı, ne zaman nerede saldıracaklarına karar verebilmeyi tercih ediyorlardı.

Sinegard'dayken sabit tahkimatların arkasında saklanıp savunmaya çekilmenin felakete davetiye çıkarmak olduğunu öğrenmişlerdi çünkü bu durumda başlangıç avantajı düşmanda oluyordu. İşin içinde kuşatma yoksa tahkimatların ardında saklanmak neredeyse her zaman kaybetmeye mahkûm bir stratejiydi çünkü kırılamayacak kilit ve girilemeyecek kale yoktu.

Ve bu bir kuşatma değildi. Daji'nin onları aç bırakma niyeti yoktu. Zaten bunu yapmasına gerek de yoktu. Kapıları kırıp dalmayı planlıyordu.

"Arlong yüzyıllardır düşmedi," diye belirtti Venka.

Kitay'ın elleri seğiriyordu. "Eh, bir noktada şansı dönecekti."

Cumhuriyet olabileceği kadar hazırdı. Generaller savunma tuzaklarını kurmuştu. Birliklerini bölüp yerlerine yerleştirmişti – kayalıkların tepesinde yedi topçu birlik bulunuyordu, askerlerin çoğu kanal içinde konuşlanmış Cumhuriyet Donanması'ndaydı, kalanı ise ya kıyı savunmasındaydı ya da iyiden iyiye tahkim edilmiş saraya barikat kurmakla uğraşıyordu.

Rin, Cike'ın da kayaların üstünde, onun yanında savaşmalarını isterdi ama Baji de Suni de Feylen'e karşı pek hava desteği sağlayamazdı. İkisi de Cumhuriyet Donanması'nın göbeğindeki savaş gemisinde, düşman ateşinin merkezinde, yeteneklerinin

Hesperyalı gözlemcilerden gizli kalabileceği ve en çok hasara yok açabilecekleri yerdeydiler.

"Nezha pozisyon aldı mı?" Kitay kanala baktı.

Nezha filonun önüne, kalan üç savaş gemisinden birinin liderliğine atanmıştı. Gemisini İmparatorluk Donanması'nın içine sürüp onları ayıracaktı.

"Nezha hep pozisyondadır," dedi Venka. "O bir yay gibi—"

"Terbiyesizlik etme," dedi Kitay.

Venka sırıttı.

Kanalın girişinin ötesinden bir dizi gümlemenin zayıf yankısını duyabiliyorlardı. Aslında savaş çoktan başlamıştı – Arlong'un ilk savunma hattını oluşturan, nehre kurulmuş bir dizi kale çoktan Milis'le çarpışmıştı ama orada ancak topları ateşlemeye yetecek kadar asker vardı.

Kitay bunun onlara ancak on dakika kazandırdığını tahmin etti.

"İşte," dedi Venka aniden. "Onları görüyorum."

Ayağa kalktılar.

İmparatorluk Donanması görüş alanlarına girdi. Daji ile Tsolin'in birleşmiş donanmalarının boyutunu görünce panikle-memeye çalışan Rin'in nefesi kesildi.

"Chang En ne yapıyor?" diye sordu Kitay.

Kurt Eti General gemilerini birbirine bağlamış, kıçlarından birbirine tutturup tek bir durağan yapıya çevirmişti. Donanma, ortasında yüzen kalenin olduğu kocaman bir şahmerdana dönüşmüştü.

"Deniz tutmasına karşı mı dersin?" diye sordu Venka.

Rin kaşlarını çattı. "Öyle olmalı."

Akıllıca bir hamleydi. İmparatorluk birlikleri suda savaşmaya alışık değildi, bu yüzden kenetlenmiş bir platform onlar için daha iyiydi. Ama karşılarında Rin varken durgun bir formasyon da özellikle tehlikeli olabilirdi. Gemilerin biri alev alırsa hepsi yanardı.

Daji, Rin'in Mühür'ü aşabildiğini bilmiyor muydu?

"Deniz tutmasıyla alakası yok," dedi Kitay. "Feylen onları uçuramasın diye. Ayrıca gemilerine çıkmaya çalışırsak onlara avantaj sağlıyor. Bölükleri gemiler arasında geçiş yapabiliyor."

"Gemilerine çıkmayacağız," dedi Rin. "Onları yakacağız."

"İşte böyle," dedi Venka, kimsenin hissetmediği bir iyimserlikle.

Kenetlenmiş donanma çıldırtıcı bir yavaşlıkla kayalıklara doğru ilerliyordu. Kale acımasızca ilerlerken kanalda savaş davulları yankılanıyordu.

"O şeyin pervanelerini çevirmek için kaç kişi gerekiyordur acaba?" dedi Venka.

"Çok pedal gücüne ihtiyaçları yok," dedi Rin. "Akıntı yönünde ilerliyorlar."

"İyi de yana hareket—"

"Lütfen konuşmayı kesin," diye çıkıştı Kitay.

Rin gevezeliklerinin aptalca olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Venka'yla problemleri aynıydı. Bir türlü susmuyorlardı çünkü öbür türlü beklerken delirirlerdi.

"Kapılar dayanmayacak," dedi Rin, Kitay'ın ters bakışlarına rağmen. "Kumdan kale yıkmak gibi olacak."

"Beş dakika sürer mi?" diye sordu Venka.

"İki dakika falan. O şeyi kullanmaya hazır ol."

Venka, Kitay'ın omzuna vurdu. "Kendine çok yüklenme."

Kitay gözlerini devirdi. "Kapı benim fikrim değildi."

Vaisra, son bir umutla, askerlerine bulabildikleri her demir parçasıyla kanalın girişini kapatıp zincirlemelerini emretmişti. Bu bir korsan gemisini durdurabilirdi ama bu boyutta bir donanmaya karşı sembolik bir hareketten fazlası değildi. Seslere bakılırsa Milis basitçe kapıyı şahmerdanla yıkmaya niyetliydi.

Güm. Rin ayağının altındaki taşların titreştiğini hissetti.

"Bu kapılar ne kadar eski?" diye düşündü yüksek sesle.

Güm.

"Vilayetten de eski," dedi Venka. "Belki Kızıl İmparator dönemine kadar uzanıyordur. Mimari değeri çok yüksek."

"Yazık."

"Değil mi?"

Güm. Rin kırılan ahşabın keskin çatırtısını, ardından da yırtılan kumaşa benzer bir ses duydu.

Arlong'un kapıları yıkılmıştı.

İmparatorluk Donanması içeri akın etti. Kanal alevlerle aydınlandı. Arlong'un kayalıklarına sabitlenmiş beş metrelik toplar

ateşlendi, her biri Chang En'in gemilerine devasa, alevli toplar gönderdi. Kitay'ın özenle yerleştirdiği su mayınlarının her biri zarif bir zamanlamayla peş peşe patladı, bin kat gürültülü maytaplar gibi sesler çıkardı.

Bir an için İmparatorluk Donanması devasa bir duman öbeğinin ardında kayboldu.

"Güzel," dedi Venka.

Kitay başını iki yana salladı. "Bu hiçbir şey. Kayıpları kaldırabilirler."

Haklıydı. Duman dağıldığında Rin hasardan çok patırtı olduğunu gördü. Donanma patlamaların içinden geçti. Yüzen kalede hasar yoktu.

Rin elinde kılıcıyla kayalığın kıyısına ilerledi.

"Sabret," diye mırıldandı Kitay. "Şimdi sırası değil."

"Orada olmalıyız," dedi Rin. Kayalığın kıyısında beklerken, aşağıdaki askerler yanarken onlar burada saklandığı için kendini ödlek gibi hissediyordu.

"Yalnızca üç kişiyiz," dedi Kitay. "Toplara yem olurduk. Şimdi dalarsan her yönden vurulursun."

Rin onun haklı olmasından nefret ediyordu.

Kayalar ayaklarının altında durmaksızın sarsılıyordu. İmparatorluk Donanması ateşlerine karşılık veriyordu. Kuşatma kulelerinden oklar atıyor, kayalıklardaki topçu birliklerine ufak füzeler yağdırıyorlardı. Korunaklı Milis okçuları, güvertelerine ulaşan her ok için iki ok geri yolluyordu.

İzlerken Rin'in midesi korkuyla kasıldı. Milis, Jinzha'nın kuzey seferinde kullandığı kuşatma bozma taktiğini kullanıyordu – önce okçuları hallet, sonra karadaki direnişe odaklan.

En çok hasarı Cumhuriyet savaş gemileri almıştı. Biri çoktan parçalanmıştı ve sudaki kalıntıları diğerlerinin yolunu tıkıyordu.

İmparatorluk topçuları aşağı doğru, çark kanatlarına hedef alıyordu. Cumhuriyet gemileri arka çarklarını ateşten uzak tutabilmek için manevralar yapıyordu ama manevra kabiliyetlerini hızla kaybediyorlardı. Bu gidişle Nezha'nın gemileri kolay hedefler olacaktı.

Rin hâlâ Feylen'i görememişti.

"Nerede?" diye mırıldandı Kitay. "Onu hemen çıkarmalarını beklerdim."

"Belki emirleri dinlemiyordur," dedi Rin. Feylen, Daji'den öyle korkuyor gibiydi ki kadının onu savaştırmak için ne işkence yaptığını düşünmek bile istemiyordu.

Ama bu gidişle Milis'in Feylen'i göndermesine gerek kalmayacaktı. İki topçu birliği yok olmuştu. Diğer beşinin mühimmatı azalıyordu ve atışları yavaşlamıştı. Nezha'nın savaş gemilerinin çoğu batmıştı ama bu sırada İmparatorluk Donanması çok az hasar almıştı.

Bunu değiştirme zamanıydı. Rin ayağa kalktı. "Gidiyorum."

"Vakti geldi," diye katıldı Kitay da. Ona arbaletinin yanındaki düzenli yığından bir şişe yağ uzattı ve kanala işaret etti.

"Şu kule gemisinin sol tarafı bence. O formasyonu bozmak gerek. Halatları yak, gerisi kendiliğinden tutuşur."

"Ve aşağı bakma," dedi Venka.

"Kapa çeneni." Rin geri adım atıp yere sağlam bastı ve koşmaya başladı. Rüzgâr suratını yalıyordu. Kanatları esintiyle dalgalanıyordu. Sonra kayalıklar ayağının altından yok oldu, başı aşağı eğildi ve korkusu yok oldu, sesler yok oldu, geriye yalnızca düşüşün heyecanlı ve mide bulandırıcı yalpalaması kaldı.

Kanatlarını açmadan bir an bekledi. Kollarını açınca hava direnci bir tokat gibi çarptı. Kolları yerinden çıkacak gibiydi. Acıyla değil, salt heyecanla nefesi kesildi. Nehir bulanıklaştı, gemiler ve ordular kahverengi, yeşil ve mavi fırça darbelerine dönüştü.

Görüş alanında oklar belirdi. Uzaktan iğne gibi görünüyor, korkutucu bir hızla büyüyorlardı. Sola saptı, ıskalayarak yanından geçip gittiler.

Kule gemisi menziline girmişti. Dalışını dengeledi. Ağzını ve avuçlarını açtı; uzuvlarından bir alev seli fırlayıp yolundaki her şeyi yaktı.

Geri çekilmeden hemen önce yağ şişesini bıraktı.

Camın güverteye çarpıp parçalanışını ve ahşap alev alırken gelen çatırtıları duydu. Karşı kayalıklara doğru yükselirken gülümsedi. Arkasına bakmayı göze aldığında ona yetişmeye çalışan okların yavaşlayıp düştüğünü gördü.

Ayağı yere bastı. Dizlerinin üstüne çöküp avuçlarını yere koydu ve nefes nefese aşağıdaki hasarı inceledi.

Halatlardaki alev yayılıyordu. Yağı attığı yerde kararıp incelediklerini gördü.

Yukarı baktı. Kanalın karşısında Venka arbaletine bir atışlık ok daha sürüyordu, Kitay da dönmesi için Rin'e işaret ediyordu.

Kollarının kasları yanıyordu ama dinlenmeye çok vakti yoktu. Kayalığın kenarına kadar emekleyip ayağa kalktı.

Gözlerini kısıp bir sonraki uçuş rotasını planladı. Venka'nın dikkatini çekip ateşin ulaşamadığı bir gemi öbeğine işaret etti. Venka başıyla onaylayıp hedefini değiştirdi.

Rin derin bir nefes alıp kayalıklardan aşağı atladı ve yine kanındaki adrenalini hissederek süzüldü. Islık çalan ciritler peş peşe ona doğru geliyordu ama Rin'in tek yapması gereken hafifçe yön değiştirmekti, böylece ciritler boşlukta faydasızca süzülüp gidiyordu.

Yelkenleri tutuşturup yayılan ateşin sıcaklığıyla yükseldiğini hissedince içi bir hoş oldu. Altan da savaşırken böyle mi hissediyordu? Şimdi neden Altan'ın uçamasa bile kendine alevden kanatlar yaptığını anlıyordu.

Sembolikti. Baş döndürücüydü. O anda yenilmez ve uluydu. Anka'yı çağırmakla kalmamış, ona dönüşmüştü.

"İyi iş," dedi Kitay indiğinde. "Alevler üç gemiye yayıldı ve söndüremiyorlar – dur, nefes alabiliyor musun?"

"İyiyim," dedi Rin nefes nefese. "Sadece... bana biraz izin ver..."

"Çocuklar," dedi Venka sertçe. "Durum kötü."

Rin sendeleyerek ayağa kalkıp onun yanına gitti.

Halatları yakmak işe yaramıştı. İmparatorluk düzeni bozulmaya, dıştaki gemiler uzaklaşmaya başlamıştı. Nezha gemisini ortadaki öbeğin ortasına sokmuş, yüzen kalenin yanında dumanı tüten delikler açmayı başarmıştı.

Ama şimdi sıkışıp kalmıştı. İmparatorluk Donanması geniş kalasları gemisinin iki yanına uzatmıştı. Nezha'nın etrafına üşüşmek üzerelerdi.

"Oraya gideceğim," dedi Rin.

"Gidip ne yapacaksın?" diye sordu Kitay. "Onları yakarsan Nezha'yı da yakarsın."

"O zaman inip savaşırım. Yerdeyken ateşi daha iyi yönlendirebiliyorum, oraya gitmem gerek."

Kitay ikna olmamıştı. "Ama Feylen—"

"Feylen'in nerede olduğunu bilmiyoruz. Nezha'nın başı dertte. *Gidiyorum.*"

"Rin. Tepeye bak." Venka vadiyi işaret etti. "Sanırım kara birlikleri yollamışlar."

Rin, Kitay'la bakıştı.

Kitay bir şey diyemeden havalandı.

Kara birliğini görmemek imkânsızdı. Ağaçların arasından bile Arlong'a arkadan yaklaşan, uygun adım yürüyen birlikler dizisini görebiliyordu. Mülteci bölgesinden ancak bir kilometre uzaktalardı. Dakikalar içinde oraya varacaklardı.

Rin rüzgâra karşı küfretti. Eriden, adamlarının vadide hiçbir şey görmediğini iddia etmişti.

Koca bir *tugayı* nasıl görmemişlerdi?

Hızla düşündü. Venka da Kitay da ona doğru bağırıyorlardı ama onları duyamıyordu.

Gitmeli miydi? Ne yapabilirdi? Bir bölük askeri kendi başına halledemezdi. Ve nehirdeki mücadeleyi terk edemezdi – o uzaktayken Feylen ortaya çıkarsa o dönene dek tüm donanmayı batırırdı.

Ama *birine* söylemeliydi.

Kanalı inceledi. Vaisra ve generallerinin kıyıya yakın tahkimatların ardında, savaşı görebilecekleri güvenli bir yerde rahat rahat oturduklarını biliyordu ama onları uyarsa bile bir şey yapmazlardı. Ona ayırabilecek askerleri yoktu.

Savaş Lordları'nı uyarması lazımdı.

Savaş alanında birlikleriyle beraber bir yerlere dağılmışlardı ama *nereye?*

Bu kadar yukarıdayken bağırsa da sesini kimse duymazdı. Tek seçeneği gökyüzüne mesaj yazmaktı. Kanatlarını iki kez çırpıp yükseldi ve kanalın tam üstüne, açıkça gözükeceği ama ok menzilinin dışında kalacağı bir yere kadar ilerledi.

İki kelimede karar kıldı.

Vadi işgali.

Parmağını aşağı doğrulttu. Alevler parmaklarından döküldü ve dağılıp gitmeden önce birkaç saniye boyunca havada yerleştirdiği gibi kaldı. Aynı kelimeleri tekrar tekrar yazdı, dağılan yerlerin üzerinden geçti ve aşağıda birilerinin görmesini umdu.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı.

Sonra kıyıya yakın bir yerde cepheden ayrılan askerleri gördü. Biri fark etmişti.

Dikkatini kanala geri çevirdi.

Nezha'nın gemisi İmparatorluk birlikleriyle neredeyse tamamen işgal edilmişti. Geminin topları susmuştu. Şimdiye dek mürettebatın çoğu ya ölmüş ya da etkisiz hâle getirilmiş olmalıydı.

Rin düşünmek için duraklamadı. Daldı.

Kötü indi. Dalışı çok dikti ve zamanında duramamıştı. Dizlerinin üstünde kaydı ve güverte derisini sıyırırken acıyla bağırdı.

Milis askerleri direkt ona döndü. Bir buçuk metre çapındaki her şeyi yakıp askerleri geri iten koruyucu bir ateş çemberi oluşturdu.

Gözleri yeşiller denizinde mavi bir üniformaya takıldı. Gördüğü Cumhuriyet askerine ulaşana dek, yanan bedenlerin arasından başını kollarıyla koruyarak ilerledi.

"Nezha nerede?" diye sordu.

Asker ona odaksız gözlerle baktı. Alnından yüzüne bir damla kan süzüldü.

Rin onu sarstı. "*Nezha nerede?*"

Subay ağzını açtığı anda sol gözüne bir ok saplandı. Rin cesedi savurup eğildi ve güverteden bir kalkan kaptı, az önce başının olduğu yerden üç ok geçti.

Milis birliklerini uzak tutmak için önünde kükreyen alevlerden bir yarımküre oluşturarak güvertede yavaşça ilerledi. Yolundaki askerler seğirip alev alırken bir kışı suya atlayarak kaçtı.

Alevlerin arasından, çarpışan çeliğin hafifçe gelen sesini duydu. Alev duvarını güvertenin öbür ucunda General Jun'un birliğiyle savaşan bir avuç Cumhuriyet askerini ve Nezha'yı görecek kadar indirdi.

Hâlâ hayatta. Göğsü umutla doldu. Kargaşanın ortasına alevler fırlatarak Nezha'ya doğru koştu. Alev kurdeleleri Milis askerlerinin boğazına dolandı, alev topları yüzlerini kaplayıp gözlerini kör etti, ağızlarını yaktı ve onları boğdu. Etrafındaki tüm askerler ölene veya ölmek üzereyken yere yığılana dek devam etti. Alevleri bu derece kontrol edebildiğini bilmek, bu kadar farklı şekilde öldürebilmek tuhaf bir şekilde hoşuna gitti.

Alevleri geri çektiğinde Nezha, Jun'un tepesinde dikiliyordu.

"İyi bir askersin," dedi Nezha. "Babam ölmeni istemiyor."

"Zahmet etme." Jun'un suratı bir sırıtışla yamuldu. Kılıcını göğsüne doğru kaldırdı.

Nezha daha hızlı davrandı. Kılıcı havada parladı. Rin ona kasap dükkânını anımsatan bir darbenin sesini duydu. Jun'un kopan eli güverteye düştü.

Jun sendeleyerek dizlerinin üstüne çöküp neye baktığına inanamaz gibi gözlerini kesik eline dikti.

"O kadar kolay olmayacak," dedi Nezha.

"Seni nankör," dedi Jun öfkeden köpürerek. "Seni ben *yarattım*."

"Bana korkunun anlamını öğrettin," dedi Nezha. "Başka bir şey değil."

Jun, Nezha'nın kemerindeki hançere atıldı ama Nezha, hızlı, kusursuz bir hamleyle Jun'un kesik bileğine tekme attı. Jun acıyla uluyarak yere düştü.

"Şimdi," dedi Rin. "Çabuk."

Nezha başını salladı. "İyi bir tutsak—"

"Seni öldürmeye çalıştı!" diye bağırdı Rin. Sağ elinde bir ateş topu oluşturdu. "Sen yapmazsan ben—"

Nezha omzunu yakaladı. "*Yapma!*"

Jun zorla ayağa kalktı ve aceleyle geminin korkuluğuna yanaştı.

"Hayır!" Nezha ileri atıldı ama çok geçti. Rin, Jun'un ayaklarının küpeştenin ardında kaybolmasını izledi. Birkaç saniye sonra bir şapırtı duydu. Nezha'yla küpeşteye koşup aşağı baktılar ama Jun su yüzüne çıkmadı.

Nezha ona döndü. "Onu tutsak alabilirdik!"

"Bak, onu ben aşağı atmadım." Rin bunun nasıl onun suçu olduğunu anlamıyordu. "Ve az önce hayatını kurtardım. Teşekküre gerek yok."

Rin, Nehza'nın cevap vermek için ağzını açtığını gördü ama tam o sırada ıslak ve ağır bir şey üstüne düşüp Rin'i güverteye yapıştırdı. Kanatları canını yakarak omuzlarına battı. Suya basılmış bir çadır bezinin altında kaldığını fark etti. Ateşi kumaşın içini sıcak buharla doldurmak dışında bir işe yaramıyordu. Boğulmadan önce ateşi söndürmek zorunda kaldı.

Biri kumaşı tutuyor, onu hapsediyordu. Rin tekmeler savurarak kaçmaya çalıştı ama işe yaramadı. Başı kumaşın altından çıkana dek kıvrandı.

"Selam." Kurt Eti General başında dikiliyordu.

Rin suratına alevler kükredi. Adam zırhlı elinin tersiyle Rin'in kafasına vurdu. Rin yine güverteye çarptı ve gözünün önünde yıldızlar uçuştu. Chang En'in kılıcını boynuna doğrulttuğunu belli belirsiz görebildi.

Nezha, Chang En'in üstüne atladı. Birlikte yere düştüler. Nezha debelenerek ayağa kalkıp geriledi ve kılıcını kaldırdı. Chang en kıkırdayarak kılıcını güverteden aldı ve saldırıya geçti.

Rin sırtüstü yatmış gözlerini kırpıştırarak göğü izliyordu. Tüm uzuvları karıncalanıyordu ve komut verse de hareket etmiyorlardı. Rin gözünün ucuyla parça parça da olsa dövüşü gördü, darbelerin sağır edici sağanağını, çeliğin çeliğe çarpışını duydu.

Nezha'ya yardım etmeliydi. Ama yumrukları açılmıyordu, ateş gelmiyordu.

Görüşü kararmaya başladı ama bilincini kaybedemezdi. Şimdi olmazdı. Acının onu uyanık tutmasını umarak sertçe dilini ısırdı.

Sonunda başını kaldırmayı başardı. Chang En, Nezha'yı köşeye kıstırmıştı. Nezha yorulmuştu, belli ki ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Üniformasının sol tarafı kanla kaplıydı.

"Kafanı koparacağım," diye alayla sırıttı Chang En. "Sonra abininki gibi senin kafanı da köpeklerime vereceğim."

Nezha bağırıp tekrar saldırdı.

Rin inleyerek yan döndü. Avuçlarında alevler çatırdadı – ihtiyacı olan güçten çok uzak minicik kıvılcımlardı bunlar. Gözlerini kapatıp odaklanmaya ve dua etmeye çalıştı.

Lütfen, sana ihtiyacım var...

Nezha'nın darbeleri hedefini bulamıyordu. Chang En, Nezha'nın kılını kolayca elinden uçurdu ve bir tekmeyle güvertenin öbür tarafına savurdu. Nezha kabzaya uzanmaya çalıştı. Chang En ona çelme takıp yere düşürdü ve botunu göğsüne dayadı.

Selam, ufaklık, dedi Anka.

Rin'in her yerinden alevler fışkırdı. Ateş artık yalnızca kontrol noktalarına –kollarına ve ağzına– odaklanmış değildi, pırıl pırıl, dokunulmaz bir zırh gibi tüm vücudunu kaplamıştı.

Rin, Chang En'e parmağını doğrulttu. Bir alev şeridi adamın suratına çarptı. Chang En kılıcını düşürüp suratını ellerine gömdü ve alevleri söndürmeye çalıştı ama o çığlık attıkça alevler güçlenip büyüyerek tüm vücuduna yayıldı.

Rin onu öldürmeden hemen önce durdu. Kolay bir ölüm olmasını istemiyordu.

Chang En hareket etmeyi kesmişti. Sırtüstü yatıyordu, yanıklarla kaplıydı. Kolları ve yüzü kapkara olmuş, teni kabarıp çatlamıştı.

Rin üstüne dikilip avuçlarını aşağı doğrulttu.

Nezha omzunu tuttu. "Yapma."

Rin ona bıkkınlıkla baktı. "Onu da tutsak almak istiyorum deme."

"Hayır," dedi Nezha. "Ben yapmak istiyorum."

Rin geri çekilip Chang En'in hareketsiz bedenini işaret etti. "Buyur."

"Kılıç lazım," dedi Nezha.

Rin bir şey söylemeden kendi kılıcını verdi.

Nezha kılıcı Chang En'in yüzünde gezdirdi, çatlak elmacık kemiklerinin arasındaki yanık deriye bastırdı. "Hey. Uyan."

Chang En'in gözleri açıldı.

Nezha kılıcın ucunu doğruca Chang En'in sol gözüne batırdı.

Chang En kılıcı Nezha'nın elinden almaya çalışarak boşluğu avuçladı ama Nezha önce kaburgalarına, sonrada yüzüne vahşi tekmeler attı.

Nezha, Chang En'in kanının akışını izlemek istiyordu. Rin onu durdurmaya kalkışmadı. O da izlemek istiyordu.

Nezha kılıcın ucunu Chang En'in boynuna bastırdı. "Kıpırdama."

Chang En inleyerek hareketsiz kaldı. Oyulmuş göz yuvarı hâlâ birkaç doku parçasıyla bağlı, suratının yanında sarkıyordu. Diğer gözü kan içindeydi ve sürekli kırpışıyordu.

Nezha kılıcın kabzasını iki elle tutup sertçe indirdi. Suratlarına kan sıçradı.

Nezha kılıcı bırakıp yavaşça geri çekildi. Göğsü inip kalkıyordu. Rin elini onun sırtına koydu.

Nezha titreyerek ona doğru eğildi. "Bitti."

"Hayır, bitmedi," diye fısıldadı Rin.

Daha yeni başlamıştı. Çünkü hava birden durgunlaşmıştı – öyle durgundu ki kanaldaki tüm bayraklar aşağı sarktı ve rüzgârın yokluğunda her bağırış ve çeliğin çeliğe çarpma sesi daha yüksek çıkıyordu.

Rin, gemi altlarında yok olurken uzanıp Nezha'nın elini tuttu.

BÖLÜM 32

Fırtınanın şiddeti onları birbirinden ayırdı.

Rin bir an ağırlıksız hâlde havada asılı kaldı, suda süzülen tahta parçalarını ve cesetleri izliyordu. Bir an sonra geminin üst güvertesinden geriye kalanlarla birlikte suya indi.

Nezha'yı göremiyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Gemi enkazının ağırlığıyla hızla suyun dibine çöktü. Kapkara suda çaresizce çırpınıp yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

İşte oradaydı, cesetlerin arasında bir ışık parıltısı. Ciğerleri yanıyordu. Oraya çıkması gerekiyordu. Suyu tekmeledi ama bir şey bacaklarını çekiştirdi. Bayrağa dolanmıştı ve suyun altındaki ıslak kumaş çelik kadar güçlüydü. Zihni panikle buğulandı. Tekmeledikçe bayrak daha çok dolanıyor, onu aşağı çekiyordu.

Sakin ol. Kendini zihnini boşaltmaya zorladı. *Sakinleş.* Öfke yok, panik yok, sadece hiçlik. O sessiz berraklığın düşünmesine izin verdiğini fark etti.

Henüz boğulmamıştı. Hâlâ bacaklarını kullanarak yüzeye çıkacak gücü vardı. Ve kumaş çözülmesi imkânsız bir düğüme dönüşmemişti, sadece bacağının etrafında iki tur dolanmıştı. İleri uzandı. Birkaç hızlı hamleyle kurtuldu. Rahatlayarak ve kendini paniklememeye zorlayarak başı suyun üstüne çıkana dek ilerlemeye odaklandı.

Kendini kıyıya çekerken Nezha'yı göremedi. Enkazı gözleriyle taradı ama onu bulamadı. Yüzeye çıkmış mıydı? Ölmüş müydü? Ezilmiş, bıçaklanmış, boğulmuş—

Hayır. İyi olduğuna inanması lazımdı. Suyu kontrol edebiliyordu, su onu öldüremezdi.

Öldürebilir miydi?

Doğadışı rüzgârın uluması kanalda yankılandı, onun dışında duyulan tek şey kırılan tahtaların çatırdamasıydı.

Ah, tanrılar.

Rin yukarı baktı.

Feylen tepesinde havada durmuş, sadece kolunu savurarak gemileri kayalıklara çarpıyordu. Suyla sürüklenen ağaçlar ve döküntüler, tehlike saçan bir çember hâlinde etrafında süzülüyordu. Bu kadar sert bir rüzgâr varken bu parçaların herhangi biri Rin'i öldürebilirdi.

Rin'in ağzı kurudu. Dizlerinin bağı çözüldü. Bir delik bulup saklanmaktan başka bir şey istemiyordu. Korku ve panikle felç olmuştu. Feylen donanmalarını hiçbir şey kalmayana dek parçalayacaktı. Neden dövüşsündü ki? Direnmezse ölüm daha kolay olurdu...

Acıyla kendine gelene dek tırnaklarını avucuna batırdı.

Kaçamazdı.

Feylen'le başka kim dövüşecekti? Başka kim *dövüşebilirdi*?

Kılıcını suda kaybetmişti ama yerde bir cirit buldu. Feylen'e karşı pek işe yaramazdı ama yine de silah tutmak iyi geliyordu. Ciridi alıp kanatlarını açtı ve omuzlarıyla kollarına alevler çağırdı. Etrafında tüten buhar, boğucu bir sis bulutuna dönüştü. Rin kanatlarının su geçirmez olduğunu umarak kollarını sallayıp buharı dağıttı.

İki yanında dengeli alevler yaratmaya odaklandı, etrafındaki havayı bulanıklaştıracak ve ayağının altındaki çimleri küle çevirecek kadar sıcak alevler.

Yavaşça Rüzgâr Tanrısı'na doğru yükseldi.

Yakından Feylen perişan gözüküyordu. Cildi soluk, çiçekbozuğu ve iltihaplı yaralarla doluydu. Ona yeni kıyafet vermemişlerdi. Siyah Cike üniforması yırtık pırtık ve leş gibiydi. Yüz yüzeyken korku verici bir tanrı değildi. Yalnızca hırpani giyimli ve yılgın bakışlı bir adamdı.

Rin'in korkusunun yerini acıma aldı. Feylen uzun zaman önce ölmeliydi. Şimdi kendi bedeninde hapsolmuştu, nefret ettiği tanrısı onu somut dünyaya açılan bir kapı olarak kullanırken izleyip acı çekmek zorundaydı.

Mühür olmadan, Kitay olmadan, Rin de böyle bir şeye dönüşebilirdi.

Adam gitmiş, diye hatırlattı kendine. *Tanrıyı yen.*

"Hey, göt herif!" diye bağırdı. "Buraya bak!"

Feylen döndü. Rüzgâr sakinleşti.

Rin ani bir saldırı bekleyerek gerildi. Feylen onu havada çevirirse kanatlarıyla kendini doğrultabileceğinin tek garantisi Kitay'ın sözleriydi ve bu da tanrıya karşı başka herkesten daha çok şansı var demekti.

Ama Feylen havada asılı kaldı ve küçük bir böceğin komik hareketlerini merakla izleyen bir çocuk gibi başını yana eğerek Rin'in onunla yüzleşmek için yükselişini izledi.

"Hoş numara," dedi.

Bir parça tahta sol kolunun yanından geçince Rin bocaladı ama dengesini sağladı.

Feylen'in gök mavisi gözleri onunkilerle buluştu. Rin titredi. Ne kadar *kırılgan* olduğunun farkındaydı. Rüzgâr Tanrısı'yla onun çöplüğünde savaşıyordu ve Rin, iki parça deri ve bir metal kafesle havada duran minicik bir şeydi. Feylen kolayca onu parçalayıp kayalıklara fırlatabilirdi.

Ama Rin'in bir tek kanatları yoktu. Ciridi de vardı. Ve ateşi vardı.

Ağzını ve avuçlarını açıp tüm gücüyle ona alevler attı, üç ateş hattı kükreyerek vücudundan bir anda fırladı. Feylen kırmızı ve turuncu bir duvarın ardında kayboldu. Etrafındaki rüzgâr durulduu. Havadaki çerçöp yağmur gibi aşağı yağmaya başladı.

Feylen'in misillemesine hazırlıksız yakalandı. Ani bir rüzgâr ona öyle hızlı ve sert çarptı ki Rin kendini hazırlamamıştı, hatta gerilmemişti bile. Geriye doğru savruldu, kayalıkların yan yüzü tehlikeli bir mesafede gözlerinin önünde belirene kadar havada taklalar attı. İvmesini yeniden yönlendirip kendini doğrultamadan önce burnu kayaya sürttü.

Kalbi çarparak yine Feylen'e doğru sürüklendi.

Rin onu ölümüne yakamamıştı ama yaklaşmıştı. Feylen'in yüzü ve saçı kararmıştı. Yanmış cüppesinden duman çıkıyordu.

Feylen şok olmuş gibi gözüküyordu.

"Yeniden dene," dedi Rin.

Feylen'in sonraki saldırısı, Rin'in atlatamaması için her biri farklı ve beklenmedik yönlerden esen bir dizi amansız rüzgârdı. Bir an onu yere doğru sürüklüyor, sonra havaya atıp tekrar bırakıyordu.

Rin elinden geldiğince rüzgârlarda manevra yaptı ama bir şelaleye karşı yüzmeye çalışmak gibiydi. Âdeta fırtınaya yakalanmış küçük bir kuştu. Bu ezici güç karşısında kanatları hiçbir şeydi. Tek yapabildiği yere çakılmaktan kaçınmaktı.

Feylen'in onu kayalıklara fırlatmamasının tek sebebinin onunla oynaması olduğunu düşündü.

Ama onu Boyang'da da öldürmemişti. *Seni öldürmeyeceğiz*, demişti. *Öldürmememizi söyledi. Yalnızca zarar vereceğiz.*

İmparatoriçe, Rin'i canlı getirmesini emretmişti. Bu da Rin'e avantaj sağlıyordu.

"Dikkat et," diye bağırdı. "Daji hasarlı mal istemez."

Daji'nin adını andığı an Feylen'in tüm tavrı değişti. Omuzları düştü, kendi içine çekilmiş gibiydi. Daji'nin onu bu kadar yüksekteyken bile görmesinden korkar gibi etrafına bakındı.

Rin inanamayarak ona baktı. Daji ona ne *yapmıştı*?

Daji nasıl bir tanrıyı bu kadar korkutabilecek kadar güçlüydü?

Rin bu fırsatı ona yaklaşmak için kullandı. Daji'nin Feylen'i nasıl kontrol ettiğini bilmiyordu ama Feylen'in onu öldüremeyeceğinden emindi.

Dai onu canlı istiyordu ve bu da Rin'in tek avantajıydı.

Bir tanrı nasıl öldürülürdü? Kitay'la saatlerce bunu düşünmüşlerdi. Rin, onu Chuluu Korikh'e götürebilmeyi istemişti. Kitay ise Chuluu Korikh'i ona getirebilmeyi dilemişti.

Sonunda orta yolu bulmuşlardı.

Rin kayalıkların karşı duvarını kaplayan fünye ağına baktı. Feylen'i ateşle öldüremeyecekse, o zaman o da dağın altına gömerdi.

Sadece adamı taşlara yaklaştırması gerekiyordu.

"Hâlâ orada olduğunu biliyorum." Feylen'e yaklaştı. Birkaç saniye için bile olsa dikkatini dağıtması lazımdı. "Beni duyabildiğini biliyorum."

Feylen yemi yuttu. Rüzgâr sakinleşti.

"Tanrının ne kadar güçlü olduğu umurumda değil. Bu bedenin sahibi hâlâ sensin, Feylen ve bedenini geri alabilirsin."

Feylen hiçbir şey demeden, kıpırdamadan ona baktı ama Rin gözlerindeki mavide solma belirtisi veya bir bilinç kıpırtısı gö-

remedi. Yüz ifadesi gizemli bir duvardı ve Rin içeride Feylen'in hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordu.

Yine de denemek zorundaydı.

"Öbür dünyada Altan'ı gördüm," dedi. Bu bir yalandı ama gerçekle, en azından kendi gerçeğiyle, örtülüydü. "Sana bir şey iletmemi istedi. Ne dediğini bilmek ister misin?"

Gök mavisi siyaha dönüştü. Rin bunu gördü – hayal etmemişti, ışık oyunu değildi, gördüğünü *biliyordu*. İleri uçmaya devam etti. Feylen şimdi korkuyordu, yüzünden belliydi. Rin yaklaştıkça o geri çekiliyordu.

Kayalığa çok yakınlardı.

Rin ondan ancak yarım metre uzaktaydı. "Özür dilediğini söylememi istedi."

Rüzgâr tamamen durdu. Kanala sessizlik çöktü. Durgun havada Rin her şeyi duyabiliyordu – Feylen'in aldığı her bitkin nefesi, gemilerin her top atışını, aşağıdan gelen her bir çığlığı.

Sonra Feylen güldü. Öyle çok güldü ki kahkahalarıyla eş zamanlı rüzgâr darbeleri havayı yardı ve Rin havada kalmak için kanatlarını deli gibi çırpmak zorunda kaldı.

"Planın *bu* muydu?" diye cırladı Feylen. "Umursayacağını mı sandın?"

"*Umursuyorsun.*" Rin sesini sakin tuttu. Feylen içerideydi. Onu görmüştü. "Seni gördüm, bizi hatırlıyorsun. Sen Cike'tansın."

"Bizim için hiçbir anlam ifade etmiyorsun," dedi Feylen. "Senin dünyanı yok edebiliriz—"

"O zaman yapardınız. Ama hâlâ bağlısınız, değil mi? *O* sizi bağladı. Siz tanrıların bizim verdiğimizin dışında gücü yok. Kapıdan emir almak için geçtin. Ve geri gitmeni emrediyorum."

Feylen kükredi. "Sen kim oluyorsun?"

"Ben senin komutanınım," dedi Rin. "Kimi ıskartaya çıkaracağımı ben bilirim."

Rin ateş fırlattı ama Feylen'e değil, duvara doğru. Feylen alevler yanından zararsızca geçerken tiz bir kahkaha attı.

Fünyeleri görmemişti. Bilmiyordu.

Rin çıldırmış gibi geri geri kanat çırptı, kayalıktan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı.

Uzun, işkence gibi bir an boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonra dağ hareket etti.

Dağların öyle kıpırdamaması gerekiyordu. Doğal dünya saniyeler içinde böyle tamamıyla şekil değiştirmemeliydi. Ama bu gerçekti, tanrıların değil, insanların eseriydi. Bu Kitay ve Ramsa'nın becerilerinin meyvesiydi. Kayalıkların en üst tabakası yere dökülen kiremitler gibi aşağı kayarken Rin gözlerini dikip bakakaldı.

Çağlayanlar gibi dökülen taşların arasından tiz bir uluma yükseldi. Feylen bir kasırga yaratıyordu. Ama o son, gözü dönmüş fırtınalar bile yerçekiminin kaçınılmaz kuvvetiyle yere inen binlerce ton taşı durduramazdı.

Taşların gümbürtüsü durduğunda altlarında hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Rin nefes nefese havada asılı kaldı. Kolları hâlâ alevliydi ama o kadar yorgundu ki uzun süre devam ettiremezdi. Nefes almakta bile zorlanıyordu.

Altındaki kan kaplı nehir, çiçeklerle kaplı bir çayır olabilirdi. Kızıl dalgaların tarladaki gelincikler olduğunu hayal etti, hareket eden bedenlerse ortalıkta boş boş koşturan minik karıncalardı.

Çok güzel görünüyordu.

Kazanıyor olabilirler miydi? Eğer *kazanmak* olabildiğince çok kişi öldürmekse, evet. Nehri hangi tarafın kontrol ettiğini anlayamıyordu. Sadece nehrin kan kaplı olduğunu ve parçalanmış gemilerin kayalıklara çarptığını biliyordu. Feylen ayrım yapmadan öldürmüştü, hem İmparatorluk hem Cumhuriyet gemilerini yok etmişti. Rin ölü sayısının kaça tırmandığını olduğunu merak etti.

Vadiye doğru döndü.

Yıkım inanılmazdı. Saray yanıyordu, demek ki Milis çoktan mülteci kamplarını yarıp geçmişti. Güneylileri buğday gibi biçmiş olmalılardı.

Kanalda boğul veya şehirde yan. Rin'in deli gibi gülesi geldi ama nefes almak canını yakıyordu.

Birden düştüğünü fark etti.

Alevleri sönmüştü. Fark etmeden düşmeye başlamıştı. Alevleri yeniden kanatlarına yönlendirip kollarının itirazlarına rağmen telaşla kanat çırptı.

Düşüşü durdu – kayalıklara, Kitay ve Venka'nın ona el salladığını görecek kadar yaklaşmıştı.

"Yaptım!" diye bağırdı onlara.

Kitay'ın ağzının hareket ettiğini gördü ama onu duyamıyordu. Kitay işaret etti.

Rin arkasına çok geç döndü. Bir cirit ona doğru uçup kanadının altından zararsızca geçti. *Siktir.* Midesi kasıldı. Dengesini kaybetti ama sonra doğruldu.

Sonraki cirit omzuna saplandı.

Bir an için sadece şaşırdı. Acı neredeydi? Neden hâlâ havadaydı? Kendi kanı nedense düşmüyor, iri damlalar hâlinde suratının etrafında süzülüyordu. Ondan geldiğine inanamadığı ufak küreciklerdi.

Sonra alevleri vücuduna geri çekildi. Yerçekimi işini yapmaya devam etti. Kanatları gıcırdayıp kapandı. Rin nehre doğru kafa üstü çakılıyordu.

Çarpışma ânında algıları kapandı. Nefes alamıyordu, duyamıyordu, göremiyordu. Yüzmeye, yüzeye çıkmaya çalıştı ama kolları ve bacakları onu dinlemiyordu, zaten yüzeyin ne tarafta olduğunu da bilmiyordu. İstemeden tıkandı. Ağzına su doldu.

Öleceğim, diye düşündü. *Gerçekten öleceğim.*

Çok kötü müydü? Suyun altına mükemmel, huzurlu bir sessizlik hâkimdi. Omzunun acısını hissetmiyordu – tüm vücudu uyuşmuştu. Uzuvlarını gevşetip çaresizce nehrin dibine battı. Yanan ciğerleri bile onu pek rahatsız etmiyordu. Bir an sonra ağzını açacaktı, ciğerlerine su dolacaktı ve her şey bitecekti.

Çok da kötü bir ölüm şekli sayılmazdı. En azından sessizdi.

Biri elini tuttu. Gözleri kocaman açıldı.

Nezha başını kendine çekip onu kuvvetle öptü, dudakları onunkileri çevreledi. Rin'in ağzına bir hava kabarcığı doldu. Çok değildi ama görüşü netleşti, ciğerlerinin yanması durdu ve uzuvları komutlarına cevap vermeye başladı. Adrenalin devreye girdi. Daha fazla oksijene ihtiyacı vardı. Nezha'nın suratını tuttu.

Nezha onu itip başını iki yana salladı. Rin paniklemeye başladı. Nezha bileklerini tuttu ve Rin delirmiş gibi çırpınmaktan vazgeçene dek bırakmadı. Sonra kollarını Rin'in göğsüne doladı ve ikisini de yüzeye çekti.

Bacaklarını çırpmıyordu. Yüzmesine gerek yoktu. Ilık bir akıntı onları yukarı çekerken Rin'e sarılmakla yetindi.

Tam su yüzeyine çıktıkları anda üstlerinde bir şey cırladı. Birkaç metre ötede, suya bir cirit saplandı. Nezha onları yine aşağı çekti ama Rin çırpındı. Tek yapmak istediği yüzeye çıkmaktı, nefes alması lazımdı...

Nezha yüzünü tuttu.

Fazla açıktayız, dedi ağzını oynatarak.

Rin anladı. Onları koruyacak bir gemi kalıntısının yanında yüzeye çıkmalılardı. Çırpınmayı bıraktı. Nezha onları birkaç metre uzağa götürdü. Sonra akıntı onları kaldırıp güvenle kıyıya bıraktı.

Suyun üstündeki ilk nefesi tattığı en güzel şeydi. Rin eğilip öksürdü ve nehir suyunu kustu ama umurunda değildi, *nefes alıyordu*.

Ciğerlerindeki su boşalınca arkasına yaslanıp ateşi çağırdı. Ufak alevler bileklerini aydınlattı, bütün vücudunda dans etti ve onu ısıttı. Kıyafetleri kururken üstünden buhar yükseldi.

Rin inleyerek yan döndü. Sağ omzu kan içindeydi. Bakmak bile istemiyordu. Kanatlarının tamamen ezildiğini biliyordu. Her hareket ettiğinde sivri bir şey cildinde daha da derine batıyordu. Rin kanatları çekip çıkarmaya çalıştı ama metal iskelet bükülmüştü. Çıkmadı.

Rin beline, metalin battığı yere dokundu. Parmaklarına kan bulaştı.

Paniklememeye çalıştı. Bir şey sıkışmıştı yalnızca. Yanında bir doktor olmadan çıkarmaması gerektiğini biliyordu, kan kaybetmesini engelleyen tek şey belindeki nesneydi – kendi başına çıkarması aptallık olurdu.

Ama metali tenine daha çok batırmadan hareket edemiyordu. Omurgasını zedeleyebilirdi.

Nezha yardım edecek hâlde değildi. Yerde tostoparlak olmuş, kollarını dizlerine sarmış titriyordu. Rin ona doğru emekleyip sağlam koluyla çekerek oturtmaya çalıştı. "Hey. *Hey.*"

Nezha cevap vermedi.

Her yeri seğiriyordu. Ağzından hafif inlemeler çıkarken gözleri titreşiyordu. Ellerini kaldırıp sırtındaki dövmeyi tırmalamaya çalıştı.

Rin nehre baktı. Su tuhaf, düzensiz biçimlerde hareket etmeye başlamıştı. Akıntının aksine hareket eden tuhaf dalgalar vardı. Nehrin rasgele noktalarından kanla karışık su sütunları yükseliyordu. Ufak bir tanesi kıyıya vurdu ama nehrin merkezindeki biri gittikçe büyüyordu.

Nezha'yı bayıltması lazımdı. Ya da kafayı bulmasını sağlaması... ama bu sefer afyonu yoktu.

"Getirdim," dedi Nezha nefes nefese.

"Ne?"

Titreyen elini cebinin üstüne yerleştirdi. "Çaldım... Gerekirse diye getirdim..."

Rin elini Nezha'nın cebine daldırıp bambu yapraklarına sarılı, yumruk büyüklüğünde bir paket çıkardı. Dişleriyle açıp tanıdık tatlı kokuyla tıkandı. Vücudu eski alışkanlığın özlemiyle kıvrandı.

Nezha sıkılmış dişlerinin arasından zorla nefes aldı. "Lütfen..."

Rin iki parçayı elinde tutup altlarında ufak bir ateş yaktı. Diğer eliyle Nezha'nın doğrulup oturmasına yardım etti ve başını dumanın üstüne doğru eğdi.

Nezha uzun süre içine çekti. Gözleri titreşerek kapandı. Su sakinleşmeye başladı. Ufak dalgalar duruldu. Su sütunları yavaş yavaş alçalıp yok oldu. Rin rahat bir nefes aldı.

Sonra Nezha öksürerek dumandan kaçtı. "Hayır... hayır, o kadar istemiyorum—"

Rin onu daha sıkı tuttu. "Özür dilerim."

Nezha birkaç nefes almıştı. Etkisi bir saate geçerdi. Bu kadar zaman yetmezdi. Tanrı'nın gittiğinden emin olmalıydı.

Rin afyonu zorla Nezha'nın burnunun altına tuttu ve içine çekmesi için ağzını kapattı. Nezha çırpındı ama zaten zayıftı, dumanı soludukça mücadelesi de giderek güçsüzleşti. Sonunda hareketsiz kaldı.

Rin yarı yanık afyon parçalarını yere attı. Nezha'nın alnını okşayıp ıslak saçlarını gözlerinden uzağa çekti.

"İyi olacaksın," diye fısıldadı. "Sana bakması için birini göndereceğim."

"Kal," diye mırıldandı Nezha. "Lütfen."

"Üzgünüm." Rin eğilip alnını hafifçe öptü. "Kazanmamız gereken bir savaş var."

Nezha'nın sesi öyle kısıktı ki Rin'in duymak için eğilmesi gerekti. "Ama kazandık."

Rin kahkahasını bastırdı. Nezha yanan şehri görmemişti. Arlong'un yok olmak üzere olduğundan haberi yoktu. "Kazanmadık."

"Hayır..." Nezha gözlerini açtı. Kolunu zar zor kaldırdı. Rin'in arkasındaki bir şeye işaret etti. "Bak. Orada."

Rin başını çevirdi.

Ufukta bir filo ilerliyordu, sıra sıra savaş gemileri vardı. Kimisi suda ilerliyor, kimisi havada süzülüyordu. O kadar çoklardı ki neredeyse serap gibiydi, parlak güneşin altında uçsuz bucaksız beyaz yelkenler ve mavi bayraklar.

BÖLÜM 33

"Ne güzel," dedi Rin'in kalbini sıkıştıran ve ağzında kan tadı bırakan tanıdık ve güzel bir ses.

Rin, Nezha'yı kumlara bıraktı ve zorla ayağa kalktı. Tenine giren metal hareket etti ve Rin çığlığını bastırdı. Belindeki ve omzundaki acı neredeyse dayanılmazdı. Ama ölecekse de ayakta ölecekti.

İmparatoriçe onu nasıl hâlâ böyle korkutabiliyordu? Daji artık ordusu ve donanması olmayan yalnız bir kadındı. General üniforması yırtılmış ve sırılsıklam olmuştu. Yine de büyük bir zafer kazanmış gibi başı dik, kaşları kalkık ve dudakları buyurgan bir gülümsemeyle kıvrılarak; yırtık pırtık giysileri ve parçalanmış gemileriyle uyuşmayan karanlık, baştan çıkarıcı güzelliğiyle yaklaştı.

Rin bu güzellikten nefret ediyordu. Derisi yırtılana dek tırnaklarını ona batırmak istiyordu. Daji'nin gözlerini yerinden çıkarıp avuçlarında ezmek ve jölemsi kalıntılarını porselen tenine damlatmak istiyordu.

Buna rağmen.

Daji'ye baktığında tüm vücudu zayıflıyordu. Kalbi hızlanıyordu. Yüzünü ateş basıyordu. Gözlerini Daji'nin yüzünden ayıramıyordu. Bakmak zorundaydı, yoksa tatmin olmuyordu.

Rin kendini odaklanmaya zorladı. Bir silaha ihtiyacı vardı – yerden sivri bir odun parçası aldı.

"Geri çekil," diye fısıldadı. "Yoksa seni yakarım."

Daji sadece güldü. "Ah, tatlım. Öğrenmedin mi?"

Gözlerinde bir ışık çaktı.

Rin birden kendini öldürme isteği duydu. Odunun sivri ucunu bileklerine dayayıp damarları boyunca kesikler açmak istedi.

Elleri titreyerek tahta parçasının en keskin kenarını tenine dayadı. *Ne yapıyorum?* Zihni durması için çığlıklar atsa da vü-

cudu dinlemedi. Elleri kendi kendine hareket edip damarlarını yarmaya hazırlanırken yalnızca izledi.

"Yeter," dedi Daji hafifçe.

İstek yok oldu. Rin nefes nefese tahtayı bıraktı.

"Şimdi dinleyecek misin?" diye sordu Daji. "Hareketsiz dur lütfen. Kollarını kaldır."

Rin ânında kollarını başının üstüne kaldırdı ve yaraları yeniden açılırken çığlığını bastırdı.

Daji topallayarak yaklaştı. Gözleri Rin'in kanatlarının kalıntısına takıldı ve dudakları neşeyle yukarı kıvrıldı. "Zavallı Feylen'i böyle hallettin demek. Zekice."

"En iyi silahın gitti," dedi Rin.

"Eh, ne yapalım. Zaten başıma dertti. Bir an kendi donanmamızı batırmaya çalışıyordu, bir an sonra bulutlarda süzülmekten başka bir şey istemiyordu. Ona *herhangi bir şey* yaptırmak ne kadar zordu biliyor musun?" Daji iç çekti. "İşi kendim bitirmem gerekecek."

"Kaybettin," dedi Rin. "Beni incit, öldür, yine de işin bitti. Generallerin öldü. Gemilerin paramparça oldu."

Bir dizi top atışı lafını yarıda kesti. O kadar gürültülüydü ki kıyı boyunca diğer her şeyin sesini boğdu. O kadar uzun süre devam etti ki Rin kanalda yüzen hiçbir şey kalmadığından emindi.

Ama Daji hiç rahatsız olmamış gibiydi. "Sence bu kazanmak mı? Galip değilsiniz. Bu savaşın galibi yok. Vaisra iç savaşın onlarca yıl süreceğini garantiledi. Sorunları büyüttü. Artık bu ülkeyi kimse birleştiremez."

Aralarında yalnızca birkaç metre kalana dek topallayarak ilerlemeye devam etti.

Rin'in gözleri kıyıda dolandı. Terk edilmiş bir bölgede, savaş gemisi yıkıntılarının ardında gizlilerdi. Gördükleri tek askerler cesetlerdi. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu. Kayalıkların gölgesinde yüzleşirken İmparatoriçe ve Rin'den başka kimse yoktu.

"Mühür'ü nasıl hallettin?" diye sordu Daji. "Kırılamaz olduğuna emindim. İkizlerden biri olamaz, yapabilecek olsalar uzun süre önce kırarlardı." Başını yana eğdi. "Ah, dur, tahmin edeyim. Sorqan Sira'yı mı buldunuz? Yaşlı cadı hâlâ yaşıyor mu?"

"Siktir git, seni katil," dedi Rin.

"Bu kendine çapa bulduğun anlamına da geliyor sanırım." Daji'nin gözleri Nezha'ya kaydı. Hareket etmiyordu. "Umarım o değildir. O gidici."

"Ona dokunma sakın," diye tısladı Rin.

Daji, Nezha'nın yanında diz çöküp yüzündeki yara izlerine dokundu. "Çok güzel, değil mi? Her şeye rağmen. Bana Riga'yı anımsatıyor."

Onu Nezha'dan uzaklaştırmalıyım. Rin hareket etmek için kendini zorladı ama uzuvları kıpırdamadı. Alev de gelmiyordu. Anka'ya ulaşmaya çalıştığında öfkesi kayalıklara çarpan dalgalar gibi kendi zihnine dönüyordu."

"Ketreyidler bana ne yaptığınızı gösterdi," dedi yüksek sesle, Daji'nin dikkatini dağıtmayı umarak."

İşe yaradı. Daji ayağa kalktı. "Cidden mi?"

"Sorqan Sira bize her şeyi gösterdi. Beni İmparatorluk'u kurtarmaya çalıştığına ikna etmeyi deneyebilirsin ama nasıl biri olduğunu biliyorum – sana yardım edenlere ihanet ediyor ve hayatlarını bir kenara atıyorsun. Onlara saldırdığınızı gördüm, üçünüzün Tseveri'yi öldürüşünü—"

"Kes sesini," dedi Daji. "O ismi anma."

Rin'in çenesi kilitlendi.

Rin, Daji ona yaklaşırken kalbi deli gibi çarparak donakaldı. Yalnızca Daji'yi Nezha'dan uzaklaştırabilmek için aklına ne gelirse söylüyordu.

Ama bir şey Daji'yi kızdırmıştı. Yanakları renklendi. Gözleri kısıldı. Hiddetlenmişti.

"Ketreyidler teslim olmalıydı," dedi sessizce. "Bu kadar inatçı olmasalar onlara zarar vermeyecektik."

Daji solgun tenli elini uzatıp Rin'in yanağını okşadı. "Her zamanki gibi ikiyüzlüsün. Ben de senin gibi zorunlulukla hareket ettim. Sen ve ben tıpatıp aynıyız. Hiçbir ölümlünün sahip olması gereken bir güce sahibiz, bu yüzden de başkasının veremeyeceği kararlar vermek zorundayız. Dünya bizim satranç tahtamız. Parçaların kırılması bizim suçumuz değil."

"Sen dokunduğun her şeye zarar veriyorsun," diye fısıldadı Rin.

"Sen de bizim şimdiye kadar öldürdüğümüzden çok daha faz-

la kişi öldürdün. Bizi ayıran ne, hayatım? Senin savaş suçlarını yanlışlıkla, benimse bilerek işlemem mi? Başka şansın olsa bir şeyleri farklı yapar mıydın?"

Rin'in çenesindeki baskı azaldı.

Daji cevap vermesine müsaade ediyordu.

Evet diyemezdi. Yalan söyleyebilirdi tabii ama burada Daji'den başka kimse dinlemezken önemi yoktu, Daji de gerçeği zaten biliyordu.

Çünkü bir başka şansı olsa, Anka tapınağında durup tanrısıyla yüzleştiği o âna dönse yine aynı kararı verirdi. Yanardağı etkinleştirirdi. Mugen'i tonlarca eriyik taş ve boğucu küle boğardı.

Ülkeye, ordularının ona gösterdiği kadar merhamet gösterir v ülkeyi yok ederdi. Ve bunu yaparken gülerdi.

"Şimdi anlıyor musun?" Daji bir tutam saçı Rin'in kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gel benimle. Tartışacak çok şeyimiz var."

"Siktir git," dedi Rin.

Daji'nin dudakları incecik bir çizgi hâline geldi. Rin'in bacakları kendi kendine hareket etti ve titreyerek Daji'ye doğru ilerledi. Ayakları kumda adım adım sürüklendi. Alnında ter damlaları birikti. Gözlerini kapatmaya çalıştı ama beceremedi.

"Diz çök," diye emretti Daji.

Hayır, dedi Anka.

Tanrının sesi çok kısıktı, uçsuz bucaksız bir ovadaki küçücük yankı gibiydi. Ama oradaydı.

Rin ayakta kalmak için direndi. Bacakları acımaya başladı, eğilmeyi reddettiği her saniye acı arttı. Çığlık atmak istedi ama ağzını açamadı.

Daji'nin gözleri sarardı. "*Diz çök.*"

Diz çökmeyeceksin, dedi Anka.

Acı iyice arttı. Rin nefes nefese direndi, zihni iki kadim tanrı arasında bölünmüştü.

Bir başka savaş. Ve her zamanki gibi öfke en büyük müttefikiydi.

Öfke, Engerek'in hipnozunu bastırdı. Daji, Speerlıları satmıştı. Daji, Altan'ı öldürmüştü ve bu savaşı başlatmıştı. Daji artık ona yalan söyleyemezdi. Artık ona işkence edip onunla oynayamazdı.

Ateş, Rin'in avuçlarından umarsızca savurduğu ufak toplar hâlinde geldi. Daji zarifçe yana çekilip bileğini büktü. Rin var olmayan bir iğneden kaçmak için eğildi. Ani hareketiyle sırtındaki demir daha derine saplandı.

Acıyla bağırıp iki büklüm oldu.

Daji güldü. "Yetti mi?"

Rin tiz bir çığlık attı.

Tüm vücudunu incecik bir ateş katmanı sardı – onu kaplıyor, koruyor ve her hareketini büyütüyordu.

Bu daha önce hiç hissetmediği bir güçtü.

O coşku ânında, demişti Altan bir keresinde. *Yorulmuyorsun... Acı hissetmiyorsun. Sadece yok ediyorsun.*

Rin hep zihninin biraz dengesiz olduğunu hissetmişti –güçsüzlük ve Anka'ya boyun eğme arasında gidip geliyordu– ama şimdi ateş onundu. Ateş *oydu*. Ve o kadar hoşuna gitmişti ki ilk defa, üstünlük onda olduğu için neredeyse zevkle kahkaha atacaktı.

Daji'nin direnişi hiçbir şeydi. Rin onu karaya vurmuş en yakın gemiye doğru sıkıştırdı. Yumruğu Daji'nin suratını birkaç santimle kaçırıp hemen yanındaki tahtaya isabet etti. Tahta çatırdadı, parçalandı ve alevli parmaklarının altında tüttü. Tüm gemi inledi. Rin yumruğunu geri çekip Daji'nin çenesine geçirdi.

Daji'nin kafası kırık bir oyuncak bebeğinki gibi yana döndü. Rin kadının dudağını yarmıştı, çenesine kan damlıyordu. Yine de Daji gülümsedi.

"Çok zayıfsın," diye fısıldadı. "Tanrın var ama onunla ne yaptığına dair fikrin yok."

"Şu an ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum."

Kor gibi yanan parmaklarını Daji'nin boğazına yapıştırdı. Dokunuşunun altında solgun deri çatırdayıp yandı. Sıkmaya başladı. Bu duygunun onu tatmin edeceğini düşünmüştü.

Etmedi.

Onu öylece öldüremezdi. Böyle olmazdı. Bu fazla hızlı, fazla kolaydı.

Onu mahvetmeliydi.

Ellerini yukarı kaldırdı. Başparmaklarını Daji'nin gözlerinin üzerine koydu. Tırnaklarını yumuşak dokuya batırdı.

"Bana bak," diye tısladı Daji.

Rin başını sallayıp gözlerini sıkı sıkı kapattı.

Sol elinin altında bir şey patladı. Ilık sıvı bileğinden aşağı aktı.

"Zaten ölüyorum," diye fısıldadı Daji. "Kim olduğumu öğrenmek istemiyor musun? Bizim hakkımızdaki gerçeği bilmek istemiyor musun?"

Rin o an işini bitirmesi gerektiğini biliyordu.

Bitiremedi.

Çünkü bilmek *istiyordu*. Bu sorular ona işkence ediyordu. İmparatorluk'un en büyük kahramanlarının –Daji, Riga ve Jiang'ın, *onun* üstadı Jiang'ın– nasıl bu canavarlara dönüştüğünü anlamak istiyordu. Ve çünkü burada, her şeyin sonunda, doğru taraf için savaştığından şüphe duyuyordu.

Gözleri titreşerek açıldı.

Zihnine görüntüler doluştu.

Arlong'un şimdi yandığı gibi yanan bir şehir gördü: Binalar kavrulup kararmıştı, sokaklar cesetlerle doluydu. Şehrin hayatta kalan sakinleri kapılarının dibinde sırtları çökmüş, başları eğik ve kolları havada beklerken korkutucu sayıda asker düzenli kıtalar hâlinde yürüyordu.

Bu, Mugen işgali altındaki Nikara İmparatorluğu'ydu.

"Hiçbir şey yapamıyorduk," dedi Daji. "Gemileri kıyılarımıza yanaştığında hiçbir şey yapamayacak kadar zayıftık. Ve sonraki elli yıl boyunca bize tecavüz ederlerken, döverken, üzerimize tükürüp köpekler kadar değerimiz olmadığını söylerlerken bir şey yapamadık."

Rin gözlerini kapattı ama görüntüler kaybolmuyordu. Cesetlerin ortasında dikilen, yüzü isli, yanaklarından yaşlar süzülen güzel bir kız çocuğu gördü. Bir sokağın köşeğinde, kırık şişelerin yanına kıvrılmış yatan, aç ve bitik bir çocuk gördü. Umursamayan askerlerin arkasından yumruğu havada küfreden beyaz saçlı bir oğlan gördü.

"Sonra kaçtık ve İmparatorluk'un kaderini değiştirecek güç bizim ellerimizdeydi," dedi Daji. "Sence ne yaptık?"

"Bu bir şeyi değiştirmiyor."

"Bu *her şeyi* açıklıyor."

Görüntüler yine değişti. Bir mağaranın yanında, üstünde yılanlar dolanırken çığlık atıp ağlayan çıplak bir kız gördü. Bir ej-

derha etrafında uçup onu kasırga gibi çevreleyen dalgalar oluştururken kıyıda çömelmiş uzun boylu bir çocuk gördü. Ellerinin ve dizlerinin üstünde, gölgeler kıvranarak sırtından çıkarken yeri yumruklayan beyaz saçlı bir çocuk gördü.

"Yerimizde olsan her şeyini vermeyeceğini söyle," dedi Daji. "Ülkeni geri alma gücünü kazanmak için herkesi ve her şeyi feda etmeyeceğini."

Rin'in gözünün önünden aylar geçti. Artık Üçlü büyümüştü, Tseveri'nin bedeninin yanında diz çökmüşlerdi. Tseveri *tek bir kızdı* ve seçim barizdi. Milyonların acısı karşısında bir kişinin yaşamı neydi ki? Yirmi kişinin yaşamı neydi? Ketreyidler o kadar az kişiydi ki karşılaştırmanın anlamı yoktu.

Ne fark edebilirdi ki?

"Tseveri'yi öldürmek istemedik," diye fısıldadı Daji. "O bizi kurtardı. Ketreyidleri bizi yanlarına almaya ikna etti. Ve Jiang ona âşıktı."

"O zaman neden—"

"Çünkü buna mecburduk. Çünkü müttefiklerimiz o bölgeyi istiyordu ve Sorqan Sira hayır demişti, orayı korku ve güçle almamız gerekiyordu. Savaş Lordları'nı birleştirmek için tek şansımız vardı ve vazgeçmeyecektik."

"Ama ülkeyi öylece verdin!" diye bağırdı Rin. "Geri almadın! Mugenlilere sattın—"

"Kolun çürüyorsa vücudunu kurtarmak için onu kesmez misin? Vilayetler ayaklanıyordu. Yozlaşmıştı. Hastalıklıydı. Birleşmiş bir öz için hepsini feda edebilirdim. Tüm ülkeyi savunabilecek kadar güçlü olmadığımızı biliyordum, sadece bir kısmını savunabilirdik. Ben de eledim. Bunu biliyorsun, Cike'ın komutanısın. Baştakilerin bazen ne yapması gerektiğini biliyorsun."

"Bizi sattın."

"Onlar için yaptım," dedi Daji usulca. "Riga'nın bana bıraktığı imparatorluk için. Anlamıyorsun çünkü gerçek korkunun anlamını bilmiyorsun. Daha ne kadar kötü olabilirdi bilmiyorsun."

Daji'nin sesi çatladı.

Ve Rin, Daji'nin yıllardır dünyaya sunduğu maskenin çatladığını ikinci kez gördü. Bu kadın Engerek değildi, Rin'in nefret edip korkmayı öğrendiği entrikacı yönetici değildi.

Bu kadın korkuyordu. Ama ondan değil.

"Sana zarar verdiğim için özür dilerim," diye fısıldadı Daji. "Altan'a zarar verdiğim için üzgünüm. Keşke mecbur kalmasaydım. Ama halkımı korumak için bir planım vardı ve siz yolumda duruyordunuz. Asıl düşmanı görmüyordunuz. Dinlemiyordunuz."

Rin o an ona çok kızgındı çünkü artık ondan nefret edemiyordu. Şimdi kimin için savaşacaktı? Kimin tarafında duracaktı? Artık Vaisra'nın Cumhuriyet'ine inanmıyordu ve Hesperyalılara kesinlikle güvenmiyordu ama Daji'nin ne yapmasını istediğini bilmiyordu.

"Beni öldürebilirsin," dedi Daji. "Muhtemelen bunu başarırsın. Tabii direnirim ama muhtemelen sen kazanırsın. *Ben olsam* beni öldürürdüm."

"Kapa çeneni," dedi Rin.

Yumruklarını sıkıp Daji'yi boğmak istiyordu. Ama öfkesi akıp gitmişti. Artık savaşacak gücü yoktu. Kızmak istiyordu –körlemesine kızgınken her şey daha kolaydı– ama öfkesine ulaşamıyordu.

Daji elinden kurtuldu ve Rin onu durdurmaya çalışmadı.

Daji ölmüş kadar olmuştu. Yüzü grotesk bir yıkıntıdan ibaretti, oyulmuş gözünden siyah bir sıvı akıyordu. Gemiye tutunmaya çalışarak sendeledi.

Gören gözü Rin'e odaklandı. "Ben gidince sana ne olacağını sanıyorsun? Vaisra'ya güvenebileceğini sanma. Ben olmadan Vaisra'nın işine yaramazsın. Vaisra işine yaramayan müttefiklerinden gözünü bile kırpmadan vazgeçer ve sıradakinin sen olduğuna inanmıyorsan aptalsın."

Rin, Daji'nin haklı olduğunu biliyordu.

Yalnızca bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Daji başını iki yana sallayıp ellerini uzattı, tehditkâr değildi. "Benimle gel."

Rin ufak bir adım ilerledi.

Başının üstünde ahşap gıcırdadı. Daji geri çekildi. Rin geç kalmıştı, başını kaldırdığında geminin direğinin üstüne yıkıldığını gördü.

Rin çığlık bile atamadı. Tüm enerjisiyle nefes almaya çalışı-

yordu. Her nefesi kısa ve acı doluydu, boğazı daralıp iğne deliği kadar kalmış gibiydi. Tüm sırtı şiddetli bir acıyla yanıyordu.

Daji önünde diz çöktü. Rin'in yanağını okşadı. "Bana ihtiyacın olacak. Şimdi farkında değilsin ama yakında öğreneceksin. Bana, onlara ihtiyacın olduğundan daha çok ihtiyacın var. Umarım hayatta kalırsın."

O kadar yaklaşmıştı ki Rin sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu. Daji çenesini tutup sağlam kalan gözüne bakmaya zorladı. Rin sarı gözünün merkezinde hipnotize edici bir şekilde atan, onu içindeki boşluğa düşmeye çağıran siyah gözbebeğine baktı.

"Gitmeden bunu görmeni istiyorum."

Rin, güzel bir genç kızı –Daji olmalıydı– yere yığılmış, çıplak, kıyafetlerine sıkı sıkı sarılmış hâlde gördü. Uyluklarına koyu renkli kan damlıyordu. Rin genç Riga'nın yanında yere yayıldığını gördü, baygındı. Bir adam kaburgalarını tekrar tekrar tekmelerken yerde yatmış çığlık atan Jiang'ı gördü.

Başını kaldırdı. İşkenceci Mugenli değildi.

Mavi gözler. Sarı saç. Asker çizmesini tekrar tekrar indirdi, Rin her seferinde bir çatırtı duydu.

Rin zamanda birkaç dakika ileri atladı. Asker gitmişti ve çocuklar birbirine sarılmış ağlıyorlardı, birbirlerinin kanına bulanmış ve bir başka askerin gölgesinde duruyorlardı.

"Kaçın buradan," dedi asker fazla tanıdık bir dilde. Rin'in tek bir nazik kelime söylenmediğine inandığı bir dilde. "Şimdi."

Rin o zaman anladı.

Daji'ye tecavüz eden Hesperya askeriydi, kurtaransa Mugenli. İmparatoriçe'nin küçüklüğünden beri odaklandığı tablo buydu, sonraki her kararının belirleyicisiydi.

"Asıl düşman Mugenliler değildi," diye mırıldandı Daji. "Hiçbir zaman. Yalnızca başlatmaması gereken bir savaşı başlatan deli bir imparatorun kuklalarıydılar. Ama onlara o fikirleri kim verdi? Kıtayı fethedebileceklerini söyleyen kimdi?"

Mavi gözler. Beyaz yelkenler.

"Seni her şey konusunda uyardım. Baştan söyledim. O şeytanlar dünyamızı yok edecek. Hesperyalıların gelecek için tek bir planı var ve biz buna dahil değiliz. Bunu zaten biliyorsun. Fark etmişsindir, nasıl olduklarını biliyorsun artık. Gözlerinde

görebiliyorum. Tehlikeli olduklarını biliyorsun. Bir müttefike ihtiyacın olduğunu biliyorsun."

Rin'in dilinin ucunda yüzlerce soru vardı ama nefesini toplayıp konuşamadı. Görüşü kararıyordu. Tek görebildiği Daji'nin, üstünde ay gibi dans eden solgun yüzüydü.

"Düşün," diye fısıldadı Daji, soğuk parmaklarını Rin'in yanağında gezdirerek. "Kim için savaştığına karar ver. Verdiğinde de gel beni bul."

"Rin? *Rin?*" Venka'nın yüzü üstüne eğilmişti. "Hay sikeyim. Beni duyabiliyor musun?"

Rin büyük bir ağırlığın sırtından ve omuzlarından kalktığını hissetti. Gözleri faltaşı gibi açık, derin derin nefes alarak öylece yattı.

"Hey." Venka önünde parmaklarını şıklattı. "Benim adım ne?"

Rin inledi. "Kaldır beni."

"Yakın sayılır." Venka kollarını karnına sarıp Rin'in yan dönmesine yardım etti. Her harekette Rin'in sırtına yeni bir acı dalgası yayılıyordu. Acıyla nefes nefese, Venka'nın kollarına yığıldı.

Venka'nın elleri üzerinde gezinip yaralarını aradı. Rin ellerinin belinde durduğunu hissetti.

"Ah, bu iyi değil," diye mırıldandı Venka.

"Ne?"

"Ah. Düzgün nefes alabiliyor musun?"

"Kaburgalar," Rin'in nefesi kesildi. "Benim–*ah!*"

Venka ellerini geri çekti. Kana bulanmışlardı. "Tenine saplanmış bir çubuk var."

"Biliyorum," dedi Rin sıkılmış dişlerinin arasından. "Çıkar." Uzanıp kendi çıkarmaya çalıştı ama Venka ellerini yakaladı.

"Şimdi çıkarırsak çok kan kaybedersin."

Rin bunu biliyordu ama çubuğun daha derine saplanması korkusuyla panikliyordu. "Ama ben—"

"Bir dakikalığına sadece nefes al. Olur mu? Yapabilir misin? Sadece nefes al."

"Ne kadar kötü?" Kitay'ın sesi. *Tanrılara şükürler olsun.*

"Birkaç kırık kaburga. Kıpırdama, sedye getireceğim." Venka koşarak uzaklaştı.

Kitay yanında diz çöktü. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Ne oldu? İmparatoriçe nerede?"

Rin yutkundu. "Kaçtı."

"Belli ki." Kitay omzunu sıktı. "Gitmesine izin mi verdin?"

"Ben... ne?"

Kitay ona sertçe baktı. "Gitmesine izin mi verdin?"

Öyle mi yapmıştı.

Cevap veremediğini fark etti.

Daji'yi öldürebilirdi. Direk devrilmeden önce onu yakacak, boğacak, bıçaklayacak çok fırsatı olmuştu. İstese her şeyi o an orada bitirebilirdi.

Neden bitirmemişti?

Engerek onu kandırmış mıydı? Rin'in tereddüdü kendi düşüncelerinden mi kaynaklanıyordu, yoksa Daji'nin hipnozundan mı? Daji'nin kaçmasına izin mi vermişti, yoksa sadece kurnazlığına kanıp yenilmiş miydi hatırlayamıyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Bilmiyor musun," diye sordu Kitay, "yoksa bana söylemek mi istemiyorsun?"

"Çok net olur sanmıştım," dedi Rin. Başı dönüyor, gözleri kapanıyordu. "Seçimin bariz olduğunu sanıyordum. Ama şimdi gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım anlıyorum," dedi Kitay uzun bir duraksamadan sonra. "Ama ben olsam bunu kendime saklarım."

BÖLÜM 34

Rin gongların sesine uyandı. Yataktan fırlamaya çalıştı ama başını kaldırdığı an sırtına keskin bir acı yayıldı.

"Hey." Venka'nın bulanık yüzünü gördü. Venka elini Rin'in omzuna koyup yatmaya zorladı. "Yavaş ol."

"Ama sabah alarmı," dedi Rin. "Geç kalacağım."

Venka güldü. "Neye? Görevde değilsin. Hiçbirimiz değiliz."

Rin göz kırptı. "Ne?"

"Bitti. *Kazandık*. Rahatlayabilirsin."

Aylar süren savaşın, aynı katı programa göre yiyip içip uyumanın ardından bu ifade Rin'e o kadar inanılmaz geldi ki başka bir dilde söylenmiş gibilerdi.

"Bitti mi?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Şimdilik. Ama çok üzülme, kendini toparlayınca yapacak çok işin var." Venka parmaklarını çıtlattı. "Yakında temizlik başlayacak."

Rin dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Belindeki yara,kalbine uyarak nabız gibi zonkladı. Ağrıyı geçirmek için dişini sıktı. "Başka ne oldu? Anlat."

"İmparatorluk tam olarak teslim olmuş sayılmaz. Başsız kaldılar ama en güçlü vilayetler –Kaplan, At ve Yılan– hâlâ direniyor."

"Ama Kurt Eti General öldü," dedi Rin. Venka bunu zaten biliyordu –görmüştü– ama yüksek sesle dile getirmek Rin'in daha iyi hissetmesini sağladı.

"Evet. Tsolin'i de canlı yakaladık. Ama Jun kurtuldu." Venka, Rin'in başucundan bir elma aldı. Seri, kendinden emin hareketlerle soymaya başladı, parmakları öyle hızlı hareket ediyordu ki Rin kendi derisini soymadığına şaşırdı. "Bir şekilde yüzerek kanaldan çıkıp kaçtı – şimdiye dek Kaplan Vilayeti'ne dönüş yolunu yarılamıştır. At ve Yılan ona sadık ve o, Chang En'den daha iyi bir stratejist. İyi direnecekler. Ama savaş yakında biter."

"Neden?"

Venka bıçağıyla dışarıyı işaret etti. "Yardım geldi."

Rin dışarı bakabilmek için yatağında doğrulup pervaza tutuldu. Liman sayısız savaş gemisiyle doluydu. Bunun kaç Hesperya bölüğü demek olduğunu hesaplamaya çalıştı. Binlerce? On binlerce?

İç savaşın bitmek üzere olması içini rahatlatmalıydı ama o beyaz yelkenlere baktığında tek hissettiği korkuydu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Venka.

Rin bir nefes aldı. "Biraz kafam karışık sanırım."

Venka soyulmuş elmayı ona uzattı. "Bir şeyler ye."

Rin parmaklarını elmanın etrafına sarmakta zorlandı. *Çiğnemek* gibi basit bir eylemin bile ne kadar zor olduğuna şaşırdı; dişleri ağrıyor, çenesi zorlanıyordu. Yutkunmak acı doluydu. Birkaç lokmadan fazla yiyemedi. Elmayı bıraktı. "Milis firarilerine ne oldu?"

"Birkaçı dağlara kaçmaya çalıştı ama yelkenli balonlar gelince atları ürktü," dedi Venka. "Askerleri ezip geçtiler. Cesetleri hâlâ çamura saplı duruyor. Muhtemelen atlarını toplamaya bir ekip yollayacağız. Senin... eh, her şeyin nasıl?"

Rin sırtına uzanıp yaralarına dokunmaya çalıştı. Omzu ve beli sargılarla kaplıydı. Parmakları, dokundukça acıyan şişmiş derisine sürünüp duruyordu. Yüzünü buruşturdu. Sargıların altında ne olduğunu görmek istemiyordu. "Ne kadar kötü olduğunu söylediler mi?"

"Ayak parmaklarını hâlâ oynatabiliyor musun?"

Rin donakaldı. "*Venka.*"

"Dalga geçiyorum." Venka gülümsedi. "Olduğundan kötü görünüyor. Zaman alacak ama hareket kabiliyetinde sorun olmayacak. En büyük derdin yara izleri olacak. Ama hep çirkindin, o yüzden pek bir fark olmaz."

Rin kızamayacak kadar rahatlamıştı. "Siktir git."

"Şu dolap kapağının içinde ayna var." Venka odanın arka köşesini işaret edip kalktı. "Seni biraz yalnız bırakayım."

Venka kapıyı kapatınca Rin gömleğini çıkardı, dikkatlice ayağa kalktı ve aynanın karşısına çırılçıplak dikildi.

Ne kadar iğrenç göründüğüne şaşırdı.

Çamur rengi teni, somurtkan suratı ve asla paslı bıçaktan daha gelişmiş bir şeyle şekillendirilmemiş saçıyla hiçbir şeyin onu güzel gösteremeyeceğinin farkındaydı.

Ama şimdi kırık dökük görünüyordu. Yaralar ve dikişlerin karışımından başka bir şey değildi. Kolunda, bir zamanlar uyanık kalıp çalışabilmek için koluna damlattığı mumların beyaz izleri vardı. Sırtında ve omuzlarında, o sargıların altında her ne varsa o vardı. Göğsünde ise, ilk gördüğü zamanki gibi canlı ve koyu renkli duran, Altan'ın el izi duruyordu.

Yavaşça nefes vererek sol elini karnının üstündeki o noktaya koydu. Hayal edip etmediğinden emin değildi ama sıcak gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Kitay.

Rin zıpladı. Kapının açıldığını duymamıştı. "Hassiktir—"

"Pardon."

Rin gömleğini üstüne geçirmeye çalıştı. "Kapıyı çalabilirdin!"

"Uyanık olacağını düşünmedim." Odaya girip yatağa oturdu. "Neyse. Özür dilemek istedim. O yara benim suçum. Dişlilerin etrafına dolgu koyacak vaktim yoktu, ben de kullanışlılığa öncelik verdim. Çubuk eğimli olarak altı santim içeri girmiş. Doktorlar omurgana zarar vermediği için şanslı olduğunu söyledi."

"Sen de hissettin mi?" diye sordu.

"Çok az," dedi Kitay. Rin yalan söylediğini biliyordu ama o anda suçluluk duymasın diye yalan söylemesine minnettardı. Gömleğini kaldırıp sırtında boydan boya uzanan solgun, beyaz yara izini gösterdi. "Bak. Sanırım aynı şekildeler."

Rin düz, beyaz yara izlerine özenerek baktı. "O benimkinin olacağından çok daha güzel."

"Çok kıskanma."

Rin ellerini ve kollarını oynatıp hareket kabiliyetinin geçici sınırlarını dikkatle test etti. Sağ kolunu başının üstüne kaldırmaya çalıştı ama omzu yırtılacak gibi olunca vazgeçti. "Bir süre uçmak istediğimi sanmıyordum."

"Tahmin ettim." Kitay pencere pervazındaki yarım elmayı alıp ısırdı. "Neyse ki uçmana gerek yok."

Rin yatağa oturdu. Uzun süre ayakta durmak canını yakıyordu.

"Cike?" diye sordu.

"Hepsi hayatta. Hiçbirinin ciddi yarası yok."

Rin rahatlayarak onayladı. "Ve Feylen. O... yani, gerçekten ölü mü?"

"Kimin umurunda?" dedi Kitay. "Binlerce ton taşın altına gömülü. Orada canlı bir şey varsa da bizi bin yıl rahatsız etmez."

Rin bu bilgiyle rahatlamaya çalıştı. Feylen'in öldüğünden emin olmak istiyordu. Cesedini görmek istiyordu. Ama şimdilik bununla yetinmesi gerekiyordu.

"Nezha nerede?" diye sordu.

"Sürekli buradaydı. Ayrılmayı reddetti ama sanırım biri sonunda onu uyuklamaya ikna etti. İyi de oldu. Kokmaya başlamıştı."

"Yani iyi?" diye sordu Rin hemen.

"Tam değil." Kitay ona başını eğerek baktı. "Rin, ona ne yaptın?"

Rin tereddüt etti.

Ona doğruyu söylemeli miydi? Nezha'nın sırrı öyle kişisel, öyle acı doluydu ki anlatmak korkunç bir ihanet gibi geliyordu. Ama aynı zamanda nasıl başa çıkacağını bilmediği muazzam sonuçları vardı ve Rin bunu saklamaya dayanamıyordu. En azından ruhunun diğer yarısından.

Kitay düşündüğünü dile getirdi. "Benden bir şeyler saklamaman ikimiz için de daha iyi."

"Tuhaf bir hikâye."

"Bir dene."

Rin ona her şeyi anlattı. Her iğrenç, acı dolu detayı.

Kitay kılını kıpırdatmadı. "Şimdi her şey anlam kazandı, değil mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatı boyunca uyuzun tekiydi. Sürekli ağrın varken güler yüzlü olmak çok kolay değildir sanırım."

Rin güldü. "Tek sebebinin bu olduğunu sanmıyorum."

Kitay bir an sessiz kaldı. "Yani bu yüzden mi günlerdir surat asıp duruyor? Kızıl Kayalıklar'da ejderhayı mı çağırdı?"

Rin'in midesi suçlulukla kasıldı. "Ben *yaptırmadım*."

"O zaman ne oldu?"

"Kanaldaydık. Biz... ben boğuluyordum. Ama onu zorlamadım. Benim suçum değildi."

Tek istediği Kitay'ın ona yanlış bir şey yapmadığını söylemesiydi. Ama Kitay her zamanki gibi doğruyu söyledi. "Zorlamana gerek yoktu. Nezha'nın boğulmana izin vereceğini mi sandın? Sen ona ödlek dedikten sonra?"

"Acı çok kötü değil," diye ısrar etti Rin. "Ölmek isteyecek kadar değil. Sen de hissettin. İkimiz de hayatta kaldık."

"Ona nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun."

"Daha kötü olamaz."

"Belki öyledir. Belki hayal edebileceğinden bile kötüdür."

Rin dizlerini göğsüne çekti. "Onun canını yakmak istemedim."

Kitay'ın sesinde yargı yoktu, yalnızca merak vardı. "Neden öyle şeyler söyledin o zaman?"

"Çünkü onun hayatı kendine ait değil," dedi Rin, Vaisra'nın ona uzun süre önce söylediklerini tekrarladı. "*Öyle* bir güce sahipsen korktuğun için kenarda oturmak bencillik."

Ama sadece bu değildi.

Rin kıskanıyordu da. Nezha'nın bu güce sahip olup kullanmayı hiç düşünmemiş olmasını. Tüm kişiliğinin şamanik güçlerine bağlı olmamasını. Nezha hiçbir zaman sadece ırkıyla anılmamıştı. Nezha hiç kimsenin silahı olmamıştı. İkisi de tanrılar tarafından seçilmişti ama Nezha, Hesperya deneylerinden uzak, Yin Hanesi'nin küçük prensi olmuştu ve Rin trajik ırkının son vârisiydi.

Kitay bunu biliyordu. Kitay aklından geçen her şeyi biliyordu.

Uzun bir süre sessizce oturdu.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi sonunda. "Bunu yargılama gibi değil, uyarı olarak almanı istiyorum."

Rin tedirginlikle ona baktı. "Ne?"

"Nezha'yı birkaç yıldır tanıyorsun," dedi. "Tanıştığında maskelerini ve numaralarını mükemmelleştirmişti. Ama ben onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Sen onun yenilmez olduğunu düşünüyorsun ama zannettiğinden çok daha kırılgan. Evet, uyuzun teki olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda senin için kendini kayalıklardan atacağını da biliyorum. Lütfen onu kırmaya çalışmayı bırak."

Ang Tsolin'in duruşması ertesi gün sarayın önüne dikilen bir

platformda gerçekleşti. Cumhuriyet askerleri aşağıdaki avluydaydı ve hepsinin yüzünde aynı soğuk nefret ifadesi vardı. Sivillerin katılması yasaklanmıştı. Tsolin'in ihanetini herkes biliyordu ama Vaisra bir ayaklanma çıkmasını istememişti. Tsolin'in kargaşa içinde ölmesini istemiyordu. Eski üstadına, her sessiz saniyenin olabildiğince uzadığı temiz bir ölüm sunmak istiyordu.

Kaptan Eriden ve muhafızları Tsolin'i platforma çıkardı. Onurunu korumasına izin vermişlerdi – gözleri de kolları da bağlı değildi. Başka koşullar altında olsa, Tsolin'e en yüksek onur ödülünü takdim ediyor olabilirlerdi.

Vaisra, Tsolin'le platformun ortasında buluştu. Ona kumaşa sarılmış bir kılıç verdi ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Rin, Kitay'ın kulağına.

"Ona intihar seçeneği sunuyor," diye açıkladı Kitay. "Bir hain için onurlu bir son. Ama ancak Tsolin itiraf edip hataları için af dilerse."

"Yapacak mı?"

"Sanmam. Onurlu bir intihar bile bu utancı unutturamaz."

Tsolin ve Vaisra platformda dikilmiş, sessizce birbirini inceliyordu. Tsolin başını iki yana sallayıp kılıcı geri uzattı.

"Senin rejimin bir kukla demokrasisi," dedi yüksek sesle. "Ve tek yaptığın, ülkenin yönetimini mavi gözlü şeytanlara vermek."

Askerler huzursuzca mırıldandı.

Vaisra'nın gözleri kalabalığı tarayıp Rin'in üstünde durdu. Ona gelmesini işaret etti.

"Buraya gel," dedi.

Rin etrafına bakınarak başkasını çağırdığını umdu.

"Git," diye mırıldandı Kitay.

"Benden ne istiyor?"

"Sence?"

Rin'in rengi attı. "Bunu yapamam."

Kitay onu hafifçe itti. "Çok düşünmemen en iyisi."

Rin bastonuna dayanıp ayaklarını sürüyerek ilerledi. Hâlâ zor yürüyordu. En kötüsü belinin ağrısıydı çünkü tek noktaya odaklanmamıştı. O nokta vücudundaki tüm kasları birbirine bağlıyor gibiydi – kolunu oynattıkça, adım attıkça âdeta sırtına bıçaklar saplanıyordu.

Askerler iki yana çekilip önünde platforma kadar giden bir yol açtılar. Yavaş, titrek adımlarla ilerledi. Her adımı belindeki dikişleri çekip acıtıyordu.

Sonunda Yılan Savaş Lordu'nun önünde durdu. Tsolin ona yorgun gözlerle baktı. Şimdi, kaderi onun ellerindeyken bile Rin'e acıyor gibi bakıyordu.

"Sonuna dek bir kukla," diye fısıldadı Tsolin, yalnızca onun duyabileceği şekilde. "Ne zaman öğreneceksin?"

"Kukla değilim," dedi Rin.

Tsolin başını salladı. "Senin akıllı olduğunu sanmıştım. Ama elinden her şeyi almasına izin verdin ve bir orospu gibi teslim oldun."

Rin cevap verecekti ama Vaisra konuştu.

"Yap hadi," dedi soğuk bir sesle.

Rin'in başka bir şey sormasına gerek yoktu. Ne istediğini biliyordu. Şu anda şüphe uyandırmak istemiyorsa Vaisra'nın itaatkâr Cumhuriyet silahı olmalıydı.

Sağ elini Tsolin'in göğsüne, kalbinin üstüne dayadı ve itti. Kıvrılmış parmakları alevlerle öyle sıcaktı ki tırnakları, yumuşak tofuyu pençelermiş gibi adamın etine saplandı.

Tsolin irkilip seğirdi ama ağzını açmadı. Rin ne kadar uzun süre çığlık atmadan dayandığına şaşırarak durakladı.

"Cesursun," dedi.

"Öleceksin," dedi Tsolin nefes nefese. "Seni budala."

Rin parmaklarını kalbi olduğunu düşündüğü bir şeyin etrafına sardı. Sıktı. Tsolin'in başı öne düştü. Rin, adamın çökük omuzlarının üstünden Vaisra'nın gülümseyip onayladığını gördü.

Rin ondan sonra Arlong'dan hemen ayrılmak istedi. Ama Kitay kanaldan bir buçuk kilometre bile uzaklaşamayacaklarını söyledi ve Rin de gönülsüzce kabul etti. Koşmayı bırak, hâlâ rahat yürüyemiyordu. Açık yaraları günlük bakım gerektiriyordu ve ikisinin de tedaviyi kendilerinin sürdürmesine yetecek medikal bilgisi yoktu.

Ayrıca bir kaçış planları da yoktu. Moag'dan haber gelmemişti. Şimdi kaçsalar bir kayık çalana dek yürümeleri gerekecekti ve Arlong'un iskele güvenliği, kayık çalamayacakları kadar güçlüydü.

En azından Rin dövüşebilecek kadar iyileşene dek beklemek zorundalardı.

Her şey gergin bir dengedeydi. Rin, Vaisra'dan da Hesperyalılardan da haber almadı. Rahibe Petra onu aylardır muayeneye çağırmamıştı. Rin ve Kitay kaçış planlarını açık etmemişlerdi. Vaisra'nın sadakatinin değiştiğine inanmasına sebep olabilecek bir şey yoktu, bu nedenle tasmaları fazla sıkı sayılmazdı. Bu da ona bir sonraki hamlesini tasarlayacak zaman verdi. Bir kapana yaklaştıkça yaklaşan bir fareydi. Kaçmaya kalkıştığı anda kapanın yayı atacaktı ama daha önce değil.

Tsolin'in idamından bir hafta sonra saray hizmetçileri odasına ipeğe sarılı ağır bir paket getirdi. Rin paketi açtığında bir tören elbisesi ve elbiseyi giyip bir saat içinde platformda olmasını söyleyen bir not buldu.

Rin kollarını tamamen kaldıramıyordu, bu yüzden Venka'dan yardım istedi.

"Bununla ne halt edeceğim?" Rin dikdörtgen, gevşek bir kumaşı kaldırıp gösterdi.

"Sakin ol. O şal, omuzlarının hemen altına sarıyorsun." Venka kumaşı Rin'in elinden alıp kollarına sardı. "Böyle. Su gibi dalgalanıyor, bak."

Rin kıyafetlerinin ne kadar güzel dalgalandığını umursamayacak kadar sıcaklamış ve sıkılmıştı. Şalıyla aynı görünen başka bir dikdörtgeni aldı. "O zaman bu ne?"

Venka ona aptalmış gibi bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Onu beline bağlıyorsun."

Rin'e göre en büyük haksızlık, yaralarına rağmen onu zafer için düzenlenen geçit töreninde yürümeye zorlamalarıydı. Vaisra bunun çok önemli olduğu konusunda ısrar etmişti. Hesperyalılara şov yapmak istiyordu. Nikara minnettarlığını ve terbiyesini göstermek için. Medeni olduklarını kanıtlamak için.

Rin insanlığını kanıtlamak zorunda kalmaktan çok sıkılmıştı.

Elbise çabucak canını sıkmaya başlamıştı. Lanet şey sıcaktı, rahatsızdı, hareketlerini kısıtlıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu. O kadar çok parçadan oluşuyordu ki Rin hepsini köşeye atıp ateşe vermek istiyordu.

Venka, Rin'in kumaşı beline sarıp denizci düğümüyle bağlayışını izlerken tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Korkunç görünüyor."

"Öbür türlü çözülür."

"Düğüm atmanın birden fazla yolu var. Ayrıca çok gevşek bağladın. Bir saray mensubuyla işi pişirirken yakalanmış gibisin."

Rin kuşağı kaburgalarına yapışana kadar çekti. "Oldu mu?"

"Daha sıkı."

"Ama nefes alamıyorum."

"Amacı o. Kaburgaların çatlamak üzereymiş gibi hissettirene kadar sık."

"Kaburgalarım *çatladı* zaten. Hem de iki kere."

"O zaman üçüncünün pek bir zararı olmaz." Venka kuşağı Rin'in elinden alıp kendi bağlamaya başladı. "İnanılmazsın."

"O da ne demek?"

"Kadınsı cilveleri öğrenmeden nasıl bu yaşa kadar geldin?"

Bu o kadar komik bir laftı ki Rin giysisinin koluna doğru hıhlayarak güldü. "Askeriz biz. Asıl *sen* kadınsı cilveleri nereden öğrendin?"

"Ben *aristokrasiyim*. Hayatım boyunca ailem beni bir bakanla evlendirmeye kararlıydı." Venka sırıttı. "Ben orduya katılınca biraz canları sıkıldı."

"Sinegard'a gitmeni istemiyorlar mıydı?" diye sordu Rin.

"Hayır, fikrinden bile nefret ettiler. Ama ben ısrar ettim. Şan ve ilgi istiyordum. Hakkımda hikâyeler yazılmasını. Bak iş nasıl sonlandı." Venka düğümü sıkı sıkı bağladı. "Bu arada, bir ziyaretçin var."

Rin döndü.

Nezha kapıda duruyordu, elleri iki yanında beceriksizce sarkıyordu. Boğazını temizledi. "Selam."

Venka, Rin'in omzuna vurdu. "İyi eğlenceler."

"Güzel bir düğüm," dedi Nezha.

Venka yanında geçerken ona göz kırptı. "Giyenin üstünde daha bile güzel."

Kapının gıcırtısı Rin'in duyduğu en yüksek ses olabilirdi.

Nezha yanına geldi ve aynanın karşısında yanına dikildi. Aynada birbirlerine baktılar. Rin aralarındaki farkı görünce şok oldu – Nezha çok uzun, teni onunkinin yanında çok açıktı ve tören giysileriyle çok zarif ve doğal görünüyordu.

Rin komik gözüküyordu. Nezha ise buraya aitmiş gibi.

"Güzel olmuşsun," dedi.

Rin güldü. "Suratıma yalan söyleme."

"Sana asla yalan söylemem."

Ardından gelen sessizlik boğucuydu.

Ne hakkında konuşmaları gerektiği barizdi ama Rin konuyu nasıl açacağını bilmiyordu. Onun yanında bir konuyu nasıl açacağını *hiçbir zaman* bilmiyordu. Nezha çok tahmin edilmezdi, bir an çok sıcak, bir an çok soğuktu. Aralarının nasıl olduğunu bilemiyordu; ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ve bu sinir bozucuydu çünkü Kitay dışında *her şeyi* anlatmak istediği tek kişi oydu.

"Nasılsın?" diye sordu sonunda.

"Yaşayacağım," dedi Nezha.

Rin devam etmesini bekledi. Etmedi.

Başka bir şey söylemeye korkuyordu. Aralarında bir uçurum açıldığını biliyordu ama bunu nasıl aşacağınıbilemiyordu.

"Teşekkür ederim," demeyi denedi.

Nezha kaşını kaldırdı. "Ne için?"

"Beni kurtarmana gerek yoktu," dedi. "Şeyi... o yaptığını yapmak zorunda değildin."

"Evet, zorundaydım." Rin, Nezha'nın sesindeki rahatlığın zorlama olup olmadığını bilmiyordu. "Speerlımızın ölmesine izin verirsem ne olurdu?"

"Canını yaktı," dedi. *Ve sana bir buzağıyı öldürecek kadar afyon verdim.* "Özür dilerim."

"Senin suçun değil," dedi Nezha. "Sorun yok."

Ama sorun vardı. Aralarında bir şey kopmuştu ve Rin bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Ama nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

"Peki." Sessizliği böldü. Daha fazla dayanamıyordu, kaçması gerekiyordu. "Gidip—"

"Öldüğünü gördün mü?" diye sordu Nezha aniden, onu şaşırtarak.

"Kimin?"

"Daji'nin. Cesedini bulamadık."

"Raporumu babana verdim," dedi. Vaisra ve Eriden'e Daji'nin öldüğünü, Murui'de boğulduğunu söylemişti.

"Ona ne söylediğini biliyorum. Gerçeği duymak istiyorum."

"Gerçek bu."

Nezha'nın sesi katılaştı. "Bana yalan söyleme."

Rin kollarını kavuşturdu. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim?"

"Çünkü cesedini bulamadılar."

"Siktiğimin direğinin altında ezilmiştim, Nezha. Ölmemekle meşguldüm, düşünemedim."

"O zaman neden babama öldüğünü söyledin?"

"Çünkü öyle düşünüyorum!" Rin hemen oracıkta bir açıklama uydurdu. "Feylen'in o gemiyi parçaladığını gördüm. Daji'nin suya düştüğünü gördüm. Ve cesedini bulamıyorsanız dipteki diğer on bin cesetle beraber kanalınızı tıkadığı içindir. Benim *anlamadığım* şeyse senin için bir tanrı öldürmüşken bana neden hain muamelesi yaptığın."

"Özür dilerim." Nezha iç çekti. "Haklısın. Ben yalnızca birbirimize güvenebilmemizi istiyorum."

Bakışları çok içtendi. Gerçekten inanmıştı.

Rin ne kadar ucuz atlattığını düşünüp rahatladı.

"Sana hiç yalan söylemedim." Elini Nezha'nın koluna koydu. Rol yapmak çok kolaydı. Ona olan sevgisi numaradan değildi. Nezha'ya duymak istediğini söyleyebilmek güzeldi. "Ve asla söylemem. Yemin ederim."

Nezha ona gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi. "Aynı tarafta olmamızı seviyorum."

"Ben de," dedi Rin ve bu yalan değildi. Keşke böyle kalabilselerdi.

Geçit töreninin katılımcı sayısı acınasıydı. Bu Rin'i şaşırtmadı. Tikany'de insanlar festivallere yalnızca bedava yiyecek içecek için gelirdi ve savaş sonrasında Arlong'un bunu sunabilecek kaynakları yoktu. Vaisra şehirde ekstra balık ve pirinç dağıtılmasını emretti ama evlerini ve akrabalarını kaybeden siviller için bu da kutlama gerektiren bir şey değildi.

Rin hâlâ zar zor yürüyebiliyordu. Bastonunu kullanmayı bırakmıştı ama bitkin düşmeden elli metreden fazla yürüyemiyordu ve kollarıyla bacaklarına musallat olan gergin, şiddetli ağrı daha kötüye gidiyor gibiydi.

"Gerekirse seni tahtırevanda taşıyabiliriz," dedi Kitay, Rin platformda sendeleyince.

Rin, Kitay'ın uzattığı koluna tutundu. "Yürüyebilirim."

"Ama canın yanıyor."

"Tüm şehrin canı yanıyor," dedi Rin. "Olay bu."

Revir dışında şehri şimdiye dek görmemişti ve yıkım içler acısıydı. Şehrin dış kesimlerindeki yangınlar savaş bittikten sonra neredeyse bir gün daha devam etmiş, ancak yağmurla sönmüştü. Saray sağlam kalmıştı ama alt kısmı kararmıştı. Kanal adalarının bereketli yeşilliği ölü ağaçlar ve külden ibaret kalmıştı. Revirler yaralı kaynıyordu. Ölüler düzgün sıralar hâlinde kıyıya dizilmiş, düzgün bir cenaze törenini bekliyordu.

Vaisra'nın geçit töreni bir zafer kutlaması değil, yapılan fedakârlıkların bir göstergesiydi. Rin bundan memnun oldu. Abartılı müzisyenler, gereksiz güç ve zenginlik gösterileri yoktu. Ordu hayatta kaldığını göstermek için yürüyordu. Cumhuriyet hâlâ hayattaydı.

Saikhara nefes kesici gök mavisi ve gümüş elbisesiyle tören alayına öncülük ediyordu. Vaisra hemen arkasındaydı. Saçında birkaç ay öncesine göre çok daha fazla beyaz vardı ve hafifçe topallıyordu ama bu zayıflık belirtileri bile itibarını artırıyor gibiydi. Bir İmparator gibi giyinmişti ve Saikhara da İmparatoriçe'si gibi görünüyordu. Onların ulu anasıydı ve Vaisra ise kurtarıcıları, babaları ve yöneticileriydi.

Kutsal çiftin arkasında batının tüm askeri gücü vardı. Hesperyalı askerler sokakları dolduruyordu. Hesperya yelkenli balonları üstlerinde süzülüyordu. Vaisra demokratik yönetim sözü vermişti ama Rin, İmparatorluk'ta hak iddia etmeye kalkarsa kimsenin onu durduramayacağını düşünüyordu.

"Güneyli Savaş Lordları nerede?" diye sordu Kitay. Generallere bakmak için dönüp duruyordu. "Bütün gün hiçbirini görmedim."

Rin kalabalığı inceledi. Haklıydı, Savaş Lordları yoktu. Tek bir güneyli mülteci de göremedi.

"Sence gittiler mi?" diye sordu.

"Gitmediklerini biliyorum. Vadiler hâlâ mülteci kamplarıyla dolu. Gelmemeyi seçtiler sanırım."

"Ne yani, protesto olarak mı?"

"Mantıklı aslında," dedi Kitay. "Bu onların zaferi değil."

Rin bunu anlayabiliyordu. Kızıl Kayalıklar'daki zafer güneyin çok az problemini çözüyordu. Güneyli birlikler onları yalnızca gerekli bir fedakârlık olarak gören bir rejim için kan dökmüştü. Ama Savaş Lordları sembolik protesto için sağduyudan vazgeçiyordu. Vilayetlerindeki Federasyon askerlerini temizlemek için Hesperyalılara ihtiyaçları vardı. Vaisra'nın gözüne girebilmek için ellerinden geleni yapmaları gerekirdi.

Onun yerine, tıpkı günler önce o karanlık sokakta Rin'e söyledikleri gibi, sadakatlerinin kime olduğunu belli ediyorlardı.

Bunun Cumhuriyet için ne anlama geldiğini merak etti. Güney bir savaş bildirisi yapmamıştı. Ama uysalca işbirliği yaptıkları da söylenemezdi. Vaisra o yelkenli balonları Tikany'yi fethetmeye yollar mıydı?

Rin iş o noktaya gelmeden gitmeyi planlıyordu.

Geçit, nehir kıyısında bir cenaze töreniyle sonlandı. Buna katılanların sayısı çok daha fazlaydı. Siviller kayalıkların altında toplandı. Rin, suyun yalnızca Kızıl Kayalıklar'ın rengini yansıtıp yansıtmadığını bilmiyordu ama nehir hâlâ kıpkırmızıydı.

Vaisra'nın generalleri ve amiralleri sahilde tek sıra hâlinde dikildi. Artık burada olmayanları direklere bağlanmış kurdeleler temsil ediyordu. Rin insandan çok kurdele saydı.

"Kazmakla bitmeyecek." Sırılsıklam, çürümekte olan ceset yığınına baktı. Askerler günlerce nehrin dibini tarayıp ceset çıkarmıştı, aksi takdirde su çürüyen cesetlerin iğrenç kokusundan yıllarca kurtulamazdı.

"Arlong'da ölüleri gömmüyorlar," dedi Kitay. "Denize gönderiyorlar."

Askerlerin, üstüne cesetleri yığdıkları salları birer birer suya sürüklemelerini izlediler. Her yığının üstünde yağa batırılmış bir kefen vardı. Vaisra'nın komutuyla Eriden'in adamları alevli oklar yağdırdı. Her biri hedefini buldu. Yığınlar çatırdayarak alev aldı.

"Onu ben yapabilirdim," dedi Rin.

"Sen yapınca bu kadar anlamlı olmuyor."

"Neden?"

"Çünkü bunu anlamlı yapan, hedefi tutturamama ihtimalleri." Kitay omzunun üstüne işaret etti. "Bak, kim gelmiş."

Rin onun bakışlarını takip edince kıyıda sivillerin yakınında duran Ramsa, Baji ve Suni'yi gördü. Onlar da Rin'e bakıyordu. Ramsa el salladı.

Rin rahatlayarak sırıttı.

Savaş öncesinden beri Cike üyeleriyle konuşma fırsatı olmamıştı. İyi olduklarını biliyordu ama revire gelmelerine izin yoktu ve Rin de Hesperyalıları şüphelendirmemek için olayı büyütmemişti. Bu baş başa konuşmak için tek şansları olabilirdi.

Kitay'ın kulağına eğildi. "Kimse bakıyor mu?"

"Bence sorun yok," dedi Kitay. "Acele et."

Rin topallayarak elinden geldiğince hızlı ilerledi.

"Seni sonunda ölüm çiftliğinden salmışlar," dedi Baji.

"'Ölüm çiftliği' mi?" diye tekrarladı Rin.

"Ramsa'nın revire taktığı isim."

"Çünkü her gün tahıl arabalarıyla ceset çıkarıyorlar," dedi Ramsa. "Senin de onlardan birinin içinde olmadığına memnunum."

"Ne kadar kötü?" diye sordu Baji.

Rin istemsizce beline dokundu. "İdare eder. Canım yanıyor ama artık desteksiz yürüyebiliyorum. Siz yara almadan kurtuldunuz mu?"

"Sayılır." Baji bandajlı bacaklarını gösterdi. "Gemiden atlarken bacaklarım sıyrıldı. Ramsa bir fünyeyi geç fırlatınca dizini yaktı. Suni'de sorun yok. Adamın atlatamadığı şey yok."

"Güzel," dedi Rin. Sahile çabucak bir göz attı. Kimse onlara dikkat etmiyordu; herkes cenaze ateşine odaklanmıştı. Rin yine de sesini alçalttı. "Artık burada kalamayız. Kaçmaya hazırlanın."

"Ne zaman?" diye sordu Baji. Hiçbiri şaşırmamıştı. Bunu bekliyor gibilerdi.

"Yakında. Burada güvende değiliz. Vaisra'nın artık bize ihtiyacı yok ve onun korumasına güvenemeyiz. Hesperyalılar sizin şaman olduğunuzu bilmiyor, hiç olmazsa o açıdan rahatız. Kitay hemen hamle yapacaklarını düşünmüyor. Ama oyalanmamamız lazım."

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Ramsa. "Onlara katlanamıyorum. Çok kötü kokuyorlar."

Baji ona tuhaf tuhaf baktı. "Cidden mi? Şikâyetin bu mu? Kokuları mı?"

"Çok kötü," dedi Ramsa. "Ekşimiş tofu gibi."

Suni ilk defa konuştu. "Endişeliysen niye bu akşam gitmiyoruz?"

"Olur," dedi Rin.

"Bilmemiz gereken bir şey?" diye sordu Ramsa.

"Kaçmak dışında planım yok. Moag'ı dahil etmeye çalıştık ama cevap vermedi. Şehirden kendi başımıza çıkmamız gerek."

"Bir sorun var," dedi Baji. "Suni ve ben gece devriyesindeyiz. Kaybolursak fark etmezler mi?"

Rin tam da bu yüzden gece devriyesine konduklarını düşündü.

"Ne zaman bitiyor?" diye sordu.

"Şafaktan bir saat önce."

"Öyleyse o zaman yola çıkarız," dedi Rin. "Doğruca kayalıklara ilerleyin. Kapıda beklerseniz dikkat çeker. Ne yapacağımızı şehirden çıkınca planlarız. Uyar mı?"

"Olur," dedi Baji. Ramsa ve Suni başlarıyla onayladı.

Tartışacak başka bir şey yoktu. Bir arada durup sessizce cenazeyi izlediler. Sallar gürül gürül yanmaya başlamıştı. Rin onları denizde ilerletenin ne olduğunu bilmiyordu ama etraflarındaki havayı bulanıklaştıran alevler tuhaf biçimde hipnotize ediciydi.

"Çok güzel," dedi Baji.

"Evet," dedi Rin. "Öyle."

"Onlara ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?" dedi Ramsa. "Üç gün kadar su yüzeyinde kalacaklar. Sonra sallar parçalanmaya başlayacak. Yanmış odun zayıftır ve cesetler de çok ağır. Okyanusun dibine çökecekler, önce balıklar onları kemiklerine kadar yemezse şişip parçalanacaklar."

Sesi durgun havada yankılandı. Birkaç baş onlara döndü.

"Kes şunu," diye mırıldandı Rin.

"Özür dilerim," dedi Ramsa. "Demek istediğim, onları karada yakmalılardı."

"Tüm cesetleri bulduklarını sanmıyorum," dedi Baji. "Nehirde bundan fazla ceset gördüm. Sizce dipte daha kaç İmparatorluk askeri vardır?"

Rin ona baktı. "Baji, lütfen—"

"Aslında komik. Balıklar cesetleri yiyecek. Sonra sen balıkları yiyeceksin. Ve düşmanlarının cesetlerini yemiş olacaksın."

Rin ona dolu gözlerle baktı. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

"Ne? Sence komik değil mi?" Baji kolunu ona doladı. "Hey. Ağlama – özür dilerim."

Rin zorlukla yutkundu. Ağlamak istemiyordu. Neden ağladığını bile bilmiyordu – cenaze ateşindekilerin hiçbirini tanımıyordu ve yas tutması için bir sebep yoktu.

Bu cesetler onun suçu değildi. Yine de çok kötü hissediyordu.

"Böyle hissetmekten hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

"Ben de, ufaklık." Baji omzunu sıvazladı. "Ama savaş böyle bir şey. Bari kazanan tarafta olalım."

BÖLÜM 35

Rin o gece uyuyamadı. Revirdeki yatağında dimdik oturup pencereden durgun limanı izledi ve şafağa kadar dakikaları saydı. Koridorda volta atası vardı ama revir çalışanları bunu tuhaf bulabilirdi. Ayrıca Kitay'la birlikte olup her bir olasılığın üstünden geçmeyi de çok istiyordu ama şimdiye kadar her gece ayrı odalarda uyumuşlardı. Şehir kapılarından çıkana dek niyetlerini belli edecek hiçbir şey yapmayı göze alamazdı.

Yanına alacak hiçbir şey hazırlamamıştı. Zaten kayda değer çok az eşyası vardı. Yedek kılıcını ve üstündeki kıyafetleri alacaktı. Kalan her şeyi kışlada bırakacaktı. Yanına ne kadar çok şey alırsa Vaisra da temelli gittiklerini o kadar çabuk anlardı.

Rin oradan kurtulunca ne yapacağını bilmiyordu. Moag hâlâ cevap vermemişti. Mesajını almamış bile olabilirdi. Belki de almış ama umursamamıştı. Belki de doğruca Vaisra'ya götürmüştü.

Ankhiluun kötü bir bahis olabilirdi. Ama Rin'in başka seçeneği yoktu.

Tek bildiği, şehirden çıkması gerektiğiydi. Bir kez olsun Vaisra'dan bir adım önde olmalıydı. Kimse gideceğinden şüphelenmiyordu, yani onu gitmekten alıkoyan yoktu.

Onun dışında avantajı yoktu ama kalanını Kızıl Kayalıklar'ı geçince düşünecekti.

"Bir içecek ister misin?" diye sordu bir ses.

Rin zıpladı, elleri kılıcını aradı.

"Kaplan'ın memeleri aşkına," dedi Nezha. "Yalnızca benim."

"Pardon," dedi Rin nefes nefese. Yüzündeki korkuyu okuyabiliyor muydu? Birazcık sakin görünebilmek için hemen yüz ifadesini toparladı. "Hâlâ diken üstündeyim. Her ses top sesi gibi geliyor."

"O hissi biliyorum." Nezha elindeki şişeyi kaldırıp gösterdi. "Bu yardımcı olabilir."

"O ne?"

"Sorgum şarabı. Kimbilir ne zamandır ilk defa görev başında değiliz." Sırıttı. "Kafayı bulalım."

"Biz derken?" diye sordu Rin temkinlice.

"Ben ve Venka. Kitay'ı da alırız." Elini ona uzattı. "Hadi. Yapacak daha iyi bir şeyin yoksa tabii."

Rin tereddüt etti, zihni deli gibi çalışıyordu.

Kaçıştan önce sarhoş olmak berbat bir fikirdi. Ama hem o hem Kitay reddederse Nezha şüphelenirdi. Haklıydı – Kitay'ın da onun da başka bir yerde olmak için geçerli bir bahanesi yoktu. Hesperyalılar limana demir attığından beri hiçbiri görevde değildi.

İhanet etmeyi planlamıyorsa niye reddediyordu?

"Hadi," dedi Nezha yine. "Birkaç içkiden bir şey olmaz."

Rin gülümsemeyi başardı ve Nezha'nın elini tuttu. "Zihnimi okudun."

Nezha'nın peşine takılıp kışladan çıkarken kalp atışını yavaşlatmaya çalıştı.

Sorun yoktu. Bu kadarcık serbestlikten bir şey olmazdı. Arlong'dan ayrılınca Nezha'yı bir daha göremeyebilirdi. Bağlarına rağmen Nezha'nın babasının yanından ayrılmayacağını biliyordu ve onu bir hain olarak hatırlamasını istemiyordu. Dostu olarak hatırlamasını istiyordu.

Şafak öncesine kadar vakti vardı. Hiç olmazsa doğru düzgün veda edebilirdi.

Rin, Nezha ve Venka'nın askerlere alkol satışının yasak olduğu bir şehirde bu kadar alkolü nereden bulduğunu bilmiyordu. Revirden çıktığında Venka bir araba mühürlü şişeyle onları bekliyordu. Nezha, Kitay'ı da çağırdı. Birlikte arabayı sarayın en yüksek kulesine itip orada Kızıl Kayalıklar'ı ve altlarında süzülen gemi enkazlarını izleyerek oturdular.

İlk birkaç dakika kimse konuşmadı. Hepsi delicesine içip sarhoş olmaya çalıştı. Çok uzun sürmedi.

Venka, Nezha'nın ayağını tekmeledi. "Bunun için hapse atılmayacağımızdan emin misin?"

"İmparatorluk tarihindeki en önemli savaşı kazandık." Nezha gülümsedi. "Kafayı çekmemizde sorun yok bence."

"Bize komplo kuruyor," dedi Rin.

İçmeyi planlamıyordu ama Venka ve Nezha çok ısrar etmişti ve şüphe uyandırmadan nasıl reddedeceğini bilemedi. Başlayınca da durmak zorlaştıkça zorlaştı. Sorgum şarabının tadı sadece ilk birkaç yudumda, yemek borusunu yakarken kötüydü ama kısa süre sonra vücuduna nefis bir hissizlik hâkim oluyordu ve şarabın tadı su gibi geliyordu.

Birkaç saate etkisi geçer, diye düşündü belli belirsiz. Şafağa bir şeyim kalmazdı.

"İnan bana," dedi Nezha. "Size komplo kurmak için buna ihtiyacım yok."

Venka şişeyi kokladı. "Bu iğrenç."

"Ne seversin?" diye sordu Nezha.

"Bambu pirinç şarabı."

"Hanımefendi talepkâr," dedi Kitay.

"Bulacağım," diye söz verdi Nezha.

"Bulacağım," diye taklit etti Kitay.

"Sorun mu var?" diye sordu Nezha.

"Hayır ama bir sorum var. Daha az kasıntı bir piç olmayı düşündün mü hiç?"

Nezha şişesini bıraktı. "Peki sen çatının kenarına ne kadar yakın olduğunu düşündün mü hiç?"

"Beyler, beyler." Kitay, Nezha'ya şarap sıçratırken Venka bir tutam saçını parmaklarının arasında kıvırdı.

"Kes şunu," diye çıkıştı Nezha.

"Durdur beni."

Rin, Nezha'nın dizlerinin üstünde sürünerek ilerleyip Kitay'ı yere devirmesini yarı kapalı gözlerle izlerken şarap içmeye devam etti. Çatıdan düşmelerinden korkması gerekiyordu ama sarhoşken bunu yalnızca komik buldu.

"Bir şey öğrendim," dedi Kitay aniden, Nezha'yı üstünden atarak.

"Sen zaten hep bir şeyler öğreniyorsun," dedi Venka. "Bilge Kitay."

"Entelektüel merakları olan bir adamım," dedi Kitay.

"Hep kütüphanede takılıyorsun. Biliyor musun, bir keresinde Sinegard'da kütüphanede sürekli mastürbasyon yaptığına iddiaya gitmiştim."

Kitay ağız dolusu şarabı püskürttü. "*Ne?*"

Venka çenesini ellerine dayadı? "Ee, öyle mi yapıyordun? Çünkü paramı geri almak isterim."

Kitay onu duymazdan geldi. "Demek istediğim şu – *dinleyin*, çocuklar, bu gerçekten ilginç. Neden Milis birlikleri daha önce hiç kılıç tutmamış gibi savaşıyordu, biliyor musunuz?"

"O kadar da beceriksiz savaşçılar değillerdi," dedi Nezha.

"Birlikler hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Venka.

Nezha ona dirsek attı. "Sık dişini, yoksa susmayacak."

"*Sıtma* yüzünden," dedi Kitay. Önce hıçkırıyor gibiydi ama sonra yana doğru yuvarlanıp sarsılarak kıkırdamaya başladı. Sarhoştu, Rin, riske rağmen belki de ondan daha sarhoş olduğunu fark etti.

Kitay da onun gibi hissediyor olmalıydı – bir kez olsun tehlikede olmayan arkadaşlarıyla birlikte olmaktan delicesine mutluydu ve Rin, onun da gerçekliği askıya almayı, bir daha görüşmemek üzere ayrılmak üzere olduklarını ve bunların paylaşacakları son şarap şişeleri olduğunu görmezden gelmek istediğini düşünüyordu.

Rin şafağın sökmesini istemiyordu. Bu anı sonsuza dek uzatmak istiyordu.

"Güney hastalıklarına alışık değiller," diye devam etti Kitay. "Sivrisinekler onları bizden daha beter zayıflattı. İnanılmaz değil mi?"

"Muhteşem," dedi Venka kuru kuru.

Rin onları dinlemiyordu. Kulenin kıyısına yaklaştı. Yine uçmak istiyordu, midesindeki o uçurumdan atlama hissini yaşamak, dalışın heyecanıyla titremek istiyordu.

Bir ayağını kenardan sarkıtıp rüzgârın uzuvlarını sarsmasının tadını çıkardı. Biraz öne eğildi. Ya şimdi atlasaydı? Düşmekten zevk alır mıydı?

"Çekil oradan." Kitay'ın sesi zihnindeki sisi aştı. "Nezha, tut onu—"

"Bende." Güçlü kollar göğsüne dolanıp onu kenardan uzaklaştırdı. Nezha direnmesini bekleyerek onu sıkı sıkı tuttu ama Rin keyifli bir sesle mırıldanarak göğsüne yaslandı.

"Ne büyük dert olduğundan haberin var mı?" diye homurdandı Nezha.

"Bana bir şarap daha ver," dedi Rin.

Nezha tereddüt etti ama Venka dediğini yaptı.

Rin kocaman bir yudum alıp iç çekti ve parmaklarını şakaklarına dokundurdu. Vücudunda yıldırım çarpmış gibi gezen bir akım hissetti. Başını duvara dayayıp gözlerini kapattı.

Sarhoş olmanın en güzel yanı hiçbir şeyin önemi olmamasıydı.

Eskiden düşününce canını fazla yakan şeylere odaklanabilirdi. Anılarını acı çekmeden hatırlayabilirdi – Altan'ın iskelede yanışı, Golyn Niis'teki cesetler, Qara'nın Chaghan'ın kollarındaki bedeni. Anılarını kişiselleştirmeden hatırlayabilirdi çünkü hiçbir şeyin önemi yoktu ve hiçbir şey canını yakmıyordu.

"On altı ay." Kitay parmaklarıyla sayıyordu. "İşgali de sayarsan bu neredeyse bir buçuk yıldır savaştaydık demek."

"O kadar da uzun değil," dedi Venka. "İlk Haşhaş Savaşı üç yıl sürmüştü. İkincisi beş yıl. Kızıl İmparator'dan sonraki taht savaşları neredeyse yedi yıl sürdü."

"*Yedi yıl* nasıl savaşırsın?" diye sordu Rin. "Savaşmaktan bıkmaz mısın?"

"Askerler bıkıyor," dedi Kitay. "Aristokratlar değil. Onlar için bu bir oyun. Sanırım sorun da bu."

"İşte bir düşünce deneyi." Venka elleriyle gökkuşağı gibi bir yay çizdi. "Başka bir dünyada bu savaşın olmadığını hayal edin. Federasyon işgali olmadığını. Hatta durun, Federasyon'un var olmadığını. Neredesiniz?"

"Zaman belli mi?" diye sordu Kitay.

Venka başını salladı. "Hayır, demek istediğim, hayatınızda neler oluyor? Neler yapmayı isterdiniz?"

"Ben Kitay'ın ne yaptığını biliyorum." Nezha başını geri eğip şişedeki son birkaç damlayı ağzına döktü, devamı gelmeyince hayal kırıklığına uğradı. Venka ona bir başka şişe verdi. Nezha mantarı açmaya çalışıp beceremedi, küfretti ve şişenin ağzını duvara vurdu.

"Dikkat et," dedi Rin. "Elindeki kaliteli cinsten."

Nezha kırık camı dudaklarına götürüp gülümsedi.

"Söyle bakalım," dedi Kitay. "Neredeyim?"

"Yuelu Akademisi'ndesin," dedi Nezha. "Çığır açıcı bir araştırma yapıyorsun, şey gibi... şey, gezegenlerin hareketi veya On

İki Vilayet'teki en verimli muhasebe yöntemi gibi saçma sapan bir alanda."

"Muhasebeyle dalga geçme," dedi Kitay. "Önemli bir şey."

"Sana öyle," dedi Venka.

"Hesabını bilmeyen hükümdarlar yüzünden rejimler yıkıldı."

"Her neyse." Venka gözlerini devirdi. "Ya siz?"

"Ben savaşmakta iyiyim," dedi Rin. "Yine savaşıyor olurdum."

"Kime karşı?" diye sordu Venka.

"Fark etmez. Kim olursa."

"Artık savaş kalmamış olabilir," dedi Nezha.

"Savaş hep vardır," dedi Kitay.

"Bu İmparatorluk'ta kalıcı olan tek şey savaş," dedi Rin. Kelimeler öyle tanıdıktı ki düşünmeden söyledi, Keju için çalıştığı bir tarih kitabından alıntı yaptığını sonra fark etti. İnanılmazdı, o sınavın izleri hâlâ aklındaydı.

Düşündükçe *kendisiyle* ilgili kalıcı tek şeyin savaş olabileceğini düşündü. Artık asker olmasaydı ne yapacağını hayal edemiyordu. Son dört yıl, hayatı boyunca bir işe yarıyormuş gibi hissettiği tek zamandı. Tikany'de görünmez bir tezgâhtardı, kimse onu fark etmiyordu. Hayatı ve ölümü önemsizdi. Sokakta ezilse kimse durup bakmazdı bile.

Ama şimdi? Siviller komutlarına uyuyor, Savaş Lordları onunla görüşmek istiyor ve askerler ondan korkuyordu. Şimdi ülkedeki en iyi askeri zihinlerle eşitleriymiş gibi konuşuyordu – ya da en azından oraya aitmiş gibi. Şimdi Arlong'un en yüksek kulesinde Ejderha Savaş Lordu'nun oğluyla sorgum şarabı içiyordu.

İnsanları öldürmekte bu kadar iyi olmasaydı kimse onu umursamazdı.

İçinde bir huzursuzluk vardı. Vaisra için çalışmayı bıraktığında ne yapacaktı?

"Hepimiz sivil görevlere dönebiliriz," dedi Kitay. "Bakan ve vali olabiliriz."

"Önce seçilmen gerek," dedi Nezha. "Halk yönetimi vesaire. İnsanların seni sevmesi gerek."

"O zaman Rin işsiz kaldı," dedi Venka.

"Muhafız olabilir," dedi Nezha.

"Suratını yeniden düzenleyecek biri arıyorsan," dedi Rin, "bedavaya yaparım."

"Rin asla işsiz kalmaz," dedi Kitay aceleyle. "Orduya hep ihtiyaç var. Savaşacak bir düşman hep olacak."

"Mesela kim?" diye sordu Rin.

Kitay parmaklarıyla saydı. "Bağımsız Federasyon birlikleri. Bölünmüş vilayetler. Tepediyarlılar. Bana öyle bakma, Rin; sen de Bekter'i duydun. Ketreyidler savaş istiyor."

"Ketreyidler diğer kabilelerle savaşmak istiyor," dedi Venka.

"O çatışma büyüyünce ne olacak? On yıla kalmadan bir sınırda daha savaşıyor olacağız, inanın bana."

"O sadece temizlik," diye geçiştirdi Nezha. "Onlardan kurtulacağız."

"O zaman başka savaş başlatırız," dedi Kitay. "Orduların işi bu."

"Cumhuriyet'in kontrol ettiği ordunun değil," dedi Nezha.

Rin doğruldu. "Hiç hayal ettiniz mi? Demokratik bir Nikan? Gerçekten sonuç vereceğini düşünüyor musunuz?"

İşler bir demokrasi fikri savaş boyunca onu pek rahatsız etmemişti. İmparatorluk tehdidi hep daha baskındı. Ama şimdi *kazanmışlardı* ve Vaisra'nın soyut hayalini siyasi gerçeğe çevirme imkânı vardı.

Rin bunu yapacağından şüpheliydi. Vaisra'nın artık çok fazla gücü vardı. Niye gücünü başkasına versindi ki?

Onu suçladığını söyleyemezdi. Hâlâ demokrasinin iyi bir fikir olduğuna ikna olmamıştı. Nikaralar binlerce yıldır birbiriyle savaşıyordu. Şimdi yöneticilerini seçebildikleri için birden duracaklar mıydı? Ve o yöneticilere oy verecek olan kimlerdi? Fang Teyze gibileri mi?

"Tabii ki işe yarayacak," dedi Nezha. "Savaş Lordları'nın her sene giriştiği aptal askeri kavgaları düşün. Onlar bitecek. Tartışmalar konseyde çözülecek, savaş alanında değil. Ve tüm İmparatorluk'u birleştirdiğimizde her şeyi yapabiliriz."

Venka güldü. "Buna cidden inanıyor musun?"

Nezha bozulmuştu. "Tabii ki inanıyorum. Bu savaşta niye savaştım sanıyorsun?"

"Babanı memnun etmek için?"

Nezha, Venka'nın kaburgalarına yalandan bir tekme savurdu.

Venka tekmeden kaçınıp gülerek arabadan bir şişe daha şarap aldı.

Nezha kule duvarına yaslandı. "Gelecek muhteşem olacak," dedi, sesinde alaycılıktan zerre yoktu. "Dünyanın en güzel ülkesinde yaşıyoruz. Hesperyalılardan daha çok adamımız var. Daha çok doğal kaynağımız var. Tüm dünya bizim sahip olduklarımızı istiyor ve tarihte ilk kez bunları kullanabileceğiz."

Rin yüzüstü yatıp çenesini ellerine dayadı.

Nezha'nın konuşmasını dinlemekten hoşlanıyordu. Çok umut dolu, iyimser ve aptaldı.

İdeolojisini istediği kadar anlatabilirdi ama Rin gerçeği biliyordu. Nikara hiçbir zaman barış içinde kendi kendini yönetemezdi çünkü Nikara diye bir şey yoktu. Sinegardlılar, Sinegardlı gibi davranmaya çalışanlar ve bir de güneyliler vardı.

Aynı tarafta değillerdi. Hiç olmamışlardı.

"Hızla yeni bir çağa giriyoruz," dedi Nezha. "Ve muhteşem olacak."

Rin kollarını açtı. "Gel buraya," dedi.

Nezha ona sarıldı. Rin onun başını göğsüne çekip çenesini kafasının tepesine yasladı ve sessizce nefeslerini saydı.

Onu çok özleyecekti.

"Seni zavallı," dedi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Nezha.

Rin ona daha sıkı sarıldı. Bu ânın bitmesini istemiyordu. Gitmek zorunda olmak istemiyordu. "Dünyanın seni incitmesini istemiyorum, o kadar."

Sonunda Venka kuleden aşağı kusmaya başladı.

"Sorun yok," dedi Kitay, Rin ayağa kalkmaya yeltenince. "Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Sorun yok. Sizin kadar sarhoş değilim." Venka'nın kolunu omzuna doladı ve onu yavaşça merdivenlerden indirdi.

Venka hıçkırıp anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

"Sakın üstüme kusma," dedi Kitay. Omzunun üstünden Rin'e baktı. "O yaralarla ortalıkta çok dolanma. Git uyu biraz."

"Gideceğim," dedi Rin.

"Emin misin?" diye üsteledi Kitay.

Rin yüzündeki endişeyi gördü. *Zamanımız tükeniyor.*

"Bir saate kalmam," dedi Rin.

"Güzel." Kitay, Venka'yla uzaklaştı. Ayak sesleri gittikçe uzaklaştı, böylece Rin ve Nezha çatıda yalnız kaldılar. Gece havası birden soğumuştu, bu da Nezha'ya yakın oturmak için iyi bir bahane gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Nezha.

"Fevkalade," dedi Rin ama ünsüz harfleri doğru telaffuz edememiş gibi geldiği için iki kez daha tekrarladı. "Fevkalade. *Fevkalade.*" Dili ağırlaşmıştı. İçmeyi saatler önce bırakmıştı ve artık neredeyse ayılmıştı ama bu sefer de gece soğuğundan elleri ayakları uyuşmuştu.

"Güzel." Nezha ayağa kalkıp elini uzattı. "Gel."

"Ama burayı sevdim," diye mızıklandı Rin.

"Donacağız," dedi Nezha. "Hadi ama."

"Neden?"

"Çünkü eğlenceli olacak," dedi Nezha ve o anda bu, her şey için iyi bir sebep gibiydi.

Nasıl olduysa limana indiler. Rin yürürken yalpaladıkça Nezha'ya çarpıyordu. Umduğu kadar hızlı ayılmamıştı. Her hareketinde zemin yerinden oynuyor gibiydi. "Beni boğmaya çalışıyorsan biraz fazla belli ediyorsun."

"Neden sürekli birinin seni öldürmeye çalıştığını sanıyorsun?" diye sordu Nezha.

"Neden sanmayayım?"

Rıhtımın sonunda, balıkçı teknelerinin hepsinden çok uzakta durdular. Nezha ufak bir kayığa atladı ve onu takip etmesini işaret etti.

"Ne görüyorsun?" diye sordu kürek çekerken.

Rin gözlerini kırpıştırıp ona baktı. "Su."

"Suyu aydınlatan ne?"

"Ay ışığı."

"Daha yakından bak," dedi. "Yalnızca ay değil."

Rin'in nefesi kesildi. Zihni, gördüklerine yavaş yavaş anlam vermeye başladı. Işık gökyüzünden gelmiyordu. Nehirden geliyordu.

Daha iyi görmek için kayığın yanından eğildi. Bulanık bir arkaplanda hareket eden minik ışıklar gördü. Nehir yalnızca yıl-

dızları yansıtmıyordu, kendi parlaklığını ekliyordu – dalgalardaki her harekette bir ışık kıpırtısı vardı. Deniz alev almıştı.

Nezha bileğini tutup onu geri çekti. "Dikkat et."

Rin gözlerini sudan alamıyordu. "O ne?"

"Balıklar, yumuşakçalar ve yengeçler," dedi. "Onları gölgeye koyduğunda kendi ışıklarını üretiyorlar. Su altındaki alevler gibi."

"Çok güzel," diye fısıldadı Rin.

Rin, acaba Nezha onu öpecek mi diye merak etti. Öpüşme hakkında pek bir bilgisi yoktu ama dinlediği hikâyelere bakılırsa bu iyi bir zaman gibiydi. Kahraman hep sevdiğini güzel bir yere götürüp yıldızların altında ilanıaşk ederdi.

O da Nezha'yı öpmek istiyordu. Kaçmadan önce son bir anıyı paylaşmak istiyordu. Ama Nezha ona düşünceli düşünceli bakıyordu, aklından Rin'in tahmin edemediği bir şeyler geçiyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu bir süre sonra.

"Ne istersen," dedi Rin.

"Okulda benden niye o kadar nefret ediyordun?"

Rin şaşkınlıkla güldü. "Bariz değil miydi?"

O kadar çok cevabı vardı ki soru aptalca geldi. Çünkü kendini beğenmişti. Çünkü zengindi, özeldi, popülerdi ve Rin hiçbiri değildi. Çünkü Nezha, Ejderha Vilayeti'nin vârisiyken Rin bir savaş yetimi, çamur tenli bir güneyliydi.

"Hayır," dedi Nezha. "Yani... sana iyi davranmadığımın farkındayım."

"Az bile kalır."

"Biliyorum. Özür dilerim. Ama, Rin, birbirimizden üç yıl boyunca nefret ettik. Bu normal değil. İlk yıl çekingenliğinin ötesinde bir şey. Hepsi seninle dalga geçtiğim için mi?"

"Hayır, beni korkuttuğun için."

"Seni korkutuyor muydum?"

"Senin yüzünden okuldan ayrılmak zorunda kalacağımı sandım," dedi. "Ve gidecek başka yerim yoktu. Sinegard'dan atılırsam ölsem yeriydi. Bu yüzden senden korkuyordum, nefret ediyordum ve bu asla tam olarak geçmedi."

"Fark etmemiştim," dedi Nezha sessizce.

"Hadi oradan," dedi Rin. "Bilmiyormuş gibi davranma."

"Yemin ederim aklımın ucundan geçmemişti."

"Cidden mi? Çünkü geçmiş olmalı. Aynı seviyede *değildik*, bunu biliyordun ve bu yüzden her şey yanına kaldı çünkü karşılık veremeyeceğimi biliyordun. Sen zengindin, ben fakir ve bunu kullandın." Kelimelerin ağzından ne kadar hızlı döküldüğüne, ona olan o eski nefretini ne kadar çabuk hatırlayabildiğine şaşırdı. Bunu uzun süre önce geride bıraktığını sanıyordu. Belki de bırakmamıştı. "İkimiz için şartların bu kadar faklı oluşunun *aklından bile geçmemesi* biraz sinir bozucu açıkçası."

"Haklısın," dedi Nezha. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Hayır. Önce ben soracağım."

Her ne oynuyorlarsa bir anda kuralları oluşmuştu ve bunlar tartışmaya açıktı. Ve Rin, işlerin karşılıklı olması kuralına karar verdi. Beklentiyle ona baktı.

"Peki." Nezha omuz silkti. "Sor."

Rin söyleyeceği şeyi dile getirebilmek için kanındaki alkolden güç aldı. "O mağaraya geri dönecek misin?"

Nezha katılaştı. "Ne?"

"Tanrılar fiziksel şeyler olamaz," dedi Rin. "Bana bunu Chaghan öğretti. Dünyayı etkilemek için aracılara ihtiyaçları var. O ejderha her neyse..."

"O şey bir canavar," dedi Nezha duygusuzca.

"Belki. Ama alt edilebilir," dedi Rin. Belki de hâlâ Feylen'e karşı zaferinin etkisindeydi ama Nezha'nın özgür kalmak için yapması gereken çok barizdi. "Belki bir zamanlar insandı. Nasıl bu hâle geldiğini bilmiyorum, belki şimdi bir tanrı kadar güçlüdür ama daha önce tanrıları gömdüm. Yine yaparım."

"O şeyi yenemezsin," dedi Nezha. "Neyle karşı karşıya olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

"Biraz fikrim var sanırım."

"Bu konuda değil." Sesi sertleşti. "Bana bir daha bunu sorma."

"Tamam."

Rin geri yaslanıp parmaklarını ışıl ışıl suya bıraktı. Kollarında alevler gezdirdi ve karmaşık hareketlerinin mavi yeşil ışıkta yansımasını keyifle izledi. Su ve ateş birlikte çok güzeldi. Doğaları gereği birbirlerini yok etmeleri çok acıklıydı.

"Bir soru daha sorabilir miyim artık?" diye sordu Nezha.

"Tabii."

"Şaman ordusu yaratmamız gerektiğini söylediğinde ciddi miydin?"

Rin geri çekildi. "Ne zaman dedim onu?"

"Yeni yılda. Kuzeydeyken, karda otururken."

Rin bunu hatırlamasıyla eğlenerek güldü. Yıllar önce gibi geliyordu. "Neden olmasın? Muhteşem olurdu. Hiç kaybetmezdik."

"Hesperyalıların da tam olarak bundan korktuğunun farkındasın değil mi?"

"Korkmakta haklılar," dedi Rin. "Canlarına okurduk, değil mi?"

Nezha ileri eğildi. "Tarcquet tüm şaman aktivitesi üzerinde moratoryum istiyor, biliyor muydun?"

Rin kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"Hiçbir zaman güçlerini kullanmamaya söz vereceksin ve kullanırsan cezalandırılacaksın demek. İmparatorluk'taki her şamanı bildireceğiz. Ve Şamanizm hakkındaki tüm yazılı kaynakları yok edeceğiz ki nesilden nesle iletilemesin."

"Çok komik," dedi Rin.

"Dalga geçmiyorum. İşbirliği yapmak zorunda kalırsın. Ama ateşi bir daha çağırmazsan güvende olursun."

"İmkânı yok," dedi Rin. "Ateşimi *daha yeni* geri aldım. Vazgeçmeye niyetim yok."

"Ya seni zorlarlarsa?"

Rin omuzlarında alevler gezdirdi. "O zaman iyi şanslar."

Nezha ayağa kalkıp yanına oturdu. Elini beline koydu.

Rin onun dokunuşuyla titredi. "Ne yapıyorsun?"

"Yaran nerede?" diye sordu Nezha. Parmaklarını yarasına bastırdı. "Burada mı?"

"Canım yanıyor."

"Güzel," dedi. Eli Rin'in arkasına uzandı. Rin onu kendine çekeceğini sandı ama sonra belinde bir baskı hissetti. Nezha elini çekip de kanlı parmaklarını görene dek bıçaklandığını anlamadı.

Rin yana çöktü. Nezha onu kollarına aldı.

Yüzü bir görünüyor bir kayboluyordu. Rin konuşmaya çalıştı ama dudakları ağır ve beceriksizdi. Tek yapabildiği anlamsız bir şeyler fısıldamaktı. "Sen... ama sen..."

"Konuşmaya çalışma," diye mırıldandı Nezha ve bıçağı belinde daha derine saplarken dudaklarını alnında gezdirdi.

BÖLÜM 36

Sabah güneşi Rin'in gözlerine bıçak gibi saplanıyordu. İnleyip yan döndü. Muhteşem bir an için nasıl olup da kendini orada bulduğunu unuttu. Sonra farkındalık yavaş yavaş ve acı dolu bir şekilde geldi – zihninde parça parça görüntüler ve konuşmalar belirmeye başladı. Nezha'nın yüzü. Sorgum şarabının ekşiliği. Bir bıçak. Bir öpücük.

Islak, yapışkan ve iğrenç bir şeye yuvarlandı. Uykusunda kusmuştu. Midesi bulandı ama öğürünce bir şey çıkmadı. Her yeri acıyordu. Korkuyla beline uzandı. Biri onu dikmişti. Yaranın etrafında kurumuş kan vardı ama kanamıyordu.

Boku yemiş olabilirdi ama henüz ölmüyordu.

İki sürgüyle duvara zincirlenmişti – biri sağ bileğinde, diğeri de ayak bileklerinin arasındaydı. Zincirler gevşekti ama çok uzun değildi, sürünse de odanın yarısından öteye geçemiyordu.

Doğrulmaya çalıştı ama başı dönünce yere geri yığıldı. Düşünceleri yavaş ve karışıktı. Umutsuzca ateşi çağırmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı.

Tabii ki afyon vermişlerdi.

Yavaşça olan bileni anladı. Öyle aptaldı ki kendini tekmelemek istedi. Duygularına yenik düşmeseydi kaçmaya *bu kadar* yaklaşmıştı.

Vaisra'nın bir manipülatör olduğunu biliyordu. Hesperyalıların peşine takılacağını da biliyordu. Ama Nezha'nın ona zarar verebileceği aklının ucundan geçmemişti. Onu kışladayken etkisiz hâle getirip kimse görmeden Arlong'dan sıvışmalıydı. Onun yerine, ayrılmadan önce beraber son bir gece geçirebileceklerine inanmıştı.

Aptal, diye düşündü. *Onu sevdin, ona güvendin ve tuzağına düştün.*

Altan'dan sonra bunu tahmin etmeliydi.

Odada etrafına bakındı. Yalnızdı. Yalnız olmak istemiyordu – tutsaksa da en azından onu neyin beklediğini bilmek istiyordu. Dakikalar geçti ve kimse gelmedi, o da bağırmaya başladı. Boğazı parçalanana dek bağırmaya devam etti.

Kapı çarparak açıldı. Leydi Yin Saikhara içeri girdi. Sağ elinde bir kamçı vardı.

Siktir, diye düşündü Rin uyuşuk bir hâlde, kamçı sol omzundan kalçasına dek uzanan bir darbeyle üstüne inmeden hemen önce. Bir an için donakaldı, kamçının şaklaması kulaklarında yankılandı. Ardından onu dizlerinin üstüne düşüren akkor acı geldi. Kamçı yine indi. Bu sefer sağ omzuna. Rin çığlıklarını bastıramadı.

Saikhara kamçıyı indirdi. Rin kadının ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu ama onun dışında Arlong Leydisi soluk teniyle, buyurgan bir tavırla kaskatı duruyor, Rin'in hiç anlamadığı çiğ bir nefretle ona bakıyordu.

"Onlara söylemen gerekiyordu," dedi Saikhara. Saçı dağınıktı ve sesi titrek bir homurtudan ibaretti. "Onu düzeltmelerine yardım etmen gerekiyordu."

Rin, odanın uzak köşesine doğru çekilip Saikhara'nın erişiminden uzaklaşmaya çalıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Seni Kaos yaratığı," diye tısladı Saikhara. "Seni yılan dilli düzenbaz, seni kötülüğün piyonu, hepsi senin suçun..."

Rin ilk defa, Arlong Leydisi'nin aklının başında olmayabileceğini fark etti.

Saikhara yine saldırmaya karar verirse diye ellerini başının üstüne kaldırıp arka köşeye çöktü. "Neyin benim suçum olduğunu sanıyorsun?"

Saikhara'nın gözleri kocaman ve odaksızdı, Rin'in bir metre solunda bir yere bakarak konuşuyordu. "Onu düzelteceklerdi. Vaisra söz verdi. Ama seferden döndüklerinde hâlâ anlamadıklarını söylediler ve sen hâlâ *buradasın*, seni küçük pis yaratık—"

"Dur," dedi Rin. Zihninde parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu, bu bağlantıyı daha önce kurmadığına inanamadı. "*Kimi* düzeltecekler?"

Saikhara yalnızca ters ters baktı.

"*Nezha*'yı düzelteceklerini mi söylediler?" diye sordu Rin.

"Hesperyalılar ejderha işaretini düzeltebileceklerini mi söylediler?"

Saikhara boş boş baktı. Yüzü, oğlunun ve kocasının da usta olduğu o ifadesiz maskeye büründü.

Ama bir şey söylemesine gerek yoktu. Rin bunca zamandır önünde duran gerçeği artık anlıyordu.

Saikhara, "*Söz verdin*," diye tıslamıştı Vaisra'ya. "*Bana yemin ettin. Bunu düzelteceğini söyledin. Onları geri getirirsem onu düzeltecek bir yol bulacaklar, dedin.*"

Rahibe Petra, Saikhara'ya oğlunun hastalığına çare bulma sözü vermişti – Saikhara'nın Gri Bölük'ü İmparatorluk'a getirmek için bu kadar uğraşmasının sebebi buydu. Bu da Vaisra ve Saikhara'nın, bunca zamandır Nezha'nın şaman olduğunu bildikleri anlamına geliyordu.

Ama onu Hesperyalılara vermemişlerdi.

Hayır, onun yerine imparatorluktaki diğer tüm şamanları riske atmışlardı. Oğullarını kurtarmak için, Shiro'nun yaptıklarını tekrarlasın diye Rin'i Petra'ya vermişlerdi.

"Ne öğreneceklerini sandığını bilmiyorum," dedi Rin sessizce. "Ama bana zarar vermek oğlunu düzeltemez."

Hayır, Nezha muhtemelen ölene dek ejderhanın lanetini taşıyacaktı. O lanet Hesperyalıların anlamadığı bir şeydi. Bu düşünce Rin'e küçük, kötücül bir tatmin sağladı.

"Kaos ustaca kandırır." Saikhara elini göğsünde hızlı hızlı gezdirip Rin'in daha önce görmediği semboller oluşturdu. "Gerçek doğasını gizler ve dikkat dağıtmak için düzeni taklit eder. Ben gerçeği senden alamayacağımın farkındayım. Ben sadece acemi bir takipçiyim. Ama Gri Bölük'ün sırası gelecek."

Rin kamçıya odaklanarak onu dikkatle izledi. "O zaman ne istiyorsun."

Saikhara pencereyi işaret etti. "İzlemeye geldim."

Rin kafası karışarak onun bakışlarını takip etti.

"İzle," dedi Saikhara. Tuhaf, kötücül bir zafer kazanmış gibi gözüküyordu. "Gösterinin keyfini çıkar."

Rin pencereye doğru tökezleyip dışarı baktı.

Sarayın üçüncü katında, ana avluya bakan bir odada olduğunu anladı. Aşağıda Hesperya ve Cumhuriyet birlikleri platfor-

mun etrafında yarım daire şeklinde toplanmıştı. Gözleri bağlı iki tutsak yavaşça merdivenleri çıktı. Kolları arkalarında bağlanmıştı ve iki yanlarında Hesperya askerleri vardı.

Tutsaklar platformun kıyısında durdu. Askerler onları merkeze ilerleyene dek arkebüzleriyle dürttüler. Soldaki, başını güneşe doğru kaldırdı.

Göz bağıyla bile Rin o koyu tenli, yakışıklı yüzü tanıdı.

Baji dimdik duruyordu.

Yanında Suni küçülmeye çalışır gibi iki büklümdü. Dehşete düşmüş gibiydi.

Rin döndü. "Bu ne?"

Saikhara'nın gözü pencereye kilitlenmiş, gözleri kısılmış ve dudakları incecik olmuştu. "*İzle.*"

Biri gong çaldı. Kalabalık ikiye ayrıldı. Rin, Vaisra'nın platforma çıkıp Suni ve Baji'nin birkaç metre ilerisinde önünde durmasını kanı donarak izledi. Vaisra kollarını kaldırdı. Rin'in kalabalığın gürültüsünden anlayamadığı bir şey bağırdı. Tek duyabildiği, onaylayarak kükreyen askerlerdi.

"Bir zamanlar Kızıl İmparator âlemindeki tüm şamanları öldürmüş." Saikhara arkasında sessizce konuştu. "Neden yapmış dersin?"

Dört Hesperyalı asker Baji'nin önünde durup arkebüzlerini göğsüne doğrulttu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Rin. "*Durun!*"

Ama tabii ki Vaisra onu bağrışların içinde duymadı. Rin zincirlerini çaresizde çekiştirdi, bağırdı ama tek yapabildiği, Vaisra elini kaldırırken izlemekti.

Peş peşe dört atış sesi havayı yardı. Baji'nin gövdesi her bir kurşun darbesiyle sarsıldı, ta ki sonuncusu göğsünün ortasına saplanana kadar. Uzun, tuhaf bir an boyunca Baji ayakta kaldı, vücudu ne tarafına düşeceğine karar veremiyor gibi ileri geri sallandı. Nihayet, son bir tur atış onu yere devirmeden önce başı eğik bir şekilde dizlerinin üstüne çöktü.

"Tanrılarınız bu kadar işte," dedi Saikhara.

Aşağıda askerler silahlarını yeniden doldurup Suni'ye ateş açtı.

Rin yavaşça döndü.

Zihni öfkeyle dolmuştu. Saikhara'yı yenmek değil, *yok etmek*, kemikleri bile kalmayacak şekilde yakmak, hatta *yavaş yavaş* yakıp olabildiğinde acı çektirmek istiyordu.

Tanrısına uzandı. Önce cevap gelmedi, yalnızca afyonun hissizliği vardı. Sonra Anka'nın uzaktan gelen, hafif çığlığını duydu.

Bu yeterliydi. Avuçlarında sıcaklığı hissetti. Ateşi geri gelmişti.

Neredeyse gülecekti. İçtiği onca afyon sayesinde, toleransı Yinlerin zannettiğinden çok çok daha yüksekti.

"Sahte tanrılarınız açığa çıktı," dedi Saikhara usulca. "Kaos ölecek."

"Sen tanrılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadı Rin.

"Yeteri kadar biliyorum." Saikhara kamçıyı yine kaldırdı. Rin daha hızlı hareket etti. Avuçlarını Saikhara'ya uzatıp alev fırlattı – normal kapasitesinin onda biri bile olmayan zayıf bir alevdi ama Saikhara'nın elbisesini tutuşturmaya yetti.

Saikhara yardım için çığlık çığlığa bağırarak geri çekilirken kamçı Rin'in sırtına tekrar tekrar inip taze yaralar açtı. Rin kafasını korumak için ellerini kaldırdı ama kamçı bu kez de bileklerini kesti.

Kapılar açıldı. Eriden peşinde iki askerle içeri daldı. Rin alevlerini onlara doğrulttu ama önlerinde nemli, aleve dayanıklı örtüler tutuyorlardı. Ateş cızırdayarak söndü. Askerlerden biri onu tekmeleyerek yere indirip kollarını tutarken öbürü ağzına ıslak bez soktu.

Rin nefes almamaya çalıştı ama görüşü kararadı ve nefes nefese kıvrandı. Afyonruhunun yoğun ve boğucu tadı ağzını doldurdu. Etkisi aniydi. Alevleri söndü. Anka'yı hissedemiyordu – zar zor duyuyor ve görüyordu.

Askerler onu bıraktı. Rin boş boş kapıya bakıp ağzından salyalar akarak yerde hareketsiz kaldı.

"Burada olmamalıydın," dedi Eriden, Nezha'nın annesine.

Saikhara, Rin'e doğru tükürdü. "Onu uyutmanız lazım."

"*Uyutmuştuk* zaten. Sen dikkatsizdin."

"Sen de beceriksizdin," diye tısladı Saikhara. "Bu senin suçun."

Eriden bir şey dedi ama Rin artık onu anlayamıyordu. Eriden ve Saikhara bulanık renk öbeklerinden ibaretti ve sesleri de bozulmuş, anlaşılmaz gevelemelerdi.

Saatler sonra Vaisra geldi. Rin şişmiş gözkapaklarıyla kapının açılmasını ve Vaisra'nın yanına gelip diz çökmesini izledi.

"Sen," dedi boğuk bir sesle.

Rin soğuk parmakuçlarının alnına dokunup saçlarını kulağının arkasına ittiğini hissetti.

Vaisra iç çekti. "Ah, Runin."

"Senin için her şeyi yaptım," dedi Rin.

Vaisra'nın ifadesi alışılmadık derecede nazikti. "Biliyorum."

"O zaman neden?"

Vaisra elini geri çekti. "Kanala bak."

Rin bitkince camdan dışarı baktı. Bakmasına gerek yoktu, Vaisra'nın neyi görmesini istediğini biliyordu. Kanalda parçalanmış gemiler vardı, donanmanın dörtte biri kayaların altına gömülmüştü ve nehir boyunca boğulup şişmiş cesetler yüzüyordu.

"Bir tanrıyı gömdüğünde böyle olur," dedi Rin.

"Hayır. İnsanlar tanrılarla uğraşacak kadar aptal olduğunda böyle olur."

"Ama ben Feylen gibi değilim."

"Fark etmez," dedi Vaisra nazikçe. "Olabilirsin."

Rin doğrulup oturdu. "Vaisra, lütfen—"

"Yalvarma. Yapabileceğim bir şey yok. Öldürdüğün adamı biliyorlar. Onu yakıp rıhtıma attın." Vaisra hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gerçekten mi, Rin? Her şeyden sonra mı? Sana dikkatli olmanı söylemiştim. Dinlemeni dilerdim."

"Bir kıza tecavüz ediyordu," dedi. "*Üstündeydi*, öylece durup—"

"Sana güç dengelerinden bahsetmiştim," dedi Vaisra bir çocukla konuşur gibi yavaş yavaş.

Rin zorlanarak ayağa kalktı. Zemin altında hareket ediyordu – duvara tutunması gerekti. Kafasını her oynattığında her şeyi çift görüyordu ama sonunda Vaisra'nın gözüne bakabildi. "O zaman kendin yap. İdam mangası olmadan. Kılıç kullan. Bana bu onuru bahşet."

Vaisra kaşını kaldırdı. "Seni öldüreceğimizi mi sandın?"

"Bizimle geliyorsun, tatlım." General Tarcquet'nin sesi, umursamaz ve yavaş konuşması.

Rin irkildi. Kapının açıldığını duymamıştı.

Rahibe Petra içeri girip Tarcquet'nin arkasında durdu. Şalının ardındaki gözleri çakmak çakmaktı.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı Rin ona. "Daha çok idrar örneği almaya mı geldin?"

"Senin döndürülebileceğini düşündüğümü kabul etmeliyim," dedi Petra. "Seni böyle görmek beni gerçekten üzüyor."

Rin onun ayaklarına tükürdü. "Siktir git."

Petra yüz yüze gelene dek yaklaştı. "Beni kandırdın. Ama Kaos zekidir. Kendini mantıklı ve iyi niyetli gibi gösterebilir. Bizi merhametli yapabilir." Rin'in yüzünü okşamak için elini kaldırdı. "Ama sonunda avlanıp yok edilmesi gerekir."

Rin parmaklarını ısırdı. Petra elini geri çekti. Geç kalmıştı. Rin elini kanatmıştı.

Petra geri çekildi ve Rin, kanın dişlerinden damlamasına izin vererek güldü. Petra'nın gözlerindeki korkuyu gördü ve sadece bu bile Rin'e tuhaf bir zevk verdi –Petra daha önce korkusunu belli etmemişti, *hiçbir şey* belli etmemişti– ve Tarcquet'nin yüzündeki tiksintiyi veya Vaisra'nın onaylamaz ifadesini hiç umursamadı.

Zaten delirmiş bir hayvan olduğunu düşünüyorlardı. Onların beklentilerini karşılıyordu, o kadar.

Hem neden yapmasındı? Hesperyalıların bu saklambaç oyununu oynamaktan bıkmıştı. Ölümcül değilmiş taklidi yapmıştı. Bir canavar görmek istiyorlardı. Onlara gösterecekti.

"Bu Kaos'la alakalı değil." Onlara sırıttı. "Hepiniz korkuyorsunuz, değil mi? Sizde olmayan bir güce sahip olmama dayanamıyorsunuz."

Avuçlarını açtı. Hiçbir şey olmadı –afyonruhu hâlâ zihnini baskılıyordu– ama Petra ve Tarcquet yine de geriye sıçradılar.

Rin kıkırdadı.

Petra kanlı ellerini gri cüppesine sildi. "Senin için dua edeceğim."

"Kendin için dua et." Rin, sırf Petra'nın ne yapacağını görmek için öne atıldı.

Rahibe arkasına bakmadan kaçtı. Kapı ardından çarptı. Rin keyifle sırıtarak arkasına yaslandı.

"Umarım eğlenmişsindir," dedi Tarcquet kuru kuru. "Gittiğin yerde pek eğlence olmayacak. Araştırmacılarımız meşgul olmayı sever."

"Bana dokunmalarına izin vereceğime dilimi kopartırım," dedi Rin.

"Ah, çok kötü olmayacak," dedi Tarcquet. "Uslu durursan sana ara sıra afyon vereceğiz. Bunu sevdiğini söylediler."

Gururu yok oldu.

"Beni onlara verme," diye yalvardı Vaisra'ya. Artık rol yapamıyor, korkusunu gizleyemiyordu. Tüm vücudu titriyordu ve güçlü durmak istemesine karşın tek düşünebildiği, Shiro'nun laboratuvarı ve göremediği eller vücuduna dokunurken masaya bağlı oluşuydu. "Vaisra. Lütfen. Bana hâlâ ihtiyacın var."

Vaisra iç çekti. "Korkarım bu artık doğru değil."

"Bensiz bu savaşı kazanamazdın. Ben senin en iyi silahınım. Senin yönetiminin çeliğiyim, *demiştin ki*—"

"Ah, Runin." Vaisra başını iki yana salladı. "Camdan dışarı bak. O donanma benim yönetimimin çeliği. O savaş gemilerini görüyor musun? Depolarını hayal et. O gemilerin ne kadar arkebüz taşıdıklarını hayal et. Sana ihtiyacım var mı sence?"

"Ama tanrı çağırabilen tek kişi benim—"

"Ve Augus, hiç askeri eğitimi olmayan o aptal çocuk Tepediyarlıların en güçlü şamanını öldürdü. Evet, Runin, onlara söyledim. Şimdi eğitimli Hesperya askerlerinin yapabileceklerini düşün. Tatlım, emin ol sana artık ihtiyacım yok." Vaisra, Tarcquet'ye döndü. "İşimiz bitti. İstediğiniz zaman götürün."

"O şeyi gemimde tutmam," dedi Tarcquet.

"O zaman siz gitmeden teslim ederiz."

"Bizi batırmayacağının garantisini verebilir misin?"

"Düzenli olarak afyonruhu verirseniz bir şey yapamaz," dedi Vaisra. "Başına muhafız dikin. Afyon verip ıslak battaniyelere sarın, yavru kedi gibi uslu durur."

"Yazık," dedi Tarcquet. "Eğlenceli biri aslında."

Vaisra kıkırdadı. "Öyle."

Tarcquet, Rin'e son bir kez uzun uzun baktı. "Birlik temsilcileri yakında burada olacak."

Vaisra başını eğdi. "Birlik'i beklemek istemem."

Arkalarını dönüp kapıya ilerlediler.

Rin panikle ileri atıldı.

"Senin için her şeyi yaptım." Sesi tiz ve çaresizdi. "Senin için Feylen'i öldürdüm."

"Tarih bunu hatırlayacak," dedi Vaisra omzunun üstünden. "Tıpkı benim şimdi aldığım kararları öveceği gibi."

"Bana bak!" diye bağırdı Rin. "Bana bak! *Göt herif!* Bana bak!"

Vaisra cevap vermedi.

Rin'in son bir kartı vardı ve onu da şiddetle savurdu. "Nezha'yı da almalarına izin verecek misin?"

Bu onu durdurdu.

"Bu da ne?" diye sordu Tarcquet.

"Hiçbir şey," dedi Vaisra. "Kafası güzel, geveliyor—"

"Her şeyi biliyorum," dedi Rin. Nezha'nın da sırlarının da canı cehenneme – onu sırtından bıçakladıysa Rin de aynı şeyi yapardı. "Oğlun da bizden biri ve hepimizi öldüreceksen onu da öldürmen gerek."

"Doğru mu bu?" diye sordu Tarcquet.

"Tabii ki hayır," dedi Vaisra. "Oğlanla tanıştın. Hadi, vakit harcıyoruz—"

"Tarcquet gördü," dedi Rin nefes nefese. "Tarcquet bizimle seferdeydi. Suların nasıl hareket ettiğini hatırlıyor musun? Onu yapan Rüzgâr Tanrısı değildi, General. Nezha'ydı."

Vaisra bir şey söylemedi.

Rin onu yakaladığını biliyordu.

"Biliyordun, değil mi?" diye sordu. "Hep biliyordun. Nezha o mağaraya sen izin verdiğin için girdi."

Çünkü iki küçük çocuk başka nasıl muhafızlardan kaçıp girmeleri yasak olan bir mağaraya girerdi? Ejderha Lordu'nun izni olmadan nasıl?

"Ölmesini mi umuyordun? Ya da... hayır." Sesi titredi. "Bir şaman *istiyordun*, değil mi? Ejderhanın ne yapabileceğini biliyordun ve kendi silahını istiyordun. Jinzha'yı riske atmazdın. İlk oğlun fazla değerliydi. Ama ikinci? Üçüncü? Onlar harcanabilirdi. Deney yapabilirdin."

"Neden bahsediyor?" diye sordu Tarcquet.

"Karın bu yüzden benden nefret ediyor," dedi Rin. "Bu yüzden tüm şamanlardan nefret ediyor. Ve oğlun da bu yüzden senden nefret ediyor. Ve gizleyemezsin. Petra zaten biliyor. Petra onu düzelteceğini söyledi—"

Tarcquet kaşını kaldırdı. "Vaisra..."

"Bir şey yok," dedi Vaisra. "Abuk sabuk konuşuyor. Adamların gemide bununla uğraşmak zorunda kalacak."

Tarcquet güldü. "Bu dili bilmiyorlar."

"İyi bari. Aksanı çok çirkin."

"*Yalan söylemeyi bırak!*" Rin, Vaisra'nın üstüne atlamaya çalıştı ama zincirler canını yakarak onu geri çekince yere düştü.

Tarcquet ayrılırken kıkırdadı. Vaisra bir an kapıda durup duygusuzca onu izledi.

Sonra iç çekti.

"Yin Hanesi her zaman gerekeni yapar," dedi. "Bunu biliyorsun."

Rin yeniden uyandığında ölmek istediğine karar verdi.

Başını duvara vurmayı düşündü. Ama pencereye dönerek diz çöküp ellerini taşa her dayayışında işi bitiremeyecek kadar titremeye başladı.

Ölmekten korkmuyordu. Başını yeterince sert vuramayacağından korkuyordu. Kafatasını çatlatıp bilincini kaybetmemekten ve onu öldürmeyecek ama hayat boyu acı çekmesine sebep olup düşünme kapasitesini engelleyecek şekilde yaralanmaktan korkuyordu.

Nihayetinde fazla ödlekti. Pes edip yere kıvrıldı ve olacakları beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra sol kolunda ani bir acı hissetti. Başını kaldırıp onu ısıranın ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir örümcek? Fare? Hiçbir şey görmedi. Yalnızdı.

Karıncalanma acıya dönüştü. Bağırıp doğrularak oturdu.

Acının sebebini bulamıyordu. Kolunu sıktı, ovaladı ama acı geçmedi. Biri etine bir şeyler kazıyor gibiydi ama kan veya kesik yoktu.

Sonunda bunun ona olmadığını fark etti.

Kitay'ın başına geliyordu.

Onu da mı yakalamışlardı? Canını mı yakıyorlardı. *Tanrılar.* İşkence görmekten daha kötü tek şey Kitay'ın işkence gördüğünü bilmekti – olanları *hissetmek* ve onun on kat kötüsünü hissettiğini bildiği hâlde durduramamaktı.

Uzun zaman öncesinden kalma yaralar gibi çizgiler belirdi teninde.

Rin şekillerini inceledi. Acı vermek için açılan rasgele kesikler değildi, fazla düzgündü. Kelime gibiydiler.

Göğsünde bir umut belirdi. Kitay bunu kendi mi yapıyordu? Ona *yazmaya* mı çalışıyordu? Acıya karşı ellerini yumruk yapıp dişlerini sıktı ve çizgilerin tek bir kelime oluşturmasını izledi.

Nerede?

Rin pencereye doğru sürünüp dışarı baktı ve onunkine uzanan pencereleri saydı. Üçüncü kat. Avludaki platformun hemen üstünde, ana koridordaki ilk oda.

Şimdi cevap yazması gerekiyordu. Odaya bakınıp bir silah aradı ama bulamadı. Duvarlar fazla düzdü ve hücresinde hiç mobilya yoktu.

Tırnaklarını inceledi. Kesilmemişlerdi, sivri ve kırıklardı. Bu işe yarayabilirdi. Çok kirlilerdi –enfeksiyona sebep olabilirdi– ama onunla daha sonra ilgilenirdi.

Derin bir nefes aldı.

Bunu yapabilirdi. Kendini daha önce de yaralamıştı.

Üç karakter yazdıktan sonra daha fazla devam edemedi. *Saray 1–3.*

Nefesini tutup kolunu izledi. Cevap yoktu.

Bu illa kötü değildi. Kitay görmüş olmalıydı. Belki söyleyecek başka şeyi yoktu.

Biri gelip ona bakarsa diye kesikleri saklamak için kanı hemen koluna yaydı. Ve görürlerse de deli taklidi yapması yeterdi.

BÖLÜM 37

Bir şey penceresine çarptı.

Rin başını kaldırdı. İkinci bir takırtı duydu. Pencereye doğru yarı koştu yarı süründü ve demir parmaklıklara takılı bir borda kancası gördü. Aşağı baktı. Kitay bir iple duvara tırmanıyordu. Ona sırıttı, ay ışığında dişleri parıldadı. "Selam."

Rin de halüsinasyon görmediğini umarak ona baktı, konuşamayacak kadar rahatlamıştı.

Kitay pencereye tırmandı, sessizce yere indi ve cebinden uzun bir iğne çıkardı. "Kaç kilit?"

Rin zincirlerini salladı. "İki."

"Tamam." Kitay ayak bileklerinin yanına çömelip işe koyuldu. Bir an sonra kilit açıldı. Rin rahatlayarak zincirleri ayağından attı.

"Kes şunu," diye fısıldadı Kitay.

"Pardon." Hâlâ afyonruhunun etkisi altındaydı. Hareket ederken yüzüyor gibiydi ve düşünmesi iki kat zordu.

Kitay sağ bileğindeki kilide döndü.

Rin kıpırdamamaya çalışarak sessizce oturdu. Yarım dakika sonra kapıda bir şey duydu. Dikkat kesildi. Yine duydu – ayak sesleri. "Kitay—"

"Biliyorum." Terli parmakları kilidi kurcalarken kaydı. "Kıpırdama."

Ayak sesleri yaklaştı.

Kitay kilidi çekti ama zincirler kıpırdamadı.

"Siktir!" İğneyi düşürdü. "Siktir, *siktir*—"

Rin'in göğsü panikle sıkıştı. "Geliyorlar."

"Biliyorum." Kitay bir an derin derin nefes alarak demir kelepçeye baktı. Sonra tişörtünü çıkarıp kalın bir düğüm yaptı ve Rin'in suratına bastırdı. "Ağzını aç."

"Ne?"

"Dilini ısırma diye."

Rin gözlerini kırptı. *Ah.*

İtiraz ermedi. Düşünecek veya daha iyi bir plan yapacak vakit yoktu. Başka şansları yoktu. Kitay'ın kumaşı ağzına sokup olabildiğince geriye itmesine izin verdi, diline baskı yapıyor, dişlerinin hareketini engelliyordu.

"Geri sayayım mı?" diye sordu.

Rin gözlerini sımsıkı kapatıp başını iki yana salladı.

"Peki." Birkaç saniye geçti. Sonra Kitay eline tekmeyi indirdi.

Zihninde beyaz bir ışık çaktı. Vücudu seğirdi. Sırtını gerip kontrolsüzce boşluğu tekmeledi. Kumaşa rağmen çığlığını duydu ama çok uzaktan geliyor gibiydi. Birkaç saniyeliğine kendine yabancılaştı; çığlık başkasının çığlığı, parçalanan el başkasının eli gibiydi. Sonra zihni bedeniyle buluştu ve acısını bastırabilmek için diğer eliyle yere vurmaya başladı.

"Kes şunu – Rin, *dur*!" Kitay omzunu yakalayıp onu sabit tuttu.

Rin'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Konuşamıyordu, zor nefes alıyordu.

"Şunu duydun mu?" Koridordaki sesler çok yakındı. "Geliyorum."

"Sen bilirsin, ben gelmem."

"Yatıştırıldı—"

"Sesi yatıştırılmış gibi miydi? Git kaptanı çağır."

Koridorda yankılanan ayak sesleri uzaklaştı.

"Hızlı hareket etmemiz gerek," diye tısladı Kitay. Rengi atmıştı. Bunu o da hissediyordu; acı çekiyor olmalıydı, Rin bunu nasıl bastırdığını bilmiyordu.

Rin başıyla onaylayıp yine gözlerini kapattı ve Kitay ellerini çekerken zar zor nefes aldı. Koluna yeni bir dalga acı yayıldı.

Aşağı bakma gafletinde bulundu ve etinden çıkan bembeyaz kemiği gördü. Görüşü karardı.

"Çıkarmaya çalış," dedi Kitay.

Rin çekinerek kolunu çekti ve neredeyse çığlık atacaktı. Hâlâ sıkışıktı.

Kitay, "Kumaşı ağzına geri koy," dedi.

Rin dediğini yaptı. Kitay yine tekme attı.

Bu sefer eli parçalandı. Vücudunun kalanına yayılan net bir çatırtı hissetti. Kitay bileğini sıkıca tutup çekerek elini kurtardı.

Nasıl olduysa bütün parçalar hâlâ koluna tutunuyordu. Kitay parçalanmış parmaklarını gömleğine sardı. "Bunu dirseğine sıkıştır. Yapabildiğinde bastır, kanamayı azaltır."

Acıdan başı öylesine dönüyordu ki Rin ayakta duramıyordu. Kitay onu koltukaltlarından tutup kaldırdı. "Hadi."

Rin cevap vermeden ona yaslandı. Kitay, gözleri açılana dek yanaklarını hafifçe tokatladı.

"Tırmanabilir misin?" diye sordu. "Lütfen, Rin, gitmemiz gerek."

Rin inledi. "Tek kolum var ve hâlâ kafam güzel."

Kitay onu pencereye sürükledi. "Biliyorum. Ben de hissediyorum."

Rin ona bakınca onun da elinin yanında asılı durduğunu fark etti. Yüzü bembeyazdı ve terle kaplanmıştı. Birbirlerine bağlılardı. Onun acısı Kitay'ın da acısıydı. Ama Kitay direniyordu.

O zaman Rin de direnebilirdi. Ona bunu borçluydu.

"Tırmanabilirim," dedi.

"Kolay olacak," dedi Kitay. Rahatlaması yüzünden okunuyordu. "Sinegard'da öğrendik. İpi ayağına dolayarak ufak bir platform yap. İki santim kadar bir kısmında duracaksın. Yavaş yavaş kay." Gömleğinden bir parça koparıp Rin'in sağlam eline tutuşturdu. "İp tahriş etmesin diye. Benim tamamen inmemi bekle ki seni yakalayabileyim."

Onu kendine getirmek için yanaklarına hafifçe vurup pencereden çıktı.

Rin duvardan inmeyi nasıl becerdiğini bilmiyordu. Uzuvları bir rüyada gibi yavaş hareket ediyordu ve taşlar gözünün önünde yüzüyordu. Birkaç kez ip ayağının altından kayacak gibi oldu ve Kitay ipi yakalayıp düzeltene kadar havada fırıl fırıl döndü. Artık tutunamadığında son iki metreyi bırakıp Kitay'ın üstüne düştü. Ayak bileklerine bir ağrı saplandı.

"*Sessiz ol.*" Kitay eliyle ağzını kapattı. Karanlığı gösterdi. "Orada bir tekne bekliyor ama platformu fark edilmeden geçmemiz gerek."

Rin idam platformunda durduklarını o zaman fark etti. Arkasına baktı. İki ceset gördü. Kaldırmaya bile zahmet etmemişlerdi.

"Bakma," diye fısıldadı Kitay.

Ama bu kadar yakın duruyorlarken bakmadan *edemedi*. Suni ve Baji kırık dökük bir hâlde, rengi kararan kanlarının içinde yatıyordu. Onun aptallığının kurbanı olan, Cike'ın son iki şamanı.

Rin avluda etrafına bakındı. Gece devriyesini göremiyordu ama yakında buradan geçerlerdi. "Bizi görmeyecekler mi?"

"Dikkat dağıtıcımız var," dedi Kitay.

Rin soramadan Kitay iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı.

Avlunun öbür ucunda bir siluet belirdi. Ay ışığına çıkınca yüzü göründü. Ramsa.

Rin ona koşacak oldu ama Kitay onu geri çekti. Ramsa onunla göz göze gelip başını iki yana salladı ve yaklaşan askerleri işaret etti.

Rin donakaldı. Yirmi muhafıza karşı üç kişilerdi ve o ateşi çağıramazken muhafızların yarısı arkebüzlü Hesperya askerleriydi.

Ramsa sakince cebinden iki bomba çıkardı.

"Ne yapıyor?" Rin, Kitay'ın tutuşuna direndi. "Kendini öldürtecek."

Kitay onu bırakmadı. "Biliyorum."

"Bırak beni, yardım etmem lazım—"

"Edemezsin."

Bir bağrış yankılandı. Muhafızlardan biri Ramsa'yı görmüştü. Devriye grubu kılıçlarını çekip koşmaya başladı.

Ramsa yere diz çöktü. Parmakları can havliyle fünyeleri kurcaladı. Kıvılcımlar çaktı ama bombalar patlamadı.

Rin, Kitay'ın ellerini çekti. "Kitay, *lütfen*—"

Kitay onu gölgelere çekti. "Kurtarmaya çalıştığımız o değil."

Rin barut tozu patlaması gördü. Hesperyalı muhafızlar ateş açmıştı.

Ramsa ayağa kalktı. Nasıl olduysa ilk atışlar onu ıskalamıştı ve o sırada fünyesini yakabilmişti. Bombaları başının üstünde tutarak neşeyle kahkaha attı.

İkinci tur onu delik deşik etti.

Zaman feci biçimde yavaşladı. Rin her şeyi ağır çekimde, tüm detaylarıyla gördü. Bir mermi Ramsa'nın çenesine saplanıp kan sıçratarak öbür taraftan çıktı. Biri ensesine gömüldü. Biri göğsüne saplandı. Ramsa geri sendeledi. Bombalar elinden düşüp yere çarptı.

Rin patlama noktasında tutuşma ânının ufacık alevini gördüğünü düşündü. Sonra ateş topu açan bir çiçek gibi büyüdü ve tüm avluyu kapladı.

"Ramsa..." Rin kollarını patlamaya doğru uzatarak Kitay'ın omzuna yığıldı. Ağzı hareket ediyor, boğazından hava çıkıyordu ama kendi sesini, konuştuktan uzun bir süre sonra duyuyordu. "Ramsa, hayır—"

Kitay, Rin'i doğrulttu. "Bize kaçma fırsatı yarattı. Hadi gidelim."

Kanalda onları bekleyen kayık, gölgelerin içinde öyle iyi saklanmıştı ki Rin korkutucu birkaç saniye boyunca kayığın orada olmadığını zannetti. Sonra kaptan kayığı söğüt dallarının arasından çıkarıp önlerinde durdu ve elini uzattı. Hesperya üniforması giyiyordu ama yüzü Nikara okçu miğferinin altında gizlenmişti.

"Seni daha önce çıkaramadığımız için kusura bakma." Kaptan bir kadındı. Venka bir anlığına miğferini çıkarıp göz kırptı. "Bin."

Şaşıramayacak kadar bitkin olan Rin kayığa bindi. Kitay da ardından binip halatı içeri çekti.

"Üniformayı nereden buldun?" diye sordu. "İyi detay."

"Cesetlerden aldım." Venka kayığı ayağıyla iterek kıyıdan uzaklaştırdı ve kanala doğru dümen kırdı.

Rin oturaklardan birine çöktü ama Venka onu ayağıyla dürttü. "Yere in. Üstüne şu örtüyü ört."

Rin oturakların arasına çömeldi. Kitay örtüyü üstüne örtmesine yardım etti.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Rin.

"Babamdan," dedi Venka. "Kulede tuhaf bir şeyler olduğunun farkındaydım ama *ne olduğunu* anlayamamıştım. Olan biteni anladığım anda Kitay'ı Vaisra'nın adamlarından önce buldum ama Kitay o tenine yazma şeyini deneyene dek senin nerede olduğunu bulamadık. İyi numara, bu arada."

"Ülkene ihanet ettiğinin farkındasın, değil mi?" dedi Rin.

"Sorunlarımızın en ufağı bu," dedi Venka.

"Hâlâ geri dönebilirsin," dedi Kitay. "Ciddiyim, Venka. Tüm ailen burada, bizimle kaçmana gerek yok. Kayığı buradan sonra ben götürürüm, sen inebilirsin—"

"Hayır," diye kestirip attı Venka.

"İyi düşün," diye ısrar etti Kitay. "Hâlâ bizimle bağını inkâr edebilirsin. Şimdi dönebilirsin, kimse bu kayıkta olduğunu bilmiyor. Ama bizimle gelirsen asla dönemezsin."

"Yazık," diye geçiştirdi Venka. Rin'e döndü. Sesi katılaştı. "O Hesperyalı askere ne yaptığını duydum."

"Evet," dedi Rin. "Ne olmuş?"

"İyi etmişsin. Umarım canı yanmıştır."

"Öyle görünüyordu."

Venka sessizce onayladı. İkisinin de diyecek başka bir şeyi yoktu.

Bir an durakladıktan sonra Kitay'a, "Diğerleri?" diye sordu Venka.

Kitay başını iki yana salladı. "Zamanı değildi. Bir tek Gurubai'ye ulaşabildim. Muhafızları atlatabildiyse gemidedir—"

"Gurubai mi?" diye sordu Rin. "Neden bahsediyorsun?"

"Vaisra, Güneyli Savaş Lordları'nın peşine düştü," diye açıkladı Kitay. "İmparatorluk'unu kazandı. Şimdi gücünü sağlamlaştırıyor. Seninle başladı, şimdi sıra diğerlerinde. Onları uyarmaya çalıştım ama zamanında ulaşamadım."

"Öldüler mi?"

"Hepsi değil. Charouk hücrede. Onu öldürecekler mi, yoksa çürümeye mi bırakacaklar bilmiyorum ama özgür bırakmayacakları kesin. Horoz Savaş Lordu direndi, o yüzden isyanlar başladığında onu vurdular—"

"*İsyanlar* mı? Ne haltlar dönüyor?"

"Kamplar savaş alanına döndü," dedi Venka. "Mülteci bölgesindeki muhafız sayısını iki katına çıkardılar – güvenlik için dediler ama Savaş Lordları'nın peşine düştükleri an hepsi ne olduğunu anladı. Güneyli birlikler isyan çıkardı. Bütün gece silah sesleri duyduk – sanırım Vaisra, Hesperyalıları üstlerine saldı."

Rin hepsini sindirmekte zorlandı. Dünya birkaç saatte tersine dönmüş gibiydi. "Onları *öldürüyorlar* mı? Sivilleri de mi?"

"Muhtemelen."

"Ya Kesegi?" diye sordu Rin. "O kaçtı mı?"

Venka kaşlarını çattı. "Kim?"

"Ben... kimse." Rin yutkundu. "Boş ver."

"Şöyle düşün," dedi Venka. "En azından senin için dikkat dağıttı."

Rin örtünün altına çekilip hareketsiz durdu ve eskiden eli olan kemik yığınına odaklanmamak için nefeslerini saydı. Bakıp parmaklarındaki hasarı kontrol etmek istiyordu ama kanlı sargıyı açmaya cesareti yoktu. Elini kurtarmanın yolu olmadığını biliyordu. Kırılan kemikleri görmüştü.

"Venka?" Kitay'ın sesi telaşlıydı.

"Ne?"

"Kimsenin seni takip etmediğinden emin olduğunu sanıyordum."

"Emin oldum."

Rin doğruldu. Düşündüğünden hızlı ilerlemişlerdi – saray geride kalmıştı, tersanenin yanından geçiyorlardı. Kitay ve Venka'nın neye baktıklarını görmek için döndü.

Nezha iskelede yalnız başına dikiliyordu.

Rin sağlam elini dışarı uzatıp debelenerek doğruldu. Hâlâ afyonruhunun etkisi geçmemişti ama avucunda ufacık alevler yaratabiliyordu. Odaklanırsa muhtemelen daha büyük bir ateş yakabilirdi.

Kitay onu gerisingeri örtünün altına devirdi. "Eğil!"

"Onu öldüreceğim." Avuçlarından ve dudaklarından alevler çıktı. "*Onu öldüreceğim—*"

"Hayır, öldürmeyeceksin." Kitay bileklerini tuttu.

Rin düşünmeden Kitay'a yumruklarını savurdu ve kurtulmaya çalıştı. Sonra parçalanmış eli kayığa çarptı ve hissettiği acı öyle fenaydı ki bir an her şey bembeyaz oldu. Bağıramadan önce Kitay eliyle ağzını kapattı. Rin onun kollarına yığıldı. Kitay, çığlıklarını omzunda boğarken ona sarılıp ileri geri salladı.

Venka limana hızla iki ok attı. İkisi de neredeyse bir metre daha ileriye uçtu. Nezha oklar yanından geçerken başını çevirdi ama onun dışında hareket etmedi. Kayık tersaneyi geçip kanalın öbür ucunda kayalıkların gölgesine saklanırken hiç kıpırdamadı.

"Gitmemize izin veriyor," dedi Kitay. "Çanları bile çalmadı."

"Bizden yana mı olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Venka.

"Değil," dedi Rin ruhsuzca. "Olmadığını biliyorum."

Nezha'yı sonsuza dek kaybettiklerinden emindi. Jinzha öldürülmüştü, Mingzha öleli çok olmuştu; Nezha, Yin Hanesi'nin son erkek vârisiydi. Ulu Okyanus'un bu yanındaki en güçlü ülke ona miras kalacak ve o da hayatı boyunca olmaya hazırlandığı hükümdar olacaktı.

Bunu niye bir arkadaşı için fırlatıp atsındı ki? Rin yapmazdı.

"Benim suçum," dedi Rin.

"Senin suçun değil," dedi Kitay. "Hepimiz o piçe güvenebileceğimizi sandık."

"Ama sanırım beni uyarmaya çalıştı."

"Neden bahsediyorsun? Seni *bıçakladı*."

"Donanmanın gelmesinden önceki akşam." Derin bir nefes aldı. "Yanıma geldi. Zannettiğimden daha çok düşmanım olduğunu söyledi. Sanırım beni uyarmaya çalışıyordu."

Venka dudaklarını büzdü. "Yeterince uğraşmamış."

Kanalın çıkışında derin gövdeli, ince iki gemi onları bekliyordu. İkisinde de Ejderha Vilayeti bayrağı vardı.

"Onlar afyon kaçakçı gemileri," dedi Rin kafası karışmış hâlde. "Neden—"

"Sahte bayraklar. Onlar Kızıl Hurda gemileri." Kayıkları en yakındakinin gövdesine çarparken Kitay, Rin'in kalkmasına yardım etti. Güverteye ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra suya dört ip indi.

Venka onları kayığın dört yanındaki kancalara bağladı. Kitay yeniden ıslık çaldı ve kayık ağır ağır yükselmeye başladı.

"Moag'ın selamı var." Sarana gemiye çıkmasına yardım ederken Rin'e göz kırptı. "Mesajını aldık. Güneye gitmek için yardım isteyeceğini düşündük. Ama işlerin bu kadar kötüye gideceğini düşünmemiştik."

Rin, Zambaklar'ın yardımına gelmesine hem şaşırmıştı hem de çok rahatlamıştı. Sarana'dan niye nefret ettiğini bile hatırlayamadı, şu an onu öpmek istiyordu. "Siz de bir devle dövüşmeye mi karar verdiniz?"

"Moag'ın nasıl olduğunu biliyorsun. Kozları kaçırmak istemez, özellikle fırlatılıp atılmışlarken."

"Gurubai geldi mi?" diye sordu Kitay.

"Maymun Savaş Lordu mu? Evet, aşağıda. Biraz hırpalanmış ama iyi olacak." Sarana'nın gözü Rin'in sarılı eline takıldı. "Kaplan'ın memeleri. Orada ne var?"

"Görmek istemezsin," dedi Rin.

"Gemide doktor var mı?" diye sordu Kitay. "Yoksa acil durum eğitimim var ama malzeme lazım: kaynar su, sargı—"

"Aşağıda. Ben götürürüm." Sarana kolunu Rin'e dolayıp güverteyi geçmesine yardımcı oldu.

Yürürlerken Rin omzunun üstünden baktı ve uzaklaşan kayalıkları izledi. Takip edilmemiş olmaları inanılmazdı. Vaisra şimdiye kadar kaçtığını mutlaka öğrenmiş olmalıydı. Birlikler kışladan dökülüyor olmalıydı. Tüm şehirde sokağa çıkma yasağı ilan edilmesine şaşmazdı. Hesperyalılar onu geri alana dek şehri, kayalıkları, kanalı didik didik arayacaktı.

Ama Kızıl Hurda süpürücüleri ay ışığında apaçık ortadaydı. Saklanmaya çalışmamışlardı. Fenerlerini bile söndürmemişlerdi.

Rin döşeme levhalarındaki bir tümseğe takılıp tökezledi.

"İyi misin?" diye sordu Sarana.

"Bizi yakalayacaklar," dedi Rin. Her şey aptalcasına anlamsızdı: kaçışı, Ramsa'nın ölümü, nehir buluşması. Hesperyalılar onları bir saate yakalardı. Ne anlamı vardı?

"Afyon süpürücülerini hor görme," dedi Sarana.

"En hızlı süpürücünüz bile Hesperya savaş gemilerini geçemez," dedi Rin.

"Muhtemelen. Ama biraz vaktimiz var. Birbirine alışık olmayan iki ordu ve lider söz konusu olduğunda hep iletişim kopukluğu olur. Hesperyalılar bunun Cumhuriyet gemisi olmadığını bilmeyecek ve Cumhuriyet de Hesperyalıların ateş izni verip vermediğini, hatta ateş etmeleri gerekip gerekmediğini bilmeyecek. Herkes işi bir başkasının hallettiğini düşünecek."

Sarana'nın kaçış planı komuta zincirinin verimsizliğine bağlıydı. Rin gülse mi ağlasa mı bilemedi. "Bu kaçış demek değil, yarım saat anca kazandırır."

"Tabii." Sarana diğer gemiyi gösterdi. "O yüzden ikinci gemi var."

"O ne, yem mi?"

"Sayılır. Fikri Vaisra'dan çaldık," dedi Sarana neşeyle. "Biraz-

dan biz tüm ışıklarımızı söndüreceğiz ama o gemi savaşmaya hazır gibi duracak. Klasik bir süpürücünün iki katı saldırı gücü var. Güverteye çıkacak kadar yaklaşamayacaklar, o yüzden uzaktan ateş etmek zorunda kalacaklar."

Rin bunun zekice olduğunu düşündü. Hesperyalılar kaçan ikinci gemiyi fark etmezse boğulduğu sonucuna varabilirlerdi.

"Peki ya mürettebat?" diye sordu. "Mürettebatı var, değil mi? Zambakları feda mı edeceksiniz?"

Sarana'nın gülümsemesi yüzüne oyulmuş gibiydi. "Neşelen. Şansımız varsa sen sanacaklar."

Zambaklar'ın doktoru Rin'in elini masaya koydu, özenle açtı ve hasarı görünce derin bir nefes aldı. "Yatıştırıcı istemediğine emin misin?"

"Hayır." Rin yüzünü duvara çevirdi. Doktorun yüz ifadesi parçalanmış elinden de beterdi. "Sadece düzelt."

"Kıpırdarsan seni bayıltmak zorunda kalırım," diye uyardı doktor.

"Kıpırdamayacağım." Rin dişlerini sıktı. "Ağzıma tıkabileceğim bir şey ver. Lütfen."

Doktor, Sarana'dan pek büyük görünmüyordu ama Rin'i rahatlatan deneyimli ve işinin ehli bir tavrı vardı.

Önce yaraya bir çeşit renksiz alkol döktü. Rin'in canı o kadar yandı ki neredeyse ağzındaki kumaşı parçalayacaktı. Sonra etin yarılıp kemiği açığa çıkardığı yerleri dikti. Rin'in eli alkolden o kadar yanıyordu ki dikişlerin acısını neredeyse hissetmedi ama etine girip çıkan iğnenin görüntüsü midesini feci bulandırınca kuru kuru öğürmesi için işlemin ortasında durmaları gerekti.

Sonunda doktor kemikleri yerine oturtmaya hazırdı. "Bir şeye tutunsan iyi edersin."

Rin sağlam eliyle sandalyenin kenarına tutundu. Doktor onu uyarmadan bastırdı.

Rin'in gözleri yuvalarından fırladı. Bacaklarının havayı tekmelemesini durduramadı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"İyi gidiyorsun," diye mırıldandı doktor, elinin üstüne kumaş bir süyek bağlarken. "En kötüsü geçti."

Rin'in elin iki tahta levhanın arasına koyup tahtaları kat kat

sardığı iple birbirine bağladı ve elini tamamen sabitledi. Rin'in parmakları hareketsizce dışarıda kaldı.

"Bak bakalım nasıl," dedi doktor. "Böyle alelacele olduğu için özür dilerim. Sana daha hafif bir şey yapabilirim ama birkaç gün sürer ve gemide malzemem yok."

Rin süyeği kaldırdı. Tahtaların arasında yalnızca parmaklarının ucunu görebiliyordu. Parmaklarını oynatmaya çalıştı ama dediğini yapıp yapmadıklarını anlamadı.

"Ağzındakini çıkarabilir miyim?" diye sordu doktor.

Rin başıyla onayladı.

Doktor kumaşı ağzından çekti.

"Bu eli kullanabilecek miyim?" diye sordu konuşabildiği an.

"Nasıl iyileşeceğini bilemiyorum. Parmaklarının çoğu iyi durumda ama elinin merkezi ortadan ikiye kırılmış. Eğer—"

"Elimi kaybedecek miyim?" diye böldü Rin.

"Muhtemelen. Nasıl iyileşeceğini tahmin—"

"Anladım." Rin paniklememeye çalışarak arkasına yaslandı. "Tamam. Bu... bu sorun değil. Bu..."

"İyileşince yine hareket ettiremezsen ampute ettirmek isteyebilirsin." Doktorun sesi yatıştırıcıydı ama sakin kelimeleri Rin'in çığlık atmak istemesine sebep oluyordu. "Ortalıkta şey... ölü etle gezmekten daha iyi. Enfeksiyon riski fazla ve o kadar çok ağrıyabilir ki tamamen gitsin isteyebilirsin."

Rin ne diyeceğini bilemiyordu. Artık tek elli olduğu ve tekrar kılıç tutmak isterse her şeyi baştan öğrenmesi gerekeceği bilgisini nasıl sindireceğini bilemiyordu.

Bu olamazdı. *Onun* başına geliyor olamazdı.

"Yavaş yavaş nefes al," dedi doktor.

Rin ne kadar hızlı soluduğunu fark etmemişti.

Doktor elini bileğine koydu. "Sorun yok. Sandığın kadar kötü değil."

Rin sesini yükseltti. "*O kadar kötü değil mi*?"

"Amputelerin çoğu alışıyor. Zamanla sen de—"

"Ben askerim!" diye bağırdı Rin. "Şimdi ne yapacağım?"

"Ateş çağırabiliyorsun," dedi doktor. "Kılıca ihtiyacın yok ki."

*

"Hesperyalıların askeri destek ve ticari uzlaşmalar için geldiğini

sanıyordum. Bu anlaşma bizi resmen koloniye çeviriyor." Rin, doktorun itirazlarına karşın kaptan kamarasına daldığında Venka konuşuyordu. Başını kaldırdı. "Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?"

"Canım istemiyor," dedi Rin. "Ne konuşuyoruz?"

"Doktor afyonruhunun seni birkaç saat uyutacağını söylemişti," dedi Kitay.

"Almadım." Rin onun yanına oturdu. "Bir süre afyon falan görmek istemiyorum."

"Keyfin bilir." Kitay onun süyeğine bakıp parmaklarını esnetti. Rin üniformasının terden sırılsıklam olduğunu gördü, tırnaklarını avucuna batırdığı yerlerde izler vardı. Acısının her ânını hissetmişti.

Rin boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. "Neden anlaşmalardan bahsediyoruz?"

"Tarcquet kıtada hak ilan etti," dedi Maymun Savaş Lordu. Gurubai çok kötü görünüyordu. Ellerinde de yüzünün sol tarafında da kurumuş kan izleri vardı, bakışları boş ve yabaniydi. Yakalanmaktan kurtulmuştu ama kıl payı kaçmıştı. "Anlaşmanın koşulları korkunç. Hesperyalılar ticaret haklarını aldı – biz tüm vergi haklarımızdan vazgeçtik ama onlar kendilerininkini korudu. Ayrıca Nikara toprağında istedikleri yere askeri üs kurma hakları var."

"Misyoner yollama izinleri de vardır kesin," dedi Kitay.

"Var. Ve İmparatorluk'ta yine afyon ticareti yapmak istiyorlar."

"Vaisra reddetmiştir," dedi Rin.

"Vaisra her koşulu kabul etti," dedi Gurubai. "İtiraz etmedi bile. Sence seçeneği var mı? Artık ülkenin içişlerinin kontrolü bile tamamen onda değil. Yaptığı her şey için Birlik delegelerinin birinden onay almak zorunda."

"Yani Nikan boku yedi." Kitay ellerini kaldırdı. "Her şey boka sardı."

"Vaisra bunu neden istesin?" diye sordu Rin. Çok anlamsızdı. "Vaisra kontrolü başkasına vermekten nefret eder."

"Çünkü kukla İmparator olmanın hiçbir şeye sahip olmamaktan iyi olduğunu biliyor. Çünkü bu düzen onu o kadar çok gümü-

şe boğuyor ki altında kalabilir. Ve çünkü şimdi İmparatorluk'u kalanını alacak askeri gücü var." Gurubai arkasına yaslandı. "Siz ortak işgali hatırlamayacak kadar küçüksünüz. Ama işler yetmiş yıl önceki hâline gidiyor."

"Kendi ülkemizde köle olacağız," dedi Kitay.

"'Köle' ağır bir kelime," dedi Gurubai. "Hesperyalılar zorla iş yaptırmaya pek sıcak bakmıyor. En azından bu kıtada. Güçlerini ekonomik baskıya dayandırmayı seviyorlar. Ve Ulu Mimar mantıklı ve gönüllü seçime önem veriyor, falan filan."

"Sikik bir durum," dedi Rin.

"Bu, Vaisra onları saraya davet ettiği andan beri kaçınılmazdı. Güneyli Savaş Lordları böyle olacağını biliyordu. Seni uyarmaya çalıştık. Dinlemedin."

Rin huzursuzca kıpırdandı. Ama Gurubai'nin ses tonu suçlayıcı değildi, pes etmişti.

"Artık yapabileceğimiz bir şey yok," diye devam etti. "Önce güneye dönmemiz lazım. Federasyon'dan kurtulmamız ve halkımızın eve dönüşünü güvenli hâle getirmemiz lazım."

"Ne anlamı var ki?" diye sordu Kitay. "Siz İmparatorluk'un tarım merkezisiniz. Federasyon'u kovmanız Vaisra'nın işine yarar. Eninde sonunda peşinize düşecek."

"O zaman savaşırız," dedi Rin. "Güneyi istiyorsa kanlarını dökmeleri gerek."

Gurubai ona hafifçe gülümsedi. "Haklısın."

"Vaisra'ya da Birlik'e de kafa tutacağız." Kitay bir an söylediklerinin sindirilmesini bekleyip tiz bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsın."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Rin.

"Kaçabilirsiniz," dedi Venka. "Ankhiluun'a gidin. Kara Zambaklar'a sığının. Göze batmayın."

Gurubai başını salladı. "İmparatorluk'ta Rin'in kim olduğunu bilmeyen yok. Moag yanımızda ama Ankhiluun'daki ayaktakımının konuşmasını engelleyemez. En fazla bir ay dayanırsınız."

"Kaçmayacağım," dedi Rin.

Vaisra'nın onu it gibi avlamasına göz yummayacaktı.

"Bir savaşa daha da giremezsin," dedi Kitay. "Rin. İşe yarayan bir tane elin var."

"Birlik yönetmek için iki ele ihtiyacın yok," dedi Rin.

"*Hangi* birlik?"

Rin gemiyi gösterdi. "Kızıl Hurda filosu bizimdir diye düşünüyorum."

Kitay alay etti. "Öyle güçlü bir donanma ki Moag hiç Daji'ye karşı hamle yapmaya kalkışmadı."

"Çünkü Ankhiluun hiç tehlikede olmamıştı," dedi Rin. "Şimdi öyle."

"Peki," diye çıkıştı Kitay. "Hesperya donanmasının onda biri kadar bir donanman var diyelim. Başka ne var? Çiftçiler? Köylüler?"

"Çiftçiler ve köylüler her zaman asker oluyor."

"Evet, onları eğitecek zamanın ve silahın varsa. Sende ikisi de yok."

"O zaman ne yapalım?" diye sordu Rin usulca. "Sessizce ölüp Vaisra'ya istediğini mi verelim?"

"Kazanamayacağın bir savaş için daha fazla aptalı ölüme sürüklemekten iyidir."

"Ne kadar güçlü olduğumuzun farkında değilsin sanırım," dedi Gurubai.

"Öyle mi?" diye sordu Kitay. "Sakladığınız ordunuzu falan mı atlıyorum?"

"Arlong'da gördüğün mülteciler güneyli nüfusunun onda biri bile değil," dedi Gurubai. "Yardım gelmeyeceğini anladıklarında Federasyon'a karşı balta tutan yüz binlerce kişi vardı. Bizim için savaşırlar."

Rin'i gösterdi. "Özellikle *onun* için savaşırlar. Güneyde bir efsane oldu bile. Kızıl kuş. Ateş tanrıçası. Bekledikleri kurtarıcı o. Savaş boyu takip etmeyi beklediğimiz sembol oldu. Onu görünce ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

"Rin yeterince şey yaşadı," dedi Kitay. "Onu bir sembole çeviremezsin—"

"Sembol değil." Rin lafını kesti. "General olacağım. Tüm güney ordusunu yöneteceğim. Değil mi?"

Gurubai onayladı. "İstersen."

Kitay, Rin'in omzunu tuttu. "İstediğin bu mu? Güneyde bir başka Savaş Lordu olmak mı istiyorsun?"

Rin bu soruyu anlamadı.

Ne olmak *istediğinin* ne önemi vardı ki? Ne *olamayacağını* biliyordu. Artık Vaisra'nın silahı olamazdı. Bir ordunun aracı olamazdı, gözlerini kapatıp ona nerede kimleri öldürmesi gerektiğini söyleyen birine güçlerini emanet edemezdi.

Silah olmanın ona huzur vereceğini sanmıştı. Kanlı kararları başkası verirse ölümlerden kendisinin sorumlu olmayacağını sanmıştı. Ama bu onu yalnızca kör, aptal ve kolay manipüle edilir hâle getirmişti.

Rin herkesin –Altan'ın, Vaisra'nın– müsaade ettiğinden çok daha güçlüydü. Artık emir almayacaktı. Yapacakları sadece kendi seçimi olacaktı.

"Güney ne olursa olsun savaşacak," dedi. "Bir lidere ihtiyaçları var. Neden o lider ben olmayayım?"

"Eğitimsizler," dedi Kitay. "Silahsızlar ve muhtemelen açlar—"

"O zaman yiyecek ve malzeme çalarız. Ya da getirtiriz. Moag'la müttefik olmanın faydaları."

Kitay ona baktı. "Köylüleri ve mültecileri Hesperya'nın yelkenli balonlarıyla yüz yüze getireceksin."

Rin omuz silkti. Bu kadar cesur davranması aptalcaydı, biliyordu. Ama köşeye sıkışmışlardı ve seçenekleri olmaması rahatlatıcıydı. Ya savaşacaklardı ya öleceklerdi. "Korsanları da unutma."

Kitay saçını başını yolacak gibiydi.

"Güneyliler eğitimli değil diye iyi asker olmadıklarını sanma," dedi Gurubai. "Bizim avantajımız sayımız. Bu ülkenin fay hattı Vaisra'nın hazırlandığı seviyede değil. Asıl iç savaş kırsalda olacak."

"Ama Vaisra İmparatorluk değil," dedi Kitay. "Bölünen İmparatorluk'tu."

"Hayır, bölünen bizdik," dedi Rin. "Kuzey ve güney. Hep böyleydi."

Parçalar afyon etkisindeki zihninde yavaş yavaş yerine oturuyordu ama bir anda her şey aydınlanınca soğuk suya düşmüş gibi oldu.

Bunu fark etmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Cum-

huriyet'i desteklemek konusunda her zaman huzursuz olmasının bir sebebi vardı. Demokratik yönetim yapay bir kavramdı ve Vaisra'nın sözleri inanılası değildi.

Horoz Vilayeti'nin yıkıntılarında bir yerlerde kendi başına ve korku dolu ufak bir kız vardı. Umutsuzlukla boğulmuş, güçsüzlükten tiksinen ve öfkeyle yanan bir kız. Bu kendi zihninin kontrolünü kaybetmek demek olsa bile savaşmak için, *gerçekten* savaşmak için her şeyini verirdi.

Ve onun gibi milyonlar vardı.

Bu farkındalık başını döndürdü.

Savaş haritaları Rin'in zihninde yeniden şekillendi. Vilayet hatları yok oldu. Her şey siyah ve kırmızıydı – ayrıcalıklı aristokrasiye karşı katıksız yoksulluk. Sayılar yeniden dengelendi ve savaşmayı planladığı savaş birden çok farklı göründü.

Halkının yüzündeki nefreti görmüştü. Başlarını kaldırdıklarındaki bakışlarını. Güç istemiyorlardı. İsyan, kişisel hırsları yüzünden parçalanmazdı. Onlar yalnızca ölmeyi reddediyordu ve bu da onları çok tehlikeli kılıyordu.

Kendi kendine savaşamazsın, demişti Nezha bir keresinde.

Hayır. Ama binlerce bedenle savaşabilirdi. Bini düşse onun yerini alacak bin kişi daha vardı ve bin daha. Güç asimetrisi ne olursa olsun, bu boyutta bir savaş sayılara bağlıydı ve onun askeri çoktu. Güneyin Hesperyalılara karşı tek avantajı buydu – çok, çok kişilerdi.

Kitay da bunu fark etmiş gibiydi. Yüzündeki kuşku, yerini ümitsiz bir teslimiyete bıraktı.

"O zaman Nezha'ya savaş açacağız," dedi.

"Cumhuriyet çoktan bize savaş açtı," dedi Rin. "Nezha seçtiği tarafı biliyor."

Rin'in bunu daha uzun süre düşünmesine gerek yoktu. Bu savaşı *istiyordu*. Ayakta kalan yalnızca ikisi olana dek tekrar tekrar Nezha'yla yüzleşmek istiyordu. Önemsediği her şeyi elinden alırken yaralı yüzünün çaresizlikle buruşmasını istiyordu. Ona işkence etmek, zayıflatmak, güçsüz bırakmak, dizlerinin üstünde yalvartmak istiyordu.

Nezha, Rin'in eskiden istediği her şeye sahipti. Aristokrasidendi, güzeldi ve zarifti. Nezha kuzeydi. Gücün merkezinde

doğmuştu ve bu onu o güç üzerinde hak ilan etmeye ve kendinden aşağıda gördüğü milyonlarca kişi adına karar vermeye itmişti.

O gücü ondan alacaktı. Ve hesabını soracaktı.

Sonunda, dedi Anka. Mühür yüzünden tanrının sesi kısıktı ama Rin her kahkahasını duyabiliyordu. *Bir tanecik Speerlım. Sonunda hemfikiriz.*

Nezha'ya karşı hissettiği sıcak hislerin bir parçası bile kalmamıştı. Artık onu düşündüğünde zalimce ve tatlı bir nefret duyuyordu.

Bırak yansın, dedi Anka. *Büyüsün.*

Öfke, acı ve nefret – hepsi harika ve korkutucu bir gücü körüklüyordu ve bu, güneyde uzun yıllardır devam ediyordu.

"Bırakın Nezha gelsin," dedi Rin. "Kalbini söküp yakacağım."

Bir an sonra Kitay iç çekti. "Peki. O zaman dünyadaki en güçlü orduya karşı savaşacağız."

"Dünyadaki en büyük güç onlar değil," dedi Rin. Tanrının varlığını zihninin gerisinde hissetti – hevesli, keyifli ve sonunda onunla aynı şeyleri isteyen.

Birlikte, dedi Anka, *bu dünyayı yakıp kül edeceğiz.*

Rin yumruğunu masaya vurdu. "Benim."

KARAKTERLER

Cike

Fang Runin: Horoz Vilayeti'nden bir savaş yetimi; Cike'ın komutanı ve son Speerlı

Ramsa: eski Baghra tutsağı ve patlayıcı uzmanı

Baji: ona insanüstü güç veren, bilinmedik bir tanrıyı çağıran bir şaman

Suni: Maymun Tanrı'yı çağıran bir şaman

Chaghan Suren: Naimad kabilesinden bir şaman; Qara'nın ikiz kardeşi

Qara Suren: okçu; kuşlarla konuşan; Chaghan'ın ikiz kardeşi

Unegen: küçük bir tilki tanrısını çağıran, şekil değiştirebilen bir şaman

Aratsha: nehir tanrısını çağıran bir şaman

***Altan Trengsin:** bir Speerlı, Cike'ın eski komutanı

Ejderha Cumhuriyeti ve Müttefikleri

Yin Hanesi

Yin Vaisra: Ejderha Savaş Lordu ve Cumhuriyet'in lideri

Yin Saikhara: Arlong Leydisi; Yin Vaisra'nın karısı

Yin Jinzha: Ejderha Savaş Lordu'nun en büyük oğlu; Cumhuriyet Ordusu Tümgenerali

Yin Muzha: Jinzha'nın ikiz kız kardeşi, Hesperya'da okuyor

Yin Nezha: Ejderha Savaş Lordu'nun ikinci oğlu

***Yin Mingzha:** Ejderha Savaş Lordu'nun üçüncü oğlu; küçükken bir kazada boğulmuş

Chen Kitay: savunma bakanının oğlu; Chen Hanesi'nin son vârisi

Sring Venka: ekonomi bakanının kızı

Liu Gurubai: Maymun Savaş Lordu

Cao Charouk: Domuz Savaş Lordu

Gong Takha: Horoz Savaş Lordu

Ang Tsolin: Yılan Savaş Lordu ve Vaisra'nın eski üstadı

Nikara İmparatorluğu ve Müttefikleri

Su Daji: Nikan İmparatoriçesi ve Engerek; Salyangoz Tanrıça Nüwa'yı çağırıyor

Tsung Ho: Koç Savaş Lordu

Chang En: At Savaş Lordu, "Kurt Eti General" olarak da bilinir; daha sonra İmparatorluk Donanması'nın lideri oldu

Jun Loran: eski Sinegard Dövüş hocası; fiili Kaplan Savaş Lordu

Feylen: Rüzgâr Tanrısı'nı çağıran eski Cike şamanı; Chuluu Korikh'e hapsedilip Altan Trangsin tarafından serbest bırakıldı

Jiang Ziya: Bekçi; İmparator'un Hayvanat Bahçesi'ndeki yaratıkları çağırıyor; kendini Chuluu Korikh'e hapsetti

***Yin Riga**: Eski Ejderha İmparator; İkinci Haşhaş Savaşı'ndan beri ölü olduğu varsayılıyor

Hesperyalılar

General Josephus Tarcquet: Nikan'daki Hesperya birliklerinin lideri

Rahibe Petra Ignatius: Nikan'daki Gri Bölük'ün (Hesperya dini birliği) temsilcisi; neslinin en zeki bilginlerinden biri

Kardeş Augus: Gri Bölük'ün genç bir üyesi

Ketreyidler

Sorqan Sira: Ketreyid kabilesinin reisi; Qara ve Chaghan'ın annesinin ablası

Bekter: Sorqan Sira'nın oğlu

***Tseveri**: Sorqan Sira'nın kızı; Jiang Ziya tarafından öldürüldü

Kızıl Hurda Donanması

Chiang Moag: Ankhiluun'un Korsan Kraliçesi; Taş Orospu ve Yalancı Dul olarak da bilinir

Sarana: yüksek rütbeli bir Kara Zambak ve Moag'ın favorilerinden

TEŞEKKÜR

Bu kitabı gurur duyduğum bir şeye çevirmemde çok kişinin yardımı var. Hannah Bowman metnin ilk hâlini görüp olabildiğince kibarca çöp olduğunu fark etmemi sağladı. Hâlâ çöp ama artık eğlenceli bir çöp. Hep beni desteklediğin, bana inandığın ve beni ilerlemeye ittiğin, bazen de sürüklediğin için teşekkür ederim. Akıntının tersine giden tekneler gibi geleceğe ilerliyor ve yanmaya devam ediyoruz! David Pomerico ile Natasha Bardon bu metni kendi başıma yazabileceğimden çok daha iyi hâle getirdiler ve bir yazar olarak gelişmeme yardım edip korkunç ikinci kitap sendromuma şahit oldular. JungShan Ink kapak görsellerini hazırladı ve her zamanki gibi, bir şekilde zihnimi okuyup Rin'i tam hayal ettiğim gibi temsil etti. Ayrıca Liza Dawson Associates ve Harper Voyager'daki ekiplere teşekkür ederim – Havis Dawson, Joanne Fallert, Pamela Jaffee, Caroline Perny, Jack Renninson ve Emilie Chambeyron. Sizinle çalıştığım için çok şanslıyım.

Beni hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yapabileceğime ikna eden ve ben kendime inanmazken bana inanan arkadaşlarım, danışmanlarım ve hocalarım olduğu için çok şanslıyım. Bennett, Scarigon Platosu ismini Scarigon'dan aldı. Muhteşem bir savaşçı. Hadi bakalım.

Shkibludibap! Belki bir gün Gicaldo Marovi ve arkadaşı Rover'ın kaderini öğreniriz... Farah Naz Rishi benim parlayan çöl çiçeğim, soğuk günde sıcacık güvecim, ekmeğimin peyniri, tanıdığım en güçlü ve güzel insan ve J.B.'min K.'si. Beraber yaşlanıp huysuzlaşalım. Alyssa Wong, Andrea Tang ve Fonda Lee zarafet ve sıkı çalışmanın standardını oluşturan ve bana yazdıklarımda *kendim* olmam için ilham veren inanılmaz rol modellerim. Profesörler John Glavin, Ananya Chakravarti, Carol Benedict, Katherine Benton–Cohen, John McNeill, James Millward ve Howard Spendelow beni şu an olduğum biliminsanına dönüştürdü.

Marshall Komisyonu'nun inanılmaz cömertliğine müteşekkirim ve Marshall 2018 Sınıfı'ndakilerin hepsi çok havalı, büyüyünce sizin gibi olmak istiyorum. Adam Mortara bana arkamdan merdiveni toplamak yerine eğilip diğerlerinin çıkmasına yardım etmemi anımsatan ışıl ışıl bir emsal. Jeanne Cavelos ve Kij Johnson hâlâ tanıdığım en iyi yazı hocaları. Port çok güzel bir içki.

Kitabım hakkında konuşan bloggerlar, YouTuberlar, Instagramcılar ve yorumculara çok, çok teşekkür ederim. (Incorrect Poppy War, sana bakıyorum.) İnsanların karakterlerim için bu kadar heyecanlanması inanılmaz. Bana ne kadar cesaret verdiğinizi ve destek olduğunuzu anlatamam ve hikâyelerimi sizinle paylaşabildiğim için çok mutluyum. Sonsuza dek #FireDick. Yanın, süprüntü çocuklarım.

Ve son olarak: Bir yere geldiysem ebeveynlerim bana her şeyi verdiği içindir.

Çin'in kanlı yirminci yüzyılından ilham alan, ihanet ve büyü dolu Haşhaş Savaşı serisi, ikinci kitabıyla devam ediyor.

Rin, Anka'nın gücünü kullanarak Mugen Federasyonu'nu yok etmişti. Ancak gerçekleştirdiği katliam yüzünden o artık bir kaçak durumundaydı. Tüm Nikan'da kellesine ödül konmuştu. Bir yandan işgalden kurtardığı ülke ona düşman kesilmişken bir yandan da en zor ânında sığındığı intikam tanrısı Anka onu tamamen ele geçirmeye çalışıyordu. Anka'nın etkisiyle başa çıkmaya çalışan Rin ise afyon bağımlılığının pençesindeydi.

İŞGAL SONA ERMİŞTİ.

Rin'in artık tek bir amacı vardı: Ülkesini satan İmparatoriçe'den intikam almak. Bu uğurda işbirliği yapmayacağı kimse yoktu. Ve Ejderha Savaş Lordu, İmparatoriçe'yi tahtından indirip Nikan'a demokrasi getirme planını açıkladığında, Rin uğruna savaşacağı yeni bir gaye edinecekti. Ne de olsa, savaşmak Rin'in bildiği tek şeydi.

ANCAK ASIL SAVAŞ DAHA YENİ BAŞLIYORDU.

"Yenileyici, şaşırtıcı bir hikâye. Her şeyi kontrol eden görünmez Anka ateş tanrısı da cabası. Fantazyanın ufku işte böyle genişletilir!"
—WIRED

"*Haşhaş Savaşı*'nın bu müthiş devam kitabında intikam, dostluk ve güce dair yolculuk devam ediyor. Kuang'ın yarattığı karakterin macerası unutulmaz."
—LIBRARY JOURNAL

"Kuang'ın karakterleri fazlasıyla ilgi çekici ve kitabı bitirdiğimde onları düşünmeye devam ettim. Kesinlikle tavsiye ederim."
—RICK RIORDAN

THG
025844
TLV

Haşhaş Savaşı Üçlemesi 2
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 401622
/ithakiyayinlari